

លំដើម ២

ตอนที่ ๓๑

ฝ่ายเล่าปีชื่งอยู่ในเมืองเกงจิวนั้น เล่าเปียวก์ทำนุบำรุงถึงขนาด ขณะนั้นพอม้าใช้อาเนื้อความมาบอกแก่เล่าเปียวว่า เตียวบูกับตันสูนซึ่งท่านให้คุณทหารไปลาดตระเวนทางด้านเมืองกังแซต่อเดนเมืองกังตั้งนั้น บัดนี้เตียวบู กับตันสูนนั้น คุณทหารเที่ยวติดเชิงอาหารพย์สิ่งสินของอาณาประชาราษฎร์ แล้วมี ใจกำเริบตั้งแข็งอยู่ ณ เมืองกังแซ เล่าเปียวแจ้งดังนั้นก็อกใจ จึงปรึกษาแก่ทหาร ทั้งปวงว่า เราจะคิดอ่านประการใด เล่าปีจึงว่า ซึ่งเตียวบูกับตันสูนคิดร้ายต่อ ท่านนั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกำจัดเสียให้จงได้ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงเกณฑ์ ทหารให้สามหมื่น เล่าปีจึงพาภวนอุ เตียวหุย จูลงคุณทหารยกไปถึงแคนเมือง กังแซ แล้วก็ให้ตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายเตียวบู ตันสูนรู้ดังนั้น ก็คุณทหารออกมายะรุ่นด้วยเล่าปี เล่าปีจึง คุณทหารออกจากค่าย แล้วพาภวนอุ เตียวหุย จูลงชั้nm้าชั้nไปหน้าท่าเรือทั้งปวง เล่าปีเห็นม้าซึ่งเตียวบูชั้nnมีลักษณะผิดเท้ารวดเร็วนัก แล้วว่าแก่ภวนอุ เตียวหุย จูลงว่า ม้าซึ่งเตียวบูชั้nnดี ทำประการใดเราจะได้ม้าไว้ จูลงจึงว่า ท่านอย่าวิตก เลย ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปจับม้ามามาให้จงได้ แล้วก็ชับม้ารำทวนออกไปรุ่น ด้วยเตียวบูได้สามเพลง จูลงเอาหัวแหงเตียวบูตาย แล้วจับม้ามานะนำมาให้ เล่าปี ตันสูนเห็นดังนั้นก็โทรศับม้ารำน้ำว่าออกมายะรุ่นชิงเอาม้าคืน พอดีเตียวหุย เหลือบเห็นก็ชับม้าออกไปสักดหน้าไว้ แล้วเอาหัวแหงถูกตันสูนตกม้าตาย ท่าเรือเตียวบู ตันสูนแตกไปบ้าง พากันเข้าด้วยเล่าปีบ้าง

ขณะนั้นเล่าปีปราบปราบราชราชาเมืองกังแซให้อยู่เป็นปกติแล้วก็ ยกกลับมา ฝ่ายเล่าเปียวรู้ช่าวก็อกไปรับเล่าปีถึงประทุมเมือง แล้วพาเล่าปีเข้ามา เล่าปีจึงเล่าเนื้อความให้เล่าเปียวฟังทุกประการ เล่าเปียวมีความยินดีให้แต่งโถะ เลี้ยงเล่าปี ขณะเมื่อเล่าปีเสพย์สุราอยู่นั้น เล่าเปียวจึงสรรเสริญเล่าปีว่า เจ้าเป็น น้องเรามีสติปัญญาแล้วมีอันมาก แต่พึมีความวิตกอยู่ว่าเมืองเรานี้เป็น

เมืองหน้าด่าน เกรงชุนกวนเจ้าเมืองกังตั้งหนึ่ง เตียวพ่อเจ้าเมืองตั้งฉวนหนึ่ง กับเมืองลำอวดซึ่งอยู่นอกแแดนเมืองจีนหนึ่ง เกลือกจะยกมาทำอันตรายเมืองเรา เล่าปี่จงตอบว่าทหารข้าพเจ้ามีสามคนล้วนมีฝีมือกล้าหาญ ถ้าท่านเห็นว่าด่านทางต่ำบลได้เป็นที่สำคัญ ก็ให้ไปตั้งป้องกันรักษาอยู่เด็ด

เล่าเปียวแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้นำทหารนั่นมาดู และให้เตียวหุยคุ่มทหารไปรักษาด่านต่อแแดนเมืองลำอวด ให้กวนอูคุ่มทหารไปตั้งรักษาด่านข้างแแดนเมืองตั้งฉวน จุลังนั้นให้คุ่มทหารไปตั้งรักษาด่าน附加เมืองเกงจิ่วต่อแแดนเมืองกังตั้ง ขณะนั้นเล่าเปียวไว้ใจ มีได้คิดเกรงว่าศึกเมืองไดจะยกมาทำอันตราย

ครั้นอยู่มารวันหนึ่งชั่วโมงจึงเข้ามาบอกแก่นางชั่วหยุหยินผู้พิชิต เป็นภารยาเล่าเปียวว่า บัดนี้เล่าเปียวเชื่อถือเล่าปี่ ให้ทหารเล่าปี่ทั้งสามคนนั้นคุ่มทหารออกไปตั้งอยู่ปลายแแดนทั้งสามต่ำบล ตัวเล่าปี่นั้นอยู่ในเมือง นานไปข้าพเจ้าเห็นจะมีภัยถึงเล่าเปียวเป็นมั่นคง แล้วชั่วโมงก็ลาออกไป ครั้นเวลาค่ำ นางชั่วหยุหยินจึงแกลงแต่งกลมารยาบกอกแก่เล่าเปียวว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้ารู้ช่าว่าชาวเมืองเกงจิ่วไปมาหาสู่เล่าปี่เป็นอันมาก ขอท่านเร่งระวังตัวจงหนัก ห้ามจะจิตอ่านให้เล่าปี่ไปอยู่รักษาเมืองอื่นซึ่งขึ้นแก่เมืองเราไดกว่า ถ้าท่านมิฟังข้าพเจ้าเห็นภัยจะมาถึงตัวท่าน เล่าเปียวจึงตอบว่า อันเล่าปี่นั้นเป็นคนสัตย์ซื่อมีไดคิดร้ายต่อเรา นางชั่วหยุหยินจึงตอบว่าซึ่งท่านจะประมานใจเล่าปี่ว่าซื่อนั้น เกลือกเข้าจะไม่ซื่อเหมือนใจท่าน เล่าเปียวก็มีไดตอบประการได

ครั้นอยู่มารวันหนึ่ง เล่าเปียวซึ่ม้าพาทหารออกไปเที่ยวอกเมือง เล่าปี่ ก็ซึ่ม้าตามไป เล่าเปียวเห็นม้าเล่าปี่งามจังถามว่า ม้านี้ท่านไดมาแต่ไหน เล่าปี่ก็บอกว่าม้านี้ของเตียวบุญ ครั้นเจ้าของตายแล้วข้าพเจ้าจึงไดมาไว้ เล่าเปียวแจ้งดังนั้นก็พิคคูม้าแล้วช่วยงานเป็นหลายคำ เล่าปี่เห็นแล้วปีมีใจรักม้านั้น จึงลงเสียจากม้าแล้วว่า ม้านี้ท่านพอยใจหรือ ข้าพเจ้าให้แล้วจงเอาไว้ซึ่งเล่นเด็ด เล่าเปียวมีความยินดี ก็ซึ่ม้านั้นกลับเข้ามาเมือง เก็บวัดจึงถามเล่าเปียวว่าม้านี้ท่านไดมาแต่ไหน เล่าเปียวจึงบอกว่า ม้านี้ของเตียวบุญ เล่าปี่ไปปวนได้อามาให้เรา เก็บวัดจึงพิเคราะห์ดูม้า เห็นลักษณะร้ายแล้วจึงว่า เก็บเหลียงผู้พิข้าพเจ้า

นั้นรู้ดูลักษณะม้าว่าดีแล้วราย ครั้นเกิ่งเหลียงจะใกล้ตาย จึงบอกคำให้ข้าพเจ้าเรียนไว้ และข้าพเจ้าเห็นม้าตัวนี้มีฝีเท้ารวดเร็วอยู่ก็จริง แต่ลักษณะร้าย ที่ริมจักหุ้งสองข้างล่างนั้นเป็นร่องน้ำตา ที่ชักนั้นมีชนร้ายแคมอยู่ เดียวบูช์วนคิก จึงถึงแก่ความตาย ซึ่งท่านจะเอาม้านี้ชั้นไม่ควร ด้วยลักษณะม้านี้ให้โทษแก่เจ้าของ

เล่าเปียะแจ้งดังนั้นก็เชื่อคำเก็บอวด ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงให้หาตัวเล่าปีเข้ามากินโตะแล้วว่า ซึ่งเจ้าให้ม้าเรานั้นขอบใจนัก แต่ตัวเราไม่ได้ไปทำสังคมร่วมเจ้าจงเอามันไว้ซึ่ลารับทำการคึกคิด เล่าปีมีได้รู้เหตุก็มีความยินดี จึงค่านับเล่าเปียะแล้วให้คนรับเอาม้านั้นไป เล่าเปียะจึงว่าแก่เล่าปีว่า เสนบยังอาหารในเมืองชินอี้ก์บริบูรณ์ เจ้าจงยกครอบครัวและทหารออกไปอยู่รักษาเมืองชินอี้ก์ เกิด เล่าปีก์รับค่า ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงจัดแจงทหารแล้วพาครอบครัวไป เล่าปีซึ่ม้าตัวนั้นออกจากเมืองเกงจิว พอพนอีเจี้ยซึ่งอยู่ด้วยเล่าเปียะ เล่าปีจึงลงจากม้าค่านับอีเจี้ย

ฝ่ายอีเจี้ยจึงบอกเล่าปีว่า เวลาวนนี้ข้าพเจ้าได้ยินเก็บอวดบอกแก่เล่าเปียะว่า ม้าตัวนี้ซึ่อเต็กเลา ลักษณะร้ายให้โทษแก่เจ้าของ เล่าเปียะเกรงอยู่จึงคืนให้ท่าน ท่านไม่รู้หรือจึงเอามาซึ่ เล่าปีแจ้งดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านบอกเรานี้ก็ขอบใจ ข้อซึ่งดีแล้วรับนั้นก็ตามแต่นุญแลกรรมเรามิได้ถือ แล้วเล่าปีก์ลาอีเจี้ยไปถึงเมืองชินอี้ ทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎรโดยสุจริต ชาวนเมืองทั้งปวงมีใจรักเล่าปีเป็นอันมาก ฝ่ายอีเจี้ยก็ไปมาหาสู่มิได้ขาด

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาอยู่ในเมืองญูトイได้สิบสองปี ฝ่ายนางกำญูยินซึ่งเป็นภารยาใหญูเล่าปีมีครรภ์แก่อยู่แล้ว ครั้นเดือนสามข้างขึ้น เวลากลางคืนนั้น นางกำญูยินได้ยินเสียงนาฎกภักษ์ร้องอยู่ทรงหลังคากลาง สลิบคำ แล้วได้ยินร้องไปสูทิตะวันตก และมีกลิ่นเครื่องหอมนั้นบันดาลฟุ่ง ตอบไปในตึกที่อยู่ แล้วนางกำญูยินก็คลอดบุตรออกมานเป็นชาย และเมื่อนางกำญูยินแรกมีครรภ์นั้น นิมิตฝันว่าได้กลืนดาวจะระเบ้าเข้าไว้ในครรภ์ เล่าปีจึงให้ชื่อบุตรว่าอาเต้ เพราะเหตุว่าอาเต้านภาษาจีนว่าดาวจะระเซ็ พอเล่าปีรู้ข่าวว่า ใจโดยกไปหัวเมืองฝ่ายเหนืออีก เล่าปีจึงเข้าไปเมืองเกงจิวแล้วบอกเล่าเปียะว่า

บัดนี้ใจโดยกกองทัพไปหัวเมืองฝ่ายเหนือ ข้าพเจ้าคิดจะให้ท่านเกณฑ์ทหารในเมืองเงจว์แล้วหัวเมืองชั้นให้สิ้นเชิง ยกไปตีเมืองหยู่ต่อเห็นจะได้โดยง่าย เล่าเบี่ยงจึงตอบว่า ตัวเรามีเมืองชั้นถึงเก้าหัวเมืองก็พอจะเป็นสุขอยู่ ซึ่งจะคิดอ่านล่วงไปทำอันตรายเขาก่อนนั้นไม่ควร ถ้าเข้ายกมาทำร้ายเราจึงค่อยคิดป้องกันรักษาเมืองไว้ดีกว่า เล่าปี่มีได้ตอบประการใด เล่าเบี่ยงฟ้าเล่าปี่ไปกินโต๊ะอยู่ที่ข้างใน

ขณะเมื่อกินโต๊ะอยู่นั้น เล่าเบี่ยงทอดใจใหญ่ เล่าปี่จึงถามว่าท่านทอดใจใหญ่ด้วยเหตุสิ่งใด เล่าเบี่ยงจึงว่า เราเมื่อความทุกข์ในใจสุดที่จะหยินออกปรับทุกข์ได้ เล่าปี่จึงอ้อนวอนว่าความทุกข์ของท่านขอได้จะงบอกให้รู้ด้วย พอเล่าเบี่ยงเห็นนางชัวหยูหยินซึ่งเป็นภารຍานั้นเยี่ยมหน้าอกมา เล่าเบี่ยงก็สั่นศีรษะให้เล่าปี่ ครั้นกินโต๊ะแล้วเล่าปี่ก็ลาเล่าเบี่ยงกลับไปเมืองชนอี้ย พ้อรู้ซ่าใจโดยกกองทัพกลับมาเมืองหยู่ต่อแล้ว เล่าปี่จึงทอดใจใหญ่คิดเสียดายการ ด้วยเล่าเบี่ยงไม่ทำตาม แม้จะยกกองทัพไปก็จะได้เมืองหยู่ต่อโดยง่าย

ขณะนั้นม้าใช้มานอกเล่าปี่ว่า เล่าเบี่ยงให้เชิญเข้าไปเมืองเงจว์ เล่าปี่ก็ไปคำนับเล่าเบี่ยงแล้วว่า ท่านให้หาข้าพเจ้ามาด้วยเหตุสิ่งใด เล่าเบี่ยงจึงบอกว่า เมื่อเจ้าจะให้เกณฑ์ทหารไปตีเมืองหยู่ต่อเราไม่ยอมนั้นพระราคิดผิด บัดนี้เราได้ยินช่าว่าว่าใจโดยกกลับมาถึงเมืองหยู่ต่อแล้วจะคิดอ่านยกกองทัพมาตีเมืองเรา เล่าปี่จึงตอบว่าท่านจะด่วนเสียใจนั้นไม่ควร ทุกวันนี้แผ่นดินก็เป็นจลาจลอยู่ ถ้าใจโดยกไปทำการศึกแห่งใดเห็นได้ทีแล้ว จงยกกองทัพไปโจมตีเขาเมืองหยู่ต่อ ก็จะได้อยู่ เล่าเบี่ยงเห็นชอบด้วยจึงว่า ซึ่งเจ้าคิดทั้งนี้ควรนัก แล้วก็ชวนเล่าปี่ กินโต๊ะ ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น เล่าเบี่ยงคิดถึงความทุกข์ชั้นมากร้องไห้ เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงถามว่า เหตุสิ่งใดท่านจึงโศกเศร้า เล่าเบี่ยงจึงตอบว่า ความทุกข์ในอกเรานี้ใหญ่หลวงนัก ครั้งหนึ่งเจ้าถามครั้นจะบอกเนื้อความก็ไม่ทันที เล่าปี่จึงว่า ความทุกข์ท่านสิ่งใดจะงบอกให้ข้าพเจ้าแจ้งເດີ ถึงมาทราบว่าท่านจะใช้สอยไปก็ดี ข้าพเจ้าจะคิดอ่านอาสาไปกว่าจะสิ้นชีวิต

เล่าเบี่ยงจึงบอกว่า นางต้านซึ่งภารຍาของเรารชั่งตายนั้น มีบุตรอยู่คนหนึ่งชื่อเล่ากี ปัญญาณคลาดเคลื่ยวอยู่ แต่เป็นคนใจเย็น เห็นจะคิดการสิ่งใดไม่ตลอด และเล่าจ่องบุตรนางชัวหยูหยินซึ่งเป็นภารຍาเราทุกวันนี้ มีสติ

ปัญญาจลดา จะคิดสิ่งไรก็หนักแน่น ตึกว่าเล่ากี่ผู้พี่ บัดนี้เรากิดว่าจะให้เล่าจ่องเป็นเจ้าเมืองแทนเรา แต่เกรงอยู่ว่าผิดธรรมเนียมโบราณ คนทั้งปวงก็จะครหา นินทาได้ ครั้นจะตั้งเล่ากี่ผู้พี่ให้เป็นเจ้าเมืองตามประเพณีแล้ว ก็เกรงอยู่ว่าญาติ พี่น้องนนงชัวซูหินซึ่งเป็นชนวนของญี่ปุ่นเมืองนี้ก็หลายคน แล้วได้คุณทหารอยู่เป็น อันมาก เกลือกเรานึงแก่ความตายแล้ว คนทั้งนี้จะคิดทำร้ายเล่ากี่เสีย เหตุดังนี้ เราจึงว่ามีทุกข์ใหญ่หลวง เล่าปี่จึงตอบว่า อันท่านจะให้บุตรน้อยเป็นเจ้าเมือง ก่อนบุตรผู้ใหญ่นั้นไม่ควร ซึ่งเกรงว่าญาติพี่น้องนนงชัวซูหินจะทำร้ายเล่ากี่นั้น ท่านจะค่อยคิดอ่านผ่อนกำลังคนเหล่านี้เสียให้เบาบาง แล้วจึงตั้งเล่ากี่เป็นเจ้าเมืองแทนก็จะไม่มีอันตราย เล่าเปiyàได้พังดังนั้นก็พยักເຂາແລ້ວກີ່ຮອງໄຫ້

ฝ่ายนางชัวซูหินมีใจสังสัยอยู่ เมื่อขณะเล่าปี่กินโต๊ะอยู่กับเล่าเปiyàนั้น นางชัวซูหินแอบฟังอยู่ที่ช้างใน ครั้นได้ยินเล่าเปiyàกับเล่าปี่พูดกันดังนั้น ก็มี ความคันแคนเล่ากี่เป็นอันมาก ฝ่ายเล่าปี่ครั้นว่ากับเล่าเปiyàออกไปดังนั้นแล้วกลับ ได้คิด เกรงว่าหางชัวซูหินจะมาแอบฟังอยู่ จึงแกลงลูกศีนค่านับเล่าเปiyàแล้ว ว่า ช้าพเจ้าจะลาออกไปช้างนอกบัดเดียวหนึ่ง เล่าปี่ทำเป็นร้องให้แล้วกลับมา เล่าเปiyàเห็นดังนั้นจึงถามเล่าปี่ว่าเหตุใดท่านจึงร้องให้ เล่าปี่จึงแกลงบอกว่า ช้าพเจ้ามีมัครั้งได ที่นั่นก็แตกเป็นโลหิตให้ลือกอกทุกที่ไดรักษาก็หายไป บัดนี้ ช้าพเจ้ามีมัชอกห้ามชา้นานที่นั่นก็แตกเปื่อยออกไนอก ช้าพเจ้าเห็นว่าอายุจะสิ้น เสียแล้ว จะไม่ได้อยู่ทำนุบำรุงแผ่นดินสืบไป ช้าพเจ้าจึงร้องให้เพราะเหตุฉะนี้ เล่าเปiyàจึงว่าเมื่อครั้งเจ้าไปอยู่เมืองญี่ปุ่นแล้วรู้กิตติศัพท์มากว่า วันหนึ่งโจนิกับ เจ้าเสพย์สุรากับผลมะเพ่องด้วยกัน โจนินัดามว่าเจ้านบ้านผ่านเมืองได้มีสติ ปัญญาเข้มแข็ง เจ้าจึงบรรยายบอกแก่โจนิว่ามีอยู่หลายเมือง โจนไม่เห็นด้วย แล้วว่า ในเมืองหลวงแล้วหัวเมืองทั้งปวงนั้น ทามผู้ใดที่จะมีสติปัญญาลีกซึ่งเสมอ โจนิกับเจ้าไม่ และโจนินี้มีความคิดใหญ่หลวง ทั้งทหารก็มีฝีมือเป็นอันมาก ยังไม่อาจยกตัวว่าดียิ่งกว่าเจ้า เหตุใดเจ้าจะมาคิดย่อหักกลัวจะไม่ได้ทำนุบำรุง แผ่นดิน

ขณะนั้นเล่าปี่เสพย์สุรามาอยู่ ครั้นได้ยินเล่าเปiyàว่าดังนั้น ก็มีใจ กำเริบด้วยกำลังมาจึงตอบว่า ช้าพเจ้าตั้งภูมิฐานเป็นที่มั่นคงได้ก็จะกลัวอะไรแก่

หัวเมืองทั้งปวง อุปมาดังลูกไก่อยู่ในเมืองมือข้าพเจ้า เล่าเปียวยได้ฟังดังนั้นก็มิได้ ตอบประการใด เล่าปี่ชูกิตติได้ว่าเจรจาจันน์เกินไปก็ทำเป็นมาหนัก แล้วก็ลา เล่าเปียวยมาอยู่ที่อาศัยในเมืองเกงจิว

ขณะเมื่อเล่าปี่ไปแล้ว เล่าเปียวยคิดแคลงเล่าปี่อยู่ แล้วเข้าไปที่ห้องใน นางชัวซูหยินจึงแกลงบุลล์เสีย แล้วเข้าไปที่ห้องนั้นแล้วปี่พูดจากหายน้ำ ดูหมิ่นหัวเมือง ทั้งปวง และตัวท่านก็เป็นเจ้าเมืองใหญ่อยู่ต่ำลงหนึ่ง ซึ่งเล่าปี่ว่ากล่าวหัวทั้งนี้ท่านเห็น ประจักษ์แล้วหรือ นานไปเห็นแล้วปี่จะคิดเอาเมืองเกงจิว อันตรายจะมีมาถึง ท่าน ขอให้เร่งคิดกำจัดเล่าปี่เสีย ท่านเจิงจะพ้นภัย เล่าเปียวยได้ฟังดังนั้นก็สั่น ศรีษะมิได้ตอบประการใด นางชัวซูหยินเข้าไปยังที่อยู่ จึงให้หูยิงคนใช้รับออก ไปหาตัวชั่วมอเข้ามา แล้วเอาเนื้อความซึ่งเล่าปี่พูดจากหัวทั้งปวงนั้นแล้วให้ชั่วมอฟัง ทุกประการ ชั่วมอจึงว่าท่านอย่างวิตกเลย บัดนี้เล่าปี่ก็มาสรุอยู่ ข้าพเจ้าจะรับ ออกไปฆ่าเสีย แล้วจะกลับเข้ามาแจ้งเนื้อความแก่เล่าเปียวย นางชัวซูหยินเห็น ชอบด้วยจึงว่าการหัวทั้งนี้ให้เร่งทำไปเกิด ชั่วมอก็ลากลับออกไป ครั้นเวลาเพลบค่า จึงจัดแจงทหารให้พร้อมกัน

ฝ่ายเล่าปี่จุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่จนเวลาประมาณยามค่ำ ขณะนั้น อีเจี้ยรู้จึงเข้ามาหาเล่าปี่ แล้วบอกเนื้อความว่า ชั่วมอตระเตรียมทหารไว้จะ ทำร้ายท่านในเวลาคืนวันนี้ ท่านจึงคิดอ่านหนีเอ่าตัวรอดเด็ด เล่าปี่จึงตอบว่า เมื่อเรายังไม่ได้ลาเล่าเปียวย จะให้เราหนีไปกระไรได้ อีเจี้ยจึงว่าท่านมัวเป็น กังวลอยู่ด้วยเล่าเปียวย ชั่วมอจะมิ妨ท่านเสียหรือ เล่าปี่เห็นชอบด้วยก็ลาอีเจี้ย แล้วพาทหารซึ่งตามมาด้วยนั้นหนีไปถึงเมืองชินอี้ย

ครั้นเวลาประมาณสองยามค่ำชั่วมอก็คุมทหารมาถึงที่อยู่เล่าปี่ มี ผู้บุกรุกมาเล่าปี่หนีไปแล้ว ชั่วมอแจ้งดังนั้นก็มีความแค้นเป็นอันมาก จึงแกลงเข้า ไปเชียนโคลงสี่บ่องลงไว้ที่ผาผางตีกริมที่นอนเล่าปี่ เป็นประหนึ่งว่าเล่าปี่เชียน แล้วชั่วมอก็พาทหารกลับมา ครั้นเวลารุ่งเข้าจึงเข้าไปบอกแก่เล่าเปียวยว่า ข้าพเจ้า เห็นว่าเล่าปี่จะคิดร้ายท่าน เมื่อจะไปนั้นเมื่อได้ลาแล้วเชียนโคลงลงไว้ริมที่นอน นั้นสี่บ่อง ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าจะงเชิญไปดูให้ประจักษ์ เล่าเปียวยก็ไปดูถึงที่อยู่ เล่าปี่ เห็นโคลงซึ่งเชียนไว้นั้นก็อ่านดู เป็นใจความบทหนึ่งว่า สู้จ้าใจทุกษ์ทรมาน

รูปที่ ๗๒ นางชัชชุทยินแอบฟังเล่าเบี่ยงกันเล่าบีบ์กริกษา กัน

รูปที่ ๗๓ เล่าบีบ์ม้าเต็กเลาหนีชุมชนข้ามแม่น้ำตันแข

เป็นหลายปีแล้ว บกส่องว่าตั้งใจคิดการจะເօරາະສມບັດ บກສາມວ່າຊຣມດາຈາຕີ ມັງກຽ່ງຈະອູ້ໃນສະແລ້ວຍໜອງນັ້ນໄມ້ໄດ້ ບກສົ່ວ່າອັນມັງກຽ້ນຄ້າໄດ້ທີແລ້ວກີຈະ ຂັ້ນສຳແດງຖົກບົນອາກາສ

ເລ່າເປີຍແຈ້ງໃນໂຄລົງສົ່ນທັນກີໂກຮ້ອງກະບົ້ອກແກວ່າ ວຸກຈະຢ່າເລ່າປ່ອ ອັນເປັນຄົນທຽຍຄເສີຍໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວເດີນອອກໄປນອກຕິກຫວັງຈະສັ່ງທາກກົດພວໄດ້ຄືດວ່າ ອັນເລ່າປ່ອມາອູ້ຕ້ວຍເຮົາຫັນການ ຍັງໄນ່ປາກນູ້ວ່າເລ່າປ່ອຈະທຳໂຄລົງ ແກ້ລົກຜູ້ໃດຈະມີໃຈ ເຈັນແດ້ນເລ່າປ່ອຢູ່ຈຶ່ງແກລັ້ມາທຳໂຄລົງດັ່ງນີ້ໄວ້ ຮວ່າຈະໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສົງສັຍເລ່າປ່ອ ແລ້ວເລ່າເປີຍກົດລັບເຂົ້າໄປ ເຂົາປາລາຍກະບົ້ນເຊື່ອກ້າຍໂຄລົງນັ້ນແສີຍ ແລ້ວກົດລັບເຂົ້າ ມາທີ່ອູ້ ຂ້ວມອຈີ່ງວ່າແກ່ເລ່າເປີຍວ່າທາກຫາພວ່ມອູ້ແລ້ວ ຂອໃຫ້ກ່າວເຮັ່ງຍົກໄປຈັນ ເລ່າປ່ອມາອ່າເສີຍຈຶ່ງຈະໄມ້ມັກຍົມາດີ່ງກ່າວ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງຕອບວ່າ ເລ່າປ່ອຈະໄປໄຫ້ພັນເຮົາ ຄ່ອຍຄືດອ່ານອຍ່າໃຫ້ມີຄວາມຄຣາທຳນິທາແກ່ເຮົາໄດ້ ຂ້ວມອເຫັນເລ່າເປີຍລັງເລູ້ຢູ່ ຍັງໄມ້ເຊື່ອລົງດັນດັ່ງນັ້ນ ກົດລົບເຂົ້າໄປນອກນາງຂ້ວຍຫຸນທາມກະຮົງໄດ້ທຳທັງປວງ ແລ້ວວ່າຍັງອົກສາມວັນຈະຄຶ່ງກໍາຫັດເຂົ້າປ່ອໄມ່ ທັງນີ້ອ່າງທັງປວງຈະມາປະຊຸມພວ່ມ ກັນ ດນ ເມືອງຊົງຫຍງ ຂ້າພເຈົ້າຈະຄືດອ່ານອ່າເລ່າປ່ອເສີຍໃຫ້ໄດ້ ນາງຂ້ວຍຫຸນຈຶ່ງວ່າເຈົ້າ ເຮັ່ງກ່າວໃຫ້ສໍາເຮົາເດີດ ຂ້ວມອກົງຮັບຄໍາແລ້ວລາອອກມາ ຄົ້ນວລາຮູ່ງເຫັນຂ້ວມອຈີ່ງເຂົ້າ ໄປວ່າແກ່ເລ່າເປີຍວ່າ ຍັງອົກສາມວັນຈະຄຶ່ງກໍາຫັດຕົ້ງທັງນີ້ອ່າງທັງປວງຈະມາປະຊຸມ ກັນ ດນ ເມືອງຊົງຫຍງ ທ່ານຈະຈັດແຈກກະຈະໄດ້ໄປສັ່ງສອນຫຸນນາງແລ້ວນີ້ອ່າງທັງປວງ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງວ່າ ເຮົາປ່ວຍອູ້ເຫັນຈະໄປໄນ້ໄດ້ ຈະໃຫ້ເລ່າກີ ເລ່າຈ່ອງຜູ້ນຸຕຣເຮົາທັງສອງໄປແກນ ຂ້ວມອຈີ່ງວ່າ ນຸຕຣກ່າວ່າທັງສອງຍັງອ່ອນແກ່ຄວາມຄົດນັກ ຕົ້ງຈະໃຫ້ໄປວັນຄ່ານັນ ຫຸນນາງແລ້ວນີ້ອ່າງທັງປວງນັ້ນໄມ້ຄວາມ ກາຣປະເພີນມືອງຈະເສີຍໄປ ເລ່າເປີຍຈຶ່ງວ່າ ກະຮົງນັ້ນກີໃຫ້ເຊີ່ງເລ່າປ່ອມາຮັບຄ່ານັນແກນເຮົາເດີດ ຂ້ວມອໄດ້ພັງດັນນັ້ນກີມີຄວາມຍິນດີຈຶ່ງ ຄືດວ່າ ຄົ້ນນີ້ເລ່າປ່ອຈຶ່ງໄມ້ພັນມືອເຮົາ ແລ້ວກີລາອອກມາ ຈຶ່ງແຕ່ງຄົນໃຫ້ໄປນອກເລ່າປ່ອວ່າ ບັດນີ້ເລ່າເປີຍປາຍອູ້ ສັ່ງວ່າອົກສອງວັນໃຫ້ເຊີ່ງເລ່າປ່ອມາຮັບຄ່ານັນຫຸນນາງແລ້ວນີ້ອ່າງ ທັງປວງແກນເລ່າເປີຍ ດນ ເມືອງຊົງຫຍງ ຄົນໃຊ້ກົລາຂ້ວມອໄປນອກເລ່າປ່ອ

ຝາຍກວນອູ້ ເຕີຍວທຸຍ ຈູລັງຮູ້ຂ່າວ ວ່າເລ່າປ່ອມາອູ້ ດນ ເມືອງຊືນເອີ່ຍແລ້ວ ຕ່າງຄົນຕ່າງກີຄຸມທາຮມາຫາເລ່າປ່ອ ໃນຂົນແນ້ນຫຸນເຂີຍຈຶ່ງວ່າແກ່ເລ່າປ່ອວ່າເວລາວ່ານີ້ ທ່ານກັບມາແຕ່ເມືອງເກົງຈົ່ວ ຂ້າພເຈົ້າເຫັນກົງຍາໄມ້ສູ້ສນາຍ ທ່ານມີຄວາມສົງສັງໃດ

อยู่ ซึ่งเล่าเปิญให้เชิญทำนไปรับคำนับชุนนางแทนนั้นก็อย่าไปเลย เล่าปีจังอก เนื้อความซึ่งพูดจากับเล่าเปิญนั้นให้ฟังทุกประการ แล้วว่าอีเจี้ยมานบอกว่า ชั่วโมดิดจะทำร้ายเรา เราจึงหันมา กวนอุจังตอบว่า อันเมืองชงหยงนั้นทางก็ ใกล้กับเมืองนี้ ถึงมาตราว่าผู้ใดจะคิดทำร้ายทำนจริง ก็จะพอแก้ไขได้ทันท่วงที่ ซึ่งทำนจะด่วนเชื่อฟังคำคนนอกเล่านั้นไม่ควร เพราะว่าไม่ได้เห็นแก่ตามได้ยิน แก่ทุก ถ้าทำนไม่เข้าไปเล่าเปิญก็จะลงสัย สมร้ายกับคำซึ่งพูดจาไว้นั้น

เล่าปีเห็นชอบด้วยจึงว่า ซึ่งเจ้าคิดนี้ควรนัก เตียวหุยจึงว่า ทำนเมื่อ ความลงสัยอยู่แล้วก็อย่าไปเลย จูลงว่าทำนไปนั้นดี ข้าพเจ้าจะคุมทหารสามร้อย ไปด้วย จะได้ป้องกันรักษากำกันมิให้เป็นอันตราย เล่าปีก็รับคำ ครั้นเวลารุ่งเช้า เล่าปีก็ม้าเด็กเลา พาจูลงคุมทหารสามร้อยไป ณ เมืองชงหยง ฝ่ายชั่วมอร์รัวว่า เล่าปีมาก็ทำเป็นยินดีอกมารับถึงประตูเมืองแล้วพาเข้าไป เล่าก็ เล่าจ่องก็คำนับ เล่าปี เล่าปีเห็นแลกก็ เล่าจ่องอยู่นั้นด้วยก็ลื้นความลงสัย เล่าปีก็เข้าไปนั่งอยู่ที่ ข้างใน จูลงกับทหารสามร้อยก็นั่งล้อมวงเล่าปีอยู่ เล่าก็จึงว่าแก่เล่าปีว่าบิดา ข้าพเจ้าป่วยอยู่ จึงให้เชิญทำนมารับคำนับชุนนางแล้วเมืองหั้งปวงแทน เล่าปี จึงตอบว่า ตัวเรานี้ไม่ควรที่จะรับคำนับชุนนาง แต่จำมาด้วยขัดเล่าเปิญไม่ได้

ครั้นเวลารุ่งเช้าเจ้าเมืองโถหั้งเก้าหัวเมือง เจ้าเมืองตรีจัตวาสี่สิบสอง หัวเมืองซึ่งขันแก่เมืองเกงจิว ก็มาพร้อมกันในที่ชุมชนชุนนาง ในขณะนั้นชั่วโมง จึงลองปรึกษากับกึ่งคาดว่า เล่าปีนั้นเป็นคนหมายข้าหากตัญญูไม่ แม้จะละไว้ ให้ออยในเมืองเกงจิวนี้สิบไป อันตรายก็จะมีแก่เราทำนหั้งปวงเบ็นมั่นคง วันนี้ ได้ทีแล้วเราจะจับเล่าปีฆ่าเสีย เมืองเรางึงจะไม่มีภัย กึ่งคาดจึงตอบว่าคนหั้งปวง ย่อมเลื่องลือว่าเล่าปีเป็นคนมีความสัตย์ซื่อ ซึ่งทำนจะฆ่าเสียนั้น ชุนนางและ ราชภูมิคราหนินทำนหรือ ชั่วโมงจึงแกลงบอกว่า เนื้อความหั้งนี้ใช้เราจะ ล่วงทำเออก็หาไม่ เล่าเปิญลองสั่งเราให้ทำ จะเกรงคนหั้งปวงนิทไวย เก็บคาด จึงว่าถ้าเล่าเปิญสั่งดังนั้นใช้รักษาตามเดิม แต่ซึ่งจะทำการนั้นให้คิดอ่านจัดแจงการ จงดี ชั่วโมงจึงตอบว่า การเราเตรียมไว้พร้อมแล้ว ที่เข้าอีสันตรงประตูทิศ ตะวันออกนั้น เรายกให้ชั่วโขผู้น้องคุณทหารไปคอยสกัดอยู่ อันประตูทิศใต้นั้น เรายกให้ชั่วตั่งคุณทหารไปสกัดไว้ และให้ชั่วทุนคุณทหารไปคอยสกัดอยู่ประตูทิศ

เห็นอ แต่ประดุจทิศตะวันตกนั้นเห็นเล่าปีจะข้ามแม่น้ำตันแข็งไม่ได้ เก่งວัดจึงว่า ชึ้งท่านจัดแจงไว้ก็ต้องยุ่งแล้ว แต่เราเกรงอยู่ด้วยจูล่งทหารเล่าปีนี้มีผีมีอ กล้าหาญ แล้วก็ตามอยู่มีได้ใกล้ตัวเล่าปี ชึ้งจะทำการนั้นเกลือกจะไม่ตลอด ข้ามอ จึงว่าท่านอย่างวิตกเลย เรายกเกณฑ์ทหารห้าร้อยคนอยู่ชุมอยู่ภายนอกกอง หนึ่ง เก็บวัดจึงว่า ให้สั่งบุนเพ่งกับกองอุ้ยให้เป็นนายกองเลี้ยงทหารและทุนนา หั้งปวงอยู่ภายนอก แล้วให้หาตัวจูล่งกับทหารเล่าปีออกมากินเลี้ยง ข้างในนั้น เราจะได้ทำการจับเล่าปีได้สนัต ข้ามอเห็นชอบด้วย ก็สั่งให้บุนเพ่งกับกองอุ้ยให้ ทำการค่าเก็บวัด

ครั้นได้เวลาข้ามอ จึงให้เชิญเล่าปีออกทุนนา แลทุนนาหั้งปวงก็ค่านับ เล่าปีตามอย่างธรรมเนียม เล่าปีรับค่านับแล้วสั่งสอนทุนนาหั้งเมืองหั้งปวง ให้นับคับบัญชาตามลำดับกันลงไปโดยประเพณีการบ้านเมือง ทุนนาหั้งเมือง หั้งปวงค่านับแล้วก็ชวนกันกินโตะอยู่ จูล่งนั้นถือกระเบี้ยนรักษาเล่าปีอยู่ข้างหลัง และบุนเพ่งกับกองอุ้ยจึงเข้ามาว่ากับจูล่งให้ออกไปกินโตะภานอกกับพวกรหาร ทุนนาหั้ง จูล่งบิดพลิวอยู่มีได้ออกไป เล่าปีได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่จูล่งให้ออกไป กินโตะกับเขาเดิด จูล่งชัดเล่าปีมีได้กีพากหารออกไปกินเลี้ยงอยู่ภายนอก ข้ามอ เห็นได้กีดังนั้นจึงออกมาพาทหารห้าร้อยชึ้งชุมอยู่นั้น ลอบเรียรายกันเข้าไปคอย ดู ถ้าเล่าปีเสพย์สุราจะไกล้มมาแล้วก็จะชวนกันจับฆ่าเสีย

ขณะนั้นอีเจี้ยรู้ว่าข้ามอจะทำร้ายเล่าปี ก็เข้าไปรินสุราค่านับให้เล่าปี แล้วกำลังตากให้ จึงแกล้งกล่าวกลอนนายแก่เล่าปีว่าร้อนนัก ท่านจงถอดเสื้อ ชั้นนอกเสียเดิด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้ที่จึงแกล้งลูกเข้าไปที่ข้างใน อีเจี้ยก็ตามไป ค่อยกระซิบบอกแก่เล่าปีว่า ข้ามอคิดจะทำร้ายท่าน บัดนี้เกณฑ์ทหารไปคอย สกัดไว้ที่ประดุจฝ่ายเห็นอฝ่ายได้กับทิศตะวันออกเป็นสามด้าน ว่างอยู่แต่ประดุจ ฝ่ายตะวันตก แม่ท่านจะหนีไปทางประดุจตะวันตกนั้นเด็ด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงลอบออกไปทางข้างหลัง แก้เอาม้าเด็กเลา แล้วก็ขึ้นชี้ควบหนีไปถึงประดุจทิศตะวันตกแต่ผู้เดียว นายประดุจจึงถามเล่าปีว่า ท่านจะไปไหนเล่า เล่าปีมีได้ตอบประการได้ รับชัยม้าหนีออกจากประดุจเมือง ฝ่ายนายประดุจเห็นประหลาดดังนั้น จึงอาเนื้อความมาเจ้งแก่ข้ามอ ข้ามอแจ้ง

ดังนั้นก็ชื่นม้าพากหารรับตามเล่าปีไป เล่าปีหนามาทางประมานสามสิบเส้น ถึงแม่น้ำตันแข แม่น้ำนั้นกว้างประมาณก้าวสิบวาหันน้ำก็ลึก เล่าปีมีรู้ที่จะข้ามแห่งได้ได้ จึงซักม้าถอยมาห่วงจะหาทางข้าม พอเห็นห้ารำตามมาเป็นอันมาก เล่าปีท กใจคิดว่าครั้งนี้เห็นชีวิตจะถึงแก่ความตาย เล่าปีก็ร้องให้แล้วขับม้าโผลลงไปริมแม่น้ำ เห้าหน้าม้านั้นถล่ำลงลับไป เสือแลกงานเกนน้ำก็เปียก เล่าปีจึงเอาแสร์ต้มมาลงเป็นหลายที่แล้วร้องว่า วันนี้เต็กเจามีจะผลัญเจ้าของเสียแล้วหรือ พoS ลันคำลงม้านั้นก็ถีบโผลไปได้ประมานหกวาเจ็ดวา พอถึงน้ำตันแล้วก็ขับม้าขึ้นคลิ่งได้ก็มีความยินดีเป็นอันมาก อุปมาเหมือนผ่านว่าได้เข้าสวรรค์ พอแลเห็นชัวมอคุณห้ารำมาถึงริมฝั่งฟากซ้ายโน้น ชัวมอจึงแกลงร้องถามเล่าปีว่า เหตุใดท่านจึงไม่กินโตะ ขับมารีบมาแต่ล้าพังนั้นจะไปไหน เล่าปีจึงบอกว่า กฎกับมึงก็ไม่ได้ผิดใจกัน เหตุไلنเมืองจึงคิดจะทำร้ายกฎ ชัวมอจึงว่าเรามิได้คิดร้ายต่อท่านเหตุไلنท่านจึงใจเบาเชือฟังคำคนบุญดังนี้ แล้วชัวมอซักลูกเกาหันหันที่อกจะยิงเล่าปีเสีย เล่าปีเห็นดังนั้นก็กลัว จึงขับมารีบหนีไปทางตะวันตก ชัวมอเห็นดังนั้นก็มิได้ข้ามตามไป จึงว่าแก่เตียวอินว่า ซึ่งเล่าปีหนีข้ามแม่น้ำไปได้ครั้งนี้ ชะรอยเหพดากช่วย แล้วก็ชักม้าพากหารกลับมาในเมือง

ฝ่ายจูลงชุดเมื่อกินเลี้ยงอยู่นั้น ได้ยินชุนนางแล้วเมืองทั้งปวงอื้ออึงก็วิ่งเข้าไปดู ครั้นไม่เห็นเล่าปีก็ตกใจกลับอกมาได้ยินคนหันปวงพุดกันว่า เล่าปีหนีไปทางประดุจตะวันตกแล้ว ชัวมอกก็คุณห้ารำตามไป จูลงก็ชื่นม้าพากหาร สามร้อยรีบตามออกทางประดุจตะวันตก พอพบชัวมอกกลับมาถึงกลางทาง จูลงจึงถามว่าเล่าปีนายเรารอยู่แห่งใดท่านพบหรือไม่ ชัวมอจึงว่าเล่าปีออกมากจากเมืองจะไปแห่งใดเรามิได้พบ จูลงนั้นเป็นคนหนักแน่นมิได้ว่าประการใด จึงขับม้าพากหารไปถึงแม่น้ำตันเช่นไม่เห็นทางซึ่งจะข้ามไปได้ ก็รีบกลับมาเรียกชัวมอไว้แล้วถามว่า เดิมเล่าปีไว้ให้เชญนายเรารับชุนนางแทน เหตุใดตัวจึงคุณห้ารำไม่ทำร้ายนายเราดังนี้ ชัวมอจึงตอบว่า หัวเมืองใหญ่น้อยหันปวงเข้ามากินโดยอยู่สิ้น เรายังคุณห้ารำมาป่องกัน หวังจะมีให้ทำร้ายแก่เมืองเงงจิ่ว จูลงจึงว่าตัวคิดอ่านการหันปวงจะทำร้ายแก่เล่าปี ครั้นเราตามตัวເວາຄວາມອື່ນມາແກ້ຫວັງຈະให้กลบเกลื่อนเสีย ชัวมอจึงตอบว่า ເວັງຈະเล่าปีหนีออกจากเมืองนั้นจริง ครั้นเรา

ตามมา ก็ไม่พบตัว จู่ล่งได้ฟังดังนั้นก็ยังไม่สิ้นสงสัย จึงชักม้ากลับมาถึงริมแม่น้ำ แล้วพิจารณาดูแลเห็นรอยเท้าม้าขึ้นไปเริ่มคลื่นฟากช้างโน้น จู่ล่งให้คิดแคลงใจว่า แม่น้ำนี้ก็ลึกเล่าปีจะข้ามได้หรือ ครั้นพิเคราะห์ดูช้างผึ้งฟากช้างนี้ ก็เห็นรอยเท้า ม้าเกลื่อนอยู่ในน้ำที่สำคัญណัด จึงชักม้ากลับมาจะตามช้ามอให้ได้เนื้อความ พอช้ามอเข้าไปในเมืองแล้ว จึงให้จับเอาตัวนายประทุตะวันตกนั้นมาทู่ถามว่า เห็น เล่าปีมาทางประทุนี้หรือไม่ ถ้ามิบอกตามจริงกุจะให้ตีจนແแทบราชาตาย นายประทุกลัวจึงบอกว่า เล่าปีหนีออกจากแต่ผู้เดียวทางประทุนี้ จู่ล่งได้ฟังดังนั้นก็ โกรธช้ามอ ครั้นจะเข้าไปต่อว่าช้ามอถึงในเมืองก็เกรงอยู่ว่าเป็นที่คับขัน จึงขับม้าพาทหารรีบกลับไปเมืองชินอี

ตอนที่ ๓๒

ฝ่ายเล่าปีชี้ม้าหนีมาทางฟากตะวันตก มีไดร์แห่งทางกีดเสียใจ ว่าตัว กูเอยได้ความลำบากถึงเพียงนี้ แต่มีความสงสัยว่าแม่น้ำต้นน้ำนั้นก็คงเก้าวะ สิบวะ เหตุใดม้าใจที่เดียวจึงไม่ถึงน้ำต้นได้ ชะรอยเหพดาจะช่วยเรามิให้มี อันตรายได้ ครั้นมาถึงแคนเมืองลำเจียง พอเวลาเย็นเห็นเด็กคนหนึ่งซึ่งกระบือ เปาชลุยมาตรงหน้า เล่าปีหอดใจใหญ่แล้วว่า เรานี้ประกอบไปด้วยความทุกข์ เด็กเลี้ยงกระบือนั้นมีความสุขยิ่งกว่าเราอีก เล่าปีก็หยุดม้าพิงเด็กนั้นเปาชลุย หวังจะให้คลายความทุกข์ เด็กเลี้ยงกระบือนั้นก็ไม่เปาชลุย หยุดดูรูปร่างเล่าปี เห็นสูงใหญ่ทุญญาวถึงบ่าประหลาดกว่าคนทั้งปวง แล้วถามว่าท่านนี้หรือซื่อเล่าปีซึ่ง ช่วยปราบปรามໂจรโพกผ้าเหลืองครั้งเตียวกึกหรือ

เล่าปีได้ยินดังนั้นก็มีความสงสัยตามว่า ตัวเองเด็กเท่านี้เหตุใดจึง ล่วงรู้จักเรา ว่าช่วยปราบปรามໂจรโพกผ้าเหลืองครั้งเตียวกึก เด็กเลี้ยงกระบือ นั้นจึงตอบว่า อายุข้าพเจ้ายังอ่อนอยู่มิได้รู้จักท่านก็จริง แต่ครูสอนหนังสือมีอยู่ คนหนึ่ง เพื่อนฝูงของครูข้าพเจ้านั้นมีหลายคน ขณะนี้มาหาครูข้าพเจ้านั้น พุดจาสรรเสริญถึงเล่าปีว่า ประกอบไปด้วยลักษณะอันดี สูงประมาณหกศอก หูใหญ่บานถึงบ่า มือยาวถึงเข่า จักษุกลอกไปเห็นในหู แล้วหานายว่ามีสติปัญญา ภัยหน้าไปจะมีบุญ บัดนี้ข้าพเจ้ามาเห็นรูปร่างท่านก็สมกับคำเล่าลือ ข้าพเจ้าจึง ตามว่าท่านซื่อเล่าปีหรือ เล่าปีจึงถามเด็กเลี้ยงกระบือว่า อาจารย์ของเจ้าซึ่งเจรา ถึงเร้นนี้ซื่อได้ เด็กเลี้ยงกระบือจึงบอกว่า ครูข้าพเจ้าซื่อสูมาเต็กโซ เล่าปีจึง ตามว่า เพื่อนของอาจารย์เจ้าซื่อได้เล่า เด็กเลี้ยงกระบือจึงตอบว่า เพื่อนของ อาจารย์ข้าพเจ้าสองคน คนหนึ่งซื่อบังเต็กกง อายุแก่กว่าอาจารย์ข้าพเจ้าสิบปี เป็นอาบังทอง บังทองอ่อนกว่าอาจารย์ข้าพเจ้าท้าปี มีสติปัญญาหลักแหลมนัก สูมาเต็กโซรักใครเรียกว่าเป็นน้อง อาหลานสองคนนี้อยู่แคนเมืองซงหยง เคยไป มาหาสู่พุดจาสรรเสริญเล่าปีเนื่อง ๆ อยู่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า บัดนี้อาจารย์เจ้าอยู่แห่งได้เล่า เด็กเลี้ยงกระนือ จึงชื่มชอบกว่า อาจารย์ข้าพเจ้าอยู่ตรงนี้ และเห็นพุ่มไม้ออยู่ทางประمامณย์สินเส้น เล่าปีจึงว่าตัวเรานี้ซื้อเล่าปี จะได้เดินอาจารย์เจ้า จงพาราไปสนทนากับลักษก หน่อยหนึ่ง เด็กเลี้ยงกระนือกพาเล่าปีไป ครั้นถึงประทูที่อยู่สุมาเต็กโซนน พอก ได้ยินเสียงพินซึ่งสุมาเต็กโซดิดนั้นพระนักหนา เล่าปีจึงห้ามเด็กว่า อย่าเพ้อเอานี้ความเข้าไปแจ้งแก่อาจารย์ก่อน ให้อาจารย์ดิดพินให้สบายนิจึงค่อยเข้าไป เล่าปีก์หยุดพังอยู่

ฝ่ายสุมาเต็กโซ ครั้นดิดพินแล้วก็ลูกเดินออกมาก็จึงว่า เวลาวนนี้เราดิดพินสละสลายสายพินมิได้ขัดข้อง ชระบอยจะมีคนผู้มีสติปัญญาลักษกอบ พังเป็นมั่นคง เด็กเลี้ยงกระนือเห็นสุมาเต็กโซเดินออกมากดังนั้นจึงบอกเล่าปีว่า คนนี้แล้วซึ่งสุมาเต็กโซเป็นอาจารย์ข้าพเจ้า เล่าปีเห็นสุมาเต็กโซประกอบไปด้วยรูปร่างดี กิริยามารยาทสูงระหวัดระไว งามสมควรที่จะเป็นอาจารย์ มีความยินดีนัก ก็ค่านับตามประเพณี สุมาเต็กโซเห็นแล้วปีค่านับ ก็พิเคราะห์ดูเห็นเลือก แลกงานเกงเปียกอยู่จึงว่า ตัวท่านนี้มีบุญแล้วสำนะเป็นอันมาก ภัยมาถึงตัวแล้วก็หนีเอาตัวรอดได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หลอกใจจึงคิดว่า เหตุไอนสุมาเต็กโซจึงรู้เหตุผลทั้งนี้

ขณะนั้นเด็กเลี้ยงกระนือจึงบอกกับสุมาเต็กโซว่า คนนี้ซื้อเล่าปีให้ข้าพเจ้ามาค่านับท่าน สุมาเต็กโซแจ้งดังนั้นก็พาเล่าปีเข้าไปชั่งใน จึงจัดแจงที่ให้นั่งแล้วถามว่า ตัวท่านนี้มาแต่แห่งใด เล่าปีจึงบอกว่าข้าพเจ้ามาเที่ยวเล่น เห็นภูมิฐานบ้านช่องหั้งปวงนี้ก็เพลินเดินหลงมา พอกพบเด็กเลี้ยงกระนือบอกว่าท่านอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจึงแวงเข้ามาค่านับ เป็นบุญของข้าพเจ้าได้มารบท่านวันนี้ ข้าพเจ้ามีความยินดีหากที่สุดมิได้ สุมาเต็กโซได้ฟังดังนั้นจึงว่า เล่าปีท่านจะพรางเราไป เรารู้อยู่แล้วบันทึกท่านหนีภัยมาเป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เล่าเนื้อความแก่สุมาเต็กโซโดยจริงทุกประการ สุมาเต็กโซจึงว่า เราได้ยินชาเลื่องลือมาแต่ก่อนว่าตัวท่านมีปัญญาความคิดหลักแหลม จะหาผู้เสมอเป็นอันยาก เหตุไอนจึงยังตั้งตัวมิได้ เล่าปีจึงว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้瓦สนา้อย หั้งชะตราศักกิโภกพ จึงได้ความลำบาก สุมาเต็กโซจึงว่า ซึ่งท่านว่ามีบุญน้อยวาสนา้อยนั้นหากวรมี

รูปที่ ๗๔ เล่าเป็นพังเด็กเลี้ยงกระนือเป่าชุดย

รูปที่ ๗๔ เล่าเป็นพงกันตันยอก

เป็นเหตุทั้งนี้ เพราะท่านหาคนดีที่มีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษานั้นยังมิได้

เล่าปี่จึงตอบว่า อันที่ปรึกษาของข้าพเจ้าก็มิอยู่ คืออุณหิญและบิติกกับกันแหง สามคนนี้ก็เป็นที่ไว้วางใจมาแต่ก่อน ฝ่ายกวนอู เตียวหุย จูล่ง สามคนนี้ก็เป็นทหารเอกซี่อัลตีย์รักให้ครรภ์ร่วมใจกัน แต่หากบุญข้าพเจ้าหากไม่เจิงตั้งตัวมิได้ เอง สุมาเต็กโซจึงว่า อันอุณหิญและบิติกกับกันแหงนั้น ท่านจะนับว่ามีปัญญาเป็นที่ปรึกษาด้วยนั้นไม่ได้ ด้วยคนทั้งสามนี้เป็นแต่รู้หนังสือกฎหมาย ชนบทธรรมเนียมเก่าเท่านั้น ซึ่งจะอาศัยปัญญาคิดอ่านผ่อนผันในการสังคมนั้น ไม่ได้ ถึงมีก็เหมือนกับหาไม่ อันกวนอู เตียวหุย จูล่งเล่าก็เป็นแต่มีฝีมือ กล้าหาญ ถึงสามารถต่อสู้ด้วยคนนับหมื่นนับแสนได้ก็จริง แต่ว่าหากมีผู้จะจัดแจงใช้สอยให้ถูกที่ไม่ เล่าปี่จึงตอบว่า ท่านว่าจะนี้ก็ควรอยู่ ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็สืบเสาะหาคนที่ดีมีสติปัญญา จะได้ช่วยทำบุญบำรุงสืบไปก็ชัดสน สุมาเต็กโซจึงว่า ใบราษฎร์ท่านว่าไว้แต่ก่อนว่า สิบคนจะหาผู้ก้าล้าหาญได้คนหนึ่ง ร้อยคนจะจัดหาผู้มีสติปัญญาได้คนหนึ่ง และคนทั้งปวงก็มิอยู่เป็นอันมาก เม้มีท่านจะประสังค์หาผู้มีสติปัญญานั้นก็จะได้สมความปรารถนา เล่าปี่จึงว่า ท่านว่านั้นก็ควรอยู่ แต่ว่าข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อยยากที่จะพิเคราะห์เห็น ขอท่านได้อ้นุเคราะห์ช่วยแนะนำให้ข้าพเจ้าด้วย

สุมาเต็กโซจึงว่า ซึ่งคนมีสติปัญญานั้นก็มิอยู่มิสู้ใกล้ไกลนัก ถ้าท่านมีความปรารถนาจะได้รู้สักคนด้วย ก็จะอุตสาห์มีความเพียรสืบเสาะไปก็จะพบดอก เล่าปี่จึงว่า ซึ่งคนดีมีสติปัญญานั้นอยู่ต่ำบ่อดีข้าพเจ้ายังมิเจ้ง สุมาเต็กโซจึงว่า อันยกหลงกับช่องชูสองคนนี้ ถ้าได้มาเป็นที่ปรึกษาด้วยแต่ผู้ใดผู้หนึ่ง ก็อาจสามารถจะคิดอ่านปราบปรามศัตรูแผ่นดินให้สงบได้ เล่าปี่จึงว่า ซึ่งท่านบอกยกหลง ช่องชูนั้น ข้าพเจ้าไม่แจ้งว่าเป็นชื่อผู้ใด สุมาเต็กโซได้ฟังดังนั้นก็تابมือหัวเราะว่า ดีแล้ว เล่าปี่จึงซักถามต่อไปอีกว่า ท่านจะอนุเคราะห์บอกให้ข้าพเจ้าแจ้งก่อน สุมาเต็กโซจึงว่า เวลาวันนี้ก็จวนค่ำลงแล้ว ถ้าท่านยังยังอยู่ สักกราตรีหนึ่ง พรุ่งนี้เราจะจะบอกซื้อให้ แล้วก็ให้ลูกศิษย์รับเอาม้าของเล่าปี่เข้าไปผูกไว้หลังบ้าน จึงให้แต่งข้าวปลาอาหารเลี้ยงเล่าปี่ แล้วจัดแขงที่ให้อูฐ เล่าปี่จึงเข้าไปในห้องช้างใน เอ็นตัวลงนอน ให้คิดรำพึงถึงถ้อยคำซึ่งสุมาเต็กโซบอก

เนื่อความมีให้แจ้ง ก็ให้วาตกไปนอนไม่หลับ ครั้นเวลาเช้าหนึ่งพอได้ยินเสียง คุณมาเรื่องเรียกให้เปิดประตูรับ แล้วเข้าไปหาสุมาเต็กโซซังใน สุมาเต็กโซซัง ถามว่า ทำมานี้มีกังวลสิ่งใด ซึ่งจึงค่านับสุมาเต็กโซแล้วกว่า ข้าพเจ้ามานี้มี ความประถนจะสนทนากับท่าน ด้วยข้าพเจ้าได้ยินเขาเลื่องลือว่า เล่าเปี่ยวนี้ มีน้ำใจโอบอ้อมอารี รักผู้มีสติปัญญาเลี้ยงดูท่านบุญรุ่งทุกประการ มีได้ชอบใจ สมาคมด้วยคนพาล ข้าพเจ้าอุตสาห์ทำความเพียรเสาะไปหา หวังจะฝ่าตัวท่าน ราชการด้วยเล่าเปี่ยง ครั้นข้าพเจ้าไปอยู่สำนักเล่าเปี่ยง พิเคราะห์ดูก็หาสมคำที่ เลื่องลือนั้นไม่ และจะใช้สอยคนดีซึ่งมีสติปัญญานั้น ก็ไม่รู้จักการที่จะบังคับ บัญชา และกำจัดคนพาลให้ปราศจากนั้นก็มีได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าเปี่ยงประพฤติ การทั้งนี้ท่าเป็นประโยชน์นี้ ข้าพเจ้าจึงเอ้าตัวออกหาก

สุมาเต็กโซได้ฟังดังนั้นจึงว่า ตัวท่านเป็นคนมีสติปัญญา ควรที่จะไป ทำการอยู่ด้วยผู้มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ทุกวันนี้ผู้มีสติปัญญาไว้ทางหัวใจมีอยู่ เมื่อนจะประภูมิแก่จักษุท่าน เหตุใดจึงไม่พิเคราะห์ดูว่า เล่าเปี่ยงเป็นผู้สมควร ที่ท่านจะไปอยู่ด้วยหรือไม่ ซึ่งก็รับว่าท่านว่าทั้งนี้ชอบแล้ว ขณะเมื่อซึ่ชีเข้ามา บอกเนื้อความกับสุมาเต็กโซนั้น เล่าเปี่ยงซังในรู้ก็ลูกอกามานั่งแอบฟังได้ยิน อยู่สิ้น จึงคิดว่าซึ่งสุมาเต็กโซนั้นกว่าคนมีสติปัญญามีอยู่มิส្សิกลัสร์ไกลนั้น ชราอยจะเป็นคนนี้มั่นคง สำคัญจะจะนี้แล้วก็มีความยินดีนัก ครั้นจะออก มาสนทนาให้ถูกในเวลากลางคืนนั้นก็เกรงใจสุมาเต็กโซอยู่

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าเปี่ยงถามสุมาเต็กโซ สุมาเต็กโซจึงบอกว่า ผู้ซึ่งมา เจรจาด้วยนั้นเป็นเพื่อนรักชอบพอ กับเรา เล่าเปี่ยงว่า ทำไฉนข้าพเจ้าจะได้ รู้จักตัว ท่านจะช่วยอนุเคราะห์ให้ได้สนทนาสักหน่อยหนึ่ง สุมาเต็กโซจึงบอกว่า เช้าไปจากเราแต่เวลากลางคืนนี้แล้ว เล่าเปี่ยงถามว่าคนนั้นชื่อได้ สุมาเต็กโซได้ ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า ดีแล้ว เล่าเปี่ยงถามว่า ซึ่งท่านจะบอกเนื้อความให้ก็เช่น บอกให้แก่ข้าพเจ้าเด็ด ซึ่งว่ายกหลง ของชูนั้นจะเป็นชื่อผู้ใดเล่า สุมาเต็กโซก็ หัวเราะว่า ดีแล้ว เล่าเปี่ยงนั้นสุมาเต็กโซมีได้นอกให้แจ้งได้แต่หัวเราะอยู่จะนั้นจึง ว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความประถนจะทำบุญรุ่งແนิดนั่นพระเจ้าเทียนเต็ให้เป็น สุขก็ยังไม่สำเร็จ ถ้าได้ท่านผู้ประกอบไปด้วยสติปัญญาจะนี้ไปเป็นที่ปรึกษาคิด

อ่าน เห็นແຜ່ນດິນພຣະເຈົ້າທີ່ຍືນເຕີຈຳເຮັງ ຂອເຊັງທ່ານໄປທ່າຮກການກັບຂ້າພເຈົ້າ ແມ່ນອ່ານຫ່ວຍທ່ານບຸກຮູ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຍືນເຕີດໆວ່າ ສຸມາເຕັກໂລຈຶງວ່າ ຕົວເຮົາເປັນຫາວ່າ ບັນນອກມີສົດປັງຄູນນ້ອຍ ຜົງຈະໄປທ່າຮກການດ້ວຍທ່ານນີ້ໄດ້ ແລ້ວມີສົດປັງຄູນ ມາກກວ່າເຮົານີ້ກີ່ຍັງມີຢູ່ ທ່ານຈົນອຸດສໍາຫຼີນເສາຫາເດີ

ຂະແນ່ມີເລ່າປັ້ງປຸດກັບສຸມາເຕັກໂລຈຶງນີ້ ຈູ່ລົ່ງຄຸມທ່າຮກການປະມານຮ້ອຍທີ່
ເຖິງຕິດຕາມທ່າເລ່າປົ່ມາດຶງເຫັນ ເສີ່ງທ່າຮກການອ້ອງໄດ້ຍືນເຫັນໄປດີ່ເລ່າປົ່ມາ ເລ່າປົ່ມາໃຈກີ່
ລຸກອອກມາດູ້ ເທັນຈູ່ລົ່ງກີ່ມີຄວາມຍືນດີ ຈູ່ລົ່ງກີ່ລົງຈາກມ້າເຫັນໄປຄ່ານັບເລ່າປົ່ມາ ຈຶ່ງນອກ
ເນື້ອຄວາມໜຶ່ງຕິດຕາມມາໃຫ້ພັງ ແລ້ວວ່າຂອງທ່ານຈົນເຮັດກັບໄປເມືອງຊີນເອີ່ມເກີດ
ເກລືອກສັຕຽງຈະໄປທ່າຮ້າຍກາຍຫລັງ ເລ່າປົ່ມາໄດ້ພັງດັ່ງນີ້ກີ່ເຫັນໄປລາສຸມາເຕັກໂລ ແລ້ວກີ່
ຂຶ້ນມ້າມາກັບຈູ່ລົ່ງໄກລບ້ານທາງປະມານຍື່ລົບເລັ້ນ ພວພບກວນອູ້ ເຕີວຫຸຍຍກທາມມາ
ເລ່າປົ່ມາຄວາມຍືນດີນັກ ຈຶ່ງເລ່າຄວາມລໍານາກ່າງໜຶ່ງທີ່ມານັ້ນໃຫ້ກວນອູ້ ເຕີວຫຸຍພັງທຸກ
ປະກາຣ ແລ້ວກີ່ພາກັນໄປ ຄວັນດຶງເມືອງຊີນເອີ່ມເກີດແລ້ວ ເລ່າປົ່ມາຈົງປົກການແກ່ທ່າຮກການທັງປວງ
ວ່າ ຜົງຈະຊົມອົດວ່າ ດ້ວຍລວງເຮົາວ່າເລ່າເປີຍວ່າໃຫ້ເຊັງໄປ ແລ້ວຂົມອະຈະທ່າຮ້າຍເຮົາຈະນີ້
ທ່ານທັງປວງຈະຄືດປະກາຣໄດ ທຸນເຊີຍຈຶງວ່າ ຜົງຈະຊົມອະຈະຄືດທ່າຮ້າຍທ່ານທັງນີ້ຈະນີ້
ເສີນັ້ນໄມ້ໄດ້ ຂອໃຫ້ທ່ານມີທັນສືວີໄປດີ່ເລ່າເປີຍວ່າ ອົກນີ້ມີຄວາມຕາມທີ່ເປັນມາໃຫ້
ແຈ້ງ ເລ່າປົ່ມາໄດ້ພັງດັ່ງນີ້ກີ່ເທັນຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງແຕ່ງທັນສືວີໃຫ້ທຸນເຊີຍຄົວໄປຢັ້ງເນື່ອງ
ເກັງຈົ່ວ ນາຍປະຕູຈຶງພາເອາຕ້ວທຸນເຊີຍເຫັນໄປແຈ້ງແກ່ເລ່າເປີຍວ່າ ເລ່າເປີຍວ່າຈົນວ່າ
ເຮັງເຊັງເລ່າປົ່ມາໃຫ້ຮັບຫຸນນາງ ດັ ເນື່ອໝາງທ່ານນີ້ ຍັງກຳລັງເລີ່ມໂຕີກັນອູ່ມີທັນຈະ
ສໍາເຮົາ ເລ່າປົ່ມາໃປນັ້ນເຫຼຸດປະກາຣໄດ

ທຸນເຊີຍຈຶງເຫຼັນສືວີນີ້ໃຫ້ແກ່ເລ່າເປີຍວ່າ ໃນທັນສືວີນີ້ເປັນໃຈຄວາມວ່າ
ໜຶ່ງທ່ານໃຫ້ທ້າພເຈົ້າມາກີນໂຕີກັນຈະຮັບຄ່ານັບຫຸນນາງ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ໄດ້ມາ ແລ້ວຂະແນ່ມີເລີ່ມ
ໂຕີກັນອູ່ນີ້ ຂົມອົດຈະທ່າຮ້າຍຂ້າພເຈົ້າ ຖາກຂ້າພເຈົ້າທີ່ໄດ້ຈົ່ງພັນຈາກອັນຕະຣາຍ
ແລ້ວເຫຼຸດທັງນີ້ຂ້າພເຈົ້າມີໄດ້ທັນຈະແຈ້ງແກ່ທ່ານດ້ວຍຈະຮັບທີ່ເອາຫວັດ ເລ່າເປີຍວ່າ
ໄດ້ແຈ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ໂກຮ່ ໃຫ້ຫາຕ້ວຂົມອເຫັນມາດ່ວ່າ ມີນັ້ນັ້ນຈະຄືດຈະຜ່າເລ່າປົ່ມາອັນຕະຣາຍ
ກູ່ເສີຍແຕ່ວ່າເກອໄຈ ທີ່ມີຄວາມຍ່າເກຮນໄນ່ ແລ້ວກີ່ສັ່ງທ່າຮກການຈະໃຫ້ເອາຫວັດຂົມອປິກ່າ
ເສີຍ ຂະນັ້ນນາງຂົວຫຼາຍໃນຜູ້ພື້ນໜີ້ຂົມອອູ່ຂ້າງໃນແຈ້ງດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອົກມາວ່າແກ່
ເລ່າເປີຍວ່າ ຜົງຈະນີ້ມີຄວາມບັນຈາກທ່ານທີ່ໄກຍົກົດອູ່ແລ້ວ ທ່ານຈະໃຫ້ເອາໄປ່ຈ່າເສີຍ

นั้นก็ควรอยู่ แต่ข้าพเจ้าจะขอโทษไว้ครั้งหนึ่งก่อน เล่าเปียວได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่ด้วยกำลังใจว่าประการใด

ชุนเชียนเห็นเล่าเปียวโทรศัพท์เป็นกำลังนักจึงว่า ชั้วมอทำผิดท่านจะให้ประหารชีวิตเสียนั้นก็ชอบอยู่ แต่ว่าข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นว่า ถ้าชั้วมอตายแล้ว เล่าปี่จะอยู่ในแวนแคว้นของท่านก็คงไม่มีความสุข ซึ่งเอ็นดูเล่าปี่นั้นก็เหมือนหาประโยชน์ไม่ เล่าเปียວได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ชุนเชียนว่าดังนี้ เพราะเหตุว่าชั้วมอมีสมัครพรรคพวงมาก เม็คกุณ่าเสียบัดนี้ คนทั้งปวงซึ่งเป็นสมัครพรรคพวง ชั้วมอก็จะมีน้ำใจพยายามหาเจ็บร้อนคิดทำร้ายแก่เล่าปี่เป็นมั่นคง เล่าเปียวคิดดังนั้นแล้วก็มิได้ให้ผ่าชั้วมอเสีย แต่คาดโทษไว้ จึงให้เล่ากีผู้บุตรกับชุนเชียนไป ตามเล่าปี่

เล่ากีกับชุนเชียนก็ลาเล่าเปียวไปเมืองชินอี้ย จึงเข้าไปค่านับเล่าปี่แล้ว บอกว่า บัดนี้บิดาข้าพเจ้าให้มามาให้วัชมาท่าน ด้วยแจ้งเนื้อความว่า ชั้วมอคิดทำร้ายท่านนั้นผิดนัก ท่านอย่าได้ถือโทษลึบไปเลย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงเชิญให้กินโต๊ะ และขณะเมื่อเล่ากีเสพย์สุราอยู่นั้นก็ร้องให้ เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงร้องให้ เล่ากีจึงบอกว่าข้าพเจ้าร้องให้ทั้งนี้ เพราะคิดถึงตัว ด้วยนางชัวหยุหยินมารดาเลี้ยงข้าพเจ้ามีใจริษยาคิดจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้ามีรู้ที่จะคิดอ่านแก่ไขตัวให้พันอันตรายได้ จะขออาสาตีปัญาท่านช่วยสั่งสอนเป็นที่พึ่งด้วย เล่าปี่จึงว่า ทุกวันนี้จะรักษาตัวได้ก็ เพราะมีอัชณาสัยอันรอบคอบ ท่านจงอุตส่าห์ปฏิบัติตามน้ำใจนางชัวหยุหยิน อย่าให้นางเคืองชัดประการใดได้แล้วก็จะพันจากอันตรายทั้งปวง ครั้นเล่าปี่สั่งสอนแล้วดังนั้น เวลาเข้าเล่ากีกล้ามา เล่าปี่ก็ชี้ม้าออกมานส่อง ครั้นเล่าปี่กลับเข้ามาเมือง พนคนหนึ่งเดินทำเพลงอยู่กลางตลาดเป็นใจความว่า

แผ่นดินจะกลับ กีเหมือนไฟดับลึ้นแสง ถ้ากบฏจะหัก จะเอาไม้อันน้อยค้า มือจะจะทานกำลังไว้ได้ ชาวบ้านนอกผู้มีปัญญา ยอมจะแสวงหาหมายที่มีน้ำใจโอบอ้อมอาร์ และผู้ที่จะแสวงหาผู้มีปัญญาหารู้จักรามไม่ เล่าปี่ได้ฟังคนทำเพลงดังนั้นก็ประหลาดใจจึงคิดว่า ถ้อยคำสูมาเต็กโชนอกว่า ยกหลง ของชูนั้น ช่วยจะเป็นคนมั่นคง เล่าปี่ก็ลงจากม้าเข้าไปค่านับแล้วก็พาเข้าไปถึงท่ออยู่ ให้

นั่งที่สมควรแล้วถามว่า ท่านนี้หรือโดยยุ่งบานลียน ผู้นั้นจึงบอกว่า ข้าพเจ้าซึ่อต้นยกอยู่บานล่องชง ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านนี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ครั้นข้าพเจ้าจะจู่สูเข้ามาหาท่านนั้นก็ไม่สมควร ข้าพเจ้าจึงแกลงทำเพลงทั้งนี้ปราบဏจะให้ท่านรู้จัก เล่าปี่ได้ฟังก็มีความยินดี จึงชวนต้นยกให้อยู่ด้วย จะตั้งให้เป็นที่ปรึกษาต้นยกก็ยอม แล้วว่าแก่เล่าปี่ว่า ม้าชิงท่านเชื่อมือกันนั้นข้าพเจ้าจะขอดูสักหน่อย เล่าปี่จึงเรียกให้คนจุงม้ามาให้ดู ต้นยกจึงพิเคราะห์ดูลักษณะม้าเห็นร้ายจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ม้านี้ลักษณะซึ่อเต็กเลา มีกำลังแคล鼎ให้รวดเร็ว ก็จริง แต่ว่าวั�กเกิดอันตรายแก่เจ้าของ ซึ่งท่านจะซึ่ม้าตัวนี้สืบไปอันตรายก็จะมีแก่ท่าน เล่าปี่จึงตอบว่า แม้ม้าตัวนี้จะทำให้เกิดอันตรายแก่เจ้าของเหมือนท่านว่าแล้ว ที่ไหนจะพาราชามแม่น้ำตันเขมาได้ ต้นยกจึงว่า ถึงมาตราว่าม้านี้ได้พาท่านรอดมาจากความตายครั้นนี้ก็จริง แต่ว่าวะสืบไปเมื่อหน้าก็จะให้มีอันตรายเป็นมั่นคง แต่ข้าพเจ้ารู้เล่าที่จะเทห อันหนึ่ง ซึ่งท่านจะซึ่ม้าตัวนี้ไปภัยหน้าจะมีให้เป็นอันตรายก็ได้อยู่ เล่าปี่จึงว่า แบบคายของท่านเป็นประการใดก็จะอนุเคราะห์เด็ดต้นยกจึงบอกว่า ซึ่งมีให้มีอันตรายไปภัยหน้านั้น ผู้ใดซึ่งมีได้ชอนใจท่าน ท่านจะเอาม้านี้ไปให้ซึ่ ก็จะมีอันตรายตายไปก่อน และท่านจึงค่อยกลับเอามาซึ่ อิกก็จะมีความเจริญต่อไป หากความอันตรายมีได้ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพท์ว่า ท่านนี้มีความปราบဏนามาอยู่กับเรา เรา ก็คิดว่าจะช่วยสั่งสอนทำนุบำรุงเราให้เป็นธรรม ควรแลหรือมาสั่งสอนมีให้เป็นธรรม จะให้ทำร้ายแก่ผู้อื่นฉะนี้เรา มิขอได้ยิน

ต้นยกหัวเราะแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าว่ากล่าวทั้งนี้ใช้จะจริงอย่างนั้นหากมีได้ ด้วยได้ยินกิตติศัพท์เข้าลือไปว่า ท่านนี้มีน้ำใจเป็นสัตย์เป็นธรรมก็ยังมิแจ้งประจักษ์ก่อน ซึ่งว่าทั้งนี้เพื่อจะลองน้ำใจท่าน บัดนี้สมเห็นอกหนึ่นคำเข้าลืออยู่แล้ว เล่าปี่จึงว่า เข้าเล่าลือไปนั้นก็ชอนอยู่ แต่ที่จริงด้วยเรา ก็พอประมาณ จะเหมือนคำเขาว่าที่เดียนนั้นก็หมายได้ บัดนี้ท่านมาอยู่ด้วยเราแล้ว จช่วยสั่งสอนทำนุบำรุงแต่ที่ชอน และเล่าปี่ก็ตั้งให้ต้นยกเป็นใหญ่ บังคับบัญชาหารหั้งปวง

ฝ่ายโจโฉครั้นยกพลทหารกลับมาแต่เมืองก็จวัดแล้ว จึงแต่งให้โจโฉในลิตเตียน ลิกอง ลิเชียงคุณทหารสามหมื่น ยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองหัววนเสียอันเป็น

หัวเมืองชื่น หวังจะฟังกิจการบ้านเมืองเก่งจิวันนั้น ครั้นลิกอง ลิเชียงรู้จึงว่ากับ โจทยินว่า เล่าปี่ยกมาอยู่ ณ เมืองชินอีຍ เห็นจะคิดทำการให้ญ่หลวง จำจะ กำจัดเสียให้ได้ อย่าให้ทำการกำเริบไปภายน้ำ แล้วข้าพเจ้าพ่น้องสองคนนี้ มาอยู่ท่าราชการตัวยมหาอุปราชก์ยังหาความชอบมิได้ คิดจะทำการสนอง คุณมหาอุปราชให้ถึงขนาด บัดนี้เล่าปี่มาตั้งอยู่เมืองชินอีຍ ข้าพเจ้าพ่น้องจะขอ อาสาไปตัดเอาศีรษะเล่าปี่มาให้ได้ โจทยินกับลิเตียนได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงจัดแจงทหารห้ามให้ ลิกอง ลิเชียงก์คุณทหารยกมาถึงปลายเดนเมืองชินอีຍ

ฝ่ายม้าใช้เห็นกองทัพยกมาดังนั้น ก็รีบเข้าไปแจ้งแก่เล่าปี่ เล่าปี่จึงหา ต้นยอดมาปรึกษาว่า บัดนี้กองทัพยกมาจะทำร้ายแก่เรา ท่านจะคิดประการใด ต้นยอดจึงว่า ซึ่งข้าศึกยกมาจะทำร้ายแก่ท่านทั้งนี้ จะละไว้ให้ล่วงมานั้นไม่ควร จำจะกำจัดเสียแต่ไกล ขอให้เตียวหุยคุณทหารยกอ้อมมากไปสักดหลังไว้ และให้ กวนอูยกชุมสักดกลางทาง ตัวท่านกับฉู่ล่งจงยกเป็นกองหลวงไปรับหน้าข้าศึก กลางทาง ก็จะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้กวนอูกับ เตียวหุยคุณทหารไปตั้งอยู่ตามคำต้นยอดว่า เล่าปี่กับฉู่ล่งคุณทหารสองพัน ยก ออกจากเมืองมาทางประมาณร้อยเส้นก์พบรกองทัพลิกอง ลิเชียงยกมา เล่าปี่ หดดกองทัพยังไว้ และขับม้าชั้นไปหน้าท่า จึงร้องถามว่าท่านนี้ซื้อได้ บังอาจ ยกกองทัพล่วงเข้ามาถึงเดนของเรา ลิกองได้ฟังดังนั้นจึงร้องตอบว่า เราซื้อ ลิกองเป็นทหารเอกของมหาอุปราช บัดนี้จะมาจับตัวท่านให้จงได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก์โกรธ จึงให้ฉู่ล่งขับม้าออกนรกับลิกองได้ห้าเหลี่ยม ฉู่ล่งเอาหวานแหงลิกองตกม้าตาย เล่าปี่เห็นได้ทีดังนั้นก์ขับท่า ไล่ใจมัน ลิเชียงเห็นเหลือกำลังจะรบมิได้ก็พ่ายถอยลงไป กวนอูเห็นได้ทีก็คุณทหารตีสักด ออกมา ไล่ผ่านท่าลิเชียงตายประมาณสองพันเศษ ลิเชียงเห็นท่ารล้มตาย เป็นอันมากก์แตกร่นลงไป เตียวหุยซึ่งตั้งสักดหลังอยู่นั้นเห็นลิเชียงพาท่าแตก มา ก็ขับม้าออกยินสักดทางไว้แล้วร้องว่า ตัวภูซื้อเตียวหุย มาสักดทางคอย่า อยู่นานแล้ว ลิเชียงเหลือบเห็นเตียวหุยก็ตกใจซักม้าจะหนี เตียวหุยก็ขับม้าไล่ เอาหวานแหงถูกลิเชียงตกม้าตาย ท่าหันปวงก์แทกระจัดกระjacกันไป เล่าปี่ ก็ให้ไล่จับได้ท่าเป็นอันมาก และก็ให้ยกกองทัพกลับเข้าเมืองชินอีຍ

ฝ่ายทหารลิกองซึ่งแตกรหนีไปได้นั้น ก็ເວາເນື່ອຄວາມໄປແຈ້ງແກ່ໂຈຍີນ ຖຸກປະກາຣ ໂຈຍີນໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນກີກໃຈ ຈຶ່ງປົກຫາລີເຕີຍວ່າ ບັດນີ້ລິກອງ ລີເຊີຍ ຍົກໄປກີເສີຍທີ່ແກ່ເລ່າປີແລ້ວ ເຮົາຈະຄົດປະກາຣໄດ້ ລີເຕີຍນີ້ຈຶ່ງວ່າ ລິກອງ ລີເຊີຍຖີ່ ແກ່ຄວາມຕາຍບັດນີ້ ກີ່ພົຮະປະມາທຸມົມໆແກ່ເລ່າປີ່ ຄວັນເຮົາຈະຫຼຸ່ມກອງທັພ ໄປຕື່ມືອງຊີນເຊີຍອົກເລ່າກົມໄດ້ ຝ່າຍເລ່າປີ່ມີຜູ້ມີໃຈກໍາເຮົບອູ່ ຂອທ່ານຄົດຜ່ອນຜັນ ຍັນຢັ້ງທຫາຣໄວ້ ນອກທັນສືອໄປແຈ້ງແກ່ມຫາອຸປະນາຈີ່ໃຫຍກກອງທັພຫລວມມາກ່ອນ ໂຈຍີນຈຶ່ງວ່າ ເລ່າປີ່ມ່າທຫາຂອງເຮົາເສີຍແລ້ວຈັບທຫາເລວໄປໄວ້ເປັນອັນມາກ ຈະນີ່ ອູ່ຢູ່ນີ້ມີໄດ້ ຈຳເຮົາຈະຍົກກອງທັພໄປແກ້ແດ້ນເລ່າປີ່ ອັນມືອງຊີນເຊີຍສັກກຳມືອທີ່ນີ້ ສົ່ງຈະຮ້ອນຄົ່ງມຫາອຸປະນັນໄມ່ຄວາຣ ແຕ່ລໍາພັງເຮົາພວຈະທຳໄດ້ອູ່ ລີເຕີຍນີ້ຈຶ່ງວ່າ ອັນເລ່າປີ່ນີ້ກີ່ມີສົດປັ້ງຄູາຫລັກແຫລມນັກ ສົ່ງຈະຍົກໄປທຳແຕ່ລໍາພັງນີ້ອຍ່າເພື່ອດູເບາ ກ່ອນ ໂຈຍີນຈຶ່ງວ່າ ທ່ານເຈຣຈາດັນນີ້ມີກລັວຝີມີອເລ່າປີ່ອູ່ແລ້ວຫຼື ລີເຕີຍນີ້ຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົ້າວ່າກລ່າວ່າກັ້ອນນີ້ໃຊ້ຈະກລັວຝີມີອເລ່າປີ່ຫາມໄດ້ ຮວ່າງຈະເຕືອນສົດທ່ານ ດ້ວຍຄາ ໂບຮານກລ່າວໄວ້ວ່າ ດ້ວຍທ່າກສົງຄຣາມພິ່ງໃຫ້ຮູ້ລັກໜະໃນໄສ້ສຶກກ່ອນ ຈຶ່ງຈະທຳ ກາຣໄດ້ຜູ້ຜະໂດຍງ່າຍ ແຫດ່ນີ້ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງທັດທານ ແກ້ລອກຈະເສີຍທີ່ແກ່ຂ້າຄືກົງຈະ ຂ້າຮ້າຍໄປອົກ

ໂຈຍີນຈຶ່ງວ່າ ທ່ານນີ້ທ່າກສົງກາຣເປັນສອງໃຈ ທ່າກດີໄນ່ ດ້ວຍນີ້ແຕ່ລໍາພັງ ເຮົາຈະຍົກໄປຈັບຕັວເລ່າປີ່ໄທຈີ່ໄດ້ ລີເຕີຍນີ້ຈຶ່ງວ່າ ສົ່ງຈະຍົກໄປນັ້ນກີ່ຕາມຄວາມຄົດເດີດ ຂ້າພເຈົ້າຈະຂອາສາຄຸມທຫາອູ່ຮັກໜາເມືອງຫ້ວນແສີຍ ໂຈຍີນໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮຈຶ່ງ ວ່າ ທ່ານເຈຣຈາເອາໄຈອົກທາກເຮາດນີ້ ກີ່ເຫັນວ່າທ່ານແປ່ນຄນສອງໃຈອູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງຫາ ເຈັນຮ້ອນເດ້ວຍເຮົາໄນ່ ລີເຕີຍນີ້ຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົ້າວ່າກລ່າວເຕືອນສົດທັງນີ້ໂດຍຄວາມຈິງ ຈະ ໄດ້ເອາໄຈອົກທາກທ່ານນັ້ນຫາມໄດ້ ແມ້ທ່ານສົງສິຍອູ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວຂ້າພເຈົ້າຈະໄປດ້ວຍ ໂຈຍີນກັບລີເຕີຍນີ້ກີ່ຍົກທຫາສອງໜົມໆສື່ພັນຮົບໄປເມືອງຊີນເຊີຍດ້ວຍກໍາລັງໂກໂສ ມີໄດ້ ພັກທຫາທັງກລາງວັນກລາງຄືນ ແລ້ນ້າໄຈໂຈຍີນນັ້ນໝາຍຈະໄປເຫັນແຜ່ນດິນ ເມືອງຊີນເຊີຍໄທ່ຈຸລະເນັ້ນຫາສຸມຸກ

ຝ່າຍຕັນຍກຈຳເດີມແຕ່ເລ່າປີ່ໄດ້ຜູ້ຜະໂດຍກລັບເຂົາເມືອງແລ້ວ ຈຶ່ງວ່າແກ່ເລ່າປີ່ວ່າ ໂຈຍີນມາຕັ້ງອູ່ເມືອງຫ້ວນເສີຍ ບັດນີ້ເສີຍທຫາເອກຄົ່ງສອງຄນ ເຫັນຈະມີຄວາມ ແຄ້ນຍກມາຕີເມືອງເຮົາເປັນມັນຄງ ເລ່າປີ່ໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນກີ່ເຫັນດ້ວຍ ຈຶ່ງຄາມຕັນຍກວ່າ

แม่โจทย์ยกมาเรจาคิดอ่านป้องกันประการใด ต้นยอกจึงว่า ถ้าโจทย์ยกมาครั้งนี้เห็นจะเกณฑ์ทหารลื้นเชิง เรจาคิดกลอุบายนลอบไปตีเอาเมืองหัวนเสียให้ได้ เล่าปีจึงถามว่ากลอุบายนทำนคิดประการใด ต้นยอกจึงกราชินแก่เล่าปีเป็นความลับว่า เมืองหัวนเสียผู้คนก็เบาบางอยู่แล้ว ขอให้กวนอูคุมทหารลอบไปตีเมืองหัวนเสียเกี่ยวไว้เห็นจะได้โดยง่าย อันเดียวทุยนั้นให้คุมทหารไปชุมอยู่ริมฝั่งแม่น้ำท่าข้ามเมืองหัวนเสีย เมื่อโจทย์แยกไปก็จะได้ออกสักด็ตี ศึกครั้งนี้หมายເອชาตย์ชนะได้เป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งให้กวนอู กับเตียวทุยคุมทหารไปทำการตามถ้อยคำต้นยอกว่า และล่าปีก็ตระเตรียมทหารไว้

พอมาใช้เวลาเนือความมาบอกรว่า โจทย์ยกกองทัพมาถึงแแดนเมืองแล้ว ต้นยอกได้ฟังดังนั้นจึงชวนเล่าปียกทหารออกตั้งค่าย ต้านทานกองทัพโจทย์ในรั้ว นอกเมือง เล่าปีจึงให้จูลงร้าหวนออกล่อโจทย์นอกค่าย โจทย์เห็นดังนั้นก็ขับให้ลิเตียนออกรอบกับจูลงได้ยึดบล็อก ลิเตียนเห็นกำลังจูลงนั้นมากนัก จะต้านทานไม่ได้ก็ความม้าหนีเข้าค่าย จูลงเห็นได้ทิกขับม้าตามไป ทหารซึ่งอยู่ในค่ายเอากหันท์ยิงสักด็ต้านหน้าไว้ จูลงจะหักเข้าไปมิได้ก็ความม้ากลับมาค่าย

ฝ่ายลิเตียนจึงว่าแก่โจทย์ว่า ทหารเล่าปีมีฝีมือแลกรำลังเข้มแข็งนักเห็นเราจะເອชาตย์ชนะไม่ได้ ขอให้ท่านกลับไปเมืองหัวนเสียก่อน จะได้คิดทำการสิบไป โจทย์ได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงว่า เมื่อแรกเรจาจะยกมาตัวท่านบิดพลิ้ว เราเก็เห็นใจอยู่ครั้งหนึ่งแล้ว มากดันนี้เล่า เราให้ออกรอบกับจูลงก็แตกพ่ายเข้ามา ทำให้เสียทีแก่เข้าศึก ครั้นเราจะไม่เอาโทษบัดนี้ทหารทั้งปวงก็จะเอายังอย่าง จึงสั่งทหารจะให้อาตัวลิเตียนไปฆ่าเสีย

นายทัพนายกองหั้งปวงช่วยกันขอโทษไว้ โจทย์ยกโทษให้ จึงให้ลิเตียนคุมทหารเป็นกองหลัง สานหัวบป้องกันรักษาเสบียง ครั้นเวลาเข้าโจทย์น จึงให้ต้มा�ล่อช้อนกลองดังอ้ออึง แล้วจัดแจงผลทหารตั้งเป็นกองพยุหะโดยขนาดหัพ ชื่อปักบุนจิมโซตัน แปลว่าประเจทางมีประตูแปลด้าน เสร็จแล้วก็ให้ทหารซึ่งม้าเข้าไปร้องประกาศหน้าค่ายเล่าปีว่า นายเราตั้งกองทหารเป็นพยุหะ ดังนี้ ท่านยังรู้จักหรือว่ากลพยุหะอันได้

ต้นยอกได้ฟังดังนั้น จึงพาเล่าปีขึ้นไปบนเนินเขาสูง แล้วแคลงมาดูก็รู้จัก

ในกลพยุหะ จึงบอกแก่เล่าเปร่ำว่า ชื่่อเจ้ายินตั้งพลทหารเป็นพยุหะไว้ดังนี้ ซึ่งว่า
ปักบุนคิมโซตัน มีประดิษฐ์แผลด้าน ถ้าผู้ใดเข้าไม่ถูกที่ก็จะแพ้ แม้เข้าถูกที่ก็จะมี
ชัยชนะ ใจยินทำทั้งนั้นก็ติดจริง แต่ว่าอย่างหาถ้วนถี่ไม่ ขอทำนั้นแต่งทหารให้เข้าชั้ง
ด้านใต้ ตีฝาออกมาก้าวชั้งประดิษฐ์ตะวันตก ทหารใจยินทั้งนั้นก็จะแตกเป็น
อลหม่านกันไปเอง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็พาตันชากลงมาจากเนินเขา จึงเกณฑ์ทหารให้รักษาค่ายไว้ แล้วก็ให้จูล่งคุมทหารห้าร้อย ยกตีหักเข้าไปทางประตูชั้งใต้ ฝ่ายโจทย์ในครั้นเห็นจูล่งตีเข้ามาดังนั้น ก็ขึ้นม้ารำทวนออกล่อ หวังจะให้จูล่งติดตามออกมากช้างประดุจทิศเหนือ จูล่งก็มิได้ตามไป แต่รบฝ่าออกมายังประตูตะวันตกแล้วกลับย้อนหลังตีตลอดเข้าไปเลยออกทางประตูทิศใต้ ฝ่ายทหารโจทย์ในนั้นก็ตื่นมาฟันกันเองเป็นอุลมร่าน เล่าปีเห็นได้ที่ดังนั้นก็ขับทหารให้ฝ่าพันเข้าไป ฆ่าทหารโจทย์ในล้มตายแตกกระฉjacร้ายกันไป ตันชากก็ชวนเล่าปีกับจูล่งยกทหารกลับเข้าค่าย

ฝ่ายโจทย์เสียทีแก่เล่าปีดังนั้น ก็คิดถึงคำลิเตียนซึ่งว่ากล่าวไว้ จึงให้เชิญลิเตียนมาปรึกษาว่า ขบวนศึกครั้งนี้ก็เข้มแข็งนัก ชั่วรอยในกองทัพเล่าปีจะมีคนดีอยู่เป็นมั่นคง จึงหักหานญเสียชัยชนะเราได้ ลิเตียนจึงตอบว่า เนื้อความทั้งนี้ข้าพเจ้าก็ได้ว่าแก่ท่านแต่เดิมที่แล้วท่านก็ไม่ฟัง กลับซึ่งโกรธข้าพเจ้าว่าเอารือกจาก อนึ่งตัวข้าพเจ้ามาทำศึกอยู่ด้วยท่านหันนี้ แต่ใจข้าพเจ้าให้คิดวิตกถึงเมืองหัวเสียอยู่ทุกวันมิได้ขาด ด้วยหมายผู้ใดจะอยู่รักษาป้องกันเมืองไม่ เกลือกจะมีอันตรายภัยหลัง โจทย์เสียท่านว่านี้ขอบนัก แต่เราได้ยกกองทัพมาถึงแคนเมืองชนอียแล้ว จำจะวนพุงกันกับเล่าปีให้ลับผีมือก่อน เวลาค่ำวันนี้ เราจะยกทหารเข้าปล้น แม้สมความคิดเราก็จะได้ทำการศึกสืบไป ถ้าไม่สำเร็จ เรายังจะถอยกลับไปถึงเมืองหัวเสีย ลิเตียนจึงว่า เล่าปีเป็นคนมีสติปัญญา ถึงว่ามีชัยชนะก็ต้องจะไม่ประมาท เวลาวันนี้เห็นจะป้องกันรักษาตัวเป็นสามารถ ซึ่งท่านจะยกไปปล้นค่ายเล่าปีนั้น ก็จะเสียทหารป่วยการเปล่า โจทย์เสียท่านว่า อันการสองครามแม้คิดกลัวแพ้อยู่เหมือนท่านว่าจะนี้แล้ว จะทำศึกสืบไปกระไรได้ โจทย์เสียฟังก็ให้เตรียมทหารไว้พร้อมแล้วสั่งว่า เวลาสองยามจะยกเข้าไปปล้นค่าย

รูปที่ ๗๖ โจทย์นแตกหัวพลงเรือหนีช้ามฟาก

รูปที่ ๗๗ เล่าปีตามสังชิชี ให้ตัดตันไม้ทึบง

เล่าปี่

ฝ่ายเล่าปี่กับตันยกนั่งเบริกษาราชการพร้อมกันอยู่ พอก็กลมหัวด้วนขันในค่าย ตันยกจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ลุมพายุนี้อัศจรรย์นัก เวลาค่ำวันนี้โจทยินจะยกทหารมาปล้นค่ายเราเป็นทันคง เล่าปี่จึงว่า แม่โจทยินยกทหารมา เราจะคิดอ่านป้องกันประการได้ ตันยกจึงหัวเราะแล้วตอบว่า ท่านอย่าวิตกเลย ซึ่งจะสร้างกับโจทยินนั้นเข้าพเจ้าจะรับประกันเป็นธุระ

ครั้นเวลาพลงค่าตันยกจึงให้จูลงคุ่มทหารไปชุมสักดอยู่กลางทาง และให้กองเพลิงไว้รอบค่าย ฝ่ายโจทยินครั้นถึงกำหนดก็ยกทหารออกจากค่าย ให้ลิเตียนเป็นกองหลัง ยกไปใกล้ค่ายเล่าปี่ เท็นแสงเพลิงสว่างอยู่รอบค่าย โจทยินสำคัญว่าเล่าปี่รู้ตัว ป้องกันรักษามั่นคงอยู่ ก็ถอยทหารจะกลับมาค่าย จูลงชุมสักดอยู่เห็นดังนั้นก็คุ่มทหารตีฝ่าออกมานะ ทหารโจทยินไม่ทันรู้ตัวก็แตกตื่นพาภันหนี จูลงเห็นได้ทิกขับทหารไล่ตามไป

ฝ่ายโจทยินจะเข้าค่ายไม่ทัน ก็รีบยกกองทัพตรงไปเมืองหัวนเสีย ครั้นถึงแม่น้ำแคนเมืองหัวนเสีย จึงหยุดทหารจัดแจงเรือจะข้าม เตียวหุยซึ่งตั้งชุมอยู่ริมแม่น้ำเห็นดังนั้นก็คุ่มทหารโผลมฟันเข้าไป โจทยินกับลิเตียนไม่ทันรู้ตัวก็ตกใจ พากันลงเรือหนีช้ำมหากไป เตียวหุยก็ไถ่ผ่านทหารโจทยินตายด้วยอาวุธแลตกน้ำตายบังประมาณเหมือนเช่น

ฝ่ายโจทยินกับลิเตียนข้ามไปถึงฟากแล้ว ก็พาทหารประมาณหมื่นเศษซึ่งเหลือตายนั้นรีบไปเมืองหัวนเสีย ครั้งถึงจึงเรียกทหารในเมืองให้เปิดประตูรับกวนอูซึ่งเข้าตั้งอยู่ในเมืองเห็นดังนั้นก็จุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วคุ่มทหารเปิดประตูเมืองออกมานะ โจทยินและเห็นกวนอูก็ตกใจ พากันหนีออกจากเชิงกำแพง กวนอูก็ไถ่ผ่านทหารโจทยินล้มตายเป็นอันมาก โจทยินก็ยกรีบหนีไปเมืองญูトイ และเมื่อไปถึงกลางทางมีผู้บุกรุก เล่าปี่ทำการส่งความได้ชัยชนะกันนี้ เพราะความคิดตันยก

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นเห็นโจทยินเลียกทีแก่จูลงแตกหนีไปดังนั้น ก็พาตันยก กับทหารทั้งปวงยกตามไปถึงแคนเมืองหัวนเสีย แจ้งเนื้อความว่ากวนอูได้เมืองแล้ว โจทยินกับลิเตียนพาภันหนีไปเมืองญูトイ เล่าปี่ก็ยกทหารจะเข้าไปเมือง

หัวนเลีย ฝ่ายเล่าปิดซึ่งเป็นผู้รักษาเมืองหัวนเลียเป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เป็นแซ่เดียวกันกับเล่าปี ครั้นรู้ว่าเล่าปียกมาดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกมาเชิญเล่าปีให้เข้าไปในเมือง แล้วก็แต่งโถะเชิญให้เล่าปีกิน ขณะเมื่อเล่าปีกินโถะอยู่นั้น เห็นหลานเล่าปิดหนุ่มน้อยรูปร่างอ่าโถงยืนอยู่ข้างหลังเล่าปิด เล่าปีจึงถามว่า ซึ่งยืนอยู่นั้นชื่อใด เล่าปิดจึงบอกว่าชื่อเค้ายอง เป็นบุตรของพี่สาวข้าพเจ้า เป็นกำพร้าหาบวิตามารดาไม่ ข้าพเจ้าเอามาเลี้ยงไว้ เล่าปีจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นรูปร่างงามก็มีใจเอ็นดูนัก ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าเลี้ยงเป็นบุตรเกิดเป็นไรเล่า เล่าปิดได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เค้ายองคำนับ แล้วอนุญาตให้เป็นบุตรเล่าปี เล่าปีจึงเปลี่ยนชื่อเค้ายองนั้นเลีย ให้ชื่อว่าเล่ายอง แล้วพาตัวไปคำนับกราบไหว้ เดียวทุยให้เรียกว่าฯ กวนอูจึงว่าแก่เล่าปีว่า บุตรท่านก็มีอยู่ เหตุไฉนจึงจะเอาผู้อื่นมาเป็นเนื้อเหมือนหนึ่งเลี้ยงลูกปลูกหอย นานไปเห็นจะได้ความเดือดร้อน เล่าปีจึงว่า ถึงผู้อื่นนอกเหนือก็จริง แต่เรารักใคร่เสมอぶตร ได้อา茂มาเลี้ยงไว้ก็จะมีกตัญญูรักใคร่ เห็นจะไม่คิดร้ายต่อเรา กวนอูได้ฟังเล่าปีว่าดังนั้นก็ขัดใจไม่อยู่ มีได้ตอบประการได้

เล่าปีกับตันหยกจึงปรึกษากัน ให้จูล่งคุณทหารพันหนึ่งอยู่รักษาเมืองหัวนเลีย แล้วเล่าปีกับตันหยกพากวนอู เดียวทุยกลับไปเมืองชนเผ่า

ตอนที่ ๓๓

ฝ่ายโจทย์นักลิเตียนไปถึงเมืองชูโต จึงเข้าไปหาโจโฉแจ้งเรื่องความทั้งปวง แล้วก็ร้องให้วาวนขอโทษ โจโฉจึงว่าท่านอย่างวิตกเลย อันธรรมดาว่า สมครามจะหมายชีวะฝ่ายเดียวแน่นไม่ได้ ย้อมแพ้น้ำซึ่งบ้าง แต่เราคิดสังสัยว่า เล่าปี่ทำการได้ถึงเพียงนี้เห็นแก่นัก ชัชรอยจะมีผู้ใดคิดอ่านให้ โจทย์นั้นจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งเรื่องความว่า ที่ปรึกษาคิดการทั้งปวงให้เล่าปี่นั้นเชื่อว่าต้นยก โจโฉจึงถามว่าต้นยกคนนี้จะเป็นผู้ใด เหตุไฉนแต่ก่อนเชื่อเลียงจึงไม่ปรากฏ เทียบทกได้ยินก็หัวเราะแล้วจึงว่า ต้นยกคนนี้เดิมชื่อชีช้อยเมืองของจ้ว เมื่อหนุ่มนั้นเป็น คนมีเพื่อนมากเที่ยวเรียนวิชา ครั้นอยู่มาไปผ่านเข้าตามแล้วแกล้งทำอาการเป็นบ้า ครั้นเข้าจับได้อาตัวไปโบยตีได้ตาม ก็มีได้บอกชื่อเลียงแลเหตุผลทั้งปวงโดยจริง แกล้งนั่งเสีย ผู้พิจารณาจึงอาตัวมัดใส่เกวียนไปเที่ยวตระเวนตีม่องร้องปากว่า ผู้ใดยังรู้จักชื่อคนนี้บ้าง บรรดาชาวบ้านร้านตลาดทั้งปวงซึ่งรู้จักกันนั้น ก็กลัวชีชี จะซัดเอามิอาจที่จะบอกได้ ครั้นตระเวนไปประพากเพื่อนชีชีเข้าชิงอาตัวไปได้ ชีชีจึงหนีไปเรียนวิชาอยู่กับสุมาเต็กโซ เปลี่ยนเชื่อว่าต้นยกทราบเท่าทุกวันนี้

โจโฉแจ้งดังนั้นจึงถามว่า ชีชีมีปัญญาความคิดเสมอ กับท่านหรือ เทียบทกจึงบอกว่า อันปัญญาความคิดซึ่งนี้ตีกว่าข้าพเจ้ามากนัก โจโฉจึงว่าเล่าปี่ได้ผู้มีปัญญาความคิดไปไว้ เห็นจะมีใจกำเริบใหญ่หลวง ทำไฉนเราจึงจะได้ตัว ชีชีมาไว้ อย่าให้เล่าปี่กำเริบไปได้ เทียบทกจึงว่า ถ้าท่านมีความประณานะใจ ได้ชีชีมาไว้นั้นจะยากจะไร้มี ถึงมาตราว่าชีชีไปอยู่กับเล่าปี่แล้วก็ดี ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก่ไข เอาตัวมาให้ท่านจะได้ โจโฉจึงถามว่า ท่านจะคิดอ่านประการได้ เทียบทกจึงบอกว่า ชีชีข้าพเจ้าจะเอาชีชีมานั้น เพราะข้าพเจ้าแจ้งคำมูลอยู่ว่า ตัวชีชีนี้เป็นคนกตัญญู และบิดาตายแล้ว ยังแต่มาตราเป็นคนชรา ขณะนี้ชีชีจะจากมานั้น ซึ่งของผู้น้องบุพธิมารดาอยู่ บัดนี้ชีชีของนั้นก็ถึงแก่ความตายแล้ว มาตราเป็นคนอนาคตหาผู้บุพธิมิได้ ขอท่านให้ไปรับเมาตราชีชีมาเลี้ยงไว้

แล้วว่ากล่าวเอาเนื้อเอาใจให้มีหนังสือไปถึงซีซีผู้บุตร เห็นว่าซีซีมีกตัญญูต่อมาตราอยู่ จะทิ้งเสียไม่ได้ก็จะมา

ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งคนให้รับไปรับมาตร้าซีซีมาเลี้ยงเป็นปกติ และใจฉันจึงปลอบโยนว่า บัดนี้เราระแจ้งว่าบุตรของท่านคนหนึ่งติดมีสติปัญญา ไปอยู่ด้วยเล่าปีอันเป็นชนบทต่อแผ่นดินหาครัวไม่ ประดุจหนึ่งเอาก้าวไปทิ้งไว้ที่ตาม สำหรับแต่จะอับไป ทุกวันนี้ราชิดเสียดายมิรู้แล้ว อนึ่งก็มีใจเอ็นดูแก่ท่านนัก จึงให้ไปรับมาหัวงจะให้มีหนังสือไปถึงซีซีบุตรท่าน ให้มาอยู่ท่าราชการด้วยเราในเมืองหลวง จะช่วยพิดทูลพระเจ้าเทียนเต้ให้เป็นทุนนางสินไปแล้วใจฉันจึงให้อาคิล่าfunหมึกกับกระดาษและผูกันมาส่งให้เชยันหนังสือ มาตราซีซีจึงแกล้งถามใจฉันว่า ซึ่งชื่อว่าเล่าปีนั้นเป็นบุตรผู้ใดท่านยังรู้จักหรือ

ใจฉันจังว่า เล่าปีนั้นเป็นชาวเมืองตุนกัวน เป็นคนอนาคตราชภูมิได้โภกเจรจาล่อลงให้คนทั้งปวงเชื่อว่าเป็นเชื้อสายพระเจ้าเทียนเต้ แก้ลังทำอาการให้เห็นว่าอารีรอบคอบ ปราภูมิแต่ภายนอก น้ำใจมีได้ชื่อทรงต่อผู้ใดมาตราซีซีได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงคาดเอ่าใจฉันว่า มีเป็นคนชั่วหาความอยามได้แสร้งใส่โทษเล่าปีว่าเป็นคนมีดี อันเล่าปีนี้กู้รูม่าแต่เดิมว่าเป็นเชื้อสายพระเจ้าเทียนเต้ และมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน โอบอ้อมอารีแก่อาณาประหาราษฎร แต่เด็กอมมือก็รู้ว่าเล่าปีเป็นคนดี บัดนี้ลูกกูไปอยู่ด้วยเล่าปี ก็เป็นที่สำนักอันใหญ่หลวงอยู่แล้ว และทว่ามีซึ่งว่ามีความสัตย์ซื่อจะช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเทียนเต้นั้น ก็เห็นว่ามีเป็นศัตรูแผ่นดินอีก ซึ่งจะให้ลูกกูปราศจากเล่าปีมาอยู่ทำราชการด้วยตัวมีนั้น ก็เหมือนออกจากการที่สร่วงมาเข้าที่มีดท่าครัวไม่ ว่าแล้วก็ดวยอาคิล่าfunหมึกทึ้งใจฉัน ใจฉันเห็นทำทยานช้าก็กราชนัก จึงสั่งให้ทหารเอ้าตัวมาตราซีซีไปฆ่าเสีย เทียหยกเห็นทหารเอามาตราซีซีไปจะฆ่าเสียดังนั้นก็ห้ามไว้ จึงเข้าไปว่าแก่ใจฉันว่า ซึ่งมาตราซีซีทยานช้าแก่ท่านทั้งนี้ เพราะประณานาจะไครร้ายเสีย ให้ปราภูมิซื่อไว้ว่าเป็นหญิงสามารถได้ว่ากล่าวทยานช้าต่อมหาอุปราชามีได้ย่างเกรง ถ้าแล้วท่านจะฆ่าเสียบัดนี้ ก็จะมีความครหาให้เป็นอันมาก ว่าฆ่าหญิงเสียหาต้องการไม่ อนึ่งแม่มามาตราซีซีตายแล้ว รู้ไปถึงซีซีก็จะมีความกราชทำนานมากขึ้น จะช่วยเล่าปีคิดอ่านกระทำการเป็นกวดขันหัวงจะแก้แค้น

ขออย่าให้ผ่านเสียเลย เอาเลี้ยงไว้ก่อน ถึงซึจะทำการกับเล่าปี่ไปเบื้องหน้า ก็คงจะเป็นห่วงอยู่ด้วยมารดา เทืนจะไม่คิดทำการเต็มเมือ ภัยหลังข้าพเจ้าจะคิดอ่านทำอุบายน่าตัวซึชีมาให้จงได้ ใจโนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย มีได้ให้มาตราดซึเสีย จึงจัดแจงที่อยู่ให้โดยสมควร แล้วก็เลี้ยงดูไว้เป็นประกติดี

อยู่มาวันหนึ่งเที่ยหยกจึงไปเยี่ยมมารดาซึแล้วนกว่า บุตรท่านกับข้าพเจ้าก็เป็นมิตรรักใครกันมาแต่ก่อน ท่านเป็นมารดาของซึซึก็เหมือนเป็นมารดาของข้าพเจ้า มารดาซึได้ฟังดังนั้นก็ลำคัญว่าจริงมีความยินดีนัก ตั้งแต่วันนั้นมาเที่ยหยกให้อาช่องไปให้เนื่อง ๆ แล้วเขียนหนังสือไปค่านับทุกครั้ง มารดาซึก็เขียนหนังสือรับค่านับตามประเพณีตอบไปทุกที ครั้นเที่ยหยกได้หนังสือดังนั้น ก็หัดเขียนให้ช้านาญเหมือนลายมือมารดาซึแล้ว จึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า เรายังเป็นมารดาของมาถึงซึผู้บุตรให้รู้ ด้วยซึของผู้น้องเจ้านั้นถึงแก่ความตายแล้ว ตัวแม่เป็นคนชราหาผู้ใดจะเลี้ยงรักษาพยาบาลมิได้ ใจโนจับเอาแม่มาทำโทษแล้วจะให้อาไปผ่านเสีย เพราะเหตุเจ้ามาอยู่ด้วยเล่าปี่คิดจะทำร้ายใจโน หากเที่ยหยกเผลตตามแม่เห็นว่าเป็นคนชรา ช่วยว่ากล่าวให้ดีไว้จึงมิตาย แม้ว่าเจ้ามีความกตัญญูอึ้นดูแม่มาหากแล้ว ชีวิตแม่ก็จะไม่มีอันตราย แม่เจ้าไม่อลาลัยถึงแม่ มิได้มาตามหนังสืออนิเม่อได แม่ก็จะตาย เพราะอาญาใจโนเป็นมั่นคง เมื่อเที่ยหยกแต่งหนังสือแล้ว ก็ใช้ให้คนสนิทถือไปให้ซึ ณ เมืองชินอุ่ย บอกว่ามารดาจ้างกือหนังสือมาถึงท่าน

ซึซึก์รับเอาหนังสือคลื่ออกอ่าน พิเคราะห์ดูเป็นลายมือของมารดาจ้าได้ ถันดังนั้นก็ร้องให้ จึงพาเอาหนังสือเข้าไปหาเล่าปี่แล้วนกว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าตั้งใจภักดีมาทำการอยู่ด้วยท่านก็นานแล้ว ข้าพเจ้ายังมิได้เล่าเนื้อความแต่หลังแก่ท่าน แล้วซึซึก์เล่าเนื้อความแต่หลังให้ฟังทุกประการ ข้าพเจ้าได้มามากราชการด้วยท่าน ท่านก็มีความกรุณาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าจะสนองคุณท่านให้ถึงขนาด บัดนี้มีกรรมมาถึง ใจโนรู้ว่าข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านก็โกรธ จับเอามารดาข้าพเจ้าไปทำโทษแล้วจะให้ผ่านเสีย มารดาข้าพเจ้าจังคนถือหนังสือมาถึงข้าพเจ้าให้ไปหาใจโน ถ้าข้าพเจ้ามิไปบัดนี้ น่าที่ใจโนก็จะผ่านมารดาเสีย โทษก็จะมีแก่ตัวข้าพเจ้าไปภายหน้าเป็นอันมาก มารดาเลี้ยงมาอย่างมิได้เห็นคุณ แล้วมิ

หน้าซ้ำจะทำโทษให้เล่ามีความนัก ขอท่านได้กรุณาข้าพเจ้าให้ไปหาโจโฉเดิม เหมือนได้แทนคุณมารดาอย่าให้ตายเสีย ข้าพเจ้าไปแล้วจึงจะคิดแก้ไขกลับมาสนองคุณท่านให้จงได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ส่งสารร้องให้รักซีซีแล้วจึงว่า อันธรรมตามเด็กุกากันนี้ ก็เหมือนชีวิตเดียวกัน เมื่อมีเหตุฉะนี้ก็เป็นประเพณีบุตรจะลงเคราะห์แก่มาตร้า ใครห่อนจะอาจทึ้งมาตร้าเสียได้ ซึ่งท่านจะไปหาโจโฉก็ตามเดิม เมื่อมารดาท่านพ้นภัยแล้ว จึงคิดอ่านกลับมาช่วยส่งสอนเราสืบไป แต่ท่าวันนี้ตัวท่านกับเราจะจากกันไปแล้ว จงยับยั้งอยู่สักการทีหนึ่งก่อน เวลาพรุ่งนี้เราจะแต่งตัวเสียงท่านให้สวยงามใจแล้วจึงค่อยไป ซึชีรับคำแล้วก็ลามาที่อยู่ ภายหลังชุนเขียนจึงว่าแก่เล่าปีว่า อันชีซีเป็นคนเมืองสติปัญญามากนัก แล้วก็ได้มารอยด้วยในเมืองชินอเมีย รู้จักศั้นลึกหนักเบาทุกประการ แม้ท่านจะปล่อยให้ไปอยู่ด้วยโจโฉบันนี้ โจโฉก็จะมีความยินดี เลี้ยงดูท่านบุ่มบรุ่งให้ถึงขนาด อันศั้นลึกหนักเบาสิ่งใดนั้น ซึชีก็จะแจ้งแก่โจโฉสิ่น นานไปภายหน้าก็จะมีภัยมาถึงเราเป็นมั่นคง ขอให้ท่านเอารัชซีไว้อย่างปล่อยไป ฝ่ายโจโฉเห็นว่าซีซีไม่ไปแล้วก็จะนำมาตร้าเสีย ซึชีก็จะมีความพยายามทาง ก็จะช่วยทำการกำจัดโจโฉโดยการสุจริต เล่าปีจึงตอบว่า ท่านว่าทั้งนี้เราไม่เห็นด้วย อันจะให้พราหม่งกับลูกไว้มิให้ไปหากัน ให้มารดาจاتายเพระลูกนั้น ก็จะเป็นบาปกรรมไปภายหน้า อนึ่งเราก็ได้ลั่นวาจาอนุญาตแก่ซีซีแล้ว ถึงมาตราว่าตัวเราจะตายก็จะรักษาความสัตย์ไว้ เราไม่ประณานถ้อยคำของท่านอันมิได้เป็นสัตย์ ทหารทั้งปวงได้ฟังเล่าปีว่าดังนั้นก็ชื่นชมยินดี ชวนกันสรรเสริญว่า เล่าปีมีความสัตย์เชื่อมั่นคงนัก

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปีก็ให้ไปเชญซีซีมากินต่อไป ขณะเมื่อซีซีหยิบจอกสุราขึ้นจะดื่มนั้นจึงว่ากับเล่าปีว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโฉจับมาตร้าไปทำโทษจ้างไว้ฉะนี้ หัวใจข้าพเจ้าร้อนดุจเพลิงสุมอยู่ในอก ถึงมาตราว่าท่านจะเอาของอันมิโ煦าร-sama ให้กินก็มิลงคอเลย เล่าปีจึงตอบว่า อันท่านทุกชีสิ่งมาตร้าก็เป็นประเพณีอยู่แล้ว แต่ทุกชีของเรางานจะจากไปบันนี้ก็ร้อนอยู่ในอกเหมือนกัน ถึงจะเอารับทรงแล้วยังมั่นกรอันมิรอดูจนนี้ว่าเป็นทิพย์นั้นมากิน ก็หาว่ารู้จักว่าเป็นรสร้อนได้ไม่

เล่าปีกับซีซีพูดกันพลา ต่างคนต่างก็ร้องให้รักกัน ครั้นกินต่อไปแล้ว

ซึ่งกล้าเล่าปี่ เล่าปี่ก็ให้ผู้ก้ม้าจัดแจงสำเร็จแล้ว ก็ขึ้นเชิ่ม้าเดินเคียงกันไปกับซึชิ ออกไปส่งถึงประตูเมือง ซึชิงจากม้าค่านับเล่าปี่แล้วว่า ท่านออกมาส่งถึงนี่คุณ นักหนา เชิญท่านไปอยู่ให้เป็นสุขเด็ด เล่าปี่ก็ลงจากม้ารับค่านับซึชิยุดมือไว้แล้ว จึงว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นคนวางแผนน้อย จึงมีได้ทำไว้อวยช่วยสั่งสอนสืบไป ซึชิ ร้องให้ตอบว่า ข้าพเจ้านี้เป็นคนมีกรรมตามมาทันทำให้พลัดพรากกันที่กลางคัน เหตุด้วยมารดาเป็นข้อใหญ่ ถึงมาตราว่าโจรจะได้ข้าพเจ้าไปไว้ก็ตี ข้าพเจ้าจะ ขอสาบานไว้ต่อท่านว่า ซึ่งจะทำการไปเบื้องหน้า ข้าพเจ้าจะไม่คิดกลอุบາຍลิงใด ลิงหนึ่งให้ใจโจรทำร้ายแก่ท่านเลย

เล่าปี่จึงว่า ตัวท่านมีสติปัญญา ได้ช่วยสั่งสอนเรามาก่อน บัดนี้จะไป จากเราแล้ว แต่ตัวเราผู้เดียวหาผู้จะทำนุบำรุงมิได้ ก็จะเที่ยวชุมชนอยู่ในป่า มิได้คิดอ่านที่จะทำการลับไป ซึชิงตอบว่า ท่านจะมาเสียใจและความเพียรนั้นหา ครัวไม่ ถึงว่าตัวข้าพเจ้าจะไปจากท่าน ใช่จะสั่นผู้มีสติปัญญานั้นหาย จง อุตส่าห์ลับเสาะหาผู้มีปัญญา ก็จะได้อยู่ แล้วซึชิงเหลียวหางมาสั่งทหารทั้งปวง ว่า ท่านทั้งหลายอยู่ท่าราชการไปภัยหลังจงอุตส่าห์ตั้งใจจรรยาภกติโดยสุจริต แม้สำเร็จการที่คิดสมหมายมีความประณาน ก็จะได้ตั้งตัวเป็นที่พำนกแก่คน ทั้งปวง อย่าดูเยี่ยงอย่างเราซึ่งทำราชการมิได้ตลอด ทหารทั้งปวงได้ยินซึชิงว่า กล่าวสั่งสอนดังนั้นก็พากันร้องให้หันลีน

เล่าปี่ก็มิอาจกลับเข้าเมืองได้ ให้มีใจละท้อยละเอียนัก ก็ขึ้nm้าไปส่งซึชิ อีกพักหนึ่น ซึชิงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านอุตส่าห์มาส่งก็ใกล้นักแล้ว จงพาทหารกลับ เข้าไปเด็ด ข้าพเจ้าจะลาแล้ว เล่าปี่จึงชักม้าเคียงเข้าจับเอาข้อมือซึชิแล้วว่า ตัว ท่านกับข้าพเจ้าแต่นี้นับวันจะใกล้กันแล้ว เมื่อไรเลยจะได้กลับมาเห็นกัน ว่า แล้วก็ร้องให้ชบลงกับหลังม้า ซึชิงเห็นเล่าปี่ร้องให้ชบอยู่ดังนั้นก็กลับน้ำตามิได้ ชักม้าค่านับแล้วก็ควบไป เล่าปี่เห็นซึชิควบม้าไปเลี้ยวลับหุ่มไม้แล้มิได้เห็นตัว แล้ว จึงเอ้าเสี้้สั่งให้ทหารตัดหุ่มไม้เสีย ทหารทั้งปวงจึงถามว่า ท่านจะให้ตัด หุ่นไม้เสียทั้งนี้ด้วยเหตุอันใด เล่าปี่จึงบอกว่า เราดูซึชิงมิได้เห็นบังตาอยู่

ขณะเมื่อเล่าปี่สั่งให้ทหารตัดไม้หุ่น พอเห็นซึชิควบม้ากลับมา เล่าปี่มี ความยินดีจึงคิดว่า ชารอยซึชิงมีความอาลัยรักใคร่เรา จะไม่ไปแล้วกรรมมังจึงกลับ

มา ครั้นซึ่งมาไกลจึงร้องถามว่า ท่านกลับมานี้จะว่าสิ่งใด ซึ่งเทียนม้าเข้าแล้วบอกว่า ข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความแก่ท่านก็ยังมิทันที่จะเจรจาเลย ด้วยจะจากกัน กับท่านเหว่าใจข้าพเจ้าประดุจค่าวัวตอก เพราะความทุกข์มิทันคิด บัดนี้พรารถลึก ได้ข้าพเจ้าจึงกลับมา หวังจะบอกเนื้อความแก่ท่าน คือมีคนผู้หนึ่งอยู่นอกเมือง ชงหยง มีปัญญาความคิดหลักแหลม ขอให้ท่านไปเชิญตัวผู้นั้นมา จะได้ช่วยคิดอ่านทำการสินไป

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ถ้าดังนั้นท่านจะเอ็นดูพาไปให้รัฐตัวหน่อยหนึ่ง เดิม ซึ่ชิงตอบว่า ซึ่งท่านจะให้พาไปนั้นก็จะได้อยู่ แต่ทว่าที่จะไปหาเรารุ่มนั้น ไม่ได้ ตัวท่านไปค่านับโดยสุจริตจึงจะควร ถ้าได้คนนี้มาแล้วก็เหมือนพระเจ้าชั้นโภجوได้เตียวเหลียงผู้มีปัญญามาไว้เป็นที่ปรึกษา เล่าปี่จึงถามว่า ซึ่งว่าคนดีนั้นยังจะมีสติปัญญาเสมอ กับท่านกระนั้นแล้วหรือ ซึ่ชิงตอบว่า ซึ่งจะอาความคิดแล้วปัญญาข้าพเจ้าไปเบรียบนั้นไกลกันนัก ตัวข้าพเจ้าอุปมาเหมือนหนึ่งกาจะมาเบรียพญาแห่งสัตตน์ไม่ควร อนึ่งม้าอาจามีกำลังอันน้อย หรือจะมาเบรียพญาราชสีห์ได้ อันคนคนนี้มีปัญญาลึกซึ้งกว้างช่วงนัก อาจสามารถที่จะหยั่งรู้ การในแต่ละวันแล้วภาคเป็นเอกออยู่แต่ผู้เดียว ซึ่งจะหาผู้ใดเบรียเสมอถึงสองคนนั้นไม่ได้ เล่าปี่แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามว่าผู้นั้นเชื่อใด ซึ่ชิงบอกว่าเชื่อชงเน็งแซ่จูกัด บัดนี้หนบิความรามาไม่ อยู่กับจูกัดกันนึงเป็นน้องชาย ทำไร้โภนา เลี้ยงชีวิตอยู่บ้านเขาไปลังก์ ณ ตำบลลงเสีย ชาวบ้านทั้งปวงเรียกชื่อชงเน็งนั้น ว่าอาจารย์ยกหลง เม้ท่านอุตสาห์ไปเชิญชงเน็งมาไว้ช่วยคิดอ่านทำการ ท่านจะปราบปรามบ้านเมืองทั้งปวงให้ราบคาบเป็นสุขได้

เล่าปี่จึงว่า เมื่อเราไปอาศัยสุมาเต็กโซอยู่นั้น สุมาเต็กโซบอกเราว่า ยกหลง ของชูสองคนนี้มีสติปัญญาหลักแหลมนัก แม่ได้แต่คนใดคนหนึ่งมาช่วยทำการ ก็จะปราบปรามให้บ้านเมืองเป็นสุขได้ ซึ่งท่านว่ากันนี้จะเป็นยกหลง หรือชูที่สุมาเต็กโซบอกเรารหรือมิใช่ ซึ่ชิงว่าคนนี้ชื่อยกหลง ของชูนั้นคือบังทองอยู่ ณ เมืองชงหยง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีตามมือหัวเราะแล้วว่า คนดีอยู่ในที่ไกล เหมือนจะปราภูอยู่กับทางของเราหรือไม่ หากตัวท่านมาเช่นแจงบอกให้เรางึงรู้แจ้งว่า ยกหลง ของชูอยู่ตำบลลอนนี้ ซึ่ชิงแจ้งเนื้อความแก่เล่าปี่ดังนี้

แล้วก็ค่านับเล่าปีคบมารีบไป

ฝ่ายเล่าปีได้ฟังถ้อยคำซึ่งบอกต้องกันกับคำสุมาเต็กโซ ก็มีความยินดี สรวจในอารมณ์ ดุจหนึ่งบุคคลหลับตาอยู่แล้มขึ้น ก็พาทหารหั้งปวงกลับมา เมืองชินอเมีย ฝ่ายซึ่ชลากเล่าปีไปแล้ว คิดถึงคุณเล่าปีซึ่งເອີ້ນດູกรຸນາแล้วคิดวิตกว่า เล่าปีจะไปเชญชงเบং ชงเบংจะไม่มาทำราชการด้วย จึงควบม้าແວะไปเชา โงลังกং เข้าไปค่านับชงเบং ชงเบংจึงถามว่าท่านมาด้วยธุระสิ่งใด ซึชิจงบอก ความหลังให้ฟังຫຼຸກປະກາມ แล้วว่าเมื่อข้าพเจ้าลาเล่าปีมานั้นได้บอกไว้ว่าท่าน เป็นคนมีสติปัญญาอยู่ในที่นี่ เล่าปีมีความยินดีนัก แม้เล่าปีจะมาเชญท่าน ท่านอย่าได้บิดพลีว ຈงไปช่วยเล่าปีคิดอ่านปราบปรามแผ่นดินให้ราบคาบเป็น สุขด้วย อย่าให้เสียทีซึ่งได้เรียนความรู้นั้นໄວ້เลย ชงเบংได้ฟังดังนั้นก็ໂກຮັງຈຶງວ່າ ແກ້ຊື່ວ່າ ທ່ານຈະໄຟຈາກເລ່າປິ່ນນີ້ມີສິ່ງໃດຈະໄຫເລ່າປິ່ນຫຼືອ ຈຶງຈະມາເຂົາເວົາໄປເປັນ ເຄື່ອງເຫັນ ชงเบংວ່າທ່ານນີ້ແລ້ວກົດມືອກລັບເຂົາໄປໃນເຮືອນ ທີ່ເກີ່ນຂອງເປັນຂັດ ເຄືອງ ຄິດລະວາຍໃຈກີ່ນມ້າກົບໄປຢັງເມື່ອງຫຼູໂຕ

ໂຈໂຄຮູວ່າຊື່ມາດົງກີ່ນມີความยິນດີ ຈຶງໃຫ້ຫຼຸກກັບເທິຍຫຍກອອກໄປຮັບຄື່ງ ນອກເມືອງ ຫຼຸກກັບເທິຍຫຍກກີ່ພາຊື່ເຂົາມາຫາໂຈໂຄ ໂຈໂຈງວ່າ ຕັ້ງທ່ານເປັນຄົນມີ ສຕີປັ້ງຢູ່ຫຼູ ແຫວ່າໃນຈຶ່ງໄປອູ່ກັບເລ່າປິ່ນເປັນຄົນຫາບຣາດຳກົດມືໄຕ ທີ່ຈຶ່ງຕອນວ່າ ຊື່ຂ້າພເຈົ້າໄປອູ່ກັບເລ່າປິ່ນນີ້ ເພຣະແຕ່ກ່ອນຂ້າພເຈົ້າທ່ານ ວາມຜິດເປັນຂ້ອໃຫຍ່ ກລັວເຂົາຈະຈັບໄຕ ຈຶງເປັ່ນຫຼື່ອເສີຍ ແລ້ວເທິຍຫົນຂອກຫອນ ໄປຄື່ງເມື່ອງຫຼູເວີຍພອພນເລ່າປິ່ໄດ້ພຸດຈາເປັນມີຕຣັກໄຕຮັກນ ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງອູ່ດ້ວຍ ບັດນີ້ຂ້າພເຈົ້າຮູວ່າ ມາຫາອຸປະກອດຂ້າພເຈົ້າມາໄວ້ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ນມີຄົນມີຄວາມຍິນດີນັກ ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງມາຫາ ໂຈໂຈງວ່າ ເຮົາຂອບໃຈທ່ານຊື່ມີຄວາມກົດໝູນ ແລ້ມາບັດນີ້ກົດແແວ່ ຈະໄດ້ປົງບັດມາຮາດທ່ານຕາມປະເພດ ເຮົາກີ່ຈະຫ່ວຍທ່ານນຸ່ງນຸ່ງສົບໄປ ທີ່ເກີ່ນ ນັບແລ້ວລາໂຈໂຄ ອອກມາຫາຮາດ ຄວັນມາດົງກີ່ຮ່ອງໄຫ້ຄຸກເຫຼົ່າຄ່ານັບທຸນອູ່ຕຽງໜ່າ ດ້ວຍ

ฝ่ายມາຮາດຄວັນແກ້ນທີ່ມາກີ່ຕກໄຈ ຈຶງຄາມວ່າເຫດູໃຈຈຶ່ງມາ ກັນນີ້ ທີ່ໄດ້ຟ້າ ມາຮາດຕາມດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເລ້າຄວາມຊື່ອູ່ກັບເລ່າປິ່ຈັກລັບມາໄຫ້ມາຮາດໄວ້ ປັ້ງຫຼຸກປະກາມ ມາຮາດໄດ້ຟ້າດັ່ງນັ້ນກີ່ໂກຮັງ ເຂົາມືອຕົບເກົ້າອື່ລົງແລ້ວກີ່ດ່ວວ່າ ອ້າຍຈຸ່ນໆ ໃຣໂຄດເຂົາຫາ ປັ້ງຢູ່ມີໄດ້ ທ່ານມີເນື່ອມື່ອກົດມາເປັນຫາຍມີໄດ້ພິຈີພິເກາະໜໍ້ ໃດແຕ່ຫັນສື່ວ່າ

แล้วก็เชื่อฟังเอา เสียแรงเที่ยวเรียนวิชามาแต่น้อยคุ้มใหญ่ คิดว่าจะดีเที่ยมคน มีรู้เลยกว่าจะกลับเข้าร้ายไปอีก กฎจะอยู่ให้คนเห็นหน้าก็จะพลอยอายด้วย ค่าดังนั้น แล้วก็ลูกเข้าไปผูกคอตายเสียในห้อง ซึ่งมองก้มหน้าอยู่ทางทันรู้ไม่ คนใช้จีบวิ่ง ออกไปบอกซึ่งว่า มาดาทำน้ำเข้าไปผูกคอตาย ซึ่งหากใจวิ่งเข้าไปจะแก้มารดา ก็มีทันพอกชาดใจตาย ซึ่งก็ร้องให้สงบอยู่ ครั้นซึ่งพื้นขึ้นแล้วก็จัดแจงการศพซึ่ง จะฝังมารดา

ฝ่ายโจโฉรู้ว่ามารดาซึ่งถึงแก่ความตายแล้ว ก็แต่งช้าของให้คนอาบมา ช่วย ซึ่งก็มีรับให้คืนเอาช้าของให้แก่โจโฉ ตัวยังไม่ได้มีใจภักดีที่จะอยู่ด้วยโดย สุจริต ซึ่งจึงอาศพมารดาไปฝังไว้ช้างทิศใต้นอกเมืองญูໂຕ แล้วก็ไปรักษาศพ มารดาอยู่ที่นั้น ครั้นอยู่มาโจโฉจะยกกองทัพไปตีหัวเมืองฝ่ายใต้ ชุมชนกรุจังเข้า ไปว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปครั้งนี้เป็นทดสอบหน้า ทหารทั้งปวง จะได้ความลำบากนัก ขอท่านได้สังดกองทัพไว้ก่อน เมื่อถึงฤดูร้อนจึงค่อยไปเห็น จะดี โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงให้สังดกองทัพไว้ ก็ให้หัดปรือพลทหารทั้งปวง ให้สันทัดไว้ในช่วงทัพเรือ

ฝ่ายเล่าก่อครั้นสังซีไปแล้ว กลับเข้ามาถึงเมืองก็จัดแจงสิ่งของซึ่งจะไป ทางบึง พอนายประดุจเข้ามานอกกว่า บัดนี้มีอาจารย์ผู้หนึ่งเป็นคนผู้ใหญ่รูปร่าง งาม แต่งตัวเป็นคนสุภาพมาทำท่าน เล่าปีได้พังตั้งนั้นสำคัญว่าชงเบ้งมาก็ดีใจ จึงขอรับ ก็เห็นสุมาเต็กโซ เล่าปีมีความยินดีหาที่สุดมีได้ จึงเชญ เข้าไปนั่งแล้วค่านั่นว่า แต่ข้าพเจ้ามาจากทำนั่นนั้น ก็มีใจรำลึกถึงอยู่คิดจะไป เยือน ทำนั่นนี้มีกิจธุระสิ่งใดหรือ สุมาเต็กโซจึงบอกว่า เรามาบัดนี้จะมีธุระ ก็ทำไม่ ด้วยรู้ว่าซึ่งมาทำราชการอยู่ด้วยท่าน มีใจรำลึกถึงก็มาเยือน เล่าปีจึง บอกเนื้อความซึ่งซึ่งไปจากนั้นให้สุมาเต็กโซฟังทุกประการ

สุมาเต็กโซแจ้งตั้งนั้นจึงว่า ซึ่งไปทำราชการ ณ เมืองญูໂຕบัดนี้ เพราะรู้ มิเท่ากูลของโจโฉ และมารดาซึ่งนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อหนักแน่นมั่นคงนัก ถึงมาตราว่า โจโฉจะจับเอาไปจองจำทำโทษประการใดก็เห็นจะไม่ให้แจ้งมาถึงบุตร จะสู้ตาย แต่ผู้เดียว ซึ่งมีหนังสือมาหนึ่นเห็นจะเป็นอุบາຍของโจโฉ อันซึ่งไปบัดนี้เหมือน ฆ่ามารดาเสีย ถ้าซึ่งมีไปเมืองญูໂຕตามหนังสือมารดาหนึ่น มารดาซึ่งก็จะมีชีวิตอยู่

เล่าปี่ฟังสุมาเต็กໂซว่าดังนั้นก็ตกใจ จึงถามว่าเหตุใดทำท่านจึงว่าดังนี้

สุมาเต็กໂซจึงบอกว่า เรายังทั้งนี้เพราเลิงเห็นน้าใจมารดาซึ่ชัวร์กจะให้บุตรอยู่กับท่าน ซึ่งจะไปอยู่กับโจโฉนั้นเมื่อเต็มใจ ก็จะฆ่าตัวเสีย เล่าปี่จึงว่าท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ ครั้นข้าพเจ้าจะมีให้ชีชิไปเล่าก็มีควรนัก แลเมื่อชีชิจะไปนั้นได้บอกไว้แก่ข้าพเจ้าว่า มีคนหนึ่งซึ่ว่าอาจารย์ของเมือง อญุนออกเมืองชงหยง มีสติปัญญาหลักแหลมนั้น ท่านยังรู้จักบ้างหรือ สุมาเต็กໂซได้ฟังเล่าปี่ถามดังนั้น จึงว่า ซึชิจะไปแต่ตัวนั้นไม่ได้ จะให้ชงเมืองได้ความระกำใจหากโลหิตออกเมื่อภายในหลังน้ำหัวครัวไม่ เล่าปี่จึงถามว่าเหตุใดทำท่านจึงว่าดังนี้

สุมาเต็กໂซจึงตอบว่า เราเห็นชงเมืองจะมาอยู่ทำราชการด้วยท่านนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก เห็นจะต้องคิดอ่านผ่อนผันทุกเวลา ก็จะช้อกหนักใจจึงว่า ทั้งนี้ อันของเมืองมีสติปัญญาเป็นอันมาก เมื่อันกับช่วันต่ง งักเยชึงได้ทำนุบำรุง แผ่นดินครั้งชุนสิวนั้น*

กวนอูได้ยินสุมาเต็กໂซบรรยายชงเมืองดังนั้นจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ข้าพเจ้ายังมิเห็นสมด้วย ช่วันต่ง งักเยสองคนนี้มีสติปัญญาหาผู้ใดเสมอมาได้ และเอาชงเมืองมาเบริกบ้านนั้นเห็นเกินนัก สุมาเต็กໂซหัวเราะแล้วจึงตอบว่า เรายังแต่เพียงนี้เป็นประมาณดอก พิเคราะห์ดูสติปัญญาของชงเมืองนั้นจะเบริกบ้านได้ถึงเก่งสูงผู้เป็นที่ทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าจิ่วบุนอ่อง ซึ่งได้เสวยราชสมบัติสิบมาได้ถึงแปดร้อยปีนั้นอีก สุมาเต็กໂซว่าเท่านั้นแล้วก็ลาเล่าปี่ เล่าปี่จะห้ามเท่าไดก็มิอยู่ สุมาเต็กໂซลูกออกไปถึงประทูบ้านจึงแหงหน้าชี้น้ำหัวเราะ ว่ายกหงจะได้นายบัดนี้ก็สมควรอยู่แล้ว แต่เราคิดเสียดายด้วยเป็นคนอาภานบุญมิได้ ว่าแล้วก็รับไปที่อยู่

ครั้นเวลาเข้าเล่าปี่จึงพากวนอู เตียวหุยออกจากเมืองชินอี้ย จะไปหาชงเมือง ณ เข้าโนลังกั่ง ไปพบคนห้าคนทำไร่อุ่นที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง เล่าปี่จึงถามว่า มีอาจารย์คนหนึ่งซึ่ว่ายกหงอยู่ต่ำบลได้ทำเรือนรูบ้างหรือ ชาวนเร้นนั้นจึงบอกว่า อาจารย์ยกหงอยู่เงื่อมเข้าช้างทิศใต้ มีพุ่มไม้มีเป็นลำคัญอยู่หน้าเรือน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี พากวนอู เตียวหุยรับอ้อมเข้าไป ทางประมาณสามลิบ

* อธูในเรื่องเลียก กก

รูปที่ ๗๙ suma เต็กโนมาเยี่ยมแล้วปี สรรเสริญชงเน็ง

รูปที่ ๘๐ เล่าปีไปทางเน็งครั้งที่ ๒ ไม่พบ

เส้นถึงพุ่มไม้ตระหง่านเรือนของเบี้ง ฝ่ายของเบี้งรู้ว่าเล่าปีจะมาหาก็คิดในใจว่า เขายังเล่าลืออยู่ว่าเล่าปีมีสติปัญญาประกอนด้วยอัชญาคัยและความเพียรเป็นอันมากนั้น จะจริงหรือประการใด ครั้นจะอยู่ให้พบตัวบัดนี้ ก็จะไม่แจ้งว่าเล่าปีมีความเพียรและหาเพียรไม่ ซึ่งเราจะไปอยู่ด้วยนั้นให้ญ่าหลวงนัก ยังจะเป็นประโยชน์หรือมิเป็นประโยชน์ จะลองดูก่อนให้รู้จักกันใจแล้วก่อน แล้วสั่งเด็กไว้ว่าว่า ถ้าผู้ใดมาหาเรา จนกว่าเรามีอยู่ สั่งแล้วของเบี้งก็เข้าไปชื่อน้อยที่ช้างใน

ฝ่ายเล่าปี กวนอู เตียวทุยก็ลงจาก马上เดินเข้าไปถึงประตูบ้าน เล่าปีจึงพิเคราะห์ดูภูมิฐานบ้านเรือนเห็นสะอดสะอันชอบมาหากล แม้เทศการร้อนก็มิได้ร้อน เพราะลมพัดมาได้ เมื่อถึงฤดูฝนก็เป็นที่ร่มปิดหนาดฝนมิได้ถูกต้อง หน้าฤดูหนาวก็มิได้เย็นด้วยละอองน้ำค้าง สมควรเป็นที่อยู่ผู้มีสติปัญญาจริง

เล่าปีเห็นดังนั้นก็ยังมีความยินดีเป็นอันมาก แล้วก็เดินเข้าไปถึงประตูเรือน เด็กน้อยคนใช้จังถามว่า ท่านซื่อไดมาแต่ไหน เล่าปีจึงบอกว่า เราชื่อหัวใจกุญแจคงเหลาเล่าปี เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเตี้ยนเต้ จามาคำนับอาจารย์ของท่าน เด็กนั้นจึงนึกว่า ท่านบอกซื่อมาแกนักเรางามีได้ เล่าปีจึงว่า ถ้าจำชื่อbeamได้จึงเข้าไปบอกแก่อาจารย์ว่าแต่เล่าปีมาหาเดิด เด็กนั้นจึงว่า บัดนี้อาจารย์ข้าพเจ้าไม่มีอยู่ จะไปตามลิตดีมิได้แจ้ง เล่าปีจึงว่าเมื่อไรจะกลับมาเล่า เด็กนั้นจึงบอกว่า อันอาจารย์ข้าพเจ้าไปนี้จะกำหนดว่ามาช้าแล้วนั้นไม่ได้ บางทีสามวันบ้างห้าวันบ้างสิบวันบ้างจึงจะกลับมา

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คิดเสียใจ กวนอู เตียวทุยจึงว่าแก่เล่าปีว่า บัดนี้อาจารย์ไม่มีอยู่แล้ว เรายากลับไปก่อนเดิด แล้วจึงใช้ให้คนมาสอดแผลดู แม้รู้ว่าอยู่มั่นคงแล้ววันอื่นเราจึงค่อยมาหา เล่าปีเห็นชอบด้วยจึงสั่งเด็กนั้นไว้ว่าว่า แม้อาจารย์ท่านมาจะบอกว่าเราซื่อเล่าปีมาคำนับก็ไม่พบ บัดนี้เราจะกลับไปก่อนแล้วเล่าปีก็พาภันกลับมาขึ้นมาเดินออกมหาทางประมาณสามสิบเส้น พอพบชัยเป็นเดินมา เล่าปีเห็นรูปร่างกิริยาสมควรเป็นอาจารย์ก็สำคัญว่าช่างเบี้ง จึงลงจาก马上คำนับแล้วถามว่า ท่านนี้ซื่ออาจารย์ยกหลังหรือ ชัยเป็นจึงบอกว่า เรานี้มิใช่ยกหลังดอก ซื่อชัยเป็นเป็นเพื่อนของช่างเบี้ง ท่านนี้มาแต่ไหน ซื่อได้เล่า เล่าปีจึงบอกว่าข้าพเจ้าซื่อเล่าปี จะมาหาช่างเบี้งก็ไม่พบ ซึ่งปะท่านวันนี้ก็เป็นบุญนัก

หนา เชิญทำนั่งบนที่สมควรจะได้สันหนาด้วย ชัยเป็นนั่งลงแล้วจึงถามว่า ทำนจะมาทางเบ็งนี้ด้วยธุระกังวลสิ่งใด เล่าปีจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามานัดนี้ด้วย แผ่นดินภิกชาจลาจลไม่ได้เป็นปกติ หวังจะเชิญชงเบ็งไปอยู่ทำราชการด้วยข้าพเจ้า จะได้ช่วยปราบปรามแผ่นดินให้เป็นสุขสันติไป ชัยเป็นหัวเราะแล้วจึงตอบว่า ซึ่ง แผ่นดินเป็นจลาจลจะมาทางเบ็งไปช่วยทำนุบำรุงให้เป็นสุชนนั้น ก็เห็นว่าทำน มีน้ำใจสัตย์ซื่อรออบคอบดีแล้ว แต่ว่าประเพณีแผ่นดินนี้ เกิดจลาจลแล้วก็เป็น สุขเล่า เป็นสุขแล้วก็เกิดจลาจลเล่า เป็นธรรมตามแต่ก่อน แล้วท่านจะคิด อ่านปราบปรามแผ่นดิน อันถึงกำหนดจลาจลแล้วให้กลับเป็นสุชนนั้น เกลือกจะ ไม่สมความปรารถนา ก็จะป่วยการเสียเปล่า อันเกิดมาเป็นคนทุกวันนี้ก็สุดแต่ บุญแลกรรรม จะหักวาสนาแน่นไม่ได้

เล่าปีจึงตอบว่า ทำนว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ว่าตัวข้าพเจ้านี้ ได้เป็น เชื้อสายพระเจ้าเหี้ยนเต้ จนนิ่งเสียมิช่วยทำนุบำรุงนั้นก็หากตัญญูมิได้ ถึงวะสนา น้อยก็จะเพียรพยายามสนองคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้ตามสติกำลัง ชัยเป็นจึงตอบ ว่า จะไปคิดอ่านด้วยทำนภิด เล่าปีจึงตอบว่าซึ่งทำนต่อสติสั่งสอนทั้งนี้ ใช่ จะลบหลู่คุณเสียนนั้นก็ทำไม่ แต่ว่าข้าพเจ้ามานัดนี้จะครรพบงเบ็ง ทำนช่วย อนุเคราะห์บอกให้ด้วย ชัยเป็นบอกว่า ชงเบ็งจะไปแห่งใดมิได้รู้ ข้าพเจ้ามา บัดนี้ก็ตั้งใจจะพบงเบ็งอีก เล่าปีจึงว่า ถ้าจะนั้นเชิญทำนไปอยู่กับข้าพเจ้า ณ เมืองชินอียเดิด ชัยเป็นจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนบ้านนอก ปราบtranแต่ความ สงบ ซึ่งจะไปอยู่ทำราชการด้วยทำนจะเอายศตากดันนั้นมิได้ยินดี ถ้าว่างเปล่า เมื่อใดจึงจะเข้าไปสันหนาด้วย แล้วชัยเป็นก็ลาไป

ฝ่ายเล่าปี กวนอู เตียวหุยก็ขึ้นมาพากันไป ณ เมืองชินอีย อยู่สี่หัววัน เล่าปีจึงแต่งให้คนใช้ไปซับชานดูของเบ็ง ครั้นคนใช้กลับมานอกว่าชงเบ็งกลับมา ที่อยู่แล้ว เล่าปีจึงจัดแจงสิ่งของจะไปหาชงเบ็ง เตียวหุยจึงว่าทำนจะมาลง นับถือว่าชงเบ็งเป็นคนมีสติปัญญา จะอุตสาหกรรมกายไปหาให้ลากกันน้ำหนา ต้องการไม่ จะนับถืออะไรกับชงเบ็งเป็นคนบ้านนอก ข้าพเจ้าจะให้แต่หัวร้าไปอา มาภัยจะได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ชงเบ็งเป็นคนมีสติปัญญา เหตุใดทำน มาประมาทดยานข้าดังนี้ ว่าแล้วก็ขึ้นมาออกไปกับคนใช้ กวนอู เตียวหุยเห็น

ดังนั้นก็ขึ้นมาตามออกไปทางประมานสามสิบเส้น พอน้ำค้างตกลงหน้าเป็นกำลัง เตียวหุยจึงว่า เทศกาลนี้เป็นฤกษ์หน้า อันยามหน้าเช่นนี้แม้จะคิดอ่านทำการส่องรวมเอาบ้านเมืองนั้นก็ยังต้องดีไว้ ควรแล้วหรือมานับถือของเมืองซึ่งเป็นชาวบ้านนอกนี้หาเป็นประโยชน์ไม่ ขอทำนกลับไปเมืองก่อนเด็ด

เล่าปี่จึงตอบว่า อันธรรมดاجะประถนาของดี ก็ยอมประกอบด้วยความอุดสาห์จึงจะได้ ซึ่งเราทราบภัยมาทั้งนี้ ก็ประถนาจะให้ได้ชั่งเมือง อนึ่งจะให้ชั่งเมืองรู้ว่าเรามีความรักและเพียรเป็นอันมาก ซึ่งตัวท่านกลัวแต่ความลำบากหนหน้าวมีได้ก็ให้เร่งกลับไปในเมืองเด็ด เตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะลำบากจึงหัดทาน เล่าปี่จึงห้ามว่า แต่นี้ไปท่านอย่าร่าดูนี้เลย และก็ขับม้าไป

ครั้นมาถึงร้านสุราแห่งหนึ่ง ใกล้กันกับที่อยู่ของเมือง จึงได้ยินเสียงคนเสพย์สุราอยู่ในบ้านนั้นพูดจาโต้ตอบกันสองคน เล่าปี่ซักม้าหยุดฟังอยู่ได้ยินถ้อยคำหลักแหลมนักก็สำคัญว่าชั่งเมือง จึงลงจากม้าเดินแอบเข้าไปฟังดูก็ที่ประตูเห็นคนหนึ่งหน้าขาวหนวดยาว คนหนึ่งหน้าตาเข้มข้นรูปร่างลำสันโถใหญ่ ก็เข้าไปค่านับแล้วว่า ท่านทั้งสองนี้เป็นอาจารย์ยกหลงหรือ ใจะกงหวานจึงนึกอกว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ชั่งเมือง ข้าพเจ้าซือใจะกงหวานต่างหาก คนนั้นซือเบงคงอุย เราสองคนนี้เป็นเพื่อนรักกันชั่งเมือง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นละอายแก่ใจก็ลาไป ครั้นถึงบ้านชั่งเมืองแล้วก็ลงจากม้าเดินเข้าไปถามเด็กว่า วันนี้อาจารย์ท่านอยู่หรือไม่ เด็กจึงบอกว่า อาจารย์ข้าพเจ้านอนดูหนังสืออยู่ เล่าปี่จึงให้เด็กน้อยนั่นพาเข้าไป พอดีคนหนึ่งหนุ่มน้อยเดินออกมากะเต็ช้างใน เล่าปี่สำคัญว่าชั่งเมืองมีความยินดีนักจึงเข้าไปค่านับแล้วอกว่า ข้าพเจ้านี้ซือว่าเล่าปี่ แต่ได้ยินเขาเล่าลือไปก็ช้านานแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนวางแผนน้อย ตั้งใจจะมาค่านับท่านก็มิรู้แห่งเลย ต่อซึชีบอกสำคัญให้ ข้าพเจ้าสามารถท่านครั้งหนึ่งแล้วก็มิพบ วันนี้เมิเสียทีข้าพเจ้าตร่าน้ำค้างธรรมานภัยมา ได้พบท่านเป็นบุญตัวนักหนา

จูกัดกินได้ยินดังนั้นจึงว่าท่านนี้หรือซือเล่าปี่ เป็นเชื้อสายพระเจ้าเหี้ยนเต้ตัวข้าพเจ้านี้ซือจูกัดกิน เป็นน้องของชั่งเมืองดอก พี่น้องสามคนด้วยกัน คนหนึ่งก็ซือจูกัดกินเป็นพี่ผู้ใหญ่ ไปทำราชการอยู่ด้วยชุนกวน ณ เมืองกังตั้ง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ละอายใจ จึงถามว่า บัดนี้พิท่านอยู่แห่งใดเล่า จูกัดกินจึงนึกอกว่า

พี่ข้าพเจ้าไม่อยู่ เพื่อนมาชวนไปเที่ยวเล่นแต่เวลาเข้าแล้ว เล่าปี่จึงถามว่าพี่ท่านไปเล่นแห่งใด จูกัดกินจึงบอกว่า บางทีก็ไปเรือ บางทีก็ไปบก และจะกำหนดว่า ไปหาผู้ใดที่ตำบลใดมีได้แจ้ง เล่าปี่จึงว่า เรานิวานันด์อยเป็นนักหนา มหาพี่ท่านถึงสองครั้งแล้วก็มิได้พบ เป็นคนอาภพนัก

เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านอุตสาหพยาภามมหาชงเบังก์มิพน จะอยู่ท้าไปปายเล่า เวลา ก็ยืนลงจวนผนจะตกพายพัดหนาหนัก จึงรับกลับไปเดิน เล่าปี่จึงว่ากับเตียวหุยว่า เรามายังมิทันเจรจาได้สักสองคำเลย ท่านมาด่วนรบให้รับกลับไปประจำโดยชนลิงได แล้วจึงถามจูกัดกินว่า เรายังได้ยินเขาเล่องลือว่าพี่ท่านมีสติปัญญา ร่าเรียนวิชารู้หลักแหลมเป็นอันมาก ตัวท่านเป็นน้องยังแจ้งว่า ทุกวันนี้ยังเรียนลิงไดอยู่ จูกัดกินจึงว่า พี่ข้าพเจ้ามีสติปัญญา ก็จริงอยู่ แต่เช่นจะร่าเรียนวิชาลิงได้นั้น ข้าพเจ้าหาล่วงรู้ไม่

เล่าปี่จึงว่า เรามถึงสองครั้งแล้วก็มิพน ครั้นจะอยู่ท่าเวลา ก็ยืนลงแล้วจะลาไปก่อน เราจะขอกระดาษกับพูกันมาเซียนเป็นอักษรค่านับพี่ท่านไว้ แต่พอให้รู้ว่าเราอุตสาห์มหา จูกัดกินก็เอกราชดาษกับพูกันมาให้ เล่าปี่จึงเซียนอักษรไว้เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าซื่อเล่าปี่ มีความอุตสาห์มหาอาจารย์ยกลงด้วยข้าพเจ้าแจ้งกิตติศพท์เล่องลือไปว่า ท่านมีปัญญาวิชาคุณอันประเสริฐหาผู้เสมอไม่ได้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก อุตสาห์ธรรมานามาทำหานถึงสองครั้งแล้วก็มิพน เป็นคนบุญน้อยอาภพนัก ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าอย่าให้สูญความประราณนาเลย ถ้าจะเมตตาแก่ข้าพเจ้า ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้พบสักครั้งหนึ่งเดิ แล มากัดนี้ก็หวังจะพึงปัญญาวิชาคุณของท่าน เชิญไปทำการช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินอันเกิดจลาจลให้เป็นสุขสืบไป จะได้ปรากฏกำลังปัญญาและความคิดของท่าน ครั้นเซียนแล้วก็จึงส่งให้จูกัดกิน แล้วก็ค่านับลาออกจาก พอชั่นถึงหลังน้ำได้ยินเสียงเด็กร้องว่า อาจารย์ผู้เฒ่ามาโน่นแล้ว เล่าปี่แล้วไปพอเห็นพ่อตาชงเบังซื่อฉุก มีเด็กน้อยคนหนึ่งเดินตามข้ามสะพานมาก็ดีใจ สำคัญว่างเบัง เล่าปี่จึงลงจากม้ากิค่านับแล้วว่า อาจารย์อุตสาห์ธรรมานตรร้น้ำค้างไปแห่งใดมา ข้าพเจ้าอุตสาห์มหาพึงได้พบวันนี้ จูกัดกินแลเห็นเล่าปี่ค่านับดังนั้น ก็ร้องบอกมาข้างหลังว่า คนนั้นมิใช่ชงเบัง ซื่อว่าอุยลิ่งงานเป็นพ่อตาชงเบังต่างหาก

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็อคสูแกใจ คำนับแล้วก็ขึ้นม้าลาไป ครั้นมาถึงเมืองชินอี๋ย เล่าปี่มีความทุกข์ซึ่งจะไปทางบึงน้ำมิได้away พอเข้าปี่ใหม่จึงอาบน้ำชำระกายนุ่งห่มเป็นปกติโดยสมควร สำรวมกายถ้วนสามวันแล้วก็จัดแจงสิ่งของซึ่งจะไปค่านบชงบึง กวนอูเห็นดังนั้นจึงว่าแก่เตียวหุยว่า พี่ท่านนี้มีความนับถือของบึงดังหนึ่งอาจารย์ผู้เฒ่าอันใหญ่หลวง อุตสาหกรรมนำไปถึงสองครั้ง แล้วก็ไม่พบ บัตตนี้จะไปอึกเส่าหาต้องการไม่ และบึงนั้นถ้ามีปัญญาจริงเหมือนเขาเล่าลือก็จะหลบเลียไย ด้วยจะให้พบสักครั้งหนึ่ง นี่ช่วยเราเล่าลือเปล่า ๆ จะเชื่อถือว่าจริงดังนั้นก็คุณสมควร เตียวหุยได้ยินกวนอูว่าดังนั้นจึงก็ชี้ว่าแก่เล่าปี่ว่า อันกวนอูว่าดังนี้ก็เหมือนน้ำใจของข้าพเจ้าคิด ถ้าจะประทานพาบทบังบึงให้ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระเอง จะใช้ให้คนไปหาตัวมาจ้างได้ มาตรว่างบังบึงจะมีมา ข้าพเจ้าจะเอาแต่เชือกเส้นเดียวไปผูกจุงนำมาให้แก่ท่าน พ้ออย่าไปเลย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ คาดเอารเตียวหุยว่า เจ้าเจรจาหาอัชยاقتัยไม่ลงหลู่บังดังคนไม่มีปัญญา เจ้าไม่รู้หรือสำมะhaftแต่พระเจ้าจิ่วบุนอ่องเป็นกษัตริย์อันประเสริฐ ยังทรงพระอุตสาห์เสด็จออกไปรับเก่งสองถึงนอกพระนคร แล้วเราแต่เพียงนี้ก็ควรที่จะไปรับบังบึงอยู่ แม้ตัวท่านเห็นว่ามีสมควรก็อยู่ ตามอัชยاقتัยเดิม แต่ตัวเรากับกวนอูสองคนจะอุตสาห์ไป เตียวหุยจึงว่า จะทิ้งพี่เสียกระไรได้จะไปด้วย เล่าปี่จึงว่า ถ้าจะไปกับเราก็ตามเดิม แต่ความอันใดซึ่งเราได้ห้ามก็อย่าเจรจาสืบไป ว่าแล้วเล่าปี่ก็พาภันไป ครั้นไกลัจถึงที่บังบึงอยู่ประมาณยี่สิบเส้นพบจูกัดกันเดินมา เล่าปี่ค่านบแล้วถามว่า พี่ท่านอยู่หรือ จูกัดกันค่านบแล้วกว่า พี่ข้าพเจ้ากลับมาแต่เวลาหนานี้แล้ว วันนี้เห็นจะพบท่านเข้าไปเดิม ว่าเท่านั้นแล้วเดินพันไป เล่าปี่มีความยินดีรับไป ครั้นถึงประทูบ้านจึงว่ากับเด็กน้อยให้ช่วยเข้าไปบอกแก่ชงบังวับดันนี้เล่าปี่มาหา เด็กน้อยจึงว่า บัตตนี้อาจารย์ข้าพเจ้าอยู่บ้านก็จริง แต่ว่านอนหลับอยู่มีรู้ที่จะปลูกได้ เล่าปี่จึงว่า อาจารย์ท่านหลับอยู่ก็อย่าวุ่นวายเลย แล้วจึงสั่งให้กวนอู เตียวหุยอยู่แต่นอกประทู เล่าปี่จึงค่อยย่องเดินเข้าไปถึงชั้งใน เห็นบังบึงนอนผินหลังอยู่ เล่าปี่ก็ยืนอยู่แต่เบื้องต่อ เตียวหุยเห็นเล่าปี่เข้าไปช้านามนี้ได้ยินเสียงพูดจากประการได้สูบอยู่ จึงเดินย่องเข้าไปดู เห็นแล้วปี่ยินทราบภายอยู่ที่ต่ำดังนั้นก็

ໂກຮັດ ກລັບອອກມາບອກແກ່ກວນອຸ່ວ່າ ຂົງເນັ້ນຄົນນີ້ທີ່ຍາບຫັ້ນັກ ມີໄດ້ມີຄວາມແກ່ພີ່ເຮົາ ແສ້ວງທຳນອນຫລັບເສີຍ ຂ້າພເຈົ້າຈະເຫຼືອເພີ້ງໄປຈຸດຫ້າງຫລັງນັ້ນໃຫ້ທັກໃຈຕິ່ນເຊື້ນຈຶດໄດ້ ກວນອູ້ຄົດເຫັນມີຂອບກີ່ທໍາມເສີຍ

ຝ່າຍຂົງເນັ້ນແສ້ວງທຳຫລັບອູ້ຫ້ານານປະມານສື່ໂມງແລ້ວ ກີ່ພົລິກຕົວເຊື້ນທຳ ອາກາຣັດທີ່ນີ້ຈະຕິ່ນແລ້ວກີ່ກລັບອອນເສີຍ ເຕັກຄົນໃຫ້ເທິ່ນເລ່າປ່ິ່ນທຽມານອູ້ຫ້ານານ ດັ່ງນັ້ນກີ່ເວທຸນຈະໄປປຸລຸກຂົງເນັ້ນໃຫ້ຕິ່ນເຊື້ນ ເລ່າປ່ິ່ນທໍາມວ່າ ທ່ານຍ່າຍທ່າງໆນ່າຍເລີຍ ໄທ້ອາຈາຣົນອອນໃຫ້ສັບຍາຍເຄີດ ແລ້ງເນັ້ນແສ້ວງທຳນອນເສີຍວັນນັ້ນຫ້ານານ ຈົນນ່າຍ ທ້າມໂມງແລ້ວຈຶດພົລິກຕົວຕິ່ນເຊື້ນວ່າໂຄລົງສື່ບໍທີ່ເປັນໃຈຄວາມວ່າ ຜູ້ໄດ້ອອນຫລັບໃຈກົມົຽ້ ສັນຍາ ຈັກຊຸ່ວັນຫລັບອູ້ນັ້ນ ຈະດູລື່ງໄດ້ກົມົຽ້ໄດ້ເທິ່ນ ຖອນຍ່າຍເນັ້ນກົມົຽ້ເປັນທີ່ສໍາຮາຽນ ດຶງເທັກກາລັກນົກອອນອຸ່ນ ພຣະວາທິຖິຍ໌ເຈົ້າເອົ່ຍ ອຍ່າເພ່ອຄລ້ອຍຄລັບໃຫ້ລັບທັນຕ່າງ ທຸຍຸດສ່ອງແສງອູ້ກ່ອນຈະໄດ້ນອນໃຫ້ສັບຍາຍ ຄຽນວ່າໂຄລົງແລ້ວຈຶດເຮັດວຽກຕົກນ້ອຍເຫັນໄປ ດາມວ່າ ໄຄຣມາທາເຮົານ້າງທຣີອິນ ເຕັກນ້ອຍຈຶດບອກວ່າ ບັດນີ້ເລ່າປ່ິ່ນມາທ່ານ ຍິນ ຄວຍທ່າອູ້ຫ້ານານແລ້ວ ຂົງເນັ້ນກີ່ທ່າເປັນໂກຮັດຮູກເອາເຕັກວ່າ ເຫດຸໄຈຈຶງໄນ້ບອກແຕ່ ເຄີມທີ່ ນຶ່ງເສີຍຈາກປານນີ້ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກີ່ລຸກເດີນເຫັນເຂົ້າໄປໃນທ້ອງ ທົງມິໄສເສື້ອແຕ່ງຕົວ ແລ້ວກັບອອກມາ

ເລ່າປ່ິ່ນແລ້ວເຫັນຂົງເນັ້ນຮູ່ປ່າງໃຫ້ຢູ່ໂຕ ສູງຄົງທົກສອກ ສີຫັນ້າຫວາເໜີອນຫຍວກ ແຕ່ງຕົວໄວ້ໂລງ ທ່ານທີ່ເປັນອາຈາຣຍ໌ຜູ້ໃຫ້ຢູ່ ຈຶດເຂົ້າໄປຄຳນັບແລ້ວວ່າ ຂ້າພເຈົ້າຕິ່ນໃຈມາ ທ່ານບັດນີ້ ເພຣະມີຄວາມປ່າຍຄານຈະຂອສົດປັ້ງຢູ່ທ່ານ ດ້ວຍແຜ່ນດິນທຸກວັນນີ້ ເປັນຈາຈລຈວນຈະສາບສູນອູ້ແລ້ວ ຕ້າວ້າພເຈົ້ານີ້ເປັນເຂົ້ວວົງຄໍພຣະເຈົ້າເຫັນແຕ່ ແຕ່ກວ່າມີສົດປັ້ງຢູ່ນ້ອຍ ແລ້ວກີ່ເປັນຫາວນ້ານອກອູ້ນີ້ອີງຕຸ້ນກ້ວນ ແຈ້ງວ່າທ່ານ ເປັນຄົນດີມີສົດປັ້ງຢູ່ປາກກູເອີກເກຣີເສມືອນເສີຍພ້າ ຂ້າພເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີ ມາ ຄຳນັບທ່ານຄົງສອງຄັ້ງແລ້ວກີ່ໄດ້ພົບ ຈຶດເຫັນທັນສື່ອຳຝາກໄວ້ຫວັງຈະໃຫ້ທ່ານແຈ້ງ ຂົງເນັ້ນຈຶດວ່າພົບເຫັນໃນທັນສື່ອຳຝາກແຈ້ງອູ້ ແຕ່ພົບເຫັນວ່າຕ້າຍັງຫຸ່ມນັກ ທັນສົດປັ້ງຢູ່ຄວາມຄົດກີ່ອ່ອນ ຄຽນຈະໄປທ່າຮາກວ່າຕ້າຍທ່ານກີ່ຈະເສີຍກາຮອງ ທ່ານໄປ ເລ່າປ່ິ່ນໄດ້ພັ້ງຂົງເນັ້ນຈົກຄ່ອມຕັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶງວ່າ ຜົ່ງທ່ານວ່າສົດປັ້ງຢູ່ອ່ອນນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າກີ່ແຈ້ງອູ້ແລ້ວ ດ້ວຍສຸມາເຕັກໂລ່ງແລ້ວໃຫ້ໄວ້ທຸກປະກາຣານ ພອກທ່ານໄດ້ ນັມຕາອຍ່າຍີດພລື້ວເລີຍ ຈົງຫ່ວຍພົບເຈົ້ານ່າງຮູ່ແຜ່ນດິນດ້ວຍເຄີດ ຂົງເນັ້ນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນ

จึงว่า ซึ่งท่านจะให้ข้าพเจ้าไปช่วยคิดอ่านทำราชการนั้น ความคิดท่านจะทำประการใด จงชี้แจงให้ข้าพเจ้าแจ้งก่อน เเละปีบยันเข้าไปในลังเบ็งแล้วว่า ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ครองราชสมบัติ มีศัตรูทำหายาซ้ำต่าง ๆ ข้าพเจ้ามิใช่เจ็บร้อนด้วยการแผ่นดินแห้ง จึงไปเที่ยวแสวงหาผู้มีสติปัญญา ซึ่งจะช่วยคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียก็ยังมิสำเร็จ แต่ผู้คนทั้งปวงนั้นก็ซ่องสุมไว้ได้พร้อมอยู่แล้ว ซึ่งมาหากำหันทั้งนี้หวังจะให้ช่วยท่านบูรุจ จงเอ็นดูข้าพเจ้าด้วย

ขงเบ็งจึงตอบว่า อันแผ่นดินเกิดจลาจลทราบเท่าทุกวันนี้ก็ เพราะตั้งตระหง่านเป็นต้น ฝ่ายโจโฉแล้ว ที่ซ่องสุมทหารทั้งปวงแล้วยกไปกำจัดอัววนเสี้ยวได้นั้น ใช่ว่าจะสำเร็จด้วยกำลังทหารมากก็ไม่ ทหารโจโฉน้อยกว่าทหารอัววนเสี้ยวอีก แล้อจะสามารถทำการใหญ่หลวงสำเร็จได้ทั้งนี้ก็ เพราะปัญญาและความคิดของตัว ถึงมาตราว่าโจโฉเป็นคนชั่ว มิได้มีความกตัญญูต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ คิดอ่านทำการหมายนาซ้ำถึงเพียงนี้แล้วก็ตี ก็ยากที่จะกำจัดโจโฉได้โดยง่าย

ฝ่ายชุนกวนอันเป็นเจ้าเมืองกังตั้งเล่า ถึงจะมีกำลังน้อยก็สมิอนมีกำลังมาก ด้วยอาณาประชาราษฎรทั้งปวงรักใคร่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ท่านอย่าเพิ่งประมาทแก่ชุนกวน ควรที่จะรักใคร่เป็นไม่ตรีต่อกัน อันเมืองเงงจ้วนนั้นเล่าก็เป็นเมืองหน้าศึก เมื่อมีศัตรูมีอยู่รอบทั้งสี่ด้าน ถ้าผู้ใดมีสติปัญญาสามารถถูกใจรักษาได้ และเมืองนี้นานไปก็จะได้แก่ท่าน และเมืองเสฉวนเล่าก็เป็นหัวเมืองใหญ่ มั่งคั่งไปด้วยทรัพย์สมบัติเป็นอันมาก และครั้งพระเจ้ายั่นโกรโภค์ตั้งตัวได้ในเมืองนั้นก่อน บัดนี้เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนก็เป็นคนโลเลอยู่ทางแน่นอนไม่แล้วก็มิได้อารีรอบคอบที่จะปลูกเสี้ยงทหาร ถึงจะมีสมบัติตั้งนี้อยู่ฟ้ากันนับวันจะ平安สุข บัดนี้ทหารทั้งปวงก็ค่อยที่จะเอาใจออกหากอยู่ ตัวท่านก็เป็นเชือวังค์พระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วประกอบไปด้วยสติปัญญาอันรอบคอบ ถ้าจะคิดเอาเมืองเงงจ้วนแล้ว เมืองเสฉวนก็จะได้โดยง่าย แต่ทว่าได้แล้วจะทำไม่ตรีให้รอบคอบต่อหัวเมืองทั้งปวง อันชุนกวนนั้นก็จะได้เป็นที่พำนักของท่านไปจะได้ตั้งท่านบูรุจทหารให้พร้อมมูล ถ้าเห็นแผ่นดินจะล่าร้ายแล้วเมื่อใด ก็จะได้คิดอ่านทำการสืบไปได้สะดูก ฝ่ายอาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จะมีใจรักใคร่ท่านเป็นอันมาก ซึ่งท่านมีความปรารถนาจะให้ช่วยท่านบูรุจนั้น ข้าพเจ้าก็

รูปที่ ๘๐ เล่ามีไปทางแม่นครังที่๓ จึงพบ

รูปที่ ๘๑ ชุนกวนยกหัวเรือไปตีเมืองกังแซ

สั่งสอนให้ได้ตามสติปัญญาแต่เพียงนี้ แม้ท่านมีความอุตสาหกรรมทำตามถ้อยคำของข้าพเจ้าก็จะสำเร็จความประณญา

ชงเบ้งสนทนาด้วยเล่าปี่ดังนั้นแล้ว ก็เรียกให้เด็กหนูบแผนที่ตำบลเมืองเสฉวน อันมีหัวเมืองขึ้นท้าลิบหัวเมืองมาแขวนให้ดู แล้วชงเบ้งจึงว่า ถ้าท่านมีความอุตสาห์พยายามคิดอ่านทำการได้มีเมืองเสฉวนนี้แล้ว ก็จะได้เป็นใหญ่สมความประณญา เล่าปี่ได้ฟังชงเบ้งบอกดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านมีความเมตตาสั่งสอนแนะนำให้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก สร่างในดวงใจดุจว่าพระอาทิตย์มีปริมาณหลาลันปราศจากเมฆ ส่องสว่างไปทั่วโลก แต่ทว่าเมืองเสฉวนและเมืองเกงจิ้นนั้น ก็เป็นเชือสายญาติวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนแต่ ถ้าข้าพเจ้าจะคิดทำการเอาเมืองทั้งสองนี้ก็เหมือนหนึ่งขบถต่อแผ่นดิน ดังคนหาความกตัญญูมีได้

ชงเบ้งจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ขอบอยู่ แต่เราพิเคราะห์เห็นว่า เล่าเปียวคนนี้อายุจะไม่ยืดยาวสืบไป ฝ่ายเล่าเจี้ยงนั้นแล้ว ก็เป็นคนโลเลหามั่นคงไม่ ทั้งอาณาประชาราษฎร์ก็มิได้รักใคร่ ถึงว่าท่านมีความกตัญญูต่อพระเจ้าเหี้ยนเต็มใจได้คิดจะทำร้ายคนทั้งสองนี้ก็ตี นานไปก็จะเกิดอันตรายเอง เมืองทั้งสองนี้ก็จะได้แก่ก่อกวนเป็นมั่นคง

แล้วชงเบ้งว่ากล่าวทั้งนี้เหตุพิเคราะห์เห็นโดยตัวรู้ว่า ต่อไปภัยหน้าเล่าปี่จะได้เป็นใหญ่อยู่กึกหนึ่ง ใจใดกึกหนึ่ง ชุนกวนกึกหนึ่ง เป็นสามก๊กฉบับนี้แลบระดาคนจีนทั้งปวงจึงพาภันนับถือชงเบ้งว่า มีปัญญาไว้ต่ำต่ำๆ ตลอดไปถึงกาลภายหน้า เป็นที่สรรเสริญมาตราบเท่าทุกวันนี้

ฝ่ายเล่าปี่ได้ฟังชงเบ้งว่าดังนั้นก็ค้านบแล้วว่า ถ้าดังนั้นขอเชิญท่านไปอยู่ท่าราชการช่วยทำบุญบำรุงสั่งสอนข้าพเจ้าสืบไป ชงเบ้งจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นคนชาวบ้านนอกสติปัญญา้อย เดຍแต่ทำการทายาน ซึ่งจะไปอยู่ท่าราชการสั่งสอนท่านนั้นเป็นการละเอียดสุขุมนัก เห็นจะทำไปมิได้ก็จะเสียการของท่าน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็อ่อนโนนว่า ถ้าท่านมิได้ทำบุญบำรุงแผ่นดินแล้ว น่าที่อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อน เล่าปี่ว่าเท่านั้นแล้วก็ร้องให้สะอื้นไม่เงยหน้าขึ้นได้ ชงเบ้งเห็นดังนั้นก็รู้ว่าเล่าปี่มีความรักโดยสุจริตจึงว่า ถ้าท่านมีความรักใคร่ข้าพเจ้ามั่นคงอยู่แล้วก็อย่าร้องให้วากไปเลย ตัวข้าพเจ้าก็

จะไปทำการด้วยท่าน ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะเป็นประการใดก็ตี ก็จะช่วยทำนุบำรุงตามสติปณิธาน เล่าปีได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงเรียกหวานอู เตียวหุยเข้ามาให้ค่านับ แล้วเอาแพรแลสิ่งของทั้งปวงซึ่งเอามานั้นให้แก่ของเบี้ง เป็นค่านับ

ของเบี้งรับเอาของทั้งนั้นแล้วจึงชวนเล่าปี กวนอู เตียวหุย ให้อยู่่นอนด้วยคืนหนึ่น ครัวนรุ่งเข้าจึงเรียกจูกัดกินผู้น้องเข้ามาแล้วว่า เล่าปีมีความอุตส่าห์มาถึงสามครั้ง ว่ากล่าวอ้อนหวานให้ไปอยู่ทำการด้วยช่วยทำนุบำรุง ครัวจะตัดประโภชน์เสียก็อีกดูแก่เล่าปี ตัวเราจำจะไปด้วยเล่าปี เจ้าอยู่ภายหลังรักษาโโคกระบือไว่นาข้าวของทั้งปวงไว้ อย่าให้เป็นอันตรายเสียได้ ถ้าเราไปช่วยเล่าปีทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสำเร็จแล้ว ก็จะกลับคืนมาทำมาหากินด้วยกันเหมือนดังเก่า ครัวแขกเบี้งสั่งเสียจูกัดกินผู้น้องเสร็จแล้ว เล่าปี กวนอู เตียวหุยก ค่านับลาจูกัดกิน พากะเบี้งมา ณ เมืองชินอี้ย แล้วทำคาระเลี้ยงดูของเบี้งตั้ง เป็นที่อาจารย์ผู้ใหญ่กินข้าวร่วมสำรับกัน เป็นที่ปรึกษากิจการทั้งปวง

ตอนที่ ๗๔

อยู่มารวัตหนึ่งเบ็งจิ่งว่าแก่เล่าปี๋ว่า บัดนี้ใจโฉดสระใหญ่ไว้สระหนึ่ง ชื่อว่าเหียนหมูต้อญี่ในเมืองกิจว่า ซ้อมหัดทหารทั้งปวงให้ชำนาญในการเรือ เห็นจะยกไปตีเมืองกังตั้งเป็นมั่นคงอยู่แล้ว ขอให้ท่านแต่งคนไปสืบดูราชการ เมืองกังตั้งว่าจะรู้จัดแจงบ้านเมืองพรักพร้อมอยู่แล้วหรือหาไม่ เล่าปี๋ได้ฟังดังนั้น ก็เห็นด้วย จึงแต่งคนให้ไปสืบ ณ เมืองกังตั้ง

ฝ่ายคุณกวนมีน้ำใจโอบอ้อมอาร์ต่ออาณาประหาราษฎรทั้งปวง จึงสร้าง ตึกใหญ่ตึกหนึ่ง ไว้เป็นที่พำนักแก่อาณาประหาราษฎรทั้งปวงอันมีสุขทุกชั้น ตั้ง ให้เกียง เตียวเหียนเป็นผู้ใหญ่สำหรับรับรองผู้มีปัญญาซึ่งไปมา และซองสุม เกลี้ยกล่อมผู้คนทั้งปวงได้เป็นอันมาก และอดเต็กชาวนเมืองห้อยเช เหยียบมุ้น ชาวนเมืองเพ็งเสีย ซึ่งจ่องชาวนเมืองไภก์วน เตียเปงชาวนเมืองยีหล่า จิหัวน ลอกเจ็บ กับเตียวอุ่นนั้นชาวนเมืองต่องง่อ เล่งทองกับงอชันนั้นชาวนเมืองห้อยเช เก้าคนนี้ ชุนกวนตั้งไว้เป็นที่ปรึกษา และลิบองชาวนเมืองยีเอ่ง ลกชุนชาวนเมืองต่องง่อ ซึ่ง ชาวนเมืองลงเสีย พัวเจียงชาวนเมืองต่องกุน เตงยองชาวนเมืองโลกัง ห้าคนนี้ ชุนกวนตั้งให้เป็นนายทหาร และเมื่อครั้งพระเจ้าเหียนเต้เสวยราชสมบัติได้เจ็ดปี นั้น ใจฉัดแจงทหารไปตีเมืองอ้วนเสีย จึงได้มีหนังสือไปถึงชุนกวนเป็น ใจความว่า ให้ส่งบุตรมาถวายพระเจ้าเหียนเต้ ให้ทำราชการในเมืองหลวงเป็น ความชอบ

ขณะนั้นชุนกวนจึงปรึกษามารดา มารดาจึงให้หาเตียวเจียงกับจิวยี ส่องคนเข้ามาปรึกษาตามมีหนังสือไปนั้น เตียวเจียงว่า ซึ่งใจให้มีหนังสือ มาทั้งนี้ ก็ตามประเพณีบ้านเมืองอย่างธรรมเนียมแต่ก่อน ครั้นจะมิส่งบุตรทำน ไปทำราชการในเมืองหลวง ก็จะผิดด้วยชนบธรรมเนียม ใจฉะก็จะมีใจพยายามทาง จะยกทัพมาทำอันตรายแก่เรา ฝ่ายเรากำลังกึ้น้อยเห็นจะสู้มีได้ จิวยีได้ยิน เตียวเจียงว่าดังนั้นจึงว่ากับชุนกวนว่า ทุกวันนี้ตัวท่านก็ได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง

มีเมืองใหญ่ขึ้นถึงหกห้าเมือง ทหารก็พรากพร้อมมีความรักใคร่ท่าน อนึ่งเสบียงอาหารก็มีมั่งคั่งบวบูรณ์อยู่ แลจะคิดย่อท้อกลัวใจโฉนดหนาครัวไม่ แม้ว่าท่านส่งบุตรไป ก็เหมือนเอาบุตรไปเป็นคนจำนำไว้ เนื่องหน้าไปจะได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ขอท่านอย่าได้ส่งไป ถึงมาตราว่าใจจะจะยกกองทัพมาตีเมืองเรา ก็จะสู้กันกว่าจะสิ้นความคิด

ฝ่ายนางอัญญิณผู้เป็นมารดาและชุนกวนได้ฟังจิวยิ่ว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงว่าแก่คนถือหนังสือว่า ซึ่งใจจะให้ส่งบุตรไปนั้นจะส่งไปมิได้ ท่านเร่งกลับไปแจ้งแก่ใจโฉนด ครั้นคนถือหนังสือกลับมาแจ้งแก่ใจโฉนด ใจโฉนดจึงจัดแจงกองทัพจะยกไปตีเมืองกังตั่ง พอกองทัพฝ่ายเหนือยกลงมาตีเมืองญูトイรับพุ่งติดพันกันอยู่ จึงยังมิได้ยกไปตีเมืองกังตั่ง เลยต้องตามแต่ครั้นนั้น

ครั้นรุ่งขึ้นเป็นใหม่เป็นเดือนลิบสอง ชุนกวนจึงยกทัพเรือไปตีหองจอ ได้รับพุ่งกันในห้องทะเลขเป็นสามารถ หองจอต้านทานมิได้ก็แตกเข้าเมือง เล่นโน้ ทหารชุนกวนก็ลงเรือเร็วไล่ตามเข้าไปถึงปากคลองเมืองกังแซ กำเหลงเป็นทหารหองจอก็รับต้านทานไว้ แล้วยิงเกาหันท์มาถูกเล่งโฉตาย เล่นหองผู้บุตรอายุลิบหันมีมิกำลังสามารถเข้ามีแข็ง ก็เข้าซิงເຄພเล่งโฉนิดาได้ ขณะนั้นลมว่าวพัดลงหนัก กองทัพเรือชุนกวนจะฝ่าไปมิได้ก็ให้ถอยกองทัพกลับมาเมือง

ฝ่ายชุนเชียงน้องชุนกวนซึ่งไปกินเมืองตันอี้ยังนั้น มีใจหายบ้าเสีย สุราร้ายกajanัก มิได้ปรานีแก่ชุนนางทั้งปวง และทำโทษตัวโดยต่าง ๆ อิทธิภัน ให้อ้วนผู้เป็นปลัดมิใจซึ่งกรองเจ็บแคน จึงไปควบคิดกับเปียนหองซึ่งเป็นคนสนิทของชุนเชียง คิดจะฆ่าชุนเชียงเสีย ครั้นอยู่มาถึงกำหนดเข้าบีใหม่ เป็นประเพณีชุนนางทั้งปวงจะเข้ามาค่านั้น ชุนเชียงจึงให้แต่งโถะที่จะเลี้ยงชุนนาง นางชุยหยินซึ่งเป็นภารยาชุนเชียงนั้น รู้ในการเลี่ยงทายว่าร้ายแลดี จึงเลี่ยงทายดูก็แจ้งว่า เวลาเข้าพรุ่งนี้สามีเคราะห์ร้ายนัก จึงว่าแก่ชุนเชียงว่า เวลาเข้าท่านจะออกเลี้ยงโถะชุนนางที่ศาลากลางเหมือนอย่างทุกครั้งนั้น ท่านอย่าออกไปเลย เคราะห์ร้ายนักอยู่

ชุนเชียงได้ฟังดังนั้นก็ไม่เชื่อ ถึงเวลาเข้าก็ออกไปเลี้ยงชุนนาง ณ ศาลากลาง ครั้นชุนนางค่านั้นกินโถะแล้วต่างคนต่างไป ชุนเชียงก็กลับเข้ามา พอดี

ประตูจจะเข้าไปชั่งใน เปียนหนองคนลนิทซึ่งเดินมาชั่งหลังเห็นชุนเชียงประมาท มีได้ระวังตัว ก็ซักดานซึ่งซ่อนมานั้นพันชุนเชียงล้มลงตายอยู่กับประตู อิทธิบัน ให้อวนก์กลับจับเปียนหนองว่าเป็นชนถทำร้ายแก่ชุนเชียง ให้อาไปปล่าเสีย และก็เก็บเอาข้าวของทรัพย์สมบัติของชุนเชียงรวมไว้ แล้วอิทธิให้หาตัวนางชีชูหยิน มาว่า บัดนี้เปียนหนองคิดมิชอบเป็นชนถฆ่าสามีท่านเสีย ข้าพเจ้าก็ได้แก้แค้นแทนท่าน ให้อาไปยนหนองไปปล่าเสียแล้ว ตัวท่านเป็นผู้หญิงควรจะบังปฏิบัติตามเรา เม้มิยอมเป็นภาระเรา เรา ก็จะปล่าเสีย นางชีชูหยินจึงทำกลอุบายตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นหญิงหาสามีไม่ได้ เป็นที่คนหั้งป่วงดูหมิ่น ซึ่งท่านแม่ต่าจะเลี้ยง ข้าพเจ้าเป็นภารยานั้นก็ควรอยู่แล้ว แต่ทว่าผัวข้าพเจ้าตายใหม่ ๆ ใจยังไม่ประคิ ขอท่านได้ดังก่อน ข้าพเจ้าจะแต่งโถะเซ่นวักสามีตามประเพณีแล้วจึงจะบังปฏิบัติ ตามท่าน อิทธิได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนักก็กลับไปยังที่อยู่

นางชีชูหยินจึงให้คนลอบออกไปหาชุนโก แปะเอ่ง ซึ่งเป็นคนเก่าของชุนเชียงเข้ามาแล้วร้องให้บอกว่า บัดนี้อิทธิ ให้อวนสองคนนี้คิดอ่านให้เปียนหนองฆ่าชุนเชียงถึงแก่ความตาย แล้วเก็บเอาทรัพย์สิ่งของทั้งป่วยไว้เป็นอาณัตประโยชน์ แล้วมิหนำซ้ำจะมาซ่อมเงห์เอตัวเราไปเป็นภารยาอีกเล่า บัดนี้เราจะทำเป็นว่ากล่าวอ้อนวอนไว้มิให้ขัดใจ และตัวท่านหั้งสองเป็นที่รักครือไว้วางใจ จงได้อันุเคราะห์แก่เราเมื่อนอืนดูชุนเชียงผู้ตาย ให้มีหนังสือบอกไปถึงชุนกวน ผู้พี่ให้แจ้งเหตุผลทั้งนี้ด้วย และตัวเรา ก็จะคิดอ่านเพทุนาຍฆ่าอิทธิ ให้อวนสองคนนี้เสียให้ได้ ชุนโก แปะเอ่งได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ข้าพเจ้านี้เป็นข้าเก่าของชุนเชียง ชุนเชียงได้อืนดูกรุณาคุณหาที่สุดมิได้ ครั้นรู้ว่าอิทธิ ให้อวนทำร้ายแก่สามีท่านก็คิดจะแก้แค้นแทนคุณอยู่ แล้วก็ลาออกจากมายังที่อยู่ จึงแต่งหนังสือตามเหตุผลทั้งป่วยให้คนถือไปแจ้งแก่ชุนกวน

ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่ง นางชีชูหยินให้หาชุนโก แปะเอ่งเข้ามาแอบอยู่ริมเตียงนอน จึงแต่งโถะเซ่นวักสามีตามประเพณีเสร็จแล้ว ก็อ่านน้ำแต่งตัวทำกิริยาประดุจมีความยินดีที่จะมีสามีใหม่ ฝ่ายอิทธิครั้นแจ้งกิจติศพทว่า นางชีชูหยินแต่งโถะเซ่นผีแล้วแต่งตัวอย่างท่าอยู่ ครั้นเวลาค่ำนางชีชูหยินจึงให้ไปเชญอิทธิมากินโถะ แล้วรินสุราให้เสพย์มาแล้ว ก็ทำเป็นประหนึ่งรักครือรักคง

ตัวเข้าไปชั้งใน แล้วชูนโกร เปาอ่องกีดอดดาวบ่วงมาพินอิทธิสิงแก่ความตาย แล้ว นางอัญญายินจึงให้คนไปป่าอกได้อ้วน ว่าวันนี้เป็นวันดีขอเชิญท่านไปกินโต๊ะ ได้อ้วนสำคัญว่าจริงกีรืบมา ครั้นถึงประทูช้างใน ชูนโกร เปาอ่องกีจับตัวมาเสีย แล้วกีคุมทหารีบไปจับบุตรภราษฎร์คงอิทธิ ได้อ้วนพันเสียสิ้น นาง อัญญายินก็ให้ตัดศีรษะอิทธิ ได้อ้วนไป เช่นคำนับไว้ที่หน้ากฎิกพสามี

ฝ่ายชูนกวนครั้นแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็มีความโกรธนัก จึงยกทหารีบมาเมืองตันอียง แจ้งว่า นางอัญญายินคิดฆ่าอิทธิ ได้อ้วนเสียแล้วก็มีความยินดี จึงตั้งให้ชูนโกร เปาอ่องอยู่รักษาเมืองตันอียง แล้วจัดแจงบ้านเมืองเสร็จแล้ว กีรืบนางอัญญายินผู้เป็นน้องสะใภ้กลับคืนมาเมืองกังตั้ง แล้วจึงตั้งให้จิวย์เป็นนายกองใหญ่ บังคับว่า กล่าวทหารีบหัวเรือรบเจ็ดพันลำ แต่นั้นก็อยู่เป็นปกติมา จนพระเจ้าเตี้ยนเต้เสวยราชสมบัติได้สิบสองปี

ถึงเดือนสิบสองชั้งชั้น นางอัญญายินผู้เป็นมารดาชูนกวนเป็นโรคป่วยหนักลง จึงให้หาจิวย์กับเตียวเจียเข้ามาแล้วสั่งว่า แต่ก่อนราเป็นชาเมืองต่องอ บิดามารดาตายเป็นกำพร้า เลี้ยงกันอยู่แต่พื้นองสามคน แลมาได้ชูนแก่ยินเป็นสามีจนเกิดบุตรถึงสี่คน และเมื่อเราจะตั้งห้องชูนเชิงผู้บุตรหัวปันเรานั้นเห็นว่า ดวงพระจันทร์อยู่ในครรภ์ และเมื่อชูนกวนจะเข้าห้องนั้นฝันเห็นว่า ดวงพระอาทิตย์เข้าอยู่ในห้อง หมอยทำนายว่า บุตรท่านห้องส่องนั้นนานไปจะได้เป็นใหญ่ และชูนเชิงกีอายุน้อยถึงแก่ความตายก่อน เมื่อใกล้จะตายก็มอบเมืองกังตั้งไว้แก่ ชูนกวนผู้น้องให้เป็นเจ้าเมือง บัดนี้ตัวเราป่วยหนัก เห็นจะไม่คงชีวิตอยู่ จะลาท่านห้องส่องแล้ว แม้ว่าเราหานญูไม่ ท่านจะได้อิ่นดูซวยอนุเคราะห์สั่งสอนชูนกวนสิบไปโดยความชอบ อย่าทิ้งเสียเลย แล้วนางอัญญายินจึงสั่งแก่ชูนกวนว่า แม้สิบไปเมื่อหน้า เจ้าจะทำการสิ่งใดจะบริการหาหรือด้วยจิวย์แลเตียวเจียชึ้นเป็นผู้ใหญ่ ให้รู้จักผิดและชอบ อย่าถือทิฐิมานะ จงควรระวังนับถือท่านห้องส่องนี้เป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ อย่าได้ทำการแต่อ่าหาใจ อนึ่งนางอ กิกได้น้องเรารู้สึกเป็นเม้น้ำของเจ้านั้น ถ้าแม่ตายแล้วก็อย่าได้ละเมินเสีย จงตั้งใจอุปถัมภ์บำรุงปฏิบัติรักษาดุจตัวของเม่ อนึ่งน้องทัญชิร่วมบิดาของเจ้านั้น จงตั้งใจเลี้ยงรักษาไว้ให้โดยปกติตัวย เม้จะให้มีสามีเจ้าจงพิเคราะห์ดู ผู้ได้มีสติปัญญาจึงยกให้เป็น

ภารยา ครั้นสั่งสอนชุนกวนแล้ว นางอัญญิสินลีนใจ ชุนกวนจึงแต่งการคพตามธรรมเนียมแล้วให้ก่อภูมิฝังไว้

ครั้นเข้าปีใหม่เดือนสามข้างขึ้น ชุนกวนจึงบริษากับจิวย์ เตียวเจียว และนายทหารทั้งปวงว่า จะยกกองทัพไปตีหองจอเจ้าเมืองกังแย หัวงจะได้แก้แค้นหองจอซึ่งได้รุบพุ่งกับชุนกวนผู้บิดาเรา ในขณะนั้นบริษายังไม่ตกลงกัน พอกลับองซึ่งไปอยู่รักษาด่านปากน้ำลงจั่วมาบอกรุนกวนว่า บัดนี้กำเหลงทหารหองจอ มาขอเข้าเกลี้ยกล่อมจะอยู่ทำราชการด้วยท่าน ข้าพเจ้าสืบดูรู้ว่า กำเหลงคนนี้อยู่ชายนะเหล่าบลลิมกั่ง แต่ก่อนนั้นกำเหลงคุณพากเพื่อนเป็นโจรเที่ยวติชิงเรือลูกค้าวานิชอยู่ในห้องทะเล และพวกโจรสั่งนั้นอาพรุณแลกระดึงร้อยผูกกายทุกคน แล้วกำเหลงให้อาเพรษนารถายหอง ซึ่งตีได้ในเรือลูกค้า เมืองเสฉวนมาทำในเรือ และลูกค้าวานิชเห็นเรือสำคัญดังนั้นก็กลัวมิอาจที่จะต่อสู้ ครั้นอยู่มาำกำเหลงละความชั่วเสีย จึงพากเพื่อนไปอยู่กับเล่าเปียวเป็นท้ายเดือน กำเหลงเห็นว่าเล่าเปียวเป็นคนมีความคิดน้อย จึงหน้ามอ่าวมาจะอยู่ด้วยท่าน พอพนหองจากทาง หองจอว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมกำเหลงไปไว้ด้วย เมื่อครั้งท่านยกทัพเรือไปปราบหองจอนั้น ถ้าหองจอไม่ได้กำเหลงไว้เป็นกำลัง หองจอก็จะถึงแก่ความตาย หองจอมีได้ปูนบำเหน็จเลี้ยงดูกำเหลงให้ถึงขนาด แล้วช้านินทาว่ากำเหลงเป็นโจร กำเหลงนั้นมีความน้อยใจคิดจะออกจากหองจอ

ฝ่ายโซหุยซึ่งเป็นทหารหองจอ เห็นกำเหลงเสียใจไม่สบายดังนั้นจึงเข้าไปว่าแก่หองจอว่า ขอให้ท่านเอาใจกำเหลงไว้ให้เป็นนายทหารอยู่ ณ เมืองเอียนกวนซึ่งชื่นแก่เมืองกังแยนั้น หองจอก็ยอม โซหุยจึงหาตัวกำเหลงมากินโต๊ะแล้วบอกว่า เราช่วยว่ากล่าวเสนอความชอบให้ท่าน บัดนี้หองจอให้ท่านเป็นนายทหารอยู่ ณ เมืองเอียนกวน และตัวท่านก็เป็นชาติทหาร จงพิเคราะห์ดูให้ประจักษ์ใจเด็ด ใช่ว่าเดือนตะวันนี้จะอยู่ท่ากีหมายได้ ครัวจะนิ่งอยู่เล่า ท่านก็จะแก่ชราลงทุกวัน ซึ่งท่านจะไปเป็นนายทหารนั้นจะเร่งคิดตั้งตัวให้ได้

ครั้นกำเหลงมาอยู่ ณ เมืองเอียนกวน เห็นได้ที่แล้วจึงมาว่ากล่าวจะขอมาอยู่ทำราชการด้วยท่าน บัดนี้กำเหลงก็มาด้วย แต่เกรงอยู่ว่าท่านจะมีใจ

พยาบาล เมื่อครั้งท่านยกไปประจำจังหวัดของจ่อ แล่ำเหลียงช่วยแก่ไขอาหาก้าหันหรือยิงเล่งโฉดถึงแก่ความตาย กำเหลียงจึงพาห้องจอนนีไปรอด ข้าพเจ้าจึงตอบว่า อันน้ำใจท่านมิได้พยาบาล แล่ประการหนึ่งในทำมกกลางสังคม ต่างคนต่างอาสา นายทำศึกจะเอาชัยชนะ แล่เนื้อความทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับคำกำเหลียงมาแล้ว ท่านจะมีใจเอ็นดูข้าพเจ้าอย่าให้เสียเวลา ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า การทั้งปวงซึ่งท่านได้รับคำกำเหลียงมานั้นอย่าได้วิตกเลย แม้เราได้กำเหลียงมาไว้ด้วยแล้ว อันห้องจอนนั้นอุปมาเหมือนอยู่ในเงื่อมมือเรา แล้วก็ให้ลิบองออกไปพากำเหลียงเข้ามา กำเหลียงค่านับชุนกวน ชุนกวนจึงว่าแก่กำเหลียงว่า ซึ่งท่านสมควรมาอยู่ด้วยเรานี้ก็สมความประรรถนาที่เราริดไร กาลสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งได้ผิดพลังกันมาแต่ก่อนนั้นเรามิได้พยาบาลท่าน ท่านจะต้องใจท่าราชการโดยสุจริตเด็ด เราจะเลี้ยงให้ถึงขนาด ท่านจะเร่งคิดอ่านกำจัดห้องจօเสียให้ได้ กำเหลียงจึงตอบว่า ครั้งนี้ใจโฉกตั้งตัวเป็นใหญ่หลวง ฝ่ายเล่าเปี่ยนนั้นเป็นคนโลเล แล้วความคิดกัน้อย บัดนี้ตัวก็แก่ชราแล้ว ท่านจะเร่งยกไปบรรเทาเมืองเกงจ้วเสียให้ได้ก่อน แม้จะไว้ช้าเห็นใจจะยกกองห้ามพาตีเอามีืองเกงจ้วได้ การทั้งปวงซึ่งท่านจะคิดทำนั้นก็จะลำบากแก่ทหาร ถ้าท่านเห็นด้วย เมื่อจะยกไปตีมีืองเกงจ้วนั้น จังตีมีองกังแข็งซึ่งเป็นต้นทางเสียก่อน ด้วยห้องจօเจ้ามีองกังแข่นั้นสติปัญญา น้อย ทั้งปะกอนไปด้วยโลภมักทำร้ายแก่ไฟรนบ้านเพลเมืองให้ได้ความเดือดร้อน ราชภูรทั้งปวงซึ่งห้องจօอยู่แล้ว น้ำใจนั้นก็ประมาท มิได้ซ่องสุมทหารจัดแจง เรื่อบรือไร่ และอาชุรไว้ป้องกันรักษามีอง ถ้าเห็นด้วยข้าพเจ้าแล่ท่านจะยกไป ครั้งนี้ก็จะได้มีองกังแข็งโดยง่าย แม้ได้มีองกังแข็งแล้วจึงยกไปตีมีองเกงจ้ว ก็จะได้ทหารใหญ่น้อยเป็นอันมาก แล้วจึงค่อยยกไปตีเอามีองเสฉวน เมื่อได้มีองเสฉวนแล้ว ท่านจะคิดการใหญ่หลวงให้ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็เห็นจะสมความประรรถนา

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า อันความคิดของท่านซึ่งว่า กล่าวทั้งนี้อุปมาเหมือนอาห้องมารองรับหยก แล้วจัดแจงทหารได้ลิบหมื่น ให้จิวยิ่เป็นนายทหารใหญ่ บังคับทั้งห้าพับกห้าพเรือ ให้ลิบอง กำเหลียง ตั้งสิดคุณ ทหารเป็นกองหน้า ชุนกวนนั้นเป็นห้าพหลวง แล้วยกห้าพเรือไปตีมีองกังแข็ง ให้กองห้าพบกรีบยกตามไป

ฝ่ายทหารกองตรรกะเห็นกองทัพยกมาตั้งนั้น ก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่หองจวว่า บัดนี้ชุนกานยกกองทัพกลับเรือมาเป็นอันมาก หองจวได้ฟังดังนั้นก็จัดแสงไฟในเมืองกังແยได้ลึ้นชิงแล้ว ให้โซหุยเป็นแม่ทัพกล ให้ตันจิ่ว กับ teng หลงเป็นกองหน้า ยกทัพเรือออกไปตั้งรับอยู่ ณ ปากน้ำเมืองกังແย ฝ่ายตันจิ่ว กับ teng หลงเมื่อยกมาถึงปากน้ำนั้น ก็ให้เรือวนทั้งปวงทอดสมอเรียงลำกันไปเป็นหน้ากระดาan จึงเอาพวนใหญ่นั้นผูกโยงต่อ ๆ กันทุกลำ หวังจะมีให้เรือนั้นแห่ไปมากได้ แล้วให้อาภาหันท์เตรียมไว้ทุกคน

ฝ่ายกองทัพเรือชุนกาน ครั้นยกมาถึงปากน้ำเมืองกังແย จึงให้พลเจว หังปวงรับเจวจะหักเข้ามาในปากน้ำ ฝ่ายตันจิ่ว กับ teng หลงเห็นดังนั้นก็ให้ทหารอาภาหันท์ระดมยิงต้านทานไว้เป็นสามารถ เหล่าทหารชุนกานเห็นจะเข้าไม่ได้ ก็ถอยไปทางประมานห้าสิบสิบ แล้วก็ให้ทอดสมอตั้งมั่นอยู่

กำเหลงจึงปรึกษากับตั้งสิดว่า ตัวเราเป็นแม่กองทัพหน้า ครั้นจะนั่งอยู่ฉะนี้ก็ไม่ควร จะจะจัดเรือเร็วให้ได้ประมาณเรือยล่า บรรจุคนล่าและห้าสิบคน ยี่สิบคนนั้นสำหรับให้เจวเรือ อันทหารอีกสามสิบคนนั้นสำหรับถือเครื่องศัสราชูชนพุ่งฝ่าเข้าไปตัดพวนชึ้งผูกโยงเรือนั้นเสียให้ได้ เห็นกองทัพเรือเมืองกังແยก็จะแตก ตั้งสิดเห็นชอบด้วย จึงจัดแสงเรือเร็วและทหารได้ครบตามคำกำเหลงว่า แล้วก็ตีฝ่าเข้าไป

ฝ่ายทหารตันจิ่ว กับ teng หลงก็เข้ารบพุ่งทะลุมบอนกัน และเหล่าทหารกำเหลง ตั้งสิดก็รับเจวเรือบุกนั่นเข้าไป เอาชوانไปเตาตัดสายสมอแลพวนใหญ่ชาด เรือวนทั้งปวงก็เหระส่าระสายไป แต่กำเหลงนั้นอาจสามารถโจนขึ้นเรือ teng หลงได้ ไล่ฝ่านทหารกับตัว teng หลงถึงแก่ความตาย ฝ่ายตันจิ่วเห็นดังนั้นก็กลัว โจนลงเรือน้อยวินจันทน์ขึ้นบก ขณะนั้นลิบองเห็นกำเหลงได้ที ก็ลงเรือเร็วช่วยทหารรับเจวเข้าไป แล้วอาเพลิงทึ้งขึ้นไปบนเรือรบเมืองกังແยใหม่เสียเป็นอันมาก พอเหลือบเห็นตันจิ่วลงเรือน้อยหนีไป ลิบองก็ให้ทหารหังปวงรับเจวตามไปทันกวยทับเรือตันจิ่วเข้า แล้วลิบองจับตัวตันจิ่วได้ก็อากระบีตัดศีรษะเสีย

ฝ่ายโซหุยรู้ดังนั้นก็คุมทหารรับลงมาหังจะจัดเรือรบออกไปช่วย พอเห็นทหารชุนกานรับเจวเรือใหญ่น้อยเข้ามาปะทะ แล้วล่วงชั้นมาบนบกก้าวสกัด

ไว้บ้าง และโซหุยกับทหารทั้งปวงเห็นจะต้านทานมิได้ ก็พากันถอยหนีไป พอพบพัวเจียงซึ่ม้าสักดราบพุ่งกับโซหุยได้ลิบเพลง พัวเจียงจับตัวโซหุยได้ จึงมัดแล้วคุมลงไปส่งให้ชุนกวน ณ เรือน ชุนกวนก็ส่งให้อาตัวโซหุยจำไว้ก่อน แม้เราจับตัวหองจะได้ จึงจะให้ม่าพร้อมกันเสียทีเดียว และชุนกวนก็คุมทหารขึ้นจากเรือรบยกตีล่วงเข้าไป

ขณะนั้นกำเหลงจึงคิดในใจว่า ครั้งนี้หองจะจะต้านทานไม่ได้ เห็นจะหนีไปหาเล่าเปียว ณ เมืองเกงจิว กำเหลงจึงคุมทหารไปชุมสักดอยู่ฝ่ายประตูทิศตะวันออกทางซึ่งจะไปเมืองเกงจิว ฝ่ายหองจะครั้นแจ้งว่าเสียกองทัพบกทัพเรือ ทหารก็ล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งจะอยู่ต้านทานกองทัพชุนกวนนั้นเห็นไม่ได้ จำจะละเมืองกังແyxเสีย หนีไปเมืองเกงจิวจึงจะรอดชีวิต ครั้นคิดแล้วจึงพาทหารซึ่งสนใจประมาณสามสิบคนหนีออกจากเมืองทางประตูตะวันออก พ้อได้ยินเสียงทหารให้ร้องสักดการทำงานอยู่ แล้วเห็นกำเหลงซึ่ม้าขาวหันไป หองจօจึงว่า ตัวเราได้มีคุณเลี้ยงดูทำมาโดยปกติ เหตุใดจึงมิได้คิดถึงคุณเรา กลับมาทรยศจะทำร้ายเราดังนี้

กำเหลงจึงตอบว่า เมื่อครั้งเรารอยู่ด้วยท่านนั้น เราได้ทำความชอบต่อท่านเป็นอันมาก ท่านก็มิได้ปูนบำเหน็จลิ่งได แล้วช้านินหาว่าเราเป็นโจรสาวเที่ยวตีซิงกลางทะเล ให้เราได้ความอัปยศแก่ทหารไฟรบ้านพลเมืองทั้งปวง เหตุใดท่านยังมีหน้ามารอว่า ว่ามีคุณต่อเรานั้นควรอยู่แล้วหรือ หองจօได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า กำเหลงนี้พูดจาของอาจ จะทำร้ายเราให้ได้ ครั้นจะอยู่สู้รบก็เหลือกำลังจึงทิ้งทหารเสีย ขับม้ารีบหนีไปแต่ตัวผู้เดียว

กำเหลงเห็นดังนั้นก็รีบขับม้าตามไป พ้อได้ยินเสียงให้ร้องหนูมาข้างหลังเป็นอันมาก ครั้นเหลี่ยมมา ก็เห็นที่ยังไงคุมทหารตามมา กำเหลงเป็นคนโกลจึงคิดแต่ในใจว่า แม้จะละไว้ช้าเที่ยงหากันทหารทั้งปวงก็จะตามจับหองจะได้ความชอบก็จะอยู่กับเขา จ้าเราจะรีบทำการเสียก่อน แล้วกำเหลงก็ขับม้ารีบตามขึ้นไปใกล้จังหวัน จึงเอาเก้าหันท์ยิงไปถูกหองจօตกม้าตาย แล้วตัดอาศีรษะกลับมาให้ชุนกวน ชุนกวนก็มีความยินดี จึงให้อาศีรษะหองจօใส่ถังผนึกไว้แล้วว่า ถ้าเรากลับไปถึงเมืองจะได้อาศีรษะหองจօนี้เช่นเคยบิดาเราให้หาย

ความแค้น จึงตั้งกำเหลงให้เป็นนายทหาร แล้วปรึกษาแก่เตียวเจiyawa เรายจะคิดทำการต่อไปจำจะต้องแบ่งทหารให้อยู่รักษาเมืองกังแยบังหรือประการใด

เตียวเจiyawa จึงว่า อันเมืองกังแยนี้เป็นทางเปลี่ยวกันด้านนัก จะแบ่งทหารให้อยู่รักษานั้นไม่ได้ ประการหนึ่งซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเกงจิวนั้น เห็นทหารจะได้ความลำบากนัก เพราะเหตุว่าเล่าเปiyรู้ตัวก็จะตระเตรียมป้องกันรักษาเมืองไว้เป็นมั่นคง ขอให้ท่านยกกองทัพกลับไปเมืองกังตั้งก่อน บำรุงทหารให้มีกำลัง ฝ่ายเล่าเปiyรู้ว่าหองจะตายแล้วก็จะมีใจกรช เห็นจะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้ง หวังจะแก้แค้นชิงเสียหองจนันน เรายังจะยกออกตั้งรบพุ่งนอกเมือง แล้วคิดอ่านเป็นกลอุบายเห็นจะจับตัวเล่าเปiyได้ ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงเลิกกองทัพกลับมาเมืองกังตั้ง แล้วส่งทหารจะให้ผ่าโซหุยเสีย ตัดเอารีรษะมา กับโซรีรษะหองจะ จะแต่งการเช่นเคยบิดาเรา กำเหลงแจ้งดังนั้นจึงเข้าไปค่านับแล้วอ้อนวอนชุนกวนว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับหองจนันน ข้าพเจ้าเป็นคนเสียน้ำใจ โซหุยได้ช่วยว่ากล่าวให้ข้าพเจ้าอกมาเป็นนายทหารอยู่เมืองเอียนก่วน ข้าพเจ้าจึงได้ทำราชการอยู่ด้วยท่าน ซึ่งท่านจะให้ผ่าโซหุยเสียนั้น ข้าพเจ้าขอชีวิตไว้ทำราชการอยู่กับท่านด้วยกัน

ชุนกวนจึงตอบว่า ซึ่งโซหุยมีคุณแก่ท่านราจายกโทชให้ แต่เกรงอยู่ว่าโซหุยจะไม่สมัครอยู่ด้วยเรา จะคิดอ่านหนึ่นไป กำเหลงจึงว่า ท่านไม่ย่อศรีวิตเสียนั้นคุณหาที่สุดมิได้ โซหุยก็จะมีความยินดีตั้งใจทำราชการอยู่ด้วยท่านโดยสุจริต แม้โซหุยคิดเอาใจออกหากันท่านไปอยู่แห่งใดต่ำบลใด ข้าพเจ้าจะขอเอารีรษะข้าพเจ้าที่ประกันให้ท่านแทน ชุนกวนจึงยกโทชโซหุยให้กำเหลง และเอารีรษะหองจากกับชูปเทียนไปจุดเช่นเคยชุนกวนเกี่ยนผู้บิดา แล้วให้แต่งโศะเลี้ยงชุนกวนและทหารทั้งปวง

ขณะเมื่อทหารทั้งปวงเสพย์สุราอยู่นั้น เล่งทองคิดแค้นกำเหลงซึ่งผ่าบิดาเสีย ร้องให้แล้วจับกระเบื้องเข้าไปในที่ประชุมทหารทั้งปวง หวังจะทำร้ายกำเหลง กำเหลงเสพย์สุราอยู่เหลือบเห็นเล่งทองเสื้อกระเบื้องจะผ่าก็ตกใจยกเก้าอี้ขึ้นรับไว้ ชุนกวนเห็นดังนั้นจึงว่าแก่เล่งทองว่า ซึ่งท่านจะคิดแค้นพยายามทำกำเหลงนั้นหาครัวไม่ เมื่อกำเหลงผ่าบิดาเสียนั้น เพราะกำเหลงเป็นทหารกิน

ข้าวແಡງຂອງທອງຈອ ຈະຈາສາໄຫຼົງຂາດ ບັດນີ້ກໍາເຫັນກີໄດ້ມາອູ່ກັບເຮົາແລ້ວ
ທ່ານຈະເຫັນແກ່ເຮົາ ອຍາືດີພຍານາກກໍາເຫັນສີບໄປເລີຍ

ເລັ່ງທອງໄດ້ພັ້ງຊຸນກວນວ່າດັ່ງນັ້ນ ຄຸກເຫຼົາລົງຄ້ານັບແລ້ວຮອງໄທ້ ພຶສດູກໍາເຫັນ
ຄືດແຄ້ນມີໄດ້ຫາດ ແຕ່ທາກເກຽງອາຫຸ້ນກວນຈຶ່ງມີໄດ້ວ່າປະກາດໄດ້ ຊຸນກວນເຫັນ
ເລັ່ງທອງມີໃຈພຍານາກກໍາເຫັນອູ່ ຈຶ່ງຄືດເພຸນບາຍໃຫ້ກໍາເຫັນຄຸມທາຮ່າພັນ
ເຮືອບຮ້ອຍລໍາ ໄປຕັ້ງເປັນກອງຕະແວນອູ່ປາກນ້າເມືອງກັງແຜ ແລ້ວຕັ້ງໃຫ້ເລັ່ງທອງເປັນ
ນາຍທາຮ່າຜູ້ໃຫຍ່ ຮັງຈະໃຫ້ຄລາຍຄວາມພຍານາກກໍາເຫັນ ແລ້ວຊຸນກວນໃຫ້ຈັດແຈງ
ເຮືອບແລ້ວສ່ອງສຸມທາຮ່າໃຫ້ພວ້ອມ ຈຶ່ງໃຫ້ຈິວຍື່ຄຸມທາຮ່າຍກກອງກັພເຮົວໄປຕັ້ງຮັກຫາອູ່
ປາກນ້າເມືອງເອງຍອ

ຂະນະເມື່ອຈິວຍື່ມາຕັ້ງອູ່ນັ້ນ ກີ່ຜິກສອນທາຮ່າອູ່ມີໄດ້ຫາດ ຮັງຈະໃຫ້
ຫຳນາງ ແລ້ວຊຸນກວນນັ້ນກີ່ຄຸມທາຮ່າໄປຕັ້ງອູ່ຕໍ່ນັບລືສອນນອກເມືອງກັງຕັ້ງ ຮັງຈະ
ໄດ້ຕ້ານຖານຫ້າຄືກ

ตอนที่ ๓๔

ฝ่ายทหารซึ่งเล่าปี่ใช้ให้ลอบไปฟังราชการเมืองกังตั่ง ได้นื้อความมาบอกเล่าไว้ว่า บัดนี้ชุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองกังและ ผ่านห้องจօเจ้าเมืองเสีย และยกกลับมาเมืองตรระเตรียมทหาร ให้จิวยิ่ยยกกองทัพเรือไปตั้งอยู่ป่าหน้าเมืองชอ และตัวชุนกวนนั้นคุมทหารออกตั้งป้องกันรักษาเมืองอยู่ตำบลลซีสอง เล่าปี่แจ้ง ดังนั้นจึงให้เชิญขึ้นเบียงมา แล้วบอกเนื้อความทั้งปวงให้แจ้งทุกประการ ขงเบัง ยังไม่ทันว่าประการใด พอคนใช้มานอกเล่าไว้ว่า เล่าปี่ยาวให้เชิญไปเมืองเกงจิ้ว จะปรึกษาข้อราชการด้วย ขงเบังได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งเล่าปี่ยาวให้มา ทำท่านไปปรึกษาราชการ เพราะเหตุว่าชุนกวนผ่านห้องจօเจ้าเมืองกังและเสีย ซึ่ง ท่านจะไปนั้นข้าพเจ้าจะขอไปด้วยจะได้ช่วยคิดการทั้งปวง เล่าปี่จึงถามว่า เมื่อ เราไปถึงเล่าปี่ยาวแล้วท่านจะให้ว่าประการใด

ขงเบังจึงตอบว่า เมื่อท่านไปถึงแล้วจะรับสารภาพโดยแท้แล้วก่อน ว่า ซึ่งมิได้อยู่รับคำนับชุนนานาแหนตัวเล่าปี่วนนั้นผิดอยู่แล้ว แม้เล่าปี่จะให้ ท่านยกกองทัพไปตีเมืองกังตั่ง ท่านอย่าเพ้อรับคำ จงว่ากล่าวบิดพลิ้วว่า จะขอ กลับมาจัดแจงการเมืองชินอีกว่อน เล่าปี่ก็รับคำแล้วพาขงเบังกับเตียวหุย และทหารประมาณห้าร้อยไปถึงเมืองเกงจิ้ว จึงให้เตียวหุยคุมทหารอยู่ภายนอก และพาขงเบังเข้าไป เล่าปี่จึงคำนับเล่าปี่ยาวแล้วว่า ซึ่งข้าพเจ้ามิได้อยู่รับคำนับ ชุนนานาทั้งปวงแหนท่านนั้นโดยข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว

เล่าปี่ยาวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งปวงนั้นเราไม่ได้คิดอ่านด้วย ครั้นนายหลังเราแจ้งเนื้อความ เราจะให้ตัดศีรษะชั่วมอคนผิดไปตามท่าน และที่ ปรึกษา กับทหารทั้งปวงขอໄร์ ซึ่งน้องเราได้ความชัดเคลื่อนทั้งนี้อย่าได้ถือโทษกริช เราเลย เล่าปี่จึงแกลงตอบว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ใช้ชั่วมอจะล่วงทำกรรมนั้นหากมิได้ ด้วยชั่วมอเป็นผู้ใหญ่ทั้งนี้ใจสัตย์ซื่อ เกลือกจะเป็นแต่พระคพหากบ่าวไฟร ชั่วมอคบคิดกันทำเอง ข้าพเจ้าก็หาถือโทษไม่ เล่าปี่ยาวจึงว่า บัดนี้ชุนกวนยก

กองทัพมาตีเมืองกังหันและห้องจ่อเสีย เรายังเชิญทำมานปรึกษาราชการหวังจะให้ยกไปตีเมืองกังหันจะได้แก้แค้นแทนเรา

เล่าปีแข็งดังนั้นจึงตอบว่า หองจะเป็นคนทยานช้าหาความคิดมีได้แล้วก็ไม่รู้จักเลี้ยงคนดี จึงมีภัยมาถึงตัว ซึ่งทำนจะให้ยกไปตีเมืองกังหันแม่รู้ช้าไปถึงเมืองญูโต ใจโฉกจะยกกองทัพรับลงมาตีเมืองเกงจ้ว ครั้นจะคุ้มทหารกลับมาช่วยเมืองเราเล่า ฝ่ายกองทัพชุนกวนกีรบติดพันกันอยู่ เห็นเราจะได้ความชัดสน ขอทำนคำริดูจงควรก่อน

เล่าเปี่ยวเห็นชอบด้วยจึงว่า เรากุณนี้แก่ชาแล้ว หังโครกีเมียดเมียนเนื่อง ๆ เจ้าจงมาอยู่ช่วยว่าราชการเมืองเกงจ้วไปพลาง แม่เราหานบุญไม่ ตัวเจ้าจะเป็นเจ้าเมืองแทนเราเดิม เล่าปีจึงตอบว่า ตัวข้าพเจ้าสติปัญญาแลกกำลังก็น้อยแล้ได้มายังบุญทำนอยู่นี่คุณหาที่สุดมีได้ ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าว่าราชการแทนทำนนี้ไม่สมควร แต่คุณของทำนมืออยู่แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะช่วยทำนบุญบำรุงไปตามสติปัญญา แล้วก็พำนงเบ่งลาเล่าเปี่ยวอุกมาอยู่ที่เคยอาศัย

ขงเบ้งจึงถามเล่าปีว่า ซึ่งเล่าเปี่ยวว่าหังนี้หวังจะยกเมืองเกงจ้วให้แก่ทำนเหตุใดทำนจึงไม่รับกลับบิดพลิ้วอยู่ฉะนี้ เล่าปีจึงตอบว่า เล่าเปี่ยวมีคุณแก่เราแล้วลูกหลานว่านเครือกีมีอยู่เป็นอันมาก ครั้นเราจะล่วงเข้าวับเอา ความครหาในทางก็จะมีแก่เราต่าง ๆ ขงเบ้งจึงว่าตัวทำนมีความสัตย์ซื่อนัก พอดีกับบุตรเล่าเปี่ยวเข้ามาเยือน เล่าปีจึงเชิญให้นั่งที่สมควร เล่ากีค่านับแล้วร้องให้ แล้วเล่าเนื้อความให้เล่าปีฟัง ว่าทุกวนนี้นางชัวญหินมารดาเลี้ยงข้าพเจ้ามีใจทึ่งสาห焉จะทำร้ายข้าพเจ้าให้ถึงลิ้นชีวิต ทำนจะอนุเคราะห์ช่วยคิดอ่านอย่าให้ภัยมาถึงตัวข้าพเจ้าเลย

เล่าปีเห็นขงเบংยิ่มอยู่ตั้งนั้นจึงว่าแก่ขงเบংว่า จงช่วยคิดอ่านให้เล่ากีด้วย ขงเบংจึงว่า ซึ่งจะให้คิดอ่านการในเรือนด้วยนั้นไม่ได้ เล่ากีก็ลาอกมา เล่าปีจึงตามอุกมาส่งแล้วค่อยการชิบสั่งเล่ากีว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะแก้กลังให้ขงเบংไปหา เจ้าจงอ้อนวอนให้ตามให้ขงเบংช่วยคิดอ่านบอกความอุกจงได้ เล่ากีรับคำแล้วก็ลาไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปีแก้กลังทำปวย แล้วทางเบংเข้ามาว่า เวลาวนนี้

เล่าก็มาคำนับเร เว วันนี้ครั้นเราจะไปตามประเพณีบังก์ปวยอยู่ ท่านจะไปแทน ตัวเราหน่อยหนึ่งเกิด ของเบงก์รับคำแล้วลาไปหาเล่ากิ่ คำนับกันตามธรรมเนียม แล้ว เล่ากิ่จึงเล่าเนื้อความให้เบงฟังว่า ทุกวันนี้มารดาเลี้ยงข้าพเจ้า คิดจะทำ ร้ายข้าพเจ้าอยู่มีได้ขาด ท่านจะเอ็นดูด้วยช่วยคิดอ่านอย่าให้มีภัยมาถึงข้าพเจ้า เลย

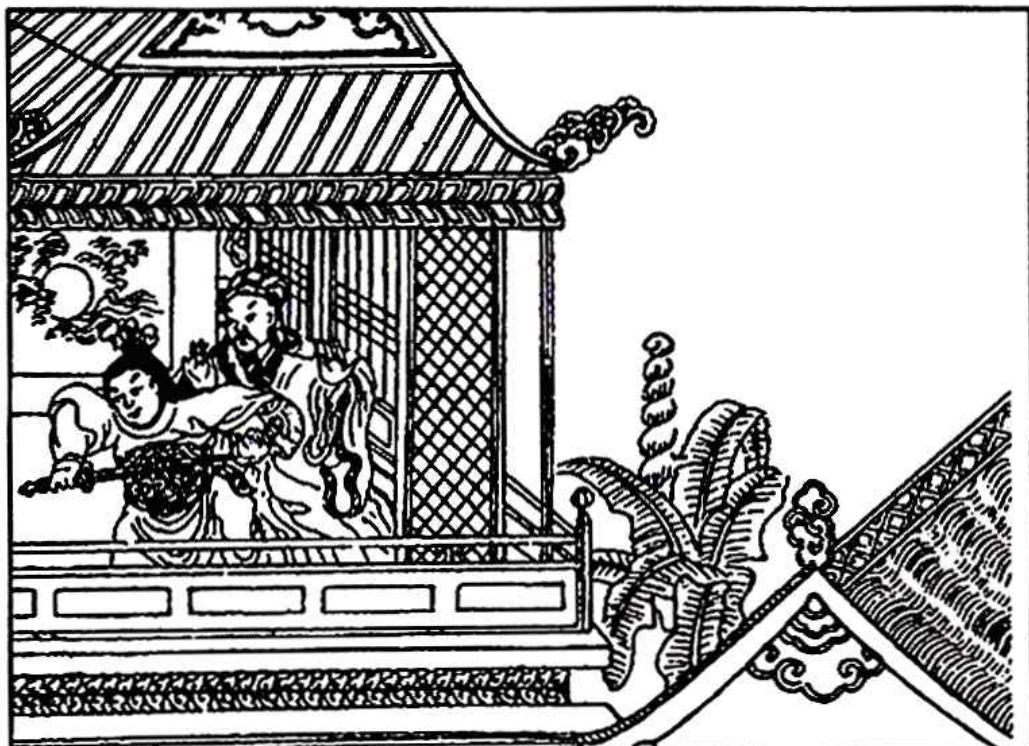
ของเบงจึงตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นแขกมากภายนอก ซึ่งจะล่วงเข้าไปคิดอ่าน การภายนในให้ญาติพี่น้องท่านร้าวงานกันนั้นไม่ควร แม้เนื้อความรู้ถึงเล่าเบียว เราก็จะไม่พ้นความผิด แล้วของเบงลูกขันจะลาไป เล่ากิ่จึงแกลงลงว่า ท่านอย่า เพื่อไป หนังสือใบรายงานของข้าพเจ้ามีอยู่ฉบับหนึ่ง เชิญท่านเขียนไปดูเล่นบนหอ ก่อน จึงจุงมือของเบงเขียนไปบนหอสูง แล้วร้องให้อ้อนหวานถามของเบงว่า ชีวิต ข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตาย เพราะมารดาเลี้ยงอยู่แล้ว เป็นไนน่าหานจึงไม่เอ็นดู ช่วยคิดอ่านให้ข้าพเจ้ารอดจากความตาย แม้ท่านไม่โปรดข้าพเจ้าก็จะถึงความ ตายในที่นี้ แล้วเล่ากิ่ชักกระนือกจะเชือดคอตาย

ของเบงเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงเข้ายุดกระบี่ไว้แล้วห้ามว่า ท่านอย่าเพื่อทำ อันตรายแก่ชีวิตเสียเลย ข้าพเจ้าจะช่วยคิดอ่านแก่ไขให้ท่านพ้นภัยจะได้ แล้วว่า ตัวท่านก็ได้เรียนหนังสืออยู่ไม่รู้หรือ ในนิทานครั้งเจ้าสินแปดองค์ได้ครอง ราชสมบัติหั้งสินแปดหัวเมืองนั้น° พระเจ้าจันเยียนกงได้ครองเมืองจัน พระ เมหสันนีพระราชบุตรสององค์ ชื่อชินเสงหนึ่ง ตงยี่หนึ่ง แลนางลิกิ่เป็นพระ สนมก็มีบุตรสององค์ ชื่อยีเจ้หนึ่ง ติกจูหนึ่ง ครั้นอยู่มาพระเมหสันนีแก่ความ ตาย ฝ่ายนางลิกิ่นนั้นเมใจริษยา คิดว่านานไปเมะพระเจ้าจันเยียนกงสรรคต ราชสมบัติก็จะได้แก่ชินเสงกับตงยี่ อันลูกเราหั้งสองก็จะอยู่ในเมืองมีอ่า จ่าเรา จะคิดกลอุบາຍให้พระเจ้าจันเยียนกงผ่าชินเสงกับตงยี่เสีย ราชสมบัติก็จะได้ตก แก่ลูกเรา

ครั้นอยู่มากกลางคืนวันหนึ่ง เวลาประมาณสามยามเศษนั้น นางลิกิ่ ตันน่อนเข็นแล้ว แสร้งทำร้องให้ร้าไว้เป็นอันมาก พระเจ้าจันเยียนกงเห็นดังนั้น จึงตรัสตามนางลิกิ่ ว่าเหตุใดจึงร้องให้ นางลิกิ่จึงทูลว่าข้าพเจ้าผันหนึ่งว่า พระ

*ในเรื่องเดียวกัน

รูปที่ ๙๒ เล่ากิ่งปรับทุกชั้นเบัง จะเชือดคอตาย

รูปที่ ๙๓ ชงเบงจัดทำเรื่องยกวนแยหัวตุนที่ทุ่งพกบ่อง

มเหสีของพระองค์ซึ่งถึงแก่ความตายนั้น เดินเข้ามายังที่ห้องใน แล้วร้องให้ร้าว่า อดข้าวปลาอาหาร ข้าพเจ้าตื่นขึ้นให้มีความสงบสาริจร้องให้รัก พระเจ้าจันเยียนก็มีได้รู้ในกลสตรีจึงทรงสว่า เจ้าอย่าโศกเศร้าเลย เราจะให้แต่งโถะไป เช่น มเหสีของเราก็จะได้กิน

ครั้นเวลาเช้ารับสั่งให้หาชินแสงกับทรงยี่เข้ามาตรัสบอกเนื้อความทั้งปวง ให้ฟัง แล้วให้เร่งแต่งโถะเช่นคพมารดา ชินแสงกับทรงยี่ก็มีความสงบสาริจให้ทำตามบิดาสั่ง แล้วเอาของซึ่งตนนั้นมาถวายจะให้บิดาเสวยตามธรรมเนียม ฝ่ายนางลิ ก็จึงเอยาพิชลอบใส่ลงในของทั้งปวง ครั้นพระเจ้าจันเยียนก็จะเสวย นางลิ ก็จึงว่าพระองค์อย่าเพ่อเสวยก่อน อันของนี้ทำมาแต่ภายนอก อย่าไว้ใจ เกลือกจะมีอันตราย ขอให้ชันสูตรดูก่อนจึงเสวย พระเจ้าจันเยียนก็เห็นชอบ ด้วย จึงให้เอานักโทษถึงตายซึ่งจำไว้ ณ คุกนั้นมา กินของชันสูตรดู คนโทษนั้น กินเข้าไปก็ถึงแก่ความตาย พระเจ้าจันเยียนก็เห็นดังนั้นก็ทรงพระกรุจึงว่า ชินแสงกับทรงยี่ใส่ยาพิชจะแกล้งฆ่าเราเสียหวังจะซิงเอาราชสมบัติ จึงสั่งชุนนาง ทั้งปวงให้เร่งไปจับชินแสงกับทรงยี่ฆ่าเสีย ชุนนางทั้งปวงก็ออกไป

ในขณะนั้นคนสนิทจึงรับออกไปบอกเนื้อความแก่ชินแสง ทรงยี่ตามรับสั่ง แล้วทรงยี่ผู้น้องแจ้งดังนั้นจึงปรึกษาแก่ชินแสงผู้พี่ว่า บัดนี้กัยมาถึงตัวเข้าแล้ว เราจะหนีเอาตัวรอดก่อน ชินแสงจึงตอบว่า ตัวเราเป็นบุตร พระราชนิศาลาจะให้ลงโทษถึงตาย ครั้นจะหนีไปให้พ้นภัยนั้น ก็เหมือนหนึ่งหากตัญญูต่อบิดามีได้ประการหนึ่งเล่า ธรรมด公寓ผู้เป็นสนับดีซึ่งเป็นข้าราชการนั้น ทำความผิดสิ่งหนึ่ง สิ่งใดก็ตี แม้พระมหาษัตริย์จะลงโทษ แลจะหนีซึ่งราชทัณฑ์นั้นไม่ควร เม้มื่อนคนมีได้มีสัตย์ซื่อต่อพระมหาษัตริย์ อันตัวพี่นี้จะขอเข้าไปรับราชอาญา กว่าจะลื้นชีวิต ทรงยี่ได้ฟังชินแสงผู้พี่ว่าดังนั้นก็ว่า ตัวข้าพเจ้าไม่ยอมตายเลย แล้วก็รับหนีออกไปจากเมือง ฝ่ายชินแสงก็เข้ามา ครั้นชุนนางพนกจับเอาตัวไปฆ่าเสียตามรับสั่ง

ครั้นอยู่มาพระเจ้าจันเยียนก็สวรรคต ยิ่งเจ้ากับตีกจูได้เสวยราชสมบัติ อยู่สิบเก้าปี ฝ่ายทรงยี่ซึ่งหนีไปอยู่นอกแดนนั้น ซ่องสุมทหารได้เป็นอันมาก แล้วยกกองทัพกลับมาตีเอามีองจับยิ่งเจ้ากับตีกจูฆ่าเสีย ทรงยี่ก็ได้เสวยราชสมบัติ

แทนบิดามา แลนิทานนี้ทำก็แจ้งอยู่ว่า ซึ่งจะอยู่ในเมืองนั้นก็ย่อมมีอันตราย จะนี้ ซึ่งไปอยู่นอกเมืองนั้นก็กลับได้ด้วยหลัง อันเมืองกังແช้นนักว่างเปล่าอยู่ ทำลงคิดอ่านอ่อนวนเล่าเปียบผู้เป็นบิดาขอไปอยู่รักษาเมืองกังแยดีกว่า แล้ว อุตสาห์ทำความเพียรให้เหมือนทรงยืนนั้น ภัยหน้าก็จะมีความสุขสิบไป เล่าก็ได้ พังดังนั้นก็มีความยินดึงคุกเข่าคำนับแล้วว่า ซึ่งทำเช่นแจ้งให้นี้คุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอคิดอ่านทำตามคำทำน ชงเบังก็ลาเล่าก็มาหาเล่าปี บอกเนื้อความ ให้ฟังทุกประการ

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าก็จึงเข้าไปว่าแก่บิดาว่า บัดนี้ชุนกวนก็ฆ่าหองจօเสีย แล้ว อันเมืองกังແช้นนักว่างเปล่าอยู่ ข้าพเจ้าจะขอไปรักษาไว้ เล่าเปียวยังมิได้ตอบ ประการใดจึงให้หาเล่าปีมาปรึกษาตามคำเล่าก็ เล่าปีจึงว่า อันเมืองกังແช้นนั้นก็ เป็นที่คับขันอยู่ ซึ่งเล่าก็จะขอไปรักษาอยู่นั้นก็ควรนัก ด้วยเป็นเมืองชายทะเล อันชุนกวนจะยกมาได้ง่าย ขอท่านกับเล่าก็ช่วยกันรักษาอย่าให้ข้าศึกกล่วงมาได้ ฝ่ายเหนือข้างทางโนโอลจะยกมาแน่นเป็นพนักงานข้าพเจ้าจะรับป้องกัน แล้วเล่าปี ก็ลาเล่าเปียวกับไปเมืองชินอีย ขณะนั้นเล่าเปียวจึงจัดทหารสามพันให้เล่าก็ คุมไปรักษาเมืองกังແช้น

ฝ่ายโนโอลรัตน์ได้สูมาอื้มมาไว้เป็นที่ปรึกษา และสูมาอื้นนั้นเป็นบุตร สูมาหองเจ้าเมืองโนโอล โนโอลนั้นเมื่อกำเริบให้หาชุนนางและทหารมาปรึกษาว่า จะยกกองทัพไปตีหัวเมืองชายทะเลให้อยู่ในเงื่อมมือเราจังสิ้น ทำนั้งปวงจะเห็น ประการใด แซหัวตุนจึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า เล่าปีอยู่ ณ เมือง ชินอีย ซ่องสูมผู้คนแล้วซ้อมหัดทหารให้ชำนาญไว้เป็นอันมาก ถ้าจะละไว้นาน ไป จะกำจัดเล่าปีนั้นขาดสน ขอให้เร่งแต่งกองทัพไปตีเมืองชินอียเสียก่อนแล้ว จึงคิดการต่อไป โนโอลเห็นชอบด้วย จึงให้แซหัวตุนเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้ลิเตียน อิกิม แซหัวอัน ชันโน นายทหารสี่คนนี้เป็นปลัดทัพ คุมทหารสิบหมื่น จะให้ยกไปตีเมืองชินอีย ซึซึจึงว่าแก่แซหัวตุนว่า ทำนั้นจะไปทัพครั้งนี้อย่าประมาทดู เบาแก่เล่าปี ด้วยเล่าปีได้ชงเม้มมาไว้เป็นที่ปรึกษา อุปมาเทม่อนเลืออันคนของ อยู่ในป่าใหญ่ ทำนั้นเร่งระวังด้วยดี

โนโอลได้ฟังดังนั้นก็คิดสงสัยอยู่จึงถามว่า ชงเบังนั้นคือผู้ใด ซึซึจึง

บอกว่าซงเบ้งนั้นคือจูกัดเหลียง แล้วบังคนนี้มีสติปัญญา การในอากาศแล้วแต่เดินก็รู้ดูช้านานญลิ้น เสมอเหพดาเข้าด้ลใจ ใจโฉจึงถามว่าซงเบ้งมีสติปัญญา นั้น จะเปรียบกับตัวท่านไครมีภาระกว่ากัน ซึ่งจึงว่า อันความคิดของข้าพเจ้านี้ อุปมาเหมือนหนึ่งทิ่งห้อย อันสติปัญญาซงเบ้งดังหนึ่งรัศมีพระจันทร์

แท้ทั้งตุ่นได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าแก่ใจโฉว ซึ่งแกลังยกย่องซงเบ้ง หวังจะให้ท่านคิดย่อห้อ อันข้าพเจ้ายกไปครั้งนี้จะจับตัวเล่าปี่ ซงเบংมาให้จงได้ ถ้ามีได้สมดังปากว่า ท่านจะตัดศีรษะข้าพเจ้าแทนเด็ด ใจโฉจึงว่า ท่านจะยกไปตี เมืองชนอี้ย ถ้าได้ที่ประการได้จะบอกขอราชการมาถึงเราเนื่อง ๆ แท้ทั้นรับคำใจโฉแล้ว ก็ลาออกจากจัดทหารหั้งปวงตามกระบวนการทัพแล้วก็ยกออกจากเมืองญูต่อ

ฝ่ายเล่าปี่ตั้งแต่ได้ซงเบংมาไว้แล้วก็ปฏิบัติดังอาจารย์มีได้ขาด หวานอู เตียวทุยก็มีความน้อยใจจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซงเบংนั้นอายุยี่สิบเจ็ดปีอ่อนกว่าท่านอีก แล้วก็ยังมีได้ปรากฏปัญญาและความคิดก่อน เหตุใดท่านจึงมาค่านับซงเบংดังอาจารย์จะนี้ เล่าปี่จงตอบว่า ตัวเรานี้อุปมาเหมือนปลาเกลือกอยู่บนดอน ซึ่งได้ ซงเบংมาไว้นี้เหมือนเราเกลือกลงมาถึงน้ำได้ เจ้าหั้งสองไม้รักก็อย่าว่าเลย แม้รักถึง ซงเบংก็จะมีความน้อยใจ พอมีคนอาชนาจามรีมาให้เล่าปี่ถักหมวดเล่น ซงเบং เดินมาเห็นเล่าปี่นั่งถักขนมรีก็โกรธจึงว่า การซึ่งจะป้องกันรักษาตัวเหตุใดจึง ไม่คิด ท่านมาหันนั่งถักขนมรีเล่นอยู่จะนี้ไม่ควร

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงวางหมวดนั้นเสียค่านับซงเบংแล้วว่า เราไม่สนับใจ จึงอาชนาจามรีถักหมวดเล่นหวังจะให้คลายความทุกษ ซงเบংจึงว่า ทุกวันนี้ ทหารเรามีประมาณหมื่นเศษ และท่านนี่เสียไม่คิดอ่านป้องกันรักษาตัวจะนี้ แม้ ใจโฉยกมาท่านจะคิดอ่านประการได้ เล่าปี่จึงว่า ทุกวันนี้เราเกิดวิตกอยู่ ถ้า ท่านจะให้คิดอ่านป้องกันประการได้ก็จะช่วยแนะนำให้เด็ด ซงเบংจึงว่า บัดนี้ ทหารเราเก็บน้อยนัก ให้ท่านร่วงคิดอ่านแกลี้ยกล่อมทหารให้มากขึ้นอีก แม้กองทัพ ใจโฉยกมาข้าพเจ้าจะรับจัดแจงสู้รบมีให้เสียที

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตั้งเกลี้ยกล่อมได้ทหารสามพัน บรรจบกันกับทหาร ก่าแล้วก็สั่งให้ซงเบংฝึกสอนมีได้ขาด ขณะนั้นกิตติศัพท์รู้ว่าแท้ทั้นคุณทหาร

ลิบหมื่นยกจากเมืองญี่โตจมะตีเมืองชินอี้ย เตียวหุยจึงว่าแก่กวนอูว่า กองทัพ
แยกหัวตุ้นยกมาครั้งนี้เราทำเป็นนิ่งเสีย ให้ขึ้นเบ้ดคิดอ่านออกสู้รบลงฝีมือความ
คิดดูสักครั้งหนึ่ง จะได้ประจักษ์แก่ตัวดีแล้ว แล้วปีจีทางเบ็งมาปรึกษาว่า
บันนี้ใจให้ยกทัพมาทำนจะคิดอ่านเบ้งกันประการใด ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งกองทัพ
ใจโดยก้านนั้นไม่เป็นไรนัก พอจะคิดอ่านแก้ไขเอาชัยชนะได้ แต่น้องทำนหั้งสอง
นั้นน้ำใจต้องมีได้นับถืออยู่ในถ้อยคำข้าพเจ้า แม้ทำนจะให้ข้าพเจ้าจัดแจงสู้กับ
กองทัพใจโดยครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขอกระนีกับตราอาญาลิทธีไว้ จะได้มังคับทหาร
หั้งปวงให้ลิทธีขาด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มองกระนีแลตราอาญาลิทธีให้ขงเบ้งแล้ว
สั่งว่า แต่บรรดาทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยหั้งปวง ให้อัญในบังคับบัญชาของเบ้งจงลื้น แม้
ผู้ใดชัดชินไม่ทำตามถ้อยคำของเบ้งก็จะให้ตัดศีรษะเสีย เตียวหุยแจ้งว่าเล่าปีสั่ง
ดังนั้นจึงว่าแก่กวนอูว่า บันนี้พี่เราให้อาญาลิทธีแก่ขงเบ้งแล้ว แม้ขงเบ้งจะบังคับ
บัญชาภารกิจการก็อย่าเพ่อขัดชิน จงทำตามลงดูสักครั้งหนึ่งก่อน จะได้เห็นความ
คิดของเบ้ง

ฝ่ายของเบ้งจึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า ต่ำบลุงพกบ่องนอกเมืองชินอี้ยนี้
เป็นที่ของกล มีเช้อสันอยู่ข้างขวา ป่าอันหลิมอยู่ข้างซ้าย เห็นเราจะชุมพาหารไว้
ได้ ขงเบ้งจึงให้มีหนังสือไปหาตัวจูลงมาแต่เมืองหัวนเสีย แล้วจึงแต่งให้กวนอู
เตียวหุยคุมพาหารคนละพัน ให้กวนอูยกไปตั้งชุมอยู่ ณ เช้อสัน ให้เตียวหุยไป
ตั้งชุมอยู่ ณ ป่าอันหลิม จึงสั่งว่าถ้าเห็นกองทัพแยกหัวตุ้นยกมาแล้ว ทำนจงสงบ
พาหารไว้อ่ายเพ้อยกออกจากติก่อน ปล่อยให้กองทัพล่วงเข้ามา ถ้าเห็นแสงเพลิงข้าง
ทิศใต้มีอะไร จึงให้ยกพาหารออกจากฐานตัดท้ายเพาเสบียงเสียให้จงได้ แล้ว
จึงแต่งให้กวนเบ้งกับเล่าของสองนายคุมพาหารหัวร้อย มีคบเพลิงทุกตัวคน ให้
ยกไปปัชชุมอยู่ ณ ชายทุ่งพกบ่องแล้วกำหนดว่า ถ้าเห็นแยกหัวตุ้นยกพาหารมาถึงที่
นั้นแล้วเวลาประมาณหนึ่งให้จุดเพลิงขึ้น จึงแต่งให้จูลงคุมพาหารยกไปเป็นกองหน้า
แล้วสั่งว่าทำนจะวนกับแยกหัวตุ้นครั้งนี้อย่าเห็นแก่ชัยชนะเลย จงทำแพ้ดอยเสียที่
ให้ไล่เลี้ยเข้ามาเด็ด แล้วขงเบ้งจึงกำชับว่า ซึ่งคำเราะสั่งไปครั้งนี้ทำนหั้งปวงอย่าได้
ละเมิด จงกระทำตามถ้อยคำเราทุกประการ แล้วให้เล่าปีนั้นคุมพาหารยกเป็น
กองหนุนจูลง

กวนอูจึงว่าแก่ชงเบ้งว่า ท่านจัดแจงเรหั้งปวงให้ยกไปทำการหั้งนี้ก็เห็นชอนอยู่แล้ว และตัวท่านนั้นจะทำเป็นประการได้เล่า ชงเบ้งจึงบอกแก่กวนอูว่า ท่านหั้งปวงยกไปแล้วเราก็จะอยู่รักษาเมือง เดียวทุยจึงตอบมือหัวเราะแล้วว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวหั้งนี้ก็เห็นว่าท่านมีสติปัญญาจริง คิดเอาความสนหายแต่ตัว ท่านจะอยู่รักษาเมืองจะแต่งโต๊ะกินเล่นให้สบายใจเด็ด

ชงเบ้งจึงว่า บัดนี้เล่าปีก็ให้กระเบื้องญาลิธ์อยู่กับมือเรา และท่านมาบิดพลิ้วชัดชวางอยู่ฉนีเห็นไม่ชอน แม้เรามิ่งทำตามอาญาลิธ์ นานไปเมืองหน้าที่ไหนจะบังคับทหารสิบไปได้ ก็จะเสียการไป

เล่าปีจึงว่าแก่กวนอู เดียวทุยว่า ท่านหั้งสองไม่รู้หรือว่าท่านผู้มีสติปัญญานั้น ถึงมาตรว่าจะนั่นนอนหลับตาอยู่ในเรือน มิได้เห็นกิจการหั้งปวงเลย ก็ตี ก็อาจสามารถจะคิดจะเอาชัยชนะแก่ข้าศึกร้อยพันได้ น้องเรหั้งสองอย่าได้ชัดชวางชงเบ้งเลย กวนอูได้ยินดังนั้นจึงพุดแก่เดียวทุยว่า แม้เราจะชัดชวางไว้หั้งนี้ก็จะเคืองใจพี่เรา จำจะทำการถ้อยคำชงเบ้งก่อน เมื่อมีสมเห็นปัญญาและความคิดภายนหลังจึงค่อยว่า กวนอู เดียวทุยก็ลาອอกมายังที่อยู่

ชงเบ้งจึงว่าแก่เล่าปีว่า เวลาพรุ่งนี้กองทัพแซหัวตุ้นจะยกมาถึง ขอท่านยกทหารรับออกไปตั้งอยู่เป็นกองหนุนจูลัง ณ เชิงเขาอีสันเดิด ข้าพเจ้ากับนิติกบิษองจะคุมทหารอยู่รักษาเมือง แล้วจะแต่งโต๊ะให้ชูนเชียนกับกันหยงคุมออกไปรับท่าน ณ กลางทาง ให้ทหารกันเลี้ยงเล่นให้สบายใจ เล่าปีได้ฟังชงเบ้งว่า ดังนั้นก็ยกกองทัพไป แต่ว่ายังสองสัยมิได้เชื่อลงเป็นแท้

ฝ่ายกองทัพแซหัวตุ้นยกมาใกล้จะถึงทุ่งพกบ่องแล้ว ก็จัดแจงพลทหารหั้งปวงมาเป็นลำลอง ให้พลเสบียงนั้นยกตามมาภายหลัง พอถึงเวลาลับค่า ก็ถึงต้นลุ่งพกบ่อง แล้วไปช้างหน้าเห็นผงคลีฟุ่งคลบเป็นครัวอยู่ จึงให้หยุดทหารหั้งปวงสนใจแล้วให้อกม่คุมหาหารอยู่ แซหัวตุ้นก็ขับม้ารีบชี้ไปช้างหน้า พอเห็นกองทัพจูลังยกมาก็หัวเราะ ทหารหั้งปวงจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงหัวเราะ แซหัวตุ้นจึงบอกว่า เรายังถือด้วยคำซีซีก็กลั้นหัวเราะมิได้ และซึ่นนั้นสรรเสริฐ สติปัญญาชงเบ้งแก่มหาอุปราชต่อหน้าเราวันนั้น ดังหนึ่งจะหยั่งรู้ตลอดไปในแผ่นดินแลวากาศ บัดนี้เราเห็นชงเบ้งแต่งกองทัพยกมาดังหนึ่งการกหานปัญญา

มิได้ ประดุจหนึ่งໄล่ผู้งูเนื้อเข้ามาสูบปากเสือ ซึ่งถ้อยคำเร่าว่าໄว้แก่มหาอุปราช ว่า จะจับตัวของเบี้งให้ได้นั้นเห็นจะสมคำเราในครั้งนี้เป็นแม่นคง แล้วแซหัวตุนก์ คุณทหารรับยกขึ้นไป

ฝ่ายจูลงเห็นดังนั้นก็ขับม้าขึ้นมาทางน้ำทางทั้งปวง แซหัวตุนจึงร้อง คำว่ามีงนี้โดยเดลาหาปัญญาไม่ได้ มาอยู่เป็นทหารเล่าปีดังหนึ่งผิดท้องเลวเที่ยว ตามกินเครื่องเช่นทานิยมมิได้ จูลงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าขึ้นไปสู้กับ แซหัวตุนได้ประมาณห้าเพลง และก็ชักม้ากลับหลังพาทหารทั้งปวงทำถอยหนึ่งมา แซหัวตุนเห็นได้ทีดังนั้น ก็ขับม้าแลบทหารทั้งปวงໄล่ติดตามขึ้นไปทางประมาณ ห้าร้อย步 เห็นโซจึงขับม้ารีบขึ้นไปสกัดหน้าแซหัวตุนแล้วก็ห้ามว่า ขอท่านได้ ยันยั้งหยุดอยู่ก่อน อันจูลงคนนี้มีฝีมือเข้มแข็งนัก สู้กับท่านยังไม่ทันหนึ่อยพัก และชักม้าถอยไปนั้นเห็นผิดอยู่ เกลือกจะทำกลุบนายชุมทหารໄว้ค่อยรับ กระหนนเราเอาชัยชนะแก่ท่าน แซหัวตุนจึงว่า ถึงมาตราว่าจูลงจะทำกลุบชุมทหาร ໄว้สักลิบต่ำบลกีดี เรายังไม่ย่อท้อ แล้วแซหัวตุนก็ขับม้าพาทหาร รับตามไปทาง ประมาณอีกห้าสิบ步

ฝ่ายเล่าปีเห็นแซหัวตุนยกทหารติดตามจูลงมาดังนั้น จึงให้จุดประทัด สัญญาณขึ้น และก็ยกหันจูลงขึ้นไป ขณะนั้นแซหัวตุนเห็นกองทัพเล่าปียกหัน ออกมายังนั้นก็หัวเราะ และก็บอกแก่โซจึงว่า ของเบี้งแต่งกองทัพชุมไว้ฉะนี้ ท่าน เห็นแล้วหรือ นำกลัวนักหนา เวลาวันนี้เราจะรับยกไปเหยียบเมืองชินอีຍเสียให้ ได้ ถ้ามิได้เราไม่ซอกลับไปให้มหาอุปราชเห็นหน้าเลย แล้วแซหัวตุนก็ขับทหาร รับรุกตามขึ้นไป เล่าปีกับจูลงก็มิได้ต่อสู้ทำถอยหนึ่งมา พอดีเวลาประมาณยาม เชษเกิดพายุมีดฟ้ามัวฝนขึ้น

ฝ่ายอิกิม ลิเตียนคุณเสบียงยกตามแซหัวตุนมาภายหลังนั้น ลิเตียนจึง ปรึกษาภันว่า บัดนี้กองทัพนายเรายกกล่วงเข้าไปในแดนเมืองชินอีຍเป็นเวลาค่ำ หนทางเดินมิสดวก ต้องบุกป่าฝ่าแพรมาดังนี้ ถ้าข้าศึกกลับมาจุดเพลิงขึ้น ข้างหลังเราจะมีพากันตายเสียลื้นหรือ อิกิมจึงว่าแก่ลิเตียนว่า ท่านว่าทั้งนี้ชอน นัก ถ้าฉะนั้นท่านจะคงคุณลูกหนาหยุดอยู่ที่นี่ ตัวเราจะรับขึ้นไปตามท้ามแซหัวตุน ໄว้ ลิเตียนเห็นชอบด้วย จึงห้ามทหารลูกหนาทั้งปวงให้หยุดอยู่ อิกิมก็ขับม้า

รับตามขึ้นไปหันแย่หัวตุ้นเข้าจึงหามว่า ทำนายกพลทหารรับล่วงเมืองชินอี้ยเข้ามา นั้นเป็นชาวลาภางคิน หนทางก์เดินยาก ซังหนึ่งเป็นขา ซังหนึ่งเป็นขา เช่น เม้า ข้าศึกมาชุมอยู่ลอบจุดเพลิงขึ้นก็จะเสียทั่วทิ้ง ขอทำนายดกองทัพไว้ก่อน

แยกหัวตุ้นได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ได้สติเห็นชอบด้วย จึงให้หยุดทหารไว้ ขณะนั้นแล้วของ กวนเปง ซึ่งคุณทหารคนละห้าร้อยชุมอยู่สองซังทางนั้น ก็จุด เพลิงขึ้นพร้อมกัน กวนอูซึ่งคุณทหารลงไปโอบหลังอยู่นั้น และเห็นแสงเพลิงสว่าง ขึ้นทั้งสี่ทิศด้วยกำลังลมพายุดังนั้นก็ให้ร้องยกทหารตีรูกเข้ามา ฝ่ายทหาร แยกหัวตุ้นก็ตกใจ วิ่งแตกตื่นเหยียบกันตายเป็นกองม่าน บังหนีไฟมีพันก็ตาย ในเพลิงเป็นอันมาก จู่ล่งเห็นได้ที่ดังนั้นก็ยกทหารกลับเข้าตีกระบทบลงมา แยกหัวตุ้นเสียที่รับมิทันก็ขับม้าฝ่าเพลิงหนีออกไป อิก้มเห็นแยกหัวตุ้นทิ้งทหาร เสียตั้งนั้น อยู่มีได้ก์ขับม้าตามไป ลิเตียนซึ่งคุณเสบียงอยู่กองหลัง ครั้นเห็น กวนอูตีกระหนานหลังเข้ามา ได้สู้รบกันเป็นสามรถ เห็นเหลือกำลังก็ขับม้าหนี

ฝ่ายแยกหัวอันและยันโซซึ่งอยู่ในกองหน้านั้น ขับม้ารีบกลับลงมาหัวจะ ช่วยป้องกันรากษาเสบียงให้พ้นจากเพลิง พอพบเตียวหุยยกอภิมาจากป่า อันหลิมก็เข้าสู้รบกัน เตียวหุยเอาหวนแหงแยกหัวอันตกม้าตาย ยันโซเห็นจะ ต้านทานไม่ได้ก็ขับม้าหนี และพลทหารเล่าปีก์ไล่ฆ่าพันทหารแยกหัวตุ้นในชาวลาภ คืนนั้นโลหิตไหลแดงไปทั้งป่า ศพดาษไปดังขอนไม้ ครั้นเวลารุ่งเข้าແຍหัวตุ้น ได้ทหารซึ่งเหลือตายแตกมาหนึ่นยกกลับไปเมืองญูโตร ฝ่ายกวนอู เตียวหุย จู่ล่ง ครั้นมีชัยชนะแก่แยกหัวตุ้นดังนั้นก็ชวนกันสรรเสริญว่า ปัญญาและความคิด ของเบ้งนั้นเห็นประกายจริงในครั้นนี้แล้ว

ฝ่ายของเบ้งครั้นเวลาเข้าก็ขันเกวียนพาทหารคุณโธีอกมาตามเล่าปี ครั้นเล่าปี กวนอู เตียวหุย จู่ล่งยกกลับมาพบเบ้งที่กลางทาง ก็มีความยินดี ต่างคนก็เข้าไปค่านบงเบ้ง บงเบ้งจึงให้ทหารทั้งปวงกินโธีะ เลี้ยงดูกันสนุกสนาย แล้วก็ยกกลับเข้ามาเมืองชินอี้ย

ตอนที่ ๗

คงเบ่งจึงว่าแก่เล่าป่าว่า ทำนเมชัยแก้แซหัวตุนครั้งนี้ ทำนอย่าเพ้ออินดี ก่อน เห็นว่าโจโฉจะยกกองทัพมาตบหนาแนกแก้แค้นทำนเป็นมั่นคง เล่าป่าวังถาม ว่า ถ้าฉันนั้นทำนจะคิดประการใดเล่า คงเบ่งจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะคิดอ่านต่อสู่โจโฉ นั้นพอจะได้อยู่ แต่มาเห็นว่าเมืองชนอียนี้คับแอบนัก จะคิดอ่านผ่อนปวนยก บัดนี้เล่าเปียวก์ปวยหนักอยู่ แต่ก่อนก็ได้อนุญาตว่าจะให้เมืองเกงจิ่วแก่ทำน ครั้งนี้ก็ได้ห่วงทืออยู่แล้ว เม้กทำนยกไปเมืองเกงจิ่ว ถึงมาตราว่าโจโฉจะยกกองทัพ มา ก็จะคิดอ่านผ่อนผันทำการรบพุ่งได้ถันด เพราะเมืองเกงจิ่วกว้างขวางเป็น เมืองใหญ่

เล่าป่าวังถาม ว่า ทำนว่าดังนี้ก็ขอบอยู่ แต่ทว่าเล่าเปียวมีคุณแก่เรามาแต่ก่อน เป็นอันมาก ครั้นจะยกไปบัดนี้ก็เหมือนไปชิงเมืองทำนอยู่ คงเบ่งจึงว่า ซึ่ง ข้าพเจ้าว่านี้ใช่จะให้ทำนทำร้ายแก่เล่าเปียวนั้นหาไม่ อันเมืองเกงจิ่วนนี้ก็จะได้ แก่ทำนเป็นมั่นคงอยู่ เม้มิยกไปตามคำข้าพเจ้า นานไปจะมีอันตราย เมื่อมิเหตุ ขึ้นแล้วทำนจึงจะรู้จักลآنิก เล่าป่าวังถาม ถึงมาตราว่าจะมีอันตรายประการใดก็ตี ตัวเรา ก็จะสู้ตาย ซึ่งจะทรยศต่อผู้มีคุณนั้นเราทำมิได้ คงเบ่งจึงว่า ซึ่งทำนมิ เต็มใจที่จะทำตามถ้อยคำข้าพเจ้า ก็ตามอัธยาศัยเดิม จึงจะคิดอ่านผ่อนผันต่อไป

ฝ่ายแซหัวตุนยกไปถึงเมืองชูโต ก็มัดตัวเข้าไปหาโจโฉโดยค่านั้น ว่าบัดนี้โภชนาเจ้าถึงลื้นชีวิตแล้ว ด้วยข้าพเจ้ามีความประมาห์มิได้รู้เท่ากลบลงเบ็ง จึงเสียทหารัมตายเป็นอันมาก เมื่อข้าพเจ้าจะไปนั้นก็ได้สัญญาไว้ว่า ถ้าไม่ได้ ตัวเล่าปี คงเบ่งมากก็ให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย ซึ่งโภชนาเจ้าผิดตามแต่ทำนจะทำ โภช

โจโฉเห็นแซหัวตุนทำโภชนาเข้ามาดังนั้นก็มีความอึ้งๆ จึงให้แก้มัด เสียแล้วว่า ซึ่งทำนไปทำการสังคมให้เสียที่แก่ข้าคึกขาดนี้ โภชนาทำนก็ถึงตาย แต่ทว่าตัวทำนมีความชอบในการสังคมมาแต่ก่อนเป็นอันมาก โภชนี้เราจะ

ยกไว้ครั้งหนึ่ง แล้วว่าธรรมชาติทหารทำการสังคมมาก็มีชนะแลเหตุกคน
ແหรือตุนยินดีคำนับแล้วจึงว่า ข้าพเจ้ายกไปครั้งนี้อิกิมและลิตเตียนกีได้ตักเตือนให้
สติอยู่ แต่ทว่าข้าพเจ้าทำการล่วงเกินดื้อดึงไป จึงเสียห่วงที่หันนี้เพราะประมาท

ใจໄฉได้ฟังดังนั้นก็บูนบ่าเห็นใจร่วงแลกเลิกเตียน อิกิมโดยความชอบแล้ว
จึงว่า ทุกวันนี้เรามีความวิตกอยู่แต่เล่าปีกับชุนกวนสองคนนี้ใหญ่หลวงนัก นอก
กว่านี้เรามิได้ปารามกเลย แลบัดนี้การศึกกีได้กระทำติดพันกันเข้าแล้ว จะ
คิดกำจัดเล่าปีแลชุนกวนเสียให้จงได้ แผ่นดินจึงจะราบคาบเป็นสุขสืบไป ใจໄฉ
กีให้เกณฑ์ทหารห้าสิบหมื่น ตั้งให้ใจยิน ใจหองคุழหาการสิบหมื่นเป็นกองหนึ่ง
ให้เตียวเลี้ยง เตียวคับคุழหาการสิบหมื่นเป็นกองสอง ให้เหตุตุนกับเหตุวอี้ยัน
คุழหาการสิบหมื่นเป็นกองสาม ให้อิกิมกับลิตเตียนคุழหาการสิบหมื่นเป็นกองสี่ ตั้ง
ให้คาดุคุழหาการสามพันเป็นกองหน้าสำหรับสอดแรม และใจไฉนั้นคุழหา
หกหมื่นเป็นกองหลวง

ขณะเมื่อใจไฉเกณฑ์กองห้าพะยกไปครั้งนั้น พระเจ้าเหี้ยนเต้เสวย
ราชสมบัติได้สิบสามปีแล้ว ถึงเดือนก้าร้างขึ้นได้ฤกษ์ดี จะให้ยกกองห้าพะไป
พอยชงหยงเข้ามาว่า ซึ่งท่านจะยกกองห้าพะไปกำจัดเล่าปีบดนี เล่าปีกีเป็นเชือสาย
ของพระเจ้าเหี้ยนแต้อยู่ท่าครัวไม่ ผายชุนกวนเล่ากีตั้งภูมิฐานลงได้เป็นมั่นคง
แล้วมีเมืองเอกขึ้นถึงหกห้าเมือง ทหารหั้งปวงก์พรากพร้อม และทางจะไปนั้นกี
กันดาร ซึ่งมหาอุปราชจะยกไปนั้น เกลือกมิได้ท่วงทีก็จะเสียหหารเป็นอันมาก
ขอท่านจงดำเนิรดูจงควรก่อน

ใจไฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งท่านมาห้ามเรามิให้ยกไปกำจัดเล่าปี
ชุนกวนนั้นมีชอบ ด้วยคนสองคนนี้หากความตัญญูไม่ แล้วก็ขับชงหยงเสียว่า
ท่านอย่าได้มาราจดังนี้สิบไป ถ้ามีฟังเราจะตัดคิริยะเสีย ชงหยงเห็นใจไฉโกรธ
ขับดังนั้น ลูกอุกมาพันแล้วจึงหอดใจใหญ่ว่า มหาอุปราชนี้เป็นคนหาตั้งอยู่ใน
สัตย์ไม่ เม็จชินยกไปกระทำแก่ผู้มีสัตย์สุจริต น่าทีก็จะเป็นอันตรายไปเอง

ขณะนั้นกองลีซึ่งเป็นอริกันกับชงหยงได้ยินว่าดังนั้น กีເຈາเนื้อความ
เข้ามาบอกใจไฉว่า ชงหยงนี้เป็นคนมิดี ลอบนินทาทำนายหลัง และครั้ง
เมื่อยี่เอ่งหยานชั้ต่อท่านนั้น กีเพราะชงหยงยุยงให้ว่ากล่าว ใจไฉได้ฟังดังนั้นกี

เชื่อ มีความโกรธนัก จึงให้ทหารจับตัวของหงส์ไปฆ่าเสีย คนใช้ชีวิตรหงส์วิ่งไปบอกแก่นุตรของหงส์ทั้งสองคนว่า บัดนี้มหาอุปราชจับเอาบิดาท่านไปฆ่าเสียแล้ว เหตุใดท่านยังเล่นหมากรูกอยู่ หากลัวตายไม่หรือจึงไม่หนีเสีย บุตรของหงส์ทั้งสองจึงตอบว่า ซึ่งท่านอันดูภัยเราเนี่ยคุณหาที่สุดมีได้ แต่ธรรมดานกหงส์ปวงซึ่งตกพองในรัง แม้ว่ารังทำลายแล้วพองนั้นก็ตกแตก มิอาจสามารถจะตั้งอยู่ได้ และบิดาเรามีแก่ความตายบัดนี้ ตัวเรารู้เป็นบุตรหรือจะหนีพ้น ว่าดังนั้นยังมิทันจะขาดคำ พอทหารใจโผลเข้ามาถึงก็ล้อมเรือนเข้าไปจับอาบุตรภรรยาไป ใจใจ จึงส่งให้ฆ่าเสีย แล้วใจโผลให้อาศพของหงส์ไปประจันไว้ที่หนทางสามแพร่ง มิให้ผู้ใดเอาเยี่ยมอย่างสิบไป

ขณะนั้นชีลิบผู้รู้เป็นเพื่อนรักกันกับของหงส์ รู้ว่ามหาอุปราชอาศพไปประจันไว้ดังนั้น ก็ไปเยือนคพกอดไว้ร้องให้รัก แล้วมีคนอาเนื้อความไปบอกแก่ใจโผล ใจโผลก็โกรธ จึงสั่งทหารจะให้อาตัวชีลิบไปฆ่าเสีย ชุนยกจึงว่า ซึ่งท่านจะให้อาตัวชีลิบไปฆ่าเสียนั้นไม่ควร ด้วยชีลิบคนนี้เป็นคนชอบกันกับของหงส์จริง แต่ทว่าจะได้รู้เห็นเป็นใจด้วยนั้นหมายมีได้ แต่เดิมก็ได้ว่ากล่าวของหงส์ว่า เป็นคนหยาบช้า กล้าหาญ หาอัชญาตัยมีได้ นานไปกว่าจะมีมาถึงตัว ชีลิบว่า ดังนั้นข้าพเจ้าทราบมาแต่ก่อน ซึ่งมาร้องให้รักของหงส์นั้น ก็ เพราะคิดว่าได้เป็นมิตรกันมาก ใจโผลได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธจึงให้ชีลิบอาศพของหงส์ไปผังเสีย ครั้นใจโผลผ่านหงส์เสียดังนั้นแล้ว ก็แต่งให้ชุนยกอยู่รักษาเมืองถูโต แล้วยกกองทัพห้าลิบหมื่นจะไปตีอาเมืองชน้อย พอเล่าเบี่ยงเจ้าเมืองเกงจ้วป่วยหนักลงอีกครั้งหนึ่ง จึงให้หาเล่าปีไปหวังจะส่งเสียฝ่ายการหงส์ปวง เล่าปี กวนอู เตียวหุยก็พาภันไปหาเล่าเบี่ยง ณ เมืองเกงจ้ว

เล่าเบี่ยงเห็นเล่าปีมาตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงว่าตัวเราทุกภันนี้เป็นไม้ไกลผั่ง นับวันอยู่แต่จะตาย ซึ่งหากำນัดนี้หวังจะฝ่ายเมืองเกงจ้วแก่ท่าน ด้วยว่าบุตรเรานั้นสติปัญญา ก่อ้อนนัก แม้ว่าหานบุญเรามิ่ง จะรักษาบ้านเมืองสิบไปเห็นจะชัดสน ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่มีสติปัญญา จงช่วยรักษาบ้านเมืองไว้อย่าให้เป็นอันตรายไปแก่ผู้อื่นเลย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นค่านับแล้วก็ร้องให้จงว่าตัวข้าพเจ้าทุกภันนี้ มีความ

สุจริตต่อห่านด้วยกตัญญูมิได้คิดสิ่งไร ถึงว่าห่านจะหาบุญไม่เกิด ข้าพเจ้าจะช่วยหานบุญบุตรห่านทั้งสองสิบไป และเมื่อเล่าเปี่ยວพูดจาสั่งเสียกันกับเล่าปี่ มีหันจะขาดคำ พอม้าใช้อาเนื้อความมาบอกว่า กองทัพโจโฉยกมา เล่าปี่ก็ลาพากวนอู เตียวหุยกับมาเมืองชินอีຍ

ฝ่ายเล่าเปี่ยวได้ยินช่าวศึกมาตั้งนั้นก็ตกใจป่วยหนักลง และเมื่อเล่าเปี่ยวเจรจาสั่งเสียกับเล่าปี่นั้น นางชัวหยุหยินการยาเล่าเปี่ยวได้ยินดังนั้นก็น้อยใจโกรธ ว่าเล่าเปี่ยวนี้รักเล่าปี่มาก จะยกบ้านเมืองมอบให้ หากมีความอึ้งดูแก่บุตรของตัวไม่ จึงให้ชุมอกกับเตียวอุ่นสองคนผู้เป็นที่ไว้ใจ ให้รักษาประตูกำชับตรวจตรามิให้ผู้ใดแปลกลปลอมได้

ฝ่ายเล่ากับผู้บุตรเล่าเปี่ยวซึ่งไปกินเมืองกังแยนนั้น รู้ข่าวไปวันบิดาป่วยหนักก็รีบมาเยือน ครั้นมาถึงประตู ชุมอก เตียวอุ่นจึงห้ามเล่ากิ่ว่า ตัวห่านนี้บิดาให้ไปอยู่รักษาเมืองกังแย ไม่ได้ให้หามา และหันทั้งเมืองเสียชนนี้ แม้ชุนกวนรู้จะยกกองทัพจุ่มมาตีเอาเมืองกังแยนนั้นจะมิเสียหรือ อนึ่งบิดาห่านป่วยหนักอยู่ชั่งหันจะเข้าไปบัดนี้ ก็เห็นว่าบิดาห่านจะโทรศ่าว่าทั้งเมืองเสีย โกรนนั้นก็จะกำเริบขึ้น เหลือกำลังก็จะถึงแก่ความตาย เมื่อนหันเหยาพิษมาเจือเข้าอก เล่ากิ่วได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้รักษาอยู่แต่นอกประตู จะเข้าไปเยี่ยมบิดามิได้แล้วก็ขึ้นมากลับไปเมืองกังแย

ฝ่ายเล่าเปี่ยวป่วยหนักลง ตั้งใจคอหักเล่ากับผู้บุตรมิได้เห็นมา ครั้นถึงเดือนสิบชั้นสามค่ำ โกรนนั้นกำเริบหนักไป ร้องชืนได้คำเดียวก็ถึงแก่ความตาย นางชัวหยุหยินเห็นว่าเล่าเปี่ยวถึงแก่ความตายแล้ว จึงให้หารชุมอก เตียวอุ่นเข้ามาคิดอ่านกัน เขียนเป็นอักษรของเล่าเปี่ยวให้ไว้ฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า เม้เราหานบุญไม่แล้วก็ให้เล่าจ่องรักษาแผ่นเดินเมืองเกงจ้วสิบไปเกิด นางชัวหยุหยินจึงให้หานชุนนางเข้ามาพร้อมกัน และอาหนังสือชึ่งปลอมเขียนไว้นั้นออกมายังหุนนางทั้งปวงดู จึงตั้งเล่าจ่องชั้นเป็นจ้าเมืองแทนบิดา และจัดแจงแต่งการคพเล่าเปี่ยวตามประเพณี

ขณะนั้นเล่าจ่องอายุได้สิบสี่ปี มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด จึงว่าแก่หุนนางทั้งปวงว่า บิดาเราหานบุญไม่แล้ว เล่าปี่ผู้อ้าเราแล่กับผู้พึ่กยังมีชีวิตอยู่ ชึ่งห่าน

ทั้งปวงจะตั้งเรารเป็นใหญ่นั้นไม่ควร ถ้าแลเล่าปี เล่าก็มีความน้อยใจจะยก กองหัวพมาทำอันตรายเรา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด ลิกุยชิงเป็นชุมทาง ฝ่ายพลเรือนจึงว่า ท่านว่านี้ชอบนักต้องด้วยประเพณีโบราณสืบมา ขอให้ท่าน แต่งหนังสือไปเชิญเล่าก์ผู้พี่มาเป็นเจ้าเมืองเกงจ้ว แล้วให้เชิญเล่าปีมาช่วย คิดอ่านกิจการทั้งปวง จะได้ป้องกันชุนกวนแลจoidsipไป

ชั่วโมได้ยินดังนั้นจึงคาดลิกุยว่า เล่าเปียจะตายก็เขียนหนังสือให้ไว เป็นสำคัญ เราท่านทั้งปวงก็เป็นผู้ใหญ่ช่วยกันคิดอ่านทำนุบำรุงอยู่ และชึ้งจะให้มีหนังสือไปเชิญเล่าก์ เล่าปีมานั้น คนทั้งสองนี้จะมีสติปัญญาความคิดมาเป็น ประการใด ลิกุยได้ฟังดังนั้นก็ชัดใจ จึงค่าชั่วโมว่ามีเงื่อนคนหนาปัญญาไม่ได้ ไม่ กระทำการตามชนบธรรมเนียมแต่ก่อน จัดแจงเอาเองตามอ่านกอใจฉะนี้ มีจะทำ ให้แผ่นดินเมืองเกงจ้วแลหัวเมืองทั้งเก้านี้เป็นอันตรายฉบับหาย และหากอยู่ใน เงื่อมมือผู้อื่นเป็นมั่นคง แค้นใจด้วยท่านผู้มีวารสารซึ่งตายไปนั้น มิมาหักคออา มีงไปเสียเลย ชั่วโมได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงส่งให้อาตัวลิกุยไปปราบเสีย ลิกุยก็ดำเนิน ชั่วโมมีได้ขาดคำ จนหาารลงดาบขาดใจตาย

เมื่อชั่วโมตั้งเล่าจ่องขึ้นเป็นใหญ่แทนเล่าเปีย แล้วจัดแจงสมัคร พรรคพากชึ่งเป็นแซ่เดียวกันนั้น ให้คุมหหารรักษาร้านทางหัวเมืองเกงจ้วทั้งปวง และให้เตียนยีกับเล่าเสียน ชึ่งเป็นชุมทางผู้ใหญ่รักษาเมืองเกงจ้ว ชั่วโมก็พา นางชัวหยูหินกับเล่าจ่อง และชุมทางทั้งปวงไปตั้งอยู่ ณ เมืองชงหยง หวังจะได้ ต่อสู้กับเล่าปี เล่าก์

ขณะนั้นม้าใช้เอานีอความมากกว่า บัดนี้จoidsip กองหัวพหลวงออก จากเมืองชูต่อจะผ่านมาทางเมืองนี้ เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาชั่วโม กับเก็งอวดแลที่ปรึกษาทั้งปวงว่า บัดนี้จoidsip กองหัวพมา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่าน ป้องกันประการใด ชูส่วนจึงว่า นี่หากว่าจoidsip กองหัวพมา ท่านจึงรู้จักสำนึกตัวกลัว อันตราย ถึงมาตรวจจoidsip ไม่ยกมา ดิร้ายเล่าปีกับเล่าก์ก็จะยกมาเป็นมั่นคง เพราะท่านทำการละเมิดแต่ตามอ่านกอใจ มิได้บอกให้เล่าปีกับเล่าก์รู้ด้วย เม้ เล่าปีเล่าก์มีความน้อยใจ ก็จะยกกองหัวพมาตีกระหนบเข้า เห็นท่านจะได้ความ เดือดร้อน กลอุบາຍของข้าพเจ้ามืออยู่ประการหนึ่ง เม้ท่านกระทำการตามชาวเมือง

ทั้งปวงก็จะไม่มีอันตราย ทั้งตัวท่านก็จะได้ครองเมืองเป็นสุขสันติไป

เล่าจ่องจึงถามว่า กลุบหายของท่านจะทำประการใด ยูสุวนจึงว่าขอให้ท่านยกเมืองเงกจ่วงกับทั้งเก้าห้าเมืองนี้ให้แก่โจโฉ เห็นใจจะมีความยินดี ก็จะชูบลังไงให้ได้ความสุข เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงคาดเดาอย่างว่า มีตาเรือง แก่ความตาย บัดนี้เราได้ครองเมืองยังมิทันได้ และท่านมาคิดอ่านจะให้เราเอามาเมืองไปให้แก่โจโฉนั้น เพราะเหตุสิ่งใด เก็บจารจึงว่าแก่เล่าจ่องว่า อันยูสุวนว่านี้ ชอนนัก เพราะเกิดมาเป็นคนจำจะรู้จักที่หนักที่เบาจึงควร แลทุกวันนี้โจโฉได้เป็นมหาอุปราชมีนาใจกำเริบ จะทำการสิ่งใดก็ถือเอกสารลังพระเจ้าเทียนแต่เป็นประมาน เที่ยวปราบปรามได้น้ำมายังเป็นอันมาก บัดนี้ท่านก็พึงตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ แต่การภายในพื้นท้องของท่านก็ยังไม่ประดิษกัน ซึ่งจะคิดอ่านทำศึกภายนอกนั้นเห็นไม่ควร แม่โจโฉยกมาถึงแล้ว อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จะกลัวและชวนกันหนีไปเข้าด้วยโจโฉล้วน เห็นท่านจะสู้ไม่ได้

เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า ซึ่งท่านว่านี้ชอนอยู่แล้ว แต่ว่าบิดาเรา Morton เมืองไว้ยังมิทันไร จะยกให้ผู้อื่นเสียนั้น ก็เหมือนหนึ่งเรารักษาทรัพย์มรดกของบิดามีได้ จะมีเป็นที่ครหานินทาติเตียนแก่เราหรือ ของซันซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงว่าแก่เล่าจ่องว่า อันยูสุวนกับเก็บจารวันนั้นชอนนัก เหตุใดท่านจึงไม่ทำการตาม ทำการตามใจท่านเห็นจะสู้โจโฉได้อยู่หรือ บัดนี้โจโฉก็มีที่ปรึกษาแลทหารมีฝีมือเป็นอันมาก แต่ลิปีกับอันเสี้ยว อ้วนสุดซึ่งมีสติปัญญาแล กำลัง โจโฉยังรอบพุ่งทำอันตรายกำจัดเสียได้ แล้วมีใจกำเริบขึ้นเป็นอันมาก บัดนี้โจโฉยกมาทำการจัดหัวเมืองฝ่ายใต้ ซึ่งท่านจะคิดอ่านสู้รบมิได้อ่อนน้อมต่อโจโฉนั้น นานไปท่านจึงจะรู้จักสำนึก เพราะท่านมิได้ฟังคำคณหั้งปวง เล่าจ่องจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวเตือนสตินี้ก็ชอนนัก แต่เราจะขออาเนื้อความนี้ไปปรึกษามารดาเสียก่อน

ขณะนั้นพ่อนางชัชชูหยินเดินออกมาราชาแล้วช้างในได้ยินจึงว่าแก่เล่าจ่องว่า ท่านหั้งสามปรึกษาเห็นชอนพร้อมกันแล้วจึงว่ากล่าวหั้งนี้ เจ้าจะกลับเอานี้อความมาปรึกษาแม่ไี้เล่า เจ้าจะประพฤติตามที่ชอนนั้นเดิม เล่าจ่องฟังมารดาว่าดังนั้นก็ยินดี จึงเชยันเป็นหนังสืออ่อนน้อมขอเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่ด้วย

ใจโดยบังเอิญ เสรีจแล้วก็ใช้ให้ซงตั่งถือไปถึงโจโฉ พอพบรใจยกกองทัพมาถึงเดนเมืองอวนเชียง ซงตั่งจึงเอาหนังสือนั้นเข้าไปให้โจโฉ โจโฉแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้นำเหนือจรงวัลแก่ซงตั่งตามสมควรแล้วสั่งว่า ท่านจะกลับไปบอกแก่เล่าจ่องเกิดว่า ซึ่งมีหนังสือมาทั้งนี้เราก็ขอ拿来อยู่แล้ว แต่ให้เล่าจ่องออกมากำคำนับเราตามประเพณี เราจะช่วยทำบุญบำรุงให้เป็นสุขสิบไป ซงตั่งได้ฟังดังนั้น ก็ลาโจโฉมา ครั้นถึงเม่น้ำจะขั้นก็พอพบพวภกวนอุ้ห์เข้า กวนอุ้ห์จับตัวซงตั่งได้ จึงถามว่าราชการในเมืองเก่งจิวนั้นเป็นประการใดบ้าง ซงตั่งก็อิดเอือนอยู่มิได้บอกโดยจริง ครั้นกวนอุ้ห์ก็ใช้ไตรามเห็นว่าจะอ่อนความไว้มิได้ก็บอกโดยจริงว่า บัดนี้เล่าเปียวก็ถึงแก่ความตายแล้ว และบ้านเมืองทั้งปวงนั้นจะชั่วชูห์ยินดัน ชั่วโมดิดอ่านกันกับเล่าจ่องเอาไปยกให้กับโจโฉสิ้น กวนอุ้ห์ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงพาเอาตัวซงตั่งมาเมืองชินอุ้ห์ แล้วแจ้งเนื้อความแก่เล่าปีตามถ้อยคำซงตั่ง ทุกประการ

เล่าปีแจ้งว่าเล่าเปียกถึงแก่ความตายแล้วดังนั้น ก็ร้องให้รักจนสลบไป ครั้นเล่าปีพื้นสมประดีชื่น เดียวทุยจึงว่า ท่านจะมาโรมนัสอยู่ดังนี้หากว่าไม่ ขอให้เอาซงตั่งไปตัดศีรษะเสียจึงจะชอบ แล้วจึงยกหาราไปตีเมืองชงหยง ฆ่าเล่าจ่องและชั่วโมเสียได้แล้วก็จะได้ทำการสังคมมาไปหน้าเดียว เล่าปีจึงห้ามว่า ตัวท่านเป็นเด็กจะรู้ไปกว่าผู้ใหญ่นั้นไม่ชอบ จงสงบปากอยู่ก่อน อันการงานทั้งปวงนั้นเราจะรักษาไว้ด้วยดี แล้วจึงถามซงตั่งว่า ตัวท่านก็มีสติปัญญาอยู่ เมื่อคนทั้งปวงคิดมิชอบฉะนี้ เหตุใดมิอาเนื้อความมาแจ้งแก่เราให้รู้ ครั้นจะฟ่ายท่านเสียบดันนีกระนี่เราก็จะติดโลหิตเสียเปล่า ท่านจะเร่งกลับไปเมืองชงหยง เกิด แล้วจะบอกว่าเรารับได้ปล่อยเสีย ซงตั่งมีความยินดีคำนับเล่าปีแล้วก็ลาไป

ขณะนั้นนายประดุจจึงเข้ามาบอกแก่เล่าปีว่า บัดนี้เล่าก็ใช้อิจัยมาคำนับท่าน เล่าปีรู้ดังนั้นก็มีความยินดี คิดถึงคุณอิจัยซึ่งได้บอกเหตุผลแต่ก่อนมาฉะนั้น ก็ออกไปรับถึงเอกสารประดุจแล้วนำเข้ามาห้องใน อิจัยคำนับเล่าปีแล้วจึงบอกว่า บัดนี้เล่าก็ใช้ช้าพเจ้ามาแจ้งเนื้อความแก่ท่าน ด้วยเล่าเปียวนิดานั้นถึงแก่ความตายแล้ว นางชั่วชูห์ยินดันชั่วโมดิดอ่านกันปิดเนื้อความเสีย มิได้บอกมาถึงท่านแลเล่าก็ให้รู้ ยกเล่าจ่องให้เป็นใหญ่ขึ้นแต่อ่านาโวใจ ทำให้ผิดชนบธรรมเนียมแต่

ก่อน บัดนี้เล่าจ่องกิยมาอยู่เมืองชงหยงแล้ว ขอให้ท่านยกทหารไปปราบจันกัน กับเล่ากีตีเอานเมืองเกงจิวให้จงได้ เล่าปี่แจ้งดังนั้นจึงว่าแก่อีเจี้ยว่าเนื้อความทั้งนี้ ท่านรู้แต่ว่าเล่าจ่องอาจตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ซึ่งข้ามอกกับนางข้าญหินคิดอ่าน กันยกເອຫາມเมืองทั้งเก้าไปให้แก่โจโฉเสียนั้นหารู้ไม่ อีเจี้ยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึง ว่า เนื้อความทั้งนี้เหตุไอนทำนั่นรู้ เล่าปี่จึงบอกว่า กวนอูจับชงตั้งได้เอามา ไถ่ถามบอกเนื้อความทั้งนี้เรารู้ อีเจี้ยจึงว่า ถ้าฉะนั้นก็เห็นได้ที่ขอบกลอยู่แล้ว ขอให้ท่านยกทหารไปบอกว่า จะมาค่านับศพเล่าเปิยาตามประเพณี ลงให้ เล่าจ่องออกมารับ จึงจับตัวผ่าเสียก็จะได้มีมองโดยง่าย

ชงเบ้งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า อันอีเจี้ยว่ากล่าวทั้งนี้ก็เห็นขอบกลอยู่ ขอท่าน จงกระทำการตามเดิม เล่าปี่ได้ฟังชงเบ้งว่าดังนั้นก็ร้องให้ จึงว่าเล่าเปิยาผู้ที่เราเมื่อ ป่วยหนักอยู่นั้นก็ได้หาไปว่ากล่าวฝากฝังลูกเต้าทั้งปวง และบัดนี้เล่าเปิยาหานบุญ ไม่แล้ว เราจะกลับทำร้ายแก่นบุตรซึ่งอาเมืองนั้นดูมิควร เม้มีชีวิตยังมิตายก็จะ ดูหน้าคามมิเต็มตา ชงเบ้งจึงว่า บัดนี้โจโฉกิยอกกองทัพมาถึงแคนเมืองอ้วนเชียง แล้ว และท่านมาคิดการริรออยู่มิไปตีเอานเมืองชงหยงนั้น ท่านจะคิดอ่านป้องกัน ประการใดเล่า เล่าปี่จึงว่า ถ้าเข่นนั้นเราก็จะยกหนีไปหลบอยู่เมืองอ้วนเชียง และ เมื่อเล่าปี่เจรจาอยู่กับชงเบ้งนั้นพอมาใช้เข้ามาบอกว่า โจโฉยกมาถึงต่ำบล ทุ่งพกบ่องแล้ว เล่าปี่แจ้งดังนั้นก็เร่งให้อีเจี้ยกลับไปเมืองกังแซ ชงเบ้งนั้นพอ มาใช้เข้ามาบอกว่าโจโฉยกมา เล่าปี่กับชงเบ้งก็จัดแจงเตรียมทหารทั้งปวงซึ่ง จะต่อสู้รุ่นพุ่งด้วยโจโฉ

ชงเบ้งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า อันโจโฉยกกองทัพมาครั้งนี้เป็นธุระข้าพเจ้า ท่านอย่าประมาทเลย และครั้งเมื่อแรกหัวตุนยกมานั้น แต่คบเพลิงอันดีiyเรยัง เพาหารทั้งปวงเสียเอารชัยชนะได้ อันโจโฉยกมาครั้งนี้ดีร้ายจะต้องเข้าในกลข้าพเจ้า สักสิ่งหนึ่งเป็นมั่นคง แต่ทว่าเราจะตั้งอยู่ในเมืองชินอียนี้ไม่ได้ ขอท่านให้ไป ประการไปรร่องแก่อานาประชาราษฎรและถึงชาติคน喻่าแก่ทั้งปวงว่า บัดนี้ กองทัพโจโฉยกมาจะทำอันตราย เราจะอยู่ในที่นี้ไม่ได้ จะต้องไปอยู่เมืองอ้วนเชียง ถ้าผู้ใดจะไปด้วยเราก็ให้เตรียมตัวไว้จงพร้อม เม้มีรายกไปเมื่อได้ก็จะได้ไป ด้วยกัน ถ้าผู้ใดมิไปจะอยู่ในเมืองชินอียนี้ เม้มีเกิดภัยอันตรายไปภายน้ำก็

อย่าได้นินทาว่าเราทิ้งเสียหนีเขาแต่ตัวรอด เล่าปีเห็นชอบด้วยจึงใช้ให้คนไปป่าวร้องแก่อานาประชาราษฎรชาวเมืองทั้งปวง และเกณฑ์ให้บิตรกเป็นคนสำหรับส่งครอบครัวทหารทั้งปวงยกไปเมืองอัวนเซย

ขงเมืองจึงแต่งให้กวนอูคุมหาพรพันหนึ่งยกไปอยู่ต้นน้ำคลองແປໂທ ให้เอากะஸอบไส่ทรายลงทอดทำนบ ปิดน้ำหดไว้ให้ชั้งปลายน้ำนั้นเต็ม แล้วสังว่าถ้าทหารโจโฉแต่กมาลงข้ามแม่น้ำได้ยินเสียงอื้ออึงแล้ว จะเปิดทำนบเสียให้น้ำป่าลงไปทหารก็จะจนน้ำตาย จึงคุมทหารยกตามลำน้ำตีกระบทบลงมา แล้วให้เตียวหุยคุมหาพรพันหนึ่งยกไปซุ่มอยู่ ณ ตำบลพักเหลงข้างใต้น้ำแล้วสังว่า ถ้าเห็นทหารโจโฉยกข้ามฟากมาก็ให้ตีกระบทชี้ไปทางกวนอู จึงแต่งให้จูลังคุมทหารสามพันแยกกันเป็นสามกอง สั่งให้อาดินประสิวสุพวรรณถัน สาดชันไว้บนหลังคารื่อนอาณาประชาราษฎรซึ่งรังเสียเป็นอันมาก แล้วยกทหารออกซุ่มอยู่นอกเมืองข้างทิศเหนือทิศใต้ตั้วันตกเป็นสามกอง และลูกเกาหันท์นั้นให้ผูกชุดเพลิงทุกดอก ถ้าเห็นทหารโจโฉเข้าเมืองในเวลากลางคืนพร้อมแล้ว จึงให้ทหารจุดชุด Ying เกาหันท์เข้าไปในเมืองให้เพลิงติดชัน แล้วให้ให้ร้องอยู่แต่นอกเมืองทหารโจโฉก็จะแตกไปข้ามแม่น้ำແປໂທสมคะแนนเรา แล้วท่านจงรับยกไปบรรจบช่วยเตียวหุย จึงเกณฑ์ให้บิตรกับกับเล่าของสองนายคุมหาพรคละพัน ให้ถือธงแดงกองหนึ่ง ถือธงเขียวกองหนึ่ง ยกไปซุ่มอยู่ตำบลลุ่งฉบbury โผล่อกเมืองชินเอี่ยทางประมาณสามร้อย步 สังว่าถ้าเห็นกองทัพโจโฉยกมาก็ให้กองชัยยกข้ามมาฝ่ายขวา ให้กองช่วยยกข้ามมาข้างซ้ายเปลี่ยนกันให้ลับสนอยู่ กองทัพโจโฉมีรู้ก็จะล่าคัญว่าคนเรามาก ก็จะรออยู่มิอาจเข้าเมืองแต่เวลาเย้งวัน จะให้ทหารเข้าเมืองต่อกลางคืน ถ้าจะมีทำไว้ฉะนี้ ทหารโจโฉเข้าเมืองได้แต่กลางวันแล้ว การที่เราคิดทำก็จะไม่สำเร็จ ถ้าเวลาค่ำท่านจงถอยเสีย ถ้าเห็นเพลิงติดชันในเมืองแล้ว ท่านจงช่วยจูลังให้ร้องสำหับเข้าไป แม้กองทัพโจโฉแตกไปแล้ว ท่านจงคุมหาพรรับไปบรรจบด้วยกวนอู ณ แม่น้ำແປໂທ

ครั้นขงเบ็งจัดแจงให้ทหารยกไปแล้ว ก็พาเล่าปีออกจากเมืองชั้นยังเนินเข้าสูงแห่งหนึ่งโดยลอบดูทหารทั้งปวง ฝ่ายเคารูซึ่งมาในกองทัพโจโฉ คุมหาพรสามพันยกมาเป็นกองสองแฉนนั้น ครั้งถึงทุ่งฉบbury โผล่แลเห็นกองทัพบิชอง

เล่าของตั้งอยู่ดังนั้น ก็ขับทหารรุกเข้าไปจะเข้ารบ บิษอง เล่าของเห็นเคาทูขับทหารเข้ามา ก็ให้ทหารเปลี่ยนทางชัยเป็นขาว ขาวเป็นชัยสับสนกันอยู่ เคาทูเห็นดังนั้นก็ห้ามทหารทั้งปวงไว้ว่าเราจะรับเข้ารบบัดนี้ยังไม่ได้ เกลือกของเบ็งจะทำกลอุบາຍชุมทหารไว้ทลายกอง เคาทูก็รับมานอกโจทย์ โจหอง โจทย์เงินเจว่า อันของเบ็งทำหั้งนี้เป็นกลล่อหลวงดอก ห่านมีรู้ก็ตกใจ จะกลัวอะไรรีบเข้าไปเด็ด เราจะยกทหารทอนตามไป

ฝ่ายเคาทูก็รับยกทหารเข้ามาถึงชายทุ่ง พอเวลาใกล้จะพลบค่ำก็เห็น กองทัพยกหนีเข้าไปล้วน เคาทูจัดแจงทหารจะให้เข้าคัน พอดียินเสียงคนอ้ออิง อยู่บนเขาเจิงแหงนเข้าไปดู เห็นแล่ป่าเบ็งเบ็งกันสับทนเน็งเสพย์สุราอยู่ด้วยกัน เคาทูก็โทรศั้งทหารจะเข้าไปจับเอาตัวงเบ็ง ชงเบ็งก็ให้ทหารทั้งปวงกลิ้งก้อน ศีลาลงมา ถูกทหารเคาทูตายป่วยเป็นอันมาก ชั้นไปมิได้ก็ถอยลงมา แล้วได้ยินเสียงคนอ้ออิงอยู่ข้างหลังเขา เคาทูจะยกทหารอ้อมไปรับ พอโจทย์นียกทอนมา หันเจงห้ามว่า เวลาวนนี้ค่ามีดแล้วอย่าเพื่อเข้ารบเลย เราจะยกเข้าไปอาเมือง ชินเอี้ยบยังทหารสองไว้ให้สบายนก่อน ห้ามดังนั้นแล้วก็พาเคาทูยกรีบเข้าไปถึง เชิงกำแพงเมืองชินเอี้ย เห็นประตุเปิดอยู่หั้งสี่ด้าน มิได้เห็นผู้คนลักษณหนึ่ง โจทย์มีความยินดีก็ยกเข้าไปในเมือง โจหองเจว่าแก่โจทย์นว่า ครั้งนี้เห็นว่า ชงเบ็งกับแล่ป่าคันตัวเข้าแล้วจึงทิ้งเมืองเสีย พาครอบครัวพยพหนีไปล้วน เราจะยับยั้งทหารอยู่ให้สบายนกหนึ่ง เวลารุ่งเช้าเจึงจะยกตามไปล้อมจับเขา ชงเบ็ง เล่าป่าให้จังได้ โจทย์กับโจหองกชวนกันเข้าอยู่ในตึกเล่าป่า ทหารทั้งปวงก็เรียรายกันเข้ามาค้ายอยู่ทุกเรือน ต่างคนต่างเห็นอยามากทั้งไปล้วน

ครั้นเวลาประมาณสามยาม เกิดลมพายุใหญ่พัดหนัก จุล่งเห็นได้ทีก็ให้ทหารจุดธุดญญาลูกเกาหันฯยิงเข้าไปในเมือง คนนั่งบำบัดเห็นแสงเพลิงติดชั้นก็วิ่งเข้าไปบอกรักโจทย์ว่า บัดนี้เกิดเพลิงชั้นแห่งหนึ่ง โจทย์ได้ฟังดังนั้นเจว่า อันเพลิงเกิดทั้งนี้ เพราะทหารทั้งปวงทุ่มกินประมาณไฟจึงติดชั้น ห่านอย่าตกใจรุ่นwaysไปเลย จงเร่งไปช่วยกันดับเสียเด็ด และเมื่อโจทย์น่าว่าดังนั้นยังมิทันจะขาดคำ เพลิงก็ติดชั้นพร้อมกันล้วนทั้งสามด้าน แสงสว่างดังหนึ่งกลางวัน

โจทย์เห็นดังนั้นก็ตกใจ เรียกทหารทั้งปวงมาพร้อมกัน แล้วโจทย์

โจหองก็ขึ้นมาเริบหนีเพลิงออกไปโดยประชุทิกตะวันออก แลเมื่อขบวนโจหินหนีเพลิงออกไปหนึ่น ทหารทั้งปวงยัดเบียดเสียดรีบจะออกไปตาม เหยียบกันล้มตายแล้วมากเป็นอันมาก จุลังก์ให้ทหารให้ร้องสำหับตั้งหนึ่งจะไถ่ตามฆ่าพื้นไป ทหารโจหินก็ตื่นแตกไปมาได้สูง บิชอง เล่ายองซึ่งยกไปชุมอยู่เห็นได้ที่ดังนั้น ก็ขับทหารฝ่าเข้าสักดีฆ่าพื้นทหารโจหินเสียเป็นอันมาก ทหารโจหินก็ช้ำตื่นแตกระส่าระสายไป ครั้นเวลาประมาณสามยามเช้าก็มาถึงแม่น้ำแປ่โน ทหารทั้งปวงก็ลงข้ามแม่น้ำจะไปฟากข้างโน้น เสียงอ้ออิงเอิกเกริกเป็นลมม่าน

ฝ่ายกวนอุคุ่มทหารชุมอยู่ต้นน้ำ ก็ให้ทหารพังทำนบลีไห้น้ำบ่าหักลงมา ทหารโจหินจะหนีน้ำขึ้นฝั่งมิทันก็มาน้ำตายเป็นอันมาก กวนอุคุ่มทหารไล่ใจฟันลงมา โจหินเห็นดังนั้นก็ตกใจ พาทหารซึ่งขึ้นจากฝั่งได้รับหนีไปถึงตำบลทุ่งพกบ่อง เตียวหุยก็ยกทหารออกสักดีกระบนขึ้นมาเรื่องว่า ที่นี่พวกโจจะตายลื้นแล้ว โจหิน โจหอง เคากูเห็นเตียวหุยคุ่มทหารออกมารดังนั้นก็ตกใจเป็นกำลัง มีเป็นอันที่จะต่อสู้ ก็พาทหารทั้งปวงรีบหนี เตียวหุยก็คุ่มทหารไล่ติดตามไป พบรเลาปีแขวงเบงก์พา กันกลับมายังแม่น้ำแປ่โน ชงเบงก์ให้บีตักเร่งข้ามส่วนทหารทั้งปวงจากแม่น้ำแປ่โนหรือไปเมืองอัวนเซียเสร็จแล้ว จึงให้เผาเรือแพทั้งนั้นเสีย

ฝ่ายโจหินรวมทหารซึ่งแตกตื่นที่เหลือตายมาหนึ่นได้แล้ว ก็ยกกลับไปตั้งอยู่เมืองชินอี้ย จึงใช้ให้โจหองไปแจ้งแก่โจโฉ โจโฉโปรดให้ยกทหารรีบมา ครั้นถึงเมืองชินอี้ยแล้วก็ให้ทหารชนิดินทำทำนบณมแม่น้ำแປ่โนเสีย แล้วก็จัดทหารเป็นแปดกอง จะให้ยกไปตามล่าปี หวังจะเหยียบเมืองอัวนเซียเสียให้ได้

เล่าหัวที่ปรึกษาจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งมหาอุปราชยกมาจะปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ ควรจะผ่อนเอาใจอาณาประหาราษฎรทั้งปวงให้มีความยินดีเป็นที่รักใคร่ก่อน การที่เล่าปีทั้งเมืองเสียพาอาณาประหาราษฎรไปอยู่เมืองอัวนเซียด้วยนั้น ถ้าทำนจะด่วนยกไปโดยกำลังโกรธบดนก็จะได้อยู่ แต่อานาประหาราษฎรทั้งสองเมืองจะได้ความเดือดร้อนฉบบทายล้มตายเสียเพราเล่าปีเป็นอันมาก ขอให้ท่านยับยั้งกองทัพไว้ก่อน จึงใช้ให้คนไปว่ากล่าวເອົາໃຈเล่าปีให้มาสมัครสมานด้วยจะดีกว่า ถึงมาตราว่าเล่าปีมีมากดี อาณาประหาราษฎร

ทั้งปวงก็จะเลื่อมใสเห็นว่า ห่านมีใจอันดูแก่ชาวเมืองเป็นอันมาก ถ้าเล่าปี่ มาบนขอบแก่เราแล้ว หัวเมืองคงจิ่วทั้งนั้นก็จะได้โดยง่าย ไม่พักต้องรบพุ่งให้ ล่านากแก่ททหารทั้งปวง

โจนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงถามว่า ถ้าฉันนั้นเราจะใช้ให้ผู้ใดไป เจรจาด้วยดี เล่าหัวจิ่วว่า อันจะใช้ให้ผู้อื่นไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมเล่าปี่นั้นเห็นไม่ ได้ เห็นแต่ซึชีผู้เดียว แลซึชนี้แต่ก่อนเป็นคนรักใครซึ่งชอบอธยาศัยกับเล่าปี่เป็นที่ ไว้ใจกัน ขอทำนั้นใช้ให้ชีซีไปว่ากล่าวทั้งนี้เห็นจะได้การ โจนจิ่วว่าทำนั้นคิดทั้งนี้ชอบ อยู่ แต่ว่าซึชนี้เป็นคนชอบใจกันกับเล่าปี่ ถ้าใช้ไปแล้วซึจะมิกลับมาหาเรา เรา ก็จะมิเสียเนื้อความไปหรือ เล่าหัวจิ่วว่า อันซึชนี้เป็นคนมีความสัตย์มั่นคงนัก ซึ่งทำนั้นใช้ไปแล้วจะมิกลับมาหานั้นก็กลัวคนเชาจะครหานินหาอยู่ ทำนอย่างสั้น สัย เลย จงใช้ให้ชีซีไปเกิด เห็นจะกลับมาเป็นมั่นคง

โจนได้ฟังดังนั้นก็ให้ห้าชีซีเข้ามาแล้วจิ่วว่า บัดนี้เรามีความน้อยใจเล่าปี่ นัก คิดจะยกททหารไปเหยียบเมืองอ้วนเชียเสีย แต่มาคิดอีกดูแก่อานาประชา ราชภูรั้งปวงจะพลอยได้ความเดือดร้อนล้มตายเสียด้วยเปล่า ๆ ทุกวันนี้เราก็รู้ ว่าตัวท่านกับเล่าปี่เป็นคนชอบพอกัน จะให้ท่านไปเจรจาว่ากล่าวเล่าปี่ให้มา อ่อนน้อมแก่เราโดยดี อย่าให้มีความเดือดร้อนแก่อานาประชาราชภูรเลย ตัวเรา ก็มิเอาโทษแก่เล่าปี่ จะทำนุบำรุงตั้งแต่งให้ตามความประรถนา ครั้นจะใช้ให้ผู้อื่น ไปเล่าก็จะเสียการไป เห็นแต่ท่านผู้เดียวเป็นคนสัตย์ซื่อนัก จงไปว่ากล่าวแก่ เล่าปี่ตามถ้อยคำของเรา ซึชีรับคำโจนแล้วก็ลาไปเมืองอ้วนเชีย

ขณะนั้นเล่าปี่ ขงเบ้งรู้ว่าซึชีมาก มีความยินดี จึงออกมารับเข้าไปแล้วก็ พุดจาประศรัยใต้ถานความทุกข์ยากซึ่งพลัดพรากกันตามประเพณีแล้ว ซึชีจึง บอกว่า ซึ่งข้าพเจ้ามานั้น ด้วยโจนใช้มาเกลี้ยกล่อมอาเนื้ออาใจท่านให้ท่าน ไปอ่อนน้อมต่อ ครั้นข้าพเจ้าจะมีมาเล่าก็มิได้ แต่ที่ความจริงนั้นโจนทำทั้งนี้ ประรถนาจะโอบอ้อมอาใจอานาประชาราชภูรั้งปวงให้รักดอก อันจะตรงต่อ ท่านนั้นหากมิได้ บัดนี้โจนคิดการใหญ่หลวงอยู่ เกณฑ์ทหารให้ถมแม่น้ำແປ่โน เสีย และแต่งทหารยกแยกไว้เป็นแปดกองจะมากำจัดท่านเสียให้ได้ อันเมือง อ้วนเชียนี้ก็เป็นเมืองน้อย เห็นจะรับกองหัวพโจนมิได้ จงคิดอ่านผ่อนผันแก่ใจ

เดิม เล่าปีจึงว่าซึ่งทำนบอกเล่าตื้นลึกหนักเบาทั้งนี้ขอใจนัก ตัวทำนกับข้าพเจ้า ก็จากกันไปช้านานแล้ว และทำนกลับมาบัดนี้เป็นบุญนักหนา จงอยู่กับข้าพเจ้า เดิมอย่าไปเลย ซึ่ชิจึงว่า ถ้าข้าพเจ้าจะอยู่กับทำนไม่กลับไปหาโจรโฉบดนี้ ก็จะ เป็นที่คราหานินทาแก่คนทั้งปวงว่าหาความสัตย์มีได้ อันศพมารดาตนนี้ก็ตกอยู่ใน เมืองอยู่โดย จำจะต้องกลับไป ซึ่งทำนจะกระทำการกับโจรโฉบสืบไปนั้นคงเบ็งก์มาอยู่ ด้วยแล้ว และจะประมภกไปปาย การสิงได้ก็จะสำเร็จดังความประณญาลั้น ซึชิว่า เท่านั้นก็ลากลับมานอกแก้ใจไว้ว่า ข้าพเจ้าไปว่ากล่าวโน้มน้าวเล่าปีโดยสุภาพ แล้ว บัดนี้เล่าปีมิยอมที่จะมาอ่อนน้อมต่อทำน ใจโฉได้ฟังดังนั้นก็โทรศัจงให้ยก กองหัวพรับไป จะเหยียบเมืองอ้วนเชียงให้ได้

ฝ่ายเล่าปีจึงถามงงเบ็งว่า อันใจโดยกماครั้งนี้เราจะคิดกลอนบ้ายแก่ไข ประการใด ใจเบ็งจึงว่า อันราจะตั้งรับกองหัวพรโฉในเมืองอ้วนเชียงนี้มีได้ จำ ใจทึ้งเมืองอ้วนเชียง แล้วไปตั้งเอาเมืองซงหยงเป็นที่มั่นจึงจะได้ เล่าปีจึงว่า ซึ่งจะ ทึ้งเมืองอ้วนเชียงแล้วจะไปอยู่เมืองซงหยงนั้นก็ชอนอยู่ แต่ทว่าเรามีความวิตก ด้วยอาณาประหาราษฎรทั้งปวง เลี้ยแเรงเข้าติดตามมาด้วย และจะทึ้งเข้าเลี้ย หนี ไปอาสาตัวรอดนั้นก็เอ็นดูแก่เขานัก ใจเบ็งจึงว่า ถ้าดังนั้นจะให้คนไปประกาศว่า บัดนี้ใจโดยกมาจะทำอันตรายแก่เรา เราเห็นเหลือกำลังนัก จะตั้งรับอยู่ที่นี่มีได้ เราจะผ่อนผันไปอยู่เมืองซงหยง ถ้าผู้ใดจะไปกับเราไป ถ้าสมควรอยู่มีไปกีตาม อัธยาศัยเดิม เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ให้กวนอูไปจัดแจงเรื่อสำหรับจะข้ามไปเมือง ซงหยง แล้วก็ให้ชุนเชียนเก็บกันหยงไปประกาศแก่คนทั้งปวงตามคำชั่งเบ็ง

ขณะนั้นชาวเมืองทั้งปวงจึงว่า อันข้าพเจ้าจะอยู่ในเมืองอ้วนเชียงนั้น สู ตายมิขออยู่ ถ้าเล่าปีไปแห่งใดก็จะขอตามไปด้วย ชาวเมืองทั้งปวงต่างคนต่างก็ ทึ้งที่อยู่เลี้ย อยพยพกันร้องให้ตามเล่าปีไปลื้น ครั้นเล่าปีลงเรือข้ามไปถึงกลางน้ำ และดูอาณาประหาราษฎรร้องให้อ้ออึงไปทั้งสองฝากน้ำก็คิดสสารจึงร้องให้ แล้วว่าคนทั้งหลายนี้พากันมาได้ความลำบากพลัดพรากที่กินที่อยู่ทั้งนี้ก็ เพราะเรา ผู้เดียว เราจะอยู่ไปไประให้คนทั้งปวงได้รับความเวหนาด้วย เล่าปีว่าเท่านั้นแล้วก็ ลูกขี้จะใจน้ำตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างคนต่างวิ่งเข้าห้ามยุดตัวเล่าปีไว้ แล้วพาภันร้องให้รักเล่าปีสิ้นทุกคน

ครั้นเล่าปี่ข้ามไปถึงฝั่งแล้วก็ยังมีไป ยับยั้งหยุดอยู่ค่ายท่าอานาประชา ราชภูมิทั้งปวงให้พร้อมกัน เร่งให้กวนอูอาเรือรับข้ามไปรับมาให้ลื้น ครั้นอานาประชา ราชภูมิทั้งปวงพร้อมมูลแล้ว เล่าปี่ก์พาหูงชัยทั้งนั้นยกไปเมืองชงหยง จะเข้าเมืองมิได้ เล่าปี่จึงซึม้ำเลียนไปตามเชิงกำแพงเมืองแล้วรู้ว่า เล่าจ่อง หลานเรออย่ามีความสังสัยเลย เรายกมาให้จะทำร้ายเจ้านั้นหายไม่ เรา manpower นี้ ด้วยกรุณาแก่ อานาประชา ราชภูมิทั้งปวงดูก เล่าจ่องจะเร่งเปิดประตูเมืองให้เรา เข้าไปเกิด ฝ่ายซ้อมอกกับเตียวอุ่นเห็นเล่าปี่เลียนเข้ามาร้องว่าดังนั้น ก็ขึ้นบน หออบให้ทหารทั้งปวงเอากาหัตยิงกระหน่ำออกไป

ขณะนั้นอุยเอี่ยนเป็นชาวเมืองจียง สูงหกศอกหน้าแดงตั้งสีลูกพุทรา สูกอยู่ในเมืองนั้น เห็นซ้อมอกแล้วยิ่วอุ่นทำดังนั้น ก็คุมพวกเพื่อนประมาณร้อย หนึ่งมาที่ประตูเมือง ร้องด่าซ้อมอกกับเตียวอุ่นว่า มึงนี้อ้ายคัตรูขายเจ้า มาทำหั้น นี้ควรแล้วหรือ เล่าปี่นี้เป็นคนโอบอ้อมอารีต่ออานาประชา ราชภูมิทั้งปวง manpower นี้ หวังจะลงเคราะห์แก่คนหั้นหลาย อนึ่งผู้ตายก์ฝากกิจการบ้านเมืองไว้แก่เล่าปี่ เหตุใดจึงมีให้เข้ามา ว่าดังนั้นแล้วก็เอ wang ไว้พันทหารซึ่งอยู่รักษาประตูล้มตาย แตกตื่นไป จึงเผยแพร่ประตูเมืองออกไปรับเล่าปี่ ร้องว่าเชญทำพากา ana ประชา ราชภูมิเข้ามายังเมืองเกิด จงช่วยกำจัดอ้ายคัตรูขายเจ้าเสีย

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงพากา ana ประชา ราชภูมิแลหาร หั้นปวงเข้าไป พอพบบุนเพ่งคุณทหารมาเห็นอุยเอี่ยนเปิดประตูรับเล่าปี่ดังนั้นก็ค่า ว่า มึงนี้เป็นแท่หารแลว หามีครนับถือซื่อเสียงไม่ เหตุใดจึงบังอาจเปิดประตู รับเล่าปี่ให้เข้ามา มึงจะให้บ้านเมืองเป็นจลาจลหรือ อุยเอี่ยนได้ยินบุนเพ่งว่า ดังนั้นก็กราช จึงขับม้าเข้ารับกันเป็นสามารถ แลหารหั้นสองฝ่ายก็เข้าต่อสู้กัน เป็นตะลุบอนอุตถุดขั้น

เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงว่า เรามانบัดนี้ก็ตั้งใจจะอนุเคราะห์อานาประชา ราชภูมิให้มีความสุขพร้อมมูลกัน แต่เรายังมิทันจะเข้าไปถึงในเมืองสิมาเกิดรบ ฟุ่งกันที่นี่ กลับทำให้อานาประชา ราชภูมิได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าเรา เข้าไปในเมืองจะมิได้ความเดือดร้อนยิ่งกว่านี้หรือ ซึ่งเราตั้งใจจะให้เป็น ประโยชน์นั้นก็สูญเสียเปล่า แม้จะเข้าไปบัดนี้ก็เหมือนมาทำให้อานาประชา

รูปที่ ๙๔ เล่าเป็นให้กวนอูเอารีอชัมไปรับราชภรา

รูปที่ ๙๕ นางบิญหยินส่งอาเต้าให้จุลัง

ราชภูมิได้ความเดือดร้อนอีก เรายังไม่เข้าไปแล้ว คงเบ็งจังว่า ถ้าดังนั้นเมืองกังเหลง ก็เป็นเว่นแคว้นเมืองเกงจั่ว ขอให้ท่านยกไปอยู่เดิม เห็นพ้องจะป้องกันรักษาตัวได้ เล่าปี่เห็นชอบด้วยจึงพาทหารและอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงยกไปเมืองกังเหลง

ฝ่ายชาวเมืองซงหยงเห็นแก่ใจจะลาจลขึ้นดังนั้น ก็พาภันอพยพครอบครัวยกไปตามเล่าปี่เป็นอันมาก อุยอี้ยนกับบุนแพ่งรับกันตั้งแต่เข้าไปจนเที่ยง ทหารทั้งปวงล้มตายทั้งสองฝ่ายเป็นอันมาก อุยอี้ยนจะสู้บุนแพ่งมิได้ก็ซักม้าหนีออกมานอกเมืองจะมาหาเล่าปี่มิได้พบ แล้วหนี้ไปอยู่ด้วยขันเทียนเจ้าเมืองเตียงสาฝ่ายเล่าปี่ยกครอบครัวอพยพไปครั้งนั้นคนประมาณห้าหมื่น ครั้นมาถึงหน้ากุฎิศพเล่าปี่ยว จึงให้พักผู้คนทั้งปวงไว้ เล่าปี่ก็ลงจากม้าเข้าไปค่านบศพเล่าปี่ยวแล้วร้องให้ว่า ท่านผู้เป็นพี่ได้สั่งเสียแก่ข้าพเจ้าไว้แต่ก่อน ให้ข้าพเจ้าทำนุบำรุงเล่าจ่องผู้บุตรนั้นข้าพเจ้าได้รับคำทำนุบำรุงแล้วด้วยน้ำที่ทำมิตลอด โทษมิแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ขอท่านจงอดโทษข้าพเจ้าเหมือนท่านได้กรุณาแก่อานาประชาราชภูมิทั้งปวงช่วยคุ้มเกรงรักษาให้มีความสุขสินไปเดิม

แลเมื่อเล่าปี่เข้าไปค่านบร้องให้รักเล่าปี่อยู่นั้น พอม้าใช้มานอกกว่าบัดนี้โจโฉยกกองทัพล่วงมาถึงเมืองอวันเชีย จัดแจงเรือจะข้ามทหารตามมาอยู่แล้ว ทหารทั้งปวงได้ยินม้าใช้มานอกดังนั้นก็ว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านมามัวเป็นห่วงอยู่ด้วยครอบครัวทั้งปวงมิควรจะรีบไป เดินทางแต่晚และน้อยค่อยทำอาณาประชาราชภูมิฉะนี้ เทืนจะหนีมิพ้น ถ้าโจโฉตามทันจะมิเสียห่วงทีหรือ ขอท่านทิ้งครอบครัวทั้งปวงเสีย รับหนี้ขึ้นไปชั่งหน้าให้ถึงเมืองกังเหลงก่อน ด้วยเมืองกังเหลงเป็นที่สำคัญจะป้องกันอันตรายต่อสู้โจโฉได้ เล่าปี่ร้องให้พลาจึงตอบว่า ประเพณีผู้มีปัญญาประทานจะคิดทำการใหญ่หลวงนั้น ก็ย่อมจะปกป้องอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงเป็นเค้ามูลจึงจะสำเร็จประโยชน์ แลบัดนี้อาณาประชาราชภูมิทั้งปวงมีความอื้นดูเรา สู้ติดตามมาได้ลำบาก อันจะทึ้งเสียนั้นเราทึ้งไม่ได้ อาณาประชาราชภูมิทั้งปวงได้ยินเล่าปี่ว่าดังนั้นก็ร้องให้ ยิ่งมีความรักเป็นอันมาก

คงเบ็งจังว่าแก่เล่าปี่ว่า บัดนี้โจโฉก็ยกติดตามมาใกล้จะทันอยู่แล้ว

ขอท่านให้กวนอูรับไปปบอกแก่เล่ากี ณ เมืองกังແຍ ให้ยกหัพเรือมาบรรจบ ณ เมืองกังเหลงจะได้ช่วยกัน เล่าบีกีเห็นด้วย จึงให้กวนอูกับชนเชียนถือหนังสือไป ณ เมืองกังແຍให้ยกหัพเรือมาช่วย แล้วให้จูล่งคุมครอบครัวทั้งปวง และเตียวนุนคุมพาหารลงไปเป็นกองหลังสำหรับป้องกัน เล่าบีกีเดินเครื่องครอบครัวมา เดินทางแต่วันละร้อยเส้น

ตอนที่ ๓๗

ฝ่ายโจโฉครั้นมาถึงเมืองอ้วนเชียงแล้ว ก็รีบพาทหารทั้งปวงข้ามแม่น้ำของชงหยง จึงให้คนเข้าไปหาเล่าจ่องออกมา ข้าวมอกับเตียวอุ่นจึงว่าแก่เล่าจ่องว่า มหาอุปราชาถึงเมืองแล้ว ให้เข้ามาหาท่านออกไปบัดนี้ กิจควรจะออกไปค้านถังตามประเพณี ของอุ้ยผู้เป็นที่ปรึกษาค่อยกระซิบว่าแก่เล่าจ่องว่า แต่ก่อนถึงท่านจะได้อ่อนน้อมต่อโจโฉแล้วก็จริง แลบดันนี้เล่าเป็กหนี่โจโฉไม่ได้ต่อสู้ เห็นว่าโจโฉครั้งนี้จะมีใจทะนงนัก มิได้จัดแจงที่จะรักษาตัวเป็นการดูแลอย่างเด็ดขาด ก่อน เห็นจะประมาทอยู่ ขอท่านได้จัดแจงทหารให้พร้อมพร้อม แล้วลองยกไปปั้น เอาตัวโจโฉเห็นจะได้โดยง่าย ถ้าได้ตัวโจโฉแล้วปัญญาและความคิดของท่านก็จะปรากฏแก่คนทั้งปวง และท่านก็จะเป็นที่ย่าเงรด้วย ซึ่งจะคิดทำการใหญ่สืบไป ภัยหน้าก็เห็นจะสำเร็จ เล่าจ่องจึงเอ้าถ้อยคำของอุ้ยบูกแก่ข้าวmo

ข้าวmoได้แจ้งดังนั้นก็ให้หาของอุ้ยเข้ามาแล้วว่า ตัวเองน้มได้รู้จักลักษณะแผ่นดินที่จะฉบบทายและเจริญ เหตุใดจึงอาจเจรจาดันนี้ ของอุ้ยได้ฟังข้าวมอว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าอ้ายศัตรุข้ายเจ้า เมื่อไรกูได้กินเนื้อมึงจึงจะหายความแค้น ข้าวmoได้ยินของอุ้ยว่าดังนั้นก็สั่งทหารให้เอาตัวไปฆ่าเสีย เก็บอดจึงห้ามปรามาชอี๊ว ข้าวmoจึงพาเตียวอุ่นออกไปหาโจโฉถึงริมฝั่งน้ำท่าข้าม โจโฉจึงถามว่า ในแวงแคว้นหัวเมืองเก่งจ้วนนี้มีเสนียังอาหารและทรัพลเมืองทั้งปวงมากน้อยเท่าใด ข้าวmoจึงบอกว่ามีทหารม้าห้าหมื่น ทหารเดินห้าสิบห้าหมื่น ทหารเรือแปดหมื่น เข้ากันเป็นยี่สิบแปดหมื่น และเสนียังอาหารนั้นได้เก็บซองสุมรวมไว้ในเมืองกังเหลงเป็นอันมาก ถ้าประมวลกันเข้ากันหัวเมืองทั้งปวงนั้น จะกินได้ประมาณปีหนึ่ง

โจโฉจึงถามว่า เรื่อรวมมืออยู่ลักษก์ล่า ผู้ใดบังคับบัญชาไว้กล่าว ข้าวmoจึงบอกว่า เรื่อรวมใหญ่น้อยมืออยู่เจ็ดพันเศษ อยู่ในบังคับบัญชาข้าพเจ้าทั้งสองคนนี้ สิ้น โจโฉได้แจ้งตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงตั้งให้ข้าวmo เตียวอุ่นเป็นนายกองหัวเรือ

แล้วว่าบัดนี้เล่าเปียวก็ถึงแก่ความตายแล้ว แลฝ่ายเล่าจ่องผู้บุตรก็มาอ่อนน้อมต่อเรา เรายังจะหูละร้าเหี้ยนแต่ช่วยทำนุบำรุงให้กินเมืองเงงจิ่วสิบไป ชั่วโมเดียวอุ่นได้ฟังดังนั้นก็มีความชื่นชมนัก จึงคำนับแล้วลามา

ชูนอิวจึงว่าแก่โจโฉว่า ชั่วโมกับเตียวอุ่นสองคนนี้ เป็นคนประจำประจำแสงสอพลอ ยังมิทันเห็นหน้าใจเหตุไلنทำนเจิงตั้งแต่ให้เป็นนายกองหัวพเรือนั้นยังกระไรอยู่ โจโฉหัวเราะแล้วจึงตอบว่า ตัวเรามิรู้จักกัน้าใจคนนั้นจะทำการไปได้หรือ ประการหนึ่งทหารเรจัดเจนแต่ทางบกไม่ซ้ำนาญในการเรือ เราทำหั้นนี้ประณานะเอาใจไว้ จะได้ฝึกสอนทหารเราให้สันทัด แล้วกำจัดเสียเมื่อปลายมือ จะยกง่ายอะไรเล่า

ฝ่ายชั่วโม เตียวอุ่นก็เอานี้ความมาแจ้งแก่เล่าจ่อง ตามถ้อยคำโจโฉว่าทุกประการ เล่าจ่องได้แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงเอานี้ความไปแจ้งแก่นางชั่วศูหยินผู้เป็นมารดา ครัวเวลาเข้าก็แต่งช้าของสำหรับซึ่งจะคำนับนั้นเสร็จแล้ว เล่าจ่องกับนางชั่วศูหยินก้ออกมาหาโจโฉ เอาตราสำหรับว่าราชการเมืองนั้นออกมาด้วย คำนับแล้วก้มอบให้แก่โจโฉ โจโฉมีความยินดีนัก ก็ยกหثارหั้นปวงไปตั้งอยู่นอกเมืองชงหยง

ชั่วโม เตียวอุ่นก็จุดธูปเทียนคำนับรับโจโฉ เชิญให้โจโฉเข้าเมือง โจโฉจึงหาเก็บอวดมาแล้วว่า ตัวเราได้เมืองเงงจิ่วบัดนี้ ใช้จะมีความยินดีหากมีได้ ซึ่งเราได้ตัวท่านนี้มีความยินดียิ่งกว่าได้เมืองเงงจิ่วอีก แล้วก็ตั้งเก็บอวดเป็นเจ้าเมืองกังเหลง จึงให้หยุส่วน องชาเป็นที่ชุนนางผู้ใหญ่ ตั้งให้เล่าจ่องเป็นเจ้าเมืองเฉงจิ่ว แล้วก็เร่งให้รับไป

เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงอ้อนวอนขอตัวว่า ซึ่งท่านจะตั้งให้ช้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองเฉงจิ่วนั้น คุณมหาอุปราชหาที่สุดมีได้ ซึ่งช้าพเจ้าอุตสาห์ออกมารคำนับท่านหั้นนี้ ใช้จะมีความประณานเป็นเจ้าบ้านผ่านเมืองนั้นหมายได้ ช้าพเจ้าจะขอเป็นแต่ไฟร้อยในเมืองเงงจิ่วนี้ จะได้รักษาศพของบิดาและญาติหั้นปวงตามประเพณี ขอท่านได้กรุณาแก่ช้าพเจ้าเด็ด โจโฉจึงว่า ซึ่งเราจะให้ท่านไปอยู่เมืองเฉงจิ่วบัดนี้ด้วยความເืนฉຸหาน เห็นว่าเมืองเฉงจิ่วนั้นกับเมืองหลวงใกล้กันท่านจะได้เข้าเฝ้าแทนพระเจ้าเหี้ยนแต่ ประการหนึ่งท่านจะอยู่ในเมืองเงงจิ่วนี้ใกล้

พระเจ้าเหี้ยนเต้ แลเป็นที่เบียดเบี้ยนแก่คนทั้งปวงจะอยู่มิสบาย จะได้ความเดือดร้อนเมื่อปลายมีอ เล่าจ่องได้ฟังดังนั้นก็กล่าวใจ ขัดมิได้ซังตายรับคำนับแล้วลาพามารดาไปเมืองเฉิงจิ้ว ครั้นถึงผ่านน้ำท่าขามทุนนางทั้งปวงซึ่งไปส่งนั้น ก็อ่ำลากลับมาลิ้น แต่คงอุ้ยหันติดตามเล่าจ่องไป

ขณะเมื่อเล่าจ่องออกไปจากเมืองแล้ว โจโฉจึงสั่งอิกิมว่า ท่านจงคุมทหารรับไปปลักดม่าเล่าจ่องเสีย อิกิมก็คุมทหารรับตามไป ครั้นทันเล่าจ่องจึงร้องว่า บัดนี้มหาอุปราชใช้ให้เราตามมาฆ่าท่านแม่ลูกทั้งสองเสีย ท่านอย่าไว้奴awayไปเลย จนนิ่งให้เราตัดศีรษะไปให้มหาอุปราชเสียโดยดีเด็ด นางชัวหยุหยินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แม่ลูกกอดคอกันเข้าไว้กรองให้ ของอุ้ยเห็นดังนั้นก็มีความโกรธจึงกลับหน้าเข้ามาจะต่อสู้ อิกิมก็ให้ทหารจับเอาตัวมาเสีย แล้วก็ตัดศีรษะนางชัวหยุหยินแลเล่าจ่องนั้นกลับมาให้แก่โจโฉ โจโฉก็ให้บำเหน็จรางวัลแก้อิกิม และสั่งให้ทหารไปจับเอาครอบครัวของเม้ง ณ ตำบลเขาโนลงกั่ง ทหารทั้งปวงก็รีบไปค้นหาครอบครัวของเม้งก็มิได้พا แล้วก็กลับมาบอกแก่โจโฉ โจโฉมีความแค้นกำเริบมิรู้วาย ขณะเมื่อของเม้งจะยกไปจากเมืองชินอี้ยัน เกรงใจจะทำร้ายแก่ครอบครัว จึงยกเอาไปช่อนไว้ ณ ตำบลสำกั่ง ทหารจึงคันมิพัน

ฝ่ายชุนเชียวจึงว่าแก่โจโฉว่า เมืองกังเหลนนเป็นที่มั่นคงนัก และเสบียงอาหารก็ซองสุมไว้เป็นอันมาก ถ้าแลเล่าจ่องไปตั้งได้เราจะตามไปทำการรบพุ่งก็จะขัดสน จะเอาซัยชนะยาก โจโฉจึงตอบว่า ท่านว่าก็ชอบ ใช่ว่าจะลิมนั้นหายไม่ เราคิดอยุ่แลเราจะให้ทหารรับล่วงหน้าไปเข้าตีเอาเมืองกังเหลนให้ได้ก่อน โจโฉจึงให้เอานัญชีพลทหารของเล่าจ่องมาตรวจดู ชาดอยุ่คนหนึ่งซึ่งอ้วบุนเพ่ง โจโฉจึงให้คนไปหาตัว พอพบบุนเพ่งเข้ามาค่านั้นจึงถามว่า แต่เรามาอยู่ในเมืองชงหยงนี้ก็หลายวันแล้วเหตุใดตัวจึงหลบหลีกอยู่มิได้มาหาเรา บุนเพ่งจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มาหาท่านนั้นใช่จะหลบลี้อยู่หามิได้ ด้วยข้าพเจ้าเกิดมาเป็นชาติทหาร มิได้ทำการอาสาเจ้าให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขนั้นข้าพเจ้ามีความอยาณัก จึงมิได้มาหาท่าน ว่าแล้วก็ร้องให้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ชอบใจ ชมว่าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงตั้งให้บุนเพ่งเป็นเจ้าเมืองกังแซ แล้วให้คุมทหารบรรดามิกำลังอันกล้าแข็งนั้นห้ามันยกรีบไปตามเล่าจ่อง โจโฉก็ยกกองทัพหลวงทุนนำไป

ฝ่ายขึ้นเบ็งจึงว่าแก่เล่าปี๋ว่า อันครอบครัวมาหั้นนึงสามหมื่นสี่หมื่น มีทหารเกณฑ์รบอยู่แต่สามพันนายศูนย์ตัวนัก และหานกเดินเคราครอบครัวอยู่จะนี้ กองห้าพโจน์ใจก็ยกติดตามกระซิ้นไกลเข้ามาแล้ว ซึ่งห่านให้กวนอุปขอกคน ณ เมืองกังแยมช่วย แต่วันไปคุ้มเท่านั้นก้าหนดเดือนหนึ่งแล้ว จะได้มีได้กัยไม่กลับมา ร้ายแลดีกัยมีได้รู้เลย จะทำประการใด เล่าปี๋จึงว่า ถ้าฉะนั้นห่านอย่าเห็นแก่เห็นน้อยเลย อุตสาห์ไปเองหน่อยหนึ่งเดิด ด้วยห่านได้มีคุณแก่เล่ากีไว้แต่ก่อน เล่ากีเห็นห่านไปเองแล้วก็จะเสียมีได้จะจัดแจงผู้คนทหารหั้งปวงให้ ขึ้นเบ็งรับคำแล้วกีลาเล่าปี๋ แล้วพาเล่าของไปด้วยเป็นสองนายคุณทหารห้าร้อยริบไปเมืองกังแย

แลเมื่อเล่าปี๋กับบิตึก บิษอง กันหยงพาครอบครัวพอยพมาวันนั้น กีเกิดลมหัวด่วนพัดหอบเอาผงคลีฟุ่งคลบซึ้นไปตรงหน้าม้า เล่าปี๋ตกใจจึงตามบิตึกบิษอง กันหยงว่า เหตุดังนี้จะดีแลร้ายประการใด กันหยงจึงจับยามดู แล้วนูก แก่เล่าปี๋ว่า เหตุเป็นหั้นนี้ร้ายนัก เวลากลางคืนเว้นนี้้ายจะมาถึงห่านเป็นมั่นคงขอให้ห่านหั้งครอบครัวพอยพเสีย รับหนึ่ไปก่อนเอาตัวรอดกีด เล่าปี๋จึงว่า เสียแรงได้หอบหัวคนหั้งปวงมาแต่เมืองชินอี้ยันถึงที่นี่แล้ว และหั้งเสียเอารอดนั้นเรามีรู้ที่จะทำได้ กันหยงจึงว่า ถ้าห่านมีพังค์คำข้าพเจ้าภัยก็จะมาถึงตัว เล่าปี๋จึงถามว่าหานทางซึ่งไปข้างหน้าซื้อต่ำบลได ทหารหั้งปวงกว่า ไปข้างหน้านี้จะเข้า aden เมืองคงหยง มีเชาใหญ่เขานี้ซึ่ว่าเกงสัน เล่าปี๋ได้ฟังดังนั้นกีพาครอบครัวรับเดินเข้าไปถึงเชาเกงสัน จึงให้ครอบครัวหั้งปวงตั้งชุมรูมอยริมนเนนชา และครั้งนั้นเป็นฤทธิหนาภำလังหนานนัก และアナประชาราษฎรหั้งปวงเดินมาเจ็บป่วยเป็นอันมาก กีร้องให้รัมไปหั้งเสียงเด็กและเสียงผู้ใหญ่

ครั้นเวลาประมาณสามยาม เล่าปี๋ได้ยินเสียงคนหอร้องอ้ออิงคะนึงมาทางทิศเหนือดังหนึ่งแผ่นเดินจะถล่มกีตกใจ จึงขึ้นมาคุณทหารสองพันยกอกไปพบห้าพโจน์ยกตามมา เล่าปี๋กีขันทหารเข้าสู้รบกันเป็นสามารถ ทหารโจน์ใจล้อมเล่าปี๋เข้าไว้ เตียวทุยเห็นว่าเล่าปี๋เข้าอยู่ในกลางทหารโจน์ดังนั้น กีตีฝ่าทหารเข้าไปช่วยเล่าปี๋ เล่าปี๋ได้ทีดังนั้นกีรับหักตามเตียวทุยออกม้าด้านตะวันออก พอนุเพ่งคุณทหารมาภ้าวสกัดหน้าไว้ เล่าปี๋จึงขับม้าขึ้นหน้าร้องค่าบุนเพ่งว่าอ้าย

ทรยศต่อเจ้า ยังมีหน้ามาเข้ากับโจโฉอีกเล่า บุนเพ่งได้ยินดังนั้นก็มีความอยา
ไม่อาจรอหน้าเล่าปี่อยู่ได้ ก็คุมทหารบากหนึ่งไป

ฝ่ายทหารโจโฉได้ทีดังนั้นก็ໄลติดตามเล่าปี่มา เล่าปี่แลเหวหุยสองคน
พื้น้องก็ช่วยกันวนพุ่งต้านทานรอมานานเวลาสูงสกว่างชั้น ครั้นทหารโจโฉห่างออก
ไปไกลแล้วก็หยุดพักทหารอยู่ เห็นทหารเหลือตามมาด้วยนั้นประมาณร้อยหนึ่ง
แลครอบครัวอพยพของตัวและอาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะจัดพลัดพรายกันไป
เล่าปี่กรองให้ ว่าคนทั้งหลายมาพลอยฉบับหายล้มตายเพราผู้เดียว หั้งบุตร
ภรรยาครอบครัวของเราจะตายอยู่ที่แห่งใดก็มิได้เทืนแก่ตา และเมื่อเล่าปี่ลงนั้น
หยุดร้องให้อยู่นั้น พอบิชองต้องอาวุธบาดเจ็บเป็นหลายแห่ง ตัวนั้นซูมไปด้วย
โลหิต วิ่งเข้ามานอกกว่า บัดนี้จูลงเอาใจออกหากไปเข้าด้วยโจโฉแล้ว เล่าปี่ได้ยิน
ดังนั้นก็คาดเอานิยองว่า ท่านนี้หากความพิเคราะห์มิได้ อันจูลงนี้มีความลับย์ซ่อน
รักใคร่เราเป็นอันมาก ซึ่งจะไปอยู่ด้วยโจโฉนั้นอย่างไรคงเลี้ยง

เตียหุยจึงว่า แต่ก่อนเข้าเห็นเราพอจะเป็นที่พำนักได้ แลบันนี้เรา
พื้น้องถึงอับจนแล้ว เข้าจึงเอาใจออกหากกรรมมัง เล่าปี่จึงว่า น้ำใจจูลงนั้นลับย์ซ่อน
แน่นอนนัก จงคิดดูเมื่อครั้งกวนอูไปอยู่ด้วยโจโฉออกห่างนั้นเหลียง บุนทิวเสีย
เจ้ากีสงสัยว่าพี่เขาใจออกหากไปอยู่ด้วยโจโฉ จนถึงจะฆ่ากันเสีย และครั้นนี้ถึง
มาทราบว่าจูลงจะไปอยู่ด้วยโจโฉจริง ตัวร้ายจะมีเหตุจึงไป อันจูลงนั้นเห็นจะไม่ทิ้ง
พี่เสียเป็นมั่นคง เตียหุยไม่เชื่อมีความโกรธนัก จึงคุมทหารม้ายี่ลิบรีบกลับชั้น
ไปจะให้พบจูลง ครั้นถึงต้นสะพานเตียงปันเกี้ยว จึงเห็นป่าอันหนึ่งอยู่ข้างทิศ
ตะวันออกก็พาทหารเข้าไป จึงตัดเอากิ่งไม้มามูกทางม้าเข้าแล้วสั่งว่า ถ้าเห็น
กองทัพโจโฉยกมา จงตีม้าให้วิ่งวกเวียนไปในป่าให้ผงคลีฟุ่งตลาดชั้น กองทัพ
โจโฉไม่รู้ก็จะสำคัญว่าชุมชนอยู่ในป่าเป็นอันมาก เตียหุยสั่งทหารดังนั้นแล้วก็
ขับม้ายี่ลิบรีบวนสักดอยู่ต้นสะพาน

ฝ่ายจูลงเข้ารับตะลุมบนอยู่ในกลางกองทัพโจโฉ ตีตลาดออกมากแล้ว
กลับตีหักเข้าไปเล่า เสาหาเล่าปี่แลครอบครัวทั้งปวงมิได้พบ ก็ตีตลาดเข้าออก
รุ่นwaysอยู่แต่เวลา咽ามหนึ่งจนรุ่งสวางชั้น จูลงจึงคิดว่า จะเสาหาเล่าปี่ก็มิพบ
ทั้งครอบครัวก็หายไปจะเป็นประการได้มิได้รู้ และเล่าปี่ปลงธระไว้แก่เราให้รักษา

บุตรภรรยา มาให้หายเสียในทำมกลางกองห้าพฉนี้ดูมีบังควรนัก จะจะอุตส่าห์ ตีฝาฟันเข้าไปหาครอบครัวให้จงได้ ถึงมาตราว่าจะตายในทำมกลางสังคมมากตาม เกิด เม้มได้ครอบครัวเล่าปี จะเอาหน้าไปไว้แห่งใด จูลงคิดดังนั้นแล้ว ก็ขับม้า ฝาเข้าไปในทำมกลางทหารโจรกับทหารประมาณสามสิบม้า เท็นชาวเมืองทั้งปวง ถูกอาชญาคดเจ็บเป็นอันมาก และเสียงร้องให้อื้ออึงคงหนึ่งไป จูลงก็ขับม้าเวียนหา ครอบครัวเล่าปี พบกันหยงถูกอาชญาคดลามากอนซุ่มอยู่ในกอกหญ้า จูลงจึงถามว่า ทำนยังพบนางกำญูหิน นางบิญหินทั้งสองบ้างหรือ กันหยงจึงบอกว่า บัดนี้ ทำนทั้งสองเห็นกองห้าพโจรใจจนจะทันเข้า ก็ลงจากเกวียนอุ่มนบุตรหนีป่นระวล ไปกับชาวเมืองทั้งปวง ข้าพเจ้าจึงควบม้าตามไป พอดีซิงเชา ทหารโจรโคน หนึ่งเอารหวนแหงถูกข้าพเจ้าตกล้มแล้วชิงเอาม้าไป ข้าพเจ้าเจ็บลามากเดินไม่ได้ จึงหนีซ่อนอยู่ จูลงให้ทหารคนหนึ่งลงเสียจากม้า ให้อุ่มกันหยงขึ้นมาแล้วจึง บอกว่า ทำนรับออกไปเกิด ถ้าพบเล่าปีนายเรางงบอกว่า บัดนี้นางกำญูหิน พลัดไปยังหาพบทัวไม่ เราจะสืบเสาะหาให้จงได้จึงจะกลับไป ถ้าเรามีได้นาง กำญูหิน แม้จะเป็นตายประการได้ก็มีได้คิดชีวิต จูลงสั่งแล้วก็ควบม้าไป

พอได้ยินเสียงทหารคนหนึ่งร้องทักกอกอกมาว่า จูลงจะรับขับม้าไปแห่ง ใด จูลงได้ยินดังนั้นก็ขับม้าหยุดไว้แล้วถามว่า ทำนนี้ผู้ใด ทหารนั้นจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นคนขับเกวียนของนางกำญูหิน ถูกเกาหันท์ป่วยไปมีได้ จูลงจึงถาม ว่านางไปอยู่แห่งใด ทหารจึงบอกว่า บัดนี้หนีไปกับชาวเมืองร้างทิศใต้ จูลงได้ฟัง ดังนั้นก็ทั้งทหารทั้งปวงเสีย ขับม้ารับตามไปแต่ผู้เดียว พอบพชาเมืองทั้งสอง หนีซุ่มอยู่เหล่านี้จึงถามว่า นางกำญูหินอยู่ในพวงนี้ด้วยหรือ

นางกำญูหินได้ยินดังนั้น และมาเห็นจูลงก็ค่อยคลายใจ จึงร้องบอก ไปว่าข้าพเจ้าอยู่นี่ ทำนจะช่วยชีวิตไว้ให้รอด แล้วก็ร้องให้ จูลงใจลงจากหลังม้า ข่มมันเข้าไปหาแล้วจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้ามีได้ระวางไว้ทำนแลให้ได้ความลามาก นั้น ໂทยข้าพเจ้าผิดหนักหนาแล้ว บัดนี้นางบิญหินกับอาเต้าผู้บุตรนั้นไปอยู่ แห่งใดเล่า นางกำญูหินจึงบอกว่า ขณะเมื่อลงจากเกวียนเข้าป่นระวลกับ ชาวเมืองนั้นมาด้วยกัน ครั้นทหารโจรไล่ตีเข้ามาภายหลัง ต่างคนต่างแตก กระแสจัดกระจายไปมีรู้ว่าจะไปแห่งใดเลย

เมื่อพูดกันอยู่นั้น พอทหารใจก้องหนึ่งໄลับครอบครัวเข้ามา จู่ๆ ได้ยินเสียงร้องให้อ้ออึงคนนึงขึ้น จู่ๆ ตกใจโดยชั้นหลังม้ามีขมัน แล้วไปเห็นอโตคุ่มหารกของหนึ่งประมานพันเศษ จับได้บิ๊กมัดมือคุ่มมาบนหลังม้า ก็ขับม้า ควบเข้าไปตามด้วยเสียงอันดัง จะรบด้วยอโต อิโตขับม้าเข้ารบด้วยจู่ๆ ไม่ทันได้เพลงหนึ่ง จู่ๆ เอาหวนแหงถูกอโตคุ่มมาตายแล้วก็แก้มัดบิ๊กเสีย ซึ่งได้ม้า หารสองตัวจึงให้บิ๊กแล่นางกำยูหยินซึ่งม้าพาอุกมาส่งถึงต้นสะพาน

เตียวหุยแลเห็นจู่ๆ มาดังนั้นก็ร้องว่า เหตุใดจู่ๆ จึงเอาใจออกหากพี่เรา ไปเข้าด้วยใจ จู่ๆ จึงร้องว่า ทำน้อยกว่าดังนั้น ซึ่งตัวเรามาช้านี้ เพราะเหตุด้วย นางกำยูหยิน นางบิ๊กหยินทั้งสองหายไป เราเที่ยวเสาะหาอยู่จึงช้ามาต่อภัยหลัง ซึ่งเราจะเอาใจออกหากไปอยู่ด้วยใจในนั้นหมายได้ เตียวหุยได้ฟังดังนั้นจึงว่า นี่ หากกันหยองมาบอกหนักเบาแก่เราก่อน ทำไม่ตัวทำนกับเราก็จะได้ผิดใจกัน จู่ๆ จึงถามว่า บัดนี้นายเรารอยู่แห่งใดเล่า เตียวหุยจึงบอกว่า พิเราอยู่ช้างหลัง ทาง ไม่ไกลนักดอก จู่ๆ จึงว่าแก่บิ๊กว่า ทำนพานางกำยูหยินไปให้นายเราก่อนเดิน ตัวเราจะกลับไปเที่ยวสืบเสาะหานางบิ๊กหยินกับอาเต้าให้ได้ก่อนแล้วจะกลับมา จู่ๆ ก็ควบม้ากลับไปพบเยหัวอันคุ่มหารประมานห้าสิบคน ซึ่งม้าถือหวนแหนบ กระเบี้ยนสักดีทางจู่ๆ ไว้ จู่ๆ ก็ขับม้าเข้ารบกับเยหัวอันได้เพลงหนึ่ง ก็เอาหวน แหงถูกเยหัวอันตกมาตาย หารทั้งปวงก็แตกหนึ่งไป และเยหัวอันคนนี้เป็น คนสนิทของใจ ใจ มีกำลังมาก ใจรักใครให้ถือกระเบี้ยนซึ่งกีเกนเกี้ยม ถ้าจะพัน เหล็กก็ดุจนึงว่าพันหยาบ

จู่ๆ ได้กระเบี้ยนแล้วก็ซักกอกอดดู เห็นอักษรารากอยู่ก็รู้ว่ากระเบี้ยนออกของใจ จู่ๆ แหนบสะพายแล้วก็ควบม้าตีฝ่าเข้าไปหานางบิ๊กหยินในกองทัพแต่ผู้เดียว มิได้กลัวแก่ความตาย พบรอบครอบครัวชาวเมืองทั้งสองก็ถามหานางบิ๊กหยินมิได้ชาด คนแหนนี้จึงชี้มือว่า นางบิ๊กหยินถูกหวนที่ขาเดินมิได้ อุ้มลูกนั้งช่อนอยู่ที่ริมผนัง ตึกตรงนี้ จู่ๆ แหนดังนั้นก็ควบม้ารีบไปถึงตึกหลังหนึ่งไฟไหม้ยังแต่ผนัง ก็เข้าไปดูเห็นนางบิ๊กหยินอุ้มอาเจ้า ล้วงเสื้อผ้าริมปากบ่อ จู่ๆ ใจลงจากม้าวิ่งเข้าไป คำนับแล้วก็ร้องให้

นางบิ๊กหยินเห็นจู่ๆ มาดังนั้นก็ใจจึงว่า ทำนพช้าพเจ้าบัดนี้ก็เหมือน

หนึ่งเอารชีวิตลูกข้าพเจ้าไว้ ขอท่านได้มีความกรุณาพาเอาอาเต้านี้ไปให้บิดาให้ได้ เท็นหน้านหน่อยหนึ่งเดิດ อันตัวข้าพเจ้านี้ถึงจะตายก็ตามแต่เรวนหนหลัง จูลงจึงว่า ซึ่งท่านได้ความลำบากหั้งนี้ก็ เพราะข้าพเจ้ารักษาท่านไม่ได้ โภษมิแก่ข้าพเจ้าเป็น ข้อใหญ่ แลบดันข้าพเจ้าติดตามมาพบท่านแล้ว ขอเชิญท่านเข้าม้าเดิດ ข้าพเจ้า จะเดินเท้าต่อหาหารหั้งปวงน่าหน้าท่านออกไป นางบิญหยินจึงว่า ท่านอย่าวิตก ถึงข้าพเจ้าเลย ตัวข้าพเจ้านี้ป่วยหนักอยู่แล้วเห็นจะมีรอด แลบตรัข้าพเจ้านี้จะ รอดชีวิตก็ เพราะท่าน ซึ่งท่านจะลงจากม้านั้นก็เหมือนหนึ่งชีวิตลูกข้าพเจ้าหายไม่ ท่านจะรับเอาแต่ลูกข้าพเจ้าไปเดิດ อย่าเป็นห่วงเป็นใจด้วยข้าพเจ้านี้เลย จูลงจึง ว่าท่านอย่าหนักหน่วงให้ข้าพเจ้าช้ำอยู่เลย เชิญขึ้nm้าเร็ว ๆ เดิດ เสียงทหารใจโน ให้ร้องกระซิ้นล้อมเข้ามาใกล้อยู่แล้ว นางบิญหยินจึงว่า ท่านเอ็นดูแล้วจะรับพา เอานบตรัข้าพเจ้านี้หนึ่นให้รอดเดิດ ตัวข้าพเจ้านี้จะไปด้วยมิได้ จะมาเป็นห่วงอยู่ ด้วยข้าพเจ้านี้ก็จะพาภันตายเสียเปล่า แล้วเอาลูกส่งให้จูลง จูลงก็มีรับ แต่เฝ้า เชิญนางบิญหยินเข้าม้าถึงสองครั้งสามครั้ง นางบิญหยินก็มิได้ขึ้น อันหวานกัน อยู่เป็นช้านาน เสียงทหารใจโนก็ยิ่งให้ร้องกระซิ้นใกล้เข้ามา จูลงจึงว่า ท่านจะ หนักหน่วงอยู่จนนี้ ถ้าแลบทหารใจโดยกมถึงเข้าจะมีพาภันวุ่นวายเสียการไปหรือ นางบิญหยินได้ฟังดังนั้น ก็เอาอาเต้าผู้บุตรเลี้ยงเป็นลูกของนางกำชูหยิน ภารยาหลวงนั้นวางลงไว้หนีอแพ่นดินต่อหน้าจูลง แล้วก็ใจลงในบ่อหน้าตาย

จูลงเห็นดังนั้นก็ร้องไห้ จึงกวดเอาดินผสมบ่อเสียหัวงจะมิให้ทหารใจโน เห็นชาตกพร จึงเอาผ้าห่อตัวอาเต้าเข้าทำเป็นอู่สวมคลองแล้ว ปลดกระดุมเกราะ เสีย แหวกอกออก เอาอาเต้าซ่อนเข้าในเกราะกลัดดุมหุ้มตัวไว้แล้วก็ขึ้nm้าขับ ออกมา พอพนัยน์เบ่งซึ่งเป็นทหารรองใจโนคุณทหารเดินเท้าก่องหนึ่งออกสักด ทางไว้ จูลงก็ขับม้าเข้าบด้วยขันเบ่งได้สามเพลง ขันเบ่งเสียที จูลงแหงด้วย ทวนตกม้าตาย ก็รับหักฝ่าอกมา พอพนก่องหพเตียวคับตั้งสักดอยู่อึก จึง ขับม้าเข้าบด้วยเตียวคับได้ลิบห้าเพลงก็ซักม้าควบหนี เตียวคับเห็นได้ก็ขับม้า ไล่ตามไป จูลงขับม้าหนีไปโดยเร็ว ปะหลุมเก่าแห่งหนึ่งม้ายังตัวมิทันก็ตกลง เตียวคับได้ก็ขับม้าสะอึกกระใจมาจะแหงด้วยทวน ขณะนั้นเป็นบุญของอาเต้า ซึ่งจะได้เป็นกษัตริย์ มิควรที่จะตายด้วยอายุช ก็ให้บันดาลเป็นแสงเพลิงวาน

สร่างเป็นแปรรูปขึ้นจากหลุม เตียวคับเห็นดังนั้นก็ตกใจ ม้านั่งก็ยืนชะงักอยู่ จุล่งกระทิบเดือนพัมซังม้าโดยแผ่นขึ้นจากหลุมหนีไปได้ เตียวคับเห็นประจักษ์ ดังนั้นก็มิอาจที่จะตาม แต่ม้าเอี้ยนแลเตียวคีสองคนคุณทหารวิ่งตามร้องมา ช้างหลังว่า จุล่งครั้งนี้จะหนีรามพันแล้ว ฝ่ายเจียวเทียและเจียวหลำสองคนคุณ ทหารก้าวสักดออยู่ช้างหน้า จุล่งก็ขับม้าเข้ารบด้วยทหารทั้งสี่นายเป็นสามารถ และหารเลวทั้งนั้นก็เข้าล้อมรุมรอบพุ่งเป็นลมม่าน จุล่งก็ชักธนบืออกไอลีฟัน ทหารทั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก

โจรให้ข้ออยู่บนเนินเขาเงาสน แลลงไปเห็นจุล่งเข้ารบพุ่งตะลุมบอนด้วย ทหารทั้งปวง และฝ่านไปมิได้ย่อห้อ จึงถามว่าทหารเล่าปีคนนี้ซื่อดิมฝิมือ เช้มแข็งนัก โจหองได้ยินโจนอกาม ก็ขับม้ารีบลงไปจากเนินเข้าสักดหน้าจุล่งไว้ แล้วก็ร้องถามว่าท่านนี้ซื่อใจ จุล่งจึงร้องบอกว่าเราซื่อเตียวจุล่ง โจหองชักม้ากลับไปแจ้งแก่โจโฉ โจรจึงสรุสรถูกว่าทหารคนนี้มีอ่านใจประดุจเสือ แล้วจึงสั่งให้ไปร้องประการศร่า อย่าให้ผู้ใดเอาเกาทันฑ์ยิงจุล่งเลยจะตายเสีย จงช่วยกันล้อม จันเอาเป็นให้ได้ ฝ่ายจุล่งก็ขับม้าໄลฟันทหารทั้งปวงออกมานี้ได้ ด้วยเหตุว่าโจโฉ ห้ามทหารทั้งปวงมิให้ยิงเกาทันฑ์ และบุญของอาเต้าที่จะได้เป็นกษัตริย์นั้นด้วย จึงเผอญให้จุล่งฆ่านายกองใหญ่เสียได้ถึงสองนาย ทหารออกห้าสิบคน โลหิตติด เกราะแลข้างม้าดูจนึงรดด้วยน้ำครั้ง

จุล่งขับม้าพาอาเต้ารีบมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พบร่องจันกับจงลินพื้นดอง ซึ่งเป็นทหารรองนายหัวตุนชักม้าสักดหน้าไว้ จุล่งขับม้าเข้ารบด้วยจัน จงลินได้ สามเพลง แหงงจันตกม้าตาย จุล่งก็ขับม้ารีบหนีไป จงลินขับม้าໄลตามกระชั้น ติดม้าจุล่งไป กระหยับจะแหงงด้วยหวน จนจะได้เสียรอมร้อยอยู่ จุล่งชักม้าหัน ตัวกลับมาต่อสู้ด้วยจงลิน พอม้าจงลินໄลกระชั้นชิดไปยังตัวไม่ทัน อกจงลินแล อกจุล่งจักแหล่นจะปะทะกันเข้า จุล่งเอาหวนปัดหวนจงลินโดยเร็วกระเด็นไป จึงชักเอากระเบื้องจงลินถูกคีรียะตลอดลงไปตัวชาดออกกลางซีกหนึ่ง จงลิน ชาดใจตายในทันใด จุล่งก็ขับม้ารีบหนีไปถึงสะพานเตียงปันเกี้ยว พอดียิน เสียงหการโจโฉให้ร้องตามมาช้างหลัง กำลังม้าแลกำลังจุล่งก็อ่อนลง พอแลเห็น เตียวทุยยืนอยู่ที่สะพานจึงร้องว่า ครั้งนี้เหลือกำลังช้าพเจ้านัก ท่านช่วยช้าพเจ้า

รูปที่ ๙๖ เตียวหุยทำอุบາຍลงทหารใจโนมิให้ดีดตาม

รูปที่ ๙๗ เลี้ยวปีเท็นเรอระน้ำงเบ็งกับชุนชิยามาในเรือ

ด้วย เตียวหุยจึงร้องว่า ท่านรับข้ามสะพานไปเสียให้พ้นแค่เดียว ข้าพเจ้าจะสู้เอง จุล่งก์รับข้ามสะพานไปทางประมานสองร้อยเส้นก์พบเล่าปีพากอยู่ จุล่งก์ลงจากม้าเข้าไปค่านบแล้วร้องให้เล่าความให้ฟังทุกประการ แล้วว่าข้าพเจ้าได้แต่อเต้าบุตรของท่านห่อมาในกระ แลเมื่อข้าพเจ้าตีหักออกจากที่ล้อมรอบพุ่งกันอยู่กับทหารโจโฉนั้น ยังได้ยินเสียงร้องให้อยู่ บัดนี้นี่ไปนานแล้วมิได้ยินเสียงร้องให้จะเป็นอันตรายเสียก็มิรู้เลย

จุล่งก์แก้เกราะออก เห็นอาเต้านอนหลับก็ใจจึงว่าแก่เล่าปีว่า บุญของท่านนักหนา บุตรท่านหาเป็นอันตรายสิ่งใดไม่ แล้วจุล่งก์อุ้มอาเต้าส่งให้เล่าปี เล่าปีรับเอาอาเต้า แล้วทำเป็นโทรศั้งบุตรลงแล้วว่า เพราะอ้ายจัญไรคนเดียนนี้ จุล่งทหารเอกสารแจกละนจะเสียแก่ข้าศึก จุล่งเห็นดังนั้นก็ตกใจรับลูกเข้าไปรับ เอาอาเต้าไว้ได้แล้วคุกเข่าค่านบว่า ท่านอย่าโทรศั้งบุตรท่านเลย อันดับข้าพเจ้านี้ ถึงตายก็จะเอาโลหิตทาแผ่นเดินไว้ให้ปรากฏ จะขอสนองคุณท่าน

ฝ่ายบุนเพ่งคุมหาการໄลติดตามจุล่งมาถึงสะพานเตียงปันเกี้ยว เห็นเตียวหุยถือหวนยืนสักดอยู่ที่ต้นสะพาน และเห็นผงคลีห้ามซึ่งทหารเตียวหุยตีให้วิ่งพุ่งตลาดอยู่ในป่า ก็สำคัญว่าทหารเข้าชุมอยู่เป็นอันมาก ยังม้าอยู่มิได้รุกเข้าไป พอโจทยิน ลิเตียน แยหัวเอียน วังจัน เตียวเลี้ยง เตียวคัน เคานูเปดนาาย คุมหาการตามมาทัน เห็นดังนั้นก็คิดว่าชงเบงแต่งกลอุบายนชุมทหารไว้ ก็ชวนกัน หยุดอยู่สิ้น จึงให้คนรับไปแจ้งแก่โจโฉ โจโฉรู้ดังนั้นก็ยกทหารรีบมา

เตียวหุยแล้วไปเห็นทหารยกมาเป็นอันมาก เห็นลีปทันกันมาช้างหลังก์รู้ว่าโจโฉยกตามมาเอง จึงร้องตราดออกไปด้วยเสียงอันดังว่า ตัวกูชื่อเตียวหุย ผู้ใดซึ่งมีฝีมือเข้มแข็งจะมาสู้กันลองกำลังดูให้ถึงแพ้ชนะ ทหารโจโฉได้ยินเสียงเตียวหุยก์ตกใจ ตกตะลึงอยู่มิได้เข้ารับ เตียวหุยก็ให้ทหารแก้กงไม่ซึ่งผูกทางม้าออกแล้วให้ชักกรະดานสะพานเสีย แล้วพาทหารกลับมาหาเล่าปี จึงเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ เล่าปีจึงว่าอันดับเจ้านี้มีฝีมือกล้าหาญก็จริง แต่ว่าเสียดายทำอุบายนิตลอด ซึ่งเจ้าชักสะพานเสียทั้งนี้ เมื่อันจะบอกแก่โจโฉว่า คนน้อยให้ตามมา ถ้าเจ้ามิชักสะพานเสีย โจโฉก็จะสำคัญว่าชุมคนไว้ในป่ามากจะกล่าวอยู่ เล่าปีว่าดังนั้นแล้วก็พาทหารบากลงทางลัดจะไปท่าชันจัน

ฝ่ายเตียวเลี้ยวกับเตียวคัน เคากหินเตียวหุยหนีไปแล้ว จึงกลับไปบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้เตียวหุยซักสะพานเสียหนีไปแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าเตียวหุยผู้เดียวหาไม่หายไม่ จึงซักสะพานเสียหนีไปเพราะกลัวเราจะตาม แล้วจึงเกณฑ์ทหารสามพันให้ไปทำสะพานเป็นสามสัน กำหนดให้แล้วแต่ในเวลาวันเดียวจะรับข้ามทหาร ลิเตียนจึงว่าแก่โจโฉว่า ชั่งท่านจะรับยกตามเล่าปีไปนั้นข้าพเจ้ายังคิดเกรงอยู่ เกลือกจะเป็นอุบายของชงเบี้ยง อันเตียวหุยจะมีปัญญาความคิดทำกลถึงเพียงนี้ยังไม่เห็นด้วย ขอท่านอย่าเพ่อทำการล่วงไปก่อน โจโฉจึงว่าอุบายแต่เพียงนี้จะกลัวอะไรนัก ถึงจะยังกว่านี้หากไม่กลัว โจโฉก็รับยกทหารข้ามสะพานตามไป

ฝ่ายเล่าปีได้ยินเสียงทหารให้ร้องตามมาข้างหลังดังหนึ่งแผ่นดินจะทรุดและมาเห็นผงคลิฟฟุ่งลงไปในอากาศ จึงว่าเราจะไปบัดนี้ก็มีทางระหว่างหน้าอยู่ข้างหลังเล่ากองหัพก์ตามมาจะทำประการได้ จึงสั่งให้จูล่งตระเตรียมตัวลงมาอยู่ข้างหลัง ค่อยรับกองหัพซึ่งจะตามมา

ขณะนั้นโจโฉจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เล่าปีครั้งนี้อุปมาเหมือนปลาขังอยู่ในถัง เสือตกอยู่ในหลุม ถ้าแลจะละเสียให้เลือดลอดหนีไปได้บัดนี้ ก็เหมือนปล่อยเสือเข้าไป ปล่อยปลาลงในมหาสมุทร ทหารทั้งปวงจะช่วยกันเขมั่นชะมักจับตัวเล่าปีให้จดได้ ทหารทั้งปวงต่างคนต่างรับขึ้นหน้าขับกันตามไป

ฝ่ายกวนอูซึ่งไปณ เมืองกังแย ได้ทหารหมื่นหนึ่งลงเรือคุยกับมาถึงกลางทาง รู้ระสายไปว่าเล่าปีแทรกมาถึงสะพานเตียงปันแก้ยิว ก็ให้ทหารจอดเรือเข้าณ ท่าขันจัน ยกทหารรับขึ้นบนมาสักดรับเล่าปี พอเล่าปีแยกไปทางลัดมีได้พบกัน มาถึงเนินเขาแห่งหนึ่งพบกองหัพโจโฉยกติดตามเล่าปีมาทางใหญ่ กวนอูก็ขับทหารให้ร้องยกรับสวนทางขึ้นมา โจโฉเห็นดังนั้นจึงว่า ชึ่งลิเตียนหัดทานเรานั้นก็เห็นจะต้องด้วยกลซึ่งเบื้องจริงเหมือนคำลิเตียน แล้วก็สั่งให้ทหารถอยกลับลงมา กวนอูก็ได้รับพุ่งติดตามไปทางประมาณร้อยสัน เห็นทหารโจโฉถอยไปมิได้ต่อรุน ก็กลับหลังย้อนมาตามทางลัด พบเล่าปีก็มีความยินดี จึงพาไปลงเรือแล้วถามว่านางบิญหยินพีสะไภ้ข้าพเจ้าไปอยู่ไหนแล้ว เล่าปีจึงบอกเนื้อความแก่กวนอูตามซึ่งได้รับพุ่งกับโจโฉนั้นว่า นางบิญหยินกระโจนน้ำตายเสียแล้ว จูลง

จึงเอาแต่บุตรนี้มาให้เรา กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจให้ใหญ่ว่า วันเมื่อไปตามเสด็จพระเจ้าเหตียนแต้ ถ้าท่านมิท้ามข้าพเจ้า ที่ไหนจะได้ความเดือดร้อนถึงเพียงนี้

เล่าปีจึงว่า ครั้งนั้นตัวพีก้อนาดา หาที่จะตั้งเป็นภูมิฐานมิได้ เมื่อไอนหนูติดจัน กลัวจะทำการนั้นมิตรลอดจึงห้ามเสีย และเมื่อเล่าปีพูดกันกับกวนอูอยู่นั้น พอกล่าวก็ยกกองทัพเรือมาช้างฟากตะวันตก เล่าปีได้ยินเสียงໂหก็ตกใจ จึงแลบไปเห็นนายเรือแต่งตัวใส่เสื้อโพกศีรษะด้วยผ้าขาวกีสังเกตได้ว่าเล่ากี เล่าปีให้ทหารทั้งปวงลงบอยู่ ครั้นเล่ากีมาถึงจึงจอดเรือเข้าค่านับเล่าปีแล้วร้องให้ ว่าบันนี้ ข้าพเจ้าแจ้งไปว่าท่านเสียทีแก่โจโฉแตกมา ข้าพเจ้าจึงยกกองทัพมาหวังจะช่วยท่าน

เล่าปีมีความยินดี จึงเล่าเนื้อความแต่หลังให้หلانฟังทุกประการ แล้วให้เคลื่อนเรือออกจากท่า พอกลับเรือรบกองหนึ่งใช้ใบมาช้างทิศตะวันตก เล่ากีประหลาดใจจึงว่าแก่เล่าปีว่า ข้าพเจ้าเกณฑ์ทหารยกมาครั้งนี้ก็ลืมเชิง เมืองกังแซ ผู้คนก็เบาบางนัก บันนี้เรือรบใช้ใบามาเป็นอันมาก เห็นจะเป็นท่าของโจโฉ ถ้ามิดังนั้นก็จะเป็นท่ารจิวี่ให้ยกมาทำอันตรายเป็นมั่นคง จะทำกระไรดีครั้น เรือรบเข้าไปใกล้ เล่าปีแลบไปเห็นชงเบ้งนั่งมาช้างหน้าเรือ ชุนเชียนอยู่ท้ายกีมีความยินดี จึงให้ทหารเรียกให้ข้ามฟากมาแล้วถามว่า เหตุใดนท่านค่อยล้าหลังอยู่ฉะนี้ ชงเบ้งค่านับแล้วจึงบอกว่า ซึ่งข้าพเจ้าล้าหลังอยู่ เพราะข้าพเจ้าอยู่เกณฑ์ คนเพิ่มเติมมาอีกจึงช้า เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ให้ใช้ใบแล่นมา จึงปรึกษากับชงเบ้งซึ่งจะคิดอ่านทำการรบพุ่งกับโจโฉสืบไป

ชงเบ้งจึงว่า หัวเมืองปากน้ำเมืองกังແยนนั้น มีค่ายคุมนั่นคงพอจะตั้งอยู่ ต่อสู้กับโจโฉได้ ขอให้ยกไปอยู่เมืองแยกเด้าปากน้ำเมืองกังแซเด็ด ข้าวปลาอาหาร กับบริบูรณ์เห็นจะไม่ชัดสน แล้วจึงว่าแก่เล่ากีว่า ท่านจะเร่งกลับไปเมืองกังแซ ระหว่างทางทั้งปวงให้พร้อมไว้ จะได้ช่วยกันทำการไปช้างหน้า เล่ากีจึงว่า ซึ่งจะให้กลับไประหว่างทางทั้งปวงให้พร้อมไว้ จะได้ช่วยกันทำการไปช้างหน้า เล่ากีจึงว่า ให้ช่วยจัดแจงทหารทั้งปวง แม้เสร็จแล้วจะกลับมาอยู่เมืองแซเด็ดกีตามเดิม ชงเบ้งเห็นชอบด้วยจึงให้กวนอูคุมทหารห้าพันไปรักษาเมืองแซเด็ดไว้ แล้วกีพานเล่าปีไปเมืองกังแซด้วยเล่ากี

ตอนที่ ๗๙

ฝ่ายโจโฉครั้นพบกวนอูในกลางทางนั้นสำคัญว่ากลของชงเบ้ง มิอาจตามเล่าปีไป ถอยกลับมา จึงคิดว่าเล่าปีหนึ่งไปได้ฉะนี้ น่าที่จะรุกไปตีเอามีอง กังเหลงเป็นมั่นคง ถ้าเล่าปีได้มีองกังเหลงแล้วก็จะตั้งมั่นอยู่เห็นจะทำการยก กือรับยกทหารคืนหลังมาจะไปตีเอามีองกังเหลง

ขณะนั้นเตียงยีซึ่งได้รักษาเมืองเกงจิวแจ้งว่า เมืองชงหยงนั้นเข้าโจโฉ แล้ว ครั้นรู้ว่าโจโฉยกมาถึงแคนเมืองเกงจิวก็กลัว เห็นว่าจะสูญได้ก็พากัน ประชาราษฎรทั้งปวงออกมารบกันจนโจโฉ แล้วให้เช่นโจโฉเข้าไปในเมือง โจโฉจัด แจงอาณาประชาราษฎรทั้งปวงเป็นประกติแล้ว จึงว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า บัดนี้ เล่าปีไปตั้งอยู่ ณ เมืองกังແยแล้ว นานไปข้างหน้าเห็นว่าจะเป็นหนึ่งใจเดียวกัน เข้ากับเมืองต่องง่อ จำจะรับกำจัดเสีย เหมือนหญ้าแพรกถ้ามีรับชำรุดเสียก็จะ งอกมากอกรากเป็นพืดติดผูกหันกันไป แต่จะคิดประการใดจึงจะกำจัดเล่าปีได้

ชุนชิวจึงว่า ชั่งมาอุปราชยกมาครั้นนี้ก็ให้ภูหลวงนัก ปราภูน้ำไปทุก ตำบล ขอให้ทำมีหนังสือไปถึงชุนกวนชวนมาเที่ยวเล่นป่า ณ เมืองกังແยแล้ว จงคิดอ่านชวนกันจับเล่าปีให้ได้ ถ้าได้ตัวเล่าปีแล้วจะแบ่งเมืองเกงจิวให้กึ่งหนึ่ง แล้วจะสถาบันต่อ กันเป็นพื้น้องมีได้ทำร้ายแก่กันสิบไป ถ้าชุนกวนเห็นหนังสือก็ จะมีความย่าเกรงบุญแลบัญญามหาอุปราช ตีร้ายก็จะมา โจโฉเห็นด้วยจึงแต่ง หนังสือให้หัตถ์ถือไปเมืองกังตั้ง แล้วจึงให้ตราตรียมหัพบทพเรือไว้ แสร้งให้ กิตติศัพท์ปราภูน้ำเลื่องลือไปว่า ทหารมมาอุปราชยกมาครั้นนี้พลร้อยหมื่น และ เรือรบชั่งทอดอยู่ช่ายทะเลนั้นดังหนึ่งจะเต็มไปทั้งมหาสมุทร ข้างหัพบทันนก็ให้ ทำค่ายรายต่อ กันออกไปประจำทางถึงสามพันลี้

ฝ่ายชุนกวนครั้นแจ้งว่าโจโฉยกหัพบทุกมาถึงเมืองชงหยง เล่าจ่อง ออกไปคำนับยกเมืองชงหยงให้โจโฉแล้ว บัดนี้จะยกไปburnเอามีองกังเหลง ชุนกวนคิดเกรงโจโฉจะมาถึงเมือง จึงปรึกษากับที่ปรึกษาทั้งปวงว่า โจโฉยก

ทหารมาจารบอาเมืองกังเหลง เห็นจะมิหยุดแต่เท่านั้น จะตามมาถึงเรา จะคิดอ่านป้องกันไว้ประการใด โลซกจึงว่า อันจะป้องกันมิให้ข้าศึกตามมาถึงเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเกงจ้วนเป็นเมืองใหญ่ ผู้คนหั้งปวงก์พรักพร้อมสารพัดจะบริบูรณ์ ถ้าเรายกทหารไปตีอาเมืองเกงจ้วนตั้งมั่นอยู่ได้แล้ว จะปราบรวมไว้รักกันทัพโจโฉ ยิ่งกว่านี้ก็จะป้องกันไว้ได้มิให้ข้าศึกถึงเมือง อนึ่งถ้าได้เมืองเกงจ้วนแล้ว เห็นจะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ บัดนี้เล่าเบี่ยวก์ตายแล้ว เล่าปี่เล่าก์ระส่าระสายตั้งตัวยังมิได้ แตกไปปอยู่กับเล่าก์ ณ เมืองกังแซ ข้าพเจ้าจะขออุบາຍแต่งเครื่องเช่นทำเป็นไปค่านบคเพเล่าเบี่ยว แล้วจะพูดจาเกลี้ยกล่อมผู้คนหนาหราชาวเมืองเกงจ้วนแล เล่าปี่ให้ลงใจพร้อมกันแล้ว ก็เห็นว่าจะทำการกำจัดโจโฉเสียได้โดยง่าย ชุนกวนเห็นด้วยจึงจัดแจงสิ่งของให้แก่โลซกไปเมืองกังแซ

ฝ่ายเล่าปี่จึงปรึกษาด้วยชงเบี้ยงว่า ใจโดยกหพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนักเกลือกจะยกติดตามมาอีก เราจะคิดอ่านประการได้ดี ชงเบี้ยงจึงว่า อันจะอยู่เมืองกังแซนี้เห็นชัดสนนัก ถ้าใจโดยกมาถึงจะเสียทีอีก ขอให้ท่านยกไปปอยู่เมืองกังตั้งอาศัยชุนกวนถูก ถ้าแลโลจโฉรู้ว่าทำนไปปอยู่กับชุนกวนก็จะตามไป ดีร้ายใจใจกับชุนกวนก็จะผิดกันชื้น เรายกจะอยู่ห่างกลาง ถ้าไครเพลียงพล้ำลงเห็นได้ทีเราก็จะเข้าอาเมื่อปลายมือ เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย เล่าปี่จึงว่า ชีว่าทำนคิดทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ชุนกวนนั้นมีผู้กอบบไปด้วยสติปัญญาทำนบ่ำรุ่งเป็นอันมาก เกลือกจะมิยอมให้เรารอยู่ก็จะอปยศแก่เขา ชงเบี้ยงหัวเราะแล้วจึงตอบว่า ใจใจยกกองหพมาครั้งนี้อิกเกริกดังแผ่นดินจะถล่ม เห็นว่าชุนกวนจะสะดุกหากใจอยู่ดีร้ายจะใช้คุนสอดแแนวมาถึงเรา ถ้าแลผู้ใดมาถึงทำนแล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสา เอาแต่เรือลำหนึ่งไปกับลิ้นข้าพเจ้าสามนิ้วเท่านี้ ไปยุให้ชุนกวนผิดกับใจใจได้ ถ้าใจใจแพ้ก็จะเข้าช่วยชุนกวน เห็นได้ห่วงทีแล้วเราก็จะเข้าชิงอาเมืองเกงจ้วนเป็นกำไรเปล่า เม็ชุนกวนแพ้ เรายกจะคิดแก้ไขชิงอาเมืองกังตั้งไว้ได้

เล่าปี่จึงว่า อันความคิดทั้งนี้เราก็เห็นด้วยอยู่ แต่ทว่าผู้ใดซึ่งจะมาหาเรานั้นยังไม่เห็นเลย พอกล่าวปี่ว่าแก่ชงเบี้ยงยังมีหันขาดค่า ทหารวิ่งเข้ามาบอกว่า บัดนี้ชุนกวนใช้ให้โลซกอาเครื่องเช่นมาแต่เมืองกังตั้งจะมาค่านบคเพเล่าเบี่ยว ชงเบี้ยงได้ยินดังนั้นก็ตอบมือหัวเราะ จึงถามเล่ากี่ว่า ขณะเม็ชุนกวนนี้บิดาชุนกวน

ถึงแก่ความตายนั้น ท่านได้แต่งไปคำนับศพหรือ เล่าก็จงว่า เมืองกังตั่งกับ เมืองเงงจิ่วเป็นอริกัน อยู่มานิดาข้าพเจ้ามานิดาเชาถึงแก่ความตายแล้ว จะกลับไปคำนับศพกระไรได้ คงเบ่งจิงว่า ถ้าดังนั้นโลซกมาครั้งนี้เห็นจะมีมาคำนับศพ โดยสุจริต จะมาสืบเอกสารกิจการบ้านเมืองเป็นมั่นคง จึงว่างแก่เล่าปีว่า ถ้าโลซก มาหาท่าน จะพูดจาไตร่ถามถึงใจโดยประการใด ท่านจะบอกปฏิเสธเสียว่าหารู้ไม่ แม้จะซักไใช่ไตร่ถามสืบไปก็จะบอกว่าให้ไปตามของเมืองดูเดิม เล่าปี เล่าก็จงให้คนไปรับโลซกชั้นมา แล้วจึงแต่งโ懿ี้ยงตามประเพณี

ขณะเมื่อโลซกกินโ懿ี้ยงถามเล่าปีว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์เข้า เล่าลือว่าท่านมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารีนัก เป็นที่สรรเสริญแก่คน ทั้งปวง ข้าพเจ้านี้เป็นคนบุญน้อยมิได้พบเห็นเลย มาได้พบท่านในวันนี้ก็เป็น วาระนัก บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า ท่านกับใจโดยได้รับพุ่งกันเป็น สามารถยังจะจริงหรือ ใจโดยนั้นจะมีทางมากน้อยลักษณะยังไง

เล่าปีจึงว่าวันคนทั้งปวงนับถือสรรเสริญว่าเรามีใจโอบอ้อมอารีนักจริง อยู่ แต่ว่าเรามีความคิดแล็บัญญาตนักเป็นประมานดูกา ทั้งท่านเล่าก็น้อยนัก ซึ่งจะต่อตัวใจโดยนั้นก็มิได้ แม้รู้ว่าใจโดยกماแล้วเราเกิดลอดหนีอาชัวรอด มีอาจอยู่ให้ใกล้ ยกที่จะรู้เห็นว่าท่านใจโดยมากแล่นอย ท่านถามฉันนักจนใจ อยู่มิรู้ที่จะบอกได้ โลซกจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านได้รับพุ่งกับใจ โดยเบงได้คิดกลอุบายนลงเผาทหารเสียถึงสองครั้ง จนใจโดยสะดุงตกใจกลัว เหตุใจนท่านจึงว่าไม่รู้เล่า เล่าปีจึงว่า ถ้าท่านจะครรภ์ให้ตนดักไปตามของเมืองเดิม อันจะถามเรานักเหมือนถามเสียเปล่า โลซกจึงว่า บัดนี้จะเบงอยู่ที่ไหนแล้ว ขอให้ ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าสนใจด้วยลักษณะอย่างหนึ่ง

เล่าปีจึงเรียกของเมืองออกมาหาโลซก ต่างคนต่างคำนับกันแล้ว โลซกจึง ว่าแก่ของเบงว่า ข้าพเจ้าได้ยินคำสรรเสริญปัญญาท่านนี้เอิกเกริกนักหนา ซึ่งได้ มาพบท่านวันนี้เป็นวาระนาทีสุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอถามท่านหน่อยหนึ่ง ซึ่ง ท่านได้ทำการburnพุ่งกับใจโดยครั้งนี้ ได้คิดอ่านกลอุบายนเป็นประการใดบ้าง คงเบง จึงว่า อันใจโดยนั้นประกอบด้วยปัญญาความคิดมาก เรายังจะอาจทำการ ขับเคลื่อนด้วยใจโดยได้ เพราะกำลังทหารกันอยกว่าน้อย จึงอุดสานห์หลบหลีกหนีมา

เสียเอ้าตัวรอด โลซกจึงว่า อันตัวท่านกับเล่าปีจะต่อด้วยโจนมิได้ พากันหลบหลีกหนีมาจะหยุดอยู่แต่เพียงนี้หรือ หรือจะคิดต่อไปประการใดอีก

ขงเบ้งจึงบอกว่า อาวสั่วเจ้าเมืองชั้งงานเป็นคนชอบกันกับเล่าปีนายเรานัดนี้เล่าปีก็คิดว่าจะผ่อนผันไปอาศัยอยู่ด้วย โลซกจึงว่า อันเมืองชั้งงานนั้นผู้คนข้าวปลาอาหารก็น้อย แต่ตัวอาวสั่วเองก็ยังรักษาไม่ครื้นได้ เหตุใดจึงจะอาจรักษาผู้อื่นได้เล่า เราระบุเดียว ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ว่าบัดนี้จันใจอยู่แล้วด้วยหาที่จะอาศัยมิได้ จำเป็นจะไปพึ่งอยู่ก่อนพอได้ยังตัวก็จะได้คิดทำการต่อไป โลซกจึงว่า ท่านจะไปอาศัยอยู่เมืองกังตั้งจะมิดหรือ อันชุนกวนนายเราก็มีน้ำใจอารี ทั้งอาณาประชาราษฎร์รักใครเป็นอันมาก แล้วข้าวปลาอาหารก็นบริบูรณ์ ขอท่านให้คุณไปหาชุนกวน พูดจาเกลี้ยกล่อมให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ช่วยกันคิดอ่านกำจัดโจนเสีย เท็นจะสำเร็จดังความคิดของท่าน

ขงเบ้งจึงว่า ท่านว่านี่บุญคุณแห่งหนา แต่ว่าเล่าปีกับชุนกวนก็ไม่คุ้นเคยกันมาแต่ก่อน ถึงจะให้ไปว่ากล่าวก็เห็นชุนกวนจะไม่ผ่อนผันกรุณา จะประการเสียเปล่า อนึ่งคนที่จะใช้ไปเจรจาต่างหากต่างใจนั้นก็ขัดสน โลซกจึงว่า บัดนี้จูกัดกินพี่ท่านก็ไปอยู่เมืองกังตั้ง เป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของชุนกวน กับน้ำหอยจะครรภ์ท่าน ชุระอันนี้ข้าพเจ้าขอรับเอา จะพาท่านไปให้ถึงชุนกวนให้เจรจาด้วยจะได้ เล่าปีได้ฟังโลซกว่าดังนั้นจึงว่า อันขงเบ้งนี้เป็นอาจารย์ของข้าพเจ้าเปรียนเหมือนดวงใจ แต่จะคลาดข้าพเจ้าสักครู่หนึ่งยังมิได้ หรือจะไปถึงเมืองกังตั้งนั้นเรามิให้ไป โลซกก็อ้อนหวานว่า ขอให้ขงเบঁงไปพบกับนายข้าพเจ้าสักครู่หนึ่งเดิด เล่าปีก็ทำเป็นบิดพลิ้วมิยอม ขงเบঁงจึงว่าแก่เล่าปีว่า อันการครั้งนี้จวนตัวเรารอยู่แล้ว จะนิ่งอยู่ฉะนี้ก็มิได้ ท่านลงให้ข้าพเจ้าไปเดิด จะได้รู้จักหนักແลเบาที่จะคิดอ่านผ่อนผันรักษาตัวไปข้างหน้า เล่าปีจึงว่า ถ้าฉะนั้นท่านจะไปก็ตามโลซกได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงคำนับลาเล่าปีแล้วก็พากงเบঁงมาลงเรือ จึงว่าท่านไปพบกับชุนกวนแล้วจะอยู่กับกว่าโจนมีทหารมาก บอกพวงเสียว่ามีทหารน้อย ขงเบঁงจึงว่า ข้อนั้นท่านอย่าวิตกเลย ไว้เป็นพนังงานของเรา

ครั้นโลซกมาถึงเมืองกังตั้ง จัดแจงที่อยู่ให้แก่ขงเบঁงโดยสมควรแล้วก็เข้าไปหาชุนกวน ชุนกวนจึงถามว่า ท่านไปสืบกิจการ ณ เมืองกังแยนนั้นยังเป็น

ประการใดบ้าง โลซกจึงว่า ข้าพเจ้าไปสืบกิจการนั้นก็ได้แจ้งมาอยู่ แต่ทว่าจะบอกแก่ท่านนี้ยังมีขอบอกกลก่อน ชุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงเอานั้งสือซึ่งใจให้มาันนั้นยืนให้โลซกดูทั้งผู้นึก โลซกก็รับเอานั้งสือแล้วจึงว่า ใจใจให้มีหนังสือมาทั้งนี้ประณานะเกลี้ยกลومให้เป็นใจเดียวกันด้วยหวังจะคิดทำการไปข้างหน้าเห็นจะไม่สุจริตต่อเป็นมั่นคง แล้วฉึกผนึกอกรอ่านให้ชุนกวนฟังเป็นใจความว่า พระเจ้าเทียนเตี้ยให้เราคุณทหารห้าสิบหมื่นมากำจัดเล่าจ่องเสีย บัดนี้ยกมา ก็ได เมืองชงหยงหัวเมืองเงงจิ่วแล้ว อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็มีความยินดีเป็นอันมาก และรากซ่องสุมทหารได้ถึงร้อยหมื่น นายทหารพันหนึ่ง แต่มีน้ำใจคิดถึงท่านจะครรภ์กันสักครั้งหนึ่ง ขอให้ท่านออกมากเที่ยวเล่นป่า ณ แดนเมืองกังแซ จะได้ช่วยกันคิดอ่านกำจัดเล่าปี่ผู้เป็นศัตรูแผ่นดินเสีย ถ้าสำเร็จแล้วเราจะแบ่งเมืองเงงจิ่วให้แก่ท่านก็หนึ่ง แล้วเราจะร่วมสาบานไว้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถ้าท่านจะเห็นประการใดก็ให้มีหนังสือตอบมาให้แจ้ง

โลซกอ่านหนังสือแล้วจึงถามชุนกวนว่า ใจของท่านจะคิดประการใดเล่าชุนกวนจึงว่า เรายังมีรู้ที่จะคิดเลย เตียวเจียวจึงว่า บัดนี้ใจใจได้คุณทหารถึงร้อยหมื่น เอาไว้สั่งพระเจ้าเทียนเตี้ยมาว่าทั้งนี้ ประณานะเที่ยวกำจัดให้ออยู่ในอ่านาจของตัว ซึ่งท่านจะคิดอ่านต่อสู่ใจใจนั้นก็ยก จะอาศัยได้ก็แต่ท่านเล็กน้อย บัดนี้เล่าใจใจก็ได้เมืองเงงจิ่ว แล้วทหารในเมืองเงงจิ่ว ก็สันทัดในทางทะเล เมื่อันกันกับเมืองเรา แม่ใจใจยกมา ก็จะเสียที ขอให้คิดอ่านออกไปอ่อนน้อมใจใจเด็ด อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็จะมีความสุขสินไป บรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังเตียวเจียวว่าดังนั้นจึงว่า เตียวเจียวว่าดังนี้ขอบด้วยประเพณีดังนักหนา ชุนกวนก็นั่งอยู่มิได้ว่าประการใด เตียวเจียวจึงชี้ว่า อิกท่านอย่า Wit กอยู่เลย จงเร่งคิดอ่านออกไปคำนับใจใจเห็นจะมีความสุข ชุนกวนสั่นศีรษะแล้วก็นั่งเสีย สักครู่หนึ่งจึงลุกขึ้นจากที่เดินเข้าไปข้างใน โลซกก็เดินตามเข้าไป ชุนกวนจับข้อมือโลซกเข้าแล้วก็ถามว่า ที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นด้วยถ้อยคำเตียวเจียวสิ้นจะนี้ ท่านจะคิดประการใด

โลซกจึงว่า อันคนทั้งปวงเห็นพร้อมกันจะให้ท่านไปคำนับใจใจ เพราะเห็นแต่จะมีความสุขนั้น เมื่อันจะให้มีความทุกข์ไปอิก ข้าพเจ้าผู้เดียวไม่

เห็นด้วย ขอทำนอย่าได้ออกไปค่านั้นโจโฉเลย ชุนกวนจึงว่าซึ่งมิเต็มใจให้เรา
ออกไปปกซ่อนอยู่ แต่ความคิดท่านเห็นประการใด โลซกจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า
โจโฉหรือจะเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ ถึงจะทำบุญรุ่งก็แต่เป็นประมาณ แม้จะมีบ่าว
ตามหลังอย่างมากก็เพียงสี่คน ถึงจะมีม้าห้าก็แต่ตัวเดียว จะเหมือนท่านเป็นโสด
แก่ตัวอยู่ในเมืองกังตั้งหรือ อันคนทั้งปวงว่านั้นประโยชน์จะรักษาตัวให้เป็นสุข
หาเจ็บร้อนด้วยท่านไม่ ซึ่งท่านจะคิดอ่านทำการกับโจโฉนั้น อย่าได้เชื่อฟัง
ถ้อยคำคนเหล่านี้สืบต่อไป จริงตระเตรียมการป้องกันรักษาตัวเด็ด

ชุนกวนหอดใจใหญ่แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้อาภัพ เสียแรงปลูกเลี้ยงคน
ทั้งปวงไว้หวังจะได้เป็นเพื่อนเจ็บร้อนก็เสียเปล่า แต่โลซกผู้เดียวกันตัญญุสัตย์ขอ
รักเราจริง ๆ และบัดนี้โจโฉก็ได้ทหารอ้วนเสี้ยวไว้เป็นเชลยมากกว่ามาก มีใจ
กำเริบนัก ซึ่งเราจะคิดทำการต่อสู้ด้วยโจโฉนั้นจะผ่อนผันประการใดดี โลซก
จึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้าไปสืบกิจการ ณ เมืองกังแหนนั้น ข้าพเจ้าได้พาเอาตัวของเบ้ঁ
น้องชายของจูกัดกันมา ถ้าท่านจะครรภ์ต้นลึกหนักเบาในใจโจโฉประการใด
ให้ทางเบ้ঁนำเข้ามาใต้ถ่มดูก็จะแจ้ง ชุนกวนจึงว่า อาจารย์ยกลงมาอยู่ที่นี่
หรือ โลซกจึงว่า ข้าพเจ้าพามาจัดแจงให้อาศัยอยู่นอกเมือง ชุนกวนได้แจ้ง
ดังนั้นก็ยินดี จึงว่าเวลาวันนี้ก็จวนค่ำแล้ว ต่อพรุ่งนี้เข้าท่านจึงพำนงเบ้ঁนำเข้ามา
ชุนกวนก็สั่งให้ตกแต่งที่ออกชุมนุมให้เป็นส่งหัวงจะอวดชูงเบ้ঁ กำหนดชุมนุม
ทั้งปวงให้เข้ามาพร้อมกันในเวลาเข้าให้ลิ้น

ครั้นเวลาเข้าโลซกจึงไปทางเบ้ঁ บอกว่าชุนกวนให้เรามาพำนกันเข้าไป
แล้วซึ่งเราเจราแก่ท่านกลางทางนั้นอย่าลิมเสีย ชงเบ้ঁหัวเราะแล้วจึงตอบว่า ท่าน
อย่าวิตกเลย โลซกก็พำนงเบ้ঁมาหาชุนกวน ครั้นมาถึงที่ชั้นนอก ชงเบ้ঁเห็น
ชุมนุมซึ่งเป็นที่ปรึกษาแต่งตัวนั้นเป็นແຫວพร้อมกันอยู่ จึงเข้าไปค่านั้นตาม
ประเพณีแล้วต่างคนต่างสนใจด้วยกัน เตียวเจียวเห็นชงเบ้ঁรูปร่างสะตราษ
แต่งตัวหลักแหลม เป็นคนซ่างพูดซ่างเจราเฉลียวฉลาด จึงคิดว่าชงเบ้ঁมานี้
จะรอจะมาพูดเกลี้ยกล่อมดูแยบคายเป็นมั่นคง จะจะเจราด้วยฟังกำลัง
ปัญญาความคิดจะว่าประการใด เตียวเจียวจึงว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าแจ้งว่าอาจารย์
ยกลงอยู่ตำบลเซาโนลังกัง เข้าเลื่องลือว่ากอบด้วยสติปัญญามาก เมื่อ

รูปที่ ๔๙ ชงเมืองเจรจาติดต่อกันที่บริการชาชุนกวน

รูปที่ ๔๙ ชุนกวนเจรจา กับ โลซาก

อาจารย์ชวนตั้ง วัก夷ยังจะจริงกรณีนี้หรือ-

ขงเบ็งจึงว่า อันเขารสเริญข้าพเจ้านั้นเป็นแต่ปัญญาภายนอก ซึ่งได้ทำการมาทั้งนั้นก็เหมือนความคิดคนทั้งปวงไม่ยกนัก ถึงผู้ใดจะทำก็ได้ อันปัญญาภัยในนั้นโครงยังหาล่วงรู้เห็นประกายไม่ เดียวเจียร์จึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินเข้าลือว่า เล่าปี่อุตสาห์ทำความเพียรไปเช่นท่านถึงสามครั้งจึงได้ตัวท่านมา เล่าปี่มีความยินดีดังปลาได้น้ำ มีใจกำราบเริบคิดการให้ญ่าหลวงหมายจะทำการอาเมืองเกงจ้ว เห็นจะได้เป็นมั่นคง ดังอยู่ในกำมือเหมือนจะอาเสื่อมบูลงนั้นโดยง่าย เป็นไฉนเมืองเกงจ้วจึงกลับไปได้แก่ใจโฉลล่า ท่านคิดอ่านประการได

ขงเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เดียวเจียร์คนนี้เป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของชุนกวน มีปัญญาหลักแหลมนัก แม้กูจะมิตอบให้จนแก่ถ้อยคำบัดนี้ที่ไหนจะเจรจาด้วยชุนกวนสิบไปได้ แล้วจึงตอบว่า ซึ่งเราจะคิดทำการอาแผ่นดินเมืองเกงจ้วนั้นง่ายนักเหมือนหนึ่งกลับฝามือคว้าแลหงาย จะทำเมื่อใดก็จะสำเร็จ เมื่อนั้น ซึ่งเหตุทั้งนี้ก็พระนัยเราเป็นคนซื่อถือความสัตย์ มีได้บรรณนาทีจะซิงอาสมบัติของแข็งเดียวกัน ไม่กระทำการตามคำเรารဆจึงได้ความเดือดร้อน มาอย่างจิตวายเล่าจ่องลูกอมมือเชื่อถือถ้อยคำคนสองพ่อ อาเมืองชงหยงไปลองยกให้ใจโฉล ใจโฉลจึงได้กำราบทำการให้ญ่าหลวงมาถึงเพียงนี้ และเล่าปี่นายเรามาตั้งอยู่ ณ เมืองกังแยนนั้นก็หวังจะทำการให้ญ่าหลวงต่อไปอยู่ ซึ่งผู้มีสติปัญญาเป็นประมาณเหมือนห่านฉนั้น ถึงจะบอกให้ที่ไหนจะรู้ ดังอาแก้วไปทึ้งลงไว้ในหมก ลับรัศมีเสียเปล่า

เดียวเจียร์จึงว่า ท่านว่าฉะนี้เรากลัวจะไม่แผ่นอนเหมือนปาก ส่วนปากก็ว่าจะไปทางนี้ เท้าจะเดินไปทางอื่นจะผิดกันไป อันชวนตั้ง วัก夷เน้นเป็นถึงอุปราชากอบด้วยสติปัญญา ช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดินพระเจ้าจิห้วนกงปราวปรามคัตรุให้รำคาบ บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข ก็ควรที่คนจะยกยอสรรเสริญว่ามีสติปัญญาจริง และตัวท่านเมื่อยังอยู่ในเขาโงลังกั่งนั้น เขา ก็เลื่องลือว่ามีปัญญาและความคิดปราภ្យ ดังหนึ่งจะหยั่งรู้ตลอดไปในแผ่นดิน เมื่อเล่าปี่ยังมีได้ท่านมาไว้เป็นที่อุปถัมภ์นั้นจะคิดทำการสิ่งใดก็สำเร็จ แล้วก็ได้มีบ้านเมืองตั้งอยู่เป็น

สุขตามวานิชของตัว บัดนี้ได้ทำมาไว้เป็นที่ทำนุบำรุงแล้ว เห็นว่าการใหญ่หลวง ก็สำเร็จโดยง่ายด้วยกำลังความคิดของท่าน เหตุไฉนแล้วปีจึงได้ความเดือดร้อน ยิ่งกว่าแต่ก่อนอีกเล่า เที่ยวหนใจโฉนดซึ่งอนอยู่เมื่อันหนูนีจัน แต่แผ่นเดิน สักเท่าใบพุทธาก็ไม่มีที่จะอยู่ นี่แลหรือเล่าปีได้อาศัยความคิดของท่านทำนุบำรุง ช่วยอุปถัมภ์ และคนทั้งปวงมาสรรเสริญว่าทำนีปัญญาเมื่อันชวันตั่ง วักเย็นนั้น หาสมไม่ ซึ่งเรว่าหันนีตามความจริงทำนอย่าน้อยใจเลย

ซึ่งเบี้ยได้ฟังดังนั้น จึงอาเมือปิดปากหัวเราะแล้วตอบว่า ธรรมด้าผู้มีปัญญาอันพิสดาร แม้จะคิดการสิ่งใดก็ลึกซึ้ง ผู้มีปัญญาน้อยหากหันรู้ถึงตลอด ไม่ อุปมาเหมือนพญากรุณา แม้จะไปพิศใจก็ย่อมบินโดยอากาศอันสูงสุดสายเมฆ มิได้บินต่ำเหมือนสกุณชาติซึ่งมีกำลังน้อย อันผู้มีสติปัญญาน้อยนั้นก็เหมือน นกหันปวงที่มีกำลังอันน้อย มิอาจบินสูงเสมอพญากรุณาได้ อนึ่งซึ่งคิดทำการใหญ่หลวง และจะรับรัดให้สำเร็จโดยเรวนั้นจะได้หรือ อุปมาเหมือนคนใช้หนัก หมอผู้พยาบาลก็แจ้งอยู่ว่าโรคนั้นจะบรรเทาด้วยยาทุเลา ครั้นจะประกอบยาให้กล้า กำลังคนใช้ก็น้อย จะสู้กำลังยามได้ จะจะค่อยวางยาทุเลาให้ผ่อนไปแต่วัน ละเวลา พยายามไปกว่าคนใช้จะถืออาหารได้มากมีกำลังแล้ว หมอก็จะประกอบ ยาให้มีภัยซึ่งไปกว่าเก่า โรคนั้นก็จะหาย และเมื่อครั้งเล่าปีนายเรอาเสียที่แก่ ใจโฉนจากเมืองยีหลามอยู่ ณ เมืองชนเอเชียพึงเล่าเปี่ยวนั้นแล้ว ก็มีทหารเอก แต่กวนอู เตียวหุย จูล่งสามคนนี้ มีทหารเล็กไม่ถึงพัน เมื่อันหนึ่งคนใช้หนัก อันมาอยู่เมืองชนอยืนนั้น ใช้จะประทานตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ที่นั้นก็ทำไม่ เป็นจ้าใจ อยู่เพราะห้าที่อาศัยมิได้ อนึ่งก็เป็นเมืองบ้านนอก ผู้คนก็เบาบาง ข้าวปลาอาหาร ก็น้อย แล้วก็มิได้ตั้งใจจัดแจงบ้านเมือง ถึงมาตรว่ากระนั้นก็ดี เราก็ได้เผาหาร ใจโฉนเสียที่ทุ่งพกบ่องก์ครั้งหนึ่ง ที่แม่น้ำแປะโหเราก็ได้ไข่น้ำให้ท่วมทหารใจโฉน ตายเป็นอันมาก ซึ่งทำน่าว่าชวันตั่ง วักเย็นนั้น ก็ยังหาปราภ្ูយว่าได้ทำกลอุบายนใน การสองครัมเหมือนเราไม่ ถึงว่าใจโฉนได้มีองซงทยงบันนีก็ เพราะเล่าจ่องเอาไป ลองยกให้ ฝ่ายเล่าปีนายเราก็มีรู้เห็น ขณะนั้นแม้นายเรามิรักความลัตย์ จะคิด อ่านซิงເອາເມືອງເກງຈົວກີຈະໄດ້ ຖີໃຫจะໄດ້ຄວາມເດືອດຮ້ອນถິງເພີຍນີ້ ເພຣະມີ ນ້ຳໃຈຊ່ອຕຽມມີໄດ້ຄິດເບີຍດເບີຍແກ່ເຊື່ອງກັນ ຈຶ່ງໄດ້ຄວາມຮະທກຮເທິນ ແລ້ວເປັນ

ห่วงอาณาประชาราษฎร์ทั้งสองเมืองติดตามมา จะทิ้งเสียหนีเอาตัวรอดก็มิได้ ใจโฉดจึงตามมาทันเช้า จึงได้ความลับจากมาอยู่เมืองกังแย อันซึ่งน้อยสูมากมิได้นั้น ก็เป็นประเพณีการแพ้แพะชนไนส์กรรม ใช้จะมีแต่นายเราก็ทำไม่ เมื่อครั้งพระเจ้าขันโกรโจทำศึก ก็ยังแพ้แพะพระเจ้าฝ้อป่าอ่องเป็นหลายครั้ง มาภายหลัง เกาชัยชนะได้ พระเจ้าขันโกรโจก็ได้เป็นกษัตริย์อันประเสริฐ เนื้อความทั้งนี้ท่านก็ย้อมจะรู้อยู่ แล้วท่านนี้ดีเต่าจะพุดลบหลู่ผู้อื่น ยกยอตัวว่าดี แม้การมาถึงตัวกลัวจะทำไม่ได้เหมือนปากว่า การร้อยสิ่งจะให้ทำแต่สักสิ่งเดียวก็จะไม่ได้อีก นานไป เป็นหันจะได้ความอัปยศแก่คนทั้งปวงอยู่ เตียวเจียนได้ฟังซึ่งเบังว่าดันนั้นก็นิ่ง มิได้ว่าประการใด

ขณะนั้นยืนหันเห็นเตียวเจียนนิ่งอยู่จึงว่าแก่ชงเบงว่า บัดนี้ใจโดยก ทหารมาร้อยหมื่น ดุจหนึ่งจะมาเหยียบเมืองกังแยให้จมเสียในมหาสมุทร ท่านจะคิดอ่านป้องกันประการได้เล่า ชงเบงจึงว่าแก่ยืนหันว่า ใจโดยกามครั้งนี้ท่านกลัวหรือ เรากวิตกไม่ ถึงมาตราว่าใจโฉดมีทหารร้อยหมื่นก็จริง แต่ว่าเป็นทหาร อ้วนเสี้ยวชาบ้านนอกได้เหลยมาไว้ ถึงทหารเล่าเปี่ยวเล่า ใจได้ก็เป็นคนสำส่อน จะปราមภ์อะไร ยืนหันหัวเราะแล้วว่า เจราอย่างนี้เหมือนจะยกตัวชึ้นท่านแตกหนึ่มหั้นนี้มิ เพราะทหารสำส่อนหรือจึงตกมาอยู่เมืองกังแย เที่ยวอ่อนวอนให้เข้าช่วย ยังเจรจาว่ามิกลัวอีกเล่า ใจจะเชื่อ

ชงเบงจึงว่า ชึ่งเราแตกมาหั้นนี้ก็ เพราะเล่าเป็นนายเรามีทหารแต่สามพัน น้อยกว่าน้อยนัก จึงผ่อนผันหนึ่มหานบอยู่เมืองกังแย ใช้จะกลัวฝีมือใจโฉที่เดียวก็ทำไม่ ยังจะคิดทำการสินไปอยู่ อันเมืองกังตั้งนี้ผู้คนก็มาก ทหารก็พรากพร้อม ข้าวปลาอาหารก็บวิญญัน แล้วจะเล็กคันอยู่ คับขันมั่นคงกว่าเมืองชินเอี่ยอีก เหตุใดจึงคิดอ่านกันแต่จะให้นายของตัวไปอ่อนน้อมใจโฉเล่า ทำมีความละอายไม่ ที่ว่านายเรากลัวใจโฉนั้นเมื่อพิเคราะห์ดูก็เห็นประหนึ่งจะกลัวน้อยกว่าท่านอีก ยืนหันก็จะไม่ได้ตอบประการใด

โปรดเจ้าหันยืนหันนิ่งอยู่จึงว่าแก่ชงเบงว่า ท่านนี้ได้เรียนพูดมาแต่สำนัก โซจั่น เตียวยี่หรือ° ท่านมาว่ากล่าวหั้นนี้หวังจะเกลี้ยกล่อมชาวเมืองกังตั้งให้อัญเชิญเรื่องเลือดกํก

ปลงใจหรือ ชงเบ้จึงว่า ทำนรู้แต่ว่าโซ่จิน เตียวຍีเป็นคนช่างพูด อันสติปัญญา ความคิดของโซ่จิน เตียวຍีนั้น จะคิดอ่านกว้างขวางประการใดทำนหารู้ไม่ ทำน เจรจาดังนี้เหมือนคนครึ่งคน เพราะว่ารู้ไม่ตลอด ด้วยโซ่จินนี้ได้เป็นอุปราชถึง แปดเมือง เตียวຍีเล่าก็ได้เป็นอุปราชถึงสองแผ่นดิน คนหังสองนี้ก็มีปัญญาอัน สามารถ ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้ราบคาบด้วย อนึ่งก็แก่กล้าในการลงคราม และทำนมาให้เป็นคนช่างพูดนั้นหากว่าไม่ อันตัวทำนได้ยินแต่ช่าวใจໄฉ เห็นนี้ยังกลัวตัวสั่นอยู่ ปลอบให้นายออกไปหาซักกิไม่awayปาก รือยังจะมา ตีเตียนทำนผู้อื่นแล้ว ไปเจ้าได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่

ซึ่องจึงลูกชิ้นถามชงเบ้จึงว่า ใจในนี้เป็นผู้ใดทำนแจ้งหรือไม่ ชงเบ้จึง ว่า ใจในนี้เป็นศัตรูพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไคร ๆ ก็แจ้งอยู่ล้วน เหตุใดทำนจึงมาตาม ดังนี้ ซึ่องจึงว่า ตั้งแต่พระเจ้าชั้นโกรใจได้เสวยราชสมบัติแผ่นดินเป็นสุขมา ช้านาน บัดนี้ถึงกำหนดแผ่นดินเป็นจลาจล ใจก็ปราบปรามขอบขัณฑ์สimaให้ อยู่ในอำนาจของตัวได้ถึงสองส่วนแล้ว เล่าเป็นยาทำนมิได้รู้จักกษะแผนการ ควร หรือจะคิดต่อสู้ใจในนี้ เมื่อนเอ้าไข่ไปกระทบหินก็จะเป็นอันตรายไปเอง ชงเบ้จึงว่าทำนว่าฉะนี้มีชอน อันแล้วเป็นยาเราคิดอ่านทำการหั้นนี้ เพราะมีความ กตัญญูต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เห็นว่าใจเป็นศัตรูแผ่นดิน จึงเจ็บร้อนเพื่อจะ สนองคุณเจ้า และตัวทำนก็เป็นข้าแผ่นดินอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไม่มีความภักดี ต่อเจ้า กลับเห็นชอบด้วยคัตรูแผ่นดินหามิกตัญญูไม่ จะมาถือเอาว่าการแผ่นดิน จะสถาปัตยนั้นจะได้หรือ คำห้อนี้ทำนอย่าเจรจาต่อไปเลยเราไม่ขอได้ยิน ซึ่อง ได้ฟังดังนั้นก็อดสูใจอ้าปากมืออก

ลอกเจ็กจึงลูกชิ้นถามชงเบ้จึงว่า อันใจนี้มาตราว่าทำหยาบช้า แอบรับสั่ง พระเจ้าเหี้ยนเต้เหี้ยบปราบปรามบ้านเมืองหั้งปางให้แผ่นดินเดือดร้อนก็จริง แต่ว่าใจในนี้เป็นเชื้อสายของใจผู้เป็นอุปราชมาแต่แผ่นดินก่อน อันเล่าเป็นว่า เป็นเชื้อกษัตริย์กระเส้นกระสายพระเจ้าเหี้ยนเต้น้ำเรามิรู้ แจ้งแต่ว่าตระกูลของ เล่าเป็นนี้เป็นคนอนาคต ตัวเล่าเป็นเล่าก็เป็นแต่คนท้อเสื่อขาย ควรหรือจะมาองอาจ ไม่คิดเจย์ตัว และจะต่อสู้ใจในนี้เรามิเงินด้วย

ชงเบ้จึงว่า ทำนนี้หรือชื่อว่าลอกเจ็ก เมื่อยังเป็นเด็กอยู่นั้นลักษณะเชาเอา

ไปให้แก่มาตรา นั่งลงเกิดเราะเจรจาด้วย ซึ่งท่านนับถือโฉลว่าเป็นเชื้อสายของ โจฉักร์จิง แต่ใจฉันนั้นเป็นคนเกตุญญาสัตย์ซื่อต่อเจ้าปราชญามาแต่ก่อน อัน โฉลนี้เป็นคนเสียชาติเสียตระกูล มิได้ประพฤติตามประเพณีญี่ป่าตากาย ทำให้ ผิดจากตระกูลของตัว ซึ่งจะนับถือว่าคืนก็แต่คนพลาลมีอนหนึ่งท่าน อัน เล่าปี่นาายเรนั้นก็เป็นเชื้อสายพระเจ้าเทียนแต่ พระเจ้าเทียนเต็กก์ทำนุบำรุงให้ ยกสถานอาศักดี คนทั้งปวงก็รู้อยู่ เหตุใดนท่านจึงว่าเป็นคนอนาคต ถึงมาตรฐานว่า เป็นคนหอเลือชัยเกือก็ดี อันนี้ประเพณีเป็นที่ทำมาหากินจะอันอายเป็นกระไร นักหนา ฝ่ายพระเจ้าขั้นโภโจนั้นเล่าก็มิใช่เป็นเชื้อพระวงศ์มา แต่ก่อนก็เป็นแต่ พันนายบ้าน แต่ก่อนไปด้วยความเพียรก็ได้เป็นกษัตริย์อันใหญ่ จึงได้สืบ พระราชวงศ์สืบราชสมบัติมาตราบเท่าทุกวันนี้ ท่านจะมาประมาทเล่าปี่นาายเร นั้นหาครัวไม่ ตัวท่านเป็นเด็กยังมิสิ้นกลิ่นน้ำนม จะมาอวดรู้กว่าผู้ใดญั้นอย่า เจรจาสืบไปเลย ลอกเจ้าฟังขอเบ็งว่าดังนั้นก็นิ่งอยู่

เหยียบจันไดยินชงเบ็งว่าดังนั้นจึงว่า ชงเบ็งเจราเป็นโวหารอันจะ พูดจากัดวยฉะนี้มิได้ จำจะเอารถอยคำซึ่งมิไว้ในกฎหมายมาเจรจาด้วยจึงจะได้ ชงเบ็งจึงว่า ซึ่งท่านจะให้คันเอารถอยคำอันคนโบราณตกแต่งไว้ไฟเรืองอยู่แล้วมา เจรจาหันหามีครนับถือไม่ ด้วยเป็นคนลอกภากก์ต่ำรา ถ้าท่านดีมีปัญญา ก็จะ ผ่อนผันด้วยความคิดของตัว ถึงจะทำการณรงค์สังคมรักษ์อาศัยปัญญาเป็น ปัจจุบัน จึงจะแก่ไขเอาชัยชนะได้ ซึ่งท่านผู้มีสติปัญญาแต่ก่อนได้ช่วยทำนุบำรุง แผ่นดินนั้น ใช่จะเอารามากางดูก็ทำไม่ อันตัวท่านเหล่านี้ก็ดีแต่มีกระดาษ กับผูกันตกแต่งถ้อยคำพูดเล่นตามสนับ

เหียตกจิงร้องเข้ามาว่า ชงเบ็งนี้พูดใหญ่หลวงนัก เรากลัวแต่จะไม่ เมื่อไบ่กว่า นานไปเบื้องหน้าจะกลับให้เราที่เป็นคนเอาการมิได้นี้หัวเราะเย้ย เล่นอึก ชงเบ็งจึงว่า อันลักษณะคนเอาการมิได้นั้นมีสองประการ อันคนเอาการ มิได้ที่ต้นนั้น ก็ย่อมประกอบด้วยความอุตสาห์ทั้งการทำการสันคงคุณเจ้าโดยสุจริต ตามสติปัญญา แล้วก็มัชย์สติเจียมตัวมิได้ลบหลู่ผู้อื่น ซึ่งเอาการมิได้ที่ชั้นนั้น ก็ เจรจาโลกเจกเล่น การลักลิ่งหนึ่งก็ทำมิเป็น คนจำพวกนี้ก็ได้เชื่อว่าชั้นนัก ซึ่ง ท่านจะเก็บเอาคำคนโบราณมาเจรจาด้วยเรนั้นจะประโยชน์อันได้ เรายาต้องการ

ไม่ ที่ปรึกษาหั้งปวงเห็นของเบื้องต้นด้อยค่ามิได้เพลี้ยงพล้ำแก่ผู้ใด ต่างคนต่างก็
แล้วหากันแล้วกันนิ่งอยู่

อุยกายจึงร้องเข้าไปว่า คนหั้งปวงนี้หาอชญาสัยไม่ จะมาทุ่มเดียงกับ
ของเบื้องผู้มีสติปัญญาจะประسังค์อันใด ใจโดยกากองหัวพมาจะทำร้ายแก่บ้านเมือง
ไม่ช่วยกันคิดอ่านป้องกันภัยเล่า มาชวนกันรุมว่าแก่ชงเบื้องผู้เป็นแขกเมืองมานี้
ควรแล้วหรือ แล้วจึงว่าแก่ชงเบื้องว่า ข้าพเจ้าก็รู้อยู่ว่าทำนมาสติปัญญา เหตุใด
ทำนมาเอาก็ด้อยค่าของทำนไปเจรจาด้วยนายข้าพเจ้า จะมาเจรจาด้วยคนหั้งปวงนี้
จะต้องการอะไร ชงเบื้องจึงว่า คนหั้งปวงมิได้รู้จักลักษณะดีแล้วว่า ชวนกันมา
รุ่มถามเนื้อความจะให้เรงาน ครั้นจะนิ่งเสียเล่าก็มิได้ จึงว่าตอบไปทั้งนี้

ขณะนั้นอุยกายกับโลซกจึงพำนงเมืองเดินเข้าไปจากที่ชั้งนอก จะเข้าไป
หาชุนกวนถึงประทูหันกลาง พอบนจุกัดกิน ชงเบื้องก็คำนับตามประเพณี จุกัดกิน
จึงถามว่าบัน้องเรามาถึงเมืองกังตั้งนี้แล้ว เหตุใดจึงมิไปหาพี่ ชงเบื้องจึงว่า บันนี้
ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยเล่าปี่ มาหั้งนี้เพราจะเอาช้อราชการมาแจ้ง ครั้นจะไปหา
พี่ก่อนเล่าก็จะเสียการไป ขอทำนอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าเลย จุกัดกินจึงว่า ถ้า
ตั้งนั้นจะเข้าไปหาชุนกวนเกิด แล้วจุกัดกินก็เดินออกมานา โลซกจึงว่าแก่ชงเบื้องว่า
ที่ข้าพเจ้าว่าไว้แก่ทำนอย่าลืม ชงเบื้องพยักເອาแล้วก็เข้าไปชั้งใน

ชุนกวนแลเห็นโลซก อุยกายพำนงเบื้องเข้ามาดังนั้น ก็ลูกอกอกรับ
ของเบื้องเข้าไป ให้ผึ้นที่ใกล้ในห่วงชุนนางหั้งปวง ชงเบื้องคำนับตามประเพณีแล้วจึง
คิดว่า ชุนกวนนี้มีลักษณะเข้มข้น จักชุก็แดงหนวดแดงเป็นคนมีบุญ แต่ว่า
น้ำใจจะดีอีํง อันจะเจรจาสุภาพเห็นมิได้ ชอบแต่เจรจาญ แม้จะไถ่ถามถึง
เนื้อความใจโดยก็ว่าให้โกรธขึ้นจึงจะได้ ชุนกวนจึงว่าแก่ชงเบื้องว่า เราได้ยินโลซก
มาเจรจาสารเสริญทำนว่ามีปัญญาความคิดปราภู วันนี้เราเห็นหน้าทำนมาก็เป็น
บุญ ทำนจะอนุเคราะห์ช่วยสั่งสอนสิ่งใดที่ชอบให้เราบ้าง

ชงเบื้องจึงว่า ข้าพเจ้าก็มีสติปัญญาเป็นประมาณ ซึ่งจะองอาจสั่งสอน
ทำนประการใดนั้นก็มีควร ชุนกวนจึงว่า เมื่อทำนอยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองชินເอี้ยนนั้น
ก็ได้ทำการบนพุ่งกับใจโดยเป็นหล่ายครั้ง กิจการสิ่งใดในกองหัวใจโดยนั้น
ทำนย่อມแจ้งอยู่ ชงเบื้องจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองชินເอี้ยก็จริง แต่ว่า

เมืองซินເอยเป็นเมืองเล็ก ผู้คนก็น้อย ห้างช้าวปลาอาหารกีเบาบาง อันจะสู้ ใจโจนนักขัดสนอยู่ คนน้อยหรือจะสู้คนมากได้

ชุนกวนจึงถามว่า ทหารโจโฉนั้นจะมีมากน้อยลักษณะยังไง ชงเบี้งจึงบอกว่า ทหารโจโฉยกมาครั้งนี้ทั้งทัพกทัพเรือประมาณเรือหมี่น仟ชา ชุนกวน จึงว่า ซึ่งท่านบอกชนนี้ยังจะจริงหรือ ชงเบี้งจึงว่า ข้าพเจ้าบอกแก่ท่านทั้งนี้จะได้ เห็นตามได้ และเมื่อโจโฉแรกได้มีเมืองเฉิ่ง กุนจ้วนนั้นได้ทหารไว้ยึดหมี่น ครั้น มาบอัววนเสี้ยวได้มีเมืองกิจว์ ก็ได้ทหารเซลยอิกหกสิบหมี่น กลับมาอยู่เมือง ชูโต้ยังเกลี้ยกล่อมได้ทหารอิกสิบหมี่น แล้วยกมาตีเมืองเงงจ้วได้ทหารอิกสาม สิบหมี่น เข้ากันเป็นทหารร้อยห้าสิบหมี่น และข้าพเจ้าบอกแต่ร้อยหมี่นเศษนี้ เพื่อ จะเอาห้าใจชาเมืองกังตั้ง ครั้นจะว่ามานักกลัวทหารทั้งปวงจะเสียหน้าใจ โลซาก ยินอยู่ใกล้ได้ยินชงเบี้งบอกดังนั้นก็แลดูตา ชงเบี้งก็แกล้งเมินเสียทำเป็นไม่เห็น ชุนกวนจึงถามว่า ทหารโจโฉมีฝีมือเป็นเอกนั้นจะมากลักษณะได้ ชงเบี้งจึงบอกว่า มีอยู่ประมาณสองพัน

ชุนกวนจึงว่า บัดนี้โจโฉเที่ยวปราบปราມมาจนได้มีเมืองเงงจ้วแล้วยังจะ คิดกำเริบทำการต่อไปอีกหรือ ชงเบี้งจึงบอกว่า อันโจโฉนี้ที่จะไม่คิดอ่าน ทำการต่อไปนั้นอย่าสังสัยเลย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโฉให้ตราตรียมหัพกหัพเรือ ไว้ได้พร้อมแล้ว เห็นจะยกมาตีเมืองกังตั้งเป็นมั่นคง ชุนกวนจึงว่า ถ้าโจโฉ ยกหัพมาดังนั้นเราจะรับดีหรือว่าอย่ารับดี ขอปัญญาท่านช่วยผ่อนปรนให้ ข้าพเจ้าแจ้งหน่อยหนึ่ง ชงเบี้งจึงว่า อันถ้ามหั้งนี้ก็ขอบใจวานับถือข้าพเจ้าอยู่แล้ว ครั้นจะบอกท่านโดยปัญญาคิดเห็นนั้น กลัวท่านจะมีเชื้อถือกระทำการตามข้าพเจ้า

ชุนกวนจึงว่า ท่านอย่าแคลงใจเลย แม้ท่านบอกมาประการใด ถ้าเรา เห็นด้วยก็จะทำการ ชงเบี้งจึงว่า อันโจโฉแล้วเล่าปีกับบิดาของท่านก็ได้ควบคุม ทหารคิดอ่านจะทำการตั้งตัวเป็นใหญ่พร้อมกันมา แลบัดนี้โจโฉมีความเพียร เชมั่นทำการปราบปรามน้ำหนึ่งเมือง ทั้งได้ทหารไว้เป็นอันมากถึงเพียงนี้แล้ว ท่านจะประมาณใจดู ถ้าเห็นพอจะสู้โจโฉได้ก็ให้เร่งจัดแจงบ้านเมืองช่องสุม ทหารให้พร้อมมุลไว้ ถ้าเห็นสูมได้ก็จะผ่อนผันกระทำการตามคนทั้งปวงปรึกษา ซึ่ง จะให้ถอดเกราะทั้งทวนเสียเข้าไปค่านับโจโฉนั้นก็ตามเดิม ชุนกวนได้พังดังนั้นก็

นิวย์

คงเบ็งจังว่า อันการภายนอกทำบปรึกษาคิดว่าจะไปบนถนนโจรตามประเพณี ฝ่ายการภัยในท่านมีความรังเกียจอยู่ว่า จะเอาบ้านเมืองไปยกให้อ่อนน้อมแก่โจรโฉนดจะได้ความอับอายไปภัยหน้า เนื้อความทั้งสองประการนี้ ขัดข้องอยู่ในอารมณ์ท่านยังหาตกลงช้างใหญ่ไม่ แม้ท่านจะมิตริกตรองคิดอ่านให้ตกลงช้างใหญ่ แต่จะวนเรอยู่จะนี้ ด้วยนานไปช้างหน้าภัยก็จะมาถึงตัวท่านรู้ไม่

ชุนกวนจังว่า ท่านว่านี้ก็ชอบอยู่ แต่เล่าปี่นายของท่านต่อสู้โจรไม่ได้เหตุใดมิไปคำนับโจรเล่า คงเบ็งจังว่า นายช้าพเจ้าก็เป็นเชือสายพระเจ้าเทียนเต้ แลคนทั้งปวงก็ยกย่องว่ามีสติปัญญาอยู่ ถึงมาตราว่าจะสู้โจรไม่ได้ก็ตี ซึ่งจะไปอ่อนน้อมนั้นอย่าพึงนึกเลย กลัวจะเป็นที่ติเตียนไปภัยหน้า อดสูแก่คนทั้งปวง สำมะหาแท่เตียนหองซึ่งเป็นทหารเลวของพระเจ้าเจวนกง^{*} ยังมีความمانะมิได้ย่อหัวต่อชาศึกษาอย่างในสังคม อันเล่าปี่นายช้าพเจ้าเป็นถึงเพียงนี้หรือจะไม่มีความอยา ซึ่งจะอ่อนน้อมแก่โจรโฉนดนามิได้แล้ว ผิดก็จะสู้ตายให้ปราภ្យไว้

ชุนกวนได้ยินชงเบ็งว่าดังนั้น ก็เง็บใจโกรธลูกชื่นเดินเข้าไปเสียช้างในที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นชุนกวนโกรธลูกชื่นไปดังนั้น ก็ชวนกันหัวเราะเยาะชงเบ็ง โลซกจังว่าแก่ชงเบ็งว่า ท่านเจรจาหยาบช้ำจะนี้หากว่าไม่ นี่หากว่านายเรามีน้ำใจมั่นคงจึงมิได้อาโไทยแก่ท่าน ชงเบ็งหัวเราะแล้วจังว่า ซึ่งเราว่ากล่าวทั้งนี้ ประราถนาจะครรแจ้งว่า นายท่านจะรู้จักคนดีแล้วหรือไม่ เมื่อมิได้พิเคราะห์ให้ทราบกาก่อนมาด่วนโกรธฉะนี้ก็จะนิจ อันอุบายซึ่งจะกำจัดโจรโฉนดเสียนั้นเราก็คิดได้อยู่ แต่ว่ามิได้ได้ถูกก็มีรู้ที่จะเจรจาก่อไป โลซกจังว่า ถ้าท่านว่ามั่นคงดังนั้น เราก็จะเข้าไปแจ้งแก่นายเราให้กลับออกมาระจាតวยท่าน

คงเบ็งจังว่า อันทหารโจรโฉนดถึงมากก็เหมือนมด ถ้าจะบีบเสียด้วยอุบายก็จะได้โดยง่าย โลซกได้ฟังดังนั้นก็เข้าไปหาชุนกวนช้างใน ชุนกวนโกรธ ชงเบ็งเป็นกำลังอยู่มิสนใจ พอเห็นโลซกเข้าไปจังว่า ชงเบ็งนี้เจรจาหยาบช้ำต่อเรา นักหนา ไม่มีความเกรงใจเลย โลซกจังว่า ซึ่งชงเบ็งเจรจาผิดนั้นมีการทำกลับ

* อยู่ในเรื่องเลียคกิก

เข้ามาแล้ว อยู่ภัยหลังข้าพเจ้าก็ได้ต่อว่า ชงเบี้งกลับหัวเราะเยาะข้าพเจ้าเสียอีก ว่านายท่านหารู้จักคนดีเหลือไม่ อันการซึ่งจะคิดกำจัดใจโฉนดง่ายเหมือนหนึ่ง พลิกมือ เรายังคิดได้อยู่ ชงเบี้งว่าฉะนี้ ขอให้ท่านกลับออกไปเจรจาด้วยพัง แยบคายดูอีกรั้งหนึ่งก่อน

ชุนกวนได้แจ้งดังนั้นก็หายโกรธจึงว่า ชงเบี้งว่ากล่าวทั้งนี้หวังจะสั่งสอน แต่หากว่าใจเราทุนหันโกรธจะให้เสียการเสียเงิน แล้วชุนกวนกลับอกมาจึงว่า แก่ชงเบี้งว่า เมื่อกี้เรามิทันคิด มาถือโกรธท่านกลับเข้าไปนั้นเรื่องอภัยเด็ด ชงเบี้งจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าได้ประมาทเจราพลังไปให้ท่านเคืองนั้น โทษของข้าพเจ้า ก็ผิดอยู่อย่างถือเลย ชุนกวนจึงพากชงเบี้งเข้าไปข้างในให้พั้นชุมนangทั้งปวง ให้ แต่งโต๊ะเชิญชงเบี้งกินจิ่งตามว่า ใจโฉนดมีความเดียดฉันท์คิดร้ายลิปี เล่าเปี่ยง อ้วนเสี้ยว อ้วนสุดแลเล่าปีกับเรา แต่คนทั้งปวงนั้นใจโฉนก์กำจัดเสียได้สิ้นแล้ว ยังแต่เล่าปีกับเรา แลนายท่านก็พึงตั้งตัวใหม่ ทหารกน้อยจึงเสียทีแก่ใจโฉน ฝ่ายเรายังคิดจะรักษาเมืองกังตั้งไว้มิให้ตกไปอยู่ในบังคับใจโฉน แต่บัดนี้มีรู้ที่จะ ป้องกันประการได้เลยจนใจอยู่

ชงเบี้งจึงว่า ท่านจะคิดป้องกันใจโฉนแต่ลำพังนั้นก็ได้ดอก แต่มิสู้ตี ข้าพเจ้านี้คิดว่าเล่าปีนายข้าพเจ้าแต่ก็ใจโฉนมาก็จริง แต่ยังมีทหารให้กวนอุคุมอยู่ นั้นเหมือนหนึ่ง ฝ่ายเล่าก์ผู้หลานก็มีทหารที่มีฝีมือเข้มแข็งเหมือนหนึ่ง ขอให้ท่าน กับเล่าปีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รวมทหารทั้งสองฝ่ายเข้าช่วยกันคิดอ่านทำการ กำจัดใจโฉนเห็นจะได้ ด้วยทหารใจโฉนเป็นชาวดอน ถึงชาวเมืองเกงจ้วชีงชานาญ เรือนนี้เล่าก์เป็นคนจำใจ จะทำการก็มิเต็มมือ เห็นจะสู้กันได้ก็ครั้งนี้ ให้ท่าน เร่งตรีกตรองดูเด็ด ถ้าเราชนะก็จะได้เมืองเกงจ้วไว้เป็นกำลัง ชุนกวนมีความ ยินดีจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็เห็นว่าเมตตาเราจริง ดุจจุงมือเราอกรมาจากที่มีดามาสู่ที่ สว่าง อันอุบายนของท่านบอกให้ประการใดนั้นเรายังจะทำตามทุกประการ เราภัน เล่าปีก็จะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกำจัดใจโฉนเสียให้ได้ และจึงให้โลชาไปบอกรักษากับ ปรีกษาทั้งปวงว่า บัดนี้เราจะจัดแจงกองทัพไว้ให้พร้อม ถ้าใจโฉนยกมา ก็จะต่อสู้ แล้วก็ให้โลชาเชิญชงเบี้งออกไปอยู่ที่ล้านัก

ฝ่ายเตียวเจี้ยวแจ้งว่า ชุนกวนจะให้ตราเตรียมทหารทั้งปวงคิดทำการ

ต่อสู้ด้วยใจໂฉดังนั้น จึงปรึกษากับที่ปรึกษาทั้งปวงว่า นายเรนาดินีเห็นจะลงตัวยถ้อยคำของเบ็งเป็นมั่นคงอยู่แล้ว จึงพาภันเข้าไปหาชุนกวนแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงทราบว่าท่านจะคิดอ่านทำการต่อสู้ด้วยใจໂฉครั้งนี้ก็มีความวิตกนัก ขอให้ท่านตรวจตรองดูก่อน อันตัวท่านกับอ้วนเสี้ยวันยังจะเปรียบกันได้หรือ ด้วยเมื่อครั้งก่อนใจໂฉยังมีทหารน้อย ยังอาจสามารถกำจัดอ้วนเสี้ยวเอาซัยชนะได้ ครั้งนี้ใจໂฉมีทหารถึงร้อยหมื่น ยกมาประดุจแผ่นดินจะถล่ม ควรแล้วหรือจะมองจากต่อสู้ด้วยใจໂฉ ดูจำลงหัวอันจะต่อสู้ด้วยช้างสาร เมื่อันแบบอา芳ไปทุ่มเข้าที่กองเพลิง ก็จะเป็นอันตรายเพราะท่านเชื่อฟังคำของเบ็ง

ขณะนั้นโภทยงจึงว่า เล่าปี่สูใจໂฉมิได้หนึ่ม่าจะคิดอ่านเกลี้ยกล่อม ขอymทหารในเมืองกังตั้งไปต่อสู้ด้วยใจໂฉ เหตุไนน์จึงมาเชื่อถ้อยพังคำของเบ็ง ฉันนี้ ท่านจงตรวจตรองดูตามถ้อยคำเตียวเจียวเจีกก่อน

ชุนกวนได้ยินที่ปรึกษาทั้งปวงว่าดังนั้น ก็มิรู้แห่งที่จะว่าประการใดนั่นอ้างอยู่ เตียวเจียวกับที่ปรึกษาทั้งปวงเห็นชุนกวนนิ่งอยู่ ก็อ่ำลาหากันออก มา โลซกจึงเข้าไปหาชุนกวนว่า เมื่อกี้ที่ปรึกษาทั้งปวงกับเตียวเจียวเข้ามาทัดทาน ห้ามท่านมิให้คิดอ่านต่อสู้ หวังจะให้ท่านไปอ่อนน้อมแก่ใจໂฉนั้น ปราณนาเพื่อจะรักษารอบครัวของตัวເเอกสารามสุข ทางเจ็บร้อนด้วยท่านไม่ ดีแต่จะเรียกลมให้เรือเสีย ขอท่านอย่าได้เชื่อถ้อยคำคนทั้งปวงเลย ชุนกวนได้ฟังโลซกไว้ก็นิ่งอยู่ โลซกจึงว่า ซึ่งท่านจะเชื่อถือคนทั้งปวงนั้น นานไปจะได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก

ขณะนั้นชุนนางทั้งปวงซึ่งเป็นฝ่ายทหารนั้นก็เห็นด้วยโลซก มิยอมจะให้ไปค่านั้น บังก์ว่าแก่ชุนกวนจะให้ต่อสู้ ซึ่งเป็นผลเรื่องนั้นจะให้ไปค่านั้นใจໂฉ แต่ชินกันอยู่ฉะนี้ก็หาตกลงช้างใหญ่ไม่ ชุนกวนจึงว่าแก่โลซกแลคนทั้งปวงว่า ท่านจงกลับออกไปก่อนเถิด เราจะตรวจตรองดูก่อน แล้วชุนกวนก็ลุกเข้าไปช้างใน ชุนนางทั้งปวงก็กลับออกจาก

ตอนที่ ๗

ฝ่ายชุนกวนเข้าไปข้างในมีความวิตกนัก มีได้เป็นกินเป็นนอน ให้กระสับกระส่ายอยู่ นางอ ก ก ไถ่ซึ่งเป็นแม่น้ำจึงถามว่า แต่ก่อนมาเรามีได้เห็นที่จะกระบวนการราย แลบดันนี้เหตุผลประการใดจึงมีได้เป็นกินเป็นนอน ชุนกวนจึงบอกว่า ข้าพเจ้าทุกธุร้อนทั้งนี้พระรูปช่าว่าใจโดยกอกองหัวพมาตั้งอยู่ชัยทะเลจะมาทำร้ายแก่เมืองเรา ข้าพเจ้าปรึกษาด้วยคนทั้งปวงก็มีได้พร้อมกัน ปรึกษาแก่งแย่งกันอยู่ บ้างจะให้ไปอ่อนน้อมแก่ใจโดยนั้นก็มี ที่จะให้ต่อสู้นั้นก็มี ข้าพเจ้ามีรู้แห่งที่จะคิดเลย ครั้นจะต่อสู้ใจโดยเล่า ทหารเราก็น้อยเท่านั้นจะสู้มีได้ ครั้นจะออกไปอ่อนน้อมก็มีไว้ใจ ความสองประการนี้ข้าพเจ้าคิดมิแตก จึงไม่มีความสนใจ

นางอ ก ก ไถ่จังว่า เมื่อพี่เจ้าจะถึงแก่ความตายนั้นได้สั่งไว้ว่า การสิ่งได้ข้างในมิสำเร็จก็ให้ปรึกษาไถ่ถ้าเตียวเจี้ยว การสิ่งได้ข้างหน้ามิสำเร็จให้ถ้ามิจวี ความข้อนี้เจ้าล้มแล้วหรือ ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ร้าวิกขันได้สว่างหัวอก ดังว่า นอนหลับดื่นขึ้น มีความยินดีหาที่สุดมีได้ จึงสั่งคนให้ไปหาจิวี่ ณ เมืองกวนหยง คนใช้ยังมิทันไป พ้อจิวี่รู้ว่าใจโดยกอกองหัวพมาตั้งอยู่ชัยทะเลเมืองเกงจ้วจามาติเมืองกังตั่งกีริบมา

ฝ่ายโคลซกแจ้งว่าจิวี่มามถึงกีริบไปหา แล้วแจ้งเนื้อความซึ่งชุนกวนปรึกษาหารือคิดอ่านจะต่อสู้ด้วยกองหัวพใจโดยนั้นทุกประการ จิวี่จังว่า การทั้งนี้ทำน้อยกว่าตกลง เว้นชูระเราะจะคิดอ่านกระทำการเอง ทำนั้นจึงรับไปทางบึงมาให้พบรากานอยหนึ่งเด็ด โคลซกขึ้นมาเริบมาทางบึง

ขณะนั้นเตียวเจี้ยวกับโภคหยง เตียวเทียน โปลิดเข้ามาเยี่ยมจิวี่ ค่านั้นกันแล้ว เตียวเจี้ยวจึงถามว่า ทำนั้นไปทำการอยู่ ณ เมืองกวนหยงนั้นยังรู้ช่าวกิจราชการฉันได้นั่ง จิวี่บอกว่าไม่รู้ เตียวเจี้ยวจังว่า บัดนี้ใจโดยกอกองหัวพมาตั้งอยู่ชัยทะเลเมืองเกงจ้ว ให้มีหนังสือมาเกลี้ยกล่อมชุนกวนนายเราจะให้ออก

ไปหาดังหนึ่งจะไม่คิดทำร้าย แต่เห็นว่าจะไม่สุจริต จะกลับทำร้ายเราเป็นมั้นคง ข้าพเจ้าทั้งปวงได้ปรึกษาว่า จะให้ชุมกวนออกไปอ่อนน้อมตามประเพณี บัดนี้ โลซกไปพาของเบื้องมาว่ากล่าวนายเราจะให้ออกไปต่อสู้กับใจโดย ทั้งโลซกที่เห็นชอบไปด้วย ข้าพเจ้าทั้งปวงมิเต็มใจ ด้วยเห็นว่างเบื้องคนนี้ผิดใจกันกับใจโดย คิด อ่านจะตอบแทนแก้แค้นกันอยู่ จะเชื่อถือถ้อยคำนั้นมิได้ เนื่อความทั้งนี้ก็ยัง มิ信托ลงกันคงอย่างท่านอยู่ บัดนี้ท่านมาถึงแล้ว จงไปปรึกษาให้เห็นผิดและชอบ

จิวย์ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้ปรึกษาที่จะให้ออกไปค่านับใจโดยนั้นเห็นพร้อมกันแล้วหรือ เดียวเจ้ายังว่า ที่ปรึกษาทั้งปวงก็เห็นพร้อมกัน สิ้น จิวย์จึงว่า ที่จะไปค่านับใจโดยนั้นเราก็เห็นด้วย แต่ว่าเวลาวนนี้ท่านพาภกันกลับไปก่อนเดิม เวลาพรุ่งนี้เราจะไปหาชุมกวน จึงจะว่ากล่าวให้ตกลงกันที่เดียว ที่ปรึกษาทั้งปวงก็ล้าไป เที่ยหากับขันตั้ง อุยกายฝ่ายทหารทั้งปวงนั้นจึงเข้าไป หาจิวย์ค่านับแล้วบอกว่า บัดนี้ท่านรู้หรือไม่ อันเมืองกังตั้งนี้จะเป็นของผู้อื่นแล้ว จิวย์จึงตอบว่า เราหารู้ไม่ เที่ยหากะจงบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้เป็นข้าเก่าของบิดา ชุมกวน มีความภักดีอุตสาห์ติดตามมา สู้กระทำการรบพุ่งร้อยครั้งมิได้คิดแก่ ชีวิต จนได้มاتั้งตัวอยู่ ณ เมืองกังตั้ง และบัดนี้นายเราเชื่อถือถ้อยคำที่ปรึกษา ทั้งปวง จะอาเมืองไปยกให้แก่ใจโดย หาความอย่างมิได้ ข้าพเจ้าทั้งนี้อดสูญแก่ ใจกไม่เห็นด้วย ตัวท่านมาแล้ว ขอได้ว่ากล่าวแก่ชุมกวนอย่าให้กระทำการ ถ้อยคำคนเหล่านั้น จงแข็งเมืองไว้ ถึงมาตราว่าใจโดยกما ข้าพเจ้าทั้งปวงจะอาชีวิตเป็นหัวหน้าสู้รบไปกว่าจะตาย

จิวย์จึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้เห็นพร้อมด้วยกันแล้วหรือ อุยกายได้ยิน ดังนั้นก็ลูกชิ้นเอามือซักศีรษะแล้วว่า ถึงหัวจะขาดออกก็มีขอนบนอบใจโดยเลย ทหารทั้งปวงก็ร้องชื่นพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงก็เป็นใจเดียวกันสิ้น จิวย์จึงว่า ท่านทั้งปวงเห็นพร้อมกันดังนั้นเราก็เห็นด้วย แต่เวลาวนนี้ท่านกลับไปก่อนเดิม พรุ่งนี้เราจะเข้าไปหาชุมกวน จึงจะว่าให้ตกลงกัน เที่ยหากะทหารทั้งปวงค่านับ แล้วก็พาภกันออกไป

ครั้นเวลาเย็นโลซกที่พำนงเบื้องมาหาจิวย์ จิวย์ให้นั่งโดยสมควร โลซก จึงถามจิวย์ว่า บัดนี้ใจโดยคิดจะทำร้าย เราจะค่านับดีหรือจะทำประการใด ขอ

ท่านว่าให้แจ้ง จิวย์จึงว่า อันใจโฉการทำการทั้งนี้ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหตียนเตเป็นใหญ่ ครั้นจะขัดแข็งอยู่เล่า ก็เหมือนคิดคดต่อแผ่นดิน อันทางการใจโฉก็มาก ล้วน มีฝีมือเข้มแข็งนัก ฝ่ายเราก็น้อยตัวเห็นจะสู้ใจโฉไม่ได้ ถ้าเราออกไปบนบกใจโฉ นั้นจะมีความสุข เรายืนจะเป็นมั่นคง เวลาพรุ่งนี้จะเข้าไปป่าวแก่ชุนกวนให้แต่ง คนออกไปค่านบตามประเพณี โลซกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าท่านเจรา ฉะนี้ผิดนัก และแผ่นดินเมืองกังตั้งได้วาราชการสืบกันมาจนถึงสามชั่วคนแล้วก็ มีได้อ่อนน้อมต่อผู้ใด ครั้นนี้ท่านจะให้ออกแก่ใจโฉนั้นเห็นประการได เมื่อ ชุนเช็กจะถึงแก่ความตายนั้น ก็ได้สั่งไว้แก่ท่านให้ช่วยทำนุบำรุงชุนกวนผู้น้อง หวังว่าจะให้เมืองกังตั้งมั่นคงเหมือนได่องญา เชา เหตุไนนเมื่อการมาถึงแล้วท่าน จะสัลัดเสiyมได้ช่วยทำนุบำรุง จะพโลยตามถ้อยคำคนสองพอดังนี้ จิวย์จึงว่า เมืองกังตั้งนี้มีหัวเมืองใหญ่ชื่นถิงหากหัวเมือง ผู้คนหั้งปวงก็มากพร้อมมูล ถ้าเรา จะลงใจให้ต่อสู้ใจโฉบดนี้ ก็เหมือนหนึ่งทำให้อานาประราชภูรได้ความ เดือดร้อน จะมีความครหาติเตียนแก่เราผู้เดียว เหตุฉะนี้เราจึงให้ชุนกวนออกไป ค่านบใจโฉ หวังจะให้อานาประราชภูรมีความสุข

ขบเบงเห็นจิวย์กับโลซกทุ่มเดียงกันมีได้ตกลง กันนั้นยิ่มฟังอยู่ จิวย์จึงว่า ท่านหัวเราะเยาะข้าพเจ้าหรือ ขบเบงจึงว่า ชึ้นข้าพเจ้าหัวเราะทั้งนี้มีได้เยาะท่าน กลั้นยิ่มโลซกมีได้ เพราะมีได้รู้จักลักษณะผิดและชอบ มีแต่ปากก์เดียงท่าน โลซกจึงว่าเหตุไนนทำจึงหัวเราะเยาะเราว่ามีได้รู้จักลักษณะสิ่งใด ขบเบงจึงว่า อันจิวย์ว่ากล่าวชึ้นจะไปบนบกใจโฉนั้นเราเห็นด้วย โลซกจึงว่า เหตุใดท่าน จึงมาเจรจาดังนี้เล่า ขบเบงจึงว่า อันใจโฉนั้นมีปัญญาความคิดสุขุมนัก รู้ จัดแจงทหารในการส่งครามก็ชำนาญกว่าคนทั้งปวง และอันเสี้ยว อ้วนสุดนั้น มีได้รู้จักกำลังส่งครามว่าหนักແบ่า องอาจถือว่าตัวดีต่อสู้ใจโฉก็ถึงแก่อันตราย เล่าปี่นายเร้นนกถือทิฐามานะชนต่อสู้ใจโฉ ก็ได้ความเดือดร้อนจนพลัดมาอยู่ เมืองกังและ อันจิวย์เป็นคนมีความคิด จะผ่อนผันให้ไปค่านบใจโฉ ประสงค์จะ รักษาบุตรภรรยาและอาณาประราชภูรให้เป็นสุขนั้นเห็นควรอยู่ โลซกโกรธจึง ว่า ท่านว่าทั้งนี้เหมือนจูงมือเราไปให้คุกเข่าค่านบใจโฉอ้ายศัตรูแผ่นดินควรแล้ว หรือ

รูปที่ ๙๐ ชงเมืองยัวจิวย์ให้กิร Roth จิวย์คุกชั้นซึ่มือต่าโจโฉ

รูปที่ ๙๑ ชุนกวนประภาศอาญาลิทธ์ ลักกระเบื้องเม้มโต๊ะ

คงเบ่งจังว่า ทำนอย่าโทรศัพท์ เสียงจะไปค่านบ์ใจโฉนดเรามิให้ล้ำปาก
จำเพาะแต่ตัวต้องข้ามน้ำข้ามทะเลไปเจียวหรือ ถึงตัวท่านมีไปก็ได้เหมือนกัน
ด้วยอุบายอันหนึ่งของเรา จะให้อาแต่คนสองคนลงเรือล้ำหนึ่งข้ามไปหาโฉน
โฉนก็จะพาหารร้อยหมื่นเลิกหักลับไปดอก จิวยีจึงถามว่า ซึ่งท่านจะให้แต่
คนสองคนข้ามไป ก็อาจสามารถจะให้ใจโฉนเลิกหักไปนั้นฉันได้จงว่าให้แจ้งก่อน
คงเบ่งจึงบอกว่า เมื่อเรายังอยู่เชาโงลังกั่นนั้น เจ้งว่าใจโฉนให้ทำปราสาทไว้แห่ง
หนึ่งอยู่ริมแม่น้ำเจียงโหลเป็นที่สบาย แล้วจัดอาผู้หกยิงที่รูปงามมาไว้เป็นอันมาก
ตัวยมีน้ำใจกำเริบในมาตรฐานอยู่ แล้วรู้ว่านางเกี้ยวกักโหลอยู่ ณ เมืองกังตั้ง มี
บุตรหกยิงสองคนรูปงามมหาหกยิงได้เสมอเมื่อได้ ใจโฉนมีน้ำใจผูกพันอยู่ได้ว่าไว
ว่า ถ้ารับเมืองกังตั้งได้แล้วจะรับอาหกยิงสองคนนี้ไปไว้เป็นที่บ่าเรือของตัว ถึง
มาตราว่าจะตายไปก็มิได้พะวักพะวนน้ำใจ ซึ่งใจโฉยกทหารมาถึงร้อยหมื่นนี้ก็
 เพราะประการดูนาหกยิงสองคนเป็นเค้มูล แม่ท่านเอาหองร้อยคำลึกลับให้นาง
 เกี้ยวกักโหล ชี้อ่อนบุตรสองคนนั้นมาส่งให้แก่ใจโฉนสมเหมือนความประการดูแล้ว
 ใจโฉก็จะเลิกหักลับไปเป็นมั่นคง ขอท่านได้คิดอ่านปrongดองกันกระทำการตาม
 ถ้อยคำข้าพเจ้าว่านี้เด็ด จิวยีจังว่า ซึ่งใจโฉมีความผูกพันหกยิงสองคนนี้ เหตุโฉน
 จึงจะรู้แน่ ยังมีสิ่งใดเป็นสำคัญอยู่บ้าง

คงเบ่งจังว่า อันใจโฉรักหกยิงสองคนนี้ได้ผูกเป็นโคลงไว้ ข้าพเจ้าจำได้
 เป็นสำคัญอยู่ คงเบ่งก็ว่าโคลงนั้นให้จิวยีฟังเป็นใจความว่า ปรัคศร์ชัยขวาซึ่งเรา
 ทำไว้ซื้อว่าหยกหลงกับกิมทอง ข้าจะกอดดูนางสองเกี้ยวไว้ทั้งชัยขวา ให้มีความ
 สุขทุกเวลาไม่ให้อันหารเลย จิวยีได้ฟังออกซื่อนางสองเกี้ยวดังนั้นก็โทรศ ดังเอาก
 เพลิงไปจุดเข้าในหัวใจ จึงลูกชิ้นซึ่มือไปฝ่ายพิศเหนือตรงเมืองเกงจิ่ว ว่าเหมือนอ้าย
 ศัตรูแผ่นเดินแผ่น มีโภหงเจราประมาทกุเล่น คงเบ่งเห็นจิวยีโทรศดังนั้นจึง
 ลูกชิ้นทำเป็นห้ามว่า เหตุใดแผ่นเดินทำนิรภัย จะมารักหกยิงสองคนนี้ประโยชน์
 อันใด

จิวยีจังว่า ท่านไม่มีรู้หรือนางได้เกี้ยวผู้พื้นนั้นเป็นภารยาชูนเชิงนายเรา
 นางเสียเกี้ยวผู้พื้นนั้นองก็เป็นภารยาของเรา ใจโฉเจรจาหยานช้าทั้งนี้เรางึงโทรศ
 คงเบ่งทำเป็นตกใจค่านบ์แล้วว่าข้าพเจ้าไม่มีรู้เลย ซึ่งได้ว่ากล่าวทั้งนี้ผิดนักหนา

ขอท่านจงได้อดโภชเดิດ จิวย์จึงว่า อ้ายศัตรูเฒ่าคนนี้ข้ามขอเหยียบแผ่นดินร่วมเลย

ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าทำการด้วยโถส จงคิดอ่านผ่อนปวนให้จงดี อันจะวุ่วตามความกรรณ์นายหลังก็จะเสียการไป จิวย์จึงว่าท่านว่าหั้งนี้ก็ชอบใจอยู่ อันตัวเราก็ได้รับคำชูนเช็กไว้แต่ก่อน ที่จะไปอ่อนน้อมใจให้สู้ตายก็มีได้ค่านบเรามาแต่เมืองกวนหย่งบัดนี้ก็คิดว่าจะมาจัดแจงการต่อสู้อยู่ แต่ว่ากำลังความคิดเราผู้เดียวเห็นจะมีสัง火花 ขอท่านได้อนุเคราะห์ช่วยทำนุบำรุงด้วย

ขงเบ้งจึงว่า ถ้าท่านหาความรังเกียจมีได้ จะให้ข้าพเจ้าช่วยก็พอจะได้อยู่ ผิดชอบประการใดในภายหน้าก็จะช่วยตักเตือนตามสติปณิธาน จิวย์จึงว่า ท่านว่านี้ก็ดีแล้ว ถ้ากระนั้นเวลาพรุ่งนี้เราจะเข้าไปหาชูนกวนจะว่ากล่าวให้จัดแจงทหารให้พร้อมยกไปกำจัดโจโฉให้ได้ ขงเบ้งกับโลซอกได้ฟังดังนั้นแล้วก็ค่านบلامาทืออยู่

ครั้นเวลาเข้าชูนกวนอวกว่าราชการ ชูนนางฝ่ายทหารพลเรือนอยู่พร้อมกัน จิวย์เข้าไปค่านบแล้วจึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่าโจโฉยกกองทัพมาจะทำอันตรายแก่มีองเรานั้น ท่านจะคิดประการใด ชูนกวนเห็นจิวย์เข้ามาว่าดังนั้นก็มีความยินดี จึงเอานังสือซึ่งโจโฉให้มานั้นส่งให้จิวย์ดู จิวย์คือหันสืออกอ่านแล้วจึงว่า อ้ายศัตรูแผ่นดินเฒ่านี้คิดว่าเมืองกังตั่งหมายคิดที่จะรู้เท่าไม่หัวจะเกลี้ยกล่อมให้ตายใจ ชูนกวนได้ยินดังนั้นจึงถามว่า เนื้อความทั้งนี้ท่านเห็นประการใด จิวย์จึงว่าท่านได้ปรึกษาคนทั้งปวงแล้วหรือ เช้าเห็นพร้อมกันเป็นประการใด

ชูนกวนจึงว่าปรึกษายังมิتكลง ที่จะให้เราไปค่านบก็ว่า จะให้ต่อสู้ก็ว่า ความสองประการนี้แก่งแย่งกันอยู่ จึงให้เชญท่านมาบัดนี้ หวังจะให้วางให้ขาด จิวย์จึงว่า ซึ่งปรึกษาจะให้ไปค่านบนั้นผู้ใด ชูนกวนจึงนอกรือให้ฟัง จิวย์จึงถามเตียวเจียวว่า ซึ่งท่านจะให้ไปค่านบนั้นเห็นประการใดจึงว่าให้แจ้งก่อนเตียวเจียวจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉมาปราบปราบบ้านเมืองทั้งนี้ ด้วยถือรับสั่งพระเจ้าเตียนเตี้ยเป็นข้อใหญ่ อนึ่งโจโฉก็ได้มีองเงงจ้วซ่องสุมผู้คนไว้เป็นอันมากเห็นเมื่อกำลังใหญ่หลวงนักจะสู้มีได้ จึงจะให้ไปค่านบตามประเพณีก่อน ภายหลัง

จึงคิดผ่อนผันไปตามควร จิวยิ่งว่า ท่านหั้งปวงมาชวนกันบริกรษาเห็นชอบ พร้อมกันจนนี้แต่ล้วนคนที่ไม่เอกสาร แลเมืองกังตั้งนี้มีเจ้าเมืองสืบกันมาถึงสาม ชั่วคนแล้วมิได้ไปคำนับแก่ผู้ใด เหตุใดนครั้งนี้ท่านจึงมาบริกรษาจะให้ลงทะเบณี เสียเพื่อประโยชน์อันใด

ชูนกวนจึงว่า เมื่อคนหั้งปวงบริกรษาฉันท่านไม่เห็นด้วยนั้นจะให้ทำ ประการใดเล่า จิวยิ่งว่า อันใจใจนี้เป็นที่มหาอุปราชนั้น คือเป็นศัตรูแผ่นดิน ของพระเจ้าเหี้ยนเต้อึก และตัวท่านก็มีปัญญาความคิดตั้งอยู่ในสัตย์สุจริต และจะ ไปอ่อนน้อมแก่ใจโดยอันเป็นคนมิได้ตั้งอยู่ในความสัตย์นั้นจะควรหรือ อันเมือง กังตั้งกับบริบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร ทั้งผู้คนก็พรากพร้อม ชอบแต่จะคิดกำจัด ศัตรูแผ่นดินเสียอึก อันใจใจยกกองทัพมาครั้งนี้ก็นานแล้ว ฝ่ายม้าเทงและ หันชูนนี้ก็เป็นอริเห็นจะระวางหลังอยู่ ประการที่นี้ทหารใจใจก็เป็นชาวตอนไม่ สันหัดในทางเรือ ถึงจะยกมาบุ่งกีหานัดไม่ แล้วก็เป็นกตุ้นแล้ง ทัญญ่าและฟาง ทั้งปวงก็เห็นไม่พอใจมากที่จะกิน อันทหารหั้งปวงเล่าก็เป็นชาวปา จะกินอยู่ผิด สำลงก็จะป่วยให้เป็นอันมาก กำลังก็จะน้อยลงทุกที ถึงจะทำการขับเดี่ยวไปก็ เสียเปรียบเรออยู่ อันการศึกครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้วาตกลেย จะขออาสาท่านยกไปตั้ง อยู่ป่าก่อว่าเมืองกังแซกัดเสียให้ได้

ชูนกวนได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงว่า ซึ่งท่านจะคิดสู้ใจใจนั้นก็เหมือนน้ำใจ ของข้า จิวยิ่งตอบว่า อันตัวข้าพเจ้านี้ถึงมาทราบว่าจะตายในสังคมก็มิได้คิด ประมาณถึงท่านกลัวแต่จะไม่แน่นอน ชูนกวนจึงชักเอกสาระบืออกแล้วก็ฟันลงที่ มุมโต๊ะประการเป็นอาญาลิธีไว้ว่า ผู้ใดจะมาว่าให้เราไปคำนับใจใจก็จะตัดศีรษะ เสีย ทำดังนั้นแล้วก็ยืนกระบ้มอบให้แก่จิวยิ่งเป็นแม่กองทัพหลวง ให้เที่ยงเป็น ปลัด ผู้ใดมิได้อยู่ในบังคับบัญชา ก็ให้ตัดศีรษะเสีย จิวยิ่งคำนับรับเอกสาระบือแล้ว จึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า บัดนี้เราได้อาญาลิธีแล้ว ผู้ใดอย่าประมาทต่อหน้าที่ ที่จะทำการบุ่งใจใจครั้งนี้ จงไปพร้อมกันชายทะเบล ถ้าผู้ใดขาดร้าอยู่จะเกณฑ์ เอราชการมิทัน เราจะเอาโทษแก่ผู้นั้น ว่าแล้วก็ลาชูนกวนออกมานา ครั้นมา ถึงบ้านจึงให้หาชงเบংมาบริกรษาว่า บัดนี้นายเราก็ยอมที่จะต่อสู้ด้วยใจใจแล้ว ขอท่านช่วยคิดอุบາຍที่จะทำการนั้นเด็ด

คงเบ็งจังว่า ซึ่งท่านจะให้เราช่วยคิดการนั้นก็จะเป็นไรมี พอจะช่วยคิดตามสติปัญญาได้บ้างอยู่ แต่ท่าว่ายังมีวิวางใจเลย ด้วยเห็นอารมณ์นายท่านยังรwanrenang จิวยิ่งว่า ท่านเห็นอะไรจึงว่าดังนี้ คงเบ็งจังว่า เราเห็นว่านายท่านรู้ข่าวว่าทหารโอลามาก ก็ประมาร์กอยู่ว่าทหารตัวน้อยกลัวจะสูญได้ ขอท่านอย่าเพ้ออุ่นวายก่อน กลับเข้าไปพูดจาเอาน้อเอ่าใจนายท่านอย่าให้สะดุงสะเทือนให้มั่นคงแน่นอนแล้วเรางังจะได้คิดการสะดูก จิวยิ่งว่า ท่านว่านี้ชอบอยู่ แล้วจิวยิกกลับเข้าไปหาชุนกวน ชุนกวนเห็นจึงถามว่า เวลาค่ามีดป่านนี้ท่านเข้ามามีธุระสิ่งใดหรือ

จิวยิ่งว่า ข้าพเจ้าจะกะเกณฑ์ทหารทั้งปวงนั้น ยังคิดแคลงใจอยู่หน่อยหนึ่ง จึงกลับเข้ามาหาท่านหวังจะครรุว่า ท่านยังมีความวิตกสิ่งใดอยู่หรือว่าหาไม่ได้แล้ว ชุนกวนจึงว่า ซึ่งท่านกลับมาตามเราทั้งนี้ดีอยู่แล้ว เรา ก็ยังมีความวิตกอยู่หน่อยหนึ่ง ด้วยโอลามีภารมาก ฝ่ายเราน้อยตัวนักกลัวจะสูญได้จะเสียการไป

จิวยิ่งว่า นี่แล้วข้าพเจ้าเข้ามานั้นหัวจะซึ้งแจงให้ท่านเข้าใจ ด้วยโอลามีให้มีหนังสือมาว่ามีทหารถึงร้อยหมื่นนั้น ความช้อนนี้ทำจริงไม่ เป็นกลุบนายล่อลงดอก อันทหารโอลามันนี้มีอยู่แต่สิบห้าสิบหกหมื่น ทั้งได้ทหารอ้วนเสี้ยวมาเป็นเชลยด้วย ถึงว่าจะยกมาทำการก็จะวิตกไปไวยแก่ทหารอ้วนเสี้ยวอันเป็นคนจำใจ คิดแต่จะออกจากโอลามอยู่ทุกเช้าค่ำ แม้จะทำการก็มิเต็มเมื่อ อนึ่งทหารโอลามีมาทางไกลสารพัดจะขัดสน เรายุกใกล้เสบียงอาหารกับบรูรณ์ทุกสิ่งหรือจะสูญได้ ถึงจะมากก็เหมือนน้อย ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะอาสาเอาทหารไปแต่ห้ามีจะคิดทำการกำจัดโอลามเสียให้ได้ ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ยกเมืองลุบหลังจิวยิ่งแล้วจึงว่า ซึ่งท่านซึ้งแจงให้เราสั่นสองสัญญาณกันหนา นี่หากว่าได้ท่านช่วยอุปถัมภ์ แต่เตียวเจiyathaเป็นที่พึงได้ไม่ แต่นี้ไปเรามิได้มีความวิตกแล้ว ท่านกับเตียวเจา โอลากจะเร่งจัดแหงทหารรับยกไปเดิด ตัวเราจะยกทหารอุดหนุนไป ถ้าขัดสนประการใดจะให้คนรับมาอกเรา ตัวเราจะยกเข้าต่อสู้โอลาม จิวยิ่งได้ฟังดังนั้นก็คำนับแล้วลาອอกมา จึงคิดว่างบังนี้พูดจากลักษณะนัก ล่วงรุน្តใจนายเราไปก่อนเรารอיקเล่า อนึ่งจะคิดการสิ่งใดก็ดูเหมือนจะข้าม

ศิรษะเราเสียได้ ครั้นจะนิ่งไว้บัดนี้นานไปก็จะเป็นคัตรุ จำจะกำจัดเสียให้ได้ แล้วให้หาโลซกเข้ามานอกความลับซึ่งจะคิดฆ่าชงเบ้งเสียนนให้พังทุกประการ

โลซกจึงว่า ท่านคิดนี้ไม่ชอบ ด้วยโจโฉยกมาจะทำร้ายแก่เรายังกำจัดเสียมิได้ และเมื่อท่านฆ่าชงเบ้งเสียแล้ว การลงครามจะติดพันไปเบื้องหน้า แต่ตัวท่านผู้เดียวทามิผู้จะช่วยคิดอ่านไม่ จะมีหนักอกหนักหรือ อันชงเบ้งนี้มีสติปัญญาพอจะช่วยท่านได้ อนึ่งจูกัดกินพี่ชายก็อยู่ในเมืองกังตั้ง ถ้าให้ไปว่ากล่าวชักชวนเอามาไว้ทำการด้วยเราระมิดหรือ จิวย์ได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย ครั้นเวลาเช้าจึงให้หาขุนนางเข้ามาพร้อมกันในที่ปรึกษา ขณะนั้นเหยียกความน้อยใจว่า ตัวเราเป็นผู้ใหญ่สูงอายุ จิวย์เป็นเด็กขันนั่งที่สูง จะให้เราเป็นผู้ใหญ่นั้นอย่างหน้าไปนั่งปรึกษาราชการด้วยในที่ต่อ ก็ให้บุตรมาแทนบอกว่าป่วยอยู่

จิวย์จึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า กองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก อันเราจะคิดอ่านทำการนั้นจะโลเลมิได้ ท่านทั้งปวงจะทำการด้วยเรา ใครอย่าเกียจคร้านย่อหอย่อน ถ้าผู้ใดมิเต็มใจเข้มันทำการ เราจะจัดตัดศิรษะเสียตามพระอัยการศึก แล้วจิวย์ก็ตั้งให้อุยกาย หันตั้งเป็นกองหน้าคุมทหารลงเรือรบ พร้อมไว้ จึงให้เจียชิม จิวย่าดายคุมทหารกองหนึ่ง ให้เล่นหอง พัวเจียงคุมทหาร กองหนึ่ง ให้ไหสูจู ลิบองคุมทหารกองหนึ่ง ให้ลักษณ ตั้งสิตคุมทหารกองหนึ่ง ตั้งลิหง จูตีคุมทหารเป็นกองสองด่วน

ครั้นจิวย์จัดแจงนายทัพนายกองสำเร็จแล้วจึงสั่งว่า ท่านทั้งปวงจงเร่งไปตระเตรียมให้พร้อมมูลกัน ถ้าได้ฤกษ์แล้วเราจะยกกองทัพไปปากอ่าวเมืองสำกั่ง นายทัพนายกองทั้งปวงก็คำนับลาออกจากมาจัดแจงทหารตระเตรียมไว้พร้อม ตามคำจิวย์สั่ง

ฝ่ายเทียจุ่นตรเที่ยนา เท็นจิวย์จัดแจงทหารทัพยกทัพเรือดังนั้น ก็เอาเนื้อความนานอกเที่ยนาผู้เป็นบิดาทุกประการ เที่ยนาได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจเอามือสูบออกเข้าว่า จิวย์นี่กูคิดว่าเป็นเด็กมิได้รู้สิ่งใด กลับรู้ดีกว่าผู้ใหญ่อกีเล่า ทั้งมีสติปัญญาสามารถจัดแจงทหารวางแผนกองทัพถูกที่ตามขบวนศึก สมควรที่จะเป็นแม่ทัพหลวงได้ และตัวภูมายาคิดประมาณดังนี้ผิดมิควร เที่ยนา ก็ไปหาจิวย์ถึงที่อยู่ แล้วจึงขอขม่าว่า ข้าถือทิฐิมานะว่าเป็นผู้ใหญ่ ประมาณท่านสำคัญว่าเป็นเด็ก

มิได้มีปรึกษาราชการค่านับท่านนั้นผิดนักหนา ขอท่านได้อดโหงแก่ข้าพเจ้าเดิม จิวยิ่หัวเราะแล้วจึงว่า ซึ่งท่านประมาทนั้นข้าพเจ้าหาถือโหงไม่ อวย่าวิกาเลย เทียหาก้าได้โอกาสดังนั้นแล้วก็ตามา

ครั้นเวลาเข้าจิวยิ่หัวจุกัดกินเข้ามาแล้วว่า ชงเบังน้องท่านเป็นคนมีสติปัญญา เหตุใดจึงไปฝ่ากตัวด้วยเล่าปืนห้าครัวไม่ ชอบแต่จะมาอยู่ด้วยชุนกวนนายเรา ก็จะมีคสถานศักดิ์เป็นสุขอีก ท่านลงไปว่ากล่าวปลอบโยนชงเบังน้องท่านให้ทึ้งเล่าปี่เสียเดิม มาอยู่ทำราชการแผ่นดินเดียวกันกับเรา หั้วตัวท่านก็อยู่ที่นี่ พี่น้องจะได้เห็นหน้ากันเข้าค่าจะมีดีหรือ จุกัดกินจึงว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยชุนกวนนี้ก็ยังหามีความชอบสิ่งใดไม่ ถ้ากรณั้นข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวน้องข้าพเจ้าให้มาอยู่ด้วยท่านเป็นความชอบไว้ จุกัดกินค่านับแล้วก็ขึ้นมารีบมาหาชงเบงถึงที่อยู่ ชงเบังเห็นจุกัดกินผู้พี่มาดังนั้นก็ได้ใจออกไปค่านับแล้วพากันเข้ามาช้างใน ต่างคนต่างก็ร้องให้รักกันด้วยจากมาช้านาน

จุกัดกินจึงถามชงเบงว่า แปะอี้ ชาแຈ់ แต่ก่อนนั้นท่านรู้หรือไม่ ชงเบังได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าจิวยิ่สัรังใช้ให้มาเกลี้ยกล่อม จึงว่าแปะอี้ ชาแเจ់เป็นคนโบราณนั้นจะเอามาว่าย จุกัดกินจึงว่า เจ้าว่าดังนี้เหมือนหนึ่งหาคิดถึงพี่น้องไม่ อันแปะอี้ ชาแเจ់พี่น้องสองคนนี้เกิดร่วมท้อง กินนมร่วมกัน ถึงจะไปทำราชการก็ มิได้แยกย้ายกันอยู่ ถึงจะตายที่ไหนก็ตายด้วยกัน เพราะสามารถถความรัก อันเจ้ากับพี่เกิดมาด้วยกัน และทำราชการต่างคนต่างอยู่ มิได้เห็นหน้ากันทุกเข้าค่า ไม่เหมือนประเพณีพี่น้องแต่ก่อน มิได้ความอัปยศแก่เขาหรือ

ชงเบงจึงว่า ซึ่งพี่ว่าทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเราพี่น้องเกิดในแผ่นดินพระเจ้าเทียนเต้ ควรที่จะถือความกตัญญูต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจึงสู้ไปอยู่ด้วยเล่าปี่ เพราะว่าเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเทียนเต้ หวังมิให้เสียประเพณีโบราณ เหตุใดตัวพี่จึงทิ้งแผ่นดินพระเจ้าเทียนเต้เสีย มาอยู่ในเมืองกังตั้งนี้ให้ไกลพี่น้องทั้งปวงหาความอาลัยมิได้ ควรพี่จะทิ้งเมืองกังตั้งเสีย ไปอยู่ทำราชการด้วยข้าพเจ้าจะได้เห็นหน้ากันอีก ฝ่ายจุกัดกินได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ตัวเราราษฎราหวังจะเกลี้ยกล่อมชงเบง บัดนี้ชงเบงกลับเกลี้ยกล่อมเรารือกเล่า จนใจ

* อยู่ในเรื่องห้องสิน

ไม่รู้ที่จะว่ากล่าวประการใด จึงกลับมาอกริบีตามชงเบี้งว่าทุกประการ

จิวย์แจ้งดังนั้นก็มิได้ว่าประการใด จึงไปลาชูนกวันว่า ข้าพเจ้าจะขอ
อาสายกกองทัพไปปราบด้วยใจ ชูนกวันจึงว่าท่านเร่งยกไปจัดแจงไว้ให้พร้อม
แล้ว เรายังยกกองทัพหนุนไปเมื่อภัยหลัง จิวย์ก็ค้านับลาชูนกวันอกรมา
จัดแจงทหารแล้วชวนชงเบี้งว่า ทัพใจโดยกماครั้งนี้ใหญ่หลวง น้ำใจเรานี้จะครร
ชวนท่านไปด้วย ชงเบี้งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงรับว่า ข้าพเจ้าจะไปด้วยท่าน
จิวย์ก็พาชงเบี้งลงเรือรบลำเดียวกันไป อันเทียเกา โลชนันเป็นปลัดกองคุม
ทหารเป็นอันมาก แล้วยกกองทัพข้ามอ่าวไปถึงปากน้ำเมืองกังแซ ทางไกล
ปากน้ำสำกั่งหกร้อยเส้น จิวย์จึงให้หยุดกองทัพเรือทอดไว้ แล้วให้ทหารขึ้น
บกตั้งค่ายรายกันไปตามทางตะวันตก ชงเบี้งนั้นจึงลงเรือน้อยทอดอยู่ใกล้เรือรบ
แม่ทัพ

จิวย์จึงให้ทางชงเบี้งขึ้นมาบนเรือรบแล้วแกลงบริษัชา หวังจะให้ชงเบี้ง^{ไปให้ใจใจจับผ่าเสีย} จึงว่าเมื่อครั้งใจโดยนักอ้วนเสี้ยวันนั้น ใจโดยมีทหารน้อยกว่า
อ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก และใจโดยทำการสังคมรณะอ้วนเสี้ยวันนั้น เพราะเหตุด้วย
พังค่าเข้าอิวนอกให้ไปตีเสบียงต่ำบล้อวะเจ้าได้ ครั้งนี้ใจโดยกماหาหมายมากถึงร้อย
หมื่นเศษ อันทหารเรายกมาบดันห้าหมื่นเศษเห็นจะรบอาชัยชนะใจโดยนั้นขัดสน
จะจะคิดอ่านให้ทหารไปตัดเสบียงใจโดยเสียให้ได้ก่อน จึงจะทำการรบพุ่งใจโดยได้
บดันนี้ใจโดยซองสุมเสบียงไว้ ณ เทากีสถานแคนเมืองชงหยง อันตัวท่านนี้ก็อยู่ใน
แคนเมืองชงหยง แล้วชานญทางป่าเข้าทุกต่ำบล อันการสังคมครั้งนี้เล่าใช้ร
จะเป็นการชุนกวันนายเราฝ่ายเดียวหาไม่ได้ ก็เป็นการของเล่าปี่ผู้นำท่านด้วย
เราจะเกณฑ์ทหารให้ท่านพันหนึ่งเร่งยกทัพกลับไปบกอกแก่เล่าปี่ ขออา gwu
เตียวหุย จูลงรับยกไปตัดเอาเสบียงใจโดยเสียให้ได้ เราจะได้คิดการรบพุ่งสะดูก

ชงเบี้งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ชิงจิวย์ให้มาเกลี้ยกล่อมเรามิ่งสมความคิด
แล้ว จะแกลงให้เราไปนี้หวังจะให้ใจโดยจับเราผ่าเสีย ครั้นเรานิดพลิ้วอยู่ไม่ไป
บดันนี้จิวย์ก็จะตีเตียนว่ากลัวใจโดย ครั้นเราจะไปเล่าจิวย์ก็จะหัวเราะเยาะว่ารู้ไม่
เท่า แต่จำเราจะรับไว้ก่อนจึงจะค่อยคิดกลอุบายแก้ตัวให้ได้ แล้วก็รับคำลาภลับ
มาเรือน้อย

โลซกจึงถามจิวยิ่ว่า ชี้งท่านจะให้ชงเบ็งไปตีเสบียงโจโฉนั้น ท่านคิดเห็นจะได้การอย่างไร จิวยิ่งตอบว่า เรายังจะผ่านเสียก็กลัวความครหาในทาง จึงแกลงใช้ชงเบ็งไปตีเสบียงหวังจะยมอาชญาโฉให้ผ่านเบ็งเสีย สิบไปภายในหน้าเรารึจะไม่มีภัย แล้วคนทั้งปวงก็จะไม่ตีเตียนเราได้ โลซกจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอไปดูห่วงที่กริยาของเบ็งว่าจะรู้ตัวหรือไม่ แล้วก็ลาจิวยิ่งไปเรื่องเบ็งเห็นหน้าตาของเบ็งไม่มีความทุกข์ร้อน จัดแจงผู้คนซึ่งจะไปนั้นเป็นปกติอยู่ โลซกมีความสังสารของเบ็งจึงถามว่า ชี้งจิวยิ่งจะให้ท่านไปตีเสบียงโจโฉนั้น ท่านเห็นจะได้การอยู่หรือ

ชงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า อันตัวเรานี้ช้านาญการสังคมรัฐ ทั้งทางบกทางเรือและระบบม้ำกระวนรถทั้งสืออย่างสันทัดลิน อันในเมือง กังตั่งนี้หากคนช้านาญรับบทน้อยตัวนัก ช้านาญการสังคมแต่ข้างเรือรับ ถึงตัว จิวยิ่กเหมือนกัน โลซกจึงว่า เทศุ่ได้ท่านจึงว่าจิวยิ่ช้านาญแต่การเรือ ชงเบ็งจึงตอบว่า เราได้ยินเด็ก ๆ ในเมืองกังตั่งทำเพลงว่า ตัวท่านช้านาญการสังคมฝ่ายบก อันจิวยิ่นน์ได้แต่ฝ่ายเรือทำเดียว เราจึงคิดว่าธรรมดายเป็นชาติทหาร จำเรียนไว้ ให้ครบถ้วนอย่างจึงจะควร โลซกจึงเอารำขงเบ็งนั้นมาบอกแก่จิวยิ่ทุกประการ จิวยิ่แจ้งดังนั้นก็กริยจึงว่า ชงเบ็งนี้พูดจาดูหมิ่นเราไว้ไม่ช้านาญการบก ครั้นเรา จะมีไปบัดนี้ชงเบ็งก็จะช้ำตีเตียน เราอย่าให้ชงเบ็งไปเลย เราจะคุมทหารมีน หนึ่งยกไปตัดเสบียงโจโฉเสียเอง โลซกได้ฟังดังนั้นก็กลับมานอกชงเบ็งตามคำ จิวยิ่ว่าทุกประการ

ชงเบ็งก็หัวเราะแล้วว่า อันความคิดจิวยิ่นน์ใช้จะใช้เราโดยสุจริตหมายได้ แกลงจะให้เราไปตายเสียด้วยฝีมือและความคิดโจโฉ ชี้งเราว่าจิวยิ่ไม่สันทัด การบกนั้น เพราะจะแกลงยั่วใจจิวยิ่ หวังจะให้แจ้งว่าเรารู้เท่าอยู่ ครั้นนี้เรายัง จะให้ชุนกวนกันเล่าปี่คิดการเป็นใจเดียวกันอีก เราทั้งปวงผู้เป็นบ่าวจะตั้งใจ ประนอมช่วยคิดการจึงจะสำเร็จ เทศุ่ได้จิวยิ่จึงมาคิดร้ายต่อเราฉะนี้ การของ นายเราจะมีเสียไปหรือ ประการหนึ่ง อันความคิดโจโฉนั้นช้านาญการสังคมนัก มักทำกลศึกต่าง ๆ มีตัดเสบียงอาหารเป็นตัน ชี้งโจโฉยกมาครั้นนี้ก็จะคิดอ่าน ป้องกันเสบียงอาหารเป็นสามารถ ถ้าจิวยิ่จะยกไปเห็นจะเสียทีแก่โจโฉ ท่านจะ

ไปว่ากล่าวแก่จิวย์ให้คิดครบพุ่งป้องกันแต่ฝ่ายเรือ ด้วยทหารโจโฉนั้นช่านานญแต่การบก ไม่สันหัดการเรือ แม้กองทัพเรต้านทานวนพุ่งอยู่ข้างเรือให้ทหารโจโฉบอบช้ำแล้ว จึงคิดกลอุบายนให้โจโฉเสียที่แก่เรางได้ โลซกได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญชงเบงว่า รู้การลีกซึ่งหาผู้ใดเสมอมาได้

ครั้นเวลาค่ำโลซกจึงเอาเนื้อความไปบอกจิวย์ทุกประการ จิวย์แจ้งดังนั้นสันศีรษะแล้วว่า อันความคิดของเบงนั้นลีกซึ่งหลักแหลมยิ่งกว่าเราสินส่วนแม้เรามีคิดอ่านกำจัดเสียให้ได้ ภายหน้าไปก็จะเป็นศัตรูแก่เราใหญ่หลวงโลซกจึงพูดเอาใจว่า บัดนี้การสองครามก็มีอยู่ ท่านจะมาทำดังนี้ไม่ควร เมืองเบงรุ่นwaysไป ความคิดแล่กำลังเราก็จะน้อยลง เทืนเมืองกังตั้งจะเป็นอันตราย จดอ่านวนพุ่งให้ได้ชัยชนะโจโฉแล้ว ภายหลังถึงจะทำการประการได้ก็จะได้โดยง่าย จิวย์เห็นชอบด้วยก็ให้ตั้งทัพเรือมั่นอยู่

ฝ่ายเรือกองตระเวนเมืองกังแซจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่เล่าปีให้แจ้งเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คิดว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาจะทำสองครามด้วยโจโฉ เล่าปีจึงจัดแจงทหารในเมืองกังและนั้นให้สื้นเชิง และยกออกจากเมืองกังและไปตั้งอยู่ต้นล Yap เค้า บริกรชา กับทหารหั้งปวงว่า ขงเบงไปเมืองกังตั้งเราก็ยังไม่รู้ข่าวว่าดีแลร้ายประการใด บัดนี้กองทัพเรือเมืองกังตั้งยกมาหอดอยู่ ณ ปากน้ำเมืองนี้ผู้ใดจะอาจสามารถไปฟังข่าวชงเบงดูให้รู้ดีแลร้ายได้ บิตึกจึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาไป เล่าปีจึงจัดแจงข้าของไปคำนับจิวย์หัวจะได้ฟังข่าวชงเบงด้วย บิตึกก็รับของหั้งปวงแล้วลงเรือล่องไปถึงกองทัพเรือ จึงขึ้นไปหาจิวย์แล้วบอกว่า ของหั้งนี้เล่าปีให้มาแก่ท่านให้แจกทหาร จิวย์มีความยินดีให้รับของหั้งปวงนั้นไว้ บิตึกจึงว่าบัดนี้เล่าปีสั่งมาว่า ขงเบงมาอยู่นี่กันนานแล้วจะให้รับกลับไป จิวย์จึงตอบว่าการสองครามก็มีอยู่ อันชงเบงมาอยู่ที่นี่ด้วยจะได้ช่วยคิดการคีกรบพุ่งโจโฉ ซึ่งเล่าปีจะให้ชงเบงกลับไปนั้นยังไม่ได้ก่อน อันตัวเรานี้ก็มีใจร้ายลีกถึงเล่าปีอยู่ ครั้นเราจะไปหาเล่า ตัวเราก็เป็นแม่ทัพ จะป่วยการบังคับบัญชาทหารท่านจะรับกลับไปบอกเล่าปี เชิญให้มาหาเราจะได้ปรึกษาการสองครามด้วย บิตึกรับคำนับแล้วลากลับไป

โลซกจึงตามจิวย์ว่า ท่านจะให้เล่าปีมาหนึ่นจะประسنร์สิ่งได จิวย์

ตอบว่าอันนี้ใจเล่าปีนั้นมิได้รู้คุณคน เม็จจะสมัครสมาคมด้วยเล่าปี นานไปก็จะทำร้ายแก่เรา จำจะคิดอ่านกำจัดเสียแต่กำลังยังน้อยอยู่ดีกว่า เหมือนหนึ่งเร่างา ใจเสียคนหนึ่ง ทรัพย์เรางึงจะคงอยู่ แล้วจิวยีกีขึ้นไปอยู่ในค่าย จึงลองจัดทหารซึ่งมีฝีมือห้าสิบคนถืออาวุธซ่อนอยู่ในหลักแล้วสังว่า เมื่อเล่าปีจะมา กินโถะด้วยเรา เม็ท่านหั้งปวงได้ยินเสียงเราก็จากสุราลงเมื่อใดก็ให้ตรุกน้อกมาจับ เล่าปีฆ่าเสีย ฝ่ายบิ๊กมาถึงเล่าปีจึงบอกเนื้อความหั้งปวงแล้วว่า บัดนี้จิวยีให้เชิญท่านไปหา เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงลงเรือจะไปหาจิวยี กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี ว่า ซึ่งท่านจะไปหาจิวยีนั้นไม่ชอบ ด้วยจิวยีเป็นคนเจ้าความคิดเกลือจะทำร้าย แก่ท่าน อนึ่งเบงก์ยังมิได้มีหนังสือบอกว่าดีแล้วร้าย ขอท่านจงยับยั้งฟังดูก่อน

เล่าปีจึงว่า เราภักชุนกวนจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคิดอ่านกำจัดโฉมเสีย บัดนี้จิวยีเป็นแม่ทัพให้มาเชิญเรือไปจะไวร์กษาราชการด้วย ซึ่งจะมีไปนั้น ชุนกวนกับเราก็จะแคลงใจกัน การนั้นก็จะเสียไป กวนอูจึงว่า เม็ท่านไม่ฟัง จะไปให้ได้ข้าพเจ้าจะขอไปด้วยจะได้ป้องกันอันตราย เล่าปีจึงส่งให้เตียวหุยกับ จุล่องอยู่รักษาก่าย แล้วพา กวนอูและทหารสิบเอ็ดสิบสองคนลงเรือไปถึงกองทัพ จิวยี เล่าปีเห็นเรือบแล่วยังตั้งเป็นขบวนเข้มข้นอยู่ก็มีความยินดี ทหารเอาเนื้อความไปบอกว่าเล่าปีมาแล้ว จิวยีจึงถามว่าเล่าปีมานั้นมีทหารมากน้อยเท่าใด ทหารนั้นจึงบอกว่า เล่าปีลงเรือน้อยมากกับทหารประมาณยี่สิบคน จิวยีได้ฟัง ดังนั้นก็หัวเราะแล้วคิดว่า เล่าปีจะถึงแก่ความตาย เพราะความคิดเราในวันนี้ จึงให้จัดแจงทหารซึ่งส่งไว้นั้นพร้อมแล้วก็อกรบวันเล่าปีถึงนอกค่าย ค่านับกันตาม ธรรมเนียมแล้ว จิวยีก็พาเล่าปี กวนอูกับทหารนั้นเข้าไปในค่าย แล้วเชิญให้เล่าปี กินโถะ เล่าปีจึงว่าแก่จิวยีว่า ตัวท่านนั้นคนหั้งปวงลือชาประกายว่ามีความคิด และ ฝีมือเป็นอันมากหั้งเป็นแม่ทัพด้วย จะมานับถือข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนบุญน้อยนี้ ไม่ควร

ขณะนั้นเบงพอดีเดินเข้ามาถึงริมค่าย รู้ว่าเล่าปีมาหาจิวยีกำลังกินโถะ อยู่ด้วยกันในค่ายดังนั้นก็ตกใจ ของเบงจึงเข้าไปลอบดูเห็นหน้าจิวยีนั้นตึงโกรธ อยู่ แล้วเห็นทหารในหลักนั้นชุมชนกันอยู่ก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก แต่เห็นกิริยา เล่าปีนั้นพูดจาเรื่องอยู่ หั้งกวนอูก็ยินถือกระแสบืออยู่ข้างหลัง ของเบงก็คล้อยคลาย

ใจคิดเห็นว่าเล่าปี่จะไม่เป็นอันตราย แล้วก็กลับมาคอยเล่าปี่อยู่ริมน้ำ

ขณะเมื่อจิวยี่เสพย์สุรา กับเล่าปี่นั้น เห็นกวนอูยินถือกระเบื้องญี่ห้างหลัง เล่าปี่ จิวยี่จึงถามว่า ทหารคนนี้ซือได้ เล่าปี่จึงบอกว่า กวนอูเป็นน้องข้าพเจ้า จิวยี่จึงถามว่า คนนี้หรือซึ่งไปอยู่ด้วยโจนได้อาสาผ่านเหลียง บุนทิวทหาร อ้วนเสี้ยวเสีย เล่าปี่รับคำว่าคนนี้เหละ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจเงื่อยให้หลัง ๆ อกมาหั้งกาย จึงรินสุรายืนให้กวนอูกิน พอโลซกเข้ามา เล่าปี่จึงถามว่าชงเน็ง อยู่แห่งใด ห่านจะช่วยบอกมาให้พบร่างได้สันหนากัน

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ว่าจะสิ้นวันไปแล้วหรือ เมื่อสำเร็จการสังคมรำแล้ว จึงค่อยพนกันเดิน เล่าปี่มีได้ตอบประการใด กวนอูได้ยินดังนั้นก็ชاحتาให้แก่ เล่าปี่ เล่าปี่แลไปลบตากวนอูก็รู้ทัน จึงลุกขึ้นคำนับจิวยี่แล้วว่า ข้าพเจ้าจะลาไป ก่อน แม้สำเร็จการสังคมรำเมื่อได้จังจะมาสันหนาด้วยท่าน แล้วพาภกวนอูแล ทหารออกมานาจักค่าย ครั้นถึงเรือก็เห็นชงเน็งเข้าไปนั่งอยู่ในเรือ

ชงเน็งเห็นเล่าปี่กลับออกมาก็มีความยินดีจึงว่า ชิงทำมาหาจิวยี่วันนี้ หากได้กวนอูมาด้วยจิวยี่จึงคิดเกรงอยู่ ห้าม่ห่านจะถึงแก่ความตาย เล่าปี่จึงว่า จิวยี่จะคิดประการใดเราไม่แจ้ง ชิงเรามานัดนี้หัวจะรับท่านไปไว้ ณ ค่ายแซเค้ ด้วยกัน ชงเน็งจึงตอบว่าท่านอย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ถึงมาตราว่าข้าพเจ้ามาอยู่ ในปากเสือปากหมีก็ตี ก็มีความสนายิ่งกว่าอยู่ในถ้ำอีก ท่านจะเร่งไปจัดแจง ทหารเรื่อบไว้ให้พร้อมจะได้ทำการสะดวก ต่อถึงเดือนอ้ายแรมท้าค่าจึงให้จูล่ง เกาเรือน้อยมาคอยรับข้าพเจ้าที่ทางแม่น้ำข้างทิศทักษิณ เล่าปี่จึงถามว่า ความคิด ท่านเห็นประการใดจึงสั่งไว้ดังนี้ ชงเน็งจึงบอกว่าห่านคอยดูถูกเดิน ถ้าเห็นลมพัดมา แต่ทิศลมเนย์เมื่อใด ข้าพเจ้าจะไปหาท่านเมื่อนั้น แล้วชงเน็งก็ลาเล่าปี่ไปอยู่ เรือน้อย เล่าปี่นั้นก็กลับมา พนเตียวหุยคุณเรื่อบห้าสิบล่าตามมา ก็พากันไป ณ ค่ายแซเค้

ฝ่ายโลซกครั้นแล้วปี่ไปแล้วจึงเข้าไปถามจิวยี่ว่า ท่านให้หาเล่าปี่มาแล้ว เหตุใดจึงปล่อยไปเสียไม่ลงมือ จิวยี่ตอบว่าเราได้ยินเข้าเลื่องลือว่ากวนอูนั้นมี ฝีมือกล้าแข็ง เหมือนทหารเสือมาด้วยเล่าปี่ ครั้นเราจะลงมือทำร้ายเล่าปี่ กวนอูนั้นอยู่ใกล้ก็จะทำร้ายเรา โลซกเห็นชอบด้วย ขณะนั้นพอคนใช้โจนอา

รูปที่ ๙๒ ก้าวเหลงกับชั่วนมอ เตียวอุ่นรบกัน

รูปที่ ๙๓ จิวยีแกกลังทำงานอนหลับ เจียวก้านลักหนังสือแล้วหนีไป

หนังสือมาให้จิวย์ จิวย์รับเอาหนังสือมา เท็นหนังสือซึ่งสลักหลังผนึกนั้นว่า มหาอุปราชพระเจ้าเตี้ยนแต่ให้มาถึงจิวย์ผู้เป็นแม่ทัพ จิวย์เห็นดังนั้นก็โทรศั้ง ฉีกหนังสือขึ้ยิทั้งเสีย ส่งให้อาผู่ถือหนังสือไปฆ่าเสียด้วย

โลซกจังว่าคำโบราณกล่าวไว้ว่า เม้มีมองได้เป็นศิกกันก็ตี อย่าให้ทำ อันตรายแก่ผู้ถือหนังสือแลผู้คนไปมานอกจากคนแปลกรปلومเป็นอันขาดที่เดียว เหตุใดท่านจึงมาฆ่าผู้ถือหนังสือเสียดังนี้ จิวย์จึงตอบว่า ชั่งเรามาผู้ถือหนังสือ เสียนั้น เพราะเหตุว่าจะให้รู้ถึงใจเราไม่ได้ย่อท้อ แม้ว่าไม่ฆ่าเสียนั้น เพราะ คิดกลัวคนทั้งปวงจะกลับว่าให้นายเรานำไปขออภัยแก่ชาศึก บัดนี้ตัวเราตั้งใจทำ ราชการจะกำจัดใจโนเสียให้จงได้ เราจึงให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือส่งให้คนชึ่ง มาด้วยเอกสารบันไปให้แก่ใจโน แล้วจิวย์ให้จัดแจงทัพเรือ ให้กำเหลงเป็นกองหน้า ยันต์เป็นปีกขวา เจียวชิมเป็นปีกซ้าย ตัวจิวย์เป็นหัวหน่วง ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ ยกไปปะตีทัพใจโน

ฝ่ายคนใช้ก็เอาศีรษะผู้ถือหนังสือมาให้แก่ใจโน แล้วบอกเนื้อความแก่ ใจโนทุกประการ ใจโนได้ฟังดังนั้นก็โทรศั้ง จึงให้ชั่วโมกับเตียวอุ่นคุณทหารเมือง เกงจิ่วเมืองเฉงจี้ยกทัพเรือเป็นกองหน้า ใจโนเป็นหัวหน่วงยกไปลึ่งต่ำบล สำกั่ง เห็นกำเหลงเป็นกองหน้ายกทัพเรือมาเป็นอันมาก กำเหลงจึงร้องถามว่าทัพ ผู้ใดอาจยกมาสู้ด้วยเรา ชั่วโมกับเตียวอุ่นก็บอกว่า เราชื่อชั่วโม เตียวอุ่น เป็น กองหน้ามหาอุปราชยกมาจะทำสิ่งใดๆ ตามด้วยท่าน แล้วชั่วโมจึงให้ชั่วทุนผู้น้อง มาผึ้งหน้าเรือข้ามหารและเรือรบเข้าไป กำเหลงจึงอาภาหันหน้ายิงถูกชั่วทุนตาย

ในขณะนั้นทหารกองหน้าแลปีกซ้ายปีกขวาของกำเหลงก็เร่งเรือรบเข้าไป แล้วระดมยิงอาวุธปืนดังห่าฝน กองทัพชั่วโม เตียวอุ่นก็แตกพ่ายไปปะทะทัพ ใจโน กำเหลงกับยันต์ เจียวชิมก็เร่งเรือรบไล่ไปฆ่าพันทหารใจโนล้มตายเป็น อันมากจนเวลาเที่ยง จิวย์เห็นดังนั้นก็ตีม้าล่อให้ทหารกลับมา กำเหลงจึงถาม จิวย์ว่า ทัพใจโนแตกทหารเราได้ท่วงทีติดตามไป เหตุใดท่านจึงตีม้าล่อให้กลับมา จิวย์จึงตอบว่าทหารเราน้อยกว่าใจโน ครั้นจะละให้ทหารตามไปเกรงใจโนจะซุ่ม เรือไว้ที่ตันแหลม เรายังจะเสียที จึงตีม้าล่อให้กลับมาหวังจะเอาฤทธิ์ชนะไว้ แล้วก็ให้เรือรบทั้งปวงทอดอยู่ตามกระบวนการ

ตอนที่ ๔๐

ฝ่ายโจโฉครั้นแต่กما ก็ขึ้นไปค่าย แล้วว่าแก่ชั่วโม เตียวอุ่นว่า ทหาร เมืองกังตั้งน้อยกว่าเรา เหตุใดจึงแต่กما หรือตัวทั้งสองมิได้ตั้งใจทำการโดย สุจริตແกลังให้เสียมาดังนี้ ชั่วโมจึงว่า ทหารเมืองเกงจิ่วมิได้ฝึกสอนและไว้นาน แล้ว ประการหนึ่งเล่าทหารของท่านก็ล้วนแต่ชาวตวนไม่ชำนาญในทักษะ จึงเสียทีแก่จิวย์ เพราะเหตุนี้ขอให้ท่านคิดอ่านเอาเรื่อทอดต่อ กันล้อมเป็นค่ายไว้ กลางน้ำ จึงให้ทหารเมืองซึ่งจิ่วเมืองเจงจิ่วเข้าอยู่ภายใน ให้ทหารเมืองเกงจิ่วอยู่ รอบนอก ฝึกสอนให้เจนในการทักษะเรื่องจีดี แล้วจึงคิดการทำศึกแก่จิวย์สืบไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ตัวท่านทั้งสองนี้ก็ชำนาญในการสังคมรั้ง ทักษะทักษะเรื่อ เรา ก็ไว้ใจตั้งให้เป็นแม่ทัพผู้ใหญ่แล้ว เมี้ยท่านเห็นดีประการใดก็ เร่งฝึกสอนเกิด ชั่วโมกับเตียวอุ่นได้ฟังดังนั้นก็ลาโจโฉออกมา จึงให้อาเรือใหญ่ ไปทอดดวงเป็นค่ายลงตามชายทะเล ไว้ซ่องสำหรับจะเข้าออกยีสินสีประดู แล้ว จัดทหารลงเรือรบและหนีแล้ว ฝึกหัดหัวจะให้รวดเร็วชำนาญในที่รบ ครั้น เวลากลางคืนทหารในกองทัพเรือทักษะโจโฉทั้งปวงก็จุดคนเพลิงสว่างไปดัง กลางวัน แต่ค่ายบทหารโจโฉตั้งรายกันไปทางไก่ประมาณสามพันแห้น

ฝ่ายจิวย์ครั้นเมียชัยชนะ กลับมาถึงค่ายกบูนบ่าเหน็จทหารใหญ่น้อย ทั้งปวง แล้วแต่หนังสือไปแจ้งข้อราชการแก่ชุมชนตามซึ่งได้รับพุ่งกันทุก ประการ ในเวลากลางคืนวันนั้นจิวย์แลเห็นแสงเพลิงฝ่ายทิศตะวันตกเป็นอัน มาก จึงถามทหารทั้งปวงว่านั้นแสงเพลิงอันใด ทหารจึงบอกว่าแสงเพลิงนั้นคือ ค่ายโจโฉ จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ครั้นเวลารุ่งเช้าจิวย์จัดทหารที่มีฝีมือกับ เครื่องเล่นกระจำปีสีชอลงเรือลำหนึ่งรับไปดูใกล้ทักษะโจโฉ แล้วก็ให้ทำเพลิงให้ แล้วปลอมเป็นเรือลูกค้าท่องเที่ยวไปมา เห็นทหารโจโฉตั้งกระบวนทักษะเรือ ชั่วโม เป็นนายหัดทหารทั้งปวง จิวย์เห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงถามทหารซึ่งมาด้วยนั้นว่า ทหารโจโฉผู้ใดซึ่งเป็นแม่ทัพเรือฝึกสอนทหารทั้งปวงดังนี้ ทหารซึ่งรู้จักนั้นบอก

ว่า อันนายทัพเรือโจนันชื่อชั่วโม เตียวอุนได้ฝึกสอนทหารทั้งปวง จิวยีแจ้ง ดังนั้นจึงคิดว่าชั่วโม เตียวอุนนี้เดิมเป็นชาวเมืองกังตั่ง ชำนาญรบทางเรือนัก จำจะคิดกลอุบາย กำจัดชั่วโมกับเตียวอุนเสียให้ได้ เราจึงจะได้ทำศึกแก่โจนานไป ภายหน้าไม่ชัดสน

ในขณะนั้นทหารโจนานเห็นก็เอาน้อความไปบอกแก่โจนาว่า จิวยีลอบมา ดูทหารเราฝึกสอน โจนานจึงให้ทหารเอาเรือรบออกไอล์จัน ฝ่ายจิวยีเห็นเรือ แหงประหลาดออกมาก ก็ให้ทหารทั้งปวงรับเจวนะกันลับไป ณ ค่าย ทหารโจนาน เห็นจิวยีหนีไปกลประธานร้อยเลี้น เห็นจะไม่ทันก็กลับมาบอกโจนา โจนานจึง ปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ครั้งก่อนเราก็แตกจิวยีมา ครั้นเราให้ฝึกสอนทหาร จิวยี ยังมีน้ำใจกำเริบบังอาจมาดูทัพเราราได้ ครั้นนี้เราได้ความอัปยศนัก ทำนั้งปวงจะ เห็นประการได้จึงจะแก้แค้นจิวยีได้

เจียวก้านที่ปรึกษาจึงว่า ข้าพเจ้ากับจิวยีเมื่อยังน้อยอยู่นั้นได้เรียน หนังสือครูเดียวกันมา แล้วก็มีน้ำใจรักใคร่กันเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะอาสาไป เกลี้ยกล่อมจิวยีให้สมัครมาอยู่ด้วยท่าน โจนาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งท่านไปนั้นยังจะได้ราชการหรือ เจียวก้านจึงว่า ข้าพเจ้าจะอาสาไปเกลี้ยกล่อม ว่ากล่าวจิวยีให้ได้ โจนาจึงว่า ซึ่งท่านจะไปนั้นจะต้องการอะไรไปบ้าง เจียวก้าน จึงว่าข้าพเจ้าจะขอคนสองคนแต่พอเจวะเรือกับเด็กตามหลังไปคนหนึ่ง โจนาก็ให้ จัดคนให้ เจียวก้านก็ลาโจนานไปถึงค่ายจิวยีแล้วบอกแก่ทหารว่า เราเป็นเพื่อนรัก กับจิวยี บัดนี้มีใจร้าลึกถึงจึงมาหา จงเข้าไปบอกจิวยีให้แจ้งด้วย ทหารก็เอาน้อความเข้าไปบอกจิวยีตามคำเจียวก้านว่าทุกประการ

จิวยีแจ้งดังนั้นจึงบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่งเจียวก้านจะมาหาเรานี้หวัง จะเกลี้ยกล่อมเรา จิวยีจึงค่อยกระซิบสั่งทหารเป็นการลับไว้หลายข้อ แล้วก็ออก ไปรับเจียวก้านเข้ามาในค่าย ต่างคนต่างคำนับปราศรัยกัน จิวยีถามเจียวก้านว่า ตัวท่านอยู่กับโจนาน ซึ่งมาบัดนี้จะเกลี้ยกล่อมเราหรือ เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็ สะดุงใจจึงตอบว่า เราจะมาเกลี้ยกล่อมท่านนั้นหมายได้ แต่เราจะกันมานานแล้ว เรายังใจร้าลึกถึงท่าน บัดนี้รู้ว่าท่านมาอยู่ที่นี่เรางึงมาหาหวังจะถามช่าว แม้ ท่านลงสัญญาอยู่ดังนั้นเราก็จะลาท่านไป จิวยียุดมือไว้แล้วว่า เราก็คิดว่าท่านอาสา

ใจโนมานะก็กล่อมเรา เมื่อทำมาหาโดยปกติอยู่แล้วก็จะคุณไปไหนแล้ว

จิวย์ทำยินดีจุ่งมือเจียวก้านเข้าไปข้างในเชญให้กินโถะ แล้วอกแก่ทหารทั้งปวงว่า เจียวก้านนี้เป็นเพื่อนรักสนิทของเรา ได้เรียนหนังสือครูเดียว กับเรามาแต่ก่อน อย่าได้สังสัยเจียวก้านลิงหนึ่งมีสิ่งใดเลย ขณะเมื่อสเปย์สุราอยู่นั้นจิวย์จึงซักกระบี่ซึ่งสะพายอยู่นั้นส่งให้แก่ไถสูจูแล้วสั่งว่า เจียวก้านเพื่อนรักของเรามาหา เราจะสเปย์สุราเล่นให้สนายใจ แม้ได้ยินผู้ใดว่ากล่าวเนื้อความถึงใจโนก็ตี ชูนกวนก็ตี ให้อาการบีนี้ตัดศีรษะเสีย ไถสูจูก็รับอาการบีนนั้นยินดอยอยู่

เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็กลัว มิได้ว่ากล่าวบอกเนื้อความประการใด จิวย์จึงแกลงว่าแก่เจียวก้านว่า ตัวเราแต่เพียงได้เป็นแม่ทัพมาครั้งนี้ สุราแต่หยอดหนึ่งก็มิได้หยอดคอ วันนี้ท่านผู้เป็นเพื่อนรักมาหาเรา เราจึงสเปย์สุราด้วยแล้วจิวย์ก็จุ่งมือเจียวก้านออกไปถึงหน้าทัพ เท็นทหารทั้งปวงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธต่าง ๆ ยินอยู่เป็นชนดึงดรามาเจียวก้านว่า ทหารของเรานี้ท่านเห็นเป็นประการใดบ้าง เจียวก้านจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติศัพท์เขาเลื่องลืออยู่ว่า ทหารเมืองกังตั้งนี้ดีเป็นอันมาก แล้วประกอบด้วยฝีมือกล้าหาญในการสังเวย เรามาเห็นวันนี้ก็เข้มข้นเหมือนหนึ่งทหารเลือสมกับคำเลื่องลือ ควรที่จะทำการสังเวย จิวย์พาเจียวก้านไปข้างหลังค่าย ชี้ให้ดูยังฉางแล้วถามว่า ที่ไว้เสบียงอาหารของเรานี้ท่านเห็นประการใด เจียวก้านจึงว่า ที่ท่านไว้เสบียงอาหารนั้น บริบูรณ์มั่นคงนัก สมควรเป็นแม่ทัพแม่กองอยู่แล้ว จิวย์จึงแกลงว่า ตัวเรานี้แต่ครั้งเรียนหนังสือครูเดียวอยู่ด้วยกับท่านนั้น มิได้คิดเลยว่าจะต้องเป็นใหญ่ได้ถึงเพียงนี้ เจียวก้านจึงตอบว่า อันสติปัญญาของท่านมีมากนัก ซึ่งได้เป็นที่นายทหารนี้ก็สมควรอยู่แล้ว

จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็จุ่งมือเจียวก้านเดินเข้ามาพลงว่าแก่เจียวก้านว่า อันคำใบ้ราณกล่าวไว้ว่า ธรรมดาก็ตามเป็นชา แม้จะแสวงหาเจ้านายซึ่งจะเป็นที่พึ่งนั้น ก็ให้พิเคราะห์ดูน้ำใจเจ้านายซึ่งโอบอ้อมอารีเป็นสัตย์เป็นธรรม จึงให้เข้าอยู่ด้วย และให้ตั้งใจทำการโดยสัตย์ซื่อสุจริต ให้เห็นฝีมือเป็นบ่าเหนื่อยไว จึงจะได้ความสุขสืบไป ประการหนึ่งให้มีใจทำไม่ตรีแก่ญาติพี่น้องเพื่อนผู้แก่แก่

ให้อย่าให้ขาด เม้มารตรว่าจะมีภัยลึกลึกล้ำก็จะเผอญให้มีผู้มาช่วยแก้ไขพ้นจากอันตรายได้ ถ้าจะคิดการสิ่งใดเล่าก็จะสำเร็จ แล้วจิวยิ่ก็หัวเราะ เจียวก้านได้ฟังจิวยิ่วป้องกันดังนั้นก็คิดว่า ซึ่งจะเกลี้ยกล่อมจิวยินนั้นเห็นขัดสน ก็ให้หัวใจนัก จิวยิ่งพาเจียวก้านเข้ามาถึงที่กินโต๊ะแล้วปวดว่า ที่ปรึกษาและทหารเมืองกังตั้งนี้มีความคิดแлемีฝีมือเป็นอันมาก

ครั้นเวลาพลบค่ำจิวยิ่งให้จุดเทียนเป็นหลาดดวง แล้วแกลงลูกขี้นรากระบะทำเพลงว่า ธรรมดาก็เดินมาเป็นชาญ เร่งอุตสาหกรรมทำความเพียรให้มียศถาคีกด์ ถ้าได้สมความปรารถนาแล้วจึงสำแดงความคิดให้คนทั้งปวงเห็นว่ามีสติปัญญา ตัวเราเมาสุราเจราฟ์นพือนจิงทำเพลงดังนี้ ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็นจิวยิ่รำเพลงกระบดังนั้นก็ปิดปากหัวเราะ เจียวก้านจึงว่า ตัวเราทำลังน้อยเสพย์สุราอีกไม่ได้แล้ว ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงก็ลาออกจากไปภายนอก

ขณะจิวยิ่แมสุราแต่มีสติอยู่ จึงแกลงชวนเจียวก้านว่า ท่านกับเราไม่ได้นอนด้วยกันมาช้านานแล้ว วันนี้ท่านจะอยู่นอนด้วยเร/as กันหนึ่ง แล้วก็จุงมือเจียวก้านเข้าไปนอนเตียงด้วยกัน ในขณะนั้นจิวยิ่อาเจียนออกมาเต็มที่นอนแล้ว แกลงทำงานอนหลับไป เจียวก้านนอนไม่หลับ เพราะเป็นทุกษ์ด้วยรับคำโ唆มาว่า จะเกลี้ยกล่อมจิวยิ่กไม่สมความคิด เห็นจิวยินนั้นนอนกรนอยู่ เจียวก้านคิดว่า จิวยินนอนหลับจึงลุกไปสูบยาที่ตะเกียง เห็นหนังสือฉบับหนึ่งสักหลังหนึ่งนั้นบอกเนื้อความว่าข้าพเจ้าชัมอ เตียวอุ่น แล้วก็ฉีกออกอ่านดูในหนังสือนั้นเป็นใจความว่า ชัมอ เตียวอุ่นค่านบมาถึงจิวยิ่ ซึ่งข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยโใจโคนี้เพราความจำใจ แต่คิดแค้นอยู่มิวาย ถ้าได้ที่เมื่อได้ข้าพเจ้าจะตัดศีรษะมาให้ท่าน แม้ยังมีสมความคิดก่อนข้าพเจ้าจะให้คนลองไปปอกช่าว่าท่านเนอง ๆ ครั้นแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว ก็รู้ว่าชัมอ เตียวอุ่นอาใจออกหากโใจ ก็เอาหนังสือซ่อนไว้ในมือเลือ ครั้นเห็นจิวยิ่พลิกตัวเจียวก้านก็ดับตะเกียงเสีย แล้วแกลงเข้าไปนอนทำเป็นหลับอยู่ที่เตียง ฝ่ายจิวยิ่แกลงทำเป็นลงทะเบอว่า ยังอีกสักวันสองวัน เจียวก้านจะดูศีรษะโใจ ณ ค่ายเราเด็ด เจียวก้านถามซักไปหังจะให้แจ้ง จิวยิ่แกลงทำหลับไป ครั้นเวลาประมาณสองยามเศษหารเข้ามาร้องเรียกจิวยิ่ จิวยิ่ก็ทำเป็นตื่นขึ้นแล้วแกลงถามว่า ผู้ใดมาตอนด้วยเรือนเตียงนี้ เจียวก้านก็ทำ

เป็นหลับนิ่งอยู่ ทหารจึงบอกว่า เจียวก้านเพื่อนของท่านนอนอยู่ด้วย ท่านลิมไปแล้วหรือ

จิวยิกทำเป็นได้คิด จึงว่านาแล้วเรามิได้เสียสุรา วันนี้เรากินเหล้าเข้าไปเหลือขนาดนัก จะหลงพูดความลับสิ่งใดอ กามานั่งก็ไม่รู้เลย ท่านนั้นจึงบอกว่า บัดนี้มีคนมาหาท่านแต่ฝ่ายข้างกองทัพโจโฉ จิวยิ่งทำเป็นปลุกเจียวก้าน เจียวก้านก็ทำเป็นไม่รู้สึก จิวยิกออกไปถึงนอกประตูทัพ เจียวก้านก็ทำเป็นพึ่งฟังอยู่ ได้ยินทหารบอกแก่จิวยิ่งว่าชั่วโม เตียวอุ่นให้คนสนิทลองมาบอกเนื้อความว่า ซึ่งจะทำการนั้นยังไม่สมความคิดก่อน จิวยิกลับเข้ามาปลุกเจียวก้าน เจียวก้านแก่ลังท่านอนหลับ จิวยิกแก่ลังนอนหลับหวังจะให้เจียวก้านหนีไป

เจียวก้านคิดแต่ในใจว่า จิวยินมีสติปัญญาเล็กซึ่ง ครั้นจะอยู่ถึงรุ่งเช้าขึ้น จิวยิ่หานั่งสือไม่พนก็จะทำอันตรายแก่เรา ครั้นเวลาสามยามเคษเจียวก้านแต่งตัวแล้วลองหน้อ กามาจากค่าย ทหารจิวยิ่พนเข้าจิงatham เจียวก้านว่าท่านจะไปไหน เจียวก้านจึงบอกว่า ครั้นเราจะอยู่ที่นี่จิวยิกจะเป็นกังวลอยู่ จะไม่ได้คิดการลงCRM เราจะลาไปก่อนแล้ว ทหารนั่นก็มิได้ชัดช่วงไว้

เจียวก้านก็พาเด็กนั้นลงเรือรับให้เจ้าไป ณ ค่ายโจโฉ พอเวลารุ่งเช้าโจโฉเห็นเจียวก้านกลับมาจึงถามว่า ซึ่งท่านอาสาไปนั้นยังได้ราชการอยู่หรือ เจียวก้านจึงบอกว่า จิวยินมีสติปัญญามากนัก พูดจาเกลี้ยกล่อมนั้นไม่สมความคิด โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ท่านรับอาสาไปแล้วไม่ได้ราชการ จิวยิ่ มีหัวเราะเยาะเราเล่นหรือ เจียวก้านจึงว่า ถึงมาตราว่าไปเกลี้ยกล่อมจิวยิ่ไม่สมความคิด ก็ได้ความลับมาช้อห์นึ่งเป็นการใหญ่ ครั้นจะบอกท่านบัดนี้ก็ยังไม่ควร

โจโฉจึงให้ขับทหารทั้งปวงเสียลื้น เจียวก้านจึงเอoha หนังสือนั้นให้โจโฉโจโฉอ่านดูแจ้งเนื้อความดังนั้นก็โกรธ ว่าชั่วโม เตียวอุ่นคิดร้ายต่อเรานี้เพียงนี้ ก็ให้ห้าชั่วโม เตียวอุ่นเข้ามาแล้วว่า เราจะให้ตัวทั้งสองนี้ยกกองทัพเรือไปburn จิวยิ่ ชั่วโม เตียวอุ่นจึงว่า ทหารทั้งปวงซึ่งเข้าพเจ้าได้ผิดสอนนั้นยังไม่ลื้นหัดของดอยุ่หัดให้ชำนาญเรือก่อนจึงจะยกไปทำการศึกได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มี

ความโกรธเป็นอันมากแล้วว่า ซึ่งตัวจะให้ด้วยกว่าทหารจะสันทัดการเรือนั้น ศิรษะเราจะมีไปอยู่ในเมืองมีอุจิวย์หรือ ชั่วโม เตียวอุ่นเมื่อได้รู้เนื้อความก็นิ่งอยู่ มีได้ตอบประการใด ใจโนจึงให้ทหารเอาตัวชั่วโม เตียวอุ่นไปฆ่าเสีย ทหารก็คุณ เอาตัวชั่วโม เตียวอุ่นไปตัดศิรษะเข้ามาให้ใจโน ใจโนเห็นศิรษะนายทหาร ทั้งสองนั้นก็คิดขึ้นได้ว่า เรายังกลอุบายจิวย์ไม่ทันตรีกตรองจึงให้ฆ่าชั่วโม เตียวอุ่นเสีย ครั้นจะออกปากว่าคิดผิดก็เกรงว่า ภัยหน้าไปทหารทั้งปวงจะ ละเมิดไม่ย่าเกรง

ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็นใจโนให้ฆ่านายทหารทั้งสองเสียก็มีความ สงสัย จึงเข้าไปถามใจโนว่า ชั่วโม เตียวอุ่นผิดสิ่งใดทำนั้นจึงให้ฆ่าเสีย ใจโนได้ พังดังนั้นก็แกลงนกอกว่า ชั่วโม เตียวอุ่นเป็นคนเกียจคร้านเอกสารไม่ได้จึงให้ฆ่า เสีย ทหารทั้งปวงแจ้งดังนี้ ก็หอดใจใหญ่แล้วคิดว่า ชั่วโม เตียวอุ่นอุตสาห์ทำ ราชการอยู่ เหตุใดจึงว่าเกียจคร้าน ทหารทั้งปวงมีได้ว่าประการใด ใจโนจึงตั้งให้ อิกิมกับมอภัยเป็นนายทหารเรือฝีกสอนทหารเลวสืบไป

ฝ่ายคนสอดแ昏มครั้นรู้ข่าวว่าใจโนฆ่าชั่วโม เตียวอุ่นเสีย ก็เอานี้ือความ มากอกจิวย์ทุกประการ จิวย์แจ้งดังนั้นก็มีความยินดีล้วนวิตก ใจอกจึงว่าแก่จิวย์ ว่า ความคิดทำน้ำทำกลอุบายได้ดังนี้จะกลัวอะไรแก่มีความคิดใจโน จิวย์จึง ว่า ซึ่งเรคิดทำการครั้นนั้นบรรดาทารของเราหารรู้เท่าเราไม่ เม็จฉคิดอ่านการคิด ขึ้นไปกว่าเราก็เงินไว้แต่ชงเบ็งผู้เดียว และสั่งใจอกให้ไปพูดจาดูทึชงเบ็งว่าจะล่วง รู้การทั้งนี้หรือไม่ ใจอกรับคำแล้วก็ลาไปทางเบ็ง ณ เรือน้อยแล้วว่า ข้าพเจ้าจะ มาเยี่ยมท่านก็ไม่เปล่าเลย เพราะเหตุว่าต้องจ่ายเสบียงอาหารอยู่ ชงเบ็งจึงว่า ครั้นนี้จิวย์มีความชอบ เราก็พลอยดีใจด้วย แต่ยังไม่ได้ไปค่านบจิวย์ ใจอกจึง ถามว่า ท่านยินดีว่าจิวย์มีความชอบนั้นด้วยเหตุสิ่งใด ชงเบ็งจึงว่า จิวย์ให้ท่าน มาฟังดูว่า ซึ่งคิดทำการนั้นเรางจะรู้หรือไม่ ตัวเราแจ้งแล้วจึงมีความยินดี ด้วย ใจอกได้พังดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดแล้วถามว่า เหตุใดทำนั้นแจ้งเนื้อความดังนี้ ชงเบ็งจึงตอบว่า ความคิดจิวย์นั้นลงได้แต่เจียก้าน เจียก้านไปบอกใจโน ใจโนไม่ทันคิดก็ฆ่าชั่วโม เตียวอุ่นเสีย ครั้นใจโนได้คิดก็มีมานะมีได้ออกปากว่า ตัวทำผิด และซึ่งชั่วโม เตียวอุ่นตายเสียแล้วนั้น เมืองกังตั้งก็ไม่มีอันตราย เราจึง

มีความยินดีด้วยเพราะเหตุณนี้ บัดนี้ใจได้ตั้งให้อกิ่ม มองการเป็นนายทัพเรือ ให้ฝึกสอนทหารแทนชั่วโมง เตียวอุ่น อันอิ่กิ่ม มองการนั้นไปรำนาญเรือ จะพาเอา ทหารเหลวหั้งปวงมาตายเสียล้วน โลซกได้ฟังดังนั้นก็สั่นศีรษะมีได้ว่าประการใด

ขงเบ้งจึงแกลงห้ามโลซกว่า ซึ่งเราว่ากล่าวหั้งนี้ท่านอย่าไปปอกจิယ์เลย เพราเคน้ำใจจิယ์ริชยาคิดจะทำร้ายเราอยู่ โลซกก็รับคำแล้วคำนับลาบงเบ้งไป จิง เอาเน้อความหั้งปวงเล่าให้จิယ์ฟัง แต่ข้อซึ่งขงเบ้งว่าน้ำใจจิယ์ริชยาคิดจะทำ ร้ายขงเบ้งนั้นโลซกมีได้บอก จิယ์ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า อันความคิดของเบ้งนี้ ลึกซึ้งหลักแหลมนัก จำจะคิดอ่านผ่านเสียงก่อนเรารึจะพ้นภัย โลซกจึงว่า ขงเบ้ง หาความผิดมิได้ ท่านจะผ่านเสียนั้นคนหั้งปวงก็จะคราหนินทาง จิယ์จึงว่า ซึ่งเรา จะผ่านเบ้งนั้น จะต้องคิดอ่านให้ช้อนกล มีให้คนหั้งปวงล่วงนินทางได้ โลซกจึง ถามว่า ซึ่งจะผ่านเบ้งนั้นท่านจะคิดเป็นประการใด จิယ์จึงว่า ท่านอย่าล่วง ถามความคิดเราเลย จงค่อยดูต่อภายหลังเด็ด

ครั้นเวลารุ่งเช้าจิယ์จึงให้หาห้าหารหั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว จึงให้เชญ ขงเบ้งมาจะคิดราชการ ขงเบ้งแจ้งดังนั้นก็มีความยินดีจึงเข้าไปในค่าย จิယ์จึง ถามขงเบ้งว่า ซึ่งเราทำสังคมทางเรือด้วยโลโซบันนี้ จะเอาอาวุธลีส์ได้เป็นตัน ขงเบ้งจึงว่า ถ้าจะรบทางเรือนั้นก็สุดแต่เกาทัณฑ์เป็นใหญ่ จิယ์จึงทำเป็นยินดี แล้วว่า ท่านว่าบันนี้ต้องกันกับความคิดเรา อันในกองทัพเรานี้ลูกเกาทัณฑ์ก็น้อย และการหั้งนี้เป็นของนายเราหั้งสองด้วยกัน ท่านจะช่วยเป็นนายกองเกตุที่ใช้ ช่างทำลูกเกาทัณฑ์ให้ทันในสิบวันนี้ให้ได้สิบหมื่น ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แจ้งใน ความคิดจิယ์ จึงว่าท่านจะเอาลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นในสิบวันนั้นช้านัก จิယ์จึงว่า การศึกจวนอยู่ท่านอย่าไว้เป็นแล่น การของนายเราจะเสียไป ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้า ว่านี้เป็นความจริง เพราะว่าสิบวันนั้นช้านัก อันกองทัพโลโซก็มาตั้งใกล้กันเพียง นี้ เกลือกจะยกมาบนพุ่งลูกเกาทัณฑ์ไม่ทันทีจะมีเสียไปหรือ ข้าพเจ้าจะให้ได้ลูก เกาทัณฑ์แต่ในสามวัน ท่านจะให้คนไปค่อยรับเอาเด็ด จิယ์จึงว่า ถ้าไม่ได้ใน สามวันท่านจะคิดประการใด ขงเบ้งจึงให้ทัณฑ์บ่นว่า เมื่อสามวันนี้ไม่ได้ลูก เกาทัณฑ์สิบหมื่นก็ให้มาข้าพเจ้าเสียเด็ด แต่ว่าถ้าข้าพเจ้าขาดสนลีส์ได้จะต้องการ มาミพนท่าน ข้าพเจ้าจะบอกแก่โลซกขอท่านให้ออนุญาตด้วย จิယ์ได้ฟังดังนั้นก็

รับคำ จึงสั่งโลซกแล้วให้กูญหมายถ้อยคำของเมืองไว้เป็นสำคัญ จิวยีก์ชวนแหงเบี้ง สพย์สุราแล้วว่า การทั้งนี้ถ้าสำเร็จทำก็จะมีความชอบ

ของเบี้งครั้งกินโต๊ะแล้วก็ลาจิวยีกลับไปเรือ โลซกจึงถามจิวยีว่า ชื่อของเบี้งรับจะให้ลูกเกาทันท์สิบหมื่นในสามวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ทัน จิวยี จึงว่า ของเบี้งขันอาสาเอง แม้ไม่ได้สมเหมือนปากว่าเรา ก็จะช่วย เคณทั้งปวง ก็จะไม่ผิดทางเราได้ ครั้งนี้เห็นของเบี้งจะตายเป็นคนคง ถึงมาตราว่าจะมีปึก ก็จะไม่พ้น มือเรา แล้วลองสั่งทหารให้รับไปบอกร่างซึ่งทำลูกเกาทันท์นั้น ให้แกลงทำหน้าที่นั่งไว้อย่าให้ทันในสามวัน เราจะดูปัญญาของเบี้ง แล้วจิวยีให้โลซกไปฟังดู ความคิดของเบี้งว่าจะทำประการใด

ฝ่ายโลซก ก็ลาไปทางเบี้ง ของเบี้งเห็นโลซกมาจึงว่า เราได้ห้ามปราบ ท่านว่าอย่าให้เอาเนื้อความซึ่งพูดกันนั้นไปบอกแก่จิวยีทำก็ไม่ฟัง บัดนี้จิวยี แกลงคิดอ่านจะช่วยเราเสีย จึงให้เราเป็นนายกองทำลูกเกาทันท์สิบหมื่นให้ทัน ในสามวัน อันการนี้เห็นจะไม่ทันท์ใหญ่ก็จะมีแก่เรา ท่านจะช่วยคิดอ่านผ่อนผัน อย่าให้มีโทษแก่เราได้ โลซกจึงตอบว่า น้ำใจข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อ ได้บอกรแก่จิวยี นั้นผิดอยู่แล้ว แต่ว่าเดิมจิวยีจะให้ทำลูกเกาทันท์ในสิบวัน ท่านขันรับแล้วให้ทันท์บ่นว่าจะทำให้ทันแต่ในสามวัน ซึ่งท่านจะให้เราช่วยแก่ให้นั้นเห็นจะชัดสน ของเบี้งจึงว่า ถ้าท่านไม่กรุณา ก็จะนอยู่ แต่จะเอ็นดูขอฟังมากกับผู้ดำเนิน ท้ายทับ และน้ำมันสำหรับจะได้ลุนตัดเชือดลูกเกาทันท์กับเรือยี่สิบลำ คนล่าละ สามสิบสิบมา บรรทุกลูกเกาทันท์ไปให้จิวยีเดิม

โลซกได้ฟังดังนั้นก็รับคำแต่ยังมีความสงสัยอยู่ ด้วยมิได้รู้ความคิด ของเบี้งจะทำเป็นประการใด แล้วก็ลาของเบี้งกลับมาบอกเนื้อความแก่จิวยีว่า มิได้เห็นของเบี้งจัดแจงให้ช่างทำลูกเกาทันท์ แต่ของเบี้งนั้นขอเรือไปบรรทุกลูกเกาทันท์ จะมาส่งให้ท่าน จิวยีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ของเบี้งครั้งนี้ไม่พ้นตาย แล้ว ก็สั่งโลซกว่า ของเบี้งจะเอาสิ่งใดก็ให้อาไปให้เดิม โลซก ก็ลาออกจากมาจัดแจงเรือ ยี่สิบลำกับทหารและสิ่งของทั้งปวงเตรียมไว้ จนถึงสามวันก็มิได้เห็นของเบี้งจะทำ เป็นประการใด โลซก ก็ยิ่งมีความสงสัยเป็นอันมาก ครั้นเวลากลางคืนวันนั้น ของเบี้งจึงให้ไปเชิญโลซกมาแล้วว่า ลูกเกาทันท์เราได้ครบแล้ว ให้อาสั่งของซึ่ง

เราสั่งนั่งมาจะได้ทำการ ทั้งเรือและคนมาบรรทุกแล่นเอาลูกเกาทันท์เดิม โลซก จึงว่าห่านอย่าวิตกเลย การทั้งนั้นก็เตรียมไว้พร้อมอยู่แล้ว

โลซกจึงให้ถอยเรือมา ชงเบี้งลงเรือแล้วจึงชวนโลซกว่า ห่านจะไป ตัวยังกันจะได้รับลูกเกาทันท์ไปให้จิวย์ โลซกจึงถามว่าห่านจะไปเอาลูกเกาทันท์ ที่ไหน ชงเบี้งจึงว่า ห่านอย่าตามเราเลย จงไปด้วยกันเถิดจึงจะรู้ แล้วชงเบี้งก็ ถอยเรือรับนั่นมา จึงให้มัดพางแลห្ស้าผูกเรียงไว้สองข้างแคมเรือรับ แล้วเอา ผ้าดำเนินคลุมมัดห្ស้าแลพางทั้งยี่สิบล้ำ ครั้นจัดแจงสำเร็จแล้วให้อาพวนใหญ่ ผูกโยงเรือนั้นทุกคำ รับแขวนไปถึงกองหัพใจโฉมลาประมานสามยามเคช

ขณะนั้นเป็นเดือนสิงห์สองข้างแรมหมอกลงหนัก ชงเบี้งจึงให้ทหาร หั้งปวงตีฆ้องกลองให้ร้องอ้ออึ้งชื้น โลซกเห็นดังนั้นก็ทกใจตัวสั่นคลุ้งดังว่าผู้อยู่ ในกองเพลิงด้วยมิได้รู้เหตุผล จึงถามชงเบี้งว่า ทหารเรามาน้อยแต่เพียงนี้ แม้ ใจโดยกหัพเรือมาบนพุ่งห่านจะคิดอ่านต้านทานประการใด ชงเบี้งหัวเราะแล้ว บอกเป็นนัยว่า หมอกลงหนักอยู่ ที่ไหนใจใจจะอาจยกหัพเรือออกมานะ ห่านกับ เรายังหน้าเสพย์สุราเล่นให้สนายใจกว่าจะสว่างชื้น เราจึงจะถอยเรือล่องกลับ ลงไป

ฝ่ายใจโฉมได้ยินเสียงฆ้องกลองอ้ออึ้งดังนั้น ก็รู้ว่าทหารจิวย์มาทำการ ครั้นจะให้เรือรบอกรบทุ่งหมอกก็ลงหนักไม่เห็นกันณัด แลเกรงอยู่ว่าจิวย์จะ ให้ทหารมาชุ่มไว้ค่อยรบกระหนาน จึงส่งอิกิม มօกายให้อาเรือรบทอดตั้งมั่นไว้ ให้แต่ทหารหั้งปวงระดมยิงเกาทันท์ไป แล้วให้เตียวเลี้ยว ชิหลงคุ่มทหารเป็น อันมากลงไประดมยิงทหารจิวย์ตามริมชายทะเล แลนายทหารบกแลเรือ หั้งสองกองเห็นแต่เรือเรียงกันตะคุมอยู่ มิได้เห็นทหารว่ามากแล่นอย ก็ให้ทหาร ยิงเกาทันท์ระดมไปอาเรือรบนั่นดังท่าฝน ชงเบี้งให้ทหารหั้งปวงแอบมัดพาง และห្ស้าเป็นหุ่นชูชื้นไว้ ครั้นเห็นลูกเกาทันท์ติดมัดพางแลห្ស้ามากแล้วก็ให้ หยุดฆ้องกลองเสีย ให้กลับเรือรบแคมหนึ่งเข้ารับลูกเกาทันท์อิก ให้ตีฆ้องกลอง อ้ออึ้ง เห็นลูกเกาทันท์ติดมากแล้วพอสว่างชื้น

ชงเบี้งจึงแกลงร้องเย้ยว่า ขอบใจมหาอุปราชให้ลูกเกาทันท์แก่เราเป็น อันมาก และลูกเกาทันท์นี้ก็จะกลับมาวนสูนองคุณห่าน แล้วก็รับแขวนล่องกลับลง

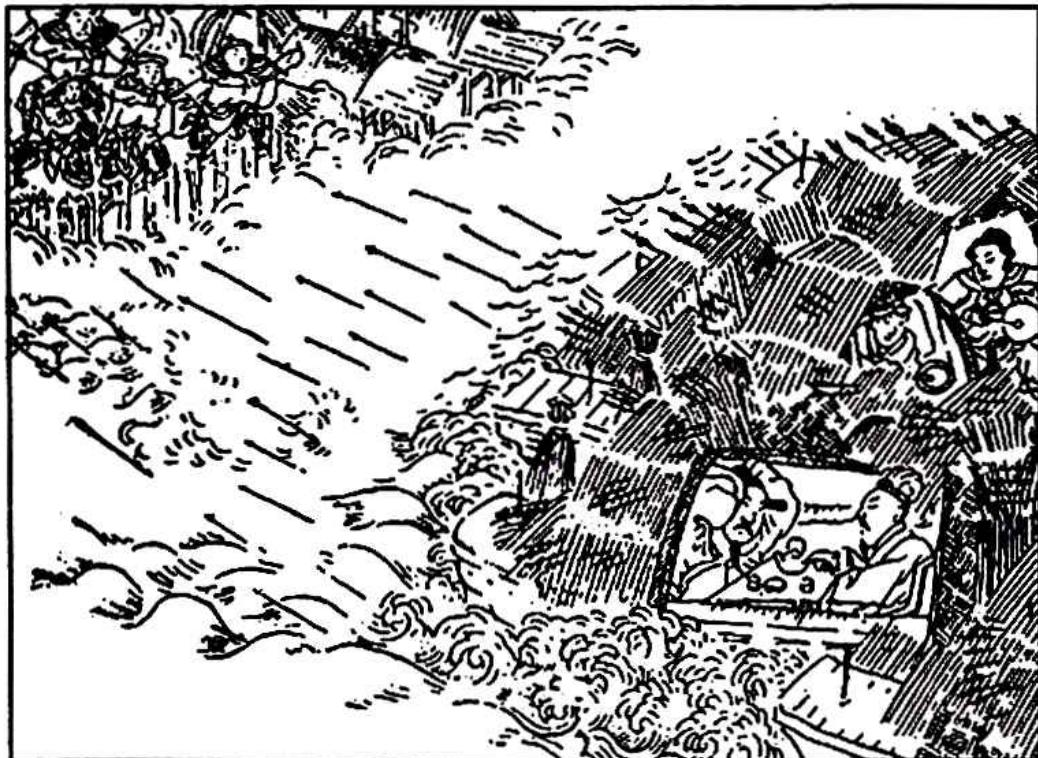
ไป ฝ่ายทหารโจโฉเห็นเรื่องทหารจิวยิ่กลับไปดังนั้นก็เอาเนื้อความไปบอกแก่ โจโฉทุกประการ โจโฉจึงให้ทหารลงเรือรีบตามไปทางประมาณสองร้อยลี้น กี ไม่ทัน

ขณะนั้นโจโฉคิดน้อยใจว่าเสียความคิดแก่ชาติก ได้ความอัปยศนัก ฝ่ายของเบงเมื่อล่องมาันนเงิงว่าแก่โลซกว่า เรายังคิดอ่านการทั้งนี้มิได้เสียทหารแต่ สักคนหนึ่งแลป่วยการช่างทำ อันเรือยี่สินลำนี้ได้ลูกเกาทันท์ลำะห้าพันหกพัน บ้าง หั้งยี่สินลำคิดเป็นลูกเกาทันท์กว่าสิบหมื่นอึก โลซกได้ฟังดังนั้นเงิงยกมือ คำนับแล้วสรรเสริญของเบงว่า มีสติปัญญาดังเทพดาเข้าด้วย ล่วงรู้ว่าวันนี้ หมอกจะลงหนักจึงได้มารทำการทั้งนี้

ของเบงจึงว่า อันธรรมดายเป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่รู้จะเนgarถูกษับบันและ ถูกษัตติ ก็มิได้เรียกว่ามีสติปัญญา ซึ่งเราจะมาทำการทั้งนี้ เพราะรู้ว่าวันนี้ หมอกจะลงหนัก เราจึงอาจให้ทันท์บันจิวยิ่ไว ซึ่งจิวยิ่ให้เราเป็นนายกองทำลูก เกาทันท์ในสิบวันให้แล้วสิบหมื่นนั้น ถึงมาตรว่าจะให้ช่างทำกีไม่ทัน เหตุทั้งนี้ ก็เพราะจิวยิ่คิดจะจะทำเราเสีย แต่หากเทพดาช่วยเรา เราจึงรู้ว่าวันนี้หมอกลงหนัก เราจึงอาจรับแต่สามวัน และบันนี้บุญเรามากจึงรอต โลซกสัรรเสริญความคิด ของเบงเป็นอันมาก ครั้นเรอกลับมาถึงหน้าค่ายโลซกจึงขึ้นไปบอกจิวยิ่ว่า ลูก เกาทันท์นั้นได้ครบแล้ว ให้ทหารลงไปชนเอาเด็ด จิวยิ่ให้ทหารลงไปชนเอาลูก เกาทันท์ขึ้นมา แล้วให้นับชั้นสูตรได้มากกว่าสิบหมื่นอึก

โลซกจึงบอกเนื้อความซึ่งของเบงคิดกลอุบายนให้จิวยิ่ฟังทุกประการ จิวยิ่ แจ้งดังนั้นกีสั่นศีรษะทอดใจใหญ่แล้วว่า ของเบงมีความคิดแลสติปัญญาลึกซึ้งยิ่ง กว่าเราเป็นอันมาก พอเห็นของเบงมา จิวยิ่จึงลูกออกไปรับเข้ามาให้นั่งที่สมควร แล้วจึงสรรเสริญว่า สติปัญญาท่านไปทำการทั้งนี้เหาผู้ได้เสมอมาได้ ของเบงจึงตอบ ว่า อันคิดอ่านกลอุบายนแต่เพียงนี้จะนับถือว่าดียังมิได้ก่อน จิวยิ่จึงชวนของเบง เสพย์สุราแล้วบอกว่า เวลาวนนี้มีหนังสืออธุนภูมิให้มาถึงเราว่า ให้เร่งคิดอ่าน เอาชัยชนะโจโฉให้ได้ ท่านจะเห็นแก่ราชการช่วยคิดอ่านรบพุ่งให้ได้ชัยชนะ ของเบงจึงแกลงตอบว่า อันสติปัญญาข้าพเจ้านี้น้อย ซึ่งจะให้คิดอ่านการสังคมร นั้นเกลือกจะไม่ตลอด การจะเสียไป

รูปที่ ๔๔ ชงเบี้งกับโลชาอยู่ในเรือ ลงใจให้ยังหากันซึ่ง

รูปที่ ๔๕ จิวย์ทำอุบายนให้ทำการตีอุยกาย

จิวยี่งว่า อันกองทัพเรือโจนครังนี้ใหญ่หลวงเข้มข้นนัก จะเข้าหักโหมรบพุ่งชึ้งหน้านั้นเห็นจะขาดสน เรายิดกลอุบายนไว้อย่างหนึ่งท่านจะเห็นด้วยหรือประการใด ซึ่งเบ็งจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะขอคิดลองดู ท่านกับข้าพเจ้าจะเชยันหนังสือซึ่งคิดนั้นใส่ฝาเมือแล้วแบบอกดูให้พร้อมจะต้องกันหรือหามไม่ จิวยีเห็นชอบด้วย ต่างคนต่างเชยันหนังสือลงในฝาเมือว่าเพลิงแล้วแบบอกให้กันดูเห็นต้องกัน จิวยีกับซงเบ็งก์หัวเราะ จิวยี่งว่าเราทั้งสองคิดต้องกัน ท่านอย่าได้แพร่รังพรายเนื้อความไปให้เสียการ ซึ่งเบ็งจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ามิให้เนื้อความทั้งนี้ฟุ่งช่านไป ท่านจงเร่งคิดอ่านทำการเผิด แล้วซึ่งเบ็งก์ลากลับไปเรือ

ตอนที่ ๔๑

ฝ่ายใจໂຄຮັນສີຍຄວາມຄົດແລ້ງກາທັນ ກົມຄວາມອັປຍຄໍໄມ່ສບາຍເລຍ
ຊູນຍິວຈຶ່ງວ່າແກ່ໂຈໂດວ່າ ບັດນີ້ຈີຍີ່ກັບຂົງເນັ້ນມີສົດປັດຖານີ່ເປັນອັນມາກ ຜ່າຍຄົດວ່ານ
ທຳການສົງຄຣາມອູ່ ສິ່ງເຮົາຈະບັນຫຼຸງເອົາຫັນນັ້ນເທັນເຂັດສົນ ຂອໃຫ້ທ່ານແຕ່ງທຫາຣ
ທຳເປັນທີ່ໄປເຂົ້າເກລື້ອກລ່ອມອູ່ໃນກອງທັພຈີຍີ່ ໃຫ້ຄົດວ່ານເປັນໄສ໌ສຶກ ເຮົາຈຶ່ງຈະ
ທຳກາວບັນຫຼຸງໄດ້ຄັນດ ໂຈໂໂດທີ່ນ້ອບດ້ວຍຈຶ່ງວ່າ ທ່ານຈະເຫັນຜູ້ໃດສິ່ງຈະອາສາທ່າການ
ທັນນີ້ໄດ້ ຊູນຍິວຈຶ່ງວ່າທ່ານຈ່າຍມອເສີຍ ຍັງແຕ່ຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍຜູ້ນ້ອງ ສິ່ງເປັນທຫາຣເລວ
ອູ່ ທ່ານຈົງເອາຫັນມາພູດໃຫ້ມື້ນ້ຳໃຈ ແລ້ວໃຫ້ທຳເປັນທີ່ໄປເຂົ້າເກລື້ອກລ່ອມຈີຍີ່ ເຫັນ
ຈີຍີ່ຈະໄມ້ມີຄວາມສົງສັຍ ດ້ວຍເຫັນວ່າຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍມີໃຈເຈັບແຄ້ນວ່າທ່ານຈ່າຍມອຜູ້ພີ່
ເສີຍ ໂຈໂໂດທີ່ນ້ອບດ້ວຍ ຈຶ່ງໃຫ້ຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍເຂົ້າມາ ແລ້ວຕັ້ງໃຫ້ເປັນນາຍທຫາຣ ໃຫ້
ເພີ້ນທອງເສື່ອຜ້າຕາມສມຄວນ

ຄຣັນອູ່ມາວັນທີ່ໂຈໂດຈຶ່ງວ່າແກ່ຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍວ່າ ທ່ານຈົງຕັ້ງໃຈທ່າງການ
ດ້ວຍເຮົາໂດຍສຸຈົບ ອຢ່າຄົດເຈັບແຄ້ນວ່າເຮົາພີ່ທ່ານເສີຍ ບັດນີ້ເຮົາຈະຈັດແຈງທຫາຣໃຫ້
ທ່ານທຳເປັນທີ່ເປັນທີ່ໄປອູ່ດ້ວຍຈີຍີ່ ແມ່ຈີຍີ່ຈະຄົດກລືກປະກປະກໄດ ທ່ານຈົງ
ນອກຄວາມລັນມາໃຫ້ເຮົຮູ້ດ້ວຍ ດ້ວຍການສໍາເຮົາແລ້ວເຮົາຈະເລື້ອງໃຫ້ຄື່ງໝາດ ຫົວຕ່າງ
ຫັວໂຍຈຶ່ງວ່າມຫາອຸປະຍອຍ່ໄດ້ຄົດແຄລັງຫັ້າພເຈົ້າເລຍ ວັນບຸຕຣກຣຍ້ຫັ້າພເຈົ້າກົ່ອູ່ໃນ
ເມືອງເກົງຈົ່ວເໜີມອນອູ່ໃນເງື່ອມມືອທ່ານ ແມ່ຫັ້າພເຈົ້າຄົດທ່າການເປັນສອງໃຈກີໃຫ້ຈ່າ
ບຸຕຣກຣຍ້ຫັ້າພເຈົ້າເສີຍເຄີດ ຫັ້າພເຈົ້າຈະຂອທັ້ງໃຈອາສາໄປທ່າການເອາສີ່ຈົວຈີວີ່ກັບ
ຂົງເນັ້ນມາໃຫ້ທ່ານຈົງໄດ້ ໂຈໂໂດມີຄວາມຍິນດີຈຶ່ງຈັດແຈງທຫາຣເມືອງເກົງຈົ່ວໜ້າຮ້ອຍ ກັບ
ເຮືອຮນ້າກໍາໄຫ້ແກ່ຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍ ຄຣັນເວລາກລາງຄືນຫົວຕ່າງກັບຫັວໂຍລົງເຮືອ ແລ້ວການໃບ
ແລ່ນຕາມລມລົງໄປຄົງຜົ່ງຄ່າຍຈີຍີ່

ໃນຂະນະນີ້ຈີຍີ່ປັບປຸງການສົງຄຣາມອູ່ກັບທຫາຣທັງປວງ ພອກອງທະເວນ
ມານອກເນື້ອຄວາມວ່າ ບັດນີ້ຫົວຕ່າງ ຫັວໂຍນ້ອງຫົວມອພາທຫາຣປະມານຫ້າຮ້ອຍທີ່
ໂຈໂໂດມາ ຈະອູ່ທ່າງການທີ່ທ່ານ ຈີຍີ່ແຈ້ງດັ່ງນີ້ໃຫ້ທ່າກຫາຣອົກໄປຮັບຫົວຕ່າງກັບ

ชั่วโญเข้ามา ชั่วตั่ง ชั่วโยกันบับแล้วร้องให้บอกจิวยี่ว่า ชั่วมอพิช้าพเจ้าหาความผิด มีได้ ใจโนให้ผ่าเสีย ข้าพเจ้ามีใจพยาบาทคิดแค้นใจโนอยู่เป็นอันมาก จึงพา กันหนีมาหัวงะอยู่ท่าราชการด้วยท่าน แม่ท่านจะยังกอกอกไปรุนเมื่อได้ ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นหัวหน้า จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้เท่าเป็นมือใจยินดีแล้วแกลงพูดว่า ซึ่งท่านมีความแค้นใจโนสมมารอยู่ด้วย เราขอบใจนัก จึงให้เงินทองเลือดผ้าแก่ ชั่วตั่งกับชั่วโยกตามสมควร แล้วให้ชั่วตั่ง ชั่วโยกไปเช้ากองหัวหน้ากำเหลง ชั่วตั่งชั่วโยกกลามาอยู่ด้วยกำเหลงแล้วคิดในใจว่า ครั้นนี้เราอาสาใจโนมา เทืนจะสมความคิดเป็นมั่นคง

ฝ่ายจิวยี่จึงให้หากำเหลงมาแล้วค่อยกระซิบสั่งว่า ซึ่งชั่วตั่ง ชั่วโยกอยู่ด้วยเรานี้ ใช่จะจริงเหมือนปากนั้นหมายได้ เพราะมีได้อาครอบครัวมาด้วยถ้อยคำมั่นว่าทั้งนี้เป็นกลอุบายของใจโนใช้มา เราจะคิดซ้อนกลใจโน เอาชั่วตั่งชั่วโยกไว้ให้กลับลวงใจโนเอง เราจึงจะทำการได้ดันดัด ซึ่งเราให้ชั่วตั่ง ชั่วโยกไปอยู่ด้วยท่านนั้น จงช่วยทำนุบำรุงอย่าให้เคืองใจ แล้วระวังระวีเหตุการณ์กว่าเราจะคิดอ่านเห็นซ่องมีชัยแก่ใจโน เราจึงจะผ่าชั่วตั่ง ชั่วโยกตัดอาศีรษะเช่นธงชัยกำเหลงรับค่าแล้วก็ลากลับไป ณ ค่าย

โลซกจึงว่าแก่จิวยี่ว่า ชั่วตั่งกับชั่วโยกอยู่ด้วยท่านนี้เป็นกลอุบาย อย่าให้ท่านเอาไว้ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็กราบทาดเอาราชาดใจโนแล้วว่า เดิมชั่วมอผู้พี่เขานั้นหาความผิดมีได้ ใจโนให้ผ่าชั่วมอเสีย ชั่วตั่งกับชั่วโยกมีความน้อยใจหนีมาอยู่ด้วยเรา หวังจะแก้แค้นใจโน และตัวจะมาคิดเห็นใจฉันนี้ นานไปผู้ใดที่มีความคิดแล้วมีจะอาจเข้ามาอยู่ด้วยเราเล่า แล้วทำเป็นลูกเดินเข้าไปปั้งใน

โลซกจึงเอาเนื้อความซึ่งจิวยี่ว่ากล่าวนั้นไปเล่าให้ชั่งเบ้งฟังทุกประการ ชั่งเบ้งได้แจ้งดังนั้นก็หัวเราะ มีได้ว่าประการใด โลซกเห็นดังนั้นแล้วก็ถามว่า เหตุใดทำเงินหัวเราะ ชั่งเบ้งจึงตอบว่า ตัวท่านนี้ชื่อนัก มีได้ล่วงเห็นความคิดจิวยี่ บัดนี้จิวยี่แจ้งในกลอุบายนใจโน ซึ่งคิดอ่านให้ชั่วตั่ง ชั่วโยกสมมารอยู่ด้วยนั้น เพราะเหตุว่ากองหัวพิจิวยี่กับใจโนตั้งอยู่นี้เป็นชายทะเล ยกที่จะใช้ผู้คนไปมาสอดแนม ใจโนจึงแกลงให้ชั่วตั่งกับชั่วโยกทำเป็นหนีมาอยู่ด้วยจิวยี่ หวังจะได้บอกการแก่ใจโน อันจิวยี่เอาไว้นั้น เพราะจะคิดซ้อนกลใจโน ซึ่งท่านว่ากล่าว

ห้ามปราบจิวย์มิให้เอาชั่วตั่ง ชั่วโญไวน์นั้น จิวย์แกกลังทำเป็นโทรศ่านดอก โลซก จึงว่า เมื่อจิวย์โทรศันนี้เข้าพเจ้าไม่แจ้งจริง ต่อหานซึ่งแจงให้รับเจ้าจึงเห็นความคิดจิวย์ แล้วโลซกก็ลางเมืองเบังกลับไปที่อยู่

ครั้นเวลาภากланคืนจิวย์อุกมานั่งคิดราชการอยู่ พอเห็นอุยกายเดินเข้ามาจิวย์จึงถามว่า ทำนเข้ามานี้จะเตือนสติเรประการใด อุยกายจึงว่า อันทหารใจใจซึ่งยกมาทำศึกครั้งนี้มีมากกว่าเรานัก แม้ท่านจะตั้งรออยู่ให้ชั่วมิได้คิดอ่านรบพุ่ง ข้าพเจ้าเห็นจะเสียทีแก่เขาเป็นมั่นคง เหตุใดท่านไม่คิดอ่านอาเพิงเผา กองทัพใจโนเสีย

จิวย์ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ความคิดอันนี้ผู้ใดสอนให้ท่านมาว่าหรือ อุยกายจึงบอกว่า ความอันนี้ข้าพเจ้าคิดเอง จะได้มีผู้ใดมาสั่งสอนให้ว่ากล่าวหา มิได้ จิวย์ได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ความคิดอุยกายนี้ต้องกันกับเรา แล้วว่าเราก็คิดเหมือนกับท่าน แต่ว่ายังhamีที่กระทำไม่ บัดนี้ชั่วตั่ง ชั่วโญมาอยู่ด้วยเราเป็นกลอุบายนของใจโน หวังจะได้รู้เหตุการณ์ในกองทัพเรา ซึ่งเราอาจตัวชั่วตั่ง ชั่วโญไวน์ เพาะจะคิดซ่อนกลใจโน แต่ตกลอยู่ข้อหนึ่งว่า หากผู้ใดจะอาสาไปถึงกองทัพใจโนมิได้ อุยกายจึงบอกว่า ท่านอย่าวิตกเลย แม้ท่านจะใช้ข้าพเจ้าจะขออาสา จิวย์จึงว่า ถ้าท่านจะรับอาสาแล้ว จำจะต้องทนอญญาเรถึงสาหัส การทั้งปวงจึงจะสมความคิด แล้วใจโนก็จะไม่มีความสงสัย อุยกายจึงว่า ชุนกวน มีคุณเลี้ยงข้าพเจ้ามา ก็ได้มีความสุขเป็นอันมาก ยังมิได้แทนคุณสิ่งใดก่อน ครั้งนี้ถึงมาตรว่าตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต แม้ท่านจะใช้สิ่งใดจะขอตั้งใจอาสาอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏว่าได้อาสา นายถึงขนาด จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คุกเข่าลงคำนับอุยกายแล้วว่า แม้ท่านสุจริตรับดังนี้ได้ อันการศึกครั้งนี้ก็จะสำเร็จ เพราะท่าน แล้วให้สัญญา กันไว้ อุยกายรับคำแล้วก็ลามาที่อยู่

ครั้นเวลาเข้าจิวย์อุกว่าราชการ ที่ปรีกษาและทหารทั้งปวงมาพร้อมกัน แล้วให้ทางเบังเข้ามาด้วย จึงแกกลังปรีกษาว่า ใจโดยกหพมาครั้งนี้มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ ตั้งค่ายเรียงกันไปประมาณสามพันแห้น ฝ่ายทหารเราก็น้อยกว่าเขานัก ซึ่งจะคิดรบพุ่งนั้นใช่จะสำเร็จแต่ในวันเดียวแน่หากมิได้ เราจะ

แจกเสบียงอาหารให้นายทัพนายกองหั้งปวง ให้เจกทหารเลว กินกานหนดไปให้ พอสามเดือน แม้จะกะเกณฑ์ยกไปรบจะได้หันทีสะ火花 อุยกายได้ฟังดังนั้นจึง แกกลังว่า อย่าแจกเสบียงไว้แต่สามเดือนเลย ข้าพเจ้าแรมให้แจกไว้ถึงสามสิบ เดือนอีก การคิกนั้นก็ทำสำเร็จไม่ จงเร่งคิดอ่านรบพุ่งให้กองทัพโจโฉแตกไปใน เดือนหนึ่ง ถ้าไม่แตกก็ให้ทำการตามคำเตือนเจียวว่า เราท่านหั้งปวงจะชวนกันถอด เกาะทางอุซซเสีย เน้าไปขอออกแก่โจโฉจะมีดีกว่าอีกหรือ

จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็แกกลังทำเป็นโกรธ มีให้ผู้ใดลงสัย แล้วจึงว่า ชุนกวน ให้เราถืออาญาลักษ์คุมทหารเป็นแม่ทัพใหญ่มาทำการส่งความด้วยโจโฉ บัดนี้เรา คิดการเห็นชอบจึงสั่งให้แจกช้าๆดังนั้น เหตุใดตัวจึงบังอาจว่าก่อชั่ดช่วงให้ ทหารหั้งปวงคิดย่อห้อไม่เป็นใจรบพุ่ง ฝ่ายข้าศึกรู้ก็จะมีใจกำเริบบุกบั้นเข้ามา ทำร้ายกองทัพเรา แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย

อุยกายได้ฟังดังนั้นก็แกกลังทำเป็นโกรธหนักขึ้นจึงตอบว่า ตัวกูอาสา ทำการส่งความมาแต่ครั้งชุนเกี่ยน จนชุนเกี่ยนได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั่ง ครั้น ชุนเกี่ยนถึงแก่ความตาย ตัวกูก็เป็นข้าฝ่ายทหารต่อมาจนถึงชุนเช็ก ชุนกวนก็ได้ สามนายแล้ว แต่กูเป็นคนอาภัพ ครั้งนี้จึงได้เป็นลูกของคนใหม่มา จิวย์ได้ฟัง ดังนั้นก็ทำโกรธยิ่งขึ้นเป็นอันมาก จึงสั่งทหารเร่งให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย

กำเหลงจึงห้ามว่า อุยกายนี้เป็นคนแก่ ได้วากล่าวเป็นข้อละเอียดผิดลง แล้ว ข้าพเจ้าขอโทษไว้สักครั้งหนึ่งก็罷 จิวย์ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งตัวมาขอโทษ อุยกายไว้นี้ สิบไปกว่าหน้าทหารหั้งปวงจะมีดูเยี่ยงอย่างไปหรือ แล้วสั่งให้ทหาร ขับกำเหลงออกไปเสีย ที่ปรึกษาและทหารหั้งปวงค่านั้นจิวย์แล้วว่า อุยกายว่า กล่าวหั้งนี้โทษผิดถึงสายอยู่แล้ว แต่ซึ่งจะให้ฆ่านั้นยังไม่ควรด้วยยังกำลังอยู่ใน ระหว่างทัพศึก จะเป็นอุปมงคลไป ขอให้หงดไว้ก่อน แม้กำจัดโจโฉแตกไปแล้วจึง ค่อยฆ่าอุยกายเสีย

จิวย์จึงตอบว่า ท่านหั้งปวงว่ากล่าวนี้ก็ควรอยู่ ครั้นเราจะยกโทษ อุยกายเสียที่เดียว ภายน้ำก็จะกำเริบชั่ดช่วงอีก แต่ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้น เรายก โทษให้ท่านหั้งปวง แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปตีร้อยหนึ่ง คนใช้จึงเอาตัว อุยกายลงมาตีได้ประมาณห้าสิบที ที่ปรึกษาและทหารหั้งปวงช่วยกันอ่อนหวาน

ขอโทษอีก

จิวย์จึงลุกขึ้นค่าอุยกายเป็นข้อทายน้ำ แล้วว่าครั้งนี้กูให้ตีมีแต่ห้าสิบ
ที่ สินไปภายนอกไม่ได้หานานจับนังอาจขาดช่วงอีก กูจะให้ตัดศีรษะเสียบประจาน
ไว้ แล้วก็เดินเข้าไปที่ห้องใน ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงก็เข้าพยุงอุยกายออกไปถึง
ที่อยู่ และผลซึ่งต้องตีนั้นก็แตกหักโอลิทิ่น อย่างสลบไปถึงสองครั้งสามครั้ง
คนทั้งปวงมีความสงสารร้องให้รัก แล้วช่วยกันแก้ไขพื้นชื้น ฝ่ายชงเบี้ยนนั้นได้
ว่าประการใด ก็กลับลงไปเรือ โลซกจึงตามลงไปเรือว่าแก่ชงเบี้ยนว่า ตัวชาพเจ้านี้
อยู่ในบังคับบัญชาจิวย์ เห็นจิวย์ให้ตีอุยกายก็มีความสงสาร แต่จะว่ากล่าว
ขอโทษนั้นก็เกรงอยู่ ตัวท่านเป็นแขกมา เหตุใดจึงนิ่งเสียมีได้ขอโทษอุยกาย

ชงเบี้ยนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวท่านคิดว่าเราไม่รู้หรือ จึงมา
ดูหมื่นว่าเราระนี้ โลซกจึงตอบว่า แต่ชาพเจ้าไปพาท่านมาอยู่ ณ เมืองกังตั่ง
จนออกมาก้าพนี ชาพเจ้ายังมีได้ว่ากล่าวทายน้ำสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดท่านจึง
ว่าชาพเจ้าดูหมื่นดังนี้แล้ว ชงเบี้ยนจึงว่า เมื่อจิวย์ให้ตีอุยกายนั้นเป็นกลอนburyของ
จิวย์คิดจะซ่อนกลใจโดย เรายังนิ่งอยู่มีได้ขอโทษอุยกาย ซึ่งจิวย์ให้ทำการทั้งนี้
หวังจะให้ชัวตั่ง ชัวโยเห็นจริง ก็จะนองการทั้งปวงไปถึงใจโดยให้แจ้ง แล้วจะให้
อุยกายทำเป็นเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยใจโดย เมื่อท่านจะกลับไปหาจิวย์ อย่าได้บอกว่า
เราล่วงรู้เนื้อความทั้งนี้ จงบอกแต่ว่าเราเห็นจิวย์ให้ตีอุยกายนั้นก็มีความน้อยใจ
อยู่ ด้วยจิวย์มีได้รักทหาร

โลซกแจ้งดังนั้นก็รับคำ แล้วลาชงเบี้ยนกลับไปหาจิวย์ จิวย์จึงพาโลซก
เข้าไปในที่ห้องใน โลซกจึงแกล้งถามจิวย์ว่า อุยกายเป็นคนแก่ได้ว่ากล่าวพลังไป
เหตุใดท่านจึงให้ทำโทษถึงเพียงนี้ จิวย์กลับถามว่า ซึ่งเราให้ตีอุยกายนั้น ท่าน
เห็นคนทั้งปวงพูดจาเป็นที่น้อยใจเรารอยู่หรือ โลซกจึงนองกว่า ชาพเจ้าเห็นคน
ทั้งปวงไม่สู้สนใจ ด้วยเหตุว่าท่านให้ทำโทษอุยกายเจ็บปวดเป็นสาหัส จิวย์จึง
ถามว่า ท่านได้ยินชงเบี้ยนว่ากล่าวประการใดบ้าง โลซกจึงนองกว่า ชงเบี้ยนมีความ
น้อยใจอยู่ ว่าท่านมีได้อึ้งดูทหาร จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็ตอบเมื่อหัวเราะแล้วว่า เรา
คิดการครั้งนี้ชงเบี้ยนหารู้เท่าไม่ โลซกจึงถามว่า ซึ่งท่านว่าชงเบี้ยนไม่รู้เท่านั้นด้วย
เหตุประการใด

จิวยี่งนองกว่า ชงเบ็งมิได้ล่วงรู้ความคิดเรา ซึ่งให้ทำโทษอุยกายนั้น เพราะเหตุว่าจะช้อนกลให้อุยกายเข้าเกลี้ยกล่อมใจ แลเนื้อความซึ่งเราทำทั้งนี้ ชัวตั่ง ชัวโไฮไม่รู้เท่าก็จะนองกไปถึงใจ ใจโฉกจะคิดว่าจริง เรายังจะเอาเพลิง จุดทำการศึกให้มีชัยชนะใจ ใจซอกได้พังดังนั้นก็คิดแต่ในใจว่า สติปัญญา ของชงเบ็งนั้นลึกซึ้งยิ่งกว่าจิวยี่อิก ซึ่งชงเบ็งนั้นใจซอกก็มิได้นองจิวยี่ประการใด แล้วก็มาไปที่อยู่

ฝ่ายอุยกายซึ่งต้องโนยมานั้นนอนอยู่ ณ ค่าย คนทั้งปวงไปเยือนถ้ำ ช่าวเป็นอันมาก อุยกายมิได้พูดจาด้วยผู้ใด แต่ทำเป็นเคี้ยวฟันหอดใจให้ญอยู่

ในขณะนั้นพองว่าเต็กซึ่งเป็นที่ปรึกษาจิวยี่นั้น เป็นเพื่อนรักกับอุยกาย และงำเต็กคนนี้น้าใจสัตย์ซื่อ แลพูดจากล้าหาญเข้ามาเยือนอุยกาย ครั้นเห็นคน ทั้งปวงไปลิ้น อุยกายจึงหันบัวไฟร่วงตัวออกไปเสีย แล้วเรียกงำเต็กเข้ามาใกล้ งำเต็กจึงถามว่า แต่ก่อนนั้นท่านกับจิวยี่มีสาเหตุสิ่งใดกัน จิวยี่งให้ทำโทษท่าน ถึงเพียงนี้ อุยกายจึงบอกว่ามิได้มีสาเหตุกันสิ่งใด งำเต็กจึงว่า เมื่อไมีพยาบาท กัน ซึ่งจิวยี่ให้ทำโทษแก่ท่านเจ็บปวดเป็นสาหัสดังนี้ จะมิเป็นกลอุบາຍหรือ อุยกายก็ถ้ามีสาเหตุให้ท่านเจ็บ งำเต็กจึงนองกว่า ซึ่งจิวยี่ทำโทษท่านนี้เราเห็นเป็น กลอุบາယลิบส่วน แต่เรารู้เก้าส่วน ไม่แจ้งนั้นส่วนหนึ่ง

อุยกายจึงว่า เดิมใจโฉนคิดเป็นกลอุบາຍให้ชัวตั่ง ชัวโไฮมาอยู่ด้วยจิวยี่ จิวยี่จึงปรึกษาเราว่าจะคิดช้อนกลใจ แลตัวเรานี้ชุนเกี่ยน ชุนเช็กมีคุณเลี้ยงดู เรา ค่า ชุนชุนเกี่ยน ชุนเช็กถึงแก่ความตายแล้ว ชุนกวนก็เลี้ยงดูเราต่อมา คุณนั้นเป็นอันมาก เรายังได้มีสิ่งใดจึงเอาภัยเอาชีวิตนี้แทนคุณ จะอาสาทำการ เป็นกลอุบາယ หวังจะให้กองทัพใจโฉนแตกง่ายได้ เราจึงสู้ทรมานภัยเจ็บปวดจน ถึงเนื้อถึงเลือด บัดนี้เราพิเคราะห์ดูทหารทั้งปวงในกองทัพนี้ มิได้มีผู้ใดที่จะ ไว้ใจเลย เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวมีใจสุจริตสัตย์ซื่อมั่นคงต่อนาย เรายังบอก ความลับทั้งนี้ แม้ท่านรับอาสาได้ เรายังจะบอกต่อไปให้ลิ้น

งำเต็กจึงว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้จะให้เราไปแต่งกลลวงใจโฉนหรือ อุยกายจึง ตอบว่า ท่านว่านี้ก็ต้องในความคิดเรา แต่ว่าน้ำใจของท่านนั้นจะยอมไปหรือไม่ งำเต็กจึงตอบว่าเจ้านายก็ได้มีคุณมา ตัวเรานัดนี้ก็มีแต่ชีวิตคิดจะให้ลือชาประภา

รูปที่ ๙๙ งาเด็กปลอมเป็นช้างประมุง

รูปที่ ๙๙ บังทองลงใจโดยให้ครึ่งเรือนติดกัน

ไว้ในแผ่นดิน จะอาสาไปคิดอ่านล่อลงใจโดยให้ได้ ถึงมาตราว่า ใจโดยรู้จะผ่าเสีย ก็ตามเดิม ขอแต่ให้มีชื่อปรากฏไว้ อุยกายได้ฟังดังนั้นก็ค่อยพยุงตัวขึ้นค่านั้น ง่ายเต็กลแล้วว่า ซึ่งท่านคิดอ่านทั้งนี้มีเสียงแรงเป็นชาติทหาร ง่ายเต็กลงว่า จะอยู่ข้างนักไม่ได้ แม่ท่านจะสั่งเสียอย่างไรก็ให้เร่งทำหนังสือเราระบุ อุยกายจึงอุทส่าห์ เขียนหนังสือแล้วผนึกส่งให้ง่ายเต็กลแล้วว่า ท่านจะรับไปคิดอ่านให้ได้ราชการของนายเรา ง่ายเต็กรับเอาหนังสือแล้วก็ตามที่อยู่ ครั้นเวลาค่ำจึงแต่งตัวปลอมเป็นชาวประมง ลงเรือน้อยทอดแหไปใกล้หน้าค่ายกองทัพโดย

ฝ่ายทหารกองตระเวนโดยในเรือน้อยทอดแหมาผิดประหลาด ก็จับ เอาตัวมาไถ่ตาม แล้วเข้าไปบุกเนื้อความแก่โดยว่า ข้าพเจ้าจับเรือหาปลาได้ ครั้นถามบอกว่า ชื่อง่ายเต็กล เป็นที่ปรึกษาชุนกวน จะมาบุกความลับท่าน โดย แจ้งดังนั้นจึงว่า ซึ่งง่ายเต็กมานี้หวังจะสอดแนมข้อราชการในกองทัพเรา จึงให้อา ตัวง่ายเต็กเข้ามาในเวลาสามยามเช้า และถามว่า ตัวมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ง่ายเต็กลงว่า คนทั้งปวงลือชา平坦ภูมิว่า มหาอุปราชนี้มีสถิตปัญญาภูริหงษ์ หันน้ำใจ โอบอ้อมอาร์ มีความปรารถนาจะได้รับเสียงทหารซึ่งมีความคิดและมีอักษรเขียน ข้าพเจ้ามาหันนี้อุปมาเหมือนหนึ่งคนซึ่งเดินทางอยากน้ำ ครั้นพบสารน้ำเข้ากี ตักกินด้วยความยินดี บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นมหาอุปราชนี้อีกตัวอยู่ มิได้รู้จักคนดี แล้วช้า เมื่อพิเคราะห์ดูก็ไม่สมคำคานหันปวงเลาลิอ ซึ่งอุยกายคิดอ่านให้ข้าพเจ้า มาหานี้ก็ป่วยการเสียเปล่าหาประโยชน์มิได้

โดยได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เรา กับชุนกวนเจ้าเมืองกังตั้ง ก็ทำสังคม ภันอยู่ ฝ่ายตัวท่านก็เป็นที่ปรึกษาชุนกวน ก็เหมือนหนึ่นเป็นศัตรูเรา และเมื่อท่าน มาถึงนั้น เหตุใดจึงมิให้ໄล่เสียงเนื้อความดูว่ามาตีแลร้ายก่อน จะด่วนให้เราวิ่ง ลงไปรับนั้นสมควรกับความคิดแม่ทัพแม่กองอยู่แล้วหรือ ง่ายเต็กได้ฟังดังนั้น ก็ทำเป็นสรรเสริญโดยแล้วว่า อันอุยกายนั้นอยู่ม่าแต่ครั้งชุนเกี่ยนและชุนเช็กต่อ กันมาถึงชุนกวน แต่เพียงชุนกวนก็ยังมิได้มีโทษประการใด แต่พอได้จิวยีม้าไว้ ชุนกวนตั้งให้เป็นนายทหาร จิวยีม์ใจกำเริบมิได้ย่าเกรงล่วงบังคับบัญชา ดี อุยกายผู้เป็นบ่าวเดิมให้ได้ความอัปยศ น้ำใจนั้นพยานหาจิวยีอยู่ อันอุยกายกับ ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนรักกันสนิทเหมือนพี่น้องห้องเดียวกัน ครั้นอุยกายจะลองหนน

มหาท่าน จิวยิกให้ตีปวยหนักอยู่ จึงให้ข้าพเจ้าถือหังสือลับลอบมาให้ท่าน หวังจะครรชแจ้งว่าท่านจะมีความอึนดูหรือไม่ยังสังสัยอยู่ แลด้วยตัวต้องถูกลงอาญาเจ็บปวดสาหัส จึงให้ข้าพเจ้ามาคำนับแทน

ใจโนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า หังสือซึ่งอุยกายให้มานั้นอยู่ในแหล่งเด็กจึงเอาหังสือส่งให้ ใจโนรับเอามาดีก่อนก่ออันดู ในหังสือนั้นเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าอุยกายคำนับมาถึงมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้าอยู่มากับชุมแก่นชุมเช็ก ชุมกวนถึงสามนายแล้วก็มิได้มีภัยอันตราย คุณของเช่ชุมนั้นหากลับสุดมิได้ ข้าพเจ้าคิดตั้งใจจะแทนคุณอยู่มิได้ขาด ซึ่งท่านยกกองทัพมาครั้งนี้มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ หังสติปัญญา ก็ลึกซึ้งกว้างขวาง อุปมาดังก้อนศิลา อันหหารในเมืองกังตั้งนั้นก็น้อย อุปมาเหมือนฟองไก่แลฟองนก ผู้ซึ่งมีสติปัญญานั้นก็คิดว่าจะสู้รับด้วยกองทัพท่านสิบไป ดังที่นั่นเอาฟองไก่มากระทบ ก้อนศิลา น่าที่ก็จะแตกะย่างไป จึงบริษัพร้อมกันให้ขออภัยแก่ท่านจะได้มีความสุขสิบไป แต่จิวยิ่ผู้เดียวมิใจองอาจมิได้ยอมด้วย ว่ากล่าวขอทหารชุมกวน ยกมาทำการสมคرامด้วยท่าน อันจิวยินนั่นกำเริบตั้งส่งว่ามีสติปัญญาผู้ใดจะเสมอมาได้ บังคับการสมคرامเอาแต่ตามอำเภอใจ ข้าพเจ้ามิได้มีความผิดก็ให้ทำโทษประจานให้ได้ความเจ็บอาย ข้าพเจ้ามีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก ได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านมีใจกรุณาแก่สัตว์เหมือนหนึ่งญาติพี่น้อง คนหังปวงเข้าเพียงพาได้อยู่เย็นเป็นสุข อุปมาดังท่าฟันอันตกลงมาชุมชั่นแผ่นดินอยู่ฉะนั้น บัดนี้ตัวข้าพเจ้าจะไปคำนับยังมิได้ ด้วยจิวยิ่ให้ใบยติปวยอยู่เป็นสาหัส เมื่ค่อยคลายแล้วได้ช่องเมื่อใด ข้าพเจ้าจึงจะเอาเสบียงอาหารบรรทุกเรือลอบหนึ่มมหาท่านให้ จงได้ ท่านอย่าคิดสังสัยข้าพเจ้าเลย

ใจโนแจ้งในหังสือดังนั้นก็โทรศ อ่านกลับไปกลับมาประมาณเก้าครั้ง สิบครั้งจึงทราบเอา แล้วว่าจิวยิ่คิดกลอุบายนตืออุยกาย อุยกายจึงแต่งหังสือให้ตัวถือมานี้เป็นที่ยะเยี้ยเรา แล้วสั่งให้ทหารเอาตัวงำเต็กไปฆ่าเสีย ขณะเมื่อทหารคุณเอารัวงำเต็กจะออกไปนั้น งำเต็กมิได้ย่อท้อทำการแหงหน้าชี้นไปดู อาการแล้วหัวเราะ ใจโนเห็นดังนั้นก็สงสัย จึงเรียกให้ทหารเอารัวงำเต็กลับมาแล้วซู่ตามว่า เรายรู้อยู่ว่าจิวยิ่กับอุยกายแกลังทำกลอุบายนมาลงเรา เราจึงให้ฆ่าตัว

เลีย เหตุใดตัวมิได้กลัวความตาย กลับหัวเราะเยาะดังนี้ งาเต็กจึงนองกว่า ข้าพเจ้ามิได้หัวเราะเยาะมหาอุปราช ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะความคิดอุยกายต่างหาก ด้วยมิได้รู้จักคนดีแล้ว ใจໂฉลจงถามว่า เหตุใดจึงว่าอุยกายมิได้รู้จักคนดีแล้ว นั้นฉันได้เล่า งาเต็กจึงแกลงตอบว่า ท่านอย่าถามเข้าซึ่ไปให้ช้าเลย จะม่าเราก ร่วงฆ่าเสียเดิม

ใจໂฉลจงว่า ตัวเราได้เรียนพิชัยสังคมรำนาญมาแต่เด็กเป็นอันมาก บัดนี้เราก็แจ้งอยู่ในกลศึกต่าง ๆ จึงได้เป็นนายถึงเพียงนี้ ซึ่งตัวคิดอ่านทำ กลอุบายนามาลงเรา เรายืนกินกว่าความคิดตัวอีก ถ้าตัวจะคิดเล่นฉันนี้ จงไปปลง เด็กเลี้ยงโคนันเดิม งาเต็กจึงตอบว่า ท่านก็มีสติปัญญาภัยช่วงอยู่ ซึ่งอุยกาย ให้หนังสือมาหนึ่ง ท่านพิเคราะห์เห็นว่าข้อใดซึ่งไม่จริงนั้นจะออกไปให้แจ้ง ใจໂฉล จึงว่า ครั้นเราจะไม่บอกออกให้แจ้งบัดนี้ ซึ่งจะให้ฆ่าตัวเสียหนึ่น ตัวก็จะน้อยใจ ว่าเรามิได้ซึ่งแจ้งให้เห็นผิดพลาด อันในหนังสือที่มีมาหนึ่น ถ้าอุยกายกับตัวจะ สมัครมาอยู่ด้วยเราโดยสุจริตแล้ว ก็จะมีกำหนดวันคืนเชิงจะพากครอบครัวอพยพ มาหาเรา นี่อุยกายแกลงทำกลอุบายนามาลงเรา งาเต็กได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้ว ว่า ซึ่งท่านอวดตัวว่าได้เรียนพิชัยสังคมรำนาญอยู่นั้นหาจริงไม่ แต่เรา เสียดายว่าท่านได้เป็นมหาอุปราชมิได้รู้ที่เสียที่ได้ เราจะช่วยเตือนสติท่านไว้ ว่า ให้เร่งยกหัวกลับไปเสีย เมื่ไม่ฟังคำเรา จวยก็จะจับตัวท่านได้เป็นมั่นคง อัน ตัวเรานี้เป็นคนโฉดเขลา ถึงมาตรว่าจะตายด้วยอาญาท่านก็หมายมีคนลือชื่อไม่ ใจໂฉลจงว่าเหตุใดตัวจึงมาดูถูกเราดังนี้ งาเต็กจึงว่าท่านหาความคิดมิได้ มิได้ รู้การถ่ายเทการสังคมทั้งปวง ไม่รู้ความเท็จความจริง และไม่รู้จะเน้นใจคนว่า มีความสัตย์หรือหาสัตย์ไม่

ใจໂฉลจงถามว่า เราไม่รู้การนั้นสิ่งใด งาเต็กจึงว่า ตัวท่านเป็นถึง มหาอุปราช คนดีมีปัญญามหาท่านก็มิได้นับถือ เราจะว่าต่อไปไห้ป่วยการ ด้วยตัวจะตายอยู่แล้ว ใจໂฉลจึงตอบว่า ซึ่งตัวมีสติปัญญานั้นจะออกให้เราเห็น ประจักษ์เดิม เรายังได้นับถือท่านสิบไป งาเต็กจึงว่าท่านไม่แจ้งหรือ อันธรรมดा ผู้จะหนีเจ้านายไปอยู่กับผู้อื่น ซึ่งจะกำหนดวันคืนมาหนึ่นมีธรรมเนียมไม่ แม้ จะให้กำหนดวันคืนมา เกลือกยังมิได้ซ่องก่อน ครั้นถึงวันกำหนดแล้ว ฝ่ายผู้ซึ่ง

จะมาวันนั้นก็จะเสียการ ทั้งผู้ถือหนังสือเล่าก็จะได้ความผิดด้วย ใจโน้ดได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ ค่อยคลายความโกรธ จึงลูกไปปูชนมีอง่าเต็กชื่นไปนั่งที่สมควรแล้วขอขมาว่า ซึ่งได้ประมาทดลาดพลังนั้นทำอย่างน้อยใจเลย เรายอภัยเสียเด็ด ง่าเต็กจึงว่า อันนี้ใจอุยกายกับข้าพเจ้าอุบมาเหมือนหารกอยกนุม ฝ่ายตัวท่านเหมือนมารดา อุยกายกับข้าพเจ้าซึ่งตั้งใจจะมาหาท่าน เมื่อันหารกมีความยินดีซึ่งจะได้กินนมมารดา อันจะคิดเป็นกลอุบายนั้นหมายได้

ใจโน้ดได้ฟังดังนั้นก็ลิ้นลงสัยจึงว่า ซึ่งอุยกายกับท่านตั้งใจสุจริตจะมาทำราชการด้วยเรานี้ แม้ลำารึกการคิกแล้ว เราจะตั้งท่านหั้งสองเป็นใหญ่กว่าห้าห้าห้าห้าหั้งปวง ง่าเต็กจึงว่า อันตัวข้าพเจ้าซึ่งคิดอ่านมาอยู่กับท่านนี้ ใช้จะรักยศถ้าศักดิ์นั้นหมายได้ เพราะเห็นว่าการแผ่นดินทุกวันนี้จะร่วงโรยอยู่แล้ว หากท่านทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์จึงตั้งอยู่ได้เพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจมาหวังจะฝ่ากตัวท่าน จะได้มีความสุขสืบไป

ใจโน้ดได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงชวนง่าเต็กกินโต๊ะอยู่ พอคนใช้ชื่อสนใจเข้ามากระซิบบอกใจโน้ดว่า บัดนี้ชัวตง ชัวไฮลองบอกความลับมาถึงท่านแล้วเอาหนังสือนั้นยื่นให้ใจโน้ด ใจโน้ดรับเอาหนังสือมาอ่านดูมีให้ง่าเต็กเห็น ในหนังสือนั้นว่าชัวตง ชัวไฮชอบอกซ้อราชการในกองหัวพิจัยเมืองมหาอุปราชให้แจ้ง ด้วยจิวยี่ทำโทษอุยกายเจ็บปวดเป็นสาหัส ครั้นใจโน้ดแจ้งในหนังสือนั้นแล้วเห็นสมค่างเต็ก ใจโน้ดมีความยินดีนัก หน้าตาหนั้นผ่องใส ง่าเต็กเห็นกิริยาใจโน้ดนั้นเชื่อมยินดี ก็คิดว่าคงเป็นหนังสือชัวตง ชัวไฮชอบการซึ่งจิวยี่ทำโทษอุยกายมา บัดนี้ต้องค่าเรา การหั้งปวงซึ่งคิดไว้ก็จะสำเร็จ

ใจโน้ดจึงว่าแก่งง่าเต็กว่า ท่านเร่งกลับไปบอกเนื้อความแก่อุยกายให้คลายทุกช์ แล้วให้อุยกายกำหนดวันคืนซึ่งจะมาได้นั้นบอกให้เราแจ้ง เราจะได้จัดแจงหารไปรับ ง่าเต็กจึงแกลงตอบว่า ข้าพเจ้าคิดจะอยู่ด้วยท่าน จะไม่กลับไปแล้ว ด้วยได้รับความลำบากนัก ครั้นจะนำสื่อสารกลับไปกลับมาอีก เกลือกจิวยี่รู้ การหั้งปวงก็จะเสียไป ขอท่านแต่งหารในกองหัวพนี้ให้ลอบไปเอากำหนดอุยกายดีกว่า

ใจโน้ดจึงว่า หารของเราเป็นคนข้างนอก ครั้นจะใช้ไปมา จิวยี่ก็จะเห็น

ประหลาด การทั้งปวงก็จะแพร่่งพระยไป ทำนั่งไปเองจะได้การสะตวาก ง่าเต็ก แกลังทำบิดพลิวอยู่ช้านานจึงว่า ทำนั่งให้ข้าพเจ้าไปก็อย่าช้าเลย จงเร่งจัดแจง เดิม ใจโน�ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงแพร่อย่างดีกับเงินทองให้เป็น ราชวัล ง่าเต็ก ง่าเต็กจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชให้บ่าเห็นใจราชวัลทั้งนี้คุณหาที่สุดมิได้ ครั้นข้าพเจ้าจะรับไปบัดนี้ก็ไม่ได้ ด้วยเป็นการเร็วจะรับไปรื้นมา คนทั้งปวงจะ สงสัย

ง่าเต็กจึงเอารสิ่งของคืนให้แก่ใจโน� แล้วก็ลงเรือมาหาอุยกาย ณ ค่าย จิวย่าเต็กเล่าเน้อความซึ่งได้พูดกับใจโน�แล้ใจโน�สั่งมานั้นให้อุยกายฟังทุกประการ อุยกายได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงว่าแก่ง่าเตึกว่า ครั้นนี้แม้มิได้ทำนั่งช่วย ธุระข้าพเจ้าก็จะเจ็บเสียเปล่า ง่าเตึกจึงว่า ข้าพเจ้าจะลาไป ณ ค่ายกำเหลง ดู กิริยาชัวตง ชัวโโซจะคิดอ่านประการใดบ้าง อุยกายก็เห็นชอบด้วย ง่าเตึกก็ลาไป ค่ายกำเหลง ง่าเตึกจึงแกลังว่าแก่กำเหลงหัวจะให้ชัวตง ชัวโโซรู้ว่า เมื่อจิวย่า ทำโทษอุยกายอันหาความผิดมิได้นั้นท่านกับชุนนางทั้งปวงเห็นไม่ชอบ ช่วย อ้อนหวานขอโทษ จิวย่ากลับโทรศัพต์อาทำน แล้วว่ากล่าวหมายเข้าให้ท่านได้ ความเจ็บอายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าก็พลอยมีความแคนด้วย

กำเหลงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะอยู่ ยังไม่ทันจะตอบประการใด พอชัวตง ชัวโซเดินเข้ามา ง่าเตึกจึงกระหบตาให้กำเหลง กำเหลงแจ้งในที่จึงแกลังทำเบ็น ว่า อันจิวย่านี้ถือตัวอวดรู้ว่ามีสติปัญญาไม่มีผู้ใดจะเสมอ แล้วก็มิได้นับถือเราซึ่ง เป็นคนแก่ ว่ากล่าวหมายเข้าให้เราได้ความอันอายแก่ชุนนางทั้งปวง แล้วกำเหลง ก็ทำเคี้ยวฟันว่าจะเป็นไรเมื่อ ง่าเตึกจึงแกลังทำกระซิบเข้าที่หูกำเหลงประหนึ่งจะห้าม ว่าอย่าอ้ออึง เน้อความจะแพร่่งพระยไป กำเหลงก็ทำเป็นพยักหน้าแล้วคำรามอยู่ ชัวตง ชัวโซเห็นกิริยาง่าเตึกกับกำเหลงทำดังนั้น ก็คิดว่ามีความแคนจะเอาใจ ออกหากจิวย่า จึงแกลังประศรัยล้อถามว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านทั้งสองไม่สนใจ ท่าน มีทุกชัยสิ่งใดหรือ ง่าเตึกจึงตอบว่า เราเมื่อความแคนอยู่ในใจ ซึ่งท่านจะล่วงรู้นั้น ไม่ได้ ชัวตง ชัวโซจึงว่า เรายังลัวว่าท่านทั้งสองจะใคร่สมัครไปอยู่ด้วยมหาอุปราช แต่ยังไม่สมความคิด ท่านเจิงไม่สนใจ เราจะไปบอกจิวย่า ง่าเตึกได้ฟังดังนั้นก็ ทำหน้าสดดลง และดูกำเหลงตะลึงอยู่ กำเหลงนั้นทำเป็นโทรศัพต์ดีกันน้ำออกแล้ว

ว่า การของเราก็ได้เป็นความลับ เหตุใดมาถูพร่องพรายไปดังนี้ แม้จะไว้ซ้ำ มันก็จะเอาเนื้อความไปบอกจิวย์จริง เราก็จะถึงแก่ความตาย อย่าเลยเราจะนำ มันเสียก่อน แล้วก็ทำคุกคามค่ารามจะนำชัตตง ชัวໂไฮเสีย ชัตตง ชัวໂไฮได้ฟัง ดังนั้นก็ตกใจจังว่า ท่านอย่าเพ่อโกรธ ข้าพเจ้าจะบอกความจริงให้แจ้งก่อน กำเหลงจังว่า ความจริงของตัวทั้งสองอย่างไรให้เร่งว่ามา ท่านไม่เราจะนำเสีย ชัตตง ชัวໂไฮจังว่า ซึ่งข้าพเจ้าสมัครมาอยู่กับจิวย์นี้ ใช่จะตั้งใจมาโดยสุจริตหา มิได้ มหาอุปราชแต่งกลอุบายนให้ทำเป็นหนามาเข้าเกลี้ยกล่อมจิวย์ หวังจะได้ เนื้อความต้นลึกหนักเบาในกองทัพจิวย์ลอบไปบอกให้รู้จะได้คิดการต่อไป แม้ ท่านจะสมควรไปอยู่ด้วยมหาอุปราชเราก็จะพาไป กำเหลงจังถามว่าซึ่งท่านบอกนี้ เป็นความจริงหรือ ชัตตง ชัวໂไฮก็stananว่าจริง กำเหลง ง่าเต็กทำเป็นใจลูกชิ้น คำนับ เข้ากอดเอาชัตตง ชัวໂไฮแล้วว่า ซึ่งท่านทั้งสองว่านี้ อุปมาเหมือนแพพดาเข้า คลใจให้มาช่วยเรา ครั้งนี้เราจะลืมความแค้น และเนื้อความซึ่งจิวย์ให้ทำโทษ อุยกายนั้น เราก็ให้ลอบบอกไปถึงมหาอุปราชแล้ว ง่าเต็กจังว่า ตัวเรางเป็นผู้ ไปถึงมหาอุปราช มหาอุปราชให้เรากลับมาอาภานดวันคืนอุยกายจะไปนั้น บัดนี้อุยกายให้เรามาชวนกำเหลง

กำเหลง ง่าเต็กจังชวนชัตตง ชัวໂไฮกินโต๊ะ ถ้อยทีถ้อยปรีกษา กันไปมา ครั้นกินโต๊ะแล้วชัตตง ชัวໂไฮก็ลามาที่อยู่ แล้วแต่งหนังสือลับให้คนสนิทลอบถือ ไปให้โจโฉเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าชัตตง ชัวໂไฮมาอยู่ในกองทัพจิวย์นี้ ได้ เกลี้ยกล่อมกำเหลงซึ่งเป็นแม่ทัพหน้านั้น มีนาใจเจ็บแணจิวย์ต่าง ๆ กำเหลงรับ เป็นไส้ศักดิ์ แม้มหาอุปราชจะยกกองทัพมาบนจิวย์เมื่อใด กำเหลงก็จะคุมทหาร ออกตีกระหนบจิวย์ ฝ่ายง่าเต็กก็แต่งหนังสือให้ทหารถือไปถึงโจโฉเป็นใจความ ว่า ข้าพเจ้าง่าเต็กกับอุยกายจะจัดเรื่องบรรทุกเสบียงมา ณ ค่ายมหาอุปราช ให้ คอยดูล่าคัญ ถ้าเห็นชงตะขับเชี่ยวปักมาหน้าเรือเป็นสำคัญแล้ว ท่านจะให้ ทหารมารับด้วย

ฝ่ายโจโฉแจ้งในหนังสือทั้งสองฉบับดังนั้น จึงปรีกษา กับชุนนางและ ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ชัตตง ชัวໂไฮบอกมาถึงเราว่า กำเหลงซึ่งเป็นแม่กองทัพหน้า จะรับเป็นไส้ศักดิ์ในกองทัพจิวย์ อนึ่งอุยกายให้ง่าเต็กมาหาเราว่า อุยกายนั้นจะมา

เข้าเกลี้ยกล่อมเรา บัดนี้ง่าเต็ก ก็ให้หนังสือมาว่า อุยกายกับง่าเต็กจะจัดเรือบรรทุกเสบียงปากหงษ์ตามขานเชียวเป็นสำคัญมา ให้เรารอยรับ และเนื้อความทั้งสองข้อนี้เราเคลลงอยู่ ผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะสามารถถล่มเข้าไปฟังกิตติศพท์ เท็จและจริงในในกองทัพจิวย์ได้ เจียวก้านเจงว่า ครั้งก่อนเข้าพเจ้ารับอาสาไปว่าจะเกลี้ยกล่อมจิวย์ก็มิได้ชื่อราชการ ถึงทำนไม่เอาโทษก็ดี แต่มีความวิตกอยู่ในใจ เป็นอันมาก ครั้งนี้เข้าพเจ้าจะขออาสาแก้ตัวไปสืบอาช้อราชการมาให้แจ้ง

ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงเรือเร็วให้เจียวก้านลำหนึ่ง เจียวก้านลงเรือรับไปถึงกองทัพจิวย์ และบอกแก่ทหารว่า เราจะขอเข้าไปหาจิวย์ ทหารจิวย์เอานี้อความเข้าไปบอกจิวย์ว่า บัดนี้เจียวก้านจะเข้ามาหาท่านอิก จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งเจียวก้านจะมาหาเราครั้งนี้ อัน การของเรานี่คิดไว้นั้นก็จะสำเร็จ เพราะเจียวก้าน จิวย์จึงให้ทหารกลับออกไป บอกเจียวก้านว่า เรายังนอนอยู่ ทหารนั้นก็ออกไปบอกเจียวก้านตามคำจิวย์ สั่ง เจียวก้านก็ค่อยอยอยู่นอกค่าย

(ในขณะเมื่อกองทัพโจโฉยกลงมาถึงแคนเมืองเกงจิวนัน บังทองกลัว ทหารโจโฉจะทำอันตราย จึงหนีออกมากอยู่เด่นเมืองกังตั่ง โลซกได้ไปถาม บังทองว่าจะคิดอ่านรบพุ่งประการใดจึงจะได้ชัยชนะโจโฉ บังทองจึงว่า ให้คิด อ่านอาชีวัตมาร์บอนโจโฉ และเอาตะปูกรึงไว้ทุกลำ และจึงให้เอาเพลิงจุดเผา เสีย ใจฉันจึงจะแตก และเนื้อความทั้งนี้โลซกได้มานอกแก่จิวย์แล้วสรรเสริญว่า บังทองนั้นมีสติปัญญา จิวย์ก็นับถือบังทองว่าเป็นคนดี ครั้นจิวย์ยกกองทัพมา ครั้งนี้ บังทองก็มาลอยเรืออยู่ด้วย)

ฝ่ายจิวย์จึงให้หาโลซกมาแล้วสั่งว่า บัดนี้เจียวก้านมาลงหัวจะดู เหตุการณ์หนักเบาในกองทัพเรา เราจะแก้ลังก์ให้อาตัวเจียวก้านไปชั่งไว้ ท่านจะไปอ้อนวอนบังทอง ให้พูดจากับเจียวก้านให้เป็นไม่ตรีกันเข้าแล้ว เท็นเจียวก้าน จะพาบังทองหนีไปหาโจโฉ ณ ค่าย ให้บังทองคิดอ่านลงโจโฉให้อาชีร้อยเรือรบ เสียจงสิ้น เราจึงจะได้อาเพลิงเผาเสียทั้งกองทัพเรือ โลซกก็ลาไปบอกแก่บังทอง ตามคำจิวย์สั่งทุกประการ และจิวย์จึงให้ทหารออกไปรับเจียวก้าน

ฝ่ายเจียวก้านนั้นคิดเห็นว่า น้ำใจจิวย์มิได้เป็นปกติเหมือนแต่ก่อน

จึงให้ททหารซึ่งมาอยู่นั้นเอาเรือไปจอดให้พ้นกองทัพจิวยี่ แล้วเจียก้านเดินเข้าไปในค่ายเห็นหน้าจิวยี่นั้นตึงอยู่ ฝ่ายจิวยี่นั้นทำโกรธ จึงว่าแก่เจียก้านว่า ตัวมีได้คิดถึงไม่ตรี บังอาจดูหมิ่นเรา เจียก้านได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ตัวเราภับท่านเป็นเพื่อนรักกันมาแต่เด็ก บัดนี้เราก็มีความรักเสมออยู่เหมือนพี่น้องของเราวันเกิดร่วมมารดาภัน ซึ่งท่านว่าเรานั้งอาจดูหมิ่นนั้นเป็นประการใด จิวยี่จึงว่าเมื่อตัวมาครั้งก่อนนั้น เรายังรู้อยู่ว่าใจโน้มให้มาเกลี้ยกล่อมเรา อันความคิดเรานี้แม้น้ำในพระมหาสมุทรแห่ง เรายังจะไปอยู่ด้วยใจโน้ม แต่เราคิดเอ็นดูตัวว่าเป็นเพื่อนรักกัน เราจึงห้ามปราบมิให้ตัวออกชื่อใจโน้ม หวังจะตัดเนื้อความซึ่งพูดจาเกลี้ยกล่อมเรา เราชวนตัวเสพย์สุรา แล้วพาเข้าไปนอนเตียงเตียวกัน ครั้นเรานอนหลับอยู่ ตัวลักษณ์อาหนังสือซึ่งชั่วโม เตียวอุ่นให้มาแก่เรา แล้วตัวก็มีได้ล่าเรา ลอบหนีไปแต่ในเวลากลางคืน เอาหนังสือไปให้แก่ใจโน้ม ใจโน้มจึงผ่าชั่วโม เตียวอุ่นเสีย การใหญ่ของเราซึ่งคิดกันไว้เสียไป เพราะตัว บัดนี้ตัวคิดอ่านมาจะทำร้ายเรารือกเล่า แม้เราไม่คิดถึงว่าได้เป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน ก็จะให้ตัดศีรษะตัวเสียนประจานไว้หน้าค่าย ครั้นเราจะปล่อยให้ตัวไปบัดนี้ล่า ตัวก็จะเอาเนื้อความในกองทัพเรานไปบอกแก่ใจโน้ม เราจะทำศึกต่อไปนั้นก็ชัดสน ถ้าเราทำจัดใจโน้มแตกไปได้เมื่อใดจึงจะปล่อยตัวเสีย แล้วสั่งทหารให้อาตัวเจียก้าน คุมไว้ จิวยี่ก็เดินเข้าไปข้างใน ทหารสองคนจึงพาตัวเจียก้านไปคุมไว้ ณ วัดบันเนนชา

ในขณะนั้นเจียก้านมีความทุกข์มิได้เป็นกินเป็นนอน ครั้นเวลากลางคืนเห็นเดือนสว่าง จึงเดินไปเที่ยวเล่นหลังวัด หวังจะให้ความทุกข์คลายพ老子ได้ยินเสียงคนในกระท่อมนั้นอ่านหนังสือตำราพิชัยสงครามอันล้ำลึก แล้วอธิบายออกไปกว้างขวาง เจียก้านคิดแต่ในใจว่า ผู้อ่านหนังสือนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก จึงเข้าไปเคาะประตูหงจะสนใจนาตัว ฝ่ายบังทองได้ยินเสียงเคาะประตูก็ถามว่าผู้ใด เจียก้านจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อเจียก้านจะมาหาท่าน บังทองจึงเปิดประตูรับเข้าไป เจียก้านคำนับแล้วถามว่าท่านชื่อใด บังทองจึงบอกว่า เรารชื่อบังทอง เจียก้านจึงถามว่า ท่านนี้หรือซึ่งเขารายกว่าอาจารย์ของซู บังทองจึงรับว่าเราเนี้ยะ แล้วเจียก้านจึงว่า คนทั้งปวงลือชาปรากฏอยู่ว่า ท่านมีสติ

ปัญญาเป็นอันมาก เหตุใดท่านมาอยู่ที่นี่ไม่สมควรเลย บังทองจึงตอบว่า จิวย์นั้นเป็นคนถือตัว อวดรู้ว่ามีความคิดหาผู้ใดเสมอมาได้ แล้วดูหมื่นคนทั้งปวง เราก็คงหลบหลีกมาซุกซ่อนหวังจะหาความสบายนะ

เจiyาก้านจึงว่า ตัวท่านมีสติปัญญาแล้วก็ช้านาญในตำราพิชัยสงคราม อันจะเทียบอยู่ดังนี้ก็เหมือนคนหาความคิดไม่ อันน้ำใจใจโฉนดนั้นรักผู้มีสติปัญญา จะครับสันหนาด้วย แม้ไปอยู่ด้วยใจโฉนดท่านก็จะได้ความสุข ข้าพเจ้าจะช่วยพาไป แล้วจะเสนอความชอบให้ บังทองจึงแก้ลังตอบว่า เรายังคิดอยู่ว่าจะขอสอนไป เสียให้พันเดนเมืองกังตั้ง แต่ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยชักนำไป บัดนี้ท่านรับธุระแล้ว เรายังมีความยินดี ครั้นจะอยู่ข้างไปเกลือกจิวย์รู้กิตติศัพท์ก็จะทำอันตรายแก่เรา ทั้งสอง เจiyาก้านจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย แล้วพาบังทองลอบหนีลงเรือรีบเจา ไปถึงค่ายใจโฉนด เจiyาก้านจึงเข้าไปบอกเนื้อความซึ่งได้ต่อตอบกับจิวย์ แล้วว่า กล่าวเกลือยกล่อมได้บังทองมานั้นให้ใจโฉนดฟัง

ใจโฉนดได้แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกมาร้านบังทองเข้าไป เชิญ ให้นั่งแล้วว่า อายุจิวย์ก็อ่อนอยู่ แต่น้ำใจองอาจกำเริบ ยกตัวว่ามีสติปัญญาแต่ ผู้เดียว มิได้เอาความคิดที่ปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเลย บัดนี้ตัวท่านมาถึงข้าพเจ้า แล้วจะงเอ็นดูด้วย การสั่งไดซึ่งข้าพเจ้าทำนี้ ถ้าไม่ควรก็ช่วยตักเตือนสั่งสอน บังทองจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์คนทั้งปวงลือชาประกายอยู่ว่า มหาอุปราชมีสติปัญญาช้านาญในการสงคราม มาตรว่าจะตั้งกระบวนทัพเล่า กี ต้องในตำราพิชัยสงคราม ข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ยังมิได้เห็นประจักษ์เหมือนคำเลื่อง ลือก่อน แม้ได้ดูแล้วจึงจะว่าผิดและชอบได้

ใจโฉนดให้ผูกม้าเข้าสองตัว ให้บังทองซึ่งตัวหนึ่ง ใจโฉนดซึ่งตัวหนึ่ง แล้วพา บังทองซึ่งไปดูบนเนินเขา บังทองพิเคราะห์ดูแล้วก็แก้ลังสรรเสริญว่า ซึ่ง มหาอุปราชตั้งค่ายนี้เป็นขั้นเชิงแอบพุ่มไม้ เอาเนินเขาเป็นที่พึ่งทุกค่าย แล้วก็มี ประตูเข้าออกตลอดถึงกัน เป็นทิหนทิไล อันขบวนทัพซึ่งตั้งค่ายนี้มั่นคงยิ่งกว่า ครั้งชุมบัน^{*} ตั้งขบวนทัพอันหาผู้เสมอมาได้ ถึงมาตรว่าชุมบันจะกลับมีชีวิตมา ทำการสงครามด้วยท่านครั้งนี้ ก็ไม่ชนะท่าน ใจโฉนดตอบว่า ท่านอย่ายกย่อง

* ชุมในเรื่องเลียดกีก

ข้าพเจ้าเลย เม็ผิดพลังสิ่งใดห่านจงช่วยสังสอน ข้าพเจ้าจะขออาสาตีปัญญาห่าน สิบไป แล้วโจโฉก็พาบังทองไปดูกองทัพเรือ

บังทองเห็นเรือรบใหญ่ ๆ นั้นอาอกอกราบทอดเป็นค่ายไว้ข้างนอก ไว้ซ่องประตูยิ่สิบต่ำบล เรือน้อย ๆ นั้นทอดอยู่ข้างใน มีเรือสอดแฝงล่าหัวบ ใช้สอยการเร็วนั้นเป็นอันมาก บังทองจึงหัวเราะแล้วแกลงว่า อันมหาอุปราช จัดแจงตั้งขบวนทัพยกทัพเรือนี้ถูกถ้วนนัก สมกับคนหั้งปวงเลื่องลือ อันจิวยิ่ ครั้งนี้เห็นจะตายอยู่ในเงื่อมมือมหาอุปราชเป็นแน่นคง โจโฉได้ยินดังนั้นก็มีความ ยินดี จึงพาบังทองเข้ามา กินโต๊ะในค่าย แล้วโจโฉจึงแกลงถามໄต่ໄล่เลียงในการ สองครามหั้งปวง บังทองแก้ไขซึ่งจงให้แจ้งทุกประการ มáiได้ชัดชวางแต่สิ่งใด สิ่งหนึ่ง โจโฉก็ยิ่มมีความยินดีเป็นอันมาก นับถือบังทองเหมือนหนึ่งอาจารย์ บังทองจึงถามโจโฉว่า ทำนายกماครั้งนี้มีหมօสำหรับทัพมากหรือไม่ โจโฉตอบว่า ทำนถามหาหมอนั้นจะประสังค์สิ่งใด บังทองจึงว่า ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่า ทหาร หั้งปวงของทำนเป็นชาวต้อน บัดนี้ลงมาชายทะเลกันน้ำผิดเพศกัน เกลือกจะ ปวยไช้ลง หมօจะได้พยานาล โจโฉก็บอกว่า หมอนนั้นมีสำหรับทัพเป็นอันมาก บังทองจึงแกลงว่า การทัพยกทัพเรือซึ่งทำนจัดแจงนี้ก็ดีอยู่แล้ว แต่ทัพเรือนั้น ข้าพเจ้าคิดเสียดายการสิ่งหนึ่ง ทำนยังมีได้ทำด้วย โจโฉจึงถามถึงสองครั้ง สามครั้งว่า การสิ่งใดซึ่งยังขาดอยู่นั้น บังทองทำนบิดพลิวอยู่ประหนึ่งว่าชุดมีได้ จึงบอกออกไปว่า ความคิดข้าพเจ้าที่เห็นยังขาดอยู่นั้นคือ ทหารเรือรบของทำน เป็นชาวป่าชาวต้อนไม่สั้นหัดการทะเล อันการในทะเลนั้นกอบด้วยคลื่นลมเป็น อันมาก ทหารหั้งปวงก็จะมาคลื่นระลาระสายไป เพราะเรือรบนั้นโคลงเคลง การรบพุ่งก็จะไม่ทันที แม้เอารีบใหญ่น้อยหั้งปวงผูกขนานเป็นแพเข้ากองจะ สิ่บห้าสิบลำ จึงเอาสายยูติดหน้าเรือทุกลำ แล้วเอาสายโซ่ร้อยให้ชิดเข้าไว้เป็น กอง ๆ แล้วเอากกระดาษปูปากเรือให้ตลอดถึงกันทุกลำ ตรึงตะปูให้แน่นแน่ เมื่อันแผ่นดิน จึงให้ตั้งค่ายขึ้นไว้สำหรับจะได้ป้องกันเมื่อเรือรบทั้งปวงแน่อยู่ แล้ว ทหารของเราก็จะไม่มาคลื่น หั้งม้าแลกนกเดินตลอด จะได้ช่วยรบพุ่งถึง กันถนน

โจโฉได้ฟังดังนั้นไม่ทันคิดก็มีความยินดี ลูกชิ้นคำนับบังทองแล้วว่า

อันความคิดของท่านเด็นก ครั้งนี้จะได้มีเมืองกังตั่ง เพราะท่านบอกเล่าทุกให้ แล้ว สั่งอิกิม กับมอกายชึ้ง เป็นนายกองทัพเรือ ให้เร่งทำการหั้งปวงตามคำบังทอง แต่ เรื่ออบน้อย ๆ ให้เอาไว้ใช้สักสองร้อยสามร้อยล่า อิกิม มอกายก็รับให้ทหาร ทำการตามใจให้สั่ง บังทองจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นที่ปรึกษาและทหารหั้งปวงชึ้ง มาในกองทัพจิวยืนนั้น มีความน้อยใจจิวยื่อยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขออาสาไป เกลี้ยกล่อมคนหั้งปวงมาอยู่ด้วยมหาอุปราช จิวยืนนั้นก็จะสืบความคิดลง ท่านก็ จะจับได้เป็นมั่นคง เม้มได้จิวย์แล้ว อันแล้วปี ของเบ็งกีเหมือนอยู่ในกำมือท่าน ใจโน้มได้รู้ก็มีความยินดีจึงว่า ถ้าท่านช่วยการครั้งนี้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะ ทูลความชอบให้พระเจ้าเหี้ยนแต่ดั้งท่านเป็นชนวนางผู้ใหญ่ บังทองจึงว่า ข้าพเจ้า มหาท่านนี้ใช่จะเห็นแก่ยศถาถักรดีหมายได้ เพราะอันดูอาณาประชาราษฎรจะให้ เป็นสุข เม้มท่านได้มีเมืองกังตั่งแล้ว ขออย่าได้ผ่านญาติพี่น้องข้าพเจ้าชึ่งอยู่ในเมือง นั้นเสียเลย

ใจโน้มจึงว่า ข้าพเจ้าทำการศึกแห่งได้ตามลำได้ก็ดี ใช่จะให้ราชภรรดาได้ ความเดือดร้อนหมายได้ จะบำรุงให้มีความสุขอิก ซึ่งข้าพเจ้าให้มาฟันเสียบ้างนั้น แต่ผู้ซึ่งขัดขวาง เม้มท่านเกรงอยู่ว่าญาติพี่น้องจะเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะให้ หนังสือไปคุ้มไว้เป็นสำคัญ บังทองทำเป็นยินดีคำนับแล้วว่า เม้มมหาอุปราชอันดู จะให้หนังสือไปคุ้มไว้ ข้าพเจ้าก็จะไม่มีความวิตก ใจโน้มจึงแต่งหนังสือให้ บังทองรับเอาหนังสือแล้วสั่งใจโน้มไว้ว่า ถ้าข้าพเจ้าไปแล้วให้มหาอุปราชเร่งจัดแจง กองทัพไปรบจิวย์ก่อน อย่าทันให้จิวย์ยกมา และบังทองก็ลาใจโน้มกماจะ ลงเรือ

ฝ่ายซีชึ้งเข้ายุทธชัยเสื้อบังทองไว้ แล้วค่อยกระซิบว่า ตัวท่านนี้องอาจ นัก กลัวว่าเพลิงนั้นจะเผาทหารใจโน้มไม่สิ้นหรือ จึงกลังคิดอ่านเป็นกลอุบาย มาลวงใจโน้มให้ผู้กร้อยเรือรบเข้าไว้ฉะนี้ หวังจะให้เผาทหารแลเรือรบเสียให้สิ้น ที่เดียวหรือ ซึ่งความคิดท่านนี้จะลวงໄຕก์แต่ใจโน้ม อันตัวเรานี้รู้เท่าอยู่ บังทอง ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ เหลียวหลังมาเห็นซีชึ้งแต่ผู้เดียว ก็ค่อยคลายใจ ด้วยซีชึ้นนั้น เป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน และว่าซึ่งเราคิดด้านมาว่ากล่าวแก่ใจโน้มทั้งนี้ ด้วย เสียดายเมืองกังตั่งอันเป็นหัวเมืองเอก และมีเมืองขึ้นถึงแปดสิบเอ็ดเมือง เกรง

ว่าจะมีอันตราย ทั้งไฟรับบ้านพลเมืองก็จะถึงแก่ความตายเสียสิ้น เรายังมาล่อลงใจให้วังจะเอาชีวิตชาวเมืองทั้งปวงไว้ ซึ่ซึ่จึงทำเป็นตอบว่า ตัวท่านเสียดายชาวเมืองกังตั้งจะเป็นอันตราย จึงมาคิดการทั้งนี้ อันทหารใจโฉนดถึงแปดสิบสามหมื่นนั้น ท่านหมายใจเอ็นดูว่าจะถึงแก่ความตายไม่หรือ

บังทองจึงว่าการทั้งนี้ใช่จะเป็นการของชุมชนผู้เดียวันนี้หมายได้ ก็เป็นการของเล่าปี่นายเก่าท่านด้วย ซึ่งท่านว่าฉันนี้จะเอาความคิดของเรานอกแก่ใจโฉนดให้แจ้งให้การเสียไปหรือ ซึ่ซึ่จึงตอบว่า ซึ่งเราตกมาอยู่ด้วยใจโฉนดนี้เป็นความจำใจ จนมาตราเรารถึงแก่ความตาย เรายังมีความแค้นใจโฉนดอยู่ ทุกวันนี้เรายังมีน้ำใจรักเล่าปี่แลคิดถึงคุณอยู่มิได้ขาด เมื่อจะมานั้นก็ได้สานงานไว้ต่อเล่าปี่ ถึงมาตรว่าจะมาด้วยในกองหัพน์ก็ดี ก็มิได้บอกกลศิกสิ่งใดให้ใจโฉนด บัดนี้ตัวท่านจะคิดอ่านเผาหารใจโฉนดยังจะมิเผาเราด้วยหรือ บังทองจึงว่า หากได้ทำมาเจรจาเช่นนี้ อันธรรมดาง่ายมิถูกปัญญา เมื่อภัยมาถึงตัวแล้ว ถ้าจะไม่คิดเอาตัวรอดก็จักได้ซึ่งว่าหากปัญญาไม่ได้ แล้วบังทองก็ลาลงเรือไป

ฝ่ายซึ่ซึ่ครั้นบังทองไปแล้วก็คิดว่า อันเราจะอยู่ในกองหัพใจโฉนดนี้ก็จะได้ความลับมาก จำจะผ่อนผันให้พ้นภัย จึงแต่งคนสนิทให้ไปเที่ยวพูดจาเล่องลือว่า ลูกค้ามานอกชั่วว่าม้าเหง็ง หันซ้ายซึ่งอยู่เมืองเสเหลียงนั้นยกกองหัพมาจะตีเอาเมืองชูโต้ เหล่าทหารใจโฉนดแจ้งดังนั้นก็อกใจคิดถึงครอบครัว จึงอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่ใจโฉนดตามกิตติศักดิ์เลื่องลือนั้น ใจโฉนดแจ้งดังนั้นจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เมื่อเราจะยกกองหัพมาปราบหัวเมืองชายทะเลก็คิดเกรงอยู่แต่ม้าเหง็งกับหันซ้าย บัดนี้ก็มีข่าวเลื่องลือว่าม้าเหง็งกับหันซ้ายยกกองหัพมาตีเมืองชูโต้ จะเห็นผู้ใดซึ่งจะมีฝีมืออาสาไปป้องกันเมืองหลวงไว้

ซึ่ซึ่จึงว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยนั้นก็มิได้ทำความชอบสิ่งใดเลย บัดนี้ข่าวค้ตรุ่มมา ข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารสามพันไปจัดแจงด้านทางทั้งปวงกันเมืองชูโต้ ไว้ แม้ว่าข้าศิกเหลือกำลัง ข้าพเจ้าจะรับເຫာ່ງราชการมาบากห่านให้แจ้ง ใจโฉนดได้ฟังพำซื้อไปก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งท่านรับอาสาตนนี้เรื่องอนใจนัก อันทหารต่ำบลด้านชั้นภูมิเหลืออยู่เป็นอันมาก ห่านลงจัดแจงເຫာ່ງไปด้วย แล้วเกณฑ์ทหารให้สามพัน ให้ใจป้าเป็นกองหน้า ซึ่ซึ่กับใจป้าก็ลาใจโฉนดแล้วคุมทหารรับไป

เมืองอยุธยา

ฝ่ายโจโฉครั้นเวลาเช้าจึงขึ้นมาพาทหารไปเที่ยวตรวจดูค่ายบก เห็นมั่นคงอยู่แล้วก็กลับมา ครั้นเวลาเย็นก็ลงเรือออกไปตรวจกองทัพเรือซึ่งอิ่มมากอย่างจัดแจงให้ผู้กบเป็นแพร้อยสายโซ่ไว้เป็นกอง ๆ แล้วสั่งให้ทหารจัดแจงเครื่องศัตตราภูชและเก้าหันท์เตรียมไว้ริมค่าย แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งปวง ในขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนแต่เสวยราชย์ได้ลิบสองปี (พ.ศ. ๗๕๙) เมื่อโจโฉลงมาตรวจกองทัพเรือนั้นเป็นเดือนอ้ายขึ้นสิบห้าค่ำพระจันทร์ส่องสว่างลมสงบ คลื่นในท้องทะเลสงบดังหน้ากลอง และเรือขนาดทั้งปวงแน่นดังแผ่นดิน ถึงมาตราว่าจะเกิดคลื่นลมใหญ่มาเรือบกไม่ระสำราษ ทั้งทหารก็มิได้เมาคลื่น

ฝ่ายเจ้าพนักงานครรช่องเล่นทั้งปวงก็บำเรอพร้อมมูลอ้ออึงอยู่ โจโฉเห็นทหารเอกสารกินโต๊ะอยู่ทั้งสองแ睅ประมาณสามร้อยเศษ พูดจา กันถึงการส่งครามไปมา ขณะเมื่อโจโฉเสพย์สุราอยู่กลางเรือขนาดนั้น กับทหารทั้งปวง โจโฉแลดูบนอากาศ เห็นฝ่ายเมืองกังตั้งซึ่งอยู่ทิศตะวันออก และเมืองกังแยอันอยู่ทิศตะวันตก อยู่ไปทิศเหนือทิศใต้นั้นสว่างด้วยแสงเดือนก็มีความยินดี แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า แต่แรกเราก็คิดว่าจะทำบุญบำรุงบ้านเมืองให้เป็นสุข เรา ก็ได้ทำการปราบปรามศัตรูมากก็หลายต่ำบลแล้ว บัดนี้ยังแต่มีเมืองกังตั้งกล้าแข็งอยู่เมืองเดียว ให้ทำน้ำทั้งปวงจะประนอมกัน ตั้งใจช่วยเราคิดอ่านกำจัดชุมชนกับจิวยี่เสียได้แล้ว บ้านเมืองก็จะอยู่เป็นสุข เรา กับทำน้ำทั้งปวงก็จะมีความสนับยี่ที่ปรึกษาและหารได้ยินโจโฉว่าดังนั้นก็ชวนกันคำนับแล้วว่า ขอให้เทพดาช่วยให้สมความคิดเดิม ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้พึ่งทำนสิบไป

ขณะนั้นโจโฉเสพย์สุราอยู่กับชุมชนางจนเวลาสองยาม ครั้นโจโฉมาแล้วคิดกำเริบ จึงลุกขึ้นซึ่งมีอ่าวแก่ทหารทั้งปวงว่า อันจิวยี่กับโลซกันนั้นมิได้รู้ว่า อากาศล้าແಡงเหตุ ซึ่งตัวมันทั้งสองจะถึงแก่ความตาย ประการหนึ่งเล่า ทหารในกองทัพมันก็เอาใจออกหากมาเข้าด้วยเราเป็นอันมาก เหมือนหนึ่งเทพดาเข้าคลื่นชักกันมา หวังจะให้มีชัยชนะแก่มัน ชุนเชียงห้ามโจโฉว่า ทำนอย่างล้าให้แพร่พระราชไป เกลือกรุ้งจิวยี่การของเราจะเสียไป

โจโฉจึงตอบว่า แต่บรรดาผู้ที่อยู่ที่นี่ก็เป็นทหารร่วมใจของเราสิ้น อย่า

รูปที่ ๗๘ ใจโฉมสเปีย์สราอุ๊ในเรือ เห็นกากามูหันงับินค่านมา

รูปที่ ๗๙ ใจโฉมให้ล่องเรือวน

สองสั้ยเลยซึ่งจะรู้ถึงจิวี่ แล้วชี้มือไปฝ่ายทิศเมืองกังแย้ว่า เล่าบีกับชงเมืองนั้นเมื่อได้ คะเนในกำลังของตัวว่าเหมือนมดแลปลวก องอาจคิดจะทำลายภูเขาอันใหญ่นั้น ยังจะสมความคิดแล้วหรือ อันอายุของเรานี้ก็ได้ห้าลิบปีแล้ว เมื่อได้มีองกังตั้งกี จะมีความยินดีอยู่ท่านอยหนึ่ง ด้วยแต่ก่อนนั้นเรารู้จักกับนางเกียวกิกโล และนางเกียวกิกโลมีบุตรหญิงสองคน รูปร่างงามกว่าหญิงทั้งปวง เราคิดพอใจอยู่ แต่ ว่าเผอิญให้พลัดไปเป็นภารรยาทุนเช็กคนหนึ่ง เป็นภารรยาจิวยี่คุณหนึ่ง เมื่อเรา ไปรบได้มีองกจิวนั้น เราให้สร้างเมืองใหม่ทำปราสาทไว้ริมแม่น้ำเจียงโห ครั้งนี้ ถ้าเราได้มีองกังตั้ง เราจะพาหญิงสองคนนี้ไปอยู่ ณ ปราสาทเมืองกิจิว จะได้ ปรานนบัตเราให้เป็นที่ชอบใจกว่าจะสิ้นชีวิตในที่นั้น แล้วก็หัวเราะ พอแลเห็น กากหมู่หนึ่งบินผ่านหน้าร้องไปทางทิศใต้ ใจโนจึงถามที่ปรึกษาทั้งปวงว่า เหตุใด กากจึงร้องผิดเวลาดังนี้ จึงดีแลร้ายประการใด

ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่า อันการร้องมาบัดนี้ด้วยเห็นเดือนหมาย สำคัญ ว่าไกลส่วนหัวจะไปหากิน ซึ่งทำนจะหมายว่าดีแลร้ายนั้นไม่ได้ ใจโนได้ฟัง ดังนั้นก็หัวเราะจึงเสพย์สุราซ้ำเข้าไปอึกสองจากสามจาก มากหนักเข้ายิ่งมีใจ กำเริบขึ้น ก็จวยเอาหัวอกไปยืนอยู่หน้าเรือแล้วร้องประการแก่ทหารทั้งปวง ว่า ทวนแลมนี้เราถือสำหรับมีอามแต่แรกเป็นทหารจนตั้งตัวได้ ได้ปราบปราโมโร โภกผ้าเหลืองทั้งลิปี อ้วนสุด อ้วนเสี้ยว และได้ปราบปราโมห์เมืองทั้งปวง ก็ไม่ เสียที่เกิดมาเป็นชาติทหาร และทำเพลงว่า ธรรมดาก็เกิดมาแล้วก็จะตาย ให้เร่ง เล่นให้สนุกสนบาย แต่ประหลาดด้วยผู้คนนั้น เพราะว่าหารังแลกง์ไม้จะจับ อาศัยมิได้จึงบินร้องมาผิดเวลาดังนี้ อันธรรมดากฎาก็มักสูง ธรรมดาน้ำใน มหาสมุทรก็ลึก ฝ่ายน้ำใจคนทั้งปวงเล่ากิรักที่จะหาความสุข

เล่ายกที่ปรึกษาได้ฟังดังนั้นจึงว่า ทำนายกองทัพมาหัวจะทำการ สองครั้ง เหตุใดจึงมาว่าก่อลาเวเป็นข้อปราษัยดังนี้ ใจโนจึงถามว่า กฎทำเพลงเล่น เหตุใดจึงว่าปราษัย เล่ายกจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินทำเพลงว่า ผู้คนไม่มีรังแลกง์ไม้ จะจับอาศัย พากันบินร้องมาผิดเวลา ข้าพเจ้าจึงว่าเป็นคำปราษัย ใจโนได้ฟัง ดังนั้นก็โกรธจึงว่า ตัวมีนี้บังอาจพูดจากมั่นกฎ แล้วก็เอาหัวแหงเหลากลั้มลง ถึงแก่ความตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงพาใจโนไป ณ ค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าโฉมสร่างมาตื่นนอนขึ้นก็ได้คิดว่าคืนนี้่าเล่ายกเสียงนั้น ผิดอยู่ ฝ่ายเล่าซึ่งเป็นบุตรเล่าชักก็เข้าไปร้องให้อ้อนวอนโฉมไว้ว่า จะขออาศพ บิดาข้าพเจ้าไปทำการผังไว้ตามธรรมเนียม โฉมได้ฟังคำดังนั้นก็มีความสงสาร ร้องให้เล่าว่า เวลาคืนนี้เราเสียสุรามาหุนโกรธขึ้นมาบ้าบานเสียดังนั้น เราได้ทำเกินไปแล้ว ท่านอย่าอ้อนอย่าใจเราราย ท่านจะอาศพบิดาท่านไปแต่งการ ตามตัวแห่งลูกหลวง ณ เมืองญี่โตเต็ต แล้วก็จัดทหารให้เล่าซึ่งช่วยอาศพไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าอิกิมกับมอกายชิงเป็นนายทัพเรือขึ้นไปว่าแก่โฉมไว้ว่า อันเรื่อวนใหญ่น้อยทั้งปวงนั้น ก็จัดแจงเตรียมเครื่องศัสราชพร้อมอยู่แล้ว ท่านจะยกกองทัพเมื่อใดขอให้กำหนดวันมา ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงทหารไว้ให้พร้อม โฉมได้ฟังดังนั้นก็ลงมายังเรือวน ให้เกณฑ์ทหารทั้งทัพยกทัพเรือ แล้ว จัดธงสีต่าง ๆ ห้าอย่างสำหรับในกองทัพยกทัพเรือ จะได้ปักเป็นสำคัญทั้งทักกอง อันเรื่อวนตามแม่ทัพหลวงนั้นปักธงสีเหลือง เรือวนอิกิมกับเรื่อมอกายนั้นเป็นทัพหน้าปักธงสีแดง ให้ลิอยเป็นปีกขวาคุ้มเรือวนปักธงสีเขียว บุนเพงนั้นคุ้มเรือวนเป็นปีกซ้ายปักธงสีขาว ให้เตียวคับคุ้มเรือวนเป็นกองทัพหลังปักธงสีน้ำเงิน

ฝ่ายทัพยกนั้นแล้ว แต่งให้ลิกลองเป็นกองหน้าปักธงสีแดง ให้ลิเตียน เป็นปีกขวาปักธงสีเขียว งักจันเป็นปีกซ้ายปักธงสีขาว แซหัวอี้ยนเป็นกองหลัง ปักธงสีเหลือง ชิหลงเป็นกองทัพหลังปักธงสีน้ำเงิน แล้วให้แซหัวตุ้นกับโฉมองเป็นกองขัน สำหรับช่วยเพิ่มเติมทั้งทัพยกทัพเรือ แล้วให้อาช้อราชการมาแจ้งด้วย และเตียวเลี้ยวกับค่าทุนนถืออาญาลิขึ้นเป็นสารวัตใหญ่สำหรับตรวจทัพ อันทหารออกโทั้งนั้นก็เป็นนายหมวดนายกองทัพยกทัพเรือล้วน ครั้นจัดสำเร็จแล้วนายทหารทั้งปวงก็ไปจับฉลากตามเกณฑ์ทัพยกทัพเรือ

ในขณะนั้นพอลม่าว่าพัดลง โฉมจึงให้ถอนสมอขึ้นไปเรือวนทั้งนั้น ขึ้นแล่นลงดูตามชายทะเล และทหารใหญ่น้อยทั้งปวงก็วิ่งไปมาเป็นที่ช่วยกันรับ พุ่ง บรรดาเรือวนนั้นต้องลมแผลคลื่นก์แน่อยู่ดังแผ่นดิน มีได้โคลงระส่ารษาย และทหารชาวดอนนั้นก็มีได้มาคลื่น ช่วยกันทำการเป็นปราศตอยู่

โฉมเห็นดังนั้นก็มีใจกำเริบ ว่าครั้งนี้จะมีชัยชนะแก่ข้าคึกเป็นมั่นคง

แล้วก็สั่งให้เรือขนาดหั้งปวงลดใบเสียเข้ามาทดสอบอยู่ที่เก่า โจโฉจึงกลับขึ้นไปค่าย แล้วว่าแก่ที่ปรึกษาหั้งปวงว่า บัดนี้เทพดาช่วยเรา จึงดลใจบังทองมาบอกให้เรา ทำการเอาใช้ร้อยตรีเรือวนเข้าเป็นแพชนานดังนี้เหมือนแผ่นดิน จะรบพุ่งได้แน่นัด เทียบทยอกจึงว่า การหั้งปวงซึ่งจัดแจงหั้นนี้ก็ดีอยู่แล้ว เกรงอยู่แต่ข้าศึกจะลอบเอารถลงมาจุดขึ้น อันเรือรบหั้งปวงร้อยติดกันอยู่ฉะนี้จะแก้ไขโดยออกจากรักนันนี้ ก็ชัดสน ขอให้ท่านเร่งคิดอ่านกันเพลิงให้ได้จังจะไม่มีอันตราย โจโฉหัวเราะแล้ว ว่า ซึ่งท่านคิดล้อมไว้ฉะนี้ก็ดีอยู่ แต่หากว่ายังรู้เท่าไม่ถึงการณ์จึงเกรงดังนี้ ซึ่ง ท่านกล่าวว่าข้าศึกจะเอารถลงมาจุดนันน้อยกว่าติดเลย ด้วยเหตุว่าเป็นเทคโนโลยีแล้ว บัดนี้มีแต่ลมว่าวกับลมตะวันตก อันกองทัพเรานี้ก็ตั้งอยู่ต้นลม ฝ่ายทัพจิวยื่อยู่ ปลายลม แม้จิวยี่จะให้ทหารมาลอบจุดเพลิง ลมก็จะพัดโนกเพลิงนั้นไปใหม่ กองทัพจิวยี่เอง ถ้าเป็นเทคโนโลยีเดือนสิบสองช้างแรมเป็นปลายฝนก็จะเกิด ลมสลาตันมาบ้าง บัดนี้มาถึงเดือนอ้ายพันเทคโนโลยีแล้วเราจะกลัวอะไร ที่ปรึกษา หั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็สั่นศีรษะ ชวนกันคำนับใจโฉแล้วสรรเสริญว่า มีสติปัญญา ลึกซึ้งรุก粟เป็นอันมาก

โจโฉจึงว่า ทหารของเราแต่ล้วนชาวบ้านปามืองดอน เม้มีได้ความคิด บังทองทำดังนี้ก็เห็นจะไม่ข้ามอ่าวทะเลไปเมืองกังตั้งได้ เจียวเหียกับเจียวหลำซึ่ง เป็นทหารอ้วนเสี้ยวจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวดอนก็จริง แต่ชำนาญการ เรืออยู่บ้าง ข้าพเจ้าจะขอเรือรบยี่สิบลำบรรทุกทหารให้พร้อม จะยกไปตีอา กองทัพเรือจิวยี่ เอาฤกษ์ไว้ในกองทัพ ให้ปรากฏไว้ว่าชาวดอนก็ชำนาญเรืออยู่

โจโฉจึงตอบว่า ถึงทั้งสองจะชำนาญการเรือก็จริง เจนแต่ในเมืองน้ำ และคลอง อันชาวเมืองกังตั้งสันหัดเรือน้ำรวดเร็วดังปลาวยอยู่ในน้ำ ท่าน หั้งสองอย่างได้ดูหมิ่น ซึ่งจะอาสาไปนั้นก็ขอบใจแล้ว แต่เราจะให้ไปนั้นเหมือน หนึ่งแกลังให้ท่านตายเสียเปล่า เจียวเหีย เจียวหลำจึงอ้อนวอนว่า ถ้าข้าพเจ้า อาสาไปถึงแก่ความตายในกองทัพ ท่านจะเอาบุตรภรรยาญาติพี่น้องข้าพเจ้า หั้งสองคลอกเสียให้ลื้น โจโฉจึงว่า เรือรบใหญ่ ๆ นั้นก็ล้ำมโซ่ตรึงสายยูเสียลื้น แล้ว ยังแต่เรือเร็วสำหรับจะได้ใช้สอดแนว แล้วก็จุทหารแต่ยี่สิบห้าคน ซึ่งจะ ไปนั้นเห็นไม่ได้

เจียวเหีย เจียหลำจึงว่า ยังแต่เรือเร็วเกิดอีก จะได้ทำการณัด แม้ท่านจะโปรดแล้วจะแบ่งเรือให้เจียวหลำคุณสินบล้ำ ข้าพเจ้าสินบล้ำ ยกข้ามไปตีกระหนาน เอกองหัวพเรอจิวย์ ตัดເຄิรชະຈิวย์มาให้ได้ ใจฉันจึงว่า ถ้าจะอาสาไปก็ตาม เดิม เราจะเกณฑ์ทหารให้ห้าร้อย แล้วจะให้บุนเพงคุณเรือรับสามสินบล้ำหนุนไป แต่ท่านทั้งสองทำแต่พอให้เห็นผิดมือ อย่าหักหานุเข้าไปให้เสียการ เจียวเหีย เจียวหลามีความยินดี คำนับลาใจโฉนแล้วก็อกมาจัดทหารแลเครื่องศัสราชูลง เรือย์สินบล้ำ ยกไปปังหน้ากองหัวพจิวย์

ฝ่ายทหารจิวย์ขณะเมื่อวันโจนไถให้ลองเรือรันนัน รู้ข่าวจึงเข้าไปบอก จิวย์ จิวย์จึงพาทหารชั้นไปดูบนเนินเขาสูง เห็นทหารในกองหัวพโจน์ลองเรือรับ ตีกลองให้ร้องอ้ออิงอยู่จึงกลับลงมาค่าย ครั้นเมื่อเจียวเหีย เจียวหลำยกมา ทหาร กองพระเงนกเข้าไปบอกจิวย์ จิวย์จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ทหารโจน์ ยกล่วงมาถึงหน้ากองหัวพเรอเรนี้ ผู้ใดจะอาสาออกไปรบด้วยข้าศึกได้ ยังตั้ง จิวย่าจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอออกไปรบด้วยทหารโจน์ จิวย์ได้ฟังก็มีความยินดี จึงว่า ซึ่งท่านทั้งสองจะไปนั้นก็ควรนัก แล้วกำชับแก่ทหารกองหัวพเรอให้เร่งระวัง อย่าประมาทแก่การสังเวย ยังตั้งกับจิวย่าก็ลาจิวย์มาจัดทหารลงเรือเรือห้าลำ แล้วยกออกไป

ฝ่ายเจียวเหีย เจียวหลำเห็นทหารจิวย์ออกมาก็ร้องว่า ภูตั้งสองนี้มีผิดมือ นัก ผู้ใดซึ่งจะบังอาจมาสู้ แต่เจียวเหียถือหวนชั้นไปยืนอยู่หน้าเรือเร่ให้ทหาร รับแจว แล้วให้ยิงเกาทัณฑ์ระดมไปเป็นอันมาก ฝ่ายยังตั้งเอาโล่ป้องลูก เกาทัณฑ์ ครั้นเรือรับชิดกันเข้ายังตั้งจึงเอาหวนพุ่งถูกเจียวเหียตาย แล้วโจนชั้น จากเรือมาฟันทหารในเรือเจียวเหียเสียลื้น เจียวหลำเห็นดังนั้นก็ให้ทหารรับแจว เรือหุนเข้าไปปวนพุ่ง ฝ่ายจิวย่าก็เร่งขับเรือเข้าใกล้กัน จิวย่าจึงโടดชั้นไปจาก เรือ แล้วเอากระเบื้องหัวใจเจียวหลำตาย แล้วฟันแทงทหารในเรือนั้นตายเสียลื้นทั้งลำ แล้วหารเจียวเหีย เจียวหลำซึ่งเหลือนั้นก็รับแจวเรือถอยหนีกลับมา ฝ่ายยังตั้ง เร่งเรือตามไปพบหัวพเรอบุนเพงหนุนมากก็เข้ารบพุ่งกันอยู่

ในขณะนั้นจิวย์ชั้นไปบนเนินเขา และไปข้างหนือเห็นเรือกองหัวพโจน์ นั้นปักธงปลิวไสวอยู่เป็นอันมาก แล้วแผลมาตรองหน้าค่ายของตัวนั้น เห็นรอง

เรื่องอันต่ง จิตท่ายรบพุ่งกันอยู่กับบุนเพงเป็นสามารถ และเรื่องบุนเพงต้านมีได้ก็ถอยหนี เรื่องอันต่ง จิตท่ายนั้นยังแเจตามไป จิตย์คิดเกรงว่ากองทัพโจโฉจะซุ่มอยู่ทำอันตรายอันต่ง จิตท่าย จึงให้ทหารใบคงต้ม้าล่อเรียงเป็นลำคัญ ครั้นอันต่ง จิตท่ายกลับมาแล้ว จิตย์จึงปรึกษากับนายทัพนายกองว่า เรื่องโจโฉนั้นมากมายพันที่จะนับ อุปมาดังใบไม้อันอยู่บนต้น เราจะคิดอ่านรูปุ่งประการใด จึงจะได้ชัยชนะ

ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงยังมิทันว่าประการใด พอก็เดินทางหนักมา จิตย์และเห็นช่องเหลืองใหญ่ในกองทัพโจโฉทักษะบันลง จิตย์จึงหัวเราะแล้วว่า ชั่งชั้ยโจโฉหักตังนี้เป็นการอัปมงคลแก่โจโฉ พ่าว่าสิ่งคำลงปลাযลมนั้นก็พัดหนักมาถูกช่องชัยในกองทัพจิวยืนหลุดจากคัน ปลิวขึ้นไปตกลงบนแนวเขាទรังหน้าจิวย์

ครั้นจิตย์เห็นดังนั้นก็สะดุงใจ จึงคิดว่าบัดนี้กองทัพโจโฉเป็นต้นลมฝ่ายทัพเราอยู่ปลাযลม และการชิงคิดไว้ว่าจะเผาเรือโจโฉเสียเห็นไม่สำเร็จ เพราะลมมีได้พัดกลับไปข้างทัพโจโฉ จะคิดอ่านประการได้เห็นชัดสน จิตย์มีความทุกข์เป็นอันมาก จนอาเจียนโลหิตออกมากลั้มสลบลงกับที่ ทหารทั้งปวงตกใจช่วยกันหามพยุงจิตย์กลับมา ณ ค่าย ครั้นแก่ไขพื้นขึ้นแล้วทหารทั้งปวงจึงปรึกษาว่า ครั้นนี้จิตย์ซึ่งเป็นแม่ทัพออกมากก็ป่วยอยู่ เมื่อโจโฉรู้ก็จะยกมาลุบ เรา ก็จะได้ความชัดสน จ้าเราจะออกไปถึงชุมกวน ขอหม้อเอกมารักษาจิตย์ให้หายก่อน จึงจะได้คิดการลีบไป

ขณะนั้นโลซกเห็นจิตย์ป่วยอยู่ดังนั้นก็ไม่มีความสนใจ จึงไปหาเงเบี้งแล้วบอกเนื้อความซึ่งจิตย์อาเจียนโลหิตออกมากป่วยอยู่ ของเบี้งจึงแกล้งถามว่า เมื่อจิตย์ป่วยอยู่ดังนี้ ท่านเห็นการทั้งปวงนั้นจะเป็นประการได โลซกจึงว่า อันจิตย์เป็นแม่ทัพผู้บังคับการ เมื่อมาป่วยลงจะนี้แล้วก็เป็นบุญของโจโฉแลเป็นกรรมของชาเเม่องกังตั้ง ของเบี้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อันโรคจิตย์นี้เราพอะจะรักษาให้หายได้

โลซกจึงว่า แม่ท่านรักษาโรคจิตย์ให้คลายได้ก็เป็นบุญของชาเเม่องกังตั้ง แล้วโลซกจึงพาของเบี้งเข้าไป ณ ค่าย ให้ของเบี้งอยู่แต่ภายนอก โลซกนั้นเข้า

ไปถึงที่ซังใน เห็นจวยีป่วยนอนอยู่ โลชก็งดงามว่า ซึ่งทำนป่วยนี้พ่อโรคอันได้ จวยีจึงว่า โรคเรานี้ไม่รุ้แห่งที่จะบอก ในอกในใจนั้นขอกราดังต้องอาวุธต่าง ๆ โลชก็งดงามว่า ท่านได้กินยาสิ่งใดบ้าง จวยีจึงบอกว่ายามีอยู่แต่กินไม่ได้ ด้วย เหตุว่าลมนั้นประทับเข้ามาอยู่ โลชก็งดงามกว่า อันโรคทำนป่วยนี้คงเบ็งว่าจะรักษา ให้หาย บัดนั้นเบ็งเข้ามาอยู่ภายนอก จวยีจึงให้เชิญเบ็งเข้ามา แล้วให้คนใช้ พยุงขึ้น ซึ่งเบ็งจึงว่าข้าพเจ้าไม่ได้มาหาสองสามวันนี้ ท่านบังเกิดปัจจุบันโรคขึ้น มา ข้าพเจ้าไม่ทันรู้ จวยีจึงตอบว่า ธรรมชาติเกิดมาเป็นมนุษย์ อันโรคและความ ตายนั้นจะกำหนดวันมีได้ ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อันธรรมชาติเกิดมา เป็นมนุษย์นี้ยากที่จะรักการในอาการ

จวยีได้ฟังซึ่งเบ็งว่าดังนั้นก็โรค มีได้ตอบประการได้ ทำเป็นคราวว่า โรคนั้นกำเริบหนัก ซึ่งเบ็งจึงว่า ในอกทำนนั้นก็ประกอบด้วยความวิตกสะสม เพิ่มพูนขึ้นจึงเกิดโรคดังนี้ จำจะประกอบยาเย็นแก้จึงจะคลาย จวยีจึงว่า ยาเย็น ก็ได้กินหลายชนานแล้วโรคนั้นก็ไม่บรรเทา แล้วถามซึ่งเบ็งว่า ยาเย็นของท่าน ชนานได้เกลือกจะกินขอบโรคเรา

ซึ่งเบ็งจึงให้ขับคนหั้งปวงออกไปเสียแล้ว เอาผู้กันมาเขียนอักษร สิบหากตัวเป็นใจความว่า ซึ่งจะคิดกำจัดใจโน้นก็ได้จัดแจงการไว้ทุกสิ่งเสร็จ แล้ว เพื่อหวังจะเอาเพลิงเผากองทัพใจโน้นเสีย ยังขาดอยู่แต่ลมสลาตันซึ่งมีได้พัด มาสมความคิดท่านเท่านั้น ครั้นเขียนแล้วก็ส่งให้จวยีแล้วว่า อันโรคซึ่งป่วยนี้ อุปมาเหมือนชาตุทั้งสี่ในกายท่าน อันชาตุคุณชาตุน้ำประคติอยู่ แต่ชาตุลมกับเพลิง นั้นหย่อน ถ้าลมพัดมาต้องเพลิงกำเริบขึ้นกล้าแล้วโรคทำนก็จะหาย

จวยีเห็นหนังสือแล้วได้ฟังซึ่งเบ็งอุปมาดังนั้นก็ตกใจ จึงคิดว่าซึ่งเบ็งนี้ ล้วนรู้ความคิดเราดังเหพดดาลใจ จวยีก็บอกเนื้อความหั้งปวงซึ่งคิดนั้นให้ซึ่งเบ็ง พังทุกประการ แล้วถามซึ่งเบ็งว่า ท่านจะคิดประการได้จึงจะให้เกิดลมสลาตัน มาได้ ซึ่งเบ็งนั้นรู้ในตาราว่าเดือนอ้ายแรมท้าค่าจะเกิดลมสลาตัน ครั้นจะ บอกตาราให้จวยีรู้ไว้สิบไปเกลือกจวยีกับเราจะได้ทำศึกต่อ กัน จวยีจะไม่เกรง ความคิดเรา จ้าเราระจะคิดอุบายนอกจวยีให้ทำการแล้วจะลองหนีไป

ครั้นคิดแล้วจึงว่า ข้าพเจ้านี้สติปัญญาอยู่ แต่ได้พบอาจารย์คนหนึ่ง

บอกต่าราขอลมขอฝนไว้แก่ข้าพเจ้า ถ้าท่านจะประสังค์ลมสลาตันก็ให้ปลูกร้านสามชั้น สูงชั้นละสามศอกเศษ ชั้นบนเข้าลำปืนสานนี้ แล้วขอทหารร้อยยี่สิบคนถือธงต่าง ๆ นั่งล้อมโรงพิธีไว้กับจะได้ใช้การ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปอ่านมนตร์ตามต่าราหั้งสามวันสามคืน เพื่อขอลมสลาตันให้มีมาสามวันสามคืนคงได้ ท่านจะได้ยกกองทัพไปทำการกับโจโฉณัด จิวยีจึงว่า ท่านอย่าไว้สามวันสามคืนเลยถ้าลมมีมาแต่คืนเดียว ก็จะทำการได้สะดวก เม้ท่านจะทำแล้วก็ให้ได้ในวันนี้พรุ่งนี้ ถ้าชาไปความซึ้งคิดนี้จะรู้ไปถึงโจโฉ คงเบ็งจึงว่า ข้าพเจ้าจะทำการเรียกลมต่อเดือนอ้ายแรมห้าค่ำเวลา Yam เศษ ให้ลมสลาตันเกิดหนักจนแรมเจ็ดค่าจึงลงบ

จิวยีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ดังงี้เบ็งเอยาทิพย์มาทางให้โรคชั่งเป็นไฟในนั้นก็หาย จึงลุกขึ้นคำนับขอเบ็ง แล้วส่งให้ทหารไปปลูกโรงพิธี ให้ทหารรักษาตามค่าชงเบ็ง คงเบ็งจึงว่า ชั่งท่านจะให้ไปขอลมนั้นข้าพเจ้าจะขออาญาสิทธิ์ไปด้วยจึงจะทำการได้สะดวก จิวยีไม่ทันคิดก็เอกระบบซึ่งชุนกวนให้มานั้นส่งให้แก่ชงเบ็ง คงเบ็งรับเอกระบบแล้วพาโลซกและหารหั้งปวงไป ณ เข้าลำปืนสานแล้วทำเป็นดุกภูมิที่ให้ทหารปลูกร้านสามชั้น สูงชั้นละสามศอกเศษ ชั้นตันนั้นกว้างยี่สิบวายยาวยี่สิบว่า แล้วให้ชุดเอเดินทิศอาคเนย์มาปั้นเป็นรูปมังกรไว้ ณ ทิศบูรพา ปักธงเชียวเจ็ดคัน ปั้นเป็นรูปเทพดาวซื่อเอียนนู่ไว้ทิศอุตร ปักธงด้าเจ็ดคัน ปั้นเป็นรูปเสือไว้ทิศปัลจิม ปักธงขาวเจ็ดคัน ปั้นรูปนกยูงไว้ทิศทักษิณ ปักธงแดงเจ็ดคัน และชั้นกลางนั้นคนถือของเหลืองประจ่าทิศหั้งแปดทิศ ทิศละแปดคน ชั้นบนนั้นมีคนสี่คน คนหนึ่งอยู่ทิศบูรพาถือคอมระย้ายอยู่เจ็ดดวง คนหนึ่งอยู่ทิศอุตรถือไม้ผูกชนไก่ คนหนึ่งถือกระเบื้อยู่ทิศประจิม คนหนึ่งถือกระถางฐานปอยู่ทิศทักษิณ ครั้นจัดการสำเร็จแล้วคงเบ็งจึงทำเป็นว่าแก่โลซกว่า ท่านลงช่วยกลับไปบอกรแก่จิวยีว่า ชั่งเรารับมาขอลมให้นี้ ถ้าไม่ได้สมความคิด ก็อย่าให้จิวยีเอ่าโทษแก่เราเลย โลซกรับคำแล้วก็ลาไป

ฝ่ายขงเบ็งเมื่อเดือนอ้ายแรมสามค่ำเวลาเข้าก็อาบน้ำชำระร่างกายแต่งตัวใส่เสื้อบงเฉียงสายยາพมแล้วจึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า บัดนี้เราจะทำการใหญ่แต่บรรดาทหารซึ่งเราจัดไว้นี้ถ้าเห็นเราทำการได้ก็อย่าให้พูดจากเดินไปมาจากที่

ให้นี่เปรียดอยู่กว่าเราจะสำเร็จ แม้ผู้ใดไม่ฟังเราจะเอกสารนี้อาจลิข์ชีงจิวย์ให้มาเนี้ตัดศิรษะเสีย ครั้นกำชับหหารแล้วหงเบ็งกีชั้นไปบนร้านชั้นบน จึงจุดธูปเทียนชั้นบูชาแล้วทำนี่อ่านมนตร์เรียกกลมอยู่ ครั้นเวลาสมควรแล้วกีพหหารทั้งนั้นลงมาอาบน้ำกินอาหาร แล้วกีกลับชั้นไปทำการอยู่ดังเก่า

ฝ่ายจิวย์จึงสั่งให้โลซอกกันเที่ยงหาจัดแขกกองทัพให้พร้อม แม้เกิดลมสลาตันมาจะได้ยกไปทำการหันที แล้วแต่งหนังสือบอกไปถึงชุนกวนให้ยกกองทัพมาช่วย ฝ่ายอุยกายจึงจัดเรือยีสินลำ เอกหญ่าและฟางบรรทุกลงแล้วเอาน้ำมันปลาสาดให้ชุ่มเป็นเชือเพลิง แล้วเอาดินประสีกับสุพรรณกันประยับนหญ่าและฟางให้ลิ้นหังยีสินลำ แล้วเอารังตะขาบสีเขียวปักหน้าเรือเป็นสำคัญ ครั้นเตรียมเสร็จแล้วกีจอดอยู่จิวย์สั่งเมื่อได้จะได้ยกไปโดยเร็ว

ฝ่ายกำเหลงกับงำเต็กเมื่อได้ทราบเนื้อความดังนั้น กีแกลังเลี้ยงดูชั่วตั้งกับชัวໂไว้ แล้วสั่งหหารให้ระวางชั่วตั้ง ชัวໂไว้อ่าย่าให้หนีไปได้ ถ้าจิวย์จะยกทัพเมื่อได้จะได้ทำการตามจิวย์สั่งไว้ ฝ่ายหหารกองตระเวนจึงเข้าไปบอกจิวย์ว่า บัดนี้ชุนกวนยกกองทัพเรือมาหอดอยู่ทางไกลค่ายนีประมาณแปดร้อยสิบ จิวย์แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้โลซอกไปประการแก่หหารหั่งปวงว่า ให้จัดแขกเรือรบไว้ให้พร้อม ถ้าจะยกเมื่อไดกีให้ยกได้หันที แม้หมวดไดกองไดขาดกีจะให้ตัดศิรษะเสีย โลซอกกีไปสั่งตามคำจิวย์ แลหหารหั่งปวงกีจัดแขกเรือรบแลเครื่องคัสรaruหtreiyมไว้แต่เช้าจนรุ่งก็มีไดเห็นลมพัดกลับไป จิวย์จึงว่าแก่โลซอกว่า ชงเบ็งนั้นไปทำการวันเวลาภัคคินหนึ่งแล้วกีมีได้มีลมสลาตัน โลซอกจึงว่า ชงเบ็งท่านนั้นเห็นจะได้กราอยู่ ครั้นพุดกันดังนั้นแล้วกีชวนกันอยู่ตั้งแต่เช้าจนเวลาสองยามเศษ จึงได้ยินเสียงอ้ออึงข้างทิศอากาศเนย์ จิวย์จึงพาโลซอกออกมากูกกลางแจ้งก็มีไดเห็นลมว่าแลลมตัววันตกพัดมา สงบนเป็นประติอยู่ อีกสักครู่หนึ่งลมสลาตันกีพัดหนักมา จิวย์ก็มีความยินดีแล้วว่าแก่โลซอกว่า อันสติปัญญาชงเบ็งรู้ตัวเรียกกลมในอากาศหาผู้เสมอวีได อุปมาดังจะนับดาวในห้องฟ้าแลหยังพระมหาสมุทรอันลึกได ครั้นอาชงเบ็งไว้สินไปภายหน้าเมืองกังตั้งกีจะเป็นอันตราย จำจะคิดอ่านผ่าเสีย เมืองเรางึงจะมีความสุขสินไป จึงสั่ง teng ของกับซีเชงให้คุณหหารคนละร้อย และ teng ของนั้นเร่งไป ณ เข้าล่าปืนสถาน อย่าได

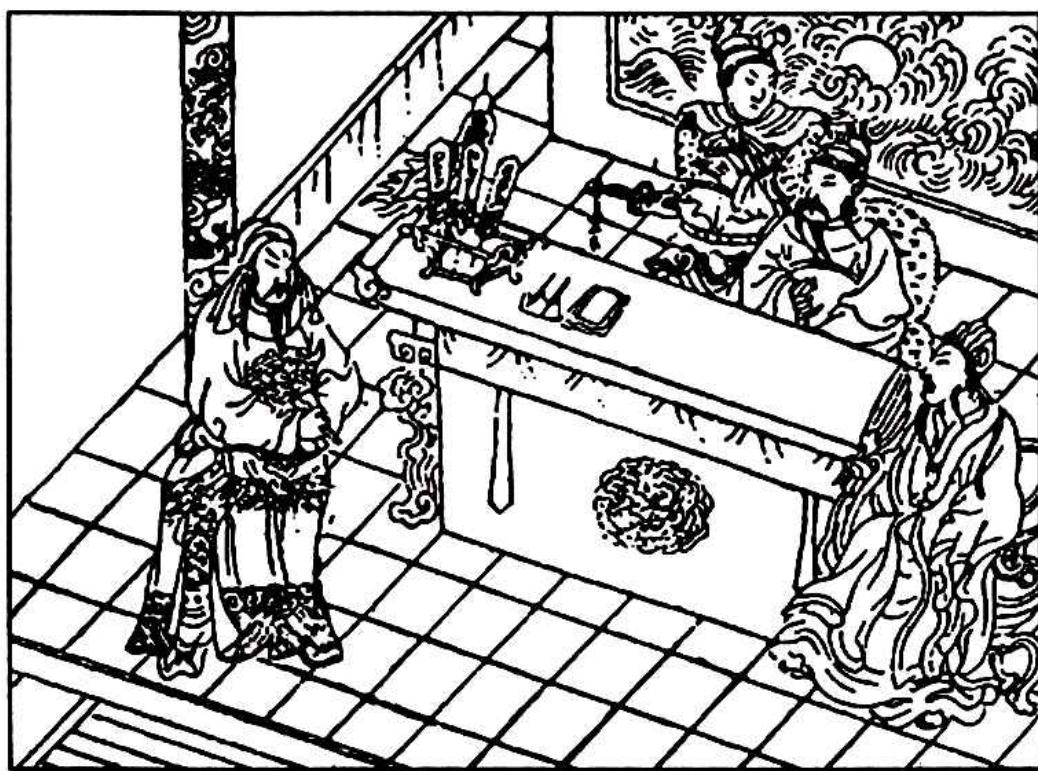
ว่ากล่าวประการใดให้รู้ตัวเลย จับเอาตัวชงเบี้ยน่าเสีย อันซึ่งนั้นคุณภาพเรื่องลงเรือไปสักดอยู่ข่ายทะเล เกลือกของเบี้ยนรู้ตัวก็จะหนีลงเรือ ให้จับตัวน่าเสียแล้วตัดอาคิรณะให้เรา เดงของกับซึ่งก็ลากลับมาจัดแจงทหารแยกกันรีบไป

ฝ่ายชงเบี้ยนครั้นเห็นลมสลาตันพัดมาดังนั้นแล้ว ก็แลดูทหารทั้งปวงเห็นถึงมัธยสก์เป็นปรากติอยู่ตามสั่ง ก็ลองหนีลงจากร้านรีบไปยังท่าเรือซึ่งนัดไว้ให้จูลงมารับนั้น ทหารทั้งปวงก็มิได้สำคัญว่าชงเบี้ยนจะหนี ครั้นเดงของมาถึงกลางทาง พอลมสลาตันพัดหนักขึ้น เดงของรีบขึ้นมาไปถึงที่ทำการ เห็นทหารทั้งปวงยินดีอยู่มิได้ผันแปรไปมา เดงของก็ลงจากม้าถือกระเบื้ันไปบนร้านก็ไม่เห็นชงเบี้ยน จึงถามทหารทั้งปวงว่าชงเบี้ยนไปไหน ทหารซึ่งถือธนัณบากว่าชงเบี้ยนลงไปเมื่อก่อนหน้าท่านมา เดงของก็ลงจากร้านรีบตามลงไป พอดีชัยทะเลขบซึ่ง ถ้อยที่ถ้อยถามกันก็ไม่ได้นื้อความ พอทหารเลวนหนึ่งมานอกกว่า เมื่อเวลาเย็นนั้น ข้าพเจ้าเห็นเรือเร็วลำหนึ่งมาจอดอยู่ที่หัวแหลมริมหาดทรายชายทะเล ครั้นเวลาสองยามเศษเห็นชงเบี้ยนเดินมาลงเรือแล้วรีบไปข้างทิศเหนือ เดงของกับซึ่งก็ลงเรือแล้วซักใบชี้แยกกันรีบตามไป

ฝ่ายซึ่งมาทันก็ร้องเรียกให้ชงเบี้ยนหยุดอยู่ก่อน แล้วนอกร่วมจิวยี่เชญให้กลับไป ชงเบี้ยนได้ยินทหารร้องเรียกดังนั้นจึงตอบไปว่า ท่านจะกลับไปบอกจิวยี่เดิดว่าบัดนี้ลมก็มีมาแล้ว ให้เร่งจัดแจงทำการกับโจโฉจด อันตัวเรานี้จะลากลับไปเมืองกังแซก่อน ต่อวันอื่นจึงจะกลับมาเยี่ยมจิวยี่ ซึ่งเช่นจึงช้ำว่าให้หยุดอยู่ก่อน เราจะบอกเนื้อความซึ่งจิวยี่สั่งมาเป็นการลับ ชงเบี้ยนจึงว่า ซึ่งท่านมานี้ เราเก็บรู้อยู่ก่อนอีก คือจิวยี่คิดอ่านไว้จะให้ทำร้ายแก่เรา เราจึงให้จูลงมาอยู่รับท่านจะกลับไปบอกจิวยี่เดิด เม้มีไฟฟ้าตามมาก็ทำอันตรายเราได้ไม่

ซึ่งเห็นเรือชงเบี้ยนได้กางใบก์ให้ทหารรับแจวตามไป จูลงเห็นซึ่งตามมาใกล้จึงร้องว่า ตัวเรารื้อจูลง ได้รับคำชงเบี้ยนไว้เราจึงมารับ แล้วชงเบี้ยนได้ว่ากล่าวห้ามตัวก็มิได้ฟัง ขันจะตามมาทำร้ายแก่ชงเบี้ยน ครั้นเราจะเอาเกาทันท์ยิงให้ตายเสียบัดนี้ เล่าเป็นายเรากับชุนกวนก็จะผิดใจกันเสีย เราจะยิงแต่พอให้รู้จักผิดมือไว ว่าแล้วก็ขึ้นมาทันท์ยิงไปถูกสายลดใบหน้าขาดตกง เรือซึ่งก็หันชวนคำไป จูลงจึงให้ทหารซักใบไป

รูปที่ ๑๐๐ ชงเบ็งหนีจิวยี่ จุล่งจัดเรือมาอยรับ

รูปที่ ๑๐๑ กวนอูน้อยใจที่ชงเบ็งมีได้ใช้ตัว

ฝ่ายซีเช่นนั้นครั้นเห็นเรือแดงของมาทันกับอกเนื้อความทั้งปวงให้พังแล้วว่าลุ่งคนนี้มีฝีมือกล้าหาญนัก ครั้งรบต่ำบลทุ่งเตียงปันโนบันน์ม่าทหารโจโฉเสียเป็นอันมาก ซึ่งเราจะติดตามไปเห็นจะสูญลุ่งไม่ได้ ปรึกษา กันแล้วก็กลับมาบอกแก่จิวยี่ตามเนื้อความแต่หลังทุกประการ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็อกใจแล้วว่า อันความคิดของเบ้ยนั้นหลักแหลมลึกซึ้ง แม้ไม่คิดอ่านม่าชงเบ้ยเสียได้ ตัวเรา ก็ นอนตาไม่หลับ อุปมาเหมือนเสียไนอกอยู่ในอก โลซกจึงห้ามว่าทำน้อยอย่าด่วน คิดวุ่นวายไปก่อนเลย จงตั้งใจทำการกำจัดโจโฉเสียให้ได้แล้ว การฝ่ายซิงเบ้ยนั้นจึงค่อยคิดต่อไป

ขณะเมื่อเกิดลมสลาตันนั้น จิวยี่สั่งกำเหลงให้คุณทหารยกไปทางบก ณ ต่ำบลชั่วหลิม และให้เข้าไปลับเผาเสบียงโจโฉเสีย เมื่อได้ถูกย์จะยกไปให้ผ่าชั่วตั่งเสีย และตัดเอาศีรษะเข่นลงชัยให้เป็นสองหัวไว้ และตัวช้างไซน์เอาไว้ให้เราข้างฝ่ายทัพเรือจะได้ทำการให้ลินองคุณทหารสามพันเป็นกองหนุนกำเหลง และให้ไหสูจุ่คุณทหารสามพันยกทัพบกไปต่ำบลหันป่า โจมตีตัดทหารโจโฉเสียอย่าให้หนุนกันได้ แม้เห็นเพลิงไหม้ชั่นในกองทัพเรือโจโฉ จงให้ดูดงแดงเป็นสำคัญ และให้เร่งคุณทหารเข้ามานบรรจบกัน กำเหลง ลินองกับไหสูจุ่ก์ลาอกมาจัดแจง พอดีถูกย์ยกแยกกันไปก่อนกองทัพเรือด้วยเป็นทางไกล และเมื่อกำเหลงจะยกนั้นจึงเอาตัวช้างไซไปมอบไว้ ณ ทัพเรือ และเอารัชต์มากำเสีย ตัดเอาศีรษะมาเข่นชงชัยจึงยกทัพบกไป

ฝ่ายจิวยี่ก์ให้เล่งทองคุณทหารสามพันยกไปต่ำบลอเหลง แม้เห็นแสงเพลิงต่ำบลชั่วหลิมใหม่ชั่นก์ให้ทหารคอยสกัดตีกองทัพโจโฉ และให้ตั้งสิตคุณทหารสามพันยกไปปล้นค่ายโจโฉต่ำบลริมแม่น้ำชั้นหวาน แม้เห็นชงชาเป็นสำคัญจึงคุณทหารเข้ามานบรรจบกัน กองหนึ่งให้พัวเจี้ยงคุณทหารสามพันยกไป ณ แคนเมืองชั้นหยง ให้ทหารปักชงชาไว้เป็นสำคัญ ถ้าชัดสนประการใดจะได้ช่วยหนุนตั้งสิต นายทหารหั้งสามกองก็คุณทหารยกแยกกันไปทางบกตามคำจิวยี่สั่ง

ฝ่ายจิวยี่จึงให้อุยกายเขียนหนังสือกำหนดไปถึงโจโฉ เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าอุยกายได้ท่วงทีแล้ว ด้วยจิวยี่ใช้ข้าพเจ้าไปรับเรือเสบียง ณ เมืองชั้นหยง ข้าพเจ้าจะตัดเอาศีรษะนายเรือซึ่งคุณเสบียงแลเรือลำเลียงมาเป็นกำนัล

มหาอุปราชในเวลาสองยามวันนี้ ให้มหาอุปราชคอยรับด้วย แล้วจิวย์ให้แต่งเรื่องรับสี่ลำบรรจุทหารเลวซึ่งมีฝิมือ แลนายเรือหั้งสี่คนนั้นชื่อชันตง จิวท่าย เจียวชิม ตันบู แลนายทหารหั้งสี่คนนี้คุณเรื่องบคนละสามร้อยล่า เป็นเรื่องพันสองร้อย ส่าหรับจะได้ป้องกันอุยกายจะเข้าจุดเพลิงนั้น แม้เห็นข้าศึกมีกำลังประการใดจะได้ช่วยรบพุ่ง ให้โลشك งาเต็กอยู่รักษาค่าย เที่ยหากาเห็นจิวย์จัดแจงห้ามกหัพเรือเป็นหน่วยการดันดันนั้นก็คิดเกรงจิวย์เป็นอันมาก

ขณะนั้นเมืองลือชุนกวนมาถึงจิวย์เป็นใจความว่า ชุนกวนให้ลูกชุนคุณทหารเป็นกองหน้า ตัวชุนกวนนั้นเป็นกองหลว จะยกหนุนไปทางท่านลุยเต็ฝ่ายจิวย์เจ้งในหนังสือชุนกวนดันนั้นก็มีความยินดี จึงส่งให้ห้าราอาประทัดชั้นคอยอญี่บุนยอดเข้าล้ำเป็นสถาน ถ้าเห็นแผลบค่าลงจึงจุดประทัดชั้นเป็นสำคัญ กองห้าพเรือจะได้ยกพร้อมกัน

ฝ่ายเล่าปีชื่นตั้งอยู่ ณ ค่ายแยกเด้า ครั้นลมสลาตันเม็กตั้งใจคอยจูลังชีง ไปรับชงเบง ขณะนั้นพ่อเล่ากียกกองห้าพเรือมาถึงจีชั้นไปหาเล่าปี เล่าปีจึงบอกว่า เราให้จูลังไปรับชงเบงก็ยังไม่กลับมา จะเป็นประการใดก็ยังไม่เจ้ง เล่ากียัง มิได้ว่าประการใด พอจูลังพางเบงมาถึง เล่าปีก็มีความยินดี จึงถามว่าทำนไปทำการสิ่งใดบ้าง ชงเบงจังว่า จะนอกนั้นยังมิได้ก่อนจะเข้าการไป แล้วตามเล่าปีว่าการซึ่งข้าพเจ้าสั่งไว้นั้น ได้จัดแจงพร้อมแล้วหรือ เล่าปีจึงบอกว่า การทั้งนั้นจัดไว้ทำพร้อมอยู่แล้ว ชงเบงจึงให้จูลังคุณทหารสามพันยกห้ามแม่น้ำริบลัดไปชุมอยู่ใกล้ตับลี้หัวหลิม เวลาสามยามวันนี้กองห้าพโจโฉจะแตกไปทางนั้น ทำนจงคุณทหารออกโจมตีเข้าตัดกลางห้าพ ถึงทหารโจโฉจะไม่เสียสิ้นก็จะตายลงบังสักกึ่งหนึ่ง ก็คงจะได้ม้าและอาวุธเป็นอันมาก จูลังจังว่า ตับลี้หัวหลิมนั้นเป็นสองทางอยู่ ทางหนึ่งจะไปเมืองลำกุ่น ทางหนึ่งจะไปเมืองเกงจิว ข้าพเจ้าไม่แจ้งว่าโจโฉจะไปทางใด ชงเบงจังว่า ทางเมืองลำกุ่นนั้นใกล้ชั้งกองห้าพจิวย์ ห้ารจิวย์คงจะติดตาม เห็นโจโฉจะแตกไปทางเมืองเกงจิว ท่านจงไปค่อยอยู่ทางนั้นแล้วให้เตียวหุยคุณทหารสามพันยกไปชุมอยู่ ณ เนินเขาปากทางท่านลิโอลิกก์ เวลาพรุ่งนี้ฝนจะตก ครั้นฝนเทอตโจโฉมาถึงตับลินั้น จะหยุดอยู่ให้ห้ารหุงข้าวกิน แต่พอท่านเห็นควันเพลิงก็ให้เร่งห้ารออกโจมตีเอาอย่าให้ทันหุ้นข้าวสุก

ถึงมาตราว่าจับใจโน้มไม่ได้ ท่านก็จะมีความชอบ ด้วยได้ย่อพันทหารใจโน้มเสีย จึงกลับเดียวทุบรับค้างเบงแล้วยกทหารแยกกันไป

ขงเบงจึงให้บิตัก บิษอง เล่าของคุณเรออบไปเที่ยวอยู่ตามชายทะเล ค่อยจับทหารใจโน้มซึ่งหนีลงมา แล้วให้เล่ากี่คุณเรออบไปตั้งอยู่ตำบลลัญเชียงซึ่งเป็นที่สำคัญ แม้เห็นใจโน้มแตกมาทางนั้นเห็นพอที่จะจับได้ก็ให้จับไว้ อนึ่งท่านจะได้ป้องกันเมืองกังแยด้วย เล่ากี่กับนายทหารทั้งสามนั้นก็รับค้างเบงแล้วคุณเรออบแยกกันไป ขงเบงจึงว่าแก่เล่าป่าว่า ให้ท่านคุณทหารไปค่อยดูอยู่ ณ เนินชา ว่า เวลาค่าวันนี้จิวยี่จะทำการได้สำเร็จหรือไม่

กวนอูเห็นขงเบงใช้คนหั้งปวงไปดังนั้นก็คิดน้อยใจว่า ขงเบงมีได้จะ เกณฑ์ตัวให้ไปทำการแห่งใด จึงว่าแก่ขงเบงว่า ตัวข้าพเจ้าไม่มีอยู่กับเล่าป่าวันนน แล้ว แม้เล่าป่าวจะทำการสิ่งใดก็ยอมใช้สอยข้าพเจ้าให้อาสาไปทำการก่อนทุกแห่ง ครั้นนี้ท่านแคลงข้าพเจ้าสิ่งใดหรือจึงไม่ใช้ไปทำการเหมือนคนหั้งปวง ขงเบงจึง ตอบว่า ยังมีที่สำคัญอยู่แห่งหนึ่ง ครั้นจะให้ท่านไปก็มีความสงสัยอยู่ กวนอูจึง ถามว่า ท่านสงสัยด้วยเหตุอันใด ขงเบงจึงว่า ชั่งเราแคลงท่านนั้นด้วยเหตุว่า แต่ก่อนท่านได้ไปอยู่กับใจโน้ม ใจโน้มได้อิ่นดูทำบุญบำรุงท่าน อันนี้ใจท่านมีความ สัตย์รู้จักคุณคน เวลาวันนี้ใจโน้มจะแตกไปทางขัวทยง ครั้นเราจะให้ไปท่านจะ คิดถึงคุณใจโน้มอยู่ จะไม่เข้าใจโน้มเสีย กวนอูจึงตอบว่า อันสติปัญญาของท่านนี้ ลึกซึ้งหลักแหลมนัก ชั่งใจโน้มเลี้ยงดูนั้นข้าพเจ้าก็ได้อาสาผ่านแก้ไข บุนทิวแทน คุณใจโน้มแล้ว แม้จะให้ข้าพเจ้าไปครั้นนี้ ถ้าพบใจโน้มแล้วข้าพเจ้ามิได้ตัดศีรษะ ใจโน้มให้ท่าน ก็ให้ท่านตัดศีรษะข้าพเจ้าแทนภารกิจ แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่า ถ้า ใจโน้มจะไม่หนีไปทางขัวทยงอันเป็นทางลัด ฝ่ายท่านจะว่าประการได้เล่า ขงเบง จึงว่า แม้ท่านยกไปไม่พบใจโน้มทางนั้นก็ให้เร่งกลับมาเกิด เราจะตัดศีรษะเรา ให้แทนใจโน้ม และสั่งกวนอูให้คุณทหารห้าร้อยไปตั้งสกัดอยู่ทางขัวทยง ด้วยที่ นั้นเป็นสองทางร่วมกันจะไปเมืองเกงจ้ว แต่ทางใหญ่กว่าอ้อมไกลกว่าทางลัดถึง ห้าร้อยเส้น อันทางลัดนั้นเร็วแต่เดินยากด้วยเป็นชอกเขา ท่านจะให้ทหารชนอา ชินและfangมากองสุมเพลิงไว้ปากทางลัด ใจโน้มเห็นแสงเพลิงก็จะหนีไปทางลัด ด้วยเป็นทางตรง

กวนอุจังถามว่า โจโฉจะหนีความตายเหตุใดทำนเจิงกลับว่าโจโฉจะเข้ามาตามแสงเพลิงเล่า ชงเบ็งจึงตอบว่า โจโฉนั้นมีความคิดช้านานในการล่อลงครั้นเห็นแสงเพลิงก็จะคิดว่าจิวยี่แกล้งทำกลให้ไปกองเพลิงไว้ แต่งกองทัพไปซุ่มสกัดอยู่ปากทางใหญ่ โจโฉก็คงจะไปทางกองเพลิง ท่านจะจับผ่าเสียตัวเอารีบะมา กวนอุรับคำชงเบ็งแล้วก็พากวนเปี๊ง จวฉองกับทหารหัวร้อยรันไป

ขณะเมื่อกวนอุํไปแล้วเล่าก็จึงว่าแก่ชงเบ็งว่า ตัวท่านก็รู้นั้นใจกวนอุยู่ว่าเป็นคนเกตัญญูต่อผู้มีคุณ เมื่อท่านใช้กวนอุํไปครั้งนี้ ถึงมาตรว่าจะพบโจโฉเข้ากวนอุํจะไม่ทำอันตราย เพราะคิดถึงคุณachoอยู่ และการทั้งปวงซึ่งท่านคิดไว้ก็จะมีเสียไปหรือ ชงเบ็งจึงตอบว่า ข้าพเจ้าดูดาวสำหรับมหาอุปราชกยังรุ่งเรืองสุกใสอยู่ เพราะจะตาโจโฉยังไม่ขาด ข้าพเจ้าจึงแกล้งให้กวนอุํไปทำการครั้งนี้ หวังจะให้แทนคุณโจโฉเสียให้เสร็จกัน สินไปภายหน้ากวนอุจะได้ทำการกับโจโฉตนัดเล่าก็ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญสติปัญญาชงเบ็งว่า ท่านคิดสมควรนัก ชงเบ็งจึงให้ชุนเชียนกับกันหยงอยู่รักษาค่ายแซเค้า แล้วพาเล่าปีลังเรือไปคอยดูกองทัพโจโฉ ณ ปากน้ำชوانแค้

ตอนที่ ๔๒

ฝ่ายโจโฉนั้นตั้งใจคอยังพึ่งช่าวอุยกายอยู่ทุกเวลา เทียบทยกลงว่าแก่โจโฉ ว่า เวลาวนี้มีล้มสลาตันพัดมา ขอให้ทำนั้นจัดแจงระวางกองทัพเรืออย่างให้มีอันตราย ได้ โจโฉจึงตอบว่า ทำนอย่างวิตกเลย อันเทคโนโลยานี้ ถึงมาตราว่าล้มสลาตันจะมีมา กัน้อย ถึงจะมีเหตุมาก็พ่อจะแก้ไขได้

ฝ่ายคนสนิทของอุยกายครั้นมาถึงก็เอาหนังสือเข้าไปให้โจโฉ โจโฉรับ เอาหนังสือมาอ่านดูแจ้งในเนื้อความทั้งปวงแล้ว กշวนทหารลงมาอยู่ ณ กองทัพ เรือหัวจะคอยรับอุยกาย

ฝ่ายจิวย์ครั้นเวลาเย็นใกล้จะได้ฤกษ์จึงให้อาตัวซัวโซ้มามัดเข้าแล้วถาม ว่า เหตุใดตัวมาลงเรือ บัดนี้เราจะยกกองทัพไป ยังชาดแต่เครื่องเช่นธงชัย เรา จะให้ตัดอาศีรษะตัวเช่นธงอาฤกษ์ไว้ ซัวโซจึงว่า การทั้งนี้กำเหลง งำเต็กก์ได้ ร่วมคิดกับข้าพเจ้า เหตุใดท่านจึงไม่ผ่าเสียด้วย จิวย์จึงตอบว่า อันกำเหลง งำเต็กนั้นเราใช้ให้ไปลวงดอกตัวหัวสองจังออกเนื้อความ แล้วให้ผ่าซัวโซตัดอาศีรษะเช่นธงชัย ครั้นเวลาพลบจิวย์ก์ให้อุยกายคุมเรือย์ลินล่า ซึ่งแต่งปักธงเชียว ไว้นั้นรับยกไป อุยกายรับคำจิวย์แล้วแต่งตัวใส่เกราะลงเรือ คุมเรือเชือเพลิง ย์ลินล่าไปต่ำบลเช็กเพ็ก

ขณะนั้นพอก Gedim สลาตันหนักมาก หั้งเดือนก็สว่าง โจโฉจึงออกไปนั่ง อยู่หน้าเรือกับทหาร และเห็นคลื่นใหญ่มีมาตามลม โจโฉคิดประมาทว่าจิวย์นั้น เห็นจะไม่พั้นเมื่อเรา พอทหารมาบอกว่า บัดนี้อุยกายให้เรือน้อยมาแจ้งข้อราชการ ว่า ตัวอุยกายนั้นคุมเรือเสบียงมาแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่ง อุยกายมานี้เป็นบุญของเรานัก เทพดากหากช่วยดลใจให้มา พอแลเห็นเรือนั้นเข้า มาใกล้ เทียบทยกลงแล้วเห็นเรือนั้นเป็นของอุยกายก็มีความสงสัยจึงว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้ล้มสลาตันก็เกิดหนักอยู่ ซึ่งจะไว้ใจให้อุยกายเข้ามาหนั้นไม่ได้ เกลือกจะ เป็นกลอุบาย ถ้ามีเหตุขึ้นจะแก้ไขขัดสนนัก โจโฉจึงถามว่า ทำนเห็นอย่างไร

รูปที่ ๑๐๒ ใจโฉมหนีพลังไฟม้ากองทัพเรือ

รูปที่ ๑๐๓ ใจโฉมแตกหนีไปพบรากนอุ

เตียงหยก็งตอบว่า อันธรรมดารื่อราทุกเสบียงอาหารก็จะเพียบหนักอยู่ บัดนี้ข้าพเจ้าแลเห็นว่าเรืออุยกายซึ่งมานั้นเบาฟ่องน้ำอยู่ เกรงจะมีเหตุข้าพเจ้าจึงห้ามท่าน ใจฉันเห็นชอบด้วยจึงให้บุนแพ่งออกไปห้ามไว้ก่อน บุนแพ่งกับทหารประมาณสิบสิบห้าคนก็ลงเรือเร็วอกไปร้องห้ามว่า มหาอุปราชสั่งมาให้เรืออุยกายนั้นทอดไวด้วยไกลก่อน อย่าเพ้อเข้ามา ด้วยเป็นเวลากลางคืนอยู่ ครั้นว่าพอชาตคั่ลงทหารอุยกายก็ยิงเกาทันท์มาถูกให้ล่ำชวบบุนแพ่งล้มลง แล้วให้ถอยเรือมาจึงจุดประทัดสัญญาณชั้น อุยกายได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังนั้นจึงโบกธงสัญญาณชั้น พอลมสลาตันพัดหนักมา เรือหันย์สิบลำก็ซักใบแล่นตามลมเข้าไปจุดเพลิงชั้น แล่นประดาภันเข้าไปปะเรือนานกองทัพโจโฉ

ฝ่ายทหารโจโฉเห็นเพลิงติดชั้น ณ เรือชนาณ ก็ชวนกันสาดน้ำดับเพลิง เป็นลมม่าน แต่ว่าลมพัดกล้าน้ำ ครั้นจะแก้ไขก็ชัดสนด้วยโซ่และสายยางนั้นตรึงไว้เป็นมั่นคง เพลิงก็ยังไม่มีลามชั้น ฝ่ายอุยกายจึงพาทหารประมาณเก้าคน สิบคนลงเรือเร็วเริบเข้าไปหวังจะจับโจโฉฆ่าเสีย ขณะนั้นโจโฉแกว่งกระเบื้องให้ทหารดับเพลิง เพลิงยังติดมากชั้น ทหารหันปวงหน้าไฟมิได้ก็วิ่งวุ่นวายไป ใจฉันจึงร้องให้อาเรอวนเล็ก ๆ ถ่ายคนชั้นบาก ครั้นแลเข้าไปเห็นค่ายบนบกนั้นเพลิงใหม่ชั้นเป็น helyat ต่ำบก ก็ชั่นเพลิงใหม่ม้าถึงเรือชนาณชั้นโจโฉอยู่ พอดียวเลี้ยวอาเรือเข้ามารับ ใจฉันก็ลงเรือจะหนีชั่นบาก

ฝ่ายอุยกายถือกระเบื้องอยู่หน้าเรือ และเห็นใจฉันใส่เสื้อแดงหนีเพลิงลงเรือเร็วจะหนีชั่นบาก อุยกายจึงให้ทหารรับแจงเข้าไปแล้วร้องว่า อ้ายใจฉันมีจะหนีไปไหน ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็ยังตกใจ เตียวเลี้ยวเห็นอุยกายตามมา จึงชั่นเกาทันท์ยิงไปถูกอุยกายตกน้ำลง เตียวเลี้ยวจึงพาใจฉันมาได้ถึงทัพ เห็นทหารหันปวงแทกตันเป็นลมม่านมิได้เป็นกระบวนการทัพ เตียวเลี้ยวจึงให้อาม้าตัวหนึ่งมาให้ใจฉันซึ่งแล้วพาทหารรับหนีไป

ฝ่ายยันต่งซึ่งคุณเรือวนสามร้อย ครั้นมาถึงก็ขับเรือหันปวงรอบเข้าไปในห่วงเรือชนาณ พอดียินเสียงคนอยู่ในน้ำร้องให้ช่วยก็จำเสียงได้ว่าอุยกาย จึงให้ทหารลงไปช่วยพยุงชั่นมา แล้วซักลูกเกาทันท์ออกเสียจากไหล่ได้ แต่ปลายลูกเกาทันท์นั้นหักติดเนื้ออยู่ ยันต่งจึงเออปลายกระนี่ผ่าอาลูกเกาทันท์ซึ่งหักอยู่

นั้นออกมากได้ จึงเอาแพรพันแผลมาเด็บไว้ แล้วหันต่งถอดเสื้อออกให้อุยกายใส่ ในขณะเมื่อเพลิงไหม้เรือขนาดอยู่นั้น นายทหารซึ่งคุณเรือรบคนละสามร้อยนั้น เจ้ายิ่มคุณเรือสามร้อยหนุนยันต์เข้าไป และตันบุคุณเรือรบสามร้อยตัวเข้าไปในห่วงเรือขนาดห้าห้องศีรษะวันตก จวทายนั้นคุณเรือรบสามร้อยตัวกระหนบเข้าไปปะหังทิศตะวันออก ในขณะนั้นเรือรบจิวยิกับเที่ยงนาแลเหงของ กับชีเชงเป็นบีกชัยบีกขาว จิวยิ่มถึงค่ายกีตีตะลุมบนแข็งไปพร้อมกัน เพลิงนั้น ติดเข้าที่ได้ทหารจิวยิกตามเข้าไปถึงที่นั้น ทหารจิวยิ่งเข้าไปถึงในเพลิงกียิ่งไหม้ ติดลมขึ้นที่นั้นเป็นอันมาก เหล่าทหารใจโฉบพุ่งต้องอาวุธเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก ตกน้ำตายบ้าง ตายในเพลิงบ้าง

ฝ่ายกำแพงแม่ทัพบก ขณะเมื่อเข้าจุดเพลิงเผาเสบยิ่ง ณ ค่ายชั่วหลิม เสียนนั้น ลิบองเห็นแสงเพลิงกีคุณทหารยกหนุนเข้าไปจุดเพลิงเผาค่ายต่อ กันไป กำแพงได้รับไฟทาร朵โฉล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายตั้งสิตกับพัวเจี้ยงกีให้ทหารเอาเพลิงเผาค่ายทหารใจโฉเข็นหันสีด้าน เหล่าทหารใจโฉสู้รบล้มตายบ้างหนึ่งไปบ้าง ฝ่ายใจโฉกับเตียวเลี้ยวและทหารประมาณร้อยเศษ เมื่อหนึ่นเข็นมาจากตั้งนั้น จะเข้าอาศัยค่ายได้เพลิงกีไหม้ลามไปเป็น燎ลายค่าย จึงพากันหนีไปที่เพลิงยังไม่ติดเข็นนั้น

ขณะเมื่อบุนเพ่งถูกเกาหันท์กลับมาแล้ว ครั้นเพลิงไหม้เรือขนาดขึ้น มองเห็นออกได้มาพบบุนเพ่งเข้ากีพากันเข็นตั้ง ได้ทหารประมาณห้าสิบคน รับหนีไปพบใจโฉ ใจโฉจึงถามเตียวเลี้ยวว่า จะหนีไปแห่งใดจึงจะพ้นเข้าศึก เตียวเลี้ยวจึงบอกว่า ให้หนีไปทางด้านลักษณะหิมเห็นจะพ้นภัย ใจโฉกีพากหารหั้งปวงรับหนีไป พอได้ยินเสียงทหารกองหนึ่งโหรร้องตามมาห้างหลังก็ตกใจ

ฝ่ายลิบองตามมาใกล้เข้าจึงร้องว่า ใจโฉมึงจะหนีไปแห่งใด ตัวภูเป็นทหารชุนกวนมาคอยสักดอยู่หัวจะເອົ້ວຕົມມຶງ ໂຈໂດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກີ່ໃຫ້ເຕືອງເລື່ອງ ຄຸມທາຣມາສັກດອຍໜູງຈະເອົ້ວຕົມມຶງ ໂຈໂດໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ຕກໃຈ ພວະຈິຫລັງມາກັນເຂົ້າຈຶ່ງວ່າ ມາຫຼຸງປາຊອຍ່າກລັວ ແລ້ວຈິຫລັງກີ່ເຂົ້າສູ່ຮັບກັນເລ່າງທອງເປັນ

สามารถได้เพื่อนกัน ชิงลงกีพาโ儘ได้วันนีต่อไป

ฝ่ายม้าเอี่ยนกับเตียวคิ ซึ่งโจโฉให้ไปตั้งค่ายอยู่ตำบลลิทียงนั้น เห็นทัพโจโฉเกิดเพลิงไห้มีขึ้นก็คุมทหารสามพันยกมาช่วย พอพบโจโฉเข้าโจโฉค่อยคลายใจ ให้ม้าเอี่ยนกับเตียวคิคุมทหารพันคนนั่งทางไปก่อน และหารสองพันคนโจโฉเอาไว้ป้องกันตัวไปข้างหลัง ม้าเอี่ยน เตียวคิคุมทหารพันคนนั่งหน้าโจโฉไปทางประมานร้อยเส้น พอดียินเสียงทหารกองหนึ่งโหรองอยู่ข้างหน้าแล้ว นายทหารร้องมาว่า ตัวกูซื้อกำเหลงคุณทหารมาสักดอยู่ หวังจะจับอ้ายเหล่าร้ายมาเสียให้สิ้นเชิง ม้าเอี่ยนได้ฟังดังนั้นก็กราช ขับม้าเข้าไปจะวน ยังไม่ทันประอาสา กัน กำเหลงเอาง้าวฟันถูกม้าเอี่ยนตัวขาดสองหัวน เตียวคิเห็นดังนั้นก็กราช ขับม้าไปจะรอบหุ่งแก้แค้นแทนเพื่อนกัน กำเหลงกีขับม้าออกมากล่าวร้องความด้วยเสียงอันดัง เห็นเตียวคิตกใจเสียที กำเหลงกีเอ้าง้าวฟันเตียวคิตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกหนีลงมาบอกเนื้อความแก่โจโฉ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็พาภันอ้อมหนีไปทางทับป่า

ฝ่ายชุนกวนซึ่งมาตั้งกองทัพอยู่ตำบลลิทียงเด่นน ครั้นเห็นแสงเพลิงไห้มีขึ้นที่กองทัพโจโฉมีความยินดี คิดว่าครั้นนี้จิวย่าทำการชนะโจโฉแล้ว จึงให้ลากชุนจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ ครั้นไหสูญมาพบชุนกวน ชุนกวนจึงให้ลากชุนกับไหสูญคุณทหารบรรจบกันรับยกมาช่วยจิวย่าทำการ โจโฉเห็นกองทัพไหสูญ ลากชุนยกมากก์พาทหารรับลัดทางหนีจะไปตับลิทเหลง พอพบเตียวคันเข้าโจโฉจึงให้ค่อยป้องกันข้างหลังกับเตียวเลี้ยวแล้วขับมารับหนีไป ครั้นเวลาจะใกล้รุ่งเหลี่ยวหลังไปเห็นแสงเพลิงนั้นไกแล้วก็ค่อยคลายใจลง จึงถามทหารทั้งปวงว่าที่นี่ซื้อตับลิได ทหารจึงบอกว่าทำมานี้จะใกล้ถึงตับลิหลิมอยู่แล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็รีบขับม้าพาทหารไปตามทางเนินเขา และที่นั้นเป็นดงไม้ไหง โจโฉแหงหน้าขึ้นแล้วหัวเราะด้วยเสียงอันดัง ทหารทั้งปวงเห็นโจโฉหัวเราะดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่า ครั้นนี้เสียทีแก่ชาศึกษา มหาอุปราชหัวเราะนี้ด้วยเหตุสิ่งใด โจโฉจึงบอกว่า เรายังเรานี้ด้วยเหตุว่า ความคิดของเมืองกับจิวย่ายังน้อยนัก แม้เราได้คิดอ่านทำการเหมือนของเมืองกับจิวย่านั้น เรา ก็จะแต่งกองทัพมาชุมอยู่ ๆ ณ เนินเขาปานนี้ ที่ไหนชาศึกษาจะหนีพ้นเมือเรา นั่งเม้ง จิวย่ามีได้คิดเหมือนใจ

เรา ครั้นว่าสิ้นค่ำลง พอดียินเสียงประทัดแล้วเห็นแสงเพลิงจุดขึ้นสองข้างทาง ทหารก็ให้ร้องอุกมาจากปานเนินเขาเป็นอันมาก และลุกร้องมาว่า ตัวเรานี้ชงเบง ให้มาคอยสักดจับ อ้ายศัตรูราชสมบัติม่าเสีย ใจฉันได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงให้เตียวเลี้ยง เตียวคับป้องกันข้างหลัง ใจฉันก็พาทหารหนีไป

ขณะนั้นทหารใจฉันทั้งม้าและอาวุธไว้เป็นอันมากรับหนีตามใจฉันไป ฝ่ายซุล่งแลบทหารทั้งปวงจับได้ม้าและเครื่องศัสราราชไว้เป็นอันมาก เมื่อใจฉันหนีไป นั้นลมสลาตันพัดยังไม่หยุด จนเวลารุ่งขึ้นฝนตกทำให้ใหญ่ ครั้นฝนหยุดทหารทั้งปวงจึงพากันไปเที่ยวตีซิชหัวปลาอาหารของราชภราขาวบ้านนอกมาได้ พอพบเคاثุ ชิหลงกับที่ปรึกษาผู้น้อยสี่ห้าคน ใจฉันจึงค่อยคลายใจ จึงถามทหารว่า ปานนี้ซื้อได้ ทหารก็บอกว่าແດນป่าต้นล้อเหลง ทางนั้นเป็นสองทาง ใจฉันจึงว่า เราจะไปเมืองลำกุนนั้นจะไปทางใดเร็ว ทหารบอกว่าไปทางใต้เร็วกว่าทางเหนือ ตัดตรงออกปากทางไฮโลก็ก ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็พาทหารรีบไป ครั้นถึงต้นล้อไฮโลก็กเห็นทหารทั้งปวงอิดโรยกำลังจึงให้หยุดทุกอาหาร แล้วให้放ม้าเสียเอานื้อแยกกัน แลบทหารทั้งปวงถอดเสื้อถอดกระ套餐น้อกตาภไว้ แล้วเอาม้าผูกให้กินหญ้า

ในขณะนั้นอาหารยังไม่ทันสุก ใจฉันนั่งอยู่ใต้ร่มไม้หัวเราะขึ้น ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นมีความสงสัยจึงถามว่า เมื่อเวลาจะไก่ลุรุ่งนั้นท่านหัวเราะครั้งหนึ่งว่าชงเบงกับจิวยีมีความคิดน้อย จุล่งก็คุมทหารอุกมาใจมีท่านจึงพาทหารหนีต่อมา บัดนี้เหตุใดท่านจึงหัวเราะอิกเล่า ใจฉันจึงว่า ชั่งเรหัวเราะนี้ เพราะเห็นว่าความคิดของเบง จิวยืนนั่น้อยทำการไม่ตลอด แม้เหมือนตัวเราได้คิดการดังนี้ ก็จะแต่งกองทัพมาชุมไว้ ณ ปากทางนี้ ถ้าข้าศึกหนีมาก็จะจับตัวได้โดยง่าย ครั้นว่าสิ้นค่ำลง พอเห็นแสงเพลิงจุดขึ้นทั้งสี่ด้าน แล้วได้ยินเสียงทหารให้ร้องอ้ออึงยกมาตั้งสักดปากทางนั้นไว้กองหนึ่ง แลบทหารทั้งปวงนั้นก็ล้อมเข้ามาเป็นอันมาก เตียวหุยจึงร้องว่า อ้ายใจฉันนี้เป็นศัตรูแผ่นดิน ชงเบงให้กูมาตั้งสักดทางอยู่ ครั้นนี้เห็นมีมีรอดชีวิต ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็ตกใจโดยดีขึ้นมาพาก ทหารสี่ห้าคนรีบหนีไปก่อน แลบทหารทั้งปวงนั้นก็แตกบ่าไปทุกต้นล แต่เคاثุเตียวเลี้ยง ชิหลงรับผุ่งป้องกันอยู่ภายนหลังแล้วหนีตามใจฉันไป เหล่าทหารซึ่ง

เตียวหุยคุณมานั้นก็ได้ม้าแล้วหัวทั้งเกราะแล้วเป็นอันมาก เตียวหุยนั้นมีได้ ติดตามใจໂฉไป

ฝ่ายโจโฉครั้นหนึ่งไก่แล้ว เห็นทหารของตัวซึ่งตามมานั้นต้องอาวุธ บาดเจ็บเป็นหลายคน โจโฉจึงถามทหารทั้งปวงว่า เราจะไปเมืองลักษณ์นั้นไปทางใดจะจะเร็ว ทหารคนหนึ่งจึงบอกว่า ทางลัดนั้นเร็วกว่าทางใหญ่ห้าร้อยสิบ อันทางลัดนั้นเดินยากด้วยเป็นชอกเขามีหลุมบ่อ ก็มาก บดันนี้ข้าพเจ้ารับไปดู ปากทางลัดมีกองเพลิงอยู่ โจโฉจึงสั่งให้ทหารไปตามทางซึ่งมีเพลิงอยู่นั้น ทหาร จึงว่าทางลัดนั้นมีกองเพลิง ข้าพเจ้าคิดว่าพวกข้าคือคงมาซุ่มสักดอยู่เป็นมั่นคง เหตุใดท่านจึงจะให้ไปทางนั้นแล้ว

โจโฉจึงตอบว่า เรายังอยู่ระหว่างคิดชิงเมืองนั้นจะลงเรา จึงแก้สั่งให้เอา เพลิงมากองไว้ปากทางลัด และเอาทหารไปซุ่มไว้ทางใหญ่ หัวจะให้เราคิด เกรงกองเพลิงนั้นว่าจะมีทหารอยู่ จะให้เราคิดหนีไปทางซึ่งซุ่มทหารไว้นั้น ทหาร ทั้งปวงเห็นชอบด้วย โจโฉจึงพาทหารรีบหนีไปตามทางลัดซึ่งมีกองเพลิงอยู่นั้น

ขณะเมื่อโจโฉหนีมานั้น ทหารทั้งปวงซึ่งต้องอาวุธเจ็บป่วยล้างากเป็น อันมาก หัวอดิรอยกำลังอุดส่าหรือรับเดินไม่ได้ บังกีหลบหลีกเข้าไปแอบ ต้นไม้อယูริมนีนยา และหานั้นคั่งกันอยู่ โจโฉจึงถามว่า เหตุใดไม่รับเดินไป ทหารจึงบอกต่อ กันมาว่า ทหารเจ็บป่วยเป็นอันมาก หัวหางกีกันดาวนัก ด้วย เป็นชอกเขาและนีนยา และเมื่อเข้านั้นฝนตกหน้าขังอยู่ ที่หลุมที่บ่อแล้วห้องชาร ม้าและคนเดินลื่นล่นล้างากนักจึงคั่งกันอยู่

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า เมื่อแรกจะยกกองทัพมานั้น ต่างคนต่าง ขันอาสาว่าจะรบพุ่งกว่าจะสืบชีวิต เมี้ยງเข้าและแม่น้ำกันหน้าอยู่ก็จะทำตะพาบ ทำลายภูเขาไปให้ได้ บดันนี้เสียหักลับมา คนหัวป่วยย่อท้ออยู่หรือ โจโฉจึงให้คน ป่วยเจ็บนั้นหลีกลงมาเดินข้างหลัง และทหารข้างหน้านั้นให้ตัดไม้ถมที่ลุ่มที่บ่อลง ให้ม้าเดินเร็วไปได้ เมี้ยงผู้ใดไม่ทำตามให้ตัดศีรษะเสีย และสังเคทุ ชิหลงซึ่ง คุณทหารป้องกันข้างหลังนั้น ถ้าเห็นคนป่วยเจ็บไม่รับเดินก็ให้ฆ่าเสีย อย่าให้ ข้าคือพบพาน เหล่าทหารข้างหน้าก็ทำตามคำโจโฉสั่ง โจโฉก็ขับม้ารีบไป ใน ขณะนั้นทหารทั้งปวงเหยียบกันตายเป็นหลายคน ผู้ซึ่งเจ็บป่วยไปไม่ได้นั้น

ทหารทั้งปวงก็กล่าวเสียงบ้าง คนทั้งปวงกลัวต่างคนต่างร้องไห้

โจนได้ยินเสียงร้องไห้ก็กรีช จึงว่าเหตุใดคนทั้งปวงจึงร้องไห้อืออึ้ง ดังนี้ อันเป็นrelayนั้นก็สุดแต่บุญแกลธรรม ครั้นไปพันซอกเข้าเห็นทหารซึ่ง มาด้วยนั้นเหลืออยู่ประมาณสามร้อยเศษ โจนก็ให้เร่งทหารรับเดินไป ทหารทั้งปวงจึงว่าม้าและคนอ่อนนักแล้ว ขอให้หยุดอยู่ก่อนสักหน่อยหนึ่งจังค์อยู่ไป โจนก็ว่า เร่งไปให้ถึงเมืองเกงจิว่าก่อนจะหยุดพักเดิม แล้วรีบขึ้นมาไปทางห้าสิบ เส้นถึงตำบลขัวหง โจนก็หัวเราะขึ้น ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่า ทำน้ำหัวเราะถึงสองครั้งก็มีเหตุทุกที บัดนี้หัวเราะอึกไยก็เล่า โจนจึงว่า เราหัวเราะเย้ยความคิดของเบ็ง จิวยี่ ด้วยที่นี้ขอบกลมิได้แต่งทหารมาชูมไว้ แม้มีพากของเบ็ง จิวยี่มาตั้งสักดอยู่เรา ก็จะเสียทีแก่เขา ครั้นว่าขาดคำดังนั้น พอดียินเสียงประทัด แล้วกวนอูขึ้นมาถือวัวคุมทหารออกมายืนสักดิ่งไว้

โจนเห็นดังนั้นก็ตกใจจนหนีไปก็มิได้ แล้วคิดมาจะขึ้นมาจึงว่า แก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้จวนตัวแล้วให้ตั้งใจสู้รบทุกคน ทหารทั้งปวงจึงว่า คนทั้งปวงก็อ่อนอยู่แล้ว ทั้งม้าก็ไม่มีกำลัง จะเข้าสู้รบนั้นเห็นขัดสน เทียบทยกลงว่า จะหนีจะสู้นั้นก็ไม่ได้ อันนี้ใจกวนอูเป็นทหารนั้นก็จริง ถ้าเห็นผู้ใดไม่สู้รบ แล้วก็มิได้ทำอันตราย ประการหนึ่งเป็นผู้มีความสัตย์ ทั้งรู้จักคุณคนนักด้วย แล้วท่านก็ได้เลี้ยงดูมีคุณไว้ต่อ กวนอูเป็นอันมาก แม่ท่านเข้าไปว่ากล่าวโดยดี เห็นกวนอูจะไม่ทำอันตรายท่าน โจนเห็นชอบด้วย จึงขับม้าเข้าไปใกล้ถ่องตัว ลงค่านับแล้วร้องถามว่า แต่ท่านจากเรามายังมีความสุขอยู่หรือ

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็บอกตัวลงค่านับแล้วว่า สุขແทุกธุรกิจเป็นประมาณอยู่ บัดนี้ขึ้นเบ็งให้ช้าพเจ้ามาก่อนมาอุปราชเสีย โจนจึงว่า เราแต่กิจิยี่มารั้งนี้ได้ความลับมากนัก ท่านจะเห็นแก่ความไม่ตริของเรางี้มีไว้แก่ท่านแต่ก่อน จงเปิดทางให้เราไป กวนอูจึงตอบว่า ชั่งคุณของมหาอุปราชอยู่กับช้าพเจ้านั้นก็จริง อยู่ ครั้งเมื่อวันเสี้ยวยกมารบทำบ้านลapebenนั้น ช้าพเจ้าได้อาสาง่ายนั้นแล้ว บุนทิวแทนคุณท่านแล้ว บัดนี้เป็นการของเบ็งใช้ให้มา ชั่งท่านจะให้ช้าพเจ้า เปิดทางให้ไปนั้น ขงเบ็งจะมีอาโทชาพเจ้าหรือ

โจนจึงว่า ชั่งท่านแทนคุณราครั้งหนึ่งก็จริง และเมื่อท่านหักด่านออก

มาถึงห้าต่ำบล แล้วจะนายด่านแลบทหารทั้งปวงเลียเป็นอันมาก เรายังมีได้โทรศัพท์คิดถึงค่าที่ทำให้ได้ว่าไว้ เรายังให้หนังสือไปถึงแขหัวตุนซึ่งอยู่เมืองโนให้ปล่อยท่านไป บัดนี้ตัวเราเข้าใจจนเหมือนหนึ่งคนอกน้ำ แล้วก็ไม่ต่อสู้ทำท่านลงเห็นไม่ตรีเรารชั่งได้อ่อนหวาน ท่านลงปล่อยเราให้พ้นภัยเด็ด กวนอูได้ฟังใจโนว่าดังนั้นก็มีความสงสาร ทั้งคิดถึงคุณซึ่งมีมาแต่หลัง จึงขับม้าพาทหารหลักทางเสีย

ใจโนเห็นดังนั้นค่อยคลายใจรับขับม้าไป ทหารเหลือตามมาได้ประมาณสามสิบคน กวนอูเห็นทหารใจใจซึ่งอยู่ภายนหลังนั้นจะรับตามใจโนไป กวนอูจึงคาดด้วยเสียงอันดัง ทหารซึ่งขึ้ม้าเดินแท้ได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงลงคุกเข่าคำนับ กวนอูสั่นทุกคน กวนอูเห็นทหารทั้งปวงอ่อนน้อมก็มีความสงสารมีได้ว่าประการใด ทหารทั้งปวงคำนับลากวนอูแล้วก็รับตามใจโนไป

ฝ่ายใจใจครั้นมาพันต่ำบลหัวหง เหลียวหลังมาเห็นทหารซึ่งตามมา ยิ่สิบเจ็ดคน ขณะเมื่อเดินทางมาันใจใจสรรเรณูกวนอูว่าสัตย์ซื่อนัก ครั้นเวลาพลบค่ำใจใจเห็นทหารกองหนึ่งจุดคอมเพลิงมาช้างหน้าเป็นอันมากก็ตกใจคิดว่าครั้งนี้ชีวิตเราจะถึงแก่ความตายเป็นเม่นคง ครั้นใกล้เข้าเห็นใจหยินก็ค่อยคลายใจ ใจหยินเข้าคำนับใจใจแล้วบอกว่า ข้าพเจ้ารู้ช่าว่าว่ามหาอุปราชเสียที่แก่ข้าคือกิจงคุณทหารมารับท่าน ใจใจจึงปรับทุกษ์แก่ใจหยินแล้วพาทหารเข้าเมืองลำกุ่น ใจหยินจึงให้แต่งโถะแล้วเชิญใจใจกับที่ปรึกษาเสพย์สุราหังจะให้คลายความทุกษ์

ขณะเมื่อกินโถะอยู่นั้นใจใจร้องให้ ที่ปรึกษาแลบทหารเห็นดังนั้นก็สังสัย จึงถามใจใจว่า เมื่อแต่กมาลงทางนั้นได้ความลับมากเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นท่านหาสู้เป็นทุกษ์ไม่ บัดนี้ท่านพันมาจากเงื่อมมือข้าคือกแล้ว ขอบแต่จะช่องสุมทหารยกไปแก้แค้นจึงจะควร เหตุใดท่านจึงมาร้องให้ฉะนี้เล่า ใจใจจึงว่า ชีวเรา ร้องให้เพราะเหตุคิดถึงกุยแก แม้กุยแกยังไม่ตายก็จะได้มารับของเรา เรา ก็จะไม่ยกถึงเพียงนี้ ว่าแล้วก็ร้องให้ร้าถึงกุยแก

ครั้นเวลารุ่งเช้าใจใจจึงว่าแก่ใจหยินว่า เราจะกลับไปเมืองศูโดยก่อนจัดแจงทหารแล้วจะยกมาตีเอาเมืองกังตั่งให้ได้ ตัวเจ้าจะอยู่รักษาเมืองลำกุ่น

เราจะเชยันหนังสือเข้าแผนกไว้ให้สำหรับตัว แม้อับจนเมื่อใดก็ให้ฉีกแผนกออกอ่าน ดูแล้วจะทำตามหนังสือ อันชาเมืองกังตั้งนั้นจะไม่มาอย่างได้ แล้วโจโฉก็เชยัน หนังสือเข้าแผนกส่งให้โจทยิน โจทยินรับเอาหนังสือแล้วว่า เมืองทับปานนั้นเป็น aden ต่อเดนเมืองกังตั้ง ท่านจะให้ผู้ใดอยู่รักษา โจโฉจึงว่า เมืองเกงจิ่ว กับเมือง ล่ากุ่น เจ้าจะรักษาไว้ทั้งสองเมืองเด็ด อันเมืองซงหยงนั้นเราก็ให้แยกหัวตุนอยู่ รักษาแล้ว แต่เมืองทับปานนี้เราจะให้เตียวเลี้ยวอยู่เป็นเจ้าเมือง และเตียบันกับ วังจันเป็นปลัด ถ้ามีการสิ่งใดก็ให้บอกไปถึงจะได้ช่วยกัน แล้วโจโฉจัดแจง ชุมนุมและหารเมืองเกงจิ่วได้เป็นอันมาก ก็ยกกลับไปเมืองชูโต โจทยินจึงให้ โจหองผู้น้องคุณทหารไปอยู่รักษาค่านอิเหลง

ฝ่ายกวนอูครั้นเปิดทางให้โจโฉไปแล้ว จึงคุณทหารกลับมาถึงหน้าค่าย แซ่เค้าพร้อมกันกับเตียวหุย จุลัง ในขณะนั้นเตียวหุย จุลังได้ทหารแล้มากับ เครื่องศัสราชสิ่งของต่างๆ เข้าไปให้ชงเบ้ง ชงเบ้งครั้นรู้ว่ากวนอูมาถึงหน้าค่าย จึงพาเล่าปี่ทำเป็นออกไปรับ แล้วว่าแก่กวนอูว่า ตัวเรารู้ว่าท่านผู้มีน้ำใจช่วย ทำนุบำรุงแผ่นดินไปได้ศรีษะโจโฉซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติมา เราอกรมารับท่าน ด้วยความยินดี

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่ ชงเบ้งเห็นกวนอูสะเทินใจดังนั้นจึงแกล้งช้า ว่า ท่านน้อยใจเราหรือว่าไม่ไปรับถึงกลางทาง แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เหตุใด จึงไม่บอกช่าว่าให้เรารู้ก่อนจะได้ไปรับกวนอู ควรหรือนิ่งเสียได้ แล้วให้กวนอู โกรธจนไม่พุดกับเรา กวนอูได้ฟังชงเบ้งว่าดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าจะมารับโดย ชงเบ้งจึงแกล้งถามว่า ท่านไปไม่พบโจโฉ จะกลับมาอาเคราะเรารหรือ กวนอูจึง บอกว่า ข้าพเจ้าไปนั้นพบโจโฉเหมือนค่าท่าน แต่ข้าพเจ้าหมายมีมือไม่ โจโฉจึงหนี ไปได้ ชงเบ้งก็หัวเราะแล้วถามว่า อันตัวโจโฉหนีไปได้นั้นก็ตามที่เดิม แต่ท่าน ยังจับทหารมาได้บ้างหรือไม่ กวนอูนอกรว่า ถึงทหารโจโฉนั้นข้าพเจ้าก็จับไม่ได้ ชงเบ้งทำเป็นโกรธแล้วว่า ตัวท่านไปพบโจโฉแล้ว หากคิดถึงคุณเขายอยู่ จึงมีได้ เอาเคราะมานั้นโดยท่านในกฎหลวงนัก ซึ่งสัญญาไว้แก่เรานั้นลืมเสียแล้วหรือ กวนอูจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าได้สัญญาไว้ว่า ถ้าพบโจโฉแล้วมีได้เอาเคราะมานั้นก็ จะให้เคราะข้าพเจ้าแทนตามสัญญา แล้วก็ซักกระบวนการนี้ออกจะตัดศรีษะให้ชงเบ้ง

ซึ่งเบ็งเห็นกวนอูซักการบีบีจะตัดศีรษะให้ดังนั้นก็เข้าყุดมือไว้แล้วห้ามว่า ซึ่งเราใช้ท่านไปปะทั้นนี้ประถานาจะให้ทำนแผนคุณใจโดยอก มิได้คิดว่าจะเอาโทษท่าน ซึ่งท่านจะให้ศีรษะเรตามสัญญาที่นั้นก็ขอบใจที่มิได้เสียความสัตย์ สมเป็นชาติทหารแล้วไปเกิด กวนอูได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงเอากะบีไส่ฝักเสีย ซึ่งเบ็งกับเล่าบีก์พากวนอูเข้ามาค่าย

ฝ่ายจิวยี่ครั้นเมชัยชนะแก่ใจโนแล้ว ก็ยกกองทัพกลับมา ณ ค่าย ให้ปูนนำเหน็บจทหารใหญ่น้อยทั้งปวงตามสมควร จึงให้อาเรออบบรรทุกทหารใจใจ ซึ่งจับไว้ได้นั้นส่งไปให้ชุมกวน ณ ปากน้ำเมืองกงตั้ง แล้วจิวยี่ยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่ตำบลลิมกัง หวังจะคิดอ่านไปตีเมืองลำกุน

ตอนที่ ๔๗

ฝ่ายเล่าปีจึงจัดแจงสิ่งของสำหรับเลี้ยงทหารให้ชุนเชียนนำไปให้จิวยีชุนเชียนก็เอาสิ่งของทั้งนั้นไปให้จิวยี จิวยีจึงถามชุนเชียนว่า บัดนี้ล่าปีนายทำน้ำด้วยต่ำบลใด ชุนเชียนจึงบอกว่า เล่าปีกับชงเมืองคุ่มทารามาตั้งอยู่ ณ ปากน้ำเมืองอิวากัง จิวยีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสะตุ้งขึ้น แล้วว่าให้ชุนเชียนกลับไปก่อนเดิดต่อวันอื่นเราจึงจะไปเยี่ยมเล่าปี ชุนเชียนก็ลาจิวยีกลับไป โลซกจึงถามจิวยีว่า ชุนเชียนบอกทำน้ำด้วยเล่าปีกับชงเมืองคุ่มทารามาตั้งอยู่ปากน้ำเมืองอิวากัง และทำน้ำด้วยต่ำบลใด จิวยีจึงบอกว่า เราตกใจสะตุ้งขึ้นนั้นเพราะเหตุว่าเล่าปีกับชงเมืองชิงอาเมืองล่ากุ่นเป็นมั่นคง ซึ่งเราทำการครั้งนี้ได้เสียเงินทองและสิ่งของเป็นบานหนึ่งจกหารเป็นอันมาก อันเมืองล่ากุ่นนั้นเหมือนหนึ่งอยู่ในเงือ้มือเรา เมื่อเล่าปีกับชงเมืองล่ากุ่นแล้ว เรา ก็จะมีความน้อยใจ เห็นจะถึงแก่ความตาย เราจึงตกใจสะตุ้งขึ้นเพราะเหตุฉนั้น โลซกจึงว่า ท่านจะคิดอุบัติประการได้จึงจะให้เล่าปีกับชงเมืองยกทหารถอยไปให้ไกลแคนเมืองล่ากุ่นได้ จิวยีจึงตอบว่า เราจะคิดอ่านให้ไปว่ากล่าวเล่าปีแต่โดยดีก่อน ถ้าเล่าปีไม่ฟังเราจึงจะคิดกำจัดเสียให้ได้ โลซกจึงว่า ท่านคิดนี้ชอบอยู่ แม้ท่านจะไปหาเล่าปีเมื่อได้ช้าพเจ้าจะไปด้วย และจิวยีจึงพาโลซกับทหารสามพันลงเรือรวมกันจากกองทัพหวังจะไปหาเล่าปี

ฝ่ายชุนเชียนครั้นมาถึงก็อาเนื้อความซึ่งจิวยีว่ากล่าวนั้น เล่าให้เล่าปีฟังทุกประการ เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาแก่ชงเมืองว่า อันจิวยีจะมาค่านับตอนเรานี้ท่านยังเห็นประการได้ ชงเมืองจึงว่า อันนี้ใจจิวยีนั้นไม่ได้นับถือข้าพเจ้ากับท่าน ซึ่งจะมาค่านับตอนโดยปกตินั้นหมายได้ ซึ่งจิวยีจะมาบัดนี้ เพราะมีความสงสัยว่าท่านจะซึ่งอาเมืองล่ากุ่น เล่าปีจึงถามว่า ถ้าจิวยีมาเป็นชนวนทัพเราจะคิดอ่านประการได้ ชงเมืองจึงกระซิบบอกเนื้อความให้เล่าปีตอบจิวยี แล้วให้ทหารจัดเรือรบออกไปทอดอยู่ ณ ปากน้ำ แม้เห็นจิวยีมาโดยร้ายก็ให้ช่วยกัน

รบพุ่งป้องกันไว้ พอคนใช้เข้ามาบอกว่า บัดนี้จิวยีกับโลซกคุมทารายกมา ประมาณสามพัน เล่าปี่จึงให้จูล่งคุมทาราประมาณห้าสิบออกไปรับจิวยีถึ่งนอกค่าย จิวยีจึงให้ทหารทั้งปวงอยู่แต่ภายนอก แล้วพาโลซกเข้าไปในค่าย เล่าปี่ กับชงเบ้งลงไปรับจิวยี โลซกขึ้นมาให้นั่งที่สมควร ถ้อยที่ถ้อยคำนับกัน แล้ว เล่าปี่สั่งให้แต่งโถะเชญจิวยี โลซกเสพย์สุรา เล่าปี่จึงสรรเสริญจิวยีว่า ซึ่งท่านคิด awan กำจัดใจโนเลียได้นั้น อาณาประหาราชภูมิได้ความสุข เพราะทำน จิวยีจึงถาม เล่าปี่ว่า ซึ่งท่านคุมทารามาตั้งอยู่ที่นี่ ท่านคิดจะยกไปตีอาเมืองลำกุ่นหรือ เล่าปี่ จึงตอบตามคำชงเบ้งกระซิบสั่งว่า ซึ่งข้าพเจ้ายกมาตั้งอยู่ที่นี่ เพราะคิดว่าท่านจะยกไปตีอาเมืองลำกุ่น ข้าพเจ้าจะคุมทาราไปช่วยเป็นการเร็ว เม้ท่านไม่ไป ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะไปตีอาเมืองลำกุ่นให้ จิวยีได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ตัวเราเป็นชาติทหาร อยู่เมืองกังตั้งก็คิดอยู่ว่า จะยกกองทัพไปตีอาหัวเมืองฝ่ายเหนือให้เป็นบ่าเหนือมือไว้ พอใจโดยกองทัพลงมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ เราได้ออกมาตั้งสู้รบจนใจโจนแตกหนึ่งไปแล้ว เรา ก็เสียเสบียงอาหารและเงินทองจากทหารเป็นอันมาก อันเมืองลำกุ่นบัดนี้เหมือนหนึ่งอยู่ในเงื่อมมือเรา เม้จะคิดอาเมือได้ก็จะได้โดยง่าย เหตุใดท่านจึงถามว่าเราจะไม่เอาหรือ เล่าปี่จึงตอบว่า เมือใจโจนแตกไปนั้นได้ให้ใจหย่อนอยู่รักษาเมืองลำกุ่น แล้วแต่ทหารเอกซึ่งมีฝีมืออยู่รักษาด้านทางเป็นหล่ายต่ำบล อันใจหยันนั้นก็มีกำลังกล้าหาญนัก ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านทำการจะไม่สมความคิด จิวยีจึงว่า เม้เราตีอาเมืองลำกุ่นไม่ได้ท่านก็จะยกไปตีอาเกิด เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า จิวยีว่าทั้งนี้โลซกกับชงเบ้งจะเป็นพยานเราด้วยสืบไปภายหน้าถ้าจิวยีจะคืนคำเสีย เราจะได้อ้างท่านหันสองเป็นพยาน จิวยีจึงว่า ตัวเราเกิดมาเป็นชาติ ได้ลั่นวาจากอกมาแล้วก็ไม่คืนคำเสีย ชงเบ้งจึงแก่ลังว่า อันจิวยีนี้แม้จะเจรจาสิ่งใดก็มั่นคงนัก อันเมืองลำกุ่นนั้นให้จิวยีไปตีก่อน ถ้าขัดสนประการใดเล่าปี่จึงยกไปทำการต่อภัยหลัง จิวยีกับโลซกกล้าเล่าปี่ลงเรือกลับไป

เล่าปี่จึงว่าแก่ชงเบ้งว่า อันจิวยีจะยกกองทัพไปตีอาเมืองลำกุ่นนั้นก็จะได้เป็นมั่นคง แต่เราคิดวิตกอยู่ว่าทุกวันนี้เราหมายมือจะอาศัยมีได้ ชงเบ้งจึงว่า เดิมข้าพเจ้าได้ว่ากล่าวให้ท่านอาเมืองเกงจ้วไว้เป็นที่อาศัยจะได้คิดการต่อไป

ทำนกไม่ฟังคำชี้พเจ้า บัดนี้ทำนได้คิดแล้วหรือจึงคิดวิตกดังนี้ เล่าปีจึงตอบว่า แต่ก่อนทำนว่านั้นก็จริง ซึ่งเรามีเมืองเกงจวไว้เป็นที่อาศัยนั้น เพราะเหตุว่า เป็นเมืองของเล่าเปียง บัดนี้เมืองเกงจวเป็นเมืองของโจโฉแล้ว เราจะต้อง คิดอ่านเอาให้ได้ ซึ่งเบ่งจึงว่าทำนอย่าวิตกเลย จงดอยู่ให้จิ้ย์ตีอาเมืองลำกุ่นให้ ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะคิดอ่านเป็นกลอนบ้ายมให้ยกแก่ทหารทั้งปวง จะให้ได้มีเมือง ลำกุ่นโดยง่าย เล่าปีจึงถามว่าทำนจะคิดอ่านทำประการใด ซึ่งเบ่งจึงว่าทำนอย่า เพื่อถูกก่อนแลย ต่อภัยหลังจึงค่อยรู้ เล่าปีมีความยินดีให้ตอบประการใด

ฝ่ายจิ้ย์กับโลซกครั้นกลับมาถึงค่าย โลซกจึงถามจิ้ย์ว่า เหตุใดทำน จึงว่าแก่เล่าปีว่า ถ้ายกกองทัพไปรบอาเมืองลำกุ่นไม่ได้ก็ให้เล่าปีไปตีอาเดิด จิ้ย์จึงตอบว่า ซึ่งเราว่าแก่เล่าปีนี้เป็นค่าลวง เพราะเหตุว่าจะให้เล่าปีกำเริบ แล้วว่าครั้นนี้เราจะยกไปตีอาเมืองลำกุ่น ผู้ใดจะอาสาเป็นกองหน้า เจียวชิมจึงว่า ตัวข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารเป็นกองหน้าไป จิ้ย์จึงจัดแจงทหารห้ามัน ให้ ซึ่ง เตงษองไปด้วยเจียวชิม และสั่งว่า ให้รับยกข้ามแม่น้ำชั้นกั่งไปก่อน เราจึง จะยกกองทัพหลวงตามไปภัยหลัง เจียวชิม ซึ่ง เตงษองก็ลาจิ้ย์คุมทหาร ห้ามยกไปจะรบอาเมืองลำกุ่น ครั้นมาถึงค่ำอีเหลง ซึ่ง เตงษองก็คิดกันว่า จะรบพุ่งทักหาญเข้าไปทางด้านนั้นไม่ได้ จึงคุมทหารอ้อมทางไปใกล้เมืองลำกุ่น แล้วก็ให้ตั้งค่ายมั่นอยู่

ฝ่ายม้าใช้จึงอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่โจทยินว่า บัดนี้กองทัพเมือง กังตั้งยกมาตั้งค่ายมั่นอยู่ใกล้เมืองเรา โจทยินได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาแก่ทหาร ทั้งปวงว่า บัดนี้จิ้ย์ให้ซึ่ง เตงษองคุมทหารยกมาหวังจะทำอันตรายเมืองเรา อันเสบียงอาหารในเมืองนี้ก็มีอยู่เป็นอันมาก จำเราะจะตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ให้ ข้าศึกชัดสนเสบียงก็จะยกกองทัพกลับไปเอง จิวชิมจึงว่า ซึ่งจะตั้งมั่นอยู่ในเมือง ฉะนั้นข้าศึกก็จะได้ใจ ประการหนึ่งทหารทั้งปวงก็จะคิดเสียใจว่าเราย่อท้อ ข้าพเจ้า จะขออาสาคุมทหารห้าร้อยออกด้านหน้าไว้ โจทยินเห็นชอบด้วยจึงจัดทหาร ห้าร้อยให้ จิวชิมก็คุมทหารเปิดประตูเมืองออกไปรบกับเตงษองได้ห้าเหลง เตงษองก็ถอยหนี และจิวชิมนั้นก็ชั้นมาไล่บุกรุกไป เตงษองเห็นดังนั้นก็ชั้นมา หยุดอยู่ แล้วประการแก่ทหารทั้งปวงให้ล้อมจิวชิมเข้าไว้ จิวชิมก็สู้รบอยู่ใน

ระหว่างทหารเป็นสามารถ

ขณะนั้นโจทย์อยู่บนหอ robe เห็นท่าทางของล้อมจิวชั่มเข้าไว้ จึงแต่งตัวใส่เกราะชั้نم้าพาทารปะมาณสามร้อย รับยกออกจากประตูเมืองฝ่ายพันพากซ้าศึกเข้าไปหวังจะแก้จิวชั่ม ฝ่ายซีเช่งเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้ารบกับโจทย์อยู่เป็นช้านาน ซึ่งด้านท่านมีได้ก็ซักม้าถอยไป โจทย์ก็พางิวชั่มออกมากได้ ครั้นเหลือดูเห็นท่าทางยังเหลือตามอภินามปะมาณห้าสิบคน โจทย์จึงพางิวชั่มกลับเข้าไปรบพุ่งด้วยเจียวชิม หวังจะแก้คันท่าทางทั้งปวง ฝ่ายโจชุนอยู่บนหอ robe เห็นโจทย์ออกไปรบพุ่งกันอยู่ ก็ขึ้นม้าถือหวนพาทหารหนุนออกไปช่วยรบพุ่งตะลุมบอน ได้ฝ่ายพันกันตายเป็นอันมาก และเจียวชิม ซึ่ง เช่ง ด้านท่านมีได้ก็พาทหารซึ่งเหลือน้อยไป โจทย์เมียชนะก์พาโจชุนกับจิวชั่มแลบท่ารถลับเข้าเมือง

ฝ่ายเจียวชิมครั้นมาพบกองทัพจิวชิม ก็เอาเนื้อความซึ่งได้รับพุ่งแลแทกมานั้นเล่าให้จิวชิมฟังทุกประการ จิวชิมได้ฟังดังนั้นก็กรุณาสั่งให้ท่าทางเอารัวเจียวชิมไปฆ่าเสีย ที่ปรึกษาและท่าทางทั้งปวงขอโทษเจียวชิมไว้ จิวชิมจึงจัดแจงท่าทางจะยกเข้าตั้งประชิดเมืองลำกุน กำเหลงจึงว่า ซึ่งจะยกเข้าตั้งประชิดเมืองลำกุนนั้นไม่ได้ ด้วยโจทย์ให้โจหองผู้น้องคุมหาหารไปตั้งอยู่ ณ ด่านอิเหลง บัดนี้กองทัพเรายกอ้อมเข้ามาพื้นด่านอิเหลงแล้ว ครั้นโจหองรู้ก็จะยกตีกระหนานมา ข้าพเจ้าจะขออาสาไปติดด่านอิเหลงให้ท่าทางโจหองระส่ำระสาย แล้วจึงยกเข้าไปตั้งประชิดเมืองทำการรบพุ่งสิบไป จิวชิมเห็นชอบด้วยก็จัดท่าทางให้กำเหลงสามพัน กำเหลงคุมหาหารรับกลับไปใกล้ด่านอิเหลง

ฝ่ายม้าใช้ก์เอานื้อความมาบอกแก่โจทย์ว่า บัดนี้จิวชิมให้กำเหลงยกไปติดด่านอิเหลง โจทย์ได้ฟังจึงเบริกษาแก่ท่าทางทั้งปวง ต้นเกียรติจึงว่า ถ้าจะให้ร้าเสียด่านอิเหลงแล้ว เราจะป้องกันเมืองลำกุนไว้มิได้ โจทย์จึงให้โจชุนกับจิวชิมคุมหาหารลอบไปทางลัด จะได้ช่วยโจหองรบพุ่งป้องกันด่านอิเหลงไว้ให้ได้ โจชุนกับจิวชิมคุมหาหารลัดไปถึงกลางทาง แล้วให้ท่าหารวินไปปะอกโจหองว่า บัดนี้โจทย์ให้เราหันสองคุมหาหารยกมาช่วย ให้โจหองเร่งยกอภินามรบกับกำเหลง เรายังจะตีกระหนานเข้าไป ท่าหารม้าใช้ก์รับไปปะอกโจหอง โจหองได้ฟังดังนั้นก็มี

ความยินดี จึงให้จัดแจงพิธีรับไหว้

ฝ่ายกำเหลงครั้นมาถึงต่าນอิเหลงก์ตั้งค่ายประชิดอยู่ โจหองเห็นดังนั้น ก็คุมทหารเปิดประตูค่ายออกไปปวนหุ่งเป็นสามารถแล้วทำถอยหน้าไป ขณะนั้น กำเหลงก์เข้าอยู่ในค่ายอิเหลง ฝ่ายโจหองซึ่งหน้าไปนั้น ครั้นพบโจชุน วิวัฒจึงเล่า เนื้อความให้ฟังทุกประการ ครั้นเวลากลางคืนโจหอง โจชุน วิวัฒกับคุมทหาร ล้อมค่ายอิเหลงไว้ ม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปบอกแก่จิวยิ่ว่ากำเหลงติด่านอิเหลงได้ แล้วเข้าตั้งอยู่ในค่าย บัดนี้โจหอง โจชุน วิวัฒคุมทหารเข้าล้อมค่ายอิเหลงไว้ จิวยิ่วจึงดังนั้นก็ตกใจ ยังไม่ทันปรึกษาประการใด เทียบหาจึงว่าขอให้แบ่งทหารไปช่วยกำเหลง จิวยิ่วจึงตอบว่า ซึ่งท่านจะให้แบ่งทหารไปช่วยกำเหลงนั้นทหารในกองทัพเราก็จะเบาลง เกลือกรู้ถึงโจหิน โจหินก็จะยกกองทัพมาตี เรา ก็จะเสียทีแก่ข้าศึก

ลิบองจึงว่า อันกำเหลงนั้นมีมือเป็นทหารเอกในเมืองกังตั้ง ซึ่งท่าน จะไม่แบ่งทหารไปช่วยนั้นกำเหลงก็จะน้อยใจ ทั้งการของเราก็เสียไป จิวยิ่วจึง ตอบว่า ตัวเราคิดจะครรชแบ่งทหารแล้วก็ไปเองเสียอีก แต่ค่ายซึ่งตั้งอยู่นี้ เกลือกคนหั้งปวงจะรักษาไว้ไม่ได้ ลิบองจึงว่าให้เลงทองอยู่รักษาค่ายไว้แต่ใน สิบวัน ท่านเป็นกองหลวง ข้าพเจ้าจะขออาสาเป็นทัพหน้ายกไปช่วยกำเหลงจึง จะคราว จิวยิ่วจึงสั่งให้เลงทองอยู่รักษาค่าย เลงทองจึงตอบว่า ท่านใช้แล้วข้าพเจ้า ไม่ชัด แต่ในสิบวันนี้ข้าพเจ้าจะรักษาค่ายไว้ให้ได้ ถ้าพ้นกว่านั้นเห็นจะเกลือ กำลัง

จิวยิ่วจึงว่าในสิบวันเราจะกลับมาให้ถึง แล้วแบ่งทหารให้เลงทองไว้ หมื่นหนึ่ง เหลือนั้นจิวยิ่วกับลิบองก็ยกไป ถึงกลางทางลิบองจึงว่า ต่าນอิเหลงนี้ ข้างทิศใต้มีทางลัดไปเมืองลำกุ่นอยู่ทางหนึ่ง ขอให้ท่านแต่งทหารไปตัดไม้ล้ม ขวางทางไว้ให้มาก แม้โจหองหน้าไปทางนั้นเห็นจะได้ความชัดสน ก็จะทึ้งม้าแล เครื่องศัสราชเสีย เรายกจะได้ไว้เป็นกำลัง จิวยิ่วเห็นชอบด้วย จึงจัดแจงพิธี ห้าร้อยให้ไปตัดไม้ขวางทางไว้ตามคำลิบอง แล้วจิวยิ่ว ก็ยกกองทัพไปใกล้ด่าน อิเหลง จิวยิ่วจึงปรึกษาแก่ทหารหั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาตีฝาเข้าไปบอกกำเหลงให้รู้ ว่าเรายกกองทัพมาถึงแล้ว ให้กำเหลงรับหักออกมานะ เรายกจะตีกระหนานเข้าไป

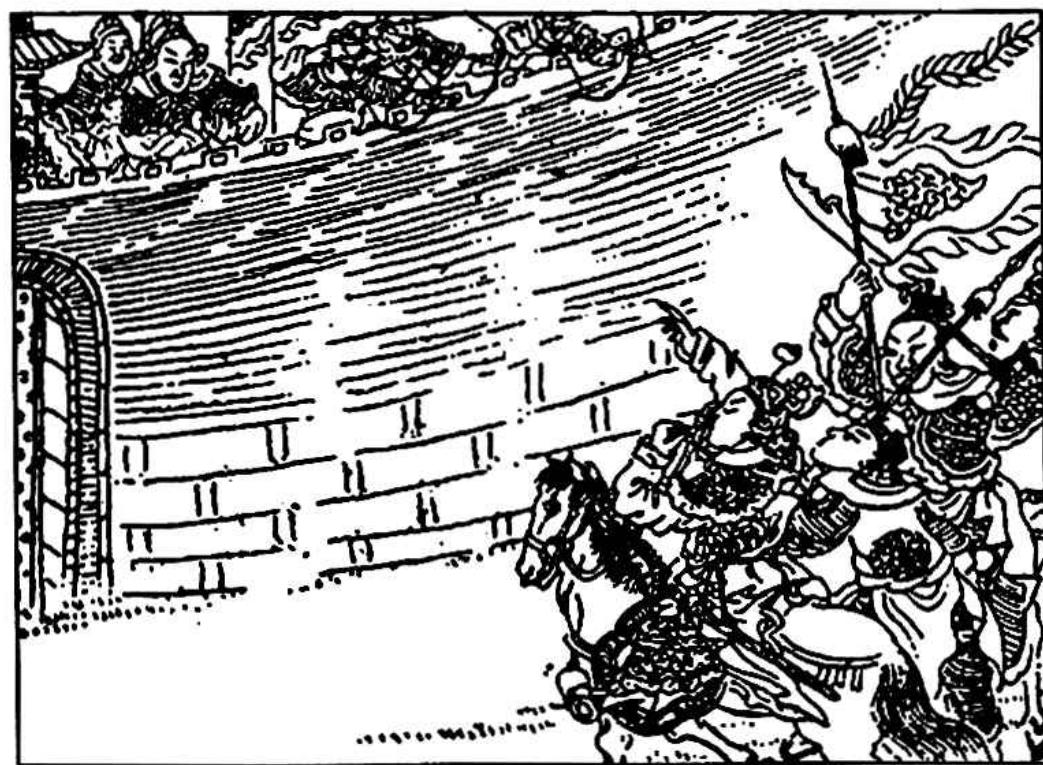
จิวท่ายรับอาสาขันม้ารำน้ำต์ฝ่าทหารโจหงอเข้ามาถึงริมค่าย กำเหลงเห็นดังนั้น ก็เปิดประตูรับจิวท่ายเข้ามา จิวท่ายจึงบอกเนื้อความแก่กำเหลง กำเหลงได้ฟัง ดังนั้น ก็มีความยินดีจึงจัดแจงทหารเตรียมไว้

ฝ่ายโจหงอ ใจชุนก๊กแต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปถึงโจทย์เป็นใจความ ว่า ข้าพเจ้าล้อมกำเหลงไว้ บัดนี้จิวยีบยกกองทัพมาช่วยกำเหลง แล้วโจหงอก็ จัดแจงทหารเตรียมมั่นไว้ทั้งสองด้านหวังจะสู้รบจิวยี กำเหลง ขณะนั้นจิวยีจึงขับทหารเข้ารับพุ่งกับโจหงอเป็นสามารถ ฝ่ายกำเหลงได้ยินเสียงรบพุ่งอื้ออึง ก็ คุณทหารตีกระหนานออกมากำเพี้ยนทหารโจหงอลงล้มตายเป็นอันมาก โจหงอ ใจชุน จิวชั้ม ต้านทานมิได้ก็พาทหารหนีไปทางลัด จิวยีก็คุณทหารตามรบไป ทหาร โจหงอเห็นไม่ไล่นั้นช่วงทางอยู่จะไปนั้นไม่สะดวก จึงทิ้งม้าแล้ววุชเสียพากัน รับหนีไปแต่ตัว

ขณะเมื่อจิวยีคุณทหารตามไปนั้นได้ม้าแล้ววุชเป็นอันมาก แล้วก็รับ ตามไปถึงปากทาง พบกองทัพโจทย์ซึ่งรู้หนังสือโจหงอแล้วยกกองทัพมาช่วย นั้น ได้รบพุ่งกันเป็นสามารถ จนเวลาเย็นมิได้แพ้ชนะกัน โจทย์จึงพาโจหงอ ใจชุนกลับเข้าเมืองลำกุนแล้วปรึกษากันว่า บัดนี้เราเสียต่านอิเหลงแล้ว เที่นรา จะป้องกันเมืองลำกุนไว้มิได้ ก็ฉึกหนังสือซึ่งโจหงอให้ไว้ออกดู ครั้นแจ้งเนื้อความ ทั้งปวงแล้วก็ให้อาชงชื่นไปปักเรียงไว้รอบเชิงเทิน ให้ทหารทั้งปวงหาบตะพาย อาหารทำประหนึ่งจะพากันหนีไปจากเมือง แล้วสั่งตันเกียว จิวชั้มให้เปิดประตู เมืองไว้สามประตู ให้ชุดหลุมริมประตูอาดินเกลี้ยปากหลุมไว้อย่าให้เห็นรอย เมื่อทหารจิวยียกเข้ามานั้นก็จะตกหลุมลง จึงจะจับได้โดยง่าย และทำหั้งสองนี้ ให้เกณฑ์ทหารเก้าหันท์ซึ่งไว้ทั้งสามประตู แม้เห็นจิวยีคุณทหารเข้ามาก็ให้รับ ป้องกันไว้พลา ต่อได้ยินเสียงประทัดเมื่อใด ก็ให้ทหารเก้าหันท์ช่วยกันระดม ยิงจงกวดขัน ครั้นสั่งให้ทำการเสร็จแล้ว โจทย์ ใจชุน ก็พาทหารซึ่งตะพาย เสนบียงนั้นทำเป็นหนีออกจากเมือง

ฝ่ายจิวยีชี้นดูบนหอรอบมิได้เห็นทหารอยู่รักษาหน้าที่กำแพงเมือง แล้ว เห็นโจทย์ ใจชุน พาทหารตะพายเสนบียงออกจากเมืองดังนั้น ก็คิดว่าโจทย์ ใจชุน จะหนีไป จิวยีจึงลงมาจากหอรับ แล้วสั่งทหารกองหน้าให้เข้ารบด้วย

รูปที่ ๑๐๔ ต้นเกียวยิงเกาหันท์ถูกจิวยีตกม้า

รูปที่ ๑๐๕ จุลังร้องบอกจิวยีว่า ชงแม้ให้มาตีเมืองล่ากุนได้แล้ว

โจทย์น โจหง ให้ปักชัยขาดกันเข้ารับเป็นสมารถ ตัวเราจะคุณทหารเป็นทัพหนุน แม้กองหน้าได้ยินเสียงม้าล่อแล้วให้เร่งหักเข้าไป ฝ่ายทหารกองหน้าแลบีกชัยขาดก็ยกเข้ารับโจทย์น โจหงเป็นตะลุมบอน แล้วจิวย์ให้จิว่าทำยั่งม้าออกไป ern ด้วยโจทย์นได้สิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน จิวย์จึงให้ยันตั่งขับม้าเข้ารับกับโจหงได้สามสิบเพลง โจทย์น โจหงมีได้เข้าเมืองลำกุนทำถอยหนีไปทางทิศเหนือ จิว่าทำย ยันตั่งเห็นดังนั้นก็ขับม้าไล่ติดตามไป จิวย์ก็ขับทหารหนุนไปจนถึงชานกำแพงเมือง เห็นประทูเมืองนั้นเปิดอยู่ ก็แลเข้าไปดูมีได้เห็นทหารรักษากองทู จิวย์ก็พาทหารประมาณห้าสิบคนเข้าในประทูเมือง

ฝ่ายตันเกียวก็ว่า อันความคิดมหาอุปราชให้หนังสือไว้นี้ดีนัก อุปมาดังเทพดาเข้าด้ลใจ พอดียินเสียงประทัดก็ให้ทหารยิงเกาทันท์ระดมไปเป็นอันมาก แล้วตันเกียวก็ยิงเกาทันท์ไปถูกขาชัยจิวย์ตกม้าลง จิวั้มเห็นดังนั้นก็คุณทหารเข้าไปจะจับเอาตัวจิวย์ พอชีเช่น เตงของเข้ามาทันก็ช่วยป้องกันจิวย์ไว้แล้วพยุงขึ้นม้าจะถอยมาจากเมือง ตันเกียวก็ขับทหารไล่รุนพุ่งไป เหล่าทหารจิวย์นั้นตกหลุมลงเป็นอันมาก ตันเกียวจับได้บ้าง ष่าเสียบ้าง ชีเช่น เตงของก็ป้องกันจิวย์ออกจากเมืองได้ถึงนอกเมือง เที่ยหากาเห็นจิวย์ถอยมาก็ตีม้าล่อขึ้น หวังจะเรียกทหารทั้งปวงให้กลับมา จิว่าทำยกับยันตั่งได้ยินเสียงม้าล่อ ก็พาทหารถอยมาตามลัญญาณ

ฝ่ายโจทย์น โจหงเห็นดังนั้น ก็คุณทหารแยกกันเป็นสองกองตามตีกระหนาบไป จิวย์แลบทหารก็ถอยเข้าค่าย จิวย์ซักกลุกเกาทันท์ออกเสียแล้วให้หมอรักษาแผล อันความเจ็บปวดนั้นเป็นคราว ๆ หมอจึงว่าลูกเกาทันท์นี้ใส่ยาพิษ ให้ทำน้ำดับความโกรธเสีย แม้มีความโกรธแล้วเมื่อใดพิษยาก็จะกำเริบขึ้น เที่ยหากาจึงสังทหารทั้งปวงให้ตรวจตรารักษาค่ายไว้จังมั่นคง อย่าให้ทีปรึกษาแลบทหารทั้งปวงเอกสารสิ่งใดไปปรึกษาแก่จิวย์ ถ้าขัดสนสิ่งใด ก็ให้นายทพนายกองช่วยกันปรึกษา จะได้ป้องกันอันตรายไว้กว่าจิวย์จะคลาย

ฝ่ายโจทย์น โจหงจึงให้จิวั้มคุณทหารไปร้องด่าจิวย์ที่หน้าค่ายเป็นข้อหมายช้าถึงสามวัน เที่ยหากาท้ามทหารทั้งปวงไว้มให้ออกรบ แล้วปรึกษาแก่นายทพนายกองว่า บัดนี้จิวย์ป่วยอยู่ เราจะคิดอ่านให้จิวย์เลิกกองทัพกลับไป

บอกเนื้อความแก่ชุนกวน แล้วจึงค่อยยกกองห้ามมาทำการลีบไป นายห้ามนายกองมีได้ว่าประการใด

ขณะเมื่อจิวยิ่ป่วยอยู่นั้น ได้ยินเสียงห้ามใจหยินมาร้องค่าว่าห้ามทายทุกเวลา แต่จิวยิรับความโกรธไว้ ด้วยกลัวพิษยาจะกำเริบขึ้น ครั้นอยู่มาวันหนึ่งใจหยินคุณทหารมาถึงหน้าค่ายจิวยิ แล้วให้ตีดังกลองให้ร้องอ้ออิงทำประหนึ่งจะเยี้ยจิวยิ ฝ่ายจิวยิได้ฟังดังนั้นก็ถามบรรดาคนพยาบาลว่าเสียงสิงได้ชึ้นอ้ออิงอยู่ คนพยาบาลจึงบอกว่า ทหารในกองห้ามซึ่งเรียกหัดอาวุช จิวยิได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าห้ามใจหยินมาร้องห้ามทายเป็นหลายวันเราก็รู้อยู่ จึงให้หาตัวเที่ยนาามาแล้วว่า ตัวเราเป็นแม่ทัพป่วยอยู่ และใจหยินให้ทหารมาร้องห้ามทายเป็นช้อยยาบช้ำถึงสามลีรัน ตัวท่านเป็นปลัดหัพเหตุได้เจ็บนิ่งเสียมีบูกแก่เรา เที่ยนาามีจึงว่า ช้าพเจ้ามิได้นอกแก่ท่านนั้น เพราะเกรงอยู่ว่าท่านจะโกรธ แลก เกาหันที่นั้นจะกำเริบขึ้น จิวยิจึงว่า ท่านนิ่งเสียไม่ออกสู้รบจะนี้จะคิดอ่านประการใดหรือ เที่ยนาามีจึงว่า ช้าพเจ้ากับทหารทั้งปวงบริษากันเห็นว่า ตัวท่านป่วยอยู่ จะขอเลิกกองห้ามกลับไปเมืองกังตั้งก่อน แล้วจึงค่อยยกมาทำการศึกด้วยใจหยิน จิวยิได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นแล้วว่า ตัวเราแลบท่านทั้งปวงเป็นทหารกินเบี้ยหวัด แต่ตัวเรานี้คิดจะสนองคุณนายจึงมาทำการหั้นนี้ ถึงมาตรวจว่าชีวิตเราจะตายในห้ามกลางศึก ก็ให้อาบน้ำปิดชาจากไฟไว้ เร่งทำการต่อไป และท่านทั้งปวงเป็นนายหมวดนายกองสิ้นทุกคน เหตุได้มาวิตกถึงเราป่วยอยู่ และมิได้ยกอกรอบพุ่งด้วยช้าศึกนั้นมิสมควร แล้วจิวยิก็แต่งตัวใส่เกราะถือหวนเข้มม้า ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ชวนกันตามจิวยิื่ออกมาถึงประตูค่าย

ฝ่ายใจหยินใช้ทหารมาร้องค่าว่า อ้ายจิวยิ่นอายก็ยังอ่อนอยู่ แต่ความคิดนั้นกำเริบโวหังนัก ชีวิตมีจะตายในกลางศึกครั้นนี้ จิวยิได้ฟังดังนั้นก็ขับม้าออกไปแล้วร้องว่า ตัวกูอยู่นี่ແนใจหยิน มีอย่างว่าหมายบช้ำเลย จะรับกันก็มาเดิด จึงให้พัวเจี้ยงขับม้าอกรอบด้วยใจหยิน และจิวยิเร่งขับทหารหนุนออกไป ในขณะนั้นพอพิษยากำเริบขึ้นอาเจ็บโนล็อตอกมาตกม้าลง ใจหยินเห็นดังนั้นก็คุณทหารรับฝ่าพื้นเข้าไป เหล่าทหารจิวยิก็รับพุ่งต้านทานไว้ และป้องกันจิวยิ เข้าไปในค่ายช่วยกันแก่ไขพื้นที่นั้น ฝ่ายใจหยินก็ยกห้ามกลับเข้าเมือง

เหยี่ยหาจึงถามจิวยิ่ว่า เมื่อท่านป่วยอยู่ฉะนี้จะคิดอ่านประการใด จิวยิ่งค่อยกระซิบบอกว่า ท่านอย่าวิตกเลย เราคิดการไว้ได้แล้ว จึงบอกเหยี่ยหาว่า เราจะแต่งให้คนสนิทเข้าไปพูดจาว่าเราถึงแก่ความตายแล้ว ซึ่งจะอยู่ด้วยนายหัวพนายกองนั้นไม่ได้ จึงหนีเข้าไปหาโจทย์ โจทย์นกจะมีใจกำเริบยกมาตีค่ายเราเป็นมั่นคง เราจึงจะทิ้งค่ายเสียแต่ทหารไปชุมน้ำรีส์กอง แล้วให้ตีกระหนานเข้ามาก็จะจับเอาตัวโจทย์ได้โดยง่าย เหยี่ยหาเห็นชอบด้วย จิวยิ่ก์สั่งทหารทั้งปวงให้ร้องให้ขึ้นว่าจิวยิ่ถึงแก่ความตายแล้ว ให้อาชงชาขึ้นปักหน้าค่ายทหารทั้งปวงนั้นก็ให้ผู้ข้าวห่ำขาวลัน แล้วก์สั่งทหารให้ทำการตามคิดไว้

ฝ่ายโจทย์นจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เราให้ร้องด่าจิวยิ่เป็นข้อทายน้ำ จิวยิ่โกรธอกรมารบก์ท่าทำสิ่งใดเราได้ไม่ จนอาเจียนโลหิตออกมา เราเห็นชีวิตจิวยิ่นั้นจะถึงความตายครั้งนี้เป็นมั่นคง พอทหารเข้ามานอกโจทย์นว่า บัดนี้ทหารจิวยิ่สิบสองคนจะเข้ามาหาท่าน โจทย์นจึงให้ทาเข้ามาแล้วถามว่า บัดนี้ตัวมาด้วยเหตุสิ่งใด ทหารสิบสองคนนั้นจึงบอกว่า ทหารสิบคนนี้เป็นทหารจิวยิ่อันทหารสองคนนั้นเป็นทหารโจโฉจิวยิ่จับไว้ได้ เมื่อจิวยิ่อกรมารบด้วยท่านนั้น จิวยิ่อาเจียนโลหิตออกมาก็กลับเข้าค่าย อยู่หน่อยหนึ่งจิวยิ่ก์ตาย บัดนี้เหยี่หาเป็นแม่ทัพบังคับการกำเริบทำการตามอ่าาภaoใจ ข้าพเจ้าทั้งนี้อยู่ไม่ได้จึงพาภันหนี มาหวังจะพึงท่าน

โจทย์นได้ฟังดังนั้นจึงพิศดูทหารทั้งสองคนนั้นก็จำได้ว่าทหารโจโฉ ก์สิบสองสัยมีความยินดี จึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า จิวยิ่ถึงแก่ความตายแล้ว เวลาค่าวันนี้เราจะยกทหารคุมออกไปปล้นอาค่ายเหยี่หาให้จงได้ ซึ่งอาศพจิวยิ่นั้นมาตัดอาศรีจะส่งขึ้นไปให้โจโฉ ณ เมืองหลวง ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย โจทย์นจึงให้ตันเกียวยอยู่รักษาเมือง วิวัฒคุมทหารเป็นกองหน้า และตัวโจทย์นั้นเป็นกองหลวง ให้โจทองกับโจชุนคุมทหารเป็นกองหลัง ครั้นเวลาประมาณเยามเช้าก็ยกออกไปถึงหน้าค่ายเหยี่หาไม่ได้เห็นคนในค่าย โจทย์นจึงคิดว่าจิวยิ่ทำกลอุบายไว้ฉะนี้ ก็ให้ถอยทับจะกลับเข้าเมือง พอดียินเสียงประทัดเหลหารให้ร้องอืืออึงหั้งสี่ด้าน แล้วเห็นเข้ามาหิศตะวันออกนั้นยังตั้งเจียวัฒคุมทหารตีเข้ามา ข้างหิศตะวันตกนั้นพัวเจี้ยงกับจิวยิ่ห้ายตีกระหนานเข้ามา

ซึ่งกับเด็กของคุณทหารตีเข้ามาชั่งทิศใต้ ตันบูกับลินของคุณทหารตีตะลุมบน เด็กมาฝ่ายทิศเหนือ และทหารจิวยื่นฟันทหารใจยินล้มตายเป็นอันมาก ใจยิน กับทหารหั้งปวงต้านทานมิได้ก็พากันแตกหนี้แยกไปเป็นสามทาง ใจยินนั้น เหลือทหารประมาณยี่สิบคน ครั้นเวลาสามยามเช้าพอบนใจหองจะพากันกลับ เข้าเมือง เท็นแล่งห้องคุณทหารมาตั้งสักดอยู่ ใจยินก็พาใจหองหนี้ไปถึงปากทาง พอบนกำแพงก้าวสักดอยู่ ใจยินกับใจหองเข้ารับกับกำแพงเป็นสามารถ ต้านทานกำแพงมิได้ก็พากหัวรำประมาณยี่สิบคนหนี้จะไปทางเมืองชงหยง ครั้น เวลารุ่งเช้านายทหารหั้งปวงก็เข้าไปหาจิวยี่ จิวยี่จึงพาทหารใหญ่น้อยหั้งนี้จะ เข้าไปในเมืองลำกุน

ตอนที่ ๔๔

ขณะเมื่อจิวยิ่ยกองห้ามจะตีเอาเมืองลำกุนนั้น ฝ่ายเล่าปีกับชงเบ็งก์ พาเล่าก์ กวนอู เตียวหุย จูล่งแลหหารหั้งปวงยกตามกองห้าพิวี่ม่าตั้งซุ่มอยู่ กลางทาง ชงเบ็งจึงให้ม้าใช้ลอบไปค่อยฟังเหตุการณ์ซึ่งจิวยิ่กับโจทย์ในรัตน์นั้น ฝ่ายม้าใช้กลับมาบอกชงเบ็งว่าบัดนี้จิวยิ่ตายนแล้ว ชงเบ็งแจ้งดังนั้นก็รู้ว่าจิวยิ่ คิดทำกลอุบัย จึงพาเล่าปีแลหหารหั้งปวงตัดอ้อมทางไปตั้งซุ่มอยู่ริมเมืองลำกุน ไม่ให้จิวยิ่รู้ ครั้นโจทย์นัยกอกรามลันค่ายจิวยิ่ ชงเบ็งจึงให้ทหารร้องเข้าไปบอก แก่ชาวเมืองว่า บัดนี้หัพโจทย์แตกมาให้เร่งเปิดประตูรับ ต้นเกียวกิดว่าจริงก็ให้ ทหารเปิดประตูรับ เล่าปีกับชงเบ็งก์เข้าไป แล้วให้จูล่งกับทหารหั้งปวงชี้น รากษาหน้าที่เชิงเทินหั้งปวงไว้

ฝ่ายจูล่งครั้นเห็นจิวยิ่คุณทหารเข้ามาถึงเชิงกำแพงเมืองจึงร้องลงไปว่า ข้าพเจ้าขอภัยจิวยิ่เด็ด บัดนี้ชงเบ็งให้ข้าพเจ้าคุณทหารมาตีเมืองลำกุนได้ก่อน แล้ว จิวยิ่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหารเข้ารบพุ่งทำลายประตูแลกำแพง จูล่ง เห็นดังนั้นก็ให้ทหารหั้งก้อนศิลายิงเกาทันทีไปเป็นอันมาก จิวยิ่เห็นทหารเข้ารบ เชิงกำแพงไม่ได้ก็ถอยทหารกลับมาค่าย แล้วปรึกษาแก่ทหารหั้งปวงว่า บัดนี้ ชงเบ็งพาเล่าปีมาชิงเอาเมืองลำกุนแล้ว อันเมืองเงงจิว์กับเมืองชงหยงนั้น ถ้าละ ไว้ช้าไม่ไปตีเอาให้ได้ก่อน ชงเบ็งก็จะแต่งทหารไปชิงเอาอีก ภายหลังเราก็จะได้ ความชัดสน ที่ปรึกษาเห็นชอบด้วย จิวยิ่จึงให้กำเหลงคุณทหารสามพันยกไปตี เมืองเงงจิว์ ให้เล่นทองคุณทหารสามพันยกไปตีเมืองชงหยง

ขณะเมื่อจิวยิ่สั่งกำเหลง เล่นทองนั้นก็พอม้าใช้มาบอกว่า บัดนี้ชงเบ็ง ให้ทหารปลอมเป็นทหารโจทย์น ถือตราแฉงส่าหรันเรียกทหารในเมืองเงงจิว์ ผู้รักษาเมืองมีได้รู้กลุ่มนายกจัดทหารให้ และเตียวหุยก็ยกทหารเข้าตีเมืองเงงจิว์ แล้ว เมืองชงหยงนั้น ชงเบ็งก็ให้ทหารปลอมไปว่าเหมือนกัน ครั้นแยกหัวตุนคุณ ทหารออกมายังไห้ ฝ่ายกวนอูก็ยกเข้าตีเมืองชงหยง จิวยิ่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่า

ซึ่งเบ็งได้ตราและลงนามา เห็นใจว่า เมื่อซึ่งเบ็งได้มีเมืองลำกุ่นแล้ว ต้นเกียร์ ก็อยู่ในเมืองมือเขา ซึ่งเบ็งจึงเรียกเอาตราและลงแต่งให้กวนอู เดียวทุยไปทำการทั้งนี้ จิวย์ได้ฟังดังนั้นก็เสียใจยิ่งมีความโกรธขึ้นเป็นอันมาก จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ตัวกูเป็นชาติพหารทำการมาได้ถึงเพียงนี้ ซึ่งเบ็งมาชิงอาเมืองไปได้ถึงสามตำบล ภูจ่าจะคิดจะฆ่าซึ่งเบ็งเสียให้ได้ และจะซิงอาเมืองทั้งสามนี้มาชั่นแก่เมืองกังตั้งให้ได้ และพิชัยานันท์ก็กำเริบขึ้นจิวย์สลบลง คนทั้งปวงช่วยกันแก้ไขพื้นขึ้น จิวย์จึงให้หาโลซกเข้ามาปรึกษาว่า บัดนี้ซึ่งเบ็งคิดการซิงอาเมืองได้ถึงสามตำบล จำเรายังยกกองทัพไปกำจัดเล่าปี ซึ่งเบ็งเสียให้ได้ ทำนจะเห็นประการใด

โลซกจิวย์ว่า ซึ่งโจโฉแตกไปครั้งนี้ใช้จะนิ่งเสียที่เดียวหมายได้ เห็นจะคิดอ่านแก้แค้นเป็นมั่นคง อันทุกงานนายเรบดันก็ยกไปตีเมืองหันป่าอยู่ เรายังไม่ได้ช่วยประการใดก่อน ฝ่ายเล่าปีกับเราก็เหมือนหนึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียว กัน ซึ่งทำนจะยกกองทัพไปกำจัดเล่าปี ซึ่งเบ็งเสียนั้น เกลือกโจโฉรู้ไปจะยกมาตีอาเมืองกังตั้ง เรายังเป็นสองกันวะลอยู่ ประการหนึ่งเล่าปีก็เป็นคนรู้จักกันมาแต่ก่อน เกลือกเล่าปีจะอาเมืองทั้งสามตำบลนี้ไปออกแก่โจโฉ และตัวเล่าปี ซึ่งเบ็งนั้นก็จะเข้าร่วมคิดทำการศึกด้วยโจโฉนั้น เมืองกังตั้งนี้ก็จะมีอันตรายเป็นมั่นคง

จิวย์จึงตอบว่าเมื่อทำการศึกกับโจโฉนั้น เรายังได้เสียเงินทอง ปูนบำเหน็จทหารเป็นอันมาก แล้วก็ได้ยกมาทำการรบพุ่งถึงเมืองลำกุ่น อันเล่าปี กับซึ่งเบ็งมีได้เสียเงินทองและเสบียงอาหารเลย มาทุบมืออาเมืองสามตำบลนี้ โดยง่าย เรายังมีความแคร้นเป็นอันมาก โลซกจิวย์ว่าทำนเมื่อความแคร้นนั้นก็ควรอยู่ แต่ของดให้เข้าพะเจ้าไปว่ากล่าวแก่เล่าปี ซึ่งเบ็งโดยดีก่อน แม้เล่าปี ซึ่งเบ็งชัดชوانประการใด จึงค่อยคิดการสืบต่อไป จิวย์ได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวง ทหารทั้งปวงกว่าโลซกคิดนี้ชอบอยู่ จิวย์ก็ยอมให้โลซกไป

โลซกก็ลาจิวย์แล้วพาพรคพหกเก้าคนสิบคนเข้าไป ณ เมืองลำกุ่น พอพนจูลัง โลซกจิวย์ทำนจะบอกเล่าปีว่าเราจะขอเข้าไปหา จูลังจึงว่านัดนี้เล่าปี กับซึ่งเบ็งพาภันกลับไปอยู่เมืองเกงจิว โลซกแจ้งดังนั้นก็พาพรคพหกเว็บตาม

ไปถึงเมืองเกงจั้วเห็นชงที่ปักอยู่บนหน้าที่เชิงเทิน โลซกจึงคิดว่า อันสติปัญญา คงเบ้งนั้นลึกซึ้งนัก ยกที่จะหยังได้ แล้วจึงบอกนายประดุจว่า เรายังขอเข้าไปหา เล่าปี่ นายประดุจก็เอ็นอความเข้าไปบอกชงเบ้งว่า โลซกเข้ามาหา ชงเบ้งจึงให้เปิด ประดุจรับโลซกเข้ามา ชงเบ้งเห็นโลซกเข้ามาก็เชญให้นั่งที่สมควร แต่เล่าปี่นั้น ชงเบ้งให้อัญเชิญเข้าไปใน โลซกคำนับชงเบ้งแล้วว่า ชีงใจโดยคุณทหารประมาณร้อย หมื่นยกกองทัพมานั้นใช่จะทำอันตรายแก่เมืองกังตั้งหามีได้ ใจใจคิดจะจับเอา แต่ตัวเล่าปี่ อันชุนกวนกับจิวยีมีใจเอ็นดูเล่าปี่จึงปรึกษากันให้จิวยียกกองทัพ ออกมาต้านทานใจโดย หวังจะช่วยเล่าปี่ให้พ้นความตาย ทั้งจะได้ช่วยป้องกันเมือง กังตั้งด้วย ชีงชุนกวน จิวยีทำการทั้งปวงนี้ ท่านก็แจ้งอยู่ว่า เสียเงินทองแลสนบียง อาหารเป็นอันมาก ครั้นโจทยิน ใจทองแตกไป ท่านกับเล่าปี่คิดอ่านกันเชิงเอา เมืองเกงจั้ว เมืองซงหยง เมืองลำกุน ไว้เนี้ไม่สมควร ข้าพเจ้าเห็นผิดประเพณี จึง มาว่ากล่าวหวังจะเตือนสติท่าน

ชงเบ้งจึงตอบว่า ตัวท่านเป็นคนมีสติปัญญาอยู่ ควรหรือมาว่าดังนี้เล่า อันเมืองสามต่ำบลนี้แม้เป็นเมืองของใจโดย เรา ก็จะยกให้ชุนกวน อันเมืองทั้ง สามนี้เป็นเมืองของเล่าปี่呀 ท่านก็แจ้งอยู่ว่า เล่าปี่วากันแล่กี่เป็นพี่น้องกัน ถึง เล่าปี่วายตายแล้วเล่ากี่ผู้บุตรก็ยังอยู่ เรายังกับเล่าปี่จึงชิงอาเมืองสามต่ำบลนี้ไว้หวัง จะให้กับเล่ากี่ ท่านจะว่าผิดประเพณีด้วยอันใด โลซกจึงว่า เมืองทั้งนี้เป็นของ เล่าปี่วาก็จริงอยู่ แต่เล่ากี่ผู้บุตรนั้นก็ไปอยู่ ณ เมืองกังและ จะได้มาอยู่ที่นี้ด้วย หามีได้ เหตุใดท่านจึงว่าจะอาเมืองนี้ไว้ให้แก่เล่ากี่ ชงเบ้งจึงตอบว่า ท่านจะครร เห็นเล่ากี่หรือ บัดนี้เล่ากี่ป่วยอยู่ แล้วก็สั่งให้คนพยุงเล่ากี่อุกมา เล่ากี่จึงว่าแก่ โลซกว่า เราขอภัยเด็ด ด้วยเราป่วยอยู่จะคำนับท่านเน้นไม่ได้ แล้วก็ให้พยุง กลับเข้าไป โลซกจึงว่าแก่ชงเบ้งว่า ชีงท่านว่ามาแต่หลังนั้นก็ชอบอยู่ แม้เล่ากี่มี ชีวิตอยู่สืบไปก็จะได้เมืองทั้งนี้แทนบิดา ถ้าเล่ากี่หาชีวิตไม่ท่านจะว่าประการได เล่า ชงเบ้งจึงตอบว่า ถ้าบุญของเล่ากี่มีอยู่วันหนึ่งสองวันก็ได้เรา ก็จะช่วยบารุงไป แม้ท่านบุญเล่ากี่ไม่แล้วจึงค่อยคิดอ่านต่อไป

โลซกจึงซักถามจะให้แจ้งว่า แม้เล่ากี่ถึงแก่ความตายแล้วท่านยังจะคืน เมืองสามต่ำบลนี้ให้ชุนกวนหรือ ชงเบ้งก็รับค่าเคลื่อบว่าชอบแล้ว แล้วก็เชญ

รูปที่ ๑๐๖ เล่ากีกำลังป่วย ให้คนพยุงอภิมหาโลชา

รูปที่ ๑๐๗ เตียวห้อมจะยกพี่สะไภ้ให้เป็นภารยะจุลัง

โลซากินต้องเสียสุราด้วยกัน โลซากรั้นกินต้องแล้วก็ล้างเบังกลับไปถึงค่าย จิงอาเนื่อความเล่าให้จิยีฟังทุกประการ จิยีแจ้งดังนั้นจึงว่า เล่ากี่นั้นยังหนูม ออยู่เมื่อไรจะถึงความตาย เหตุใดทำนจึงมาสัญญาดังนี้ โลซากจึงตอบว่า อันตัว เล่าก็ป่วยหนักอยู่แล้ว และเนื่อความทั้งนี้ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่าน เอาเมืองสามต่ำบลนั้นมาขึ้นแก่เมืองกังตั่งให้จงได้ จิยีถามว่าทำนคิดเห็นอย่างไร จึงว่าฉะนี้ โลซากจึงตอบว่า อันเล่ากี่นั้นเป็นเด็กหนู พ่อใจเสียสุรามกรักสตรี ชีวโรคป่วยอยู่นั้นก็ เพราะเหตุสองประการนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าอายุเล่าก็จะไม่ยืนไป ถึงกีบี แม้ตายลงเมื่อได้ข้าพเจ้าจะไปทางอาเมืองสามต่ำบลนั้นให้ได้

ขณะนั้นพอม้าใช้ถือหันสือชุนกวนมาให้จิยีเป็นใจความว่า ชุนกวน ยกไปทำการสองครา莫ญ ณ เมืองหับป่า ได้รับพุงกับเตียวเลี้ยวทหารใจโดยยังไม่ แพ้ชนะกัน ให้จิยีแบ่งทหารยกมาช่วยจะได้ทำการต่อไป ครั้นจิยีแจ้งดังนั้น จึงจัดแจงแบ่งทหารให้เที่ยนาคุณไปช่วยชุนกวน อันจิยีนั้นป่วยอยู่ จึงเลิก กองหพกกลับไปเมืองฉส่องกุ่นปากน้ำเมืองกังตั่ง

ฝ่ายเล่าปีเมื่อได้เมืองสามต่ำบลไว ก็ตั้งใจบำรุงภานาประชาราษฎรให้ ได้ความสุข ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเล่าปีจึงปรึกษาของเบงและทหารทั้งปวงว่า เราจะ คิดอ่านทำประการใดจึงจะรักษาเมืองเกงจ้วไว้ได้ และจะได้คิดการบำรุงแผ่นดิน ลับไป ของเบงกับทหารทั้งปวงยังไม่ทันว่าประการใด อีเจี้ยจึงว่า ข้าพเจ้าจะบอก เนื้อความให้ข้อหนึ่ง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี และคิดถึงคุณอีเจี้ยซึ่งได้ บอกเหตุ ณ เมืองซงหยง เล่าปีจึงมีอีเจี้ยขึ้นมาหนึ่งที่ชั่งบนแล้วถามว่า ทำนจะ บอกเนื้อความสิ่งไรเรา อีเจี้ยจึงว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าในเดนมีเมืองเกงจ้วนั้น มีแซ่มมา ออยู่ห้าคนเป็นพี่น้องกัน อันม้าเจ้าผู้น้องนั้นมีฝีมือกล้าแข็ง แต่ม้าเลี้ยงผู้พี่นั้นมี สติปัญญาหลักแหลม แม่ท่านได้มาร่วมเป็นที่ปรึกษา ก็จะได้ช่วยคิดการต่อไป เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ทหารไปหาม้าเลี้ยงมาแล้วเชญให้นั่งที่ สมควร ถ้อยที่ถ้อยคำนั้นกัน เล่าปีจึงว่า แผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจลต่าง ๆ อยู่ เรายอดจะทำนบุ่มบำรุงให้อยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งเราเข้ามาอยู่ในเมืองเกงจ้วนี้หวังจะได้คิด การต่อไป แต่เราวิตกอยู่ว่า จะป้องกันเมืองเกงจ้วประการใดราษฎรจะไม่ได้ รับความเดือดร้อน ม้าเลี้ยงจึงว่า อันเมืองเกงจ้วนเป็นหน้าศึกอยู่ทั้งสี่ด้าน ยก

ที่จะป้องกันรกร察 ห่านจงตั้งเล่าก็เป็นเจ้าเมืองเกงจิวไว้เป็นเจ้าด้วยแล้วแต่ไปให้ เกลี้ยกล่อมคนก่อช่องเล่าเปียเข้ามาซ่องสุมไว้ให้มาก ราชภูมิทั้งปวงก็จะอยู่ ปกติ เพราะเห็นว่าเล่าก็เป็นเจ้าเมืองเกงจิวอยู่ แล้วจะให้แต่งกองทัพไปตีเอา หัวเมืองฝ่ายใต้ซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิวนี้ คือเมืองบุเหลง เมืองเตียงสา เมืองอุยเอียง เมืองลงเหลง สี่หัวเมืองนี้ประกอบด้วยเงินทอง ข้าวปลาอาหารกับบริบูรณ์จะได้ เป็นกำลังต่อไป

เล่าปี่จึงถามว่าห่านจะให้เราตีเอาหัวเมืองได้ก่อน ม้าเลี้ยงจึงบอกว่า ให้ แต่งกองทัพไปตีเมืองลงเหลงก่อนด้วยเป็นต้นทาง แล้วจึงตีเอาเมืองบุเหลง อันเมืองเตียงสา กับเมืองอุยเอียงนั้นอยู่ฝ่ายตะวันตก ให้ยกไปตีต่อภายหลัง เล่าปี่เห็นชอบด้วยจึงตั้งม้าเลี้ยงไว้เป็นที่ปรึกษา ให้เล่าก็เป็นเจ้าเมืองเกงจิว แต่ ให้ไปอยู่เมืองชงหยง จะได้เกลี้ยกล่อมผู้คนของเล่าเปียไว้เป็นกำลัง แล้วเล่าปี่ จึงปรึกษาแก่ชงเบ้งแลบทหารทั้งปวงตามคำม้าเลี้ยง ชงเบ้งเห็นชอบด้วย เล่าปี่จึง ให้หากวนอุมาจากเมืองชงหยงให้อยู่รักษาเมืองเกงจิว แล้วเล่าปี่จัดแจงทหารได้ หมื่นห้าพัน ให้เตียวหุยเป็นกองหน้า ตัวเล่าปี่กับชงเบ้งเป็นกองหลัง จูลงนั้น เป็นกองหลัง แล้วก็ยกไปตั้งอยู่ใกล้เมืองลงเหลง

ฝ่ายเล่าเตาเจ้าเมืองลงเหลง ครั้นรู้ว่าเล่าปี่ยกกองทัพมา ก็ปรึกษาแก่ เล่าเหียนผู้บุตรว่า เล่าปี่ยกกองทัพมาจะรบเอาเมืองเรา เจ้าจะคิดอ่านประการใด เล่าเหียนจึงว่า เขาลืออยู่ว่าเล่าปี่มีทหารเอกซึ่อเตียวหุย จูลงมีฝีมือกล้าหาญนัก แต่ทหาร Lewin นั้นน้อย ฝ่ายเมืองเรา โต๊ะเอองก็เป็นทหารเอก สู้คนได้ถึงหมื่นหนึ่ง จะกลัวอะไรแก่เล่าปี่ ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปตีให้แตกไปจังได้

เล่าเตาได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงจัดทหารให้มีนั้น เล่าเหียนก็ลำบินดา แล้วชี้มั่คุมหาหารอกมาทางประมาณสามร้อยสิบ จึงให้ตั้งค่ายลงที่เนินเขาแห่ง หนึ่ง ชงเบ้งเห็นกองทัพเมืองลงเหลงยกอกมา จึงขึ้นเกวียนถือพัดชนนก มีชงเหลืองปักเกวียนคันหนึ่ง แล้วพาทหารออกไปถึงหน้าค่าย โต๊ะเอองเห็นดังนั้น ก็ชี้มั่คิดอชوانใหญ่คุมหาหารอกมาแล้วร้องว่า อ้ายพวกจิรเหตุได้จึงยกล่าวเช้า มาในเดนเมืองของนายกู มีไม่กลัวความตายหรือ ชงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ตัวกูซึ่งชงเบ้งอยู่ ณ แคนเมืองล้ำหยง ครั้งโอลดุคุมหาหารอุยหมื่นยกกองทัพ

มาจะตีเอาหัวเมืองฝ่ายใต้ กฎคิดกลอุบາຍแต่ข้อเดียว ก็เผากองทัพยกทัพเรือโจโฉ เสียได้ ซึ่งนายภูยอกกองทัพมานี้ แม้มีมืออนน้อมโดยดีก็จะรอดชีวิต

โต๊ะเองได้ฟังดังนั้น ก็โกรธจึงว่า กฎรู้อยู่มีอย่างอวดไปเลย เมื่อโจโฉ แทกนั้น เพราะความคิดใจว่าดอก แล้วขับม้าไล่เข้าไปจะจับเอาตัวงเบ้ง ของเบ้งก็ให้ขับเกวียนถอยมา โต๊ะเองก็ขับม้าไล่ไปถึงเนินเขา เห็นชงเหลืองซึ่งปักเกวียน นั้นลับหายเข้าไปในทุบเขา ฝ่ายเตียวทุยก็ขับม้าร้าววนออกมาร้องว่า ตัวกฎซึ่ง เตียวทุย มีงจันงอาจมารบด้วยหรือ โต๊ะเองได้ฟังดังนั้น ก็โกรธ จึงขับม้าถือ ชوانใหญ่เข้ารบด้วยเตียวทุยได้ลิบเพลง โต๊ะเองท่านกำลังเตียวทุยไม่ได้ก็ควบ ม้าหน้าไป เตียวทุยก็ขับม้าติดตาม โต๊ะเองรีบขับม้าหน้าไปถึงปากทาง พ่อได้ยินเสียงไห้ร้องอื้ออึงแล้วเห็นทหารสองข้างทางออกมานักด้วย จูลงจึงร้องว่า ตัวกฎ ซึ่งจูลงมาจะเอาชีวิตมีง แล้วก็ให้ทหารล้อมเข้าไป โต๊ะเองเห็นจวนตัวเข้าดังนั้น จะหนืออกทางได้ก็ไม่ได้จึงทิ้งชوانเสีย ลงจากม้าเข้ามาค่านบจูลง จูลงจึงให้ ทหารมัดโต๊ะเองเข้า แล้วพาเอ/atวมาให้เล่าปี่ ณ ค่าย เล่าปี่จึงส่งให้เอ/atว โต๊ะเอง ไป่นาเสีย ของเบ้งจึงห้ามไว้แล้วถามโดยว่า ตัวท่านถ้าจะยอมอยู่ด้วยนายเรา เราจะปล่อยให้ท่านไปเร่งคิดอ่านยาตัวเล่าเทียนมาให้เราจะได้หรือมีได้ โต๊ะเอง ก็ว่า แม่ท่านไว้ชีวิตข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะคิดอ่านยาตัวเล่าเทียนมาให้ท่าน จงได้ ถ้าท่านได้ตัวเล่าเทียนก็จะได้ตัวเล่าเตาบิดานน์โดยง่าย

ของเบ้งจึงถามว่า ท่านจะไปทำประการใดจึงจะได้ตัวเล่าเทียน โต๊ะเอง จึงว่า เวลาค่าวันนี้ให้ท่านแต่งกองทัพไปปล้นค่ายเล่าเทียน ข้าพเจ้าจะเป็นได้ศึก จับเอ/atวเล่าเทียนมาให้ท่าน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้น ก็ว่า อันโดยเงวงว่านี้เห็นไม่จริง จะ แกลังว่าเอ/atชีวิตรอด ของเบ้งจึงตอบว่า โต๊ะเองนี้เป็นคนมีสัตย์พожะเชื้อถือ ได้อยู่ แล้วก็ให้เก้มัดเสียปล่อยไป โต๊ะเองครั้นมาถึงค่าย จึงเล่าเนื้อความ ทั้งปวงให้เล่าเทียนฟังทุกประการ

เล่าเทียนจึงว่า เราจะคิดอ่านประการได้ โต๊ะเองจึงว่าท่านอย่าวิตก เลย ข้าพเจ้าจะคิดแก่ไขให้ได้ ในเวลาวันนี้ทหารเล่าปี่จะยกมาตามค่าข้าพเจ้า ค่ายนี้เราจะทิ้งเสีย จะยกทหารออกชุมอยู่นอกค่ายเป็นสองกอง แม้เห็นทหาร เล่าปี่ยกมาเรางจะยกเข้าตีกระหนบ เล่าเทียนเห็นชอบด้วย ก็ให้ทำตามค่า

โดยเงง ครั้นเวลาสองยามเศษเท็นห้ารเล่าปีกองหนึ่งถือมัดฟางครบมือกันลอนมาจุดเพลิง ณ ค่ายไหเมี้ยน เล่าเหียนกับโดยเงงก็คุมทหารตีกระหานเข้ามา เหล่าห้ารเล่าปีก์ลอบหนึ่งไป เล่าเหียนกับโดยเงงตามไปไม่ทันก็ร้องกลับมาจะใกล้ถึงค่าย เพลิงนั้นติดสว่างอยู่แล้วและไปเห็นเตียวหุยซึ่ม้ายินกันทางไว้

เล่าเหียนเจงว่าแกโดยเงงว่า เล่าปีกห้ารมาปล้นเผาค่ายเรา ห้ารในค่ายเล่าปีนั้นก็จะเบนบาง เราจะคุมทหารไปปล้นเขา ก็จะได้โดยง่าย โดยเงงเห็นชอบด้วยก็ยกไปปล้นเอาค่ายเล่าปี ครั้นมาถึงกลางทางพบจูลงคุมทหารสักด้อยู่ จูลงขับม้ารับฝ่าห้ารซ้ำศึกเข้าไปแล้วเอาทวนแหงถูกโดยเงงตกม้าตาย เล่าเหียนเห็นดังนั้นก็ตกใจควบม้าหนีไปพับเตียวหุย เตียวหุยเข้ารับพุงแล้วจัน เล่าเหียนได้ มัดเอารัวมาให้ชงเบง ชงเบงจึงถามว่า เราจันโดยเงงได้ ครั้นปล่อยไปก็กลับคิดการล่อลง เล่าเหียนเจงว่า ซึ่งทำการล่อลงทำนั้นเป็นความคิดของโดยเงง ชงเบงจึงให้แก้มัดออกเสีย เอาเสื้ออย่างดีให้เล่าเหียนเชิญให้กินโดย เล่าว่า เราจะปล่อยท่านให้ไปบอกแก่บิดาท่านอุกมานอบเราโดยดี เม้ท่านเข้าไปไม่พำนิดาอุกมา เรายรื้าเข้าไปได้ในเมือง เราจะให้พื้นครอบครัวและญาติพี่น้องเสียให้สิ้น

เล่าเหียนก็รับคำว่าข้าพเจ้าจะพาบิดามาท่าน ชงเบงก็ปล่อยเล่าเหียนไป เล่าเหียนเข้ามาถึงเมืองจึงเล่าเนื้อความให้บิดาฟังแล้วว่า อันเง่าใจเล่าปีกับชงเบงนั้นโอบอ้อมอหิ้นก เล่าเตาได้ฟังดังนั้นก็เอาร่องขาวขึ้นปักบนเชิงเทินให้รู้ว่า เป็นเมืองออก เปิดประตุเมืองเสียทั้งสี่ด้าน จัดแจงเงินทองลิ่งของราชการกับตราสั่หรับที่ แล้วพาเล่าเหียนผู้บุตรกับชาวยิองหงส์ปะกันแล้วปี ชงเบงจึงเอาราสั่หรับที่คืนให้เล่าเตา แล้วว่าเราจะให้ท่านเป็นเจ้าเมืองอยู่ดังเก่า แต่เล่าเหียนผู้บุตรยังหนุ่มอยู่เราจะเอาไปเมืองเกงจิ้วด้วย จะได้ช่วยทำการต่อไปแล้วชงเบงก็พาเล่าปีกับห้ารทั้งปวงเข้าไปในเมืองลงเหลง

เล่าปีจึงปราบปรามสั่งสอนไฟรบ้านพลเมืองให้อยู่เป็นปกติแล้วว่า ซึ่งเรายกมาเนี้ยก็ได้เมืองลงเหลงแล้ว อันเมืองอยุเยียงนั้นผู้ใดจะอาสาไปตีเอาได้ จูลงจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะอาสาไป เตียวหุยก็ว่า อย่าให้จูลงไปเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเอง จูลงจึงว่า ข้าพเจ้าจะเชยันหนังสือให้หันท์บันไว้ จะขอห้ารสามพัน

ยกไปตีเมืองอุบeying ถ้าไม่ได้ก็ให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย แล้วก็เขียนหนังสือทัณฑ์บนให้ไว้เป็นสำคัญ ของเบี้ยรับทัณฑ์บนไว้แล้วก็จัดทหารให้จุล่งสามพัน

เตียวหุยจึงว่า อันทัณฑ์บนนั้นข้าพเจ้าก็จะทำให้ไว้บ้าง จะขอไปปรนເອມเมืองอุบeying ถ้าไม่ได้ก็ฆ่าเสียเด็ด เล่าปีได้ฟังก์ความเดียวหุยแล้วว่า เมื่อจุล่งเขารับอาสาหั้งให้ทัณฑ์บนไว้เหตุใดจึงมาซิงเข้าดังนี้ เตียวหุยก็มิได้ว่าประการใด จุล่งก็ลาเล่าปี ของเบี้ยรับคุณทหารสามพันยกไปจะรบເອມเมืองอุบeying ม้าใช้ครัวนเห็นกองทัพก็ເօນื้อความรับไปบอกเตียวหومเจ้าเมืองอุบeying ว่า บัดนี้จุล่งทหารเล่าปียกกองทัพมาจะรบເອມเมือง

เตียวหومได้ฟังดังนั้นก็ปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เราจะคิดประการใดดี ต้นเอ่งกับเปาหลงนายทหารจึงว่า อันเล่าปีให้ยกทัพมานี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาคุณทหารออกไปรบพุ่งต้านทานไว้มิให้มีอันตรายถึงเมือง เตียวหอมจึงตอบว่า ท่านอย่าดูหมิ่นเล่าปี อันเล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ มีสติปัญญาสัตย์ซึ่งเป็นอันมาก ทั้งกวนอุ เตียวหุยซึ่งมีฝีมือกล้าแข็งเป็นทหารเอก บัดนี้เล่าปีให้จุล่งนายทหารยกกองทัพมาจะตีເອມเรา อันจุล่งนั้นมีกำลังกล้าหาญนัก ครั้งโฉดคุณทหารประมาณร้อยหมื่นมา ณ ทุ่งเตียงปันโน จุล่งรบพุ่งหักหานยเข้า ออกรวดเร็วเหมือนหนึ่งที่เปล่าอันหาทารมได้ ซึ่งท่านยังบังอาจจะไปต่อสู้นั้น ไม่ได้ ทั้งทหารเราก็น้อยเร่าจะคิดอ่านอ่อนน้อมจึงจะมีความสุขสืบไป ต้นเอ่งจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอออกไปรบดุสักครั้งหนึ่งก่อน แม้ต้านทานไม่ได้จึงอ่อนน้อมต่อภัยหลัง เตียวหอมก็ว่าตามเดิม ต้นเอ่งจึงจัดแจงทหารยกกองทัพไปใกล้ค่ายจุล่ง

ฝ่ายจุล่งเห็นดังนั้น ก็ซึ่งม้าถือหัวอกมาหน้าทหาร แล้วร้องว่าตัวกู เป็นทหารเล่าปี เล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์แล้วก็เป็นน้องของเล่าเปียวผู้ตาย บัดนี้ เล่าปีทำนุบำรุงเล่ากี่ผู้หลานໄร แล้วให้กู้ยกกองทัพมาปราบปราบเมืองอุบeying ซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิ่ว เหตุใดมึงจึงอาจคุณทหารออกมาต่อสู้ด้วยกูอันมีฝีมือนี้ มึงไม่กลัวความตายหรือ ต้นเอ่งจึงตอบว่าอันเมืองอุบeying นี้ขึ้นแก่เมืองเกงจิ่ว ก็จริง แต่บัดนี้เล่าเปียวก็ตายแล้ว เตียวหอมนายกูจึงເօນົງໄປขึ้นแก่ໂຄ ມึงอย่าอวดฝีมือเลย อันกูจะอ่อนน้อมเล่าปีน້າໄມ จุล่งได้ฟังดังนั้นก็กราช ขับม้ารำหัวเข้ารบด้วยต้นเอ่งได้ห้าเหลียง ต้นเอ่งทานกำลังจุล่งไม่ได้ก็ขับม้าหนี จุล่ง

ขับม้าໄล่ตามไปทันจับตันยองได้ให้ห้ามมัดไว้ แล้วหารตันเอ่งนั้นก็แทกหนีไปสิ้น จูล่งให้แก้มัดออกเสียแล้วว่าแก่ตันยองว่า เรายังไงชีวิตตัวแล้ว เราจะปล่อยให้ตัวเราเนื้อความเข้าไปบอกเตียวหอมเจ้าเมืองให้เริ่งมาอ่อนน้อมต่อเราโดยดี ถ้าขัดแข้งอยู่เรารับเข้าไปในเมืองได้ก็จะฆ่าเสียทั้งบุตรภรรยา ตันยองมีความยินดีรับคำจูล่งแล้วก็ค่านับลากลับเข้าไป จึงเอาเนื้อความนั้นแล้วให้เตียวหอมฟัง เตียวหอมจึงว่าเราได้ห้ามแล้วท่านก็ไม่ฟัง ขันยกหัวพอกไปสูรบจนได้ความอัปยศ แล้วเตียวหอมจัดแจงสิ่งของกับตราสำหรับที่ พาหหารประมานลิบสี่ลิบห้าคนออกไปค่านบจูล่ง จูล่งรับเอกสารกับสิ่งของไว้แล้วเชิญเตียวหอมกินโต๊ะ

ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้นเตียวหอมจึงว่า ห่านกับข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียว กัน แล้วก็เป็นชาวเมืองจีนแต่งด้วยกัน ซึ่งข้าพเจ้าได้ผิดพลั้นนั้นอย่าถือโทษเลย จะขอเป็นพืน้องกันตามเช่นสืบไป จูล่งมีความยินดีถ้อยที่ถ้อยตามปีเดือนกัน และอายุจูล่งนั้นแก่กว่าเตียวหอมสี่เดือน เตียวหอมก็เรียกจูล่งพี่ ครั้นเวลารุ่งเข้า เตียวหอมจึงพาจูล่งกับห้าหารจูล่งเก้าคนลิบคนเข้าเมือง จูล่งปราบปราบราชภร ชาเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข เตียวหอมเชิญจูล่งเข้าไปกินโต๊ะถึงห้างใน ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น เตียวหอมจึงให้หาพี่สະไก้ออกมาค่านบจูล่ง จูล่งเห็นหญิงนั้น รูปงาม จึงถามว่าหญิงนี้ชื่อใดเป็นอะไรแก่ท่าน เตียวหอมจึงบอกว่า หญิงนี้ชื่อ นางยวนซี เป็นภรรยาเตียวหับพี่ข้าพเจ้า บัดนี้เตียวหับตายเสียแล้ว จูล่งจึงว่า พี่สະไก่ท่านเป็นผู้ใหญ่ซึ่งจะให้มาค่านบเราฉะนี้ไม่ควร แล้วจูล่งก็บอกให้นาง ยวนซีเข้าไปห้างใน นางยวนซีก็ลาเข้าไป เตียวหอมจึงว่าแก่จูล่งว่า เตียวหับผู้พี่ ข้าพเจ้าตายได้สามปีแล้ว ข้าพเจ้าได้ว่ากล่าวให้นางยวนซีมีผัวใหม่ นางยวนซีว่า ถ้าผู้ใดรูปงามมีสติปัญญาประการหนึ่ง มีฝีมือกล้าหาญลือชาประกายประการหนึ่ง เป็นเช่นเดียวกับเตียวหับประการหนึ่ง เมื่อได้พร้อมทั้งสามประการดังนี้นางยวนซี จึงจะເວເປັນຜົວ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นท่านพร้อมทั้งสามประการเหมือนนางยวนซีว่า ໄວ แล้วท่านก็ห้ามภรรยาไม่ ข้าพเจ้าจึงให้ออกมาค่านบหวังจะยกให้เป็นภรรยา ท่าน จูล่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ลูกชั้นหาดอาแล้วว่า ตัวท่านกับเราก็นับถือว่า เช่นเดียวกัน และนางยวนซีเป็นพี่สະไก่ของท่านก็เหมือนพี่สະไก่ของเรา เหตุใด ท่านมาคิดอ่านทำดังนี้จะมิผิดธรรมเนียมไปหรือ เตียวหอมได้ฟังดังนั้นก็มีความ

ละอายใจ จึงพยักให้ทหารชี้รับใช้อยู่นั้นจะให้ทำร้ายฉุล่ง ฉุล่งเห็นดังนั้นก็โทรศัพท์กล่าวเตือนภัยห้อมล้มลง แล้วฉุล่งก็ลงมาขึ้นมาพากหารสิบคนกลับอกมา ณ ค่าย เตียวหอมจึงปรึกษากับต้นเอ่ง เปาหลงว่า บัดนี้ฉุล่งโทรศัพท์เรา ครั้นเราจะคุ่มหายไปทำการรบพุ่ง ฉุล่งก็มีฝีมืออยู่เห็นจะสู้เขาไม่ได้ ท่านหันสองจะเห็นประการใด ต้นเอ่ง เปาหลงจึงว่า ข้าพเจ้าจะคุ่มหายห้าร้อยทำเป็นเข้าด้วยฉุล่ง ท่านจะยกกองทัพออกไป แม้ฉุล่งจะยกอกอกามารบท่าน ข้าพเจ้าหันสองจะจับฉุล่งฆ่าเสีย เตียวหอมเห็นชอบด้วย ต้นเอ่ง เปาหลงก็คุ่มหายห้าร้อยไปถึงค่ายแล้วอกแก่ทหารฉุล่งว่า เราหันสองจะขอเข้าไปค้านบฉุล่ง ทหารจึงบอกเนื้อความแก่ฉุล่ง ฉุล่งได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ต้นเอ่ง เปาหลงมานี้หวังจะล่อลงเรอา จำจะให้รับเข้ามาจึงจะคิดอ่านจับตัวให้จงได้ แล้วฉุล่งก็ให้ทหารออกไปรับต้นเอ่ง เปาหลงเข้ามา ต้นเอ่ง เปาหลงครั้นเข้าไปถึงก็ค้านบฉุล่งแล้วว่า ข้าพเจ้าหันสองเห็นเตียวหอมทำความผิด ครั้นข้าพเจ้าจะนั่งอยู่ในเมืองก็จะพลอยกันตายเสียด้วยข้าพเจ้าจึงพา กันอกอกามาค้านบท่านหวังจะเป็นบ่าวสินไป ฉุล่งได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นยินดี จึงเอาเลือดผ้าให้ต้นเอ่งกับเปาหลงเป็นบ่าเห็น แล้วให้แต่งโต๊ะเชิญต้นเอ่ง เปาหลงเสพย์สุรา ขณะนั้นต้นเอ่ง เปาหลงเป็นคนมีความคิดน้อย เสพย์สุรามาจนเหลือกำลังก่อนหลับไป ฉุล่งจึงให้ทหารจับตัวต้นเอ่ง เปาหลงมัดไว้ แล้วให้จับตัวทหารหันห้าร้อยมัดเข้าแล้วๆตามว่า ซึ่งต้นเอ่ง เปาหลงมานี้ดีแล้วรายประการใด ให้เร่งนอกตามจริง ถ้าอ้าพรางไว้ก็จะฆ่าเสียให้ลื้น ทหารหันนั้นกลัวกับอกตามทำกลอุบายนما

ฝ่ายฉุล่งแจ้งดังนั้นก็ให้อาตัวต้นเอ่ง เปาหลงไปฆ่าเสีย จึงให้แก้มัดทหารหันปวงออกให้เลี้ยงดู แล้วจึงว่าแก่ทหารหันห้าร้อยว่าอันตัวต้นเอ่ง เปาหลงคิดร้ายต่อเรา เรายกให้ฆ่าเสียแล้ว แต่ท่านหันปวงเป็นผู้น้อยขัดมันไม่ได้จึงมาด้วย เรายกจะไว้ชีวิตให้อยู่เลี้ยงบุตรภรรยาสินไป ถ้าไม่เป็นใจด้วยเรา เรายกจะฆ่าเสียให้ลื้นเชิง เวลาค่าวันนี้เราจะยกหัพไปตีเมืองชัยอี้ยง ท่านหันปวงจะเป็นกองหน้าเข้าไปเรียกให้ชาวเมืองเปิดประตูรับจะได้หรือไม่ได้ ทหารหันนั้นมีความยินดีจึงชวนกันรับว่าจะทำตาม ครั้นเวลาใกล้กลางคืน ฉุล่งจึงคุ่มหายเข้าไปใกล้เชิงกำแพงเมืองชัยอี้ยง และเหล่าทหารห้าร้อยจึงร้องเข้าไปว่า บัดนี้ต้นเอ่งกับเปาหลง

ออกไปปัจจุล่งฆ่าเสียได้แล้ว ให้เร่งเปิดประตูรับเราจะเข้าไปแจ้งเนื้อความแก่เตียวห้อม

ฝ่ายทหารบันเชิงเทินได้ยินดังนั้นก็จุด炮ใส่ปลายไม้ส่องลงมาดู เห็นทหารซึ่งออกไปกับตันอ่อง เปาหลงก็ไม่มีความสงสัย ก็เอานือความเข้าไปบอกเตียวห้อม เตียวห้อมได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีด้วยไม่รู้เท่าจุล่ง จึงพาทหารเปิดประตูออกไป หวังจะรับตันอ่อง เปาหลง จุล่งเห็นดังนั้นจึงขับม้าเข้าไปปัจจุบันเอาร้าวเตียวห้อมได้ให้ทหารมัดไว้ และยกเข้าเมืองประการแกราชภูรั้งปวงอย่าให้ตกใจ เราก็ได้ทำสิ่งใดให้ได้ความเดือดร้อน ครั้นเวลารุ่งเช้าจุล่งให้แต่งหนังสือบอกไปถึงเล่าปี่ ของเบง เล่าปี่กับของเบงแจ้งในหนังสือก็มีความยินดี จัดแจงทหารแล้วก็ยกไปเมืองหยุยอี้ยง จุล่งครั้นรู้ว่าเล่าปี่ยกมาจึงออกไปรับเข้ามาในเมืองแล้วเอาร้าวเตียวห้อมมาให้เล่าปี่

ของเบงจึงถามว่าเหตุใดให้มัดเตียวห้อมไว้ เตียวห้อมจึงบอกเนื้อความให้ของเบงฟังทุกประการ ของเบงได้ฟังดังนั้นจึงให้เก็บมัดเตียวห้อมเสีย และว่าแก่จุล่งว่าเตียวห้อมนั้นถือท่าน จะยกพี่สะไภ์ให้เป็นภารຍาท่านนั้นก็ต้องยื่ออิก เหตุใดจึงขัดแข้งเล่า จุล่งจึงว่า เตียวห้อมกับข้าพเจ้าได้ซักเรื่องซักແตรวจสอบเช่นเดียวกันแล้ว เตียวห้อมจะยกพี่สะไภ์ให้ข้าพเจ้านั้นไม่ควร ด้วยที่ผูกนั้นเป็นม่ายอยู่ จะมาชั่มใจให้มีผัวนั้นผิดไป ประการหนึ่งข้าพเจ้าก็ยังไม่ไว้ใจ ด้วยเตียวห้อมนั้นเพียงรู้จักกัน เกลือกจะทำอุบายนประการใด การของท่านซึ่งใช้มาก็จะเสียไป ประการหนึ่งเล่าปี่นายข้าพเจ้าคิดอ่านทำการทั้งปวงหวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินก็ยังไม่สำเร็จก่อน เล่าปี่นั้นก็ยังนอนตาไม่หลับลงเป็นประการ ซึ่งข้าพเจ้าจะมามีภารຍานั้นไม่ควร เมื่อันหนึ่งซึ่งสูกก่อนห้าม คนทั้งปวงก็จะครหาในทางได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่จุล่งว่า การในเมืองหยุยอี้ยงก็ล่าเริ่จแล้ว เราจะยกให้อยู่ด้วยกันตามคำเตียวห้อม จุล่งจึงตอบว่า ซึ่งท่านจะให้อยู่ด้วยที่ผูกม่ายคนนี้ไม่ควร ประการหนึ่งว่าไร้ที่ผูกสาวแล้วหรือ ประการหนึ่งท่านก็ยังตั้งตัวไม่ได้ ซึ่งจะด่วนให้มีภารຍานั้นข้าพเจ้าไม่ยอม เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญจุล่งว่ามีใจสัตย์ซื่อนัก จึงให้เงินทองเป็นบำเหน็จความชอบแก่จุล่งเป็นอันมาก และเอาร้าวสำหรับกันคนให้เตียวห้อมเป็นเจ้าเมืองหยุยอี้ยงอยู่ดังเก่า

เตียวหุยเห็นดังนั้นจึงว่าแก่ชงเบ็งว่าจูล่งได้อาสามีความชอบแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอทหารสามพันอาสายกไปตีเมืองบุเหลง จับเอาตัวกิมสวนมาให้ท่านจะได้เป็นความชอบไว้บ้าง ชงเบ็งจึงว่าแก่เตียวหุยว่า เมื่อจูล่งอาสาณั้นก็เชียนหนังสือสัญญาไว้แก่เรา และท่านจะไปตีเมืองบุเหลงบัดนี้ จงเชียนหนังสือสัญญาให้เราไว้ก่อน เตียวหุยจึงเชียนหนังสือสัญญาให้ชงเบ็งว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตีเมืองบุเหลงจับเอาตัวกิมสวนมาให้ได้ แม้มีไม่ได้ก็ให้ตัดศีรษะเสียเด็ด แล้วเตียวหุยก็ลาชงเบ็งคุณทหารสามพันเรียกไปถึงเมืองบุเหลง ก็ให้ตั้งค่ายมั่นอยู่นอกเมือง

ฝ่ายกิมสวนเข้าเมืองรู้ว่าเตียวหุยยกมา ก็จัดแสงตราเตรียมทหารให้พร้อมจะยกอกรบ ซึ่งจีที่ปรึกษาจึงว่าแก่กิมสวนว่า ชั่งท่านจะอกรบกับเตียวหุยนั้นไม่ควร ด้วยเล่าปีเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วก็มีสติปัญญานำใจโอบอ้อมอารีต่ออาณาประชาราชภูธรทั้งปวง เตียวหุยซึ่งเป็นน้องเล่าปียกมาบัดนี้เล่าก็มีกำลังกล้าหาญนัก เห็นเราจะสู้ไม่ได้ ขอท่านออกไปบนหนองขออกรแก่เตียวหุยเดิดจะได้เป็นสุขลืบไป

กิมสวนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่ชงจีว่า ตัวนี้คิดเป็นไส้ศึกเข้าด้วยเตียวหุยจึงเจรจาอย่าห้อฉันนี้ แล้วก็สั่งทหารให้เอาตัวชงจีไปฆ่าเสีย ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงจึงว่า ท่านจะทำอะไรครั้นนี้เป็นการใหญ่อยู่ ชั่งท่านจะฆ่าที่ปรึกษาเสียนั้นไม่ควร ขอให้ยกโทษไว้ก่อน กิมสวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงยกโทษชงจีไว้ แล้วกิมสวนก็จัด ทหารยกอกรไปไกลเมืองทางสองร้อยเส้นพบกองทัพเตียวหุยยกมา ก็หยุดทหารไว้ เตียวหุยซึ่งม้าถือหวนออกมายืนอยู่หน้าทหารทั้งปวงแล้วร้องถามว่า ผู้ใดจะออกมากล้ำกับเรา กิมสวนได้ฟังดังนั้นจึงตามทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาออกกล้ำกับเตียวหุยได้บ้าง ทหารทั้งปวงกล่าวผีเสื้อเตียวหุยก็นั่งอยู่ลิ้น กิมสวนเห็นทหารทั้งปวงนั่งอยู่ดังนั้นก็ขับม้าอกรบกับเตียวหุย เตียวหุยเห็นกิมสวนความม้าอกรมา ก็ตัวด้วยเสียงอันดัง กิมสวนตกใจความม้าหนีจะเข้าเมือง เตียวหุยก็ยกทหารตามไป ซึ่งจีและทหารทั้งปวงซึ่งอยู่ในเมืองนั้น เห็นกิมสวนแตกหนีเตียวหุยมาไกลถึงเชิงกำแพง ก็ชวนกันเอากาทันซึ่งระดมต้านทานไว้ กิมสวนตกใจแล้วน้าไปเห็นชงจียืนอยู่บนเชิงเทิน

ซึ่งจึงร้องว่าแก่กิมสวนว่า การครั้งนี้ราชีได้ห้ามทำไว้แต่เดิมที่แล้วไม่ฟังเราบัดนี้ชาวเมืองทั้งปวงก็สมัครเป็นใจด้วยเล่าปี่สัน ซึ่งจึงเอาเก้าหันท์ยิงลงไปถูกที่หน้าปากกิมสวนตกจากม้า ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้น จะคราวได้ความชوبก็ตัดเอาศีรษะกิมสวนไปให้เตียวทุย

ฝ่ายซึ่งจึงเปิดประตูเมืองพาทหารอุกมาค่านับเตียวทุย เตียวทุยก็มีความยินดีพอาเออตัวซึ่งจีมหาเล่าปี่ ซึ่งเบง ณ เมืองชุยอี้ยง และเสนอความชوبหงจิเป็นอันมาก เล่าปี่ ซึ่งเบงก็มีความยินดี พากันยกทหารมาณ เมืองบุเหลง เล่าปี่จึงมองตราสำหรับที่ให้ซึ่งเป็นเจ้าเมือง เล่าปี่ ซึ่งเบงจึงให้ทหารถือหันสือไปให้กวนอู ณ เมืองเกงจิ ในหันสือนั้นเป็นใจความว่า เรายกทัพมาตีได้มีองเลงเหลงแล้ว จุลังยกไปตีเมืองชุยอี้ยง เตียวทุยไปตีเมืองบุเหลงก็ได้สำเร็จแล้ว ตัวเราและทหารทั้งปวงก็เป็นอยู่หัวอันตรายมีได้

กวนอูได้แจ้งดังนั้นจึงตอบหันสือไปถึงเล่าปี่เป็นใจความว่า ข้าพเจ้ากวนอูค่านับมาถึงพี่ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งว่าทำมีความสุขหัวอันตรายไม่ก็มีความยินดีนัก และเมืองชุยอี้ยง เมืองบุเหลงนั้น จุลังกับเตียวทุยก็รบได้แล้ว ยังแต่เมืองเตียงสามได้อ่อนน้อมต่อทำน ข้าพเจ้าผู้มีสติปัญญาอันน้อยจะขออาสาไปรบเอามาให้ได้ ทหารก็ถูกกวนอูอาหนังสือหันมาให้แก่เล่าปี่ เล่าปี่แจ้งดังนั้น ก็มีความยินดี จึงให้เตียวทุยไปอยู่รักษาเมืองเกงจิ ให้กวนอูมาณ เมืองบุเหลง

ฝ่ายซึ่งเบงจึงแหลกันว่ากับกวนอูว่า เมื่อจุลังกับเตียวทุยก็ไปตีเมืองชุยอี้ยงแลเมืองบุเหลงได้นั้น ก็เอาทหารไปแต่คนละสามพัน และเมืองเตียงสามนั้นเดิมขึ้นแก่เมืองเกงจิ เล่าปี่ยวจึงให้เล่าผวนผู้เป็นหลานเป็นเจ้าเมือง ครั้นเล่าปี่ยวหานญูไม่ เมืองเตียงสามไปขึ้นแก่เมืองชุยอี ใจโดยตั้งให้ขันเทียนเป็นผู้ใหญ่อยู่รักษาเมือง ขันเทียนเป็นคนหาสติปัญญาไม่ จะทำการสั่งได้มีได้พิเคราะห์ และข่มเหงให้ราชภราทั้งปวงได้ความเดือดร้อน ราชภราชวนกันอาจออกหากอยู่สัน บัดนี้เกรงอยู่แต่ทหารเอกคนหนึ่งซึ่งของคงชาเมืองล้าอี้ยง อายุได้หกสิบปีมีกำลังกล้าหาญ เดิมเป็นทหารเล่าผวน ครั้นเล่าผวนออกจากที่เจ้าเมืองแล้ว ของคงจึงสมัครเข้าทำการอยู่ด้วยขันเทียน และทำนจะยกไปรบเมืองเตียงสามบัดนี้ จำจะเอาทหารไปให้มากจึงจะได้ เพราะของคงมีฝีมืออยู่

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็คิดมานะจึงว่าแก่ช่างเมืองว่า ข้าพเจ้าจะกลัวอันใดกับของตงซึ่งเป็นคนแก่ ข้าพเจ้าจะเอาแต่หารในสมัครพรรคพวชิราพเจ้าห้าร้อยยกไปตีเมืองเตียงสา ตัดอาศีริราชย์อันเหียน ของตงมาให้ท่านลงได้ เล่าปี่จึงว่าแก่กวนอูว่า น้องเรอ่าเพื่อคุ้มมั่นของตงก่อน ถึงแก่ก็จริงแต่มีกำลังกล้าหาญ เชื้อมแข็งนัก ซึ่งเจ้าจะเอาทหารไปแต่ห้าร้อยนั้นพี่ยังไม่ไว้ใจเกลือจะเสียที

กวนอูได้ฟังดังนั้นครั้นจะเอาทหารไปอีก ก็ผิดคำซึ่งว่าไว้กับของเมือง กวนอูกล้าเล่าปี่กับของเมืองพาหารยกไปเมืองเตียงสา ครั้นกวนอูไปแล้วชงเบ้งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า กวนอูยกไปครั้งนี้พูดจากุ้มมั่นของตงนักเกลือจะทำการไม่สำเร็จ จ้าเราะจะยกทหารหนุนไปอีก เล่าปี่เห็นชอบด้วย ก็จัดแหงทหารกับของเมืองยกตามกวนอูไป

ฝ่ายอันเหียนเจ้าเมืองเตียงสา ครั้นรู้ว่ากวนอูยกห้าพมาจึงปรึกษากับของตงว่า ท่านจะคิดอ่านป่องกันประการใด ของตงจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย จะกลัวอันใดกับกวนอู ถึงมาตราว่าจะยกทหารมาสักพันหนึ่งก็จะตายด้วยเกาทันฑ์ และว้าของข้าพเจ้า เอียวเหลงนายทหารจึงว่าแก่ขันเหียนว่า ซึ่งจะไปรบกับกวนอู นั้นอย่าเพ้อให้ร้อนถึงของตงก่อนเลย ข้าพเจ้าจะอาสาไปจับกวนอูมาให้ได้ ขันเหียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารให้พันหนึ่ง เอียวเหลงก็ลา ขันเหียนยกทหารออกจากราชทางห้าร้อยเส้น พอกวนอูยกมาถึงเอียวเหลงก็ ขับม้าออกหน้าทหาร กวนอูเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้ารบกับเอียวเหลงได้สามเพลิง กวนอูเอว้าฟันถูกเอียวเหลงตกม้าตาย แล้วก็ໄล่ฆ่าพันทหารเอียวเหลงไปจนเชิงกำแพง ขันเหียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ของตงคุมทหารห้าร้อยยกอุกไปรบกับกวนอู กวนอูเห็นของตงซึ่งมีคุณทหารออกมาก จึงร้องถามว่าท่านนี้ซือ ของตงแลหรือ ของตงจึงตอบว่า ท่านรู้จักซือเราแล้วเหตุใดจึงบังอาจมาสู้รบกับเรา หากลัวความตายไม่หรือ กวนอูจึงตอบว่า เรายกมาประสังค์อาศีริราชท่าน ของตงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้าเข้ารบกับกวนอูได้ร้อยเพลิงยังไม่แพ้ชนะกัน ขันเหียนยืนดูบนเชิงเทินเห็นของตงรบกับกวนอูนานนัก คิดเกรงอยู่ว่าของตง ชาภำลังน้อยจะเสียทีแก่กวนอู จึงตีม้าล่อเรียกของตงให้ยกทหารกลับเข้าเมือง

ฝ่ายกวนอูยกทหารกลับเข้าค่ายแล้วคิดว่า เวลาวันนี้เราจะรบกับของตง

รูปที่ ๑๐๘ ช่องทางวนกับกวนอู ช่องทางตามน้ำ

รูปที่ ๑๐๙ เตียวเลี้ยวตามวนชุนกวน เตียวหาอกรอบสกัดไว้

ถึงร้อยเพลงก็ยังมิแพ้ชนะกัน เวลาพุ่งนี้เราจะทำกลุบายลุงของทรงอาชัยชนะให้จังได้ ครั้นเวลาเข้ากวนอุคุณทหารเข้าไปถึงเชิงกำแพงแล้วร้องเรียกของทรง ยันเหียนเห็นดังนั้นก็ให้ของทรงยกหารอกรับกับกวนอุ่นได้ท้าสิบเพลง กวนอุ่นกลังทำเป็นแพ้ชักม้านี่ ยองทรงก็ໄล่ตามไป ม้านั้นพลาดของทรงตกจากม้าล้มลงอาวุธพลัดจากมือ กวนอุ่นเหลียวมาเจ้อจ้าขึ้นจะฟัน แล้วได้คิดว่าเราได้ออกปากไว้ว่า ผู้ใดไม่มีอาวุธอยู่กับมือเราจะไม่ทำอันตราย บัดนี้ของทรงล้มลงแล้วอาวุธพลัดมือไป ครั้นเราจะนำเสียก็ไม่ควร กวนอุ่นจึงว่าแก่องค์ว่า ครั้นนี้เราให้ชีวิตท่าน ท่านจะกลับเข้าเมืองเดิม เอาม้าตัวอื่นซึ่อกมาสู้กับเราใหม่

ของทรงได้ฟังดังนั้นก็ขึ้nm้าพาหารกลับเข้าเมือง ยันเหียนจึงถาม ของทรงว่าเหตุใดท่านจึงตกม้า ของทรงจึงบอกว่า ม้าตัวนี้มิได้ซื้อจากทำศึกานานแล้วจึงพลาดล้มลง ยันเหียนจึงว่า ท่านก็มีฝีมือเข้มแข็งเม่นเก้าหันท์หาผู้เสมอ มิได้เหตุใดท่านจึงไม่เอาเก้าหันท์ยิงกวนอุ่น ของทรงจึงว่า เวลาวันนี้รับพุ่งติดพัน กันอยู่ ครั้นจะยิงเก้าหันท์ก็ไม่ทันที เวลาพุ่งนี้เข้าพเจ้าจะทำเป็นแพ้ ลุงกวนอุ่นให้ไม่มาถึงเชิงกำแพงเมือง แล้วจึงจะเอาเก้าหันท์ยิงกวนอุ่นให้ได้

ยันเหียนจึงเอาม้าซึ่งขึ้นให้ของทรง ของทรงก็ลากยันเหียนไปที่อยู่แล้วจึงคิดว่า เขาลือมาว่ากวนอุ่นมีความสัตย์ก็พึ่งเห็นประจักษ์ครั้นนี้ กวนอุ่นไชวิตเรามีคุณต่อเราเป็นอันมาก เวลาพุ่งนี้เราจะเอาเก้าหันท์ยิงกวนอุ่นให้ตายเสียแน่หาครัวไม่ ครั้นจะไม่ยิงเล่ายันเหียนก็จะลงโทษแก่เรา ของทรงคิดวิตกดังนี้จนเวลาพุ่งเช้า ทหารเราเนื้อความมานอกว่า กวนอุ่นขึ้nm้ามายินดียะรูปอยู่ใกล้เชิงกำแพง ของทรงได้ฟังดังนั้นก็ขึ้nm้าคุณทหารออกจากเมือง

ฝ่ายกวนอุ่นคิดประมาทหมายจะอาชัยชนะให้ได้ ครั้นเห็นของทรงยกอกมา ก็ขึ้nm้าเข้ารบได้สามสิบเพลง ของทรงทำเป็นแพ้ชักม้านี่ กวนอุ่นควบม้าໄล่ตามไป ของทรงจึงเหลียวหังมาเออแต่คันเก้าหันท์น้ำวสายมิได้ใส่ลูกยิงกวนอุ่น ส่องครั้ง กวนอุ่นอยจะหลบก็ไม่เห็นลูกเก้าหันท์ก็มิใจก่าเริบ จึงควบม้าໄล่พิกเคียงตามไป ของทรงหนีไปถึงเชิงกำแพงเห็นกวนอุ่นไล่ใกล้เข้ามา จึงเอาเก้าหันท์ใส่ลูกยิงไปให้ถูกแต่พุ่งมากกวนอุ่น กวนอุ่นตกใจควบม้ากลับมาค่าย ของทรงกลับเข้าเมือง กวนอุ่นจึงคิดว่า เขายิ่งของทรงแม่นเก้าหันท์ก็จริงอยู่ เวลาวันนี้

ของทางคิดถึงคุณราชีงไว้ชีวิตไม่มาเสีย จึงยังเกาหันที่ให้ถูกแต่พู่หมวดเรา

ฝ่ายขันเทียนเมื่อของทางกับกวนอูรุนกันนั้นยืนดูบูนเชิงเทิน เห็นของทาง ยังเกาหันที่มิได้ใส่สูญก็โทรศ ครั้นของทางกลับเข้ามา ก็สั่งทหารให้จับเอาตัว ของทางไปฆ่าเสีย ของทางจึงว่า จะให้ฆ่าข้าพเจ้าเสียนี้ด้วยผิดสิ่งใด ขันเทียนจึงว่า เมื่อแรกกวนอูยกมาตัวรับอาสาว่าจะเอาชัยชนะให้ได้ เราแกลงดูตัวทำศึกกับ กวนอูมาถึงสามวันแล้วก็หาแพ้ชนะกันไม่ เวลาวนนี้แกลงทำให้เสียที่แก่กวนอู แตกพ่ายมาครั้งหนึ่งแล้วเราก็มิได้อาโโซะ มาวันนี้ยังเกาหันที่มิได้ใส่สูญ ครั้น ภายหลังยังให้ถูกแต่พู่หมวด ตัวคบคิดกับกวนอูมิได้มิใจเจ็บร้อนทำการด้วย เรา แม้จะไม่ฆ่าเสียบัดนี้คนทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างกันต่อไป ทหารแล้วที่ปรึกษา ทั้งปวงก็คิดอ่านจะขอโโซะของทาง ขันเทียนจึงว่ากันไว้วังจะมิให้ผู้ใดขอโโซะว่า ของทางกระทำการพิ朵โโซะถึงสิ้นเชิงเราจะฆ่าเสีย ถ้าผู้ใดขอโโซะก็จะอาโโซะผู้ นั้นเสมอตัวของทาง ว่าแล้วก็เร่งทหารให้อาตัวของทางไปฆ่าเสีย ทหารก็จับอา ตัวของทางไป

ขณะนั้น อุยเอี่ยนชาวเมืองจีเอียง เมื่อเล้าปี่ไปรับเมืองชงหยงนั้น อุยเอี่ยนจะไปอยู่กับเล้าปี่ก็ไม่พบ จึงมาทำการอยู่ด้วยขันเทียน ขันเทียนหา รู้จักคนมีฝีมือไม่ ก็มิได้ชูบลี้ยงอุยเอี่ยน แต่ใช้เป็นทหารเลวอยู่ ครั้นอุยเอี่ยน รู้ว่าขันเทียนให้ทหารอาตัวของทางนายทหารเอกไปประจำเสียดังนั้น ก็วิ่งตามไป จับทหารนั้นฆ่าเสียซึ่งอาตัวของทางมาได้ และร้องประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า ของทางนี้เป็นหลักเมืองเตียงสา ขันเทียนจะให้ฆ่าของทางเสียก็เหมือนฆ่าราชภร ทั้งปวงเสียเราจึงชิงไว้ บัดนี้เราจะคิดอ่านฆ่านขันเทียนเสีย ผู้ใดจะเข้าด้วยเรานั่น

ฝ่ายชาวเมืองทั้งปวงมิใจเจ็บแค้นขันเทียนอยู่แล้ว ก็สมัครเข้าด้วย อุยเอี่ยนเป็นอันมากจะไปทำอันตรายขันเทียน ของทางจะห้ามปราบลักษกเท่าได อุยเอี่ยนก็ไม่ฟัง พาอาชาราเมืองทั้งปวงบุกรุกขึ้นไปบนเชิงเทิน เห็นขันเทียนนั้น อยู่ อุยเอี่ยนก็วิ่งเข้าไปคาดานฟันขันเทียนตัวขาดเป็นสองหัวน แล้วก็ตัดอา ศีรษะขึ้นมาพาทหารทั้งออกไปหากวนอู ณ ค่าย กวนอูมีความยินดีจึงยกทหาร เข้าตั้งอยู่ในเมืองเตียงสา และให้ทหารไปเชิญของทาง ของทางเห็นว่ากวนอูมิได้ นับถือ ให้แต่ทหารไปเชิญตัวดังนั้นกับอกป่วยเสียมิได้มา กวนอูจึงแต่งหนังสือ

ตามซึ่งได้ทำการทั้งปวง และได้อุยເວີ່ນກັບຍອງທອງນັ້ນແຈ້ງໄປຢັງເລົາປໍ່ ຊັ້ນເນັ້ນ

ຝາຍເລົາປໍ່ ຊັ້ນເນັ້ນຍົກຕາມກັນມາດຶງກລາງທາງ ເຖິງທີ່ເຂົ້າໃຫຍວສໍາຫວັນເຮັດວຽກ
ທາງຮູ້ທີ່ແຫ່ງເລົາປໍ່ນັ້ນກລັບມ້ວນເຂົ້າກັນຄັນ ແລ້ວມີກາຕ້ວໜຶ່ງບິນມາແຕ່ທີ່ຕື່ໄຕຮ້ອງ
ເປັນສອງເສີຍແລ້ວກົບນີ້ໄປທີ່ເຫຼືອ ເລົາປໍ່ເຫັນອັຈຈະປະຫວັດຈິງຄາມຊັ້ນເນັ້ນວ່າ
ຊື່ນັ້ນເກີດດັ່ງນີ້ ກວນອູ້ໄປຕີເມືອງເຕີຍສາຈະໄດ້ທຣົມໄດ້ປະກາດໄດ້ ຊັ້ນເນັ້ນຈັນຍາມ
ດູກົງຮູ້ແຈ້ງຈິນອກວ່າ ບັດນີ້ກວນອູ້ໄດ້ເມືອງເຕີຍສາແລ້ວ ໄດ້ທາງເອກດ້ວຍ ເວລານ່າຍ
ວັນນີ້ຈະຮູ້ຂ່າວ

ครັນເວລານ່າຍທາງຮູ້ທີ່ກວນອູ້ໄດ້ຄົວທັນສືອໄປດຶງ ກີ່ເຂົ້າໄປທາເລົາປໍ່ແຈ້ງ
ເນື້ອຄາມທັ້ງປວງ ແລ້ວເວົາທັນສືອນັ້ນສົງໃຫ້ເລົາປໍ່ ເລົາປໍ່ແຈ້ງໃຫ້ທັນສືອກົງມີຄາມ
ຍືນດີ ພາຫະເນັ້ນເນັ້ນຍົກທາງໄປດຶງເມືອງເຕີຍສາ ກວນອູ້ກົ້ອກມາຮັບແລ້ວເຫັນເລົາປໍ່
ຊັ້ນເນັ້ນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ຈຶ່ງເລົາເນື້ອຄາມຊື່ນີ້ໄດ້ຮັບກັບຍອງທັງໃຫ້ເລົາປໍ່ຝັ້ງທຸກປະກາດ
ແລ້ວອກວ່າ ບັດນີ້ຂ້າພເຈົ້າໃຫ້ທາງໄປເສີຍຕ້ວຍທອງທັງ ຍອງທັງກົບອກປວຍເສີຍມີໄດ້ມາ

ເລົາປໍ່ໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກົດວ່າຍອງທັງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ມີທີ່ມານະອຸ່ງ ກວນອູ້ໃຫ້
ທາງໄປທາຕ້ວງຈຶ່ງມີໄດ້ມາ ຈໍາເຮົາຈະໄປເອງຈຶ່ງຈະຄວາມ ແລ້ວເລົາປໍ່ກີ່ໄປທາຍອງທັງ ດັນບ້ານ
ຍອງທັງເຫັນເລົາປໍ່ມາກົງມີຄາມຍືນດີ ອອກມາຄ້ານັບເລົາປໍ່ນອກບ້ານ ເລົາປໍ່ກີ່ພູດຈາ
ເກລື້ອກລ່ອມຍອງທັງ ຍອງທັງກົບສົມມະຍອມເປັນທາງອຸ່ງດ້ວຍ ແລ້ວເລົາປໍ່ກີ່ພາຫອງທັງ
ມາທີ່ອຸ່ງ

ຍອງທັງອ້ອນວອນເລົາປໍ່ ຂອເວົາຄພຫັນເຫັນໄປຜັງໄວ້ນອກເມືອງທີ່ຕະວັນ
ອອກ ເລົາປໍ່ກີ່ຍອມໃຫ້ ກວນອູ້ຈຶ່ງພາອຸຍເວີ່ນເຂົ້າໄປຄໍານັບເລົາປໍ່ ຊັ້ນເນັ້ນແລ້ວເລົາຄວາມ
ຂອບໃຫ້ຝັ້ງ ຊັ້ນເນັ້ນໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກົດວ່າຍອງທັງໃຫ້ເວົາຕ້ວອຸຍເວີ່ນໄປໜ່າເສີຍ ເລົາປໍ່
ຕົກຈິຈຶ່ງຄາມວ່າ ອຸຍເວີ່ນຄົດວ່ານ່າຍ້ານເຫັນເສີຍກົງມີຄາມຂອບຕ່ອງເຮົາກົດ
ແລ້ວຈະໃຫ້ໜ່າເສີຍນັ້ນດ້ວຍຄວາມຜິດສິ່ງ ຊັ້ນເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ຜູ້ໄດ້ກິນໜ້າວແດງທ່ານແລ້ວ
ທ່ານຜູ້ມີຄຸນເສີຍ ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນທາກຕຸ້ນຢູ່ນີ້ ຜູ້ໄດ້ຄາສີຍອຸ່ງໃນແຜ່ນດີນຂອງທ່ານແລ້ວ
ຄົດຍາເກາແຜ່ນດີນໄປໃຫ້ຜູ້ວິ່ນເສີຍ ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນທາກຄວາມສັຕ່ຍຢູ່ນີ້ ອຸຍເວີ່ນນີ້ໄດ້ມີ
ຄວາມສັຕ່ຍແລກຕຸ້ນຢູ່ ຈຶ່ງຈະເລີ່ມໄວ້ນັ້ນໄມ້ຄວາມ ອົ່ງໜ້າພເຈົ້າພິເຄຣະທົ່ງໃນ
ລັກຊະອຸຍເວີ່ນນັ້ນ ເຫັນທາງຮ່ວມຜູ້ມີຄຸນຢູ່ນີ້ ຕິ່ງມາຕຽວ່າເຮົາຈະເລີ່ມໄວ້ນານໄປ
ກົຈະທຣຍຄເປັນມັນຄົງ ເລົາປໍ່ຈຶ່ງວ່າ ທ່ານວ່ານີ້ກົດຂອບອຸ່ງ ແຕ່ຈະນ່າອຸຍເວີ່ນເສີຍນັ້ນຈາກ

ยังจะทำการศึกสินไปเมื่อหน้า ผู้ซึ่งจะมาสมัครทำความชอบอยู่ด้วยก็จะเสียใจท่านจึงตogoxy อุยเอียนไไว้สักครั้งหนึ่งก่อน

คงเบ็งได้ฟังก์เห็นชอบด้วย จึงซึมีอว่าแก่อุยเอียนว่า ครั้งนี้เราจะยกgotogoxy ตัวครั้งหนึ่ง ตั้งแต่นี้ต่อไปเมื่อหน้าตัวอย่าได้คิดอ่านทรยศต่อท่านผู้มีคุณสินไป เมื่ไม่ฟังคำเราจะตัดศีรษะตัวเสีย อุยเอียนก์รับคำของเบ็งแล้วคำนับลาไปท้ออยู่ ของทางจังมาหาเล่าปีแล้วนักกว่า บัดนี้ล่าผวนหลานเล่าเปียวยังอยู่ในเมืองนี้ ขอให้หามาตั้งเป็นเจ้าเมืองจึงจะสมควร ด้วยเล่าผวนเป็นเชื้อสายอยู่ในท่าน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ทหาร้าไปเอาตัวเล่าผวนมาตั้งให้เป็นใหญ่ควบคุมทหารอยู่รักษามาเมือง

ฝ่ายเล่าปีปราบปรามหัวเมืองสี่ตำบลล่าเริ่จแล้ว ได้ทหารแลที่ปรึกษาเป็นอันมาก ก็พำนงเบ็ง กวนอู จุล่งยกทหารกลับมาเมืองเงงจิ้ว จึงเปลี่ยนชื่อจากอิวากันปากน้ำเมืองเงงจิ้ว ชื่อว่าอ่าวกันอัน เล่าปีซ่องสุมเสบียงอาหารเบี้ยหวัดล่าหรับจากขุนนางและหาร้าไว้เป็นอันมาก แล้วจัดแจงให้ทหารที่มีผีมือไปตั้งตรวจตราเรนรักษาปากน้ำแลด่านทุกตำบล

ตอนที่ ๔๕

ฝ่ายจิวย์มารักษาก็ตัวอยู่ ณ เมืองฉสลงกุน โกรคนั้นคลายแล้วจึงแต่งให้กำเหลงไปอยู่รักษาเมืองป่าเหลง ให้เล่งทองไปรักษาเมืองชวนหยง แล้วสังว่าให้จัดแจงทหารและเรือรบไว้ให้พร้อม แม้มีสังคมามาเมื่อใดจะได้ใช้การโดยเร็ว แล้วให้โลซกกับเที่ยนาคุมหหารยกไปช่วยชุนกวน ณ เมืองหันป่า

ฝ่ายชุนกวนยกมาตั้งอยู่ ณ เมืองหันป่ากิชานาน ได้รับพุ่งกับเตียวเลี้ยว กว่าสิบครั้งก็ยังไม่แพ้หนะกัน จึงถอยออกมากตั้งอยู่ใกล้กำแพงเมืองทางห้าร้อย เส้น ครั้นรู้ช่าว่าจิวย์ให้เที่ยนาคยกหหารมาช่วยก็มีความยินดี ขึ้นม้าออกไปรับ อยู่นอกค่าย หหารเอาเนื้อความไปบอกว่าโลซกมาด้วย ชุนกวนได้ฟังดังนั้น ก็ลงจากม้ายืนค่อยรับโลซกอยู่

ฝ่ายโลซกซึ่ม้ามาเห็นชุนกวนลงยืนค่อยอยู่ ก็ลงจากม้าแต่ไกลเดินเข้า มาค่านั้นชุนกวน ชุนกวนก็ทำเป็นอ่อนน้อมค่านั้นโลซก แล้วเรียกว่าอาจารย์ หหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ยำเกรงโลซกเป็นอันมาก ชุนกวนจึงชวนโลซกขึ้nm้า คนละตัวเดินเคียงกันเข้าไปค่าย ชุนกวนจึงค่อยว่าแก่โลซกว่า เราทำอ่อนน้อม ให้เป็นส่งไว้แก่ท่าน ครั้นนี้จะขอบใจท่านแล้วหรือยัง โลซกจึงตอบว่า ข้าพเจ้า ยังไม่ขอบใจก่อน ชุนกวนจึงถามว่า ท่านจะให้ทำอย่างไรเล่า โลซกจึงว่า ขอ ให้ท่านคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ให้จงได้ แล้วตั้งอยู่ในสัตย์ทำนุบำรุงอาณา ประชาราษฎรทั้งปวงให้ได้ความสุขจึงจะขอบใจข้าพเจ้า นานไปกว่าหันหน้าซื่อ ข้าพเจ้าก็จะประगูญว่าเป็นหثارสัตย์ซื่อช่วยทำนุบำรุงต่อท่าน ชุนกวนได้ฟัง ดังนั้นก็ตอบมือหัวเราะ พาโลซกไปถึงค่ายให้แต่งโธเบี้ยงหหารทั้งปวง แล้ว ปรึกษากันที่จะยกเข้าตีเมืองหันป่า พอคนใช้เข้ามาบกกว่า เตียวเลี้ยวให้หหารถือ หนังสือมาหาท่าน ชุนกวนจึงให้หหารนั่งข้าม แล้วรับหนังสือนั้นมาอ่านดูเป็น ใจความว่า ชุนกวนได้หหารเติมมากขึ้นแล้วก็ให้ยกมารบกันเด็ด ชุนกวนแจ้ง ดังนั้นก็โทรศ จึงว่าเตียวเลี้ยวดูหมื่นเรา เห็นว่าโลซกกับเที่ยนาคถึง จึงให้หหาร

ถือหนังสือมาห้าม เวลาพรุ่งนี้เราไม่เอาหาราใหม่ไปเลย แต่ก้าลังพวงเรา จะอกรอบกับเตียวเลี้ยวให้ลืนฝิมือสักครั้งหนึ่ง ผู้ถือหนังสือนั้นก็ล่าชูนกวนกลับมาบอกแก่เตียวเลี้ยว

ครั้นเวลาสามยามเคษชูนกวนก็จัดแหงหารายกออกจากค่าย จะไปปะกับเตียวเลี้ยว ยกไปถึงกลางทางเวลา กินอาหารเช้าแล้ว พอกองหัวพเดียวเลี้ยวยกมาพบกันเข้า ต่างคนต่างก็หยุดท่าทางทั้งสองฝ่าย ชูนกวนจึงแต่งตัวห่มเกราะทองใส่หมวกทองขึ้นมาถือทวน ให้ซงเชียมอยู่ข้าง ให้แกหัวอยู่ข้าง ให้หัวตีม้าล่อฟ้องกลอง แล้วออกยืนอยู่หน้าหัวหาร เตียวเลี้ยวเห็นดังนั้นก็ขึ้นม้า ให้ลิเตียนอยู่ข้าง งักจันอยู่ข้าง รำทวนออกมาตรฐานชูนกวนรับ ชูนกวนก็ขับม้าจะเข้ารับกับเตียวเลี้ยว ไถสูญเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้ารับกับเตียวเลี้ยวแทนชูนกวนได้แปดสิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะกัน

ชูนกวนยืนม้าดูไถสูญกับเตียวเลี้ยวบนกันในเพลงทวนก็พิศวง สิ้นสติไปมีได้ระหว่างตัว ลิเตียนจึงว่าแกงจันว่า ซึ่งห่มเกราะทองขึ้ม้าอยู่นั้นเชื่อชูนกวนหรือ ถ้าเรารับตัวได้ก็จะแก้แค้นของมหาอุปราชาได้ งักจันได้ฟังดังนั้นคิดจะคร่ำได้ความชอบ ก็ถือดานควบม้าตรงเข้าไปถึงชูนกวนก็เงือดานขึ้นจะพ่น ซงเชียมกับแกหัวเห็นดังนั้นก็เอารวนขึ้นรับ ทวนสองเล่มนั้นหักยังแต่ด้าม ซงเชียมก็เอารดามทวนนั้นตีงักจัน งักจันควบม้าหนี ซงเชียมจึงชิงเอารวนที่มือหัว แล้วควบม้าໄล่ตามงักจันไป ลิเตียนเห็นซงเชียมໄล่งักจันใกล้จะทัน ก็เอาก้าหันท์ยิงถูกกองซงเชียมตกม้าตาย

ไถสูญเห็นดังนั้นก็ตกใจและเตียวเลี้ยวเสียควบม้าหนี เตียวเลี้ยวได้ทึ่กชับหัว ໄล่รับพุงติดตามพันเข้าไปในกองหัวชูนกวน หัวหารชูนกวนก็แตกกระฉักระยะไป เตียวเลี้ยวแลเห็นตัวชูนกวนก็ควบม้าໄล่ตามไป ขณะเมื่อชูนกวนยกไปนั้น เที่ยหากาอยู่ ณ ค่ายไม่ไว้ใจ กลัวชูนกวนจะเป็นอันตราย ก็ยกหัวรามาชุ่มอยู่กลางทาง เห็นเตียวเลี้ยวໄล่ชูนกวนมา เที่ยหากก็คุมหัวรอกรุณกันสักดเตียวเลี้ยวไว้ เตียวเลี้ยวเห็นหัวหารชูนกวนหนุนกันมาดังนั้น ครั้นจะໄล่ติดตามไปก็เกรงอยู่ จึงพาหัวหารกลับมาเมืองหัวป่า ชูนกวนก็ยกหัวหารเข้าค่ายแล้วร้องให้รักซงเชียมเป็นอันมาก

เตียวเหียนที่ปรึกษาจึงว่าแก่ชุนกวนว่า ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้ เพราะท่านท่านงตัวดูหมิ่นแก่ข้าศึกมิได้รักษาตัว อันประเพณีการสังคมความเคราะห์ให้ทหารชิงมีฝีมือ ออก Rubin ผู้ให้สามารถถก่อน อันแม่ทัพจะยกอกรบก่อนนั้นไม่ควรตัวท่านเป็นใหญ่ไม่พิเคราะห์ดูการว่าควรแล้มิควร ออกสู้รุนกับเตียวเลี้ยว อันเป็นแต่นายทหาร จึงได้ความอปยศเสียทหารเอกฉะนี้ ชุนกวนจึงรับว่า ท่านว่านี้ขอบนัก อันเสียการทั้งนี้เพราะเรากิดผิดเอง

ขณะนั้นไสสุจูจึงเข้ามาบอกชุนกวนว่า โภ teng บ่าวข้าพเจ้ามิพื่น้องชื่อ อาวโล เป็นคนเลี้ยงม้าของเตียวเลี้ยว อาวโลหาความผิดไม่ เตียวเลี้ยวเอาตัวไปทำโทษ อาวโลมีความเจ็บแคร์ ให้คุณมาบอกข้าพเจ้าว่า เวลาค่าวันนี้จะคิดอ่านผ่าเตียวเลี้ยวเสีย และจะจุดเพลิงขึ้นเป็นลำดับ ข้าพเจ้าจะขอทหารยกไปทำการกับอาวโล เท็นจะแก้แค้นซึ่งเสียซึ่งเชยมันนั้นได้

ชุนกวนจึงถามว่า บัดนี้โภ teng ออยู่ในแล้ว ไสสุจูจึงบอกว่าโภ teng ปลอมเป็นทหารเตียวเลี้ยวเข้าไปในเมืองทับป่าแล้ว ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดทหารพันหนึ่งให้ไสสุจู จูกัดกินจึงว่ากับไสสุจูว่า เตียวเลี้ยวมีสติปัญญา ทั้งผีมือก็เข้มแข็ง เท็นจะไม่ประมาท ท่านจะคิดอ่านตรีกตรองให้ดี อย่าเพื่อ ดูหมิ่นเตียวเลี้ยวก่อน ไสสุจูมิได้ตอบประการใด ก็ลากชุนกวนยกทหารออกจากค่าย

ฝ่ายโภ teng ปลอมเป็นทหารเข้าไปในเมืองทับป่าได้แล้ว จึงว่าแก่อาวโล ว่า วันนี้เราให้คุณไปบอกไสสุจู ไสสุจูสั่งมาว่า เวลาค่าวันนี้จะยกทหารมาตั้งค่ายอยู่นอกเมือง การภัยในนี้ท่านจะคิดอ่านทำประการใด อาวโลจึงว่า ที่อยู่ เรายังไน่กลั้กันกับเตียวเลี้ยว เวลาค่าวันนี้เราจะเอาเพลิงจุดกองไฟให้ลุกสว่างขึ้น และท่านจะร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว ชาวยเมืองทั้งปวงไม่ทันรู้ก็จะตื่นกันรุ่นways ไป แม่เตียวเลี้ยวจะมาดับเพลิง ข้าพเจ้าจึงจะลอบแหงเตียวเลี้ยวเสีย โภ teng ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย

ฝ่ายเตียวเลี้ยวเมื่อกลับมาเมืองทับป่า เลี้ยงดูทหารทั้งปวงสำเร็จแล้วจึง สั่งว่า เวลาค่าวันนี้ท่านทั้งปวงอย่าได้ประมาท ให้คิดอ่านป้องกันรักษาตัวจะหนัก ใส่เกราะนอนจนทุกคน ทหารทั้งปวงจึงตอบว่า เวลาวันนี้เราได้ชัยชนะชุนกวน

แตกหนนีไปแล้ว ห่านจะให้รัชวังรากษาด้วยเหตุอันใด เตียวเลี้ยวจังว่า อันธรรมดานั้นเป็นนายทัพนายกองจะทำการลงคราม ถ้าแพ้ก็อย่าเพ่อเสียใจ แม้ได้ชัยชนะก็อย่าเพ่อทะนง เวลาวันนี้เรารได้ชัยชนะแก่ชุนกวนก่อน ครั้นประมาทเกลือกชุนกวนมีใจเจ็บแค้นคิดเห็นว่าเราเลินเหลือจะยกทหารมาโจมตี เราจะมีขัดสนหรือเราริบบังคับห่านหั้งปวงด้วยเหตุฉนนี้

ขณะเมื่อเตียวเลี้ยวพูดอยู่กับทหารหั้งปวงนั้น เห็นเพลิงสว่างชั้นหลังค่าย แล้วได้ยินเสียงร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว ชาวเมืองหั้งปวงก็ตื่นกันวุ่นวายชั้น เตียวเลี้ยวเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงชั่นมาพาทหารสี่คนออกบินช่วงทางอยู่ทหารจังว่าแก่เตียวเลี้ยวว่า เสียงนี้ไกลั้นัก เห็นข้าศึกจะกระชั้นเข้ามาแล้ว เตียวเลี้ยวจังว่า เห็นเลือกตัวจะเป็นดอก มันแกล้งทำหั้งนี้หวังจะให้คนหั้งปวงตกใจ แล้วเตียวเลี้ยวจังกำชับทหารหั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดวุ่นวายไปจะตัดศีรษะเสียให้ช่วยกันจับตัวตันเหตุให้จงได้ พอเวลาประมาณทุ่มหนึ่ง ลิเตียนจับตัวโ哥เตงกับอาวโจมาให้เตียวเลี้ยว เตียวเลี้ยวจังถามแจ้งเนื้อความแล้วก็ให้ทหารเอาตัวโ哥เตงกับอาวโจไปฆ่าเสีย พอดียินเสียงทหารตีม้าล่อผู้องกลองให้ร้องอ้ออึงอยู่นอกเมือง เตียวเลี้ยวจังว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า กองทัพชุนกวนยกมาอยทำการตามสัญญาณโ哥เตงแล้ว เราคิดอ่านแก้กลอุบายชุนกวนให้ได้ เตียวเลี้ยวจังให้ทหารเอาเพลิงจุดชื้นในเมือง ให้ร้องเปิดประตูออกร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว

ไถสูจูเห็นดังนั้นสำคัญว่าโ哥เตงกับอาวโจทำการสำเร็จแล้ว ก็ควบม้านำหน้าทหารเข้าไปในเมือง เตียวเลี้ยวว่าให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงสองข้างทางถูกไถสูจูเป็นหลายแห่ง ไถสูจูตักใจชั่บม้าหนี เตียวเลี้ยวว่าให้กจันไถรุนไถสูจูไปจนถึงหน้าค่าย ชุนกวน ลากชุนกับตั้งสิตเห็นดังนั้น ก็ยกออกช่วยไถสูจู ลิเตียนกับงักจันไถรุนฟันทหารไถสูจูตายเป็นอันมาก แล้วเห็นลากชุน ตั้งสิตออกช่วยไถสูจู ลิเตียนกับงักจันก็ยกทหารกลับมาเมือง ลากชุน ตั้งสิตก็พาไถสูจูเข้าไปค่าย ชุนกวนเห็นไถสูจูถูกเกาทัณฑ์เจ็บป่วยเป็นหลายแห่ง จะไม่รอดก็คิดวิตกนัก

ฝ่ายเตียวเลี้ยวจังว่าแก่ชุนกวนว่า เรายกมาครั้งนี้ ก็เสียทหารเป็นอันมาก บัดนี้ไถสูจูก็ป่วยหนักอยู่ ขอให้ห่านนายกทหารกลับไปเมืองก่อนเดิดจะได้คิดการต่อไป ชุนกวนเห็นชอบด้วย ก็จัดแจงเรือยกทหารกลับมาเมืองลำซี

พอมาถึงไทรสูจูกป่วยหนักลง ชุนกวนจึงให้เตียวเจียไปเยือนไทรสูจู ไทรสูจูจังว่า แก่เตียวเจียว่า เกิดมาเป็นชายถึงจะตายในท่ามกลางศึกก็อย่าเสียดายชีวิต ขอบจะคิดทำการให้ถึงขนาด เหตุใดถึงจะมาลิ้นอายเสียแต่ที่มุงฉะนี้ ไทรสูจูว่า เท่านั้นแล้วก็สิ้นใจ เมื่อไทรสูจูตายนั้นอายได้สืบเอื้ดปี ชุนกวนรู้ว่าไทรสูจูตายก็คิดสองสารอยู่มีได้ขาด จึงแต่งการศพไปฝังไว้ ณ เชิงเขาปักก้า แล้วเอาไทรสูจูบุตรไทรสูจุมามาเลี้ยงไว้แทนบิดา

ฝ่ายเล่าปี่อยู่เมืองเกงจ้ว รู้ว่าชุนกวนยกไปตีเมืองหับป่าเสียที่แก่เตียวเจียกลับมาเมืองลำซี จึงหาซงเน็งมาปรึกษา ซงเน็งจังว่า เวลาคืนนี้ข้าพเจ้า ดูฤกษ์เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จะเสียวงศ์ท่านคนหนึ่งเป็นมั่นคง พอทหารมาบอกเล่าปี่ว่าเล่ากี่บุตรเล่าปี่ยานเป็นใช้ตายแล้ว เล่าปี่ แจ้งดังนั้นก็ร้องให้รักเล่ากี่ ซงเน็งจังว่าแก่เล่าปี่ว่า อันเกิดมาแล้วสุดแท้จรดาย ทุกคนผิดได้เร็วน ท่านจะมาเคราโศกอยู่ฉะนี้ໂโรคก็จะบังเกิด การเรอาซึ่งจะกระทำ สืบไปนั้นยังมากอยู่ ขอจึงคิดอ่านแต่งให้ทหารไปอยู่รักษาเมืองชงหยงแทนเล่ากี่

เล่าปี่กิให้กวนอูไปแต่งการศพเล่ากี่แล้วให้อยู่รักษาเมืองชงหยง เล่าปี่ จังว่าแก่ซงเน็งว่า บัดนี้เล่ากี่ตายแล้ว เห็นชุนกวนจะให้มาทางเมืองเกงจ้วเป็น มั่นคง ท่านจะคิดแก่ไขตอบโดยประการใด ซงเน็นจังว่า ท่านอย่าวิตกเลย ตก พนักงานข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระ อยู่ประมาณสิบหัววันทหารมาบอกเล่าปี่ว่า ชุนกวนให้โลซกมาถามข่าวเล่ากี่ ซงเน็นจังชวนแล้วปี่ออกไปรับโลซกเข้ามายังเมือง คำนับกันแล้วโลซกจังว่า ชุนกวนแจ้งว่าเล่ากี่ท่านบุญไม่แล้ว จึงให้ข้าพเจ้าอา ฐูปเทียนมาถามข่าวท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะมานั้นจวยก็อวยพรมาถึงท่านด้วย เล่าปี่ กับซงเน็นได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นคำนับรับอาฐูปเทียน และเชิญให้โลซกกินโดย ขณะเมื่อสภาพสุราอยู่นั้น โลซกจังว่าแก่เล่าปี่ว่า เดิมท่านว่าข้าพเจ้าว่า ถ้าท่านบุญ เล่ากี่ไม่แล้ว จะคืนเมืองเกงจ้วให้ชุนกวน บัดนี้เล่ากี่ตายแล้วท่านจะคืนเมืองให้ เมื่อไรเล่า จะได้แต่งให้ทหารมาอยู่รักษา เล่าปี่จังว่า เชิญกินโดยสภาพสุราให้ สนายก่อนเถิด และจึงค่อยปรึกษาภัน โลซกชัดเล่าปี่มีได้ก็สภาพสุราต่อไป โลซก เห็นนานแล้วจึงเดือนแล้วปี่ขึ้น เล่าปี่ยังมีได้ตอบประการใด

ซงเน็นทำโทรศัพท์แก่โลซกว่า ท่านก็มีสติปัญญาแจ้งการหั้งปวงอยู่ แต่

จะนิ่งให้เรารอ กูกอกก่อนไม่ได้หรือ เมื่อครั้งพระเจ้าชั้นโภโน้นก็มีน้ำใจโอบอ้อมกรุณาแก่ราษฎรทั้งปวง จึงได้เสวยราชสมบัติสืบพระวงศ์ต่อกันมาจนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทุกวันนี้แผ่นดินก็ไม่รากฐาน ชนชาวเมืองทั้งปวงที่มีสติปัญญากำลังมาก ก็ไม่ปรองดองช่วยกันบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ต่างคนต่างแข่งเมืองอยู่ล้วน เล่าปี่นายเรานเป็นเชื้อพระวงศ์ติดพันมาแต่ครั้งพระเจ้าเข้าเก่งเต้ ได้ยึดสิชั้วகษตรiyจนถึงเลาปี่ เล่าปี่ก็เป็นอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่แผ่นดินเมืองเงกจิ่วเท่านี้จะเอาไว้ไม่ได้หรือ ชนกวนนายท่านเป็นเชื้อผู้คุณเมืองจิตตอง บัดนี้ก็ได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง มีเมืองโภหกหัวเมือง เมืองตริจัตวาแปดสิบเอ็ดหัวเมือง ทั้งไพรพลทหารก็มั่งคั่งอยู่แล้วบังไม่อิ่มใจหรือ จึงให้มาทางเมืองเงกจิ่วอิกเล่าอนนีเมื่อใจโดยกหพเรอมาติเมืองกังตั้งนั้น เล่าปี่ก็ได้ยกหหารไปช่วยรบพุ่งเป็นสามารถ เราก็เรียกลมให้ชูนกวนจึงไม่เป็นอันตราย แม้เราไม่ไปช่วย ก็อย่าร่าเต่าบุตรหญิงนางเกียวกก็โคลเลย ถึงภรรยาและญาติท่านก็จะเป็นของใจโดยล้วน

โลซกได้ฟังดังนั้นก็มิได้ตอบประการใด นั่งอยู่ข้างนานแล้วจึงว่ากับ ขงเบี้ยงว่า อันเมืองเงกจิ่วนี้เป็นธุระปะตัวข้าพเจ้าอยู่ด้วย ซึ่งท่านว่าเบรี่ยนนี้หาต้องทางความไม่ ขงเบี้ยงจึงถามโลซกว่า เหตุใดท่านจึงว่าไม่ต้องทางความ โลซกจึงว่า เมื่อครั้งเลาปี่ได้ความลำบากแตกโใจโฉน เมืองซงหยงนั้น ข้าพเจ้าก็ได้พาท่านไปหาชูนกวน ข้อหนึ่งก็ได้ช่วยว่าเมืองเงกจิ่วให้ ครั้งจิวยีจะยกหหารมาบศนเนาเมืองเงกจิ่วเล่า ข้าพเจ้าก็ช่วยว่ากล่าวห้ามมิให้จิวยียกมา ข้าพเจ้าจึงมาหาท่าน ท่านกับเลาปี่ได้ว่า ถ้าหากบุญเล่าก็ไม่จะศนเมืองเงกจิ่วให้ชูนกวน ข้าพเจ้าก็ได้รับไว้ บัดนี้ท่านเจรจาผิดกับคำก่อน จะให้ข้าพเจ้าเอานี้ความอันได้ไปบอกกับชูนกวน จิวยีกับชูนกวนก็นับถือว่าท่านกับเลาปี่มีความสัตย์ แม้ข้าพเจ้าไปบอกตามคำท่านว่า ชูนกวนก็จะไม่เชื่อ จะลงโทษ ข้าพเจ้า ถึงตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต แต่คิดวิตกอยู่ว่าเลาปี่กับชูนกวนจะเป็นศัตรูกันไป เมื่อเลาปี่กับชูนกวนจะเป็นศึกกันขึ้น ท่านก็จะไม่มีความสุข คนทั้งปวงที่รู้ก็จะหัวเราะว่า ท่านเป็นคนมีสติปัญญาฯ เจรจากลับกลอกจึงเป็นเหตุทั้งนี้

ขงเบี้ยงจึงว่า ท่านอย่าร่าเลย เราจะกลัวอันได้กับจิวยีซึ่งเป็นลูกเด็ก

เล็กน้อย ถึงมาตราว่า ใจจะยกทหารมาสักร้อยหมื่นเราก็ไม่กลัว แต่ว่าเราเห็นแก่ทำนซึ่งกลัวความผิด เราจะคิดอ่านกับเล่าปี่ เขียนหนังสือไปถึงชุนกวนว่าจะยิมเมืองเกงจ้ว ไว้เป็นที่อาศัยก่อน ต่อเล่าปี่ไปรับเมืองอื่นได้เล่าปี่จึงจะคินเมืองเกงจ้วให้ ทำนจะเห็นเป็นประการใด

โลซกจึงถามว่า ทำนตีเมืองได้ได้แล้วจึงจะคินเมืองเกงจ้วให้ ของเบ้ยจึงตอบว่า เรายังจะไปตีเมืองญูโต แต่เห็นว่าเป็นเมืองใหญ่จะเอาโดยเร็วนั้นไม่ได้ เมืองเสฉวนนั้นเล่าเจียงเจ้าเมืองเป็นคนหาสติปัญญาไม่ได้ เราจะให้เล่าปี่ยกกองหพไปตี แม้ได้เมืองเสฉวนแล้ว เรายังจะคินเมืองเกงจ้วให้ โลซกได้ฟังดังนั้นก็เกรงใจงบัง ก็ยอมตามคำทุกประการ

เล่าปี่จึงเขียนหนังสือตามชึ่งว่ากันนั้น ใส่ชื่อของเบ้ยเป็นนายประกัน ของเบ้ยจึงว่าแก่โลซกว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นพวกเล่าปี่ ลงชื่อเป็นนายประกันชุนกวนจะไม่ไว้ใจ จะขอชื่อทำนใส่ลงด้วยชุนกวนจึงจะลื้นลงสัย โลซกจึงว่า อันข้าพเจ้านี้ นับถือเล่าปี่ว่าเป็นคนมีเมตตาและมีความสัตย์ชื่อ ถึงจะใส่ชื่อก็ตามเดิม เล่าปี่จึงเขียนชื่อใส่ลงท้ายหนังสือว่า โลซกรับเป็นนายประกันด้วย แล้วส่งหนังสือให้โลซก โลซกรับหนังสือแล้วก็มาเล่าปี่ ของเบ้ยกลับไป เล่าปี่ ของเบ้ยก็ตามไปส่งโลซก ถึงเรือ เมื่อโลซกจะออกเรือนั้นของเบ้ยจึงแก้ลังว่าแก่โลซกว่า ทำนไปถึงชุนกวนแล้ว จงช่วยว่ากล่าวโดยดีให้นายเราทั้งสองประดิษกัน อย่าให้โลซกมันดูหมิ่น เราได้ แม้ไม่ทำตามเรา ถึงเมืองกังตั่งกับหัวเมืองทั้งปวงเราก็จะชิงเอาด้วย

โลซกรับคำของเบ้ยแล้วก็ออกเรือไปถึงเมืองฉส่องกุน จึงเข้าไปหาจิวยี่ จิวยี่เห็นโลซกมาก็ได้ใจแล้วถามว่า ทำนไปทวงเมืองเกงจ้วได้แล้วหรือ โลซกจึงเอานหนังสือให้จิวยี่ดู จิวยี่แจ้งดังนั้นก็กราบทีบเท้าแล้วว่า ทำนนี้แพ้ความคิดของเบ้ยแล้ว ซึ่งว่ามาในหนังสือว่ายิมเมืองเกงจ้วนั้นเห็นหาไม่ทำได้ จะรู้ว่า เล่าปี่จะได้เมืองเสฉวนเมื่อใด แม้ตีเมืองเสฉวนไม่ได้เราก็จะมีได้เมืองเกงจ้วคินหนังสือฉะนี้จะเอามาต้องการลังได้ แล้วมิหน่าซ้ำใส่ชื่อตัวเป็นนายประกันด้วยอีกเล่า ถ้าเล่าปี่ไม่คืนเมืองให้ความผิดก็จะไม่พันตัวทำน แม้ชุนกวนจะเอาโทรศ่าทำนจะคิดประการใด

โลซกได้ฟังดังนั้นตกตะลึงไป แล้วจึงว่า เล่าปี่นี้เห็นจะไม่คิดคดต่อ

เรา จิวย์จึงว่า ทำนอย่าซื่อนัก อันเล่าปีนั้นกายนอกโอบอ้อมอารีกระทำดุจมีความสัตย์ น้ำใจนั้นจะทำการใดประกอบด้วยเล่ห์กลล่อหลวง ขงเบ็งเล่าก็มีสติปัญญาคิดอ่านกลับกลอกต่าง ๆ เห็นว่าน้ำใจเล่าปีกับขงเบ็งจะไม่เหมือนใจท่านโลซกจึงว่า เราจะคิดอ่านประการใดเล่า จิวย์จึงว่า ข้าพเจ้าคิดถึงทำนซึ่งมีคุณได้ให้อาหารแก่ข้าพเจ้าเมื่อคราวขัดสนนั้น จึงช่วยเตือนสติทั้งนี้ ทำนอย่าคิดรุ่นwaysไปเลย เราอยู่ท่าทหารซึ่งไปสืบช่าวราชการโลโซกลับมาแล้วจึงจะคิดการสืบไป โลซก็คิดวิตกนักไม่มีความสบาย

อยู่มาทหารไปสืบราชการ ณ เมืองเกงจิ่วกลับมาบอกจิวย์ว่า ในเมืองเกงจิ่วนั้นเล่าปีให้ทหารและชาวเมืองหั้งปวงนุ่งขาวโพกผ้าขาวทุกคน จิวย์ตกใจจังถามว่า เหตุผลทั้งนี้เป็นประการใด ทหารนั้นจึงบอกว่า นางกานธูหินภารราเล่าปีตาย จิวย์จึงว่าแก่โลซกว่า เรายคิดกลอุบายนได้ล่องหนนี่ เล่าปีอยู่ในเมืองมีอเราแล้ว โลซกจึงถามว่า ทำนจะทำการใด จิวย์จึงว่า บัดนี้เล่าปีหาภารราไม่เห็นจะคิดอ่านหารภารราใหม่ นางชุนธูหินน้องของนายเรยังมีได้มีสามีแล้วก็มีฝีมืออยู่ เรายังจัดข้าพญิงสักร้อยคน ให้ถือเครื่องศัสราราชเข้าอยู่ในตึก จัดแจงท่ออยู่ให้ซ้อมกล แล้วจะให้ชุนกวนมีหนังสือไปถึงเล่าปีว่า จะยกน้องสาวให้เป็นภารรา ลุงให้เล่าปีมาทำงาน ณ เมืองลำซี เรายคิดอ่านจับตัวเล่าปีใส่คุกไว้แล้วจึงจะให้ทหารไปหาขงเบ็งให้เอามีเมืองเกงจิ่วมาเปลี่ยนเอาตัวเล่าปี เมื่อได้เมืองเกงจิ่วแล้วจึงจะคิดการสืบไป ตัวทำนก็จะพ้นความผิด โลซกได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จิวย์จึงให้เชียนหนังสือตามซึ่งคิดไว้นั้นให้โลซกเอาไปให้ชุนกวน โลซก ก็ลาจิวย์ไปถึงเมืองลำซี จึงเข้าไปหาชุนกวน แจ้งเนื้อความหั้งปวงแล้วเอานั้นสือ สัญญาของเล่าปีส่งให้ชุนกวน ชุนกวนรับหนังสือนั้นมาอ่านดูแล้วจึงว่า หนังสือนี้ทำนเอามาต้องการอันใด

โลซกจึงว่า หนังสือของจิวย์ให้มาถึงทำนยังมีอยู่อีกฉบับหนึ่ง แล้วก็เอานั้นสือนั้นส่งให้ชุนกวน ชุนกวนแจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี พยักหน้ารับเอา แล้วคิดว่าจะได้ผู้ใดที่จะใช้ให้สือสารไปมาพูดจาด้วยเล่าปีได้ เห็นก็แต่ลิห้อมผู้เดียว ชุนกวนก็ให้ทหารไปหาตัวลิห้อมมาแล้วว่า บัดนี้ภารราเล่าปีตายแล้ว เราใครจะยกนางชุนธูหินให้เป็นภารราเล่าปี เรากับเล่าปีจะได้เป็น

น้ำหนึ่งใจเดียวกัน ช่วยกันทำการกำจัดโจรโจร แต่ไม่มีผู้ใดจะไปพูดจาก้าวยเล่าปี่ เทืนแต่ห่านผู้เดียวจะช่วยธุระเราไปหาเล่าปี่ ณ เมืองเกงจิ้วได้ ลิ้ห้อมก์รับคำ ชุนกวนแล้วก็ลาลงเรือไป

ฝ่ายเล่าปี่ตั้งแต่นางกำหยูหยินหานบุญไม่แล้ว ไม่มีความสบายนี้ ด้วย เล่าเสียนผู้บุตรยังเด็กนักอยู่ หากผู้จะรักษาไม่ได้ เล่าปี่จึงให้เชิญชงเบ้งมาปรึกษา ราชการ หวังจะให้คลายความทุกข์ พอทหารเข้ามานอกกว่า ชุนกวนให้ลิ้ห้อมมา หา ชงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ว่าอันลิ้ห้อมมานี้เป็นกลของจิวย์ แม้ลิ้ห้อมจะว่า กล่าวประการใด ทำนอย่าเพื่อรับคำเป็นอันขาด ข้าพเจ้าจะแอบฟังอยู่หลังจาก แม้ผิดชอบประการใดเรามีจังจะคิดอ่านต่อภัยหลัง เล่าปี่ก์รับคำชงเบ้ง แล้วให้ ทหารไปรับลิ้ห้อมเข้ามา คำนับกันแล้วเล่าปี่จึงถามว่า ทำมานี้ด้วยธุระสิ่งใด ลิ้ห้อมจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งว่าภารยาทำนบุญไม่ ก็มีความวิตกถึงทำนเมื่อได้ขาด ข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งสมควรกันกับท่าน คิดจะครีซกันนำให้แต่ไม่แจ้งว่าใจ ท่านจะคิดประการใด เล่าปี่จึงตอบว่า ตัวข้าพเจ้าก็ยังไม่แก่ชนนก เป็นวินาที ภารยาจึงมาสืบบุญเสียแต่ทำมกลางอายุฉะนี้ ครั้นจะคิดอ่านหาภารยาใหม่เล่า อารมณ์ก็ยังอาลัยถึงภารยาเก่านักอยู่

ลิ้ห้อมได้ฟังดังนั้นจึงว่าอันธรรมชาติเกิดมาเป็นชาบดี ครั้นมีได้มี แม่เรือนจะทำการสิ่งใดก็มักจะชัดชวางไม่ครรจะสำเร็จ เสมือนเรือนไม่มีพื้น ตัวท่านเป็นใหญ่อยู่ จำจะคิดหาแม่เรือนจึงจะควร ชุนกวนนายข้าพเจ้ามีน้องสาว คนหนึ่ง รูปร่างก็งามมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ควรจะปฏิบัติท่านได้ อนึ่งแม้ ท่านกับชุนกวนรักครีเป็นเกี่ยวดองร่วมใจกันแล้ว เห็นใจโกรกไม่อຈดูหมิ่นได้ ข้าพเจ้าว่านี้เป็นความจริง ทำนอย่าได้คิดรังเกียจเลย แต่นางชุนหยูหยินนั้น นางอ ก็ได้ผู้มารดารักครีนก แม้ท่านได้เห็นด้วยข้าพเจ้าแล้ว ขอให้เร่งคิดอ่าน ไปว่ากล่าวทำการ ณ เมืองต่อง่อเดิด

เล่าปี่จึงถามว่า การซึ่งท่านว่าทั้งนี้ชุนกวนรู้หรือไม่ ลิ้ห้อมจึงตอบว่า แม้ชุนกวนไม่รู้ข้าพเจ้าจะอาจมาว่าหรือ เล่าปี่จึงว่าตัวข้าพเจ้านี้อายุก็ถึงห้าสิบปี แล้ว ผมแผลหนวดก์หงอกแล้ว น้องสาวชุนกวนยังเด็กอยู่ ไม่สมควรกับข้าพเจ้า ลิ้ห้อมจึงว่า อันนางชุนหยูหยินน้องชุนกวนยังเป็นเด็กอยู่ก็จริง แต่น้ำใจดีกว่า

ผู้ใหญ่อีก แม้ผู้ใดไม่มีสติปัญญาแล้วต้องก้าวเดินทางก็ไม่ยอมเป็นภาระ อันจะว่าด้วยอายุนั้นหาต้องการไม่ ตัวท่านนี้ก็ลือชาประกายชื่อเลียงแลสดิปัญญา ต้องความปรารถนาของอยู่แล้ว ซุนกวนก็ปลงใจด้วย ท่านจะบิดพลิ้วอยู่ฉะนี้ด้วยเหตุอันใด

เล่าปีจึงว่า ท่านพึ่งมายังไม่ทันหายเหนื่อย เวลาครุ่งนี้เราจึงคิดอ่านกันเล่าปีก์เชิงให้ลิ้ห้อมกินโต๊ะ แล้วให้ไปอยู่ในตึกรับแขก ลิ้ห้อมก็ลาเล่าปีไป ครั้นเวลาค่ำเล่าปีจึงปรึกษาแก่แขกเบัง ขงเบังจึงว่า ซึ่งซุนกวนทำกลแกล้งใช้ให้ลิ้ห้อมมา ข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่สิ้นแล้ว วันนี้ข้าพเจ้าเสี่ยงตายดู เห็นว่าท่านจะมีลากสำคัญ ความปรารถนา ท่านจะรับคำแล้วอนแล้วจึงจะได้ว่ากล่าวกำหนดวันคืนที่จะทำการให้มั่นคง เล่าปีจึงว่า จิวยิ่คิดอ่านจะทำร้ายเรา และเราดูหมิ่นเข้าไปในเมืองมีจิวยิ่เหมือนเอาเนื้อไปให้แก่เสือ ขอท่านดำเนิริดูให้ควรก่อน

ขงเบังจึงว่า อันความคิดจิวยิ่ทำกลครั้งนี้ เห็นหาเกินความคิดข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าจะให้จิวยิ่แพ้ความคิดลงได้ ทั้งน้องสาวซุนกวนก็จะให้ได้แก่ท่าน เมื่อท่านกับซุนกวนเกี่ยวดองกันแล้ว เมืองเงงจิว ก็จะเป็นสิทธิ์แก่เรา เล่าปีได้ฟัง ขงเบังว่าก็ไม่枉ใจยังคิดลงสัยอยู่ ขงเบังจึงสั่งซุนเชียนว่า ท่านจะไปกับลิ้ห้อมนัดการซึ่งซุนกวนจะแต่งงานนางซุนหยูยินกับเล่าปี

ครั้นเวลาเช้าลิ้ห้อมเข้ามาหาเล่าปี ขงเบังจึงว่าแก่ลิ้ห้อมว่า กลับไปบอกซุนกวนเกิดว่า เล่าปีมีความยินดีนัก เราจะให้ซุนเชียนไปหาซุนกวนด้วย ลิ้ห้อมก็ค่านับลาพาซุนเชียนไปถึงเมืองล่าซี จึงเข้าไปหาซุนกวน ซุนกวนจึงว่าแก่ซุนเชียนว่า ท่านจะไปบอกแก่เล่าปีเกิดว่า เรายังเล่าปีโดยสุจริต มีได้คิดรังเกียจ สิ่งใด จึงยกน้องสาวเราให้ ให้ขงเบังพิเคราะห์ดูวันเดียวกันจะได้ทำการเมื่อใด แล้วให้บอกมาถึงเราด้วย ซุนเชียนก็ค่านับลาซุนกวนกลับมาเมืองเงงจิว แจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่เล่าปี

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยังคิดลงสัยอยู่ ขงเบังจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านไปตามคำซุนกวนเกิด ข้าพเจ้าจะแต่งหนังสือสามฉบับให้จูลงไปกับท่านด้วย ขงเบังจึงเชียนหนังสือสามฉบับลักษณ์แก่แล้วสั่งว่า แม้ขัดสนประการใดก็ให้ฉีกหนังสือ

ฉบับหนึ่งฉบับสองฉบับสามออกดูกว่าจะสำเร็จได้กับมาเมืองเกงจั่ว ซึ่งเบี้ยงจิง เรียกจูล่งเข้ามาระชิบบอกว่า บัดนี้เล่าปี่นายเรจาไปแต่งงานกับน้องสาวชุนกวน ท่านไปด้วยจงเอาใจใส่อย่าให้เล่าปี่เป็นอันตราย ถ้าอับจนประการใจจะทำตามหนังสือที่เราเขียนไปนั้นเด็ด แล้วก็เอาหนังสือสามฉบับนั้นส่งให้จูล่ง

ครั้นถึงกำหนดจะได้วันดี ซึ่งเบี้ยงจิงจัดแจงสิ่งของให้ทหารเอาไปให้ชุนกวน บอกกำหนดวันคืนซึ่งเล่าปี่จะไปทำการ แล้วซึ่งเบี้ยงจัดเรื่อบรลิบลำทหารห้าร้อย ให้เล่าปี่ จูล่ง ชุนเขียนยกไปเมืองลำซี ฝ่ายเล่าปี่มีความสงสัยคิดวิตกไม่มีความสนับายนะ ครั้นเรื่อบรลิบลำซี จูล่งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งเบี้ยงสั่งมาว่า เม้ขัดสนสิ่งใดให้ฉิกหนังสือออกดู จูล่งก็ฉิกหนังสือฉบับหนึ่งออกอ่านดูเป็นใจความว่า ให้ทหารทั้งปวงแต่งตัวจงโถโถงไปเที่ยวช้อของในเมืองลำซี ถ้าชาวเมืองจะถามว่ามาธูระสิ่งใด ก็ให้บอกว่าเล่าปี่จะมาแต่งงานกับน้องสาวชุนกวน ให้ชาวเมืองรู้จักหัวกัน แล้วให้เล่าปี่แต่งสิ่งของเข้าไปคำนับนางเกียวกิกโล ซึ่งเป็นมารดาภรรยาชุนเข็กแล้วจึงยี่

จูล่งแจ้งในหนังสือแล้ว ก็ให้ทหารทั้งปวงเที่ยวช้อของในเมืองลำซี ให้แกล้งพูดตามมีในหนังสือของเบี้ยงทุกประการ ราชภราชาเมืองทั้งปวงก็เล่าลือต่อ กันไปว่า เล่าปี่จะมาแต่งงานกับน้องสาวชุนกวน แล้วเล่าปี่ก็จัดสิ่งของขึ้นไปทางนางเกียวกิกโล คำนับแล้วบอกว่า ข้าพเจ้ามานัดนี้ด้วยธูระจะมาแต่งงานกับน้องสาวชุนกวน

ขณะนั้นชุนกวนรู้ว่าเล่าปี่มาถึงก็มีความยินดี จึงให้ลิห้อมลงไปรับเชิญให้เล่าปี่ไปอยู่ ณ ตึกรับแขก

ฝ่ายนางเกียวกิกโลครั้นแจ้งเนื้อความแล้ว จึงไปหานางอ ก ก ได้แล้วว่า ข้าพเจ้ารู้เนื้อความวันนี้ก็มีความยินดีด้วยท่านนัก นางอ ก ก ได้จึงถามว่า ท่านรู้เนื้อความสิ่งใดมา นางเกียวกิกโลจึงว่า ท่านจะยกบุตรหญิงให้เป็นภรรยาเล่าปี่ ชาวเมืองทั้งปวงก็รู้หัวกัน บัดนี้เล่าปี่มาถึงเมืองแล้ว ท่านยังจะพรางไปถึงไหนแล้ว

นางอ ก ก ได้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเนื้อความทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่รู้เลย แล้วก็ให้คนใช้ไปสืบเนื้อความดูว่า จะสมคำนางเกียวกิกโลหรือไม่ คนใช้จึงกลับมาบอกว่า ราชภราชาเมืองทั้งปวงเล่าลือกันว่า ชุนกวนจะยกน้องสาวให้

เล่าปี ลิ้ห้อมเป็นผู้ซักกันได้ในสื่อสารไปมา ฝ่ายเล่าปีให้ชูนเขียนมาสื่อสาร บัดนี้ เล่าปีก็มาถึงเมืองแล้ว ชูนกวนให้เชญไปอยู่ณ ตึกรับแขก

นางอ ก ก ได้ได้ฟังดังนั้นจึงให้หาชูนกวนมา แล้วนางอ ก ก ได้ก็ต้องร้องให้ ชูนกวนตกใจจึงถามว่า มารดาของให้ด้วยเหตุอันใด นางอ ก ก ได้จึงว่า ตัวเจ้านี้มิได้เกิดในอุทรเรา เราภรรยาสมอ กับบุตรอันเกิดในอุทร เมื่อพี่เราจะตายนั้นก็ได้ส่งเจ้าไว้ จะกระทำสิ่งใดให้ปรึกษาเราก่อน และเจ้าทำการถึงเพียงนัก มิได้บอกเรา ชูนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า ข้าพเจ้าทำการสิ่งใดให้มารดาขัดเคืองจนว่าให้แจ้งเสิด จะมานั่งร้องให้อุยฉะนี้ข้าพเจ้าหากมีความสบายนไม่ นางอ ก ก ได้จึงว่า อันธรรมดาก็ตามมาเป็นคนที่มีบุตรหญิงชาย ครั้นเลี้ยงใหญ่แล้วก็คิดอ่านจะตกลแต่งให้มีเหย้าเรือน ตัวเราภรรยาเป็นมารดาเลี้ยงของเจ้า ก็เหมือนมารดาตัว เจ้าคิดอ่านจะเอาบุตรหญิงของเราไปให้แก่เล่าปี จนนัดงานการกันพาเล่าปีมาถึงเมืองแล้ว เหตุใดจึงไม่ปรึกษาเรา

ชูนกวนจึงถามว่า ผู้ใดมาบอกมารดา นางอ ก ก ได้จึงว่า อันการดังนี้ เม้มิให้ครรุก์อย่าทำ อันทำแล้วจะปิดให้มิดนั้นไม่ได้ ราชภราชาวเมืองลำชื่นก็รู้ทั่ว กันแล้ว เจ้ากลับมาพรางเรือกเล่า นางเกียวกก์โลจึงว่า 'เนื้อความอันนี้ ข้าพเจ้ารู้มาหลายวันแล้ว ก็มีความยินดีด้วย จึงมาตามช่าว่าท่าน ชูนกวนเห็น มารดาขัดเคืองนัก แล้วนางเกียวกก์โลมายินดีเป็นพยานอยู่ด้วยจึงพูดจาแก้ ตัวว่า อันการงานครั้นนี้ข้าพเจ้าจะเป็นตัวคิดอ่านทำให้มิได้ เป็นความคิดกลอุบายนของจิวยี่จะคืนเอามีองเงงจว จึงคิดอ่านลงให้เล่าปีมาแล้วจะจับเอารัวใส่คุกไว้ ให้ชงเบี้ยงเอามีองเงงจวันนั้นเปลี่ยนตัวเล่าปีไป เมี้ยงเบี้ยงไม่ทำตามคำก็จะฆ่าเล่าปีเสีย ใช้จะทำโดยสุจริตนั้นหามิ ข้าพเจ้าจึงมิได้ปรึกษากับมารดา

นางอ ก ก ได้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงค่าจิวยี่ว่า มันเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ในเมืองกังตั้ง มีหัวเมืองเอกสารถึงหัวเมือง เมืองตรีจัตวาแปดสิบเอ็ดหัวเมือง อาณาลิทธิ์ก่ออยู่กับมือ แต่จะคิดกลอุบายนเอามีองเงงจวเท่านี้ไม่ได้หรือ จำเปาะเอานบุตรเรามาไปทำกลจะลงฆ่าเล่าปี ให้คนทั้งปวงเลื่องลือว่าเรายกบุตรหญิงให้เป็นภารยาเล่าปี เมื่อเล่าปีตายแล้วบุตรเราภรรยาเป็นผ้ายอย สิบไปเมื่อหน้าผู้ใดจะอาจมาขอเล่า จะทำให้บุตรเรามาเสียคนไปฉะนี้ ให้มันทำจด นางเกียวกก์โลจึง

ว่า อันความคิดจิยี่เหมือนว่าฉันนี่ก็จะได้มีมองเห็นจั่วเป็นมั่นคง แต่จะมาเล่าปี่เสียหนึ่นชาวเมืองทั้งปวงก็จะหัวเราะเยาว่าทำนาเอาลูกสาวไปหลวงฟ่าเล่าปี่เสียความอัปยศก็จะมี ชุนกวนได้ฟังนางเกียวก็อกล่าว ด้วยความกลัวมารดา ก็ไม่อาจตอบประการได้ นางงอกก็อกได้ยิ่งมีความโกรธ ต่าจิยี่ไม่ชาดคำ นางเกียวก็อกลึงว่าแก่นางงอกก็อกได้ว่า การก็เป็นถึงเพียงนี้จนราชภูรู้ทั่วทั่ว กันแล้ว เล่าปี่ก็เป็นคนมีสติปัญญา แล้วเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหียงเต้ เขายังเป็นเชยเดิด จะได้พ้นความละอายซึ่งคนทั้งปวงจะทราบนินทา

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงว่า เล่าปี่มีสติปัญญา ก็จริง แต่เป็นคนผู้ใหญ่ อายุจะได้สมกับน้องเรามาได้ นางเกียวก็อกลึงว่าแก่ชุนกวนว่า เล่าปี่เป็นคนดี มีน้ำใจโอบอ้อมอารีกรุณาก่อราชภูรู้ทั้งปวง รูปร่างก็งาม นานไปก็จะได้เป็นใหญ่ เมื่อได้ไว้เป็นเชยก็จะไม่ขายหน้าน้องสาวท่าน นางงอกก็อกได้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ ชุนกวนว่า อันเล่าปี่นี้เรายังไม่รู้จัก เวลาพรุ่งนี้ให้เชญเล่าปี่ไป ณ วัดกำลอ เราจะดูให้รู้จักก่อน แม้ชอบใจเราจะยกให้ ถ้าไม่ชอบใจเราเจ้าจะทำสิ่งใดก็ตาม ความคิดเจ้าเดิด

ชุนกวนเป็นคนมีกตัญญูรักคุณนางงอกก็อกได้เชิงได้เลี้ยงมา ครั้นได้ฟัง ดังนั้นก็ไม่อาจชัดได้ จึงถามที่อยู่ แล้วเรียกกลิ้ออมมาสั่งว่า เวลาพรุ่งนี้ให้ เชญเล่าปี่ไปกินโต๊ะ ณ วัดกำลอ มารดาเราจะดูตัว แม้ไม่ชอบใจก็อนุญาตว่า ตามเราจะทำเดิด ลิ้ออมจึงว่า ถ้าดังนั้นขอให้ท่านคิดอ่านสั่งแก้ทัวให้คุณทหาร สามร้อยไปซุ่มอยู่สองข้างทางวัดกำลอ ถ้ามารดาท่านไม่ชอบใจแล้ว ก็ให้สำคัญ แก้ทัวกับทหารทั้งนั้น ออกจันตัวเล่าปี่ไว้ การซึ่งเราคิดก็จะสำเร็จโดยง่าย ชุนกวนก็เห็นชอบด้วย จึงเรียกแก้ทัวมาสั่งให้คุณทหารไปซุ่มอยู่ตามคำลิ้ออมว่า

ฝ่ายนางเกียวก็อกพานางงอกก็อกได้มาที่อยู่ แล้วให้คนใช้ไปบอกเล่าปี่ ว่าเวลาพรุ่งนี้นางงอกก็อกได้จะเครื่องดูตัวท่าน สั่งให้เชญท่านไปกินโต๊ะ ณ วัดกำลอ ให้ตระเตรียมตัวไว้ด้วย เล่าปี่รู้ดังนั้นจึงเรียกจูล่งและชุนเชียนมาปรึกษา จูล่ง จึงว่า นางงอกก็อกได้ให้เชญท่านไปนั้นจะไว้ใจชุนกวนไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอคุณ ทหารห้าร้อยตามไปด้วย จะได้ป้องกันรักษาท่าน ครั้นเวลาเช้านางงอกก็อกได้กับ นางเกียวก็อกพา กันไปค่อยทำเล่าปี่อยู่ ชุนกวนให้จัดแจงโต๊ะแล้วก็พาที่ปรึกษา

หั้งปวงออกไปพร้อมกัน ณ วัดกำลอ แล้วให้ลิ้ห้อมมาเชิญเล่าปี

เล่าปีจึงแต่งตัวใส่เกราะน้อยชั้นในใส่เสื้อชั้นนอก ทหารซึ่งจะไปด้วยนั้น ก็ให้แต่งตัวเอกสารบีบะพายแล่งทุกคน เล่าปีก็ขึ้นม้าไปกับลิ้ห้อม จูลง แต่งตัวใส่เกราะเหมือนจะเข้าสังคมคุมทหารตามเล่าปีไป ครั้นไปถึงวัดกำลอ แล้วเล่าปีก็ลงจากม้าเดินเข้าไป ชูนกวนเห็นเล่าปีแต่งตัวรูปร่างคุณลัน ก็คิดเกรง เล่าปีแล้วมีความกรุณาจึงคิดว่า แต่เราเป็นชาหยามาจะทำอันตรายเล่าปีอยู่ยัง มีใจกรุณา แม้มารดาเรานี้ก็จะมีใจรักยิ่งกว่าเรารัก การซึ่งเราคิดไว้เห็นจะไม่ สำเร็จ แล้วชูนกวนก็ลุกออกจากมารับเล่าปี คำนับกันแล้วก็พาเข้าไปค่านบบนาง งอกก็ได้

นางอ ก ก ได้เห็นเล่าปีมาถึงก็มีความยินดีเชิญให้กินโต๊ะ แล้วจังว่าแก่ นางเกียวก ก โภว่าเล่าปีรูปร่างจริตกิริยา ก สมควรเป็นนายเรอาอยู่แล้ว นาง เกียวก ก โภจงว่า อันลักษณะเล่าปีดีนัก มีน้ำใจกรุณาแก่ราชภรั้งปวง นานไป จะมีบุญทั้งอายุก็จะยืน ควรที่จะเป็นบุตรเชยของท่าน ขณะเมื่อพูดจากันอยู่นั้น นางอ ก ก ได้เห็นจูลง แต่งตัวเป็นทหารเห็นนักธรรมบีบะเดินเข้ามายืนแอบหลังเล่าปีอยู่ จึงถามเล่าปีว่า ทหารคนนี้ซือได เล่าปีบอกว่าซือจูลง เป็นแซ่เตียวชาเมือง เชียงลัน

นางอ ก ก ได้จังถามว่า เมื่อใจโดยทหารร้อยหมื่นมาบูรทำน ณ เมือง คงหยง ล้อมครอบครัวท่านไว้นั้น จูลง คนนี้หรือรับเชิงอาบุตรภรรยาของท่าน ออกจากที่ล้อมได้ เล่าปีก็รับคำว่าคนนี้ นางอ ก ก ได้ก็สรวเสริญจูลงว่า รูปร่าง จริตกิริยาสมควรเป็นนายทหารเอก และก็ให้คนใช้รินสุราให้จูลงกิน จูลงกระซิบ บอกเล่าปีว่า ข้าพเจ้าเดินเข้ามาเห็นทหารประมานสามร้อย ถือเครื่องศัสราช ชุมอยู่ ให้ท่านคิดอ่านแก่ไขตัวจงดี เห็นเข้าจะคิดร้ายต่อท่าน นางอ ก ก ได้จัง ถามเล่าปีว่า จูลงบอกเน้อความอันใด เล่าปีร้องให้พลงคำนับแล้วว่า ท่านจะนำ ข้าพเจ้าเสียก ตามเดิด แต่โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าได้ความลำบากเลย นางอ ก ก ได้ ถามว่าเหตุใดท่านจึงว่าฉะนี้ เล่าปีก็บอกเน้อความตามจูลงว่า นางอ ก ก ได้ได พังดังนั้นก โกรชิจงว่าแก่ชูนกวนว่า เล่าปีเป็นบุตรเชยของเรา เหตุใดตัวจึงแต่ง ทหารมาชุมไว้ จะทำร้ายเล่าปีหรือ

ชุนกวนได้ฟังดังนั้น ด้วยความกลัวมารดา ก็ตอบว่า การทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่แจ้ง จึงแกลงเรียกกลิ้ห้อมมาถามว่า ผู้ใดมาคิดอ่านทำการทั้งนี้ ลิ้ห้อมเห็นชุนกวนกลัวมารดาอยู่แล้วก็บอกว่า การทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่แจ้ง แกหัวคิดอ่านทำต่างหาก นางงอกก็ได้ได้ฟังดังนั้นก็ให้เรียกแกหัวมาด่าท่อทายข้าเป็นอันมาก แล้วสั่งทหารจะให้อเطاตัวแกหัวไปป่นเสีย

เล่าปี่จึงว่าแก่นางงอกก็ได้ว่า บัดนี้จะทำการมงคล ซึ่งท่านจะจากทหารเอกสารเสียเพราข้าพเจ้านั้นไม่ควร อนึ่งข้าพเจ้าจะอยู่เพียงบุญท่านสืบไปก็จะไม่มีความสุข ท่านจะเมตตาข้าพเจ้าโปรดยกโทษแกหัวไว้ครั้งหนึ่งก่อน นางเกียวก็โกรก็ช่วยเล่าปี่ขอโทษ นางงอกก็ได้ก็ยกโทษแกหัวไว้ แล้วก็ขับเสียให้พ้น ทหารทั้งปวงซึ่งซุ่มอยู่รู้ดังนั้นก็หนีไปลี้

และนางงอกก็ได้กับนางเกียวก็โกรรับเลี้ยงดูเล่าปี่สำเร็จแล้วก็ชวนกันกลับมาที่อยู่ เล่าปี่กับชุนกวนก็พาภันกลับมาถึงหน้าวัด เห็นศิลาสองก้อนใหญ่วัดโดยรอบได้อ้อมหนึ่ง เล่าปี่จึงซักกระบืออกไกวัพระแล้วอธิษฐานว่า เม้ข้าพเจ้าจะได้กลับไปเมืองเกงจ้วบزرุ่งราชภูร ขอให้ข้าพเจ้าพันศิลานี้ขาดออกเป็นสองห่อ ถ้าข้าพเจ้าจะตายอยู่ในเมืองลำชีมได้กลับไป ขออย่าให้ศิลานี้แตกหักร้าวเลย แล้วเล่าปี่ก็พันลงก้อนศิลาขาดออกเป็นสองห่อ ชุนกวนเดินตามหลังเล่าปี่มาเห็นดังนั้นจึงถามว่า ท่านໂกรธก้อนศิลานี้ด้วยเหตุลิงใด เล่าปี่จึงว่า ตัวข้าพเจ้าอายุถึงห้าสิบปีแล้ว ยังมิได้ทำการทำนุบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย บัดนี้เป็นบุญของข้าพเจ้า นางงอกก็ได้มีใจกรุณายกบุตรทูปิงให้ ก็มีความยินดีนัก ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า ถ้าข้าพเจ้ากับท่านเป็นกี่ยวดวงกันแล้ว จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉบำรุงให้ราชภูรเป็นสุขสืบไป ขอให้พันศิลาขาดสองห่อแก่ ข้าพเจ้าจึงพันก้อนศิลานี้ ชุนกวนได้ฟังจึงคิดว่า เล่าปี่เจรจาให้หนาจริงไม่ แกลงเออแต่ความดีมาลงเรา

ชุนกวนจึงซักกระบืออกอธิษฐานว่า เม้ข้าพเจ้าจะเอาเมืองเกงจ้วคืนได้จะได้ทำนุบำรุงให้ราชภูรในเมืองต่องอเป็นสุขสืบไป ขอให้ข้าพเจ้าพันศิลานี้ขาดเหมือนเล่าปี่เดิม แล้วว่าอกให้เล่าปี่ได้ยินว่า ข้าพเจ้าขออธิษฐานแก่เทparakซ์ ทั้งปวงว่า เม้ข้าพเจ้ากับเล่าปี่จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉศัตรูราชสมบัติได้สมความ

รูปที่ ๑๑๐ ชุนกวนพาเล่าปี่ไปค่านบบลงอภิการได้

รูปที่ ๑๑๑ เก็บเครื่องอาวุธในห้องแต่งงานนางชุนอุหอยัน

คิด ขอให้ฟันคิลาก้าดเป็นสองห่อนเกิด ชุนกวนก็เอกสารบีฟันลง คิลาก้าด เมม่อนเล่าปี่ ชุนกวนกับเล่าปี่ก็มีความยินดี ยุดมือกันหัวเราะกลับเข้าไปกินสุรา ในวัด

ชุนເຂົ້າແຫຼ່ນແລ້ວປີເສພຍສຸຮາອູ້ກັບຊຸນກວນຫ້ານານແລ້ວ ຈຶ່ງຫາຍຕາດູເລ້ວປີ ເລ້ວປີເທິນດັ່ງນັ້ນກີ່ແຈ້ງຄວາມຄິດຊຸນເຂົ້າ ຈຶ່ງວ່າແກ່ຊຸນກວນວ່າ ຂ້າພເຈົ້າເສພຍສຸຮາ ໄມສູ່ໄດ້ຈະລາຫ່ານແລ້ວ ຊຸນກວນກົງວ່າຈອກສຸຮາເສີຍ ຈູ່ມີອືເລ້ວປີ້ຂຶ້ນໄປບັນເນີນເຫຼາ ຮິມວັດກໍາລອ້ອ້າໃຫ້ໝາຍດິນຮູ້ນບ້ານເມືອງໃນເມືອງຕ່ອງໜ່ວຍ ເລ້ວປີ້ກີ່ໝາຍວ່າເມືອງຕ່ອງໜ່ວຍນີ້ ຜູ້ຄົນມັ້ງຄັ້ງສົມບັດພສຖານກົບວິນູ້ຮົດເປັນແອກອູ້ແລ້ວ ເລ້ວປີ້ແລ້ໄປເທິນເຮືອນ້ອຍແລ່ນໄປທັນເມືອງຮວດເຮົວນັກຈຶ່ງວ່າແກ່ຊຸນກວນວ່າ ເຫຼົາເລົ່າລືອກນ່ວ່າໜາວເມືອງກັ້ນຕັ້ງຫ້ານາຢູ່ ໃນການເຮືອ ຈະແຈວແລ້ໃຫ້ໃບກົງຮວດເຮົວພຽມກັນ ແລ້ວໜາວເມືອງກັ້ນປົກຜ່າຍ ທຶກເທິນອໜ້ານາຢູ່ໃນການຂຶ້ມ້າ ກີ່ເທິນຈົງສົມຄຳຄົນທັ້ງປົງ

ຊຸນກວນໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ເລ້ວປີ້ຈົງຈາກທັ້ງນີ້ເຍາະເຍັ້ນເຮົາ ເທິນວ່າໜາວເມືອງ ກັ້ນຕັ້ງຫ້ານາຢູ່ແຕ່ການເຮືອທ່າເດືອຍ ຈຶ່ງໃຫ້ທຫາໄປເອົາມ້າຊົ່ງເຄຍຂຶ້ນແນວ ຊຸນກວນ ຂັ້ນຂຶ້ມ້າຄວບລົງມາຈາກເນີນເຫຼາແລ້ວກັບຄວບຫຸ້ນໄປ ຊຸນກວນຈຶ່ງຫັວເຮົາເຍັ້ນເລ້ວປີ້ວ່າ ໜາວເມືອງກັ້ນຕັ້ງຫ້າຮູ້ຂຶ້ມ້າໄນ້ ເລ້ວປີ້ໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ໃຫ້ທຫາໄປເອົາມ້າມີ້ໃຫ້ຊຸນກວນດູ ຊຸນກວນກີ່ຂຶ້ມ້າຄວບຕາມເລ້ວປີ້ລົງມາຈາກເນີນເຫຼາຈະໄປທີ່ອູ້ ຮາຍງວຽຈາວເມືອງທັ້ງປົງ ເທິນຊຸນກວນກັບເລ້ວປີ້ຄວາມມ້າຕາມກັນມາກົມື້ມີຄວາມຍິນດີນັກ

ครົ້ນເລ້ວປີ້ມາຄົງທີ່ອູ້ ຊຸນເຂົ້າແກ້ວຈຸລົງຈຶ່ງວ່າແກ່ເລ້ວປີ້ວ່າ ໃຫ້ກ່າວຄິດວ່ານ ໄປທານານເກີຍກົກໂລອ້ອນວອນໃຫ້ເຮັງແຕ່ງງານເສີຍຈຶ່ງໄດ້ ຄຣົນຫ້າຍູ້ເກລືອກຈຸຍື່ຈະ ຄິດວ່ານສັ່ງສອນຊຸນກວນປະກາດໄດ້ກ່າວຄິດວ່ານ ດ້ວຍເກີນທີ່ນ້າມີຕິດມັ້ນຄົນໄນ້ ຜົ່ງນາງກົກໂລ ນາງເກີຍກົກໂລກົກໂອກໄປຮັບຄຳນັບກັນແລ້ວພາເຂົາມທີ່ອູ້ ເລ້ວປີ້ຈຶ່ງວ່າ ບັດນີ້ຂ້າພເຈົ້າມາຄົບອູ້ ດັ ຕິກັນແຫັກປີ່ປັບປຸງ ດ້ວຍທີ່ນ້າມີຕິດມັ້ນຄົນໄນ້ ຜົ່ງນາງກົກໂລໄດ້ກັບຊຸນກວນມີຄວາມມ່າຍຕານັ້ນຂ້າພເຈົ້າກີ່ແຈ້ງອູ້ ເກລືອກວ່າທຫາ ແລ້ວໜາວເມືອງທັ້ງປົງຈະຄິດຮ້າຍ ຂ້າພເຈົ້າຈະອູ້ຫ້ານັກໄນ້ໄດ້

ນາງເກີຍກົກໂລຈຶ່ງວ່າ ທ່ານອຍ່າວິທກເລີຍ ຂ້າພເຈົ້າຈະໄປວ່ານາງອົກກິໄດ້ໄຫ້ ຈັດແຈງພິທັກຍົກກ່າວກ່າວ ເລ້ວປີ້ກີ່ຄຳນັບລາກລັນມາທີ່ອູ້ ນາງເກີຍກົກໂລຈຶ່ງໄປທານາງອົກກິໄດ້ແລ້ວອກວ່າ ເລ້ວປີ້ມາວ່າກັບຂ້າພເຈົ້າວ່າ ຈະອູ້ຫ້ານັກໄນ້ໄດ້ ແກງທຫາ

แล้วชาวเมืองทั้งปวงจะคิดอ่านทำร้าย นางอ ก กิ ได้จึงว่า เล่าปีเป็นบุตรเชยเร ผู้ใดจะอาจทำร้าย แล้วก็จะจัดแจงรับเล่าปีเข้าไปอยู่ที่ช้างในค่ายหัววันดีซึ่งจะ กำหนดแต่งงาน เล่าปีจึงว่าแก่นางอ ก กิ ได้ว่า ตัวข้าพเจ้ามายืนในนี้แล้ว จูลง กับชุมชนบ้านคุณทหารอยู่ภายนอกมีไม้มผู้ได้ว่ากล่าว เกลือกจะไปชั่มแหงราชวัง ทั้งปวง นางอ ก กิ ได้รีบจัดแจงที่ให้จูลง ชุมชนบ้านทหารทั้งปวงเข้ามาอยู่ช้างใน

ครั้นวันเดียวได้ถูกชักแล้ว นางอ ก กิ ได้รีบจัดแจงโดยเดียงชันนางทั้งปวง แต่งงานแล้วปีกับนางชุมชนบ้านตามประเพณี ครั้นเวลาค่ำชุมชนางทั้งปวงก็กลับไป ที่อยู่ นางอ ก กิ ได้จึงให้จุดเทียนสองชั้นทางแต่ที่อยู่เล่าปีไปถึงตีกันงาชุมชนบ้าน แล้วให้คนนำตัวเล่าปีไป ครั้นเล่าปีไปถึงตีกันงาชุมชนบ้านเดินเข้าไปในห้อง เทืน หญิงคนใช้ทั้งปวงแต่งตัวเหมือนทหารจะเข้าสู่สังคม เทืนเครื่อง ศัสราชต่าง ๆ แซวนพิงไว้เป็นอันมาก เล่าปีตกใจยืนตะลึงอยู่

หญิงแก่คนหนึ่งจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านอย่าตกใจ อันงาชุมชนบ้านนี้ แต่น้อยมารักการสังคม พอใจดูทหารร่าอาวุธสู้รบกัน จึงฝึกสอนหญิงคนใช้ ให้ร่าระบบและสู้กันด้วยเหลวของอาวุธต่าง ๆ ให้ดู เล่าปีจึงว่า อันการร่าอาวุธรุน พุ่งกันนี้ หากว่าท่านงาชุมชนบ้านจะดูไม่ น้ำใจข้าพเจ้านี่คิดครั้นครั้มนัก ให้เก็บ เสียก่อนเดิດ หญิงแก่คนใช้นั้นก็เข้าไปบอกนางชุมชนบ้าน นางชุมชนบ้านได้ฟัง ดังนั้นก็หัวเราะว่า ทำการสังคมมาถึงอายุปานนี้แล้วเทืนเครื่องอาวุธยังกลัวอยู่ อีกเล่า แล้วสั่งหญิงคนใช้ให้เก็บเครื่องอาวุธทั้งปวงเสีย หญิงคนใช้ก็ชวนกันกับ เครื่องอาวุธเสีย แล้วก็เชญเล่าปีเข้ามาอยู่ด้วยบ้านชุมชนบ้าน ครั้นแล้วปีได้อัญญา กับ นางชุมชนบ้านแล้ว ก็จัดแจงข้าวของเงินทองทั้งปวงให้หญิงคนใช้ทั้งปวงเป็น อันมากหวังจะผูกน้ำใจ แล้วก็ให้ชุมชนบ้านเอาเนื้อความทั้งปวงไปบอกชบังเบ็ง ณ เมืองเกงจ้ว

ฝ่ายชุมชนกวนจึงเชยนหนังสือบอกรเหตุทั้งปวงทุกประการ ให้ทหารเอาไป ให้จิวย์ ณ เมืองฉลองกุ่น จิวย์แจ้งในหนังสือดังนั้นก็เสียน้ำใจตกนัก จึงคิด กลอนbury ได้อย่างหนึ่งก็เชยนหนังสือลับเป็นใจความว่า เดิมข้าพเจ้าทำการ ทั้งนี้หวังจะทำร้ายเล่าปีจะได้คืนເօາเมืองเกงจ้ว ក็เสียความคิดกลับเป็นคุณแก่ เล่าปีอีก จำจะคิดกลอนburyทำการสืบไป แต่เล่าปีเป็นคนมีสติปัญญา ภายนอกก็

ทำโน่นอ้อมอารีแก่ราชภูมิทั้งปวง แล้วก็ได้ชงเบังเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ กวนอู เตียวหุย จู่ล่งเป็นนายทหารเอก เห็นจะไม่เป็นน้อยอยู่ในอ่านาจผู้ใด ขอให้ ท่านประโคมเอาใจเล่าปี่ไว้ให้ทลงอยู่ในเมืองต่องง่อ จะได้ล้มชงเบัง กวนอู เตียวหุย เร่งจึงคิดอ่านไปตีเมืองเกงจ้วกจะสำเร็จโดยง่าย แม้เล่าปี่กลับไปเมือง ได้เหมือนหนึ่งปล่อยมังกรลงทะเล ก็จะเป็นศัตรูไปภายหน้า ให้ท่านพิเคราะห์ ดูจงควรเด็ด แล้วก็ส่งให้ทหารถือไปให้ชุนกวนณ เมืองลำชี

ชุนกวนแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงหาเตียวเจียมาปรึกษา เตียวเจีย จงว่าแก่ชุนกวนว่า อันความคิดจิวยี่ครั้งนี้ชอบนัก ต้องความคิดข้าพเจ้า ขอให้ ท่านก่อตึกให้เล่าปี่อยู่ แล้วชุดสระปลูกบัวสร้างสวนดอกไม้ จัดข้าทัญที่รูปงาม ให้ใช้สอย เล่าปี่เป็นคนเชญใจอยู่ก่อน หาเคยได้ดีไม่ ครั้นเราบำบูรุงให้เงินทอง ใช้สอยมิได้อนาหาร ก็จะละเลิงน้ำใจล้มชงเบัง กวนอู เตียวหุย ชงเบัง กวนอู เตียวหุยก็จะน้อยใจเล่าปี่ เห็นเราจะได้เมืองเกงจ้วโดยง่าย ขอท่านเร่งรัดคิดทำการตามความคิดจิวยี่เด็ด

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ก่อตึกชุดสระสร้างสวนสำเร็จ แล้ว เชญให้เล่าปี่กับนางชุนซูหยินมาอยู่ ให้ช้าทัญขายกับเงินทองเป็นอันมาก แล้วจัดทัญรูปงามสิบคนให้ขับรำบำรุงเล่าปี่ทุกวัน นางอกก็ได้เห็นชุนกวน รักใคร่เล่าปี่ดังนั้น มิได้รู้กลอุบายนมีความยินดีนัก

ขณะนั้นเล่าปี่ได้สมบัติพสถานเป็นอันมากก็จะเลิงลงไป มิได้คิดที่จะ กลับไปเมืองเกงจ้ว ฝ่ายจู่ล่งมิได้มีการลิ่งได้ก็พาทหารห้าร้อยออกไปควบม้า หัดยิงเกาหันท์ทุกวันมิได้ขาด ทำเช่นนี้อยู่ช้านานจนย่างเข้าปีใหม่จึงคิดขึ้นได้ถึง คำชงเบังซึ่งสั่งมาว่า แม้ถึงเมืองลำชีให้ฉีกหนังสือฉบับหนึ่งออกดู เมื่อจะเข้า ปีใหม่ให้ดูฉบับสอง หนังสือฉบับสามต่อถึงที่อับจนจึงให้ฉีกออกดู บัดนี้เรามาก ช้านานจนย่างเข้าปีใหม่แล้ว เล่าปี่ก็ลงไปด้วยภารยา มิได้พบพูดจากันกับเรา จำจะฉีกหนังสือของชงเบังออกดู

จู่ล่งจึงฉีกหนังสือฉบับสองออกดูเป็นใจความว่า แม้เล่าปี่ลงด้วยกล ชุนกวนแลเมื่ออาลัยด้วยนางชุนซูหยิน ไม่คิดอ่านจะกลับเมือง ก็ให้จู่ล่งลงเล่าปี่ ใจโดยกหพมาตีเมืองเกงจ้ว ชงเบังให้กวนอู เตียวหุยอกรอบต้านท่านเป็น

สามารถ กองทัพโจโฉยังหากลับไปไม่ ถ้าเห็นว่าเล่าปีงมีอาลัยด้วยภารยาอยู่ ก็ให้เล่าปีนออกเนื้อความซึ่งจิยีกับชุนกวนทำกลอุบายนให้นางชุนฐ์หินพัง ถ้านางชุนฐ์หินเป็นคนมีน้ำใจสัตย์ซื่อ ก็จะมาด้วยเล่าปีเป็นมั่นคง จูลงแจ้งในหนังสือ ดังนั้นแล้วก็รีบเข้าไปหาเล่าปี ครั้นถึงประทุมตีก็จึงให้หฤทัยคนใช้เข้าไปบอกเล่าปี ว่า จูลงมาหาเป็นการร้อน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็อกรมา จูลงทำเป็นตกใจว่าแก่เล่าปี ว่า ท่านมาอยู่ได้ความสุขลิมเมืองเกงจิวแล้วหรือ เล่าปีจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงตกใจเข้ามา จูลงจึงบอกเนื้อความตามหนังสือของเบัง เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า เราจะปรึกษากับนางชุนฐ์หินก่อน จูลงจึงว่า ซึ่งท่านจะปรึกษาเห็นนางชุนฐ์หินจะไม่ให้ไป ท่านอย่าให้นางรู้เลย เวลาค่าวันนี้เราหากันรีบหนีไปเด็ด จะได้ช่วยของเบังคิดอ่านรูบกับโจโฉ

เล่าปีจึงว่า ท่านกลับไปเด็ดเราจะจะตรึกตรองดูก่อน จูลงก็คำนับลาเล่าปี ไปที่อยู่ เล่าปีจึงกลับเข้ามาแก้ลังทำเป็นร้องให้หวังจะให้ภารยาตาม นางชุนฐ์หินจึงถามว่า ท่านเป็นทุกธุลีสิ่งใดจึงร้องให้ เล่าปีจึงแก้ลังบอกว่า ข้าคิด วิตกถึงบิดามารดา เมื่อชีวิตยังอยู่ก็ยังมีได้แทนคุณ ครั้นท่านบุญไม่แล้วก็มีได้ บุชาเหมือนมีได้มีกตัญญู ข้ามาอยู่กับเจ้าก็ช้านานจนเข้าปีใหม่แล้ว คิดวิตกำลัง กถึงคุณบิดามารดาจึงไม่มีความสนใจ นางชุนฐ์หินจึงว่า ท่านอย่าลวงข้าพเจ้า เลย เนื้อความซึ่งจูลงมาบอกท่านนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินอยู่แล้ว ท่านจะได้รักลับไป เมืองเกงจิวโดยเร็ว เหตุใดจึงมาบอกข้าพเจ้าดังนี้เล่า

เล่าปีจึงว่า เนื้อความทั้งนี้เจ้าก็แจ้งอยู่แล้ว แม้ข้าไม่กลับไปเมืองเกงจิว ก็จะเป็นอันตราย คนทั้งปวงก็จะหัวเราะเยาะว่าหลงภารยาจนเสียเมืองแก่โจโฉ ครั้นจะไปบัดนี้เล่าก็มีความอาลัยถึงเจ้านักจึงร้องให้ นางชุนฐ์หินจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นภารยากลิทธีชาดอยู่แก่ท่าน แม่ท่านคิดอ่านประการได้ข้าพเจ้าจะ ตามทุกประการ เล่าปีจึงว่า เจ้าวันนี้ก็ชอบแต่กลัวมารดาเจ้ากับชุนกวนจะไม่ให้ไป แม่เจ้ามีความแมตตามิให้ข้าได้เงินอายาก่อนทั้งปวงก็ค่อยอยู่จังดีเดิด ข้าจะ รับกลับไปเมืองเกงจิว จะได้คิดอ่านสู้รับกับโจโฉ แล้วเล่าปีก็ทำเป็นร้องให้

นางชุนฐ์หินจึงป Böl ว่า ท่านอย่าทุกธุร้อนไปเลย ข้าพเจ้าจะไป อ้วนวอนلامารดา ก็เห็นจะยอมให้ไปกับท่าน เล่าปีจึงว่าถึงมารดาเจ้าจะยอมให้

ไปแล้วแม้ชุนกวนไม่ยอมให้ไปเจ้าจะคิดประการใด นางชุนฐุหยินจึงว่า ข้าพเจ้าจะไปตามารดาว่า ถึงปีใหม่วันตรุษทำนจะไปเช่นบิดามารดา ณ ชายทะเล ข้าพเจ้าจะลาไปด้วย แม้มารดาอนุญาตแล้ว เรายังพาภันหนีไปอย่าให้ชุนกวนหันรู้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่าแก่นางชุนฐุหยินว่า "ไม่เสียที่ที่ข้ารักใคร่มีอาลัยต่อเจ้า แม้เจ้าแก่ไขครั้งนี้ ถึงจะตายข้าก็ไม่ลืมคุณเจ้า แล้วเล่าปีจึงหาจูล่งมาสั่งว่า ถึงวันตรุษให้คุณทหารหั้งปวงออกไปพร้อมกัน คอยทำเรา ณ ทางหลวงนอกเมือง เราภันนางชุนฐุหยินจะทำกลอุบายพาภันหนีไปท่านจงเตรียมการไว้ให้พร้อม จูล่งรับคำแล้วก็ลาออกไปจัดแจงทำการตามเล่าปี สั่ง ขณะนั้นพระเจ้าเหียนเต้เสวยราชสมบัติได้ลิบากปี (พ.ศ. ๗๔๕) เป็นตรุษวันแรก ชุนกวนก็แต่งโสดเลี้ยงชุนนางและทหารหั้งปวง

เล่าปีกับนางชุนฐุหยินจึงพาภันเข้าไปหานางอกกิได้ คำนับแล้วนางชุนฐุหยินจึงว่า เล่าปีคิดถึงบิดามารดาคณาญาติหั้งปวงอันหนบุญไม่ซึ่งผังশพ ไว้ ณ เมืองตุ้นก่วน จะลาหานไปเช่นศพที่ชายทะเลแต่พอเป็นเหตุตามชนบธรรมเนียม ข้าพเจ้าจะลาไปด้วย

นางอกกิได้จังว่า หั้งนี้เป็นประเพณีผู้รู้จักคุณบิดามารดา อนึ่งตัวเจ้าก็ยังหาได้คำนับบิดามารดาผัวไม่ จะไปก็ตามเดิม นางชุนฐุหยินมีความยินดี คำนับมารดากลับมาที่อยู่แล้วจัดแจงเงินทองกับสิ่งของที่ดีใส่ในรถ เล่าปีก็เข็นม้าให้นางชุนฐุหยินเข็นเข็รรถ กับข้าหันถึงคนใช้ซึ่งสนใจจากเมืองลำชีไปตามทางซึ่งสัญญาให้จูล่งไปคอยอยู่นั้น ครั้นจูล่งเห็นแล่ปีกับนางชุนฐุหยินขับรถออกมาก็มีความยินดี คุณทหารหั้งปวงป้องกันรักษาไป

ฝ่ายชุนกวนและชุนนางหั้งปวงเสพย์สุราอยู่จนเวลาเย็น ทหารหั้งปวงเห็นชุนกวนแม่สุราตกไม่มีสมประดิ ก็ชวนกันพยุงชุนกวนเข้าไปในตึก ชุนนางหั้งปวงก็กลับมาที่อยู่ พอทหารรู้เนื้อความว่าเล่าปีกับนางชุนฐุหยินพาภันหนีไปแล้ว ก็รีบเข้าไปจับอกชุนกวน เห็นชุนกวนแม่สุราไม่รู้สมประดิ ต่อเวลารุ่งเข้าชุนกวนสร่างมาตื่นเข็น ทหารจึงบอกว่าเล่าปีกับนางชุนฐุหยินหนีไปแต่ว่านี้แล้ว ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงหาชุนนางและทหารหั้งปวงมาปรึกษา

เดียวเจ้ายังว่า เล่าปีมีปัญญาลึกซึ้ง แม้ไปถึงเมืองได้นานไปจะเป็นศัตรุแก่ท่าน ขอให้ท่านเร่งรัดแต่งทหารตามไปจับตัวเล่าปีคืนมาให้จงได้ ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงเรียกตันบูกับพัวเจี้ยงมาสั่งว่า ท่านจงคุมทหารห้าร้อยตามไปจับตัวเล่าปีมาให้จงได้ ตันบูกับพัวเจี้ยงก็ลาชุนกวนรับยกหหารไป ชุนกวนมีความโกรธคิดแคนเล่าปีนัก เอาคิลางานหมึกทึ้งลงกับพื้นศึกษา แตกกระฉะไป เห็นใจลิงว่า ถึงท่านจะโกรธลักษ่าได้ก็หาต้องการไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าตันบูกับพัวเจี้ยงซึ่งท่านให้ยกตามไปนั้น จะมีได้ตัวเล่าปีมา เพราะนางชุนฐูหยินนองสาวท่านมีสติปัญญา แล้วมารดาท่านก็รักเสมอชีวิต นางก็พร้อมใจไปด้วยเล่าปี เห็นทหารหั้งปวงจะเกรงอยู่ ไม่อาจเข้าจับกุมได้

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเอกราบบีส่งให้เจ้ายิมกับจิวท่ายแล้ว สั่งว่า ท่านร่วงยกตามตันบูกับพัวเจี้ยงไป เอกราบบีเล่นนี้ตัดศีรษะนางชุนฐูหยิน กับเล่าปีมาให้เราจงได้ แม้ไม่ได้มาราจะเอศีรษะท่านแทน เจ้ายิมกับจิวท่ายกิริบันคำชุนกวน และคุมทหารหันหนียกตามไป

ฝ่ายเล่าปีหนีไปวันนั้น ครั้นเวลาสองยามหยุดพักหารครู่หนึ่งแล้วก็รีบยกไปถึงแดนเมืองฉส่องกุน ได้ยินเสียงหหารให้ร้องอ้ออึง และเห็นผงคลีฟุ่งตกลบมาข้างหลัง เล่าปีจึงปรึกษาจูลงว่า บัดนี้ทหารยกติดตามมาเป็นอันมาก เราจะคิดอ่านประการใด จูลงจังว่า ท่านรีบพานางชุนฐูหยินไปก่อนแล้ว ข้าพเจ้ากับหหารหั้งปวงจะรอป้องกันไปภัยหลัง เล่าปีก็พานางชุนฐูหยินหนีอ้อมไปตามเชิงเขา หลังเมืองฉส่องกุน

ขณะนั้นจิวยรู้ว่าเล่าปีกับนางชุนฐูหยินพากันหนีออกจากเมืองลำซี จึงคิดว่า อันเล่าปีไปครั้งนี้แม้มากทางบกเห็นจะอ้อมเมืองเรามาตามเชิงเขานั่นคงจึงให้ซีเช่ง เตงของคุมทหารสามพันไปค่อยลักดอญ ซีเช่งกับเตงของชื่นยินดูบันเนินเขา และเห็นเล่าปีแต่ไกลก็ออกลักดทางไว้ แล้วร้องว่าแก่เล่าปีว่า จิวยให้เรามาค่อยอยู่นานแล้ว ท่านเร่งลงจากหลังม้า เราจะจับตัวท่านไปให้จิวย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ และเห็นหثارลักดอญเป็นอันมาก จึงควบม้ามาหาจูลงแล้วบอกว่า หثارลักดหน้าอญเป็นอันมาก เราจะคิดอ่านประการได้ จูลงจังว่า ท่านอย่าไว้กalem เนื่อเราจะมานั่งเบงให้หนังสือมาสามฉบับ ได้ดู

สองฉบับแล้วก็ทำการตลอดมาถึงเพียงนี้ ยังหนังสือฉบับที่สามนี้งเบ้งลั่งมากว่า เม็ดถึงที่อับจนจึงให้ฉีกออกดู บัดนี้ถึงที่อับจนแล้ว จำเราะจะดูหนังสือของเบ้ง ก่อนจะคิดทำการต่อไป แล้วจูล่งจึงฉีกหนังสือฉบับสามออกให้เล่าปีดู

เล่าปีแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงกลับไปบอกนางชุนหยุหินตามในหนังสือของเบ้งนั้นว่า เดิมชุนกวนกับจิวยี่คิดกลอุบายว่าจะยกเจ้าให้เป็นภารยาข้า หวังจะลงข้าให้มา ณ เมืองลำซีแล้วจะจับตัวจำไว้ แม้คืนเมืองเกงจ้วได้แล้วก็ จะฆ่าเราเสีย ใช้จะยกเจ้าให้โดยจริงนั้นหมายได้ เอาเชื่อเจ้าเป็นเหยี่อไปล่อมา อนึ่งเข้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงก็จริงแต่มีสติปัญญาความคิดยิ่งกว่าผู้ชายอีก จึงอุตสาห์ มนั้มีได้คิดถึงตัวกลัวความตาย นี่หากว่ามารดาภันนางเกียวก็กล้มีความเมตตา ข้าจึงรอจากความตาย แล้วชุนกวนกับจิวยี่ยังคิดกลอุบายต่าง ๆ อยู่ห่วงจะทำ อันตรายข้า ข้าเห็นจะอยู่ในเมืองลำซีไม่ได้ก็คิดว่าจะกลับไปเมืองเกงจ้ว จึง แก้ลังบอกเจ้าว่าเมืองเกงจ้วเกิดศึกจะรับไปเป็นการเร็ว เจ้าก็มีความสัตย์ติดตาม ข้ามา คุณเจ้าหาที่สุดไม่ ข้าก็ยังมีได้ตอบแทนคุณ บัดนี้ชุนกวนกยิกทหาร ตามมาเป็นอันมาก จิวยี่ก็ให้ทหารมาสักดหน้าอยู่ ทหารทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ใน วันน้ำจเล้า แม้เจ้าไม่ห่วยแก้ไขครั้งนี้ข้าจะตายอยู่ในที่นี้ อันจะได้แทนคุณเจ้าซึ่ง สัตย์ซื่อต่อข้านั้นหมายได้แล้ว

นางชุนหยุหินได้ฟังดังนั้นก็คิดน้อยใจชุนกวนจึงว่า ซึ่งชุนกวนทำทั้งนี้ มีได้มีอาลัยที่จะเป็นพี่น้องกันสืบไป จะกลับไปหาชุนกวนกระไรได้ การครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไขให้พ้นอันตรายจะได้ นางชุนหยุหินจึงให้คนใช้ม้วนมูลี ขึ้นแล้วก็รีบขับรถไป เห็นเชิซ่อง เดงของสักดทางอยู่ นางชุนหยุหินจึงร้องว่า ตัวทำการทั้งนี้จะทำร้ายเราหรือ ซึ่ง เชิซ่องตกใจจึงลงจากม้าว่างอาวุธเสีย เข้าไปคำนับนางชุนหยุหินตรงหน้ารถแล้วว่า ข้าพเจ้าจะคิดอ่านทำการท่าน นั้นหมายได้ จิวยี่ให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาอยู่จับเล่าปี

นางชุนหยุหินได้ฟังดังนั้นก็โทรศัต่ำจิวยี่ว่าอ้ายผู้ร้ายมีได้มีกตัญญู ตัว มากอยู่เมืองกังตั้งนี้ กินข้าวแดงແงร้อนของพี่เรา พี่เราก็ตั้งให้เป็นนายทหาร แล้วเลี้ยงดูมีให้อนาหาร ควรหรือไม่รู้จักผิดแผลชอบ เล่าปีเป็นอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ มาตร้าเรากับชุนกวนก็ได้ยกให้เป็นสามีเรา เมื่อเล่าปีจะพาเรามานั้นมาตราเรากับ

รูปที่ ๑๑๒ เล่าปีพานังชุนอยู่หินหนี

รูปที่ ๑๑๓ จิวี่ยกห้ารตามจะจับเล่าปี

ชุนกวนก็ได้รู้ยอมให้เรามา และจิวยีเห็นว่าเราได้ทรัพย์สิ่งของมากหรือ จึงให้ตัวทั้งสองคุณภาพคลومเป็นโจรมาอยู่ติดชิงเรา

ซึ่เช่น เตงของได้ฟังดังนั้นแล้วกลัวตัวจะมีความผิดจึงว่า อันตัวข้าพเจ้าทั้งสองคนนี้จะได้คิดร้ายต่อห่านนามได้ เพราะกลัวอาญาจิวยีจึงมา ห่านลง เมตตายกโทษข้าพเจ้าเด็ด นางชุนฐุหยินตามหาดเอาแล้วร้องว่า ตัวเห็นว่าจิวยีมีอาญาลิข์ฆ่าตัวได้ตัวจึงทำตาม แต่เรานี้จะมาฆ่าตัวไม่ได้ฉนั้นหรือจึงมานั่งอาจทำการทั้งนี้ นางชุนฐุหยินก็ต่าจิวยีเป็นอันมากแล้วก็เร่งชับรถไป เล่าปี่แล้วลุ่งกีคุณภาพตามไป

ฝ่ายซึ่เช่น เตงของกลัวนางชุนฐุหยิน และเห็นจุล่องเป็นนายทหารมีฝีมือติดตามเล่าปี่มาด้วยก็มิอาจทำประการได จึงให้หารแหวกหางให้ ครรั้นเล่าปี่ไปไกลหางประมาณหอกลิบเส้น พอตันบู พัวเจียงยกตามเล่าปี่มาถึงที่นั้น ซึ่เช่น เตงของก็เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ตันบู พัวเจียงฟัง ตันบูจึงว่า ห่านเปลี่ยนให้เล่าปี่ไปเสียนั้นผิดนัก บัดนี้ชุนกวนให้เรามาจับเล่าปี่กับนางชุนฐุหยินกลับไป ซึ่เช่น เตงของได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ยกหารสองกองบรรจบกันเข้าแล้วรีบตามเล่าปี่ไป

ฝ่ายเล่าปี่ได้ยินเสียงหารให้ร้องอ้ออึงมาซ้างหลัง จึงว่าแก่นางชุนฐุหยินว่า บัดนี้หารตามมาอีกเราระจะคิดประการได นางชุนฐุหยินจึงว่า ห่านรีบไปก่อน เด็ด ข้าพเจ้ากับจุล่องจะอยู่ต้านทานภายนายหลัง เล่าปี่กับหารสามร้อยรีบไปตามชายทะเล จุล่องจึงให้หารยืนกันอยู่กลางทาง ตัวจุล่องซึ่ม้าถือหวนยืนเคียงรถนางชุนฐุหยินอยู่ พอหารสื่น้ายยกตามมาถึง ก็ลงจากม้าเข้ามาคำนับนางชุนฐุหยิน นางชุนฐุหยินจึงถามตันบู พัวเจียงว่า ตัวติดตามมาได้ด้วยเหตุลิ่งใด ตันบู พัวเจียงจึงบอกว่า ชุนกวนให้ข้าพเจ้ามาเชญท่านกับเล่าปี่กลับไป

นางชุนฐุหยินได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นโกรธร้องตัวดว่า เพราะคนเหล่านี้จะให้เราพื้นองผิดใจกัน มารดาเรากับชุนกวนก็แต่งให้เราเป็นภรรยาเล่าปี่ เมื่อเรากับเล่าปี่จะมาันน์มารดาหาก้อนญาตให้เราไปอยู่เมืองเกงจิวักสามีเรแล้ว ใช่เราจะหนีมาตามอ่าເກອໃຈกໍ້ຫາໄນ່ ถึงชุนกวนพี่เรา ก็เห็นจะวากล่าวตามชนบธรรมเนียม คงจะผ่อนเอ้าใจเรานั่ง แต่ตัวสองคนนี้แอบรับคำสั่งชุนกวนยกหารมาจะทำอันตรายเราหรือ

นายทหารสีคนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า นางชุนยูหยินกับชุนกวนเป็นพี่น้องกัน นางงอกก้ารักใคร่เสมอชีวิต แม้เราจะทำหักหานญบัดนี้เล่า ชุนกวนก็มีกตัญญูรู้จักคุณมารดาอยู่ มิอาจขัดมารดาได้ นานไปภายหน้าเห็นจะไม่พ้นผิด เพราะชุนกวนกลัวมารดาถ้าจะผลักเสียให้พ้นตัว ความผิดก็จะอยู่แก่ตัวเราทั้งปวง แม้เราจะทำความชอบไว้จะดีกว่า นานไปก็เห็นว่าจะไม่มีความผิด แล้วก็มิได้เห็นเล่าปี่ เท็นแต่จูลงซึ่ม้าถือทวนห่วงที่เข้มข้นเหมือนจะเข้าสู่สังคม นายทหารทั้งสีคนคิดต้องกันดังนั้น ต่างคนต่างว่ากันแล้วกระทำคำนับแล้วก็ปล่อยให้ไป นางชุนยูหยินก็เร่งทหารให้ขับรถตามเล่าปี่ไปให้ทัน

ครั้นนางชุนยูหยินกับทหารทั้งปวงไปพ้นแล้ว ซึ่งเช่นจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่าบัดนี้นางชุนยูหยินก็ไปแล้ว เรายกลับເອานีอความทั้งปวงซึ่งนางชุนยูหยินนี้ไปประกอบภัยยี่เติดเป็นไรเล่า บริษัทฯ ไม่ตกลงกันพอเจียรขิม จิวท่ายมาถึง จึงถามนายทหารสีคนว่า ท่านพบเล่าปี่หรือ นายทหารสีคนจึงบอกว่า พบแต่เวลาเช้า บัดนี้เล่าปี่ยกพันไปแล้ว เจียรขิมจึงว่า ท่านพบเล่าปี่แล้วเหตุใดจึงไม่เออตัวไว้ ตันนูกับพัวเจียงก์เล่าเนื้อความทั้งปวงให้เจียรขิมฟัง เจียรขิมจึงว่า ท่านทั้งปวงคิดเกรงนางชุนยูหยิน มิได้จับตัวเล่าปี่ไว้นั้นโทษท่านผิดนัก แม้ชุนกวนคิดรักใคร่นางชุนยูหยินแลกลัวมารดาอยู่แล้ว ก็จะให้กระนีอาญาลิทธิ์มาแก่เราหรือ บัดนี้ชุนกวนให้กระนีอาญาลิทธิ์เรามาแล้วสิ่งว่า ถ้าพบเล่าปี่กับนางชุนยูหยินก็ให้ฆ่านางชุนยูหยินเสียก่อนจึงฆ่าเล่าปี่ แล้วให้ตัดศีรษะไปให้ชุนกวน จงได้ แม้มิได้ศีรษะนางชุนยูหยินกับเล่าปี่ไปให้ชุนกวน ชุนกวนก็จะตัดศีรษะเราเสีย

นายทหารทั้งสีคนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า บัดนี้เล่าปี่ยกไปนานแล้ว เราจะคิดประการได้ เจียรขิมจึงว่ากับซึ่ง เตงของว่า เล่าปี่ยกไปบัดนี้ล้วนแต่ทหารเดินท้าเห็นจะหนีเรามิ่งพัน ให้ท่านทั้งสี่รับไปประกอบภัยให้จัดแจงทหารเรือเรียกไปสักดชาวยะแล ตัวเราสีคนกับทหารจะเร่งยกไปทางบกให้ทัน ถึงเล่าปี่กับนางชุนยูหยินจะว่ากล่าวประการได้ก็ตี เราก็จะตัดเอาศีรษะมาให้จงได้ ซึ่งเช่น เตงของเห็นชอบด้วยก็รับกลับไปหาจิวย์ ณ เมืองฉลองกุน เจียรขิม จิวท่ายตันนู พัวเจียงก์พาทหารยกตามเล่าปี่ไป

ฝ่ายเล่าปีกับนางชุนชูหยินพาภันไปพั้นเดนเมืองฉส่องกุ่น ถึงชายทะเลแห่งหนึ่งซึ่อต่ำบลเล่าลงไว้ เล่าปีจึงพาทหารเดินเลียบไปตามชายทะเลจะหาเรือข้ามฟากไปเมืองเกงจิว์ก็มีได้เห็นเรือไปมาคิดวิตกนัก จูลงจึงว่าแก่เล่าปีว่า เรายานี่ก็พันเมืองฉส่องกุ่นจะเข้าแคนเมืองเกงจิวอยู่แล้ว เทมื่อนหนึ่งเสือนหนืออกจากจันได้ ห่านอย่าคิดวิตกเลย เราทำสิ่งใดทั้งนี้ เพราะความคิดของเบ้บันดันเรามาถึงแคนเมืองเราแล้ว เห็นชงเบ้บจะคิดอ่านมาช่วยเราเป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังจูลงว่า ก็คิดถึงความลำบากชั่งธรรมานมากกลางทาง แล้วคิดถึงความสุขชั่งชุนกวนทำนุบำรุงให้ที่ในเมืองต้องง้อกันลงร้องให้อุยริมชายทะเล พอดียินเสียงทหารม้ายกตามมาเป็นอันมากจึงปรึกษา กับจูลงว่า บัดนี้ทหารม้าติดตามมาเป็นอันมาก เห็นเราจะถึงที่ตายในครั้งนี้แล้ว จูลงยังมีได้ว่า ประการใดพอแลเห็นเรือประมาณยี่สิบลำแล่นมาตามชายทะเล จูลงจึงว่า เป็นนุญของเรามีเรือแล่นมาแล้ว ให้ท่านรองรัดขับทหารลงโดยสารเรือนข้ามไปเดิดจะได้พันอันตราย

ครั้นเรื่อนั้นเข้ามาถึงฝั่ง เล่าปีพิเคราะห์เห็นเป็นเรือลูกค้า แล้วแผลเห็นชงเบ้บใส่เสื้อใส่หมวกออกมากจากประทุนเรือก็มีความยินดี จึงพานางชุนชูหยินกับทหารทั้งปวงรับลงเรือ ชงเบ้บเห็นเล่าปีตกใจจึงหัวเราะว่า แต่ข้าพเจ้าจัดทหารแต่งปลอมเป็นเรือลูกค้ามาค่อยรับท่านอยู่นานนักหนาแล้ว เล่าปีได้ฟังมีความยินดีนัก ก็เร่งให้ทหารถอยเรือออกจากฝั่ง พอเจ้ายิ่ม จวท่าย ตันนู พัวเจียงยกทหารมาถึงริมฝั่ง

ชงเบ้บจึงหัวเราะซึ่มิอร้องขึ้นไปว่า ให้ท่านกลับไปบอกริวย์เดิดว่า เราคิดการมาถูกนานอยู่แล้วพึ่งสำเร็จครั้งนี้ ซึ่งจิวย์ให้ท่านตามมาสังเเล่ปีนั้น เราขอบใจนัก เล่าปีมีได้มีอันตรายสิ่งใด อย่าให้จิวย์คิดกลอุบายนี้สิบไปเลย ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็อาเจาทันทียิงไปดังห่าผนกมีได้ถึงชงเบ้บ ชงเบ้บก็เร่งให้ทหารเจวเรือข้ามฟากไปไกลจังถึงฝั่ง

ฝ่ายจิวย์ได้แจ้งเนื้อความซึ่งเจียวชิมให้เชี้ยเช่ง เตงชองมาบอกร ก็เร่งจัดหัพเรือให้อุยกายเป็นปีกขวา อันต่งเป็นปีกซ้าย ตัวจิวย์เป็นหัวพหลงรับยกตามเล่าปีไป จิวย์เห็นแล่นรู้ข้ามฟากไปก็เร่งให้ทหารเจวเรือวนไล่ไปจะให้ทัน ชงเบ้บเห็นจิวย์ไล่ยิกเข้ามาก็ให้ทหารจอดเรือเข้าริมฝั่งฝ่ายเหนือ พาเล่าปีกับนางชุน

ชูหินขึ้นกรีบหน้าไป จิวย์ก็ขึ้นขึ้มมาพากาย ยันต์ง ซีเช่ง เดงของกับทหารทั้งปวงยกตามไป

ฝ่ายชงเบ้งกับเล่าปีหนี้ไปถึงเขaden ต่ำลงจวชิ่งให้กวนอูซุ่มอยู่นั้น กົພາเล่าปีกับนางชูนชูหินขึ้นอยู่บนยอดเขา ครั้นจิวย์ยกตามมาถึงเขานั้น กวนอู กับอุยเอียน ของตงกົຍກທຫາຣອກສັດທາງໄວ จิวย์ชັບທຫາຣຈະນົບພູ່ກັບກວນອູກີ ແຮງອູ່ ດ້ວຍທຫາຣຈິວຢ່ານາຖຸແຕ່ກາຣເຮືອໄມ່ເຄີຍບົກແລ້ວກົມໄດ້ມີມັກີ່ ຈິວຢຶ່ງ ດອຍທຫາຣກັບມາ ກວນອູ່ชັບທຫາຣໄລ່ຮົບພູ່ຂ່າພັນທຫາຣຈິວຢ່າລົມຕາຍເປັນວັນນາກ ຜັນຕິ່ງກັບອູຍກາຍເຫັນນັ່ງກັນຮັບຈິວຢ່າກັບທຫາຣທັງປົງລົງເຮືອໄດ້ ກວນອູກີຄຸມທຫາຣໄລ່ຕາມໄປຄົງຮົມຜົ່ງແລ້ວໃຫ້ທຫາຣຮ້ອງວ່າແກ່ຈິວຢ່າວ່າ ທ່ານຄົດກລອຸນາຍຈະລວງເຮົາ ຄັ້ນເຮົາລວງນັ້ງກີແພັດຄວາມຄົດເຮົາ ແລ້ວມີທຳຍັງຍົກມາຕາມສົງເລ່າປີໃຫ້ເສີຍທຫາຣອົກ ເລ່າ ນີ້ແລະຈະຄົດວ່ານປານປຽມແຜ່ດິນສືບໄປ

ຈິວຢຶ່ງໄດ້ຍືນກີແລ້ນໄປເຫັນເລ່າປີ ນາງชູນชູหີນກັບທໝົງຄົນໃຊ້ອູ່ບັນຍອດ ເຂົາແດ້ນໃຈນັກ ຈຶ່ງສັ່ງທຫາຣວ່າຈະຍົກຫົ່ນໄປປົນອົກ ຜັນຕິ່ງກັບອູຍກາຍຈຶ່ງທ້າມວ່າທຫາຣເຮົາ ມໄດ້ມີມັກີ່ ທຫາຣເຫັນມີມັກົບຕົວຄົນ ເຫັນຈະສູ່ກວນອູ່ໄມ້ໄດ້ ຈິວຢຶ່ງເຫັນຫອບດ້ວຍແລ້ວ ຄົດໃນໃຈວ່າ ເຮົາຄົດກລອຸນາຍໃຫ້ຊູນກວນທ່າຮັງນີ້ ພມາຍຈະຈັບຕົວເລ່າປີຄືນເອາມືອງ ເກັງຈົ່ວໄທໄດ້ ກົ້າເສີຍຂອງທາຕ້ອງກາຣໄມ່ ເຮົາຈະກັບໄປເມືອງຕ້ອງວ່ອດູ້ທັນຊູນກວນ ກະຮໄໄດ້ ຈິວຢຶ່ງຄົດແດ້ນັກ ພິຍາຊົ່ງຖຸກລູກເກາທັນທີແຕ່ກ່ອນນັ້ນກີກລຸ້ມຫັ້ນສລົບໄປ ໄມ່ຮູ້ສົມປະລິ ທຫາຣທັງປົງໜ່ວຍກັນແກ້ຈັນພື້ນຫັ້ນໄດ້ສົຕີແລ້ວກົຍກທຫາຣກັບໄປເມືອງ ດສອງກຸນ

ฝ่ายชงเบ้งກົພາເລ່າປີກັບມາເມືອງເກັງຈົ່ວ ປູນນໍາເຫັນທຫາຣຕາມສົມຄວາ ຝ່າຍເຈີຍວິນ ຈິວທ່າຍ ຕັນນູ້ ພົວເຈັ້ງກົຍກທຫາຣກັບໄປເມືອງລໍາເຊີ້ ຈຶ່ງເຫັນໄປນອກ ເນື້ອຄວາມໃຫ້ຊູນກວນຟ້າທຸກປະກາຣາ ຊູນກວນໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີໂກຣະ ຈຶ່ງໃຫ້ເຫີຍເກາເປັນ ແມ່ກັພຈະຍາກໄປເມືອງເກັງຈົ່ວ ພອຈິວຢຶ່ງໃຫ້ໜັນສືອມາດື່ງ ຊູນກວນຈຶ່ງຮັບໜັນສືອມາ ອ່ານດູເປັນໃຈຄວາມວ່າ ຜົ່ນໜັກເຈົ້າຄົດພລາດຮ່າງນີ້ເພະວະຄວາມຄົດຂອງເບັງສູງກວ່າ ກາຣນັ້ນຈຶ່ງເສີຍໄປ ໂທ່າພເຈົ້າກີຜົດອູ່ແລ້ວ ຜົ່ນໜັກເຈົ້າຈະຂອຍກທຫາຣຍົກໄປຕີເມືອງ ເກັງຈົ່ວແກ້ແດ້ນໃຫ້ຈັງໄດ້

ຊູນກວນແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີໃຫ້ເກັນທີ່ທຫາຣຈະຍົກໄປເອງ ເຕີວາເຈີຍຈຶ່ງທ້າມວ່າ

ท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจ้วนนั้น ให้ยับยังพิเคราะห์ดูจังควรก่อน ด้วยโจโฉ เสียที่แก่เราแต่กหนี้ไปครึ่งนั้น ก็ผูกใจเจ็บคิดจะยกมาแก้แค้นเรารอยู่ แต่เห็นว่าท่านกับเล่าปี่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจึงไม่อยากท้าพมา แม้ท่านยกไปรบเมืองเกงจ้ว ใจในรู้ว่าท่านกับเล่าปี่ผิดใจกันแล้ว ก็จะยกกองทัพมาตีเอาเมืองเรา ภายหลังเห็นเราจะรับรองป้องกันยาก

โกะหยงจึงว่าแก่ชุนกวนว่า เห็นโจโฉจะแต่งทหารมาสอดแ曼ราชการอยู่มีได้ชาด แม้ว่าท่านกับเล่าปี่ผิดใจกันออกแล้ว ก็จะแต่งทหารไปเกลี้ยกล่อมเล่าปี่ เล่าปี่กลัวท่านจะไปตีก็จะเข้าด้วยโจโฉ เมื่อโจโฉกับเล่าปี่ร่วมคิดเข้าทำการด้วยกันแล้ว เมืองกังตึ่งก็จะไม่มีความสุข ขอให้ท่านแต่งหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเตี้ยนเต๊ให้ตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจ้ว โจโฉเห็นว่าท่านกับเล่าปี่ชอบกันอยู่ก็จะไม่อยากท้าพมา润เมืองเรา อนึ่งเล่าปี่ก็จะไม่มีความแค้นท่านแล้วเรางึงคิดกลอุนายให้คนสนิทไปพูดจาล่อลงให้เล่าปี่กับโจโฉผิดใจรบพุ่งกันขึ้น เราจึงยกทหารไปตีเอามเมืองเกงจ้วก็จะได้โดยง่าย ชุนกวนเห็นชอบด้วยจึงถามโกะหยงว่า ท่านจะเห็นผู้ใดซึ่งจะใช้ให้ถือหนังสือไปเมืองญูトイได้ โกะหยงจึงว่า เห็นแต่ชัวหิมผู้เดียวมีสติปัญญาหลักแหลม และโจโฉก็นับถือมาแต่ก่อน ชุนกวนเห็นชอบด้วยจึงให้เชียนหนังสือตามคำโกะหยงว่า ผนึกส่งให้ชัวหิมชัวหิมกีลาไปเมืองญูトイ พอโจโฉพาชุนนางหั้งปวงไปเที่ยวเล่น ณ เมืองเงียงกุ่นชัวหิมกีรืิบตามไป

ตอนที่ ๔๖

ฝ่ายใจโฉดตั้งแต่แตกหักเรือเลียทหารครั้งนั้นก็ได้ความอับยศ คิดจะแก้แค้นอยู่เน่อง ๆ มีได้ชาด แต่เห็นชุนกวนกับเล่าปี่ยังทำการประนอมพร้อมใจ กันอยู่จึงไม่อาจยกกองทัพไปรบเมืองกังตั่ง ครั้นพระเจ้าเตี้ยนแต่เสวยราชสมบัติ ได้ลิบหกปี ถึงเทศการลร้อน ใจโฉดพากวนนางทั้งปวงไปซมปราสาทตั้งเชิงได้ ซึ่งสร้างใหม่ริมแม่น้ำเจียงโภ ใจโฉดแต่งตัวห่มเสื้อเชียวใส่หมวดทองชั้นนั่งบน ปราสาท แต่บรรดาชุนนานาเหลหารทั้งปวง ยินเป็นชนัดกันอยู่ริมปราสาท ใจโฉด จะครุ่นผิวอทหารทั้งปวง จึงให้อาเสือแพรแดงอย่างดีไปเชวนไว้ที่กิงสน แล้ว ให้อาเป่าไปปักไว้ตรงหน้าปราสาทไกลย์ลิบหัววา ให้หหารแต่งตัวเป็นสองเหล่า หหารซึ่งแซ่เดียวกับใจโฉด ใจโฉดให้ใส่เสื้อแดงหมวดแดง หหารอกันนั่นให้ใส่เสื้อ เชียวหมวดขาว ยินเรียงกันอยู่ตรงหน้าปราสาท แล้วสั่งว่า เม็ดผู้ใดยิงถูกเป่า ตรึงใจด่า เรายจะให้เสือแก่ผู้นั้นเป็นบ่าเห็นด้วย ถ้ายังไม่ถูกเราจะให้กินน้ำจากหนึ่ง

หหารทั้งปวงจัดกันชั้นซึ่ม้า ใจโฉดใส่เสื้อแดงหมวดแดง ขับม้า ลงเวียนออกไปหน้าหหารได้สามรอบแล้วชื่นเกาหันท์ยิงถูกใจด่า หหารทั้งปวงตี ม้าล่อผ่องกลองให้ร้องอ้ออึ้งชื่น ใจโฉดความยินดีจึงว่า ไม่เสียทีที่ใจโฉดเป็น เชือสายของเรา แล้วร้องสั่งหหารไปอาเสือมาให้ใจโฉด ขณะนั้นบุนเพ่งนายหหาร ก็ควบม้าอกร้าว่าแก่ใจโฉดว่า ท่านอย่าเพ้อให้เสือใจโฉดก่อน แล้วบุนเพ่งกี้ยิง เกาหันท์ไปถูกใจด่า หหารทั้งปวงก็ให้ร้องอ้ออึ้งชื่น

บุนเพ่งจึงร้องว่าแก่หหารว่า ให้อาเสือมาให้เรา ใจหองได้ยินดังนั้นก็ ควบม้าอกร้าวว่าแก่บุนเพ่งว่า ท่านอย่าเพ้อซิงอาเสือไปก่อน เราจะยิงให้ ดีกว่าท่านอึก ใจหองก็ชื่นเกาหันท์ยิงไปถูกใจด่า บักเดียงลูกเกาหันท์ก่อน นั้นอยู่ เตียวคับเห็นดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านทั้งสามยิงเกาหันท์หากแม่นเหมือนเราไม่ เตียวคับก็อี้วัวตัวยิงเกาหันท์ไปถูกใจด่าบักเดียงลูกเกาหันท์เก่าอยู่เป็นสีมุก แซหัวอี้ยนใส่เสื้อแดงมายืนม้าอยู่เห็นดังนั้นก็ชื่นเกาหันท์เหลียวหวังยิงไปถูก

ใจด่า ลูกเกาทันท์ปักอยู่หัวงกลาง แซหัวเอี่ยนจึงร้องว่า เรายิงเกาทันท์นี้ ประหลาดกว่าท่านหั้งปวง และความม้าจะไปชิงอาเสือ

ซิหลงจึงร้องว่า ท่านหั้งห้าคนยิงถูกแต่ใจด่าเป็น แล้วจะไปอาเสือนั้นหาครัวไม่ เราจะยิงให้ประหลาดกว่าท่าน และซิหลงก็ขึ้นเกาทันท์ยิงไปถูกกิงสุน ซึ่งห้อยเสือนั้นขาดเสือตกลง ซิหลงก็ควบม้าไปอาเสือนั้นไล่แล้วกลับมาค่านับใจโน้ ทหารหั้งปวงเห็นดังนั้น ก็สรุประณีตซิหลงว่าแม่นเกาทันท์หาผู้เสมอมาได้ ซิหลงก็ควบม้าออกมานะ เคมาตรฐานหันดังนั้นจึงร้องว่าแก่ซิหลงว่า ท่านอย่าเพ้ออาเสือนั้น เอาไว้ให้เราภักดิ ซิหลงจึงว่าเสือผินนี้เรายิงเกาทันท์ถูก ได้เป็นของเราแล้ว รวมให้แก่ท่าน เคมาตรฐานหันดังนั้น ก็ไม่ได้ตอบประการใด ควบม้าเข้าไปชิงอาเสือ ซิหลงเอาคันเกาทันท์หัดอาเคมาตรฐานหามีอรับได้ กระษากมาจะให้ซิหลงตามม้า ซิหลงวางเกาทันท์เสียใจลงจากม้า เคมาตรฐานหามีกลับ ซึ่งเสือกันจนเสือนั้นขาดยับไปหั้งผิน

ใจโน้เห็นซิหลงกับเคมาตรฐานห้ากัน ใจไม่สามารถหันหัวสองฝ่าย จึงให้ทหารเข้าไปห้ามให้ออกจากกัน และเรียกหัวมานประสาท ฝ่ายเคมาตรฐานหักซิหลงกัดฟัน ทำอาการประหนึ่งจะเข้าสู้กันอีก ใจโน้จึงหัวเราะว่า ท่านหั้งสองเป็นทหารผีมือดี เสมอกัน และจะมาผิดใจกันด้วยเสือผินหนึ่งนั้นหาครัวไม่

ใจโน้เรียกทหารหั้งปวงขึ้นมาบนปราสาท และแพร่ลายกระเบื้องอย่างดี คนละพับ และก็ให้แต่งโถะเลี้ยงชุมนุมและหารหั้งปวง และว่าเรามาเล่นครั้งนี้ มีความสนบายนัก ได้เห็นผีมือทหารต่าง ๆ และจึงว่า ท่านหั้งปวงซึ่งเป็นชุมนุม ล้วนกอบไปด้วยสติปัญญาแต่งกาพย์โคลงเป็นทุกคน บัดนี้ม้าอยู่ในปราสาท พร้อมกันล้วน ท่านจะแต่งโคลงชมปราสาทนี้เล่นให้สนบายนิ

ชุมนุมหั้งปวงก็ค่านับรับคำใจโน้ มองลงหนึ่ง จกิวนหนึ่ง มองชั้นหนึ่ง ต้นเหลืองหนึ่ง จึงแต่งโคลงคนละบทเป็นใจความว่า มหาอุปราชมีความชอบต่อ แผ่นดินเป็นอันมาก หั้งน้ำใจก็เมตตาแก่ราษฎรหั้งปวง และสร้างปราสาททำบล นั้นสูงดังเมืองสวรรค์ หาผู้ใดเสมอมาได้ ควรที่มหាផรชาจะได้สำเร็จราชการ แผ่นดิน แต่งแล้วส่งให้ใจโน้

ใจโน้รับโคลงนั้นมาอ่านดูแล้วจึงว่า โคลงนี้ก็ดีอยู่แล้ว แต่ที่ห่าน

รูปที่ ๑๑๔ เคานุกับชินลงชิงเลือดแพรแดงกัน

รูปที่ ๑๑๕ จิ้งยี่ยกห้าหมา ชิงเมืองบางจ้ว

สรรเสริญนั้นเกินนัก แต่ก่อนเราจะเป็นคนมีปัญญา้อย ถือเอาความลัตย์แล กตัญญูเป็นที่ตั้ง มาเมื่อครั้งพระเจ้าเล่นเต้ได้เสวยราชสมบัติ แผ่นดินเป็น จลาจลต่าง ๆ เรายังปลูกเรือนอยู่นอกเมืองเจากรุ่นขึ้นทิศตะวันออกไกลเมือง ทางห้าร้อยสิบ ครั้นเทศบาลร้อนแลดูผ่านเรา ก็ดูชนบธรรมเนียมต่าง ๆ ครั้น เทศบาลท่านวจังไปเที่ยวໄล่เนื้อ ในน้ำใจคิดว่าแผ่นดินเป็นสุขราบคานแล้วจะ เข้าทำราชการเป็นชุมนุง ไม่รู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้จะจำเพาะให้เราเป็นนายทหาร ฉะนี้ บัดนี้เรามีใจกตัญญูต่อพระมหาภักตร์คิดจะปราบปรามให้แผ่นดินเป็น สุข ความชอบจะได้ปรากฏไปภายนหน้าว่า เราได้เป็นนายทหารช่วยทำนุบำรุง แผ่นดินครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็สมความคิดอยู่แล้ว เรา ก็ได้คิดอ่านปราบปราม กำจัดคัตรูราชสมบัติเสียเป็นอันมาก แต่ครั้งเดียว ก็โกรโภกผ้าเหลืองนั้นมา จนทราบเท่าทุกวันนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ตั้งให้เราเป็นมหาอุปราช ในญี่กว่าชุมนุง ทั้งปวงอยู่แล้ว เราจะได้คิดอ่านเอียศักดิ์ให้ยิ่งกว่านี้หามีได้ แต่เราคิดอยู่ว่า ได้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินแล้ว ก็จะทำให้ตลอด อนึ่งแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้นี้ ถ้าเราไม่ก็จะมีผู้โหวหังตั้งตัวเป็นเจ้าทุกตำบล คนทั้งปวงซึ่งหาปัญญาไม่ มีได คิดถึงคุณเรา เห็นว่าเราได้เป็นใหญ่กว่ากล่าวสิ่งไดสิทธิชาด ก็คิดลงสัยเราเปล่า ๆ หาต้องการไม่ ก็จะแพ้ภัยตัวเอง ทุกวันนี้เราคิดตั้งใจทำราชการสนองพระคุณ พระเจ้าเหี้ยนเต้โดยสุจริต คิดวิตกอยู่ว่าจะยกที่มห้าอุปราชนี้ให้พระญาติ พระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็มีไดเห็นผู้ใดจะช่วยทำนุบำรุงรักษาแผ่นดินได้ ครั้น เราจะซึ่งยกให้บัดนี้เล่า ก็จะทำโลเลให้แผ่นดินเป็นอันตราย นานไปภายนหน้าตัว เรา ก็จะพยายามได้ความเดือดร้อนด้วย ซึ่งเราว่ากล่าวมาทั้งนี้เป็นความจริง ใช่จะ ว่าแต่ปากนั้นหามีได้ แต่กว่าทำนั้งปวงจะหยิ่งเห็นน้ำใจเราหรือ ก็จะแกลังว่าเรา เอาความดีมาเจรจา

ชุมนุงทั้งปวงคำนับแล้วจังว่า ความคิดมหาอุปราชคิดอ่านทำนุบำรุง แผ่นดินครั้งนี้ดีกว่าอ่อนกับจิวกอง ซึ่งช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินครั้งพระเจ้าเชงสอง พระเจ้าเชงสองนั้นอึก^๑ ใจโฉได้ฟังดังนั้น ก็กำเริบน้ำใจเสพย์สุราเข้าไปเป็น หลายจาก แล้วเอาผู้กันกับกระดาษจะมาเขียนโคลง พอชุนกวนให้ชัวทิมถือ

^๑ มีในเรื่องไคเก็กและเรื่องห่องสิน

หนังสือมาให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนแต้ว่า เล่าปีอุปถัมภ์เมืองเกงจว ได้หัวเมืองขึ้นเป็น
ท้ายคำบลแล้ว บัดนี้ชุนกวนก็ยกนองสาวให้เป็นภรรยาเล่าปี ขอให้ตั้งเล่าปี
เป็นเจ้าเมืองเกงจว

ใจโนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พูดกันเช่นก็ออยู่นั้นพลัดตกจากมือ เทียบทก
เห็นดังนั้นจึงว่า มหาอุปราชเข้าสู้สังคมความตายส่อตัวยังมิได้สะดุ้งตกใจ
เหตุใดมาตกใจด้วยเนื้อความเพียงนี้ ใจโนจึงว่าเล่าปีอุปมาเหมือนมังกรอยู่ใน
หนอง แต่กำเนิดมายังไม่พบน้ำลึก บัดนี้ได้มีเมืองเกงจวมีกำลังมากขึ้น เมื่อ
มังกรออกได้ถึงทะเลใหญ่ นานไปเมื่อหน้าเห็นเราจะกำจัดชั้ดสน เหตุฉะนี้เรา
จึงตกใจ

เทียบทกจึงว่า ข้าพิมถือหนังสือมาหันรู้หรือไม่ว่า ชุนกวนคิด
กลอุบายนประการใด ใจโนจึงว่ามิได้แจ้ง เทียบทกจึงว่า ชุนกวนให้หนังสือมาหัน
ใช่จะรักใครเล่าปีโดยสุจริตนั้นหมายได้ ชุนกวนกับเล่าปีเห็นจะแหงใจกันแล้ว
ครั้นชุนกวนจะยกทหารไปรบเมืองเกงจว กลัวมหาอุปราชจะยกกองทัพไปตีเอา
เมืองกังตั้ง จึงคิดกลอุบายนให้มีหนังสือมากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต็ม ให้ตั้งเล่าปี
เป็นเจ้าเมืองเกงจว หวังจะให้เล่าปีไว้ใจ แล้วจะให้หานคิดพะวงว่า เล่าปีกับ
ชุนกวนพร้อมใจกันอยู่ มิได้คิดอ่านที่จะยกไปรบเมืองกังตั้ง ชุนกวนจะได้คิดทำ
การณ์ด้ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนอย่างหนึ่งให้เล่าปีกับชุนกวนเกิดรบกันขึ้นให้
จงได้

ใจโนจึงถามว่า กลอุบายนของห่านประการใด เทียบทกจึงว่า ทุกวันนี้
ชุนกวนได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง ก็อาศัยความคิดจิวี่ผู้เดียว ขอให้ห่าน
กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต็มตั้งให้จิวยี่เป็นเจ้าเมืองล่ากุน ให้เทียนาเป็นเจ้าเมือง
กังและ ตัวข้าพิมซึ่งถือหนังสือมาหัน เอาไว้ใช้ราชการในเมืองญูโต ฝ่ายจิวยี่มี
น้ำใจพยานหาคิดแค้นเล่าปี คงเบงอยู่ เห็นว่าพระเจ้าเหี้ยนเต็มตั้งแต่งให้เป็นใหญ่
ก็จะมีใจกำเริบยกไปตีเมืองเกงจวแก้แค้นเล่าปีเป็นมั่นคง เมื่อชุนกวนกับเล่าปี
เกิดรบพุ่งกันแล้ว เราจึงจะคิดการลีบไป

ใจโนเห็นชอบด้วยจึงให้หาตัวข้าพิมขึ้นมาบนปราสาท และให้บ่าเหน์จ
รังวัลเลียงดูตามสมควร และก็พาข้าพิมกับชุนกวนหันปวงกลับ ใจโนจึงเข้าไป

ผู้พระเจ้าเทียนแต่กราบทูลว่า จะขอตั้งจิวยี่เป็นเจ้าเมืองลำกุ่น ให้เทียบหาเป็นเจ้าเมืองกังแย พริเจ้าเทียนแต่กีโปรดให้ ใจฉลังตั้งข้าพิมให้เป็นชุมชนผู้ใหญ่ในเมืองญูโต แล้วให้ทหารถือหนังสือรับสั่งแลตราตั้งไปให้จิวยี่กับเทียบหา

ฝ่ายจิวยี่ก็มีความยินดี ออกรมาคำนับรับเอกสารตั้ง แล้วนออกหนังสือไปถึงชุมกวนเป็นใจความว่า บัดนี้มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเทียนแต่ โปรดมาให้ช้าพ-เจ้าเป็นเจ้าเมืองลำกุ่นแล้ว ซึ่งจะเบ่งกับเล่าปีทำความเด็นแก่ท่านนั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาแก้เด็นให้จงได้ ขอให้ท่านใช้โลซกไปทางเมืองเกงจิว พังสำนวนเล่าปี ของเบ็งดูอิกสักครั้งหนึ่งก่อน จึงจะคิดการสืบไป

ชุมกวนแจ้งในหนังสือดังนั้นจึงให้ห้าโลซกมาว่า เมืองเกงจิวนี้เดิมท่านกีเป็นผู้ยึดให้เล่าปี แล้วกีรับประกันด้วย บัดนี้เล่าปีบิดพลีวไม่ให้เมืองเกงจิวท่านจะว่าประการใด โลซกจึงว่าเนื่องความทั้งปวงซึ่งเล่าปีว่ามากก็แจ้งอยู่ในหนังสือสัญญาณนั้นแล้ว ชุมกวนได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพดอาโลซกแล้วว่า ในหนังสือของเล่าปีว่า ได้มีเมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมืองเกงจิวให้ ก็ไม่เห็นเล่าปีคิดอ่านจะยกไปตีเมืองเสฉวน จะให้เราอยอยู่ก่าวจะแก่หรือ โลซกเห็นชุมกวนโทรศัพด ดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอไปทางเมืองเกงจิว พังความของชงเบ็งดูอิกสักครั้งหนึ่งก่อน ชุมกวนก็จัดเรือให้โลซกไปเมืองเกงจิว

ฝ่ายเล่าปีกับชงเบ็ง จำเดิมแต่ได้นางชุมญายินมาถึงเมืองเกงจิว แล้วกีตั้งช่องสุ่มเสบียงอาหารแลฝึกสอนทหารทุกวันมีได้ขาด ผู้ซึ่งมีสติปัญญา กเข้าอยู่ด้วยเล่าปีเป็นอันมาก พอคนใช้มาอกเล่าปีว่า ชุมกวนใช้ให้โลซกมาหา เล่าปีจึงถามชงเบ็งว่า ซึ่งโลซกมานี้จะมีเนื้อความสิ่งใด ชงเบ็งจึงว่า เดิมชุมกวนให้มีหนังสือไปถึงเมืองญูโต กราบทูลพระเจ้าเทียนแต่จะให้ตั้งท่านเป็นเจ้าเมืองเกงจิว หวังจะให้ใจฉลังร่วงว่า ชุมกวนกับท่านยังประนอมใจกันอยู่ ใจฉลังถึงความคิดชุมกวน จึงกราบทูลพระเจ้าเทียนแต่ ตั้งให้จิวยี่เป็นเจ้าเมืองลำกุ่น เทียบหาเป็นเจ้าเมืองกังแย หวังจะให้จิวยี่กำเริบหน้าใจ จะได้เป็นศึกงานพุ่งกับท่าน ภายหลังใจฉลังได้คิดทำการณัด ซึ่งโลซกมานี้เห็นจะเป็นความคิดชุมกวนกับจิวยี่ให้มาทางเมืองเกงจิวเป็นมั่นคง

เล่าปีจึงถามชงเบ็งว่า เราจะคิดอ่านตอบโลซกประการใด ชงเบ็งจึงว่า

แม้โลซกมาหาท่านพูดจาถึงการเมืองเกงจิว ท่านอย่าได้ตอบประการใด ทำเป็นร้องให้สะอื้นจนหัก ข้าพเจ้าจะพูดจาแก่ไขเอง เล่าปีจึงให้หาโลซกขึ้นมาคานับกันแล้วเล่าปีเชญให้นั่งที่อันเดียวกัน โลซกจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านเป็นอาพระเจ้า เที้ยนเต้ แล้วก็เป็นน้อง夷ของนายข้าพเจ้า ซึ่งจะให้ข้าพเจ้านั่งร่วมที่เดียวกัน กับท่านนั้นไม่ควร เล่าปีจึงหัวเราะว่า ท่านกับเราเป็นเพื่อนชอบใจกันมาแต่ก่อน เหตุใดท่านเจรจาถ่อมตัวดังนี้ โลซกได้ฟังดังนั้นก็ผึ้งลงแล้วว่า ข้าพเจ้ามาหาท่าน บัดนี้ด้วยชุนกวนใช้ให้มากทางเมืองเกงจิว และท่านกับชุนกวนก็เป็นเกี่ยวดองกันแล้ว จงเห็นแก่ไม่ตริอย่าให้เคืองใจกัน เร่งคืนเมืองเกงจิวให้ชุนกวนเด็ด ท่านกับชุนกวนจะได้ประนอมใจกันทำการสืบไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นร้องให้สะอื้นอยู่มิได้ตอบประการใด โลซกเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า ท่านร้องให้ด้วยเหตุอันใด เล่าปีก็ยังทำร้องให้ไปเป็นอันมาก ชงเบ้งแอบอยู่หลังชา ก็จึงเดินออกมากว่าแก่โลซกว่า เราฟังอยู่นานแล้วไม่เห็นได้เน้อความ ท่านรู้หรือไม่ว่านายเราร้องให้ด้วยเหตุลิ่งใด โลซกจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้แจ้ง ชงเบ้งว่าท่านไม่รู้เราจะเล่าให้ฟัง เดิมเล่าปีให้หนังสือสัญญาไปแก่ชุนกวนว่า ได้มีเมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมืองเกงจิวให้ บัดนี้เล่าเจี้ยนเจ้าเมืองเสฉวนนั้นก็เป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเที้ยนเต้ ติดพันกันอยู่กับนายเรา ครั้นจะยกไปตีเมืองเสฉวนคนทั้งปวงก็จะคราหานินทาได้ ครั้นจะนั่งอยู่ในเมืองเกงจิว ก็เกรงชุนกวนจะขัดเคือง ครั้นจะคืนเมืองเกงจิวให้ก็ไม่มีที่อาศัย เหตุฉะนี้นายเราร้องให้ เล่าปีก็ทำเป็นร้องให้หนักไป

โลซกมิได้สารจึงปลอบเล่าปีว่า ท่านอย่าร้องให้รุ่นราษฎรไปเลย จงคิดอ่านกับชงเบ้งแก่ไขให้จงตีก่อน ชงเบ้งเห็นโลซกนั้นใจอ่อนจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านจะอนุเคราะห์เอาทุกชร้อนทั้งนี้ไปปะอกแก่ชุนกวน ให้ชุนกวนงดก่อน โลซกจึงว่า ซึ่งจะไปว่าแก่ชุนกวนนั้นก็พอจะได้อยู่ แม้ชุนกวนไม่ยอมท่านจะคิดประการใด ชงเบ้งจึงว่า บัดนี้นายเราก็เป็นน้อง夷ชุนกวนแล้ว อันชุนกวนจะไม่ยอมนั้นไม่เห็นด้วย ให้ท่านอนุเคราะห์ว่ากล่าวให้จงตีเด็ด ฝ่ายโลซกเป็นคนซื่อคิดสังสารก์รับคำชงเบ้งแล้วลาลงเรือไปเมืองฉสองกุน จึงขึ้นไปหาจิวยืนออกเนื้อความตามเล่าปี ชงเบ้งว่า

ຈິງຢືນໂຄຮະກະທີບເທົ່າແລ້ວວ່າ ໂສດນີ້ແພັດວຸມຄົດຊັງເນັ້ນແລ້ວ ອັນນໍ້າໃຈ
ເລຳປຶ້ນຫາເມືອນປາກໄນ່ ເນື້ອເລຳປຶ້ນຢູ່ກັບເລຳເປີຍກີ່ຄົດຮ້າຍຕ່ອງເລຳເປີຍຈະຊີງເວາ
ເມືອນ ບັດນີ້ເລຳປຶ້ນຈະຄົດອັນໄດ້ກັບເລຳເຈັ້ງເຈົ້າເມືອນເສຂວນແລ້ວ ແຕ່ທາກຈະ
ໄມ້ໃຫ້ເມືອນເກັງຈົ່ວແກ່ເຮົາຈຶ່ງແກລັງນິດພລິວທັນນີ້ ຕ້າວທ່ານຜູ້ຮັບຈະພລອຍໄດ້ຮັບຄວາມ
ເດືອດຮ້ອນດ້ວຍ ຂ້າພເຈົ້າຄົດກລອຸນາຍໄດ້ອຍ່າງໜຶ່ງ ດ້ວຍເນັ້ນແນ້ນຄົດນ້ອຍກີ່ທາພັນ
ມີອາໄສໄນ່ ແຕ່ທ່ານອຸຕສ່າທິກລັບໄປເມືອນເກັງຈົ່ວອົກຮັ້ງໜຶ່ງກ່ອນ ໂສດຈຶ່ງຄາມວ່າ
ກລອຸນາຍທ່ານຄົດໄວ້ປະກາດໄດ້ ຈິງຢືນວ່າ ທ່ານອຍ່າໄປຫາຫຼຸກການແລ້ຍ ເຮັດກລັບໄປ
ເມືອນເກັງຈົ່ວອຸກເລຳປຶ້ນ ສິ່ງເລຳປຶ້ນໄປຕີເມືອນເສຂວນດ້ວຍເລຳເຈັ້ງເປັນແຊ່ເດີຍກັນ
ກັບເລຳປຶ້ນ ກລັວຄົນທັງປວງຈະນິນທາກີ່ຂອບຍູ້ແລ້ວ ບັດນີ້ຫຼຸກການປຣິກາຫັກຫຼຸນນາງ
ທັງປວງວ່າຈະຍົກໄປຮັບເມືອນເສຂວນ ດ້ວຍໃດແລ້ວກີ່ຈະຍົກໃຫ້ເລຳປຶ້ນຈະຂອງເວາເມືອນເກັງຈົ່ວ
ຄືນ ໂສດຈຶ່ງວ່າ ສິ່ງທ່ານຈະຍົກໄປຕີເມືອນເສຂວນນັ້ນທີ່ຈະໄດ້ໂດຍຍາກ ເພຣະເມືອນ
ເສຂວນເປັນທາງໄກລັກນິດຕາວັນກັກ ຈິງຢືນໄດ້ພັດທັນກີ່ທ່າວຽກວ່າ ໂສດນີ້ຫຼຸນກັກ ໃຊ້
ເຮົາຈຶ່ງໄປຕີເມືອນເສຂວນໂດຍຈົງທາມໄດ້ ເຮົາຈະຫລອກໃຫ້ເລຳປຶ້ນດີຈຳວ່າເຮົາຈຶ່ງໄປຕີເມືອນ
ເສຂວນ ຄວັນໄປຄົງທັນໜ້າເມືອນເກັງຈົ່ວເຮົາຈຶ່ງຈະໃຫ້ໄປຂອເສນີຍແລ້ງເລຳປຶ້ນໄມ້ຮູ້ຕັກ
ຈະອອກມາຮັບເລື່ອງດູເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຈັບຕົວເລຳປຶ້ນສ່າເສີຍ ຄືນເວາເມືອນເກັງຈົ່ວ ຈະໄດ້ແກ້
ຄວາມແຄ້ນສິ່ງເຮົາແພັ່ນເນັ້ນ ທັງຕ້າວທ່ານກີ່ຈະພັນຄວາມຜິດ

ໂສດໄດ້ພັດທັນກີ່ເຫັນຫອບດ້ວຍ ກີ່ລາຈິຍື່ລົງເຮັດກລັບໄປຫາເລຳປຶ້ນ ມື້ອາໄສຈົ່ວ
ທ່ານເຫັນໄປນອກເລຳປຶ້ນວ່າໂສດມາຫາ ຊັງເນັ້ນຈົ່ວແກ່ເລຳປຶ້ນ ສິ່ງໂສດ
ກລັບມາຄົງນີ້ເຫັນໄປຢັ້ງທາງໆຫຼຸກການໄນ່ ຕ້ອງຈິຍື່ຈະຄົດກລອຸນາຍໃຫ້ໂສດມາລວງ
ເຮົາເປັນມື້ນົດ ແມ່ໂສດເຂົ້າມາຄົງຈະວ່າກ່າວປະກາດໄດ້ໃຫ້ແລ້ວຫຼຸກເຈົ້າກ່ອນ
ຄວັນປຣິກາຫັກແລ້ວເລຳປຶ້ນໄທໄປຮັບໂສດເຂົ້າມາຄົນກັນແລ້ວ ໂສດຈຶ່ງວ່າແກ່ເລຳປຶ້ນ
ຂ້າພເຈົ້າກລັບໄປເມືອນກັງຕົ້ນ ແຈ້ງຄວາມຖຸກໜ້ວອນຂອງທ່ານໃຫ້ຫຼຸກການພັງທຸກປະກາດ
ຫຼຸກການກົມ້ຄວາມຍືນດີສຽງທ່ານວ່າມີສົດປັ່ງຢູ່ພູ້ຜິດແລ້ວຂອບ ຫຼຸກການຈຶ່ງໃຫ້ຫາ
ຫຼຸນນາງທັງປວງມາປຣິກາ ຈະຍົກກອງທັພໄປໜ່ວຍຕີເມືອນເສຂວນໃຫ້ທ່ານ ເນື້ອໄດ້ເມືອນ
ເສຂວນແລ້ວຈະໄດ້ຂອເມືອນເກັງຈົ່ວຄືນ ຫຼຸນນາງທັງປວງກີ່ເຫັນພ່ອມກັນລື້ນ ຫຼຸກການຈຶ່ງ
ໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າກລັບມາຫາທ່ານວ່າ ເນື້ອຈະຍົກໄປຕີເມືອນເສຂວນນັ້ນເປັນທາງກັນດາ ແມ່
ຂັດສົນດ້ວຍເສນີຍອາຫາຣສິ່ງໄດ້ສິ່ງໜຶ່ງກົດ ໃຫ້ທ່ານອນນຸຕະຫຼາດທີ່ເປັນຫຼູຮະດ້ວຍ

คงเบ่งได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าให้เล่าไปว่า ซึ่งชุนกวนมีน้ำใจโอบอ้อมอารี ฉะนี้ เพราะเห็นว่าน้องเซย์ได้ความเดือดร้อน จึงคิดอ่านแก่ไขเอาเป็นธุระ เล่าไป ก็ยกมือขึ้นค่านับแล้วว่า ชุนกวนมีใจเมตตาเราฉะนี้ก็ เพราะโลซกช่วยว่ากล่าว ดุณของโลซกอยู่แก่เราเป็นอันมาก คงเบ่งจึงว่า แม้ชุนกวนจะยกกองทัพมาเมื่อ ได้ เราจะยกครอบครัวออกไปอยู่รับอยู่นอกเมือง แล้วว่าแก่โลซกว่า ให้ หานกลับไปบอกรชุนกวนเกิดว่า ซึ่งจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนนั้นอย่าให้ไว้ก ถึงเสบียงอาหารเลย นายเราผู้เป็นน้องเซย์จะรับเป็นธุระมิให้ชัดสน โลซกมี ความยินดีนัก เล่าไปก็เชญให้โลซกินโดย แล้วโลซก็ลาเล่าไปกลับไปเมือง ฉสองกุ่น

เล่าไปจึงถามคงเบ่งว่า ซึ่งโลซกว่ากล่าวทั้งนี้ ท่านคิดเห็นประการใด คงเบ่งจึงหัวเราะแล้วว่าจิวยี่จะถึงที่ตายอยู่แล้ว อันความคิดจิวยี่ครั้งนี้แต่จะลง เด็กก็ไม่ได้ควรหรือมาลงเรา เล่าไปถามว่าความคิดจิวยี่ประการใด คงเบ่งจึงว่า จิวยี่คิดอ่านว่ากล่าวมาครั้งนี้เหมือนเมื่อพระเจ้าจันเชียนกง จะยกไปตีเมืองเคึก ทางข้ามเมืองหงไป เมืองสามเมืองนี้เป็นทางเดียวกัน พระเจ้าจันเชียนกงจึงหา ชุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่าเราจะยกไปตีเมืองเคึกบัดนี้ เกลือกเจ้าเมืองหงจะ ยกทหารออกตีสักด้วยเราไม่มีเสียการไปหรือ ชุนเชงซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า เจ้าเมืองหงเป็นคนโลภรักทรัพย์นัก ขอพระองค์แต่งเครื่องบรรณาการแล้วย วิเศษสำหรับเมืองเรานี้ไปให้เจ้าเมืองหงยิมทางไปรบเมืองเคึกเห็นจะได้โดยง่าย พระเจ้าจันเชียนกงจึงว่า แก้วสำหรับเมืองเรานี้เป็นของวิเศษมีราคาเป็นอันมาก ซึ่งท่านว่าจะเอาไปให้เจ้าเมืองหงเสียนั้น ถึงมาตราว่าจะได้มีองค์ก็จะเหมือน แก้ววิเศษของเราหรือ ชุนเชงจึงทูลว่า ขอพระองค์อย่าได้วิ太后เลย ซึ่งเราจะเอาก แก้วไปให้เจ้าเมืองหงไว้นั้น เมื่อตนหนึ่งของอยู่คลังในบ้านไปไว้คลังนอก แม้เราได้มีองค์ก็แล้วจึงยกกองทัพกลับมาตีเจ้าเมืองหงก็จะได้โดยง่าย ทั้งแก้วแล้ว เครื่องบรรณาการทั้งปวงนั้นก็จะคืนเป็นของเรานั้น

หันเหลงที่ปรึกษาจึงว่าแก่ชุนเชงว่า ท่านอย่าดูหมิ่นแก่เจ้าเมืองหงก่อน อันก็จะเป็นชุนนางผู้ใหญ่นั้นก็มีสติปัญญาหลักแหลมอยู่ เห็นจะทัดทาน เจ้าเมืองหงมิให้รับเครื่องบรรณาการของเรา ชุนเชงจึงว่า ก็จะมีสติปัญญาที่จริง

แต่กลัวอาญาเจ้าเมืองหงส์นักอยู่ เพราะเจ้าเมืองหงส์เป็นคนโลก ไม่รู้จักผิดและชอบพระเจ้าจันเชียงกงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงแต่งเครื่องบรรณาการแล้วให้เจ้าเมืองหงส์ตามคำชูนเชงว่า เจ้าเมืองหงส์เห็นแก่ทรัพย์มิได้พิเคราะห์หน้าหลังก็รับเครื่องบรรณาการไว้ กงจิก็จินว่าแก่เจ้าเมืองหงส์ว่า ซึ่งท่านรับเครื่องบรรณาการไว้แล้วให้พระเจ้าจันเชียงกงยกไปตีเมืองเคิกนั้น เห็นไม่ควร เพราะเมืองเคิกเป็นกำลังเราอยู่ แม้พระเจ้าจันเชียงกงได้มีเมืองเคิกแล้วก็จะมาตีเมืองเราเป็นมั่นคง เจ้าเมืองหงส์ไม่ฟังความอุทากรกันจึงกีดฝายพระเจ้าจันเชียงกงยกกองทัพผ่านเมืองหงส์ไปป่วนเอาเมืองเคิกได้แล้ว ก็ยกทหารกลับมาตีเอามีเมืองหงส์ได้

บัดนี้จิวยีคิดกลอนบ้ายว่า จะยกไปตีเมืองเสฉวนให้เรา หวังจะให้เราไว้ใจ แม้จิวยียกกองทัพมาถึงหน้าเมืองเราแล้ว ถ้าท่านเอาเสบียงอาหารออกไปเลี้ยงทหารทั้งปวง จิวยีก็จะจับท่านฆ่าเสียชิงเอามีเมืองเกงจ้วคืน เล่าปี่จึงถามขึ้นเบ้งว่า เราจะคิดประการใดจึงจะแก้ความคิดจิวยีได้ ของเบ้งจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย อันการครั้งนี้เราราจ่าต้องคิดไว้ให้พร้อมเหมือนชั้ดแร้วดักเลือ ก็ยิ่งเหยื่อตกลา จนนั่นไว้ต่อแลเห็นด้วยเสือแลปลาผุดจึงจะจับทำการนั้นไม่ได้ อันจิวยีครั้งนี้เห็นจะแพ้ความคิดเราตรมใจตายเป็นมั่นคง

ของเบ้งจึงเรียกจูลงมาสั่งว่า การที่เราจะได้ทำกับจิวยีนั้นเห็นดับขันอยู่กับครั้งเดียนนี้ ท่านจะจัดแจงทหารให้พร้อมด้วยเครื่องศัสตราธชั้นรักษากันที่เชิงเทินไว้ให้มั่นคง ถ้าจิวยียกกองทัพมาถึงหน้าเมือง แม้จะถูกถึงเรา กันเล่าปี่ท่านจะตอบโต้ตามคำเราสั่งนี้ทุกประการ จูลงก็รับคำแล้วลาไปจัดแจงเตรียมไว้ตามสั่ง ของเบ้งจึงเชียนหนังสือฉบับหนึ่งส่งให้เล่าปี่ กวนเปงแล้วสั่งว่า เจ้าหั้งสองจะคุมทหารไปสกัดอยู่หนึ่งแห่งทางจะไปเมืองเสฉวน ถ้าจิวยียกมาถึงเมืองเกงจ้วได้ยินกวนอุ่ว่ากล่าวห้าม ก็จะมีใจมาแนยกไปเมืองเสฉวน เจ้าจงเอาหนังสือนี้ไปให้ เล่าปี่ กวนเปงก็รับคำคำนับแล้วลาชงเบ้งไป และของเบ้งจึงให้กวนอุ่คุมทหารไปตั้งอยู่ทางเมืองกังเหลง ให้เตียวหุยไปตั้งอยู่ทางเมืองจิกุย ให้ของคงไปตั้งอยู่อ่าวกังอัน ให้อุยอี้ยนไปตั้งอยู่ต่ำบล้อเหลง เป็นทางไกลเมืองเกงจ้วหั้งสีทาง และสั่งว่าถ้าท่านเห็นจิวยียกมาถึงเชิงกำแพง ก็ให้ให้ร้องว่าจะจับ

* มีในเรื่องเสียคก

ตัวจิย์ แต่ว่าอย่าทำอันตรายสิ่งใด สินายรับคำแล้วคำนับลาไป

ฝ่ายโลซักรั้นมาถึงเมืองฉสองกุน ก็เข้าไปหาจิย์แจ้งเนื้อความตามเล่าปี ของเบี้งว่านั้นทุกประการ จิย์ได้ฟังดังนั้นก็ตอบมือหัวเราะว่าแก่โลซากว่า ของเบี้งแพ้ความคิดเราแล้ว เราจะได้แก้เด็นชงเบี้งครั้งนี้ ท่านเร่งเอาเนื้อความทั้งปวงไปบอกแก่ชุนกวนให้แจ้งเต็ด โลซาก็ลาจิย์ไปหาชุนกวนแจ้งเนื้อความทั้งปวง ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เที่ยนาคุมทหารไปช่วยราชการจิย์ จิย์จัดแจงทหารห้ามื่น แยกออกเป็นสี่กอง ให้กำเหลงคุมทหารเป็นกองหน้า ให้เชียงกับ teng ของเป็นกองกลาง ให้เล่งทองกับลินของเป็นกองหลัง ตัวจิย์ กับเที่ยนาครรบบทหารเข้ากันเป็นกองหลวง ครั้นได้ฤกษ์ลงเรือรบยกอภากจากเมืองฉสองกุน

ฝ่ายของเบี้งรู้ข่าวว่าจิย์ยกทัพมาแล้ว จึงเรียกบิศกามาสั่งว่า ท่านเร็นไป ค่อยรับจิย์อยู่ปากอ่าวแม่เจ้า ถ้าจิย์จะถูกถึงเรากับเล่าปี ท่านจะนองกว่าอกไปตั้งครัวค่อยรับอยู่นอกเมืองเกงจิวแล้ว ให้จิย์รับยกมาเต็ด บิศกามีรับคำแล้วคำนับลาของเบี้งไป ของเบี้งจึงชวนเล่าปีไปเที่ยวเล่นบนยอดเขา rim เมืองเกงจิว

ฝ่ายจิย์ยกมาถึงปากอ่าวแม่เจ้าจึงถูกทัพทหารทั้งปวงว่า เล่าปีให้ผู้ใด ออกมากอยรับเราอยู่บ้างหรือไม่ ว่ายังไม่ทันลื้นคำ พอทหารเข้ามานอกกว่า เล่าปี ให้บิศกามาค่อยทำท่านอยู่ จิย์ก็ให้หายบิศกามา บิศกามีคำนับแล้วจึงนองกว่า เล่าปี นายข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านยกกองทัพมา ก็มีความยินดี ตรະเตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว บัดนี้เล่าปีออกมาตั้งโรงเลี้ยงอยู่นอกเมือง จับจอกสุรากอย่าจะรินให้ท่านกิน จึงให้ข้าพเจ้ามาค่อยรับท่าน ให้ท่านรับยกไปเต็ด

จิย์ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่าแก่บิศกาว่า เรายกกองทัพมาครั้นนี้ ก็เป็นการของนายท่าน ให้ท่านเร่งกลับไปบอกแก่เล่าปีว่า ให้ตรະเตรียมเสบียงอาหารซึ่งจะส่งกองทัพไว้ให้พร้อม บิศกามีคำนับลาไป จิย์ยกไปถึงอ่าวกังอันก็ มีได้เห็นผู้คนมากอยรับเหมือนคำบิศกาว่า จิย์คิดประหลาดใจก็รับยกไปถึงเมืองเกงจิว ใกล้กำแพงเมืองเห็นเงินเงินสังดอยู่จึงให้ทหารขึ้นไปสอดแนมดูในเมืองเกงจิว เห็นประตูเมืองปิดอยู่ มีได้เห็นผู้คนเดินไปมา เห็นแต่ช้าวักไว้บนเชิงเทินสองคัน จิย์ส่งสัญญาจึงให้จอดเรือรับเข้า แล้วขึ้นบกซึ่งม้าพาภาระเหลง

ซึ่ง เตงยอง กับทหารสามพันยกเข้าถึงเชิงกำแพงเมืองเกงจิ่ว จึงให้ทหารเข้าไปร้องเรียนนายประทูให้เปิดรับ นายประทูจึงถามว่า ท่านซือได้ มาธุระสั่งให้ทหารนั้นจึงบอกว่า เราเป็นทหารจิวยี บัดนี้จิวยียกกองทัพมาถึงแล้ว

ฝ่ายจูล่งกีติกลองสัญญาณเรียกทหารทั้งปวง ซึ่งถือเครื่องศัสราช อยู่บนหอรอบแล้วเชิงเทินให้ยืนขึ้นพร้อมกัน แล้วร้องว่า แก่จิวยีตามคำขอเบ็งสั่งไว้ว่า ทำนายกทหารมาบัดนี้จะมีธุระไปแห่งใด จิวยีจึงร้องตอบว่า ท่านไม่รู้หรือ เราจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้นายท่าน จูล่งจึงตอบว่า ท่านคิดกลอนนายอย่างพระเจ้าจันธียันกง ยิ่งทางเจ้าเมืองหนึ่งไปตีเมืองเคกนั้นหรือ ของเบ็งกีแห้งอยู่แล้ว จึงให้เราคุ่มทหารชั้นรักษาหน้าที่เชิงเทินโดยท่านอยู่ ซึ่งท่านจะไปตีเมืองเสฉวนนั้นก็ให้รับยกไปเด็ด เม้มีเมืองเสฉวนเป็นอันตรายแล้ว เล่าปี่นายเราก็จะไม่พ้นความอยาด เพราะเล่าเจียงกับเล่าปี่เป็นเชื้อสายติดพันกันอยู่ จึงสั่งเราราวีให้บอกท่านว่า แม้ท่านได้เมืองเสฉวนสมความคิดแล้ว เล่าปี่กับของเบ็งกีจะคืนเมืองเกงจิ่วให้ แล้วก็จะพาทหารอพยพไปอยู่ป่า ไม่คิดอ่านทำการสังคมร่วมไปเลย

จิวยีได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่า ของเบ็งรู้ตัวจัดแจงการไว้พร้อมอยู่ ก็ซักม้าจะกลับมา พอกวนอุ เตียวหุย ของตง อุยเอียน ซึ่งของเบ็งให้ไปอยู่ทั้งสี่ทางก็ยังมาแล้วร้องว่า ให้จับตัวจิวยีงดได้ จิวยีได้ฟังดังนั้นแล้วเข้าไปในป่า มีไดรู้ว่าทหารมากน้อยเท่าใด ได้ยินแต่เสียงไห้ร้องอ้ออึงอยู่ทางไกลประมาณร้อย步 จิวยีเสียใจด้วยเสียรู้ของเบ็ง พิษเกาหันซึ่งถูกอยู่เก็บนั้นกลุ่มขึ้นมา กีสันสติพัสดุจากมา ทหารทั้งปวงก็เข้าประคงมาลงเรือ ครั้นจิวยีพื้นชั้นทหารทั้งปวงก็เข้ามาบกกว่า ข้าพเจ้าเห็นแล้วปี่กับของเบ็งขึ้นไปนั่งเสพย์สุราอยู่บนยอดเขานอกเมืองเกงจิ่ว

จิวยีได้ฟังคิดแค่นั้น ก็รู้ว่า ทหารไปบนพุ่งจับตัวเล่าปี่ ก็ไม่รู้ว่า ของเบ็งจะคิดกลอนนายล่อลงประการได้ จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่งของเบ็ง ดูเหมือนทำการเยาะเย้ยท้าทายเรฉะนี้ เห็นว่าจะไปตีเมืองเสฉวนไม่ได้หรือ เราได้ออกว่าชาแล้วก็จะยกไปบนอาเมืองเสฉวนให้ได้ พอชุนกวนให้ชุนยื่นสองชายยกทหารหนุนมาช่วย จิวยีก็ให้รับชุนยื่นเข้ามา แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งของเบ็งทากลับกลอกให้ชุนยื่นฟังทุกประการ แล้วจิวยีกับชุนยื่นก็ให้ทหารออกเรือรบ

หวังจะไปตีเมืองเสฉวน ไปถึงตำบลป่าชิว พอเล่าของกับกวนเปงซึ่งคุณทหารตั้ง สักดอยู่เหนือน้ำนั้น เอาหนังสือของขบเบ็งมาให้จิวย์ จิวย์รับเอาหนังสือมาอ่านดู เป็นใจความว่า ขบเบ็งอวยพรมาถึงจิวย์ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ในเมืองกังตั้ง ด้วยตัวข้าพเจ้าแต่จากหัวมาก็ช้านาน ยังคิดถึงไม่ตรีท่านทุกวันมิได้ขาด บัดนี้ ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนก็คิดวิตกถึงทำนังค์ ด้วยเมืองเสฉวนนั้นเสบียงอาหารแล้วพลกมั่งคั่งบริบูรณ์อยู่ ถึงมาตราว่าเล่าเจียงมีสติ ปัญญาอ่อนโยนก็เห็นจะรักษาเมืองได้ และท่านจะยกไปนั้นทางกีไกล ถึงจะส่งเสบียงอาหารก็ชัดสน อนึ่งโอลใจเดิมแต่เสียทหารแปดสิบสามหมื่นครั้งนั้นก็คิดจะ แก้แค้นอยู่มิได้ขาด แม้รู้ว่าท่านทึ้งเมืองเสียฉบับนี้ ก็จะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้ง ชุนกวนสู้ใจโอลไม่ได้ เมืองกังตั้งก็จะเสียแก่โอลเป็นมั่นคง ตัวข้าพเจ้ากับท่านก็ มิ่มตรีต่องกันอยู่ ครั้นจะนั่งให้ท่านทำการผิดก์หาครัวไม่ จึงช่วยเตือนสติท่าน

จิวย์แจ้งในหนังสือดังนั้นก็ทอดใจให้ญี่คิดแค้นใจ พิษเกาหันท์กลุ่ม ขั้นมากีสลบไป ทหารเข้าแก้พื้นชั้น จิวย์เห็นว่าตัวจะไม่รอดจึงเขียนหนังสือไว้ ฉบับหนึ่ง แล้วสั่งนายหัวพนายกองหั้งปวงไว้ว่า เราทำการหั้งนี้ตั้งใจจะทำนุบำรุง ชุนกวนโดยสุจริต บัดนี้ความตายมาถึงตัวเราแล้ว ท่านหั้งปวงอยู่ภัยหลังจะ ช่วยกันทำนุบำรุงนายเราให้สำเร็จตามที่คิดไว้จะได้ ท่านจะเอาหนังสือนี้ไปให้ นายเราเดิด ว่าเราคำนับลาแล้ว จิวย์สั่งเท่านั้นพิษเกาหันท์กลุ่มขั้นมากีสลบ ไป ทหารแก้พื้นชั้นแล้วจิวย์คิดแค้นในใจนั้น จึงแหงหน้าขันดูฟ้าแล้วร้องว่า เทพดาวองค์ใดหนอซึ่งให้เราเกิดมาแล้ว เหตุใดจึงให้ชงเบ็งเกิดมาด้วยเล่า แต่ จิวย์ร้องประการอยู่ดังนั้นหลายคำโดยความแค้น พิษเกาหันท์กลุ่มหนักขั้นมา จิวย์ก็ลิ้นใจ เมื่อจิวย์ตายนั้นอายุได้สามสิบหกปี

ฝ่ายทหารหั้งปวงก์เลิกทัพกลับมา จัดแจงศพจิวย์ไว้ตามบรรดาศักดิ์ แล้วเอาหนังสือซึ่งจิวย์เขียนนั้นไปให้ชุนกวน แล้วแจ้งความให้ชุนกวนฟังโดยนัย หนหลัง ชุนกวนครั้นแจ้งว่าจิวย์ตายก็ร้องให้รักจิวย์เป็นอันมาก แล้วรับหนังสือ มาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าจิวย์ขอคำนับมาถึงท่านด้วยท่านเมตตาตั้ง ข้าพเจ้าให้เป็นนายทัพแล้วที่ปรึกษานั้นคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าตั้งใจทำการโดย สัตย์สุจริตหวังจะสนองคุณท่าน บัดนี้การของท่านก็ยังไม่สำเร็จ เป็นกรรมมา

ตามทัน ความแค้นของข้าพเจ้าครั้งนี้ถึงมาตราว่าชีวิตจะละลายก็ไม่เสียดายเลย แต่คิดวิตกอยู่ที่จะไม่ได้ทำการต่อไป อนึ่งทุกวันนี้แผ่นดินก็ยังไม่รานคน ฝ่ายเหนือเล่าโจโฉก็ได้เป็นใหญ่ ณ เมืองถูトイมีใจกำเริบนักอญ ฝ่ายเหล่าป่าօาศัยอยู่ ณ เมืองเงงจิ่ว ก็เหมือนหนึ่งเลี้ยงเลือวิ้ง นานไปมีกำลังใหญ่ขึ้นก็จะเป็นศัตรุท่าน แล้วการบ้านเมืองเรายังไม่สำเร็จ อันทุนนางหั้งปวงในเมืองกังตั่งก็มิได้เห็นผู้ใด ซึ่งจะว่าราชการแทนที่ข้าพเจ้า เห็นแต่โลซกผู้เดียวมีสติปัญญามั่นคงสัตย์ซื่อ ขอให้ตั้งโลซกเป็นทุนนางผู้ใหญ่ว่าราชการแทนที่ข้าพเจ้า ถ้ายังเมตตาข้าพเจ้าอยู่ ขอจงทำตามทุกประการ

ชุนกวนแจ้งในหนังสือดังนั้นจึงว่า จิวยีมีสติปัญญาค วรที่จะเป็นมหาอุปราชได้ เสียดายมาลืมอายุเสียแท่นนั่น เรายังได้ผู้ใดช่วยคิดอ่านราชการ สืบไปเล่า ซึ่งจิวยีสั่งไว้นี่เรา ก็เห็นด้วย จึงตั้งโลซกเป็นที่ทุนนางผู้ใหญ่แทนจิวยี แล้วก็ให้ทหารไปรับศพจิวยีมาแต่งการ ณ เมืองฉสองกุ่นตามบรรดาศักดิ์ทุนนางผู้ใหญ่

ตอนที่ ๔๗

ฝ่ายชงเมืองครั้นจิวยี่กพันไปแล้ว ก็พาเล่าปีงจากเนินเขากลับมาเมื่อง เก่งจิว ครั้นเวลาค่ำขึ้นเบ็งพิเคราะห์ดูฤกษ์บัน และเห็นดาวตกลงมาจากอากาศ ดวงหนึ่ง ซึ่งเบ็งจึงหัวเราะบอกเล่าปีงว่า จิวยี่ตายวันนี้แล้ว พอทหารซึ่งสินราชการ นั้นกลับมาแจ้งว่าจิวยี่ตายแล้ว เล่าปีงปรึกษาชงเบ็งว่า เราจะคิดทำประการใด เล่า ซึ่งเบ็งจึงว่าจิวยี่ตายแล้ว เห็นแต่โลซกผู้เดียวจะได้ว่าที่แทนจิวยี่ กับอนึ่ง ข้าพเจ้าดูฤกษ์บันเห็นดาวไปประชุมกันอยู่ทิศตะวันออก จ้าพเจ้าจะไปเยี่ยม ศพจิวยี่ ณ เมืองกังตั้งจะได้สืบเสาะดูผู้มีสติปัญญา จะได้เกลี้ยกล่อมมาช่วยทำ ราชการกับท่าน

เล่าปีงตอบชงเบ็งว่า ชึ่งท่านจะไปเมืองกังตั้งนั้น เกลือกชุนนาง และหารจะคิดทำอันตรายแก่ท่าน ซึ่งเบ็งจึงว่า แต่ตัวจิวยี่อยู่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไม่ กลัว บัดนี้จิวยี่ตายแล้วจะเกรงผู้ใดเล่า แล้วชงเบ็งสั่งจูลงให้คุณทหารห้าร้อย จัดแจงเครื่องเซ่นไปด้วย ครั้นลงเรือไปถึงกลางทาง ได้ยินข่าวชาวบ้านรายงาน บอกว่า ชุนกวนตั้งโลซกเป็นชุนนางนายทหารผู้ใหญ่ว่าราชการแทนจิวยี่ และพ จิวยี่นั้นชุนกวนให้รับไปเมืองฉสองกุน ซึ่งเบ็งแจ้งดังนั้นก็ให้บ่ายเรือไป ณ เมือง ฉสองกุน

ฝ่ายโลซกรู้ข่าวว่าชงเบ็งมาถึงก็ลงไปเชญขึ้นมา คำนับกันตามอย่าง ธรรมเนียม ทหารจิวยี่เห็นชงเบ็งมาก็แคนใจคิดจะฆ่าชงเบ็ง แต่เห็นจูลงถือธนบี ติดตามอยู่จึงทำอันตรายไม่ได้ ซึ่งเบ็งครั้นไปถึงศพจิวยี่ก็เซ่นวักตามธรรมเนียม แล้วท่าโศกเศร้าร้องไห้เป็นอันมาก ฝ่ายทหารจิวยี่เห็นดังนั้นจึงเจรจา กันว่า คน ซึ่งนอกเล่าลือกันว่า ซึ่งเบ็งกับจิวยี่เป็นคนอริมิชอบกัน บัดนี้ซึ่งเบ็งมา เช่นวัก ร้องไห้รักจิวยี่ฉะนั้นก็เห็นว่าชงเบ็งมีใจสัตย์ซื่อต่อจิวยี่อยู่ ไม่สมกับคำลือว่าเป็น อริกัน โลซกดูซึ่งเบ็งทำการโศกเศร้าแล้วร้องไห้ ก็พลอยสงสารด้วยซึ่งเบ็ง แล้วคิดว่าชงเบ็งนี้น้ำใจอาหรือบคน หมายความพยานหาทไม่ แต่ซึ่งจิวยี่เป็นคน

ริษยาพยาบาลจนตัวตาย คิดดังนั้นแล้วให้แต่งโถะเชิญของเบี้งกินด้วยกัน และของเบี้งกีลาโลซากกลับไป

ฝ่ายบังทองเห็นจึงเดินมาดูชายเลื้อของเบี้งหัวเราะแล้วว่า ทำนแกลังทำกลอุบายนให้จิวยี่มีความแค้นจนตาย และมิหน้าช้ำมาแกลังทำเป็นเช่นวัก เคร้าโศกร้องให้รักจิวยี่อิกเล่า ทำการเยาะเย้ยดูถูกทั้งนี้เห็นว่าชาวบ้านกังตั่งไม่มีผู้รู้เท่าทำนแล้วหรือ

ของเบี้งตกใจเหลียวมาเห็นบังทองเพื่อนสนิทกีคลายใจ จึงหัวเราะแล้ว จุงมือกันไปปั่น ณ เรือ สนทนากันด้วยความทุกข์ยากมาแต่หนาหลัง และของเบี้ง จึงเขียนหนังสือปิดตราให้ไว้แก่บังทองฉบับหนึ่ง จึงส่ง nokหนังสือว่า ถ้า ชุนกวนมีได้อ eaทำนไว้ทำราชการ ไม่สมความคิดประการใดแล้ว กีเชิญทำนไป ณ เมืองเงงจิว ช่วยกันทำราชการทำนบุ่งรุ่งเล่าปีเติด เมืองหน้าไปเล่าปีก็จะได้เป็น ใหญ่ ไม่เสียที่ทำนได้เรียนความรู้มาด้วยกัน ถ้าทำนไปข้าพเจ้ามีได้อยู่กีให้อ ea หนังสือนี้ออกไปให้เล่าปีเติด บังทองกีรับว่าจะไป ของเบี้งกีลามา ณ เมืองเงงจิว

ฝ่ายโลซากกีไปส่งศพจิวยี่ถึงทำบลูอาว ฝ่ายชุนกวนให้จัดแหงสิ่งของไป เช่นศพจิวยี่ กีร้องให้เคร้าโศกรถึงจิวยี่เป็นอันมาก และจึงสั่งทหารให้แต่ง การศพจิวยี่ตามบรรดาศักดิ์ ผังไว้ ณ ที่เกิดจิวยี่ ชุนกวนจึงเอาริชุน จิวอิน บุตรจิวยี่ทั้งสองมาเลี้ยงไว้ อยู่มารวมหนึ่งโลซากจึงว่าแก่ชุนกวนว่า ซึ่งตั้งข้าพเจ้า แทนจิวยี่นั้นคุณหาที่สุดมีได้ แต่สติปัญญาข้าพเจ้าน้อยนักรู้มิถึงราชการ ข้าพเจ้าจะขอไปเชิญผู้มีสติปัญญามาให้อยู่ด้วยทำนคนหนึ่งซึ่งบังทอง กับ ข้าพเจ้ากีเป็นเพื่อนกันมา เป็นคนมีสติปัญญามาก เรียนความรู้ครุเดียวกันกับ ของเบี้ง รู้ถูกษัณและ การแผ่นดิน ถึงของเบี้ง จิวยี่กีย่อمنับถืออยู่ เดิมบังทองอยู่ เมืองซงหยง บัดนี้เข้ามาอยู่ ณ เมืองเรา

ชุนกวนได้ยินโลซากว่ากีดีใจจึงว่า เราได้ยินชื่อยังช้านานแล้ว จะไป เชิญมาเดิด โลซากกีไปเชิญบังทองเข้าไปหาชุนกวนแล้วคำนับตามธรรมเนียม ชุนกวนจึงพิจารณาสรุปร่างแลลักษณะบังทอง เห็นดีว่าใหญ่จนมูกโด่งหน้าด่าหนวด สัน รูปนั้นบริตนกน้ำใจจึงไม่ยินดี ชุนกวนจึงถามบังทองว่า ความรู้ซึ่งทำนได้ เรียนมาทั้น เอาอันใดเป็นหลักเป็นที่ยึด บังทองจึงบอกว่า ซึ่งจะเป็นหลักเป็นที่

รูปที่ ๑๑๖ ชงเบังเยี่ยมศพเจ้า

รูปที่ ๑๑๗ บังทองชาระตัดสินความ

ยืนนั้น สุดแต่การเป็นประมาณ เมื่อการสิ่งใดมามาจึงจะคิดต่อไป

ชุนกวนเจิงถามว่า ปัญญาวิชาการท่านเรียนมากับจิวยี่ยังเป็นกระไรกัน บังทองจึงตอบว่า ความรู้วิชาการข้าพเจ้าเรียนมาผิดกันกับจิวยี่มากันนัก ชุนกวน นั้นยังนั้นถือจิวยี่อยู่ไม่ชอบน้ำใจจึงว่าแก่บังทองว่า เชิญท่านออกไปก่อนเดิม เมื่อมีราชการข้างหน้าไปจึงเชิญท่านมาคิดอ่าน บังทองได้ยินชุนกวนว่าดังนั้น ทอดใจใหญ่แล้วก็อกมา

โลซกรั้นเห็นบังทองออกไปแล้วจึงถามชุนกวนว่า เป็นไรท่านไม่เอา บังทองไว้ทำการเล่า ชุนกวนเจิงถามว่า เรายิเคราะห์ดูรูปร่างก็ไม่สมที่ว่ามีสติ ปัญญา แล้วพูดจากลุ่มพล่ำม ถึงเอาว่าก็ไม่เห็นจะได้ราชการ โลซกจึงว่า เมื่อครั้งโจรไถยกทัพเรือลงมาบนเมืองเราครั้งนั้น บังทองได้ช่วยจิวยี่แต่งกลอนบายไปลงโจน จิวยี่จึงได้เผารือเหลหารโจนตายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่า บังทองมีความชอบอยู่ ขอท่านดำเนิจควร

ชุนกวนจึงว่า ใจฉันทำการครั้งนั้น เป็นความคิดของใจฉันเอง จะเป็น ความคิดบังทองนั้นหามี เราไม่ชอบใจไม่เอาไว้แล้ว โลซกจึงไปหาบังทองว่า เราช่วยว่ากล่าวดูดหนุนท่านก็หนักหนา ชุนกวนก็ไม่เอาท่านไว้ ท่านจะด้อยรักษาตัวอยู่พลางเดิม บังทองได้ยินโลซกว่าดังนั้นก็ก้มหน้านิ่งเสียมิได้ตอบ ประการใด แต่ทอดใจใหญ่อยู่ โลซกจึงว่า เราเห็นกิริยาอาการท่านต่อจะไม่อยู่ในเมืองกังตั้งแล้ว ท่านก็มีวิชาการประกอบทั้งปัญญา จงพิเคราะห์ดูเห็นว่าจะไปอยู่ที่ใดต่ำบลได้จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน ก็เชิญบอกเราให้แจ้งเดิม

บังทองได้ยินดังนั้นจึงบอกว่า น้ำใจเราราเครื่องไปอยู่ด้วยใจโล โลซกจึงว่า ท่านมีสติปัญญาดุจแก้วอันงาม ซึ่งจะไปอยู่ด้วยใจโน้นเหมือนไปอยู่ในที่มีดที่ลับไม่สมควร ขอท่านไป ณ เมืองเกงจ้วอยู่ด้วยเล่าปี่ เห็นจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน บังทองจึงตอบว่า ความจริงในใจเราริดเหมือนหนึ่งท่านว่า ที่เราว่าจะไปอยู่ด้วยใจโน้นหากลองใจท่านดู โลซกจึงว่า กระนั้นเราจะมีหนังสือไปถึงเล่าปี่ ในหนึ่ง ฝากร่านไปให้ช่วยท่านบูรุษเล่าปี่ หวังมิให้เล่าปี่กับชุนกวนนายเราเป็นอริແหงกันได้ทั้งสองฝ่าย จะได้พร้อมใจช่วยกันกำจัดใจโน้เสีย บังทองจึงว่า ความคิดท่านเหมือนหนึ่งข้าพเจ้าคิดไว้ เชิญท่านเขียนหนังสือเดิม โลซกเขียน

หนังสือให้บังทอง บังทองก็รับเอาหนังสือ แล้วไปเมืองเกงจ้วจะเข้าไปหาเล่าปี่

ขณะนั้นของเบี้ยงไม่ได้อยู่ ไปชาระทุกข์ราชภูมิ หัวเมืองสี่ตำบล นายประดู่เข้าไปบอกเล่าปี่ว่า บังทองมาแต่เมืองกังตั่งจะเข้ามาหา เล่าปี่ได้ฟังจึงรู้ว่า ได้ยินแล้วลือชื่อมาช้านานแล้วแต่ยังไม่ได้พบตัว ก็ให้เชิญบังทองเข้ามา ฝ่ายบังทองมิได้คำนับเล่าปี่โดยปกติ เล่าปี่ก็พิจารณาดูลักษณะเห็นรูปร่างวิปริต น้ำใจไม่สู้ยินดีต่อ จึงแกล้งว่าแก่บังทองว่า ทำมาหากเราแต่ทางไกล เราคิดมีธุระสิ่งใด

บังทองเห็นเล่าปี่ไม่สู้นับถือก็คิดน้อยใจ มิได้อาหนังสือของของเบี้ยง โลซกออกให้เล่าปี่ดูแต่ตอบว่า ได้ยินลือว่าพระเจ้าเหี้ยนแต่เกลี้ยกล่อมผู้มีสติปัญญาและหาร ข้าพเจ้าจึงอุตสาห์มาหาท่าน เล่าปี่จึงรู้ว่า เมืองเกงจ้วนีส่งบ้านคนอยู่ จะเอาห่านไว้ด้วยก็ไม่ควร ยังแต่เมืองลอยอียงอยู่ทิศตะวันออก เดียงเหนือ ทางไกลกับเมืองเกงจ้วสามร้อยสิบห้าเมืองไม่ เชิญห่านไป ว่าที่อยู่ก่อนเดิด ถ้ามีที่อื่นซบกลังจะให้เลื่อนขึ้นไป บังทองคิดแต่ในใจว่า เล่าปี่ดูถูกไม่นับถือ ครั้นจะสอนหนาสำแดงให้เห็นสติปัญญาเล่าชงเบี้ยงก็มิได้อยู่ จำเป็นจำใจรับแล้วก็ลาเล่าปี่ไป

ครั้นบังทองไปถึงเมืองลอยอียงก็ินแต่เหล้าแล้วนอน นอนตื่นขึ้นแล้วกินเหล้ามิได้ว่าราชการ ชาวเมืองมาฟ้องแก่เล่าปี่ว่า บังทองเสพย์สุราทุกวัน มิได้ว่ากิจการบ้านเมือง เล่าปี่ก็โทรศ่าวันบังทองเป็นคนไม่ดี จะทำให้เราเสียการแล้วสั่งเตียวหุยให้ไป ณ เมืองลอยอียงสิบดูบังทอง ถ้าลัษราชการจริงเหมือนหนึ่งปากราชภูมาร้องก็ให้อาตัวมา แล้วกลับมีสติว่าเตียวหุยทำการสิ่งใดมักวุ่วนัก จึงให้ชุนเชียนไปด้วยช่วยดูผิดแล้วอน

เตียวหุย ชุนเชียนกับทหารก็พาภันไปถึงเมืองลอยอียง เห็นแต่ทหารกับราชภูมิชวนกันออกมารับนอกเมือง มิได้เห็นบังทองเจ้าเมืองออกมาก เตียวหุยจึงถามว่าเจ้าเมืองไปไหนจึงไม่ออกมารับเรา ราชภูมิทั้งปวงจึงบอกว่า เจ้าเมืองเสพย์สุรามานอนอยู่ เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โทรศัพท์ จึงสั่งทหารจะให้จับตัวบังทองมา ชุนเชียนจึงห้ามเตียวหุยว่า อย่าเพ้อทุนหันดูถูกเขา ก่อน เราเข้าไปในเมืองเราตัวมาได้ตามดูให้รู้ผิดแล้วอน ถ้าสมจริงเหมือนหนึ่งปากราชภูมิแล้ว

จึงทำให้เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงพาภันเข้าไปค่าลากลาง แล้วให้คนเข้าไปหาตัวบังทองออกมา คนใช้จึงเข้าไปเห็นบังทองยังมาสุราอยู่กับพยุงออกมานั่ง เตียวหุยเห็นบังทองมาสุราดังนั้นก็โทรศั่งว่า พี่เราคิดว่าท่านเป็นคนดีจึงให้มาเป็นเจ้าเมือง เหตุใดมากินสุราแล้วละราชการบ้านเมืองเสีย บังทองจึงหัวเราะแล้วตอบว่า ท่านว่าเราละราชการบ้านเมืองเสียนั้นเข้าใจ

เตียวหุยจึงว่า ท่านมารักษาเมืองอยู่ถึงร้อยวันเศษ กินแต่สุรามีได้ตัดสินเนื้อความของราชฎร จนราชฎรไปฟ้อง บังทองจึงว่าเราเห็นเมืองก็น้อยราชการก็น้อย ยกอ้อไว้กับจะตัดสินเนื้อความเพียงนี้ เชิญท่านนั่งอยู่สักครู่หนึ่งเดิม ข้าพเจ้าจะตัดสินเนื้อความของราชฎรให้ฟัง จึงให้คนใช้อาช้อเนื้อความของราชฎรซึ่งฟ้องกล่าวโทษกันที่ค้างอยู่ ทั้งโจทก์จำเลยเป็นหลายคุณ บังทองจึงให้อ่านฟ้องแล่คำโจทก์จำเลย ครั้นเสร็มยันอ่านข้อความไป บังทองก็รับฟ้องปากนั้นก็ว่ากล่าวตัดสิน มือจับผู้กันจดความไว้ด้วยรวดเร็วว่องไว ในครู่หนึ่งก็แล้วเสร็จ มิได้ผิดแต่สักข้อหนึ่ง

ฝ่ายอาณาประหารราชฎรทั้งปวงก์สรรเสริญบังทองเป็นอันมาก แล้วบังทองจึงว่าแก่เตียวหุยว่า ที่ท่านว่าเราละราชการเสียนั้น คือการอันได้เล่าก็ว่ามาเดิม เตียวหุยจึงว่าเนื้อความก็สิ้นแต่เท่านี้ บังทองจึงว่าความแต่เพียงนี้จะเป็นไร ข้าพเจ้าจะว่าให้มิได้หรือ แต่หากว่ายังไม่สบายใจจึงมิได้ตัดสิน ก็ราชการใจโฉกบุกวนก็ตี เมื่อൺเราจับหนังสือชี้ไว้บนฝ่ามือ ถ้าเปิดผลิกดูเมื่อได้ก็จะเห็นแจ้งสิ้น เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วว่าแก่นังท้องว่า เล่าปีกับข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าท่านมีสติปัญญาถึงเพียงนี้ คิดว่าท่านละราชการเสียจริงจึงใช้ข้าพเจ้ามาฟังดูจะได้ช่วยท่านบุกรุกท่าน ข้าพเจ้าจะเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งให้เล่าปีฟัง บังทองจึงเอานั้งสือซึ่งโลโซให้มาก่อนแล้วนั้นออกให้ชุนเชียนอ่านให้เตียวหุยฟัง

เตียวหุยแจ้งในหนังสือแล้วจึงถามว่า เมื่อมาพบเล่าปีนั้นเป็นไรมิให้เล่าปีเล่า บังทองจึงว่า เมื่อแรกพบนั้นเล่าปียังหารู้ว่าข้าพเจ้าดีชั่วไม่ ครั้นจะให้ดูหนังสือนั้น ก็เมื่อันข้าพเจ้าแกลงขอหนังสือมาเป็นนายหน้าให้ผู้อื่นช่วยสรรเสริญ ข้าพเจ้าจึงมิให้ดู เตียวหุยจึงว่ากับชุนเชียนว่า ถ้าท่านมิชัดเราไว้มีก็

จะเสียความ ว่าเท่านั้นแล้วเตียวหุย ชูนเขียนก็ลับบังทองไป ณ เมืองเกงจิ้ว จึงเล่า เนื้อความให้เล่าปี่ฟังทุกประการ แล้วส่งหนังสือโล Zach ก็ให้เล่าปี่ดูเป็นใจความว่า บังทองคนนี้ได้รับเรียนความรู้วิชาการเป็นอันมาก แล้วก็มีสติปัญญาควรจะเป็น ที่ปรึกษาท่านได้ แม้จะดูแต่ลักษณะรูปร่างภายนอกก็เห็นว่าไม่สมที่จะว่ามี ความรู้วิชาการดี ข้าพเจ้าเสียดายบังทอง กลัวบังทองไปอยู่ด้วยผู้อื่นเสีย ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือให้บังทองมาหาท่าน

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นได้แจ้งในหนังสือดังนั้น ก็ยังคิดตรึกตรองแคลงอยู่ พอทหารเข้าไปนักกว่าชั่งเบ้กันมาถึง เล่าปี่ก็ออกไปรับเข้ามา แล้วชั่งเบ้ก็ ตามเล่าปี่ว่า บังทองมาอยู่นั้นเขาได้ความสนับนัยอยู่หรือ เล่าปี่แก้กลังบอกว่า บังทองมาหาเรา ก็ตั้งใจให้เป็นเจ้าเมืองลอยอี้ยง และลั่นราษฎรการเสียมิได้ว่า ก่อร้ายกิจทุกข์สุขของราชภูมิ กินแต่สุราแล้วกินอนเสีย ชงเบ้ก็ได้ฟังดังนั้น ก็ หัวเราะแล้วว่า บังทองคนนี้ได้เรียนวิชาการมีสติปัญญาเป็นอันมาก ความรู้เขานั้นดีกว่าข้าพเจ้าสิบส่วนอึํก ข้าพเจ้าได้ให้หนังสือมา กับบังทองฉบับหนึ่งท่านได้ เห็นแล้วหรือ เล่าปี่จึงนักกว่าวันนี้ได้เห็นแต่หนังสือโล Zach ก็ให้มา หนังสือของท่านนี้ ยังไม่แจ้ง

ชงเบ้ก็จึงว่า ท่านตั้งให้บังทองเป็นเจ้าเมืองลอยอี้ยงซึ่งเป็นเมืองน้อย นั้น ชาวยันบังทองจะเห็นว่าไม่สมควร จึงแก้กลังลั่นราษฎรการกินแต่เหล้าแล้วอนเสีย เล่าปี่จึงว่า ถ้าเตียวหุยน้องเรามีมานอกก็จะเสียคนต่อไปคนหนึ่ง แล้วก็สั่ง เตียวหุยให้ไปเชิญบังทองมา เตียวหุยก็ไปเชิญบังทองมา ณ เมืองเกงจิ้ว เล่าปี่ ชงเบ้ก็ชวนกันออกไปรับบังทองถึงนอกประตู คำนับรับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปี่จึงว่าแก่บังทองว่า ข้าพเจ้าใจเบาไม่มีรู้เลยว่าท่านมีสติปัญญา ให้ท่านไปอยู่ เมืองน้อยนั้นข้าพเจ้าขอภัยแก่ท่านเด็ด แล้วพากันไปนั่ง บังทองจึงเอานหนังสือ ซึ่งชงเบ้ก็ให้ไว้นั้นออกยื่นให้เล่าปี่ เล่าปี่รับเอามาอ่านดูเป็นใจความว่า ของชู ผู้ซึ่งอ้วนบังทองมาถึงวันไร ก็ให้เล่าปี่เลียงรักษาไว้จะได้ช่วยราชการ เล่าปี่แจ้ง ดังนั้น ก็มีความยินดีนักจึงว่า เรายิ่มไปพึ่งระลิกได้ถึงคำสุมาเต็กโซอาจารย์ได้ว่า ไว้แก่เราว่า ยกหลงผู้ซึ่งอ้วนชงเบ้ก็ ของชูผู้ซึ่งอ้วนบังทอง สองคนนี้ถ้าได้มาราบท คนหนึ่งจะปราบศัตรูแผ่นดินได้ บัดนี้เรา ก็ได้มาร่วมกันหั้งสองคนแล้ว

ควรที่จะทำบุญบารุงแผ่นดินพระเจ้าเทียนเต้ให้รุ่งเรืองสืบไป จึงตั้งบังทองให้เป็นที่ปรึกษา กับชงเบี้ยงด้วยกัน ช่วยฝึกสอนทหารให้ชำนาญในการสังคาม และกิจการบ้านเมืองให้เป็นสิทธิ์แก่ชงเบี้ยง บังทองว่ากล่าวหั้งสีน

ฝ่ายคณสอดแรมจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉ เมืองถูโตร่วม เล่าปี่ได้ชงเบี้ยง บังทองมาไว้เป็นที่ปรึกษา และเกลี้ยกล่อมช่องสุมทหารและเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก เห็นจะประนอมกันเข้ากับชุนกวนจะยกมาทำอันตรายแก่ท่าน โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงให้หาที่ปรึกษาและนายทัพนายกองหั้งปวงมาปรึกษา ราชการที่จะยกไปพิศใต้

ชุนเชิวจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าเห็นจิวยิ่พึงตาย ยังหมายทัพแล้วที่ปรึกษาไม่ ควรจะยกไปปรบอาเมืองชุนกวนเห็นจะได้โดยสะดวก และจึงยกไปตีเล่าปี่ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า เราจะยกทหารไปทางไกลเกรงเกลือกม้าหัวหั้งรู้จะยกมาตีอาเมืองถูโตร์ เมื่อตนเมื่อคราวที่เรายกทัพเรือทหารแปดสิบสามหมื่นลงไปตีเมืองกังตึ้ง ครั้งนั้นก็ได้ยินแล้วลือมาว่า ม้าหัวหั้งเจ้าเมืองเสเหลียงจะยกมาปล้นอาเมืองถูโตร์ เราจะคิดจัดแจงป้องกันเมืองไว้ก่อนจึงจะได้

ชุนเชิวจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าเกรงจะนั้นจะจะมีหนังสือพระเจ้าเทียนเต้ลงไว้ว่า ทำนเป็นผู้รับสั่งตั้งม้าหัวหั้งให้เลื่อนที่ขึ้นไปเป็นนายทหารใหญ่ จะให้ปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้และรบอาเมืองชุนกวน แต่ให้หาตัวเข้ามาคิดราชการก่อน ครั้นมาถึงแล้วเราจะจับตัวมาเสีย จึงยกไปปรบอาเมืองชุนกวนก็จะไม่มีภัยลวงหลัง โจโฉได้ฟังชุนเชิวว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้เชยันหนังสือรับสั่งพระเจ้าเทียนเต้เมื่อคำชุนเชิวว่านั้น ให้ข้าหลวงถือไปให้ม้าหัวหั้ง

ฝ่ายม้าหัวหั้งเห็นหนังสือรับสั่ง ก็ให้ม้าเฉียว ม้าเชียว ม้าเทียดผู้ลูก ม้าต้าย ผู้ห澜มาปรึกษาว่า เดิมตั้งสินได้รับสั่งพระเจ้าเทียนเต้มาคิดอ่านกับเล่าปี่จะกำจัดโจโฉเสีย ตั้งสินทำการไม่ลับ โจโฉจับตั้งสินมาเสีย เรากับเล่าปี่ที่มามาได้เรามาอยู่เมืองเสเหลียงนี้ก็เป็นที่ลับอยู่ อนึ่งก็ได้ยินช่าว่าว่าเล่าปี่ไปตีเมืองเกงจ้ว เรายังคิดจะคร่ำไปหาและช่วยทำบุญบารุงเล่าปี่ บัดนี้โจโฉให้มีรับสั่งพระเจ้าเทียนเต้ให้มาหาเรา เราจะคิดประการใด

ม้าเฉียวจึงว่า โจโฉถือรับสั่งพระเจ้าเทียนเต้ให้หา ครั้นมีไปจะว่าซัด

รับสั่งจะเอาโทษภัยหลัง จำจะไปตามรับสั่ง แต่มีอถิ่งเมืองหลวงแล้วเราดูห่วงที่ ก่อน ถ้าเห็นจะทำการได้ก็จะทำการตามรับสั่งพระเจ้าเตี้ยนเตี้ยนเพื่อครั้งเชียนอักษร ด้วยโลหิต ม้าต้ายผู้หลานจึงว่า ใจโนเป็นคนมีความคิด กลัวว่าจะให้หาไปถึง เแล้วจะทำร้ายแก่กัน ม้าเหียงจึงว่า ข้าพเจ้ายกทหารไปเป็นทัพหน้ารบเอามีอง ชูโต ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเตี้ยนเตี้ยนเพื่อเมืองหนึ่งบิดาคิดไว้นั้น

ม้าเหียงจึงว่า เจ้าอย่าเพ่อวุ่นวายไปก่อน เราจะให้เจ้ากับหันชุยสายเรา อยู่รักษาเมืองเสเหลียง เรา กับม้าอิว ม้าเหียดผู้บุตร ม้าต้ายผู้หลานจะคุมทหาร ทั้งปวงยกไป ถ้ามีรับสั่งให้หาจิงก์ดิมิจิงก์ดิจะทำร้ายเราประการใด ก็จะคิด เกรงถึงตัวทั้งสองผู้อยู่รักษาเมือง ม้าเหียงจึงให้แบ่งทหารอยู่รักษาเมืองบ้าง แล้ว ก็คุมทหารท้าพันให้ม้าอิว ม้าเหียดเป็นทัพหน้า ม้าต้ายเป็นทัพหลัง ยกไปใกล้ เมืองชูโตประมาณสองร้อยเส้นกึ่งตั้งทัพอยู่

ฝ่ายใจโนรู้จังสั่งอุยกุยให้ออกไปหา ม้าเหียงแล้วบอกว่า ม้าเหียงยกทหาร มาด้วยเป็นอันมาก จะเข้ามาในเมืองนั้นให้แต่ตัวม้าเหียงกับทหารผู้ใหญ่เข้ามาเผ่า พระเจ้าเตี้ยนแต้ แลบทหารทั้งปวงนั้นมาทางไกลเห็นจะชัดสนด้วยเสบียงอาหาร ให้หยุดอยู่ภายนอกนั้นเด็ด พรุ่งนี้จะเอาเสบียงไปส่งให้ อุยกุยก์รับคำใจโนแล้ว ไปหา ม้าเหียง ก็ค่านับกันแล้วชวนให้กินโต๊ะแลสุรา อุยกุยครั้นกินสุราเมาดึงตัว แล้วจึงว่า บิดาเราซื้ออุยอ่วนตายเสียเมื่อครั้งลิฉุย กุยกิยิกเข้ามาทำร้ายถึงวัง พระเจ้าเตี้ยนแต้ ครั้งนั้นใจข้าพเจ้ายังหาหายแคนไม่ บัดนี้มาพบอ้ายศัตรูราช- สมบัติอีกเล่า

ม้าเหียงจังถามว่า ผู้ใดเป็นศัตรูราชสมบัติ อุยกุยจึงว่าศัตรูราชสมบัติ คือใจโนนี้แหล่ ท่านไม่รู้จักหรือจึงมาถามเรา ม้าเหียงคิดกริ่งใจว่าอุยกุยเป็นพวก ใจโนเกลือกจะใช้มารุณของเราความ จึงทำเป็นตกใจว่าท่านอย่าเจรจา น้ำใจใจโน หรือจะเป็นดังนั้น ถ้ารู้ถึงใจโนเราจะจากันตายเสีย อุยกุยจึงคาดเอาม้าเหียงว่า ท่านลืมไปแล้วหรือ เมื่อพระเจ้าเตี้ยนเตี้ยนพระอักษรออกมากด้วยพระโลหิต ครั้งนั้น เราเป็นข้าพระเจ้าเตี้ยนเตี้ยนได้เป็นข้าใจโน ท่านอย่ากินแหงเราเลย การสั่งไดเราจะช่วยท่านคิด ม้าเหียงฟังอุยกุยเจราเหมือนน้ำใจเห็นไม่ล่อลงแน่ แล้ว กับของการซึ่งคิดมาแต่หนหลังนั้นให้อุยกุยฟังทุกประการ

อุยกุยได้ฟังดังนั้นจึงน้อกว่า อันใจจะให้หาท่านเข้าไปเฝ้าพระเจ้า เหี้ยนเห็นนั้นไม่จริง ถ้าเข้าไปแล้วเข้าจะจับมาเสีย ท่านเร่งคิดแก้ไขจด ม้าเหง็จิ ว่า ความคิดใจโฉนนจะทำประการใด ท่านอยู่เมืองเดียวกันก็แจ้งอยู่ ขอท่านคิด ให้เด็ดข้าพเจ้าจะทำตาม อุยกุยจึงว่า ซึ่งใจจะหาท่านเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนแต่ นั้น ท่านจะบอกเข้าไปว่า มาแต่ทางไกลยังเห็นอยู่บอบช้ำอยู่ขอให้ดัก่อน พรุ่งนี้ ใจจะให้เอาเสบียงมาสัง ดีรายตัวจะออกมาดูทหารท่านด้วย ถ้าใจโฉกมา แล้วให้ท่านเร่งคิดการจับตัวมาเสียให้จงได้

ม้าเหง็จิได้ฟังดังนั้นก็ใจนัก จึงว่าการในเมืองนั้นท่านช่วยคิดแก้ไขเกิด การข้างนอกเมืองไว้ข้าพเจ้าจะคิดเอง ว่ากันแล้วอุยกุยก็ลาม้าเหง็จิไปบอกแก่ใจโฉ ว่า ม้าเหง็จามาทางไกลเห็นจะเห็นอยู่ ซึ่งจะเข้ามาเฝ้าหนขอให้ดัก่อน บอก แล้วอุยกุยก็ลามใจโฉไป ณ เรือน ตรีกตรองซึ่งจะทำร้ายใจโฉนั้นกลัวจะไม่สำเร็จ เป็นทุกธร้อนรำคาญใจนักอยู่

ฝ่ายเมียนหลวงเห็นอุยกุยไม่สบาย จึงเข้าไปปลอบตามถึงสามครั้ง อุยกุยก็ไม่บอกประการใด ฝ่ายนางลิซุนเอี่ยงเมียนน้อยอุยกุยนั้น เป็นซั้กันกับ เมียวเต็กันน้องเมียนหลวง เมียวเต็กันนจะครื้นนางลิซุนเอี่ยนเป็นเมีย แต่ค่อย หาความผิดอุยกุยเป็นช้านานยังไม่สมคิด

ฝ่ายนางลิซุนเอี่ยงเมียนน้อย เห็นอุยกุยผู้ผากลับมาดูหน้าเห็นประหนึ่ง โกรธอยู่ จึงอาเนื้อความไปบอกแก่เมียวเต็กันซึ่ว่า อุยกุยไปหาใจโฉปรึกษา ราชการ แล้วกลับมาวันนี้เห็นกริยาโกรธ แล้วทุกธร้อนไม่สบายไม่รู้เหตุประการ ใด เมียวเต็กันจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่าอุยกุยออกไปหาม้าเหง็จิแล้วกลับมาไม่สบาย ดังนี้น่าที่จะมีความลับ เจ้าจงอ้อนวอนปลอบตามดูให้ได้เนื้อความเด็ด แล้ว นางลิซุนเอี่ยงก็ไป

ครั้นเวลาค่ำอุยกุยไปหานางลิซุนเอี่ยง นางลิซุนเอี่ยงทำปฏิบัติตาม ประเพณี แล้วจึงกล่าวอุบายนแก่อุยกุยว่า เล่าปีเป็นเชือพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนแต่ ตั้งใจทำการทำนุบำรุงแผ่นดินโดยสุจริต ข้างใจโฉเป็นคนหมายช้า ทำการ หาทรงต่อแผ่นดินไม่ ตัวท่านก็มีสติปัญญาอยู่ เหตุใดจึงมาอยู่ด้วยใจโฉซึ่งเป็น คัตรุราชสมบัติ

อุยกุยเสพย์สุรามา ไม่ทันพิเคราะห์ทlongด้วยกลแห่งสตรีจึงนองกว่าตัวเจ้าเป็นหญิงบังรู้จักผิดแล้วชอบ ตัวข้าเป็นชายก็รู้อยู่ว่าโจนเป็นศัตรูราชสมบัติแต่มาวิตกว่าความคิดซึ่งจะทำร้ายโจนนั้นกลัวจะไม่สำเร็จ นางลิขุ่นอี้ยงทำเป็นอ่อน懦น่วง ความคิดท่านจะทำประการใดจึงจะจากโจนได้ โปรดบอกให้แจ้งด้วย ข้าพเจ้าเป็นหญิงแม้เห็นผิดแล้วชอบประการใดจะได้ช่วยเตือนสติท่านบ้าง อุยกุยไม่ทันคิดก็เล่าเนื้อความซึ่งคิดไว้กับม้าเหง้นนั้นให้นางลิขุ่นอี้ยงฟังทุกประการครั้นอุยกุยอนหนับแล้ว นางลิขุ่นอี้ยงก้มมาอกรถแก่เบียวเต็ก เบียวเต็กก็รีบเข้าไปนองแก่โจนในเวลากลางคืน โจนก็ให้คุณเบียวเต็กไว้ แล้วให้ไปจับตัวอุยกุย กับบุตรภรรยามาจำไว้ลื้น

โจนจึงเรียกโจหง เคauth ชิหลง แหหัวอี้ยนมากระซิบบอกเนื้อความซึ่งเบียวเต็กฟ้องอุยกุยนั้นให้ฟัง แล้วสั่งว่าพรุ่งนี้เวลาเช้าท่านแต่งตัวให้เหมือนเรา เอาชงแดงสำคัญของเราแห่นำไป แล้วให้เคauthเป็นปีกขวา ให้แหหัวอี้ยนเป็นปีกซ้าย โจหงเป็นกองหลง ชิหลงเป็นกองหนุน ยกอกรไปตั้งท้องสนามนอกเมือง ให้ทำอาการเหมือนเราจะยกไป ม้าเหง้นไม่ทันรู้จะสำคัญว่าเรายกออกไป ก็จะเข้ามาตามสัญญาณอุยกุย ท่านจึงจุดประทัดสัญญาณให้ทหารยิงเกาทันท์ล้อมม้าเหง้นไว้จับมาให้ได้ โจหงกับทหารทั้งปวงก็ยกอกรไปตั้งอยู่ตามสังทุกประการ

ฝ่ายม้าเหง้นครั้นเวลาเช้าก็จัดแหงทหารยกอรามาจากค่ายเข้าไปใกล้เมืองญูโต เห็นทหารอรามามีชงแดงปักอยู่ก็ดีใจ สำคัญว่าโจนยกมาเหมือนอุยกุยว่า ม้าเหง้นก็ขับม้ายกทหารตรงเข้าไป ครั้นใกล้ได้ยินเสียงประทัดแล้วเห็นทหารพวกชงแดงเอาเกาทันท์ระดมยิง โจหงก็ควบม้าตรงอกรมา ม้าเหง้นตกใจชักม้ากลับจะหนี พอเคauth ชิหลง แหหัวอี้ยนยกทหารเข้าล้อมไว้ ม้าเหง้นกับม้าชิว ม้าเทียด ก็ฟันฝ่าอกรมา ถูกเกาทันท์ทั้งสามนายตกม้าลง แต่ม้าเทียดนั้นตาย ทหารทั้งปวงก็รุมกันเข้าจับม้าเหง้น ม้าชิวมัดเข้าไปให้โจน โจนจึงเอาตัวอุยกุยอกรมาถ้ามสอบกันกับม้าเหง้น อุยกุยก็ไม่รับ จึงว่าข้าพเจ้าจะได้ควบคิดกับม้าเหง้นทำร้ายมหาอุปราชนั้นหมายได้ แล้วว่าแก่ม้าเหง้นว่า ท่านอย่าวิตกตัวเรามีได้มีความผิดสิ่งใด โจนจึงให้อาตัวเบียวเต็กมาถามต่อหน้าอุยกุย เบียวเต็กยืนค่าอยู่ โจน

จึงถามอุยกุยกับม้าเหง้ต่อไป อุยกุย ม้าเหง้ก็จนอยู่ในคำพูดเบี้ยວเต็กหมวด

ม้าเหง้โทรศัต่ออุยกุยว่า อ้ายคนหลงทำให้เสียการของกูไป ถึงตัวกูจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต แต่มาคิดน้อยใจว่าจะล้างศัตรูราชสมบัติเสียช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขก็ไม่สมความคิด ใจໂใจก็ให้ทหารเอาตัวม้าเหง้ ม้าอิวกับอุยกุยไปฆ่าเสีย ม้าเหง้ก็ต่าใจໂใจมีได้ขาดคำจนทหารลงดาบพันถึงแก่ความตาย ใจໂใจจึงว่าเบี้ยວเต็กว่า ท่านมีความชอบต่อเราเป็นอันมาก ท่านจะประณานสิ่งใดเราจะให้ท่าน เบี้ยວเต็กจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้รักยศสถานก็ต้นหามีได้ ข้าพเจ้าจะขอแต่งงานลิซุนอี้ยงภรรยาน้อยอุยกุยมาเป็นภรรยา

ใจໂใจจึงว่า นางลิซุนอี้ยงเป็นคนชั่วไม่รู้จักคุณสามี พิเชยของท่านก็ตายเพราะปากมัน ซึ่งท่านจะเลี้ยงมันเป็นภรรยานั้นไม่ควร เบี้ยວเต็กได้ฟังตั้งนั้นกลัวใจໂใจจะผ่านงานลิซุนอี้ยงเสีย จึงเล่าเนื้อความซึ่งเป็นข้อกับนางลิซุนอี้ยงนั้นให้ใจໂใจฟังทุกประการ

ใจໂใจได้ฟังดังนั้นก็โทรศัต จึงว่าตัวเป็นน้องภรรยาเข้า บังอาจทำขึ้นกับภรรยาน้อยของพิเชย แล้วคิดอ่านลังชีวิตเข้าเสียด้วยประสังค์หญิงผู้เดียว ตัวเป็นคนมีได้มีสัตย์กตัญญู ถ้าเราจะไม่เอาโทษบัดนี้ คนทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างสินไป ใจໂใจก็ให้ทหารเอาตัวเบี้ยວเต็กและครอบครัวพากพ่อนองเบี้ยວเต็กไปฆ่าเสียพร้อมกันกับภรรยาและสมัครครอบครัวอุยกุย แล้วใจໂใจจึงประกาศ เกลี้ยกล่อมทหารม้าเหง้วว่า ม้าเหง้กับม้าอิวกระทำการมีความผิดคิดคดต่อเรา เราให้ฆ่าเสีย ท่านทั้งปวงเป็นทหารมีได้รู้เห็นด้วย ถ้าจะสมัครเข้าด้วยเราก็เข้ามาเกิดเราก็จะชุบเลี้ยงตามสมควร และมีหนังสือไปกำชับทางด้านทั้งปวงว่า ม้าเหง้เป็นขบถเราฆ่าเสียทั้งพ่อลูกแล้ว ยังแต่ม้าต้ายผู้หลาน ให้นายค่านทั้งปวงคิดอ่านจับตัวมาให้เราจงได้จะได้ปูนบำเหน็จ

ฝ่ายม้าต้ายคุณทหารพันหนึ่งยกหนุนม้าเหง้มาถึงเมืองชูโต พบทหารม้าเหง้ที่มาได้เล่าเนื้อความทั้งนั้นให้ม้าต้ายฟัง ม้าต้ายแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงแต่งตัวเป็นลูกค้าหนึ่งกลับไปเมือง

ตอนที่ ๔๘

ฝ่ายโจโฉครั้นฝ่าม้าเท้งเสียแล้ว ก็คิดอ่านจะยกกองทัพไปรบชุนกวน กับเล่าปี พอทหารไปสืบข่าวราชการกลับมาบอกโจโฉว่า เล่าปีจัดแจงทหารจะยกไปรบเมืองเสฉวน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าแม้เล่าปีไปตีได้เมืองเสฉวนแล้ว ก็จะซ่องสมุรีพลดแลเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก เราจะยกไปทำการกับเล่าปีเห็นจะชัดสน ต้นกุยที่ปรึกษาจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้อนั้นมหาอุปราชอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนอย่างหนึ่ง ให้ชุนกวนกับเล่าปีผิดใจกันมิให้ทำการประนอมกัน จะให้มีองหั้งสองเป็นลิทธิ์อยู่ในท่าน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงถามว่า ท่านจะคิดทำการกลอุบายนประการใด ต้นกุยจึงว่า ทุกวันนี้เล่าปีกับชุนกวนเป็นเกี่ยวดองประนอมใจกันอยู่ท่านจึงทำการชัดสน บัดนี้เล่าปีจะยกทหารไปตีเมืองเสฉวนแล้ว ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารไปบรรจบกันกับเตียวเลี้ยว ณ เมืองหันปายกไปตีเมืองกังตั่ง ชุนกวนก็จะให้ไปขอกองทัพเล่าปีมาช่วย ฝ่ายเล่าปีจัดแจงทหารจะไปตีเมืองเสฉวนอยู่ก็จะไม่ให้กองทัพมาช่วย เรา ก็จะได้เมืองกังตั่งโดยง่าย เมื่อได้เมืองกังตั่งแล้ว เราจึงยกไปตีเมืองเกงจิเมืองเสฉวนได้แล้ว แผ่นดินเราจะเป็นสุขสันติไป

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงว่ากลอุบายนันนี้ดีนัก ต้องความคิดเราทุกประการ จึงเกณฑ์ทหารลิบหมื่นให้ยกไปเมืองหันป่า แล้วสั่งไปว่าให้เตียวเลี้ยวชี้งอยู่รักษาเมืองจัดแจงเสบียงอาหารยกบรรจบกันไปตีเมืองกังตั่ง เราจะเกณฑ์ทหารหนุนไปอีก ทหารทั้งปวงก็ลาโจโฉยกไปถึงเมืองหันป่าจึงเข้าไปหาเตียวเลี้ยว บอกเนื้อความตามโจโฉสั่งทุกประการ เตียวเลี้ยว ก็จัดแจงทหารเสบียงเตรียมพร้อมไว้จะยกไปตีเมืองกังตั่ง

ฝ่ายม้าให้ก็ เอาเนื้อความไปบอกแก่ชุนกวน ชุนกวนจึงหาขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้โจโฉให้เตียวเลี้ยวเป็นแม่ทัพจะยกมาตีเมืองเรา ท่านทั้งปวง

จะคิดอ่านปีองกันเป็นประการได้ เตียวเจิวยังว่า ขอท่านให้โลชาแต่งหนังสือไปเมืองเงงจิ่ขอ กองหัวพเล่าปี่มาช่วย เล่าปี่เป็นน้องเขยท่าน แล้วโลชา ก็มีคุณต่อเล่าปี่อยู่ เท็นเล่าปี่จะไม่ชัด จะยกมาช่วยทำการศึก ชุนกวนได้ฟังดังนั้น ก็เห็นด้วย จึงให้หัวหารไปหาโลชา ณ เมืองฉสองกุน ให้โลชา ก็มีหนังสือไปถึงเล่าปี่ ครั้นเล่าปี่แจ้งในหนังสือ จึงให้หัวหารไปเชิญตัวชงเบง ณ เมืองลำกุ่มมา แล้วเอาหนังสือนั้นมาให้ชงเบงดู

ชงเบง จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านอย่าไวตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนอย่างหนึ่ง หัวหารเมืองเราก็ไม่ให้ยกไปช่วยชุนกวน หัวหารชุนกวนก็ไม่ต้องให้รับโลโฉ เมืองกังตั่ง ก็จะให้อยู่ยืนเป็นสุข มิให้โลโฉล่วงดูมิ่นเราได้ แล้วชงเบงจึงสั่งผู้ถือหนังสือว่า ท่านกลับไปบอกชุนกวนเด็ดว่าอย่าไวตกเลย ให้ชุนกวนกับชาวเมือง กังตั่ง อนหลับตาให้เป็นสุขเดด เมักษ์ กองหัวพโลโฉยกมาถึงเมือง กังตั่ง เมื่อได้ เราจะรับอาสาเป็นธูระของ ผู้ถือหนังสือ ก็ลาเล่าปี่ ชงเบงกลับมาบอกชุนกวน

ฝ่ายเล่าปี่ จึงตามชงเบงว่า บัดนี้ ใจใจ เกณฑ์หัวหารบรรจบกันทั้งสอง หัวเมือง เป็นคนถึงห้าสิบหมื่น ยกมาจะตีเมือง กังตั่ง และท่านว่าไปแก่ชุนกวน นั้น กลอุบายนของท่านจะทำประการได้ ชงเบง จึงว่า แต่ก่อนมาชาวเมืองฝ่ายเหนือ ใจใจ เกรงอยู่แต่หัวหารเมืองเสเหลียง บัดนี้ ใจใจ ฆ่าม้าเหง้งเสียแล้ว ยังแต่ ม้าเฉียวผู้บุตรคุณหัวหารรักษาเมืองเสเหลียง ก็จะมีใจเจ็บแค้นยกไปแก่แคนใจ อยู่ ขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงม้าเฉียวให้เร่งยกหัวหารไปตีเมืองถูโต กองหัวพโลโฉ ก็จะเลิกกลับไป เล่าปี่ เท็นชوبด้วย จึงแต่งหนังสือตามชงเบงว่า แล้วให้คุณสนิท ถือรีบไปให้แก่ม้าเฉียว ณ เมืองเสเหลียง

ฝ่ายม้าเฉียว เวลา กองหัว กองคืน วันนั้น อนหลับ สนิท ผู้ว่า วนอนอยู่ กองหัว กองคืน มีเสือผูกหนึ่งเข้ามา รุม กัด ความกลัว จนตัว สั่น ม้าเฉียว ตกใจ ตื่นขึ้น จึงหาที่ปรึกษา หั้งปวง มาทำนาย ฝัน บังเต็ก จึงว่า อันลักษณะ ฝันนี้ ร้ายนัก บิดา ห่านซึ่งยกไปเมืองถูโต นั้น เห็นจะมี อันตราย เป็น มั่นคง ว่า ไม่ กันชาติ ค้ำ พ่อ ม้า ต้วย มาถึง เล่า เนื้อ ความ ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว ว่า ถึง ตัว ข้าพเจ้า นี้ ใจใจ ก็จะ ฆ่า เสีย ด้วย หาก ว่า ข้าพเจ้า แปลง ตัว เป็น ลูกค้า รีบ มา หั้ง กองหัว กองคืน จึง พัน อันตราย

ม้าเฉียว ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ร้อง ให้ ล้ม ลง ลง กับ ที่ หัวหาร หั้ง ปวง ช่วย กัน เข้า

รูปที่ ๑๑๘ หันดุยให้ม้าเฉียวนุหนังสือใจໂຄ

รูปที่ ๑๑๙ ໂຄແຕກຫັພນີ ມ້າເລີຍແທງກວນຕິດຕັນໄມ້

แก้พื้นที่นี้ ม้าเฉียวคิดแคนนักกัดฟันแล้วว่า กูจะแก้แคนอ้ายใจให้จงได้ พอทหารเล่าปี่เอาหนังสือเข้ามาให้ม้าเฉียวเป็นใจความว่า หนังสือเล่าป่าวายพรมมาถึงม้าเฉียว ด้วยใจโฉนเป็นอุปราชอยู่ในเมืองถูโดยติดทำการทัยบชั่ต่าง ๆ จนพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระอักษรด้วยพระโลหิตให้ตั้งสินนั้น บิดาเจ้ากับเราก็ได้ลงชื่อร่วมคิดกันว่าจะทำการกำจัดใจโฉนให้ได้ บัดนี้เราแจ้งว่าบิดาเจ้าทำการเสียทีแก่ใจโฉนสิ่นเชิงก็มีความน้อยใจนัก ตัวเจ้าก็เป็นชาติทหาร เห็นจะมีใจเจ็บแคน แทนบิดาอยู่ แม้เจ้าจะยกกองทัพไปตีเมืองถูโดยแก้แคนเมื่อใด เราจะยกกองทัพเมืองเกงจิ่วไปช่วยกันคิดอ่านกำจัดใจโฉนเสียให้จงได้ จะได้ทำนำบารุงแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นสุข

ม้าเฉียวแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว คิดแคนใจโฉนนัก ครั้นค่อยคลายโศกแล้วจึงเขียนหนังสือตอบไปให้เล่าปี่ ณ เมืองเกงจิ่ว ม้าเฉียวก็จัดแจงกะเกณฑ์ทหารจะยกไปเมืองถูโดย พอทหารมาบอกว่าหันชูยให้เชญตัวท่านไป ม้าเฉียวก็ไปหาหันชูย ณ ตึก หันชูยจึงบอกม้าเฉียวว่า ใจโฉนให้หนังสือมาถึงเราว่า ให้จับเจ้าสองคนพื้น้องจำส่งขึ้นไป ณ เมืองถูโดย ใจโฉนจะตั้งเรารเป็นเจ้าเมืองเสเหลียง

ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นคำนับกราบลงแล้วจึงว่า หันกับบิดาข้าพเจ้าก็เป็นสายรักใคร่กันนัก บัดนี้ใจโฉนก็ผ่านบิดาข้าพเจ้าเสียแล้ว ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ท่านจะเห็นแก่บิดาข้าพเจ้าเด็ด หันชูยจึงว่า บิดาเจ้ากับเราก็รักใคร่กันนัก ซึ่งใจโฉนก่าบิดาเจ้าเสียนั้นเราก็มีใจเจ็บแคนอยู่ แม้เจ้าจะยกไปปราบเมืองถูโดยแก้แคนเมื่อใด เราก็จะไปด้วย

ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็คำนับด้วยความยินดี หันชูยก็ให้อาสาทหารใจโฉนซึ่งถือหนังสือมาันนั้นผ่าเสียต่อหน้าม้าเฉียว แล้วม้าเฉียวกับหันชูยก็จัดแจงทหาร ให้เข้าชวน เหี้ยนหิน ลิข่า เตียวเหง เลียงหิน เชงหิ่ง แปอน อីยวជิว แปดนายคุณทหารไปกับหันชูยกองหนึ่ง ตัวม้าเฉียวกับม้าต้าย บังเต็กคุณทหารยี่สิบหกกองของหนึ่ง ครั้นได้ถูกษ์ม้าเฉียวกับหันชูยกิกกองทัพไปเมืองถูโดย

ขณะเมื่อถึงด่านเมืองเตียงชัน จชิวเจ้าเมืองก็ให้ม้าใช้ถือหนังสือบอกไปแจ้งข้อราชการแก่ใจโฉน แล้วยกทหารออกตั้งนอกเมือง ครั้นม้าต้ายคุณทหารห้าพันเป็นกองหน้ายกมาถึงเช้า จชิวก็ควบม้าเข้ารบกับม้าต้ายได้เพลงหนึ่ง

จงเชิญสัมมต้ายไม่ได้กีความม้าพาหารกลับหนีเข้าเมือง แล้วก็จัดแจงทหารให้ขึ้นรากษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นสามารถ ม้าเฉียว หันชูยิกมาถึงกีขับทหารเข้าล้อมเมืองเตียงยันไว้ถึงสิบวัน ก็มิได้เห็นผู้โดยกາທາມารบพุ่ง ครั้นจะยกทหารเข้าโจรตี ก็เห็นจงเชิญให้ทหารรากษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคงอยู่

บังเตึกจึงว่าแก่ม้าเฉียวว่า เมืองเตียงยันนี้เป็นเมืองใหญ่ ค่ายคุประดู หอรอบก้มั่นคง เป็นเมืองพระเจ้าเหี้ยนเต็ตตั้งอยู่ก่อน เราจะมาบินล้อมอยู่ฉะนั้นกี ป่วยการไฟร์พลังนัก อนึ่งแม่โจโฉยกกองทัพมาทัน ตั้งรบกระหนบเราเข้า เราจะมีขัดสนเสียหรือ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายนอย่างหนึ่ง ให้ได้เมืองเตียงยันโดยง่าย ด้วยบันดันไฟร์พลในเมืองเตียงยันกีขัดสนเสบียงอาหารอยู่แล้ว ขอให้ท่านถอยกองทัพออกไปชุมอยู่ให้ไกลเมือง ให้คนในเมืองออกหาเสบียงอาหาร ข้าพเจ้าจึงจะคิดว่าบลอมเข้าไปในเมืองแล้วจะจุดเพลิงสัญญาณขึ้นเปิดประตู เมืองรับท่าน ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นกีเห็นด้วย ครั้นเวลาค่ำก็ให้อาชงสำคัญไปบอกเลิกทหารทั้งปวงให้ถอยกองทัพออกไปตั้งอยู่ไกลเมืองตามคำบังเตึกว่า

ฝ่ายทหารและราชภรเมืองเตียงยันนั้นขัดสนด้วยเสบียงอาหารน้ำแลพินนัก เพราะพื้นที่เมืองเตียงยันนั้นเป็นดินแล้ง ถึงจะชุดบ่อให้ลึกสักเท่าไดก็ไม่ได้น้ำ แต่หากว่าไว้ใจด้วยกองทัพโจโฉจะยกมาช่วย จึงอุตส่าห์รักษาเมืองนั้นไว้ได้ ครั้นเวลาเช้าเห็นกองทัพม้าเฉียวเลิกไปก็มีความยินดีนัก แต่จงเชิญนั้นคิดสองสัย เกรงว่าจะเป็นกลศึก จึงให้ทหารออกไปสอดแแนวดูก็มิได้พบกองทัพ จงเชิญเปิดประตูให้ชาเมืองทั้งปวงออกหาเสบียงอาหารประมาณหัววัน บังเตึกกับทหารซึ่งสนใจปลอมเป็นคนหาพินเข้าไปได้ในเมืองเตียงยัน ม้าเฉียวก็กลับยกทหารเข้าล้อมเมืองไว้ตั้งเก่า จงเชิญเด้งนั้นกีปิดประตูเมืองให้ทหารประจำรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้

ฝ่ายบังเตึกครั้นเวลาสามยาม ก็อาเพลิงจุดขึ้นในเมืองข้างทิศด้านตะวันตก จงจันน้องจงเชิญคุมหาหารรักษาประตูด้านนั้น ครั้นเห็นเพลิงติดโพลงขึ้นกีตกใจ จึงควบม้าลงมาจะดับเพลิง บังเตึกเห็นเด้งนั้นกีควบม้าสกัดหน้าจงจันไว้ แล้วร้องว่าเรารือบังเตึก เข้ามาอยู่ในเมืองนี้แล้วท่านรู้หรือไม่ จงจันได้ฟังเด้งนั้นไม่ทันจะรับอาวุธ บังเตึกกีอาดาบพันจันตกม้าตาย ทหารซึ่งรักษา

หน้าที่นั้นก็แตกหนีไปลื้น บังเต็กก์ฟันกุญแจเปิดประตูอกรับม้าเฉียวเข้าไปในเมือง

ฝ่ายจงชีวคุณทหารรักษาเมืองอยู่ด้านตะวันออก เห็นเพลิงติดขึ้นท่ามกลางแตกตื่นกันรุ่นways รู้ว่าม้าเฉียวกับหันซ้ายเข้าเมืองได้ ก็ตกใจพาทหารออกจากเมืองหนีไปตั้งอยู่ด้านตรงกัน แล้วให้ทหารรีบเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉ ฝ่ายม้าเฉียว หันซ้ายได้เมืองเตียงยังแล้ว ก็ปุ่นบ่าเห็นจกทหารทั้งปวงตามสมควร แล้วก็รับตามจงชีวไป ณ ด่านตรงกัน

ฝ่ายโจโฉคิดจะยกไปเมืองกังตั้ง ครั้นรู้ว่าม้าเฉียวยกกองทัพมาตีเมืองเตียงยังก็จะจัดแจงทหารยกไปช่วย พอท่ามนานกว่า ม้าเฉียว หันซ้ายได้เมืองเตียงยังแล้ว จัดแจงทหารจะยกมาตีเมืองถูโดย บัดนี้จงชีวเจ้าเมืองเตียงยังก็หนีมาอยู่ ณ ด่านตรงกัน

โจโฉจึงว่า เดิมเราคิดจะยกทัพหลวงไปตีเมืองกังตั้ง บัดนี้ม้าเฉียวทำบังอาจยกทัพล่วงเข้ามาตีเราเมืองเรา จำเรายังกำจัดม้าเฉียวเสียก่อน แล้วก็ให้หาโจหองผู้น้องกับชิหลงมาสั่งว่า เจ้าจงชีวคุณทหารมีเมืองหนึ่งไปช่วยจงชีวรักษาด่านตรงกันไว้ ถ้ากองทัพม้าเฉียวมาถึงก็ให้รักษาด่านนั้นไว้อย่างให้เป็นอันตรายได้ในสิบวัน แม้ด่านตรงกันเสียแก่ม้าเฉียว เราจะเอาตัวเป็นโทษ ถ้าพ้นสิบวันแล้วก็ตามเดิม โจหองกับชิหลงก็รับคำลาโจโฉรีบยกทหารไป ณ ด่านตรงกัน

โจหินจึงว่าแก่โจโฉว่า โจหองเป็นเด็กหนุ่ม หันน้ำใจก็ดื้อดึง ไม่มีพิเคราะห์เหตุการณ์ว่าหนักແแลเบา ซึ่งท่านให้ไปรักษาด่านตรงกันนั้นเห็นจะเป็นอันตรายเสียเป็นมั่นคง โจโฉเห็นด้วย จึงให้โจหินคุณทหารยกตามโจหองไปแล้วโจโฉก็ยกทหารตามไปภายหลัง

ฝ่ายม้าเฉียวยกมาถึงด่านตรงกันก็ให้ทหารเข้าล้อมด่านไว้ โจหองกับชิหลง จงชีวก็เกณฑ์ทหารขึ้นรักษาเชิงเทินด่านไว้ มิได้ยกอกรอบพุ่ง ม้าเฉียวจึงให้ทหารเข้าไปยืนร้องด่าโจโฉเป็นคำหยาบช้า ล่าเลิกถึงสามชั่วโคตร โจหองได้ยินดังนั้นก็โกรธ จะยกทหารอกรอบกับม้าเฉียว ชิหลงจึงห้ามว่า ซึ่งม้าเฉียวให้ทหารมาร้องว่ากล่าวหยาบช้าหันนี้หวังจะให้เราเจ็บแคน ท่านจงอดเขาเดิม อย่าอกรอบพุ่งเลย ยังยั้งอยู่ท่าแต่พอทัพหลวงยกมาถึง มหาอุปราชาจะคิดประการ

ได เร้าจึงค่อยทำตาม โจหองก์เห็นชอบด้วย

ฝ่ายม้าเฉียวก็เกณฑ์ทหารให้เปลี่ยนกันเข้าไปร้องค่าโจโฉทั้งกลางวัน กลางคืนมีได้ขาด ฝ่ายโจหองโทรศัพท์กับเกณฑ์ทหารจะอกรอบ ชิหลงจึงห้ามว่า มหาอุปราชสั่งเรามาว่า ให้รักษาด่านมั่นไว้ในสิบวันอย่าให้เป็นอันตราย บัดนี้ก็ได้เก้าวันแล้ว ท่านลงอดใจเสียอีกวันหนึ่งเดิม โจหองได้ฟังคิดเกรงใจชิหลงก็ นิ่งอยู่ ชิหลงก็ไปจัดแจงเสบียงทหาร ครั้นชิหลงไปแล้ว โจหองขึ้นดูบนเชิงเทิน เห็นทหารม้าเฉียวเรียรายกัน บ้างนั่งนอนหาเป็นกระบวนการทัพไม่ โจหองก็คุม ทหารสามพันเปิดประตูยกออกจากด่าน ทหารม้าเฉียวซึ่งเรียรายกันอยู่นั้นก็วิ่ง หนี โจหองควบม้าไล่ตามไป ชิหลงรู้ดังนั้นก็ตกลิ่น พาจังอิวคุ่มทหารยกตาม โจหองออกไป ครั้นทันเข้าจึงร้องเรียกโจหองให้กลับ พอม้าเฉียวยกทหารด้าน หน้าไว้ โจหองก็ควบม้าหนีจะเข้าด่าน พอบนม้าต้ายกทหารสกัดออกมา ข้างหลังเข้าทางขามีอ บังเต็กยกสกัดรุบออกทางข้างหลัง แล้วล้อมโจหองกับ ชิหลงเข้าไว้ โจหองกับชิหลงเห็นเหลือกำลังนักกิ่งด่านคงกวนเสีย พาทหาร ฟันฝ่าออกจากที่ล้อมหนีไป บังเต็กก็ควบม้าไล่ตามไปพอพันด่านคงกวน พน โจหินยกทหารมาช่วยโจหอง ชิหลง ม้าเฉียวเห็นดังนั้นก็ยกตามไปพาเอาตัว บังเต็กกลับมาเข้าอยู่ในด่านคงกวน

ฝ่ายโจหอง ชิหลง โจหิน จงอิวพากหารยกไปทางวันหนึ่งพบกองทัพ โจโฉยกมา โจหอง ชิหลง โจหินเข้าไปหาโจโฉ โจโฉจึงว่าแก่โจหองว่า เมื่อเรา จะให้ตัวยกทหารมานั้นก็ได้กำชับไว้ว่า ให้ตั้งมั่นรักษาด่านไว้อย่าให้เป็นอันตราย ในสิบวัน เทตุได้ตัวจึงกิ่งด่านคงกวนเสียให้ช้าคึกได้ใจ โจหองจึงว่า เมื่อช้าพเจ้า ไปอยู่รักษาด่านนั้น ก็ให้ทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคงอยู่ จะได้ทำล่วงเกินคำ มหาอุปราชนั้นหามีได้ แต่ม้าเฉียวให้ทหารเข้ามาด่าทายบ้าคลำเลิกโคลตระกูล ต่าง ๆ ช้าพเจ้าคิดแคนนักอดไม่ได้ จึงยกอกรอบกับม้าเฉียว ซึ่งช้าพเจ้าดูหมิ่น ประมาณให้การเสียไปนั้นใหญ่ช้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว ตามแต่มหาอุปราชจะโปรด

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า โจหองเป็นเด็กหนุ่มความคิดน้อย เราก็ไม่ไว้ใจ จึงให้ชิหลงเป็นผู้ใหญ่มาด้วย หวังจะให้ช่วยเตือนสติว่ากล่าวดูผิดและชอบ ควร หรือไม่ให้เสียการของเรารái ชิหลงจึงว่า เมื่อม้าเฉียวให้ทหารมาว่ากล่าวทายบ้า

นั้น โจหงส์จะยกทหารอกรับ ข้าพเจ้าได้ห้ามปราบเป็นหลายครั้ง เมื่อโจหงส์อกรับกับม้าเฉียวนั้น ข้าพเจ้าສาลวะจะแจกช้าวปลาหารอยู่ ครั้นรู้ก็ ตกใจกลัวโจหงส์จะเสียที่แก่ม้าเฉียว จึงยกทหารตามอกรกไปช่วยจนเสียการทั้งนี้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งให้ทหารเอาตัวโจหงส์ไปฆ่าเสีย ทุนนางและนายทัพนายกองทั้งปวงจึงว่า ยังจะทำการศึกกับม้าเฉียวครั้งนี้เป็นการใหญ่จะ เอาถูกซึ่อยู่ ซึ่งมหาอุปราชจะผ่านนองเสียนั้นเห็นไม่ชอบ ขอให้ยกโทษไว้ครั้ง หนึ่งก่อน โจโฉเห็นชอบด้วยก็ให้คาดโทษโจหงส์ไว้ แล้วก็รับยกทพไปด่าน คงกวน ครั้นใกล้ถึงด่านทางยีสินเสัน โจหงส์จึงว่าแก่โจโฉว่า เราจะยกทหาร บุกรุกเข้าไปบัดนี้ ม้าเฉียวจะทำกลล่อลวงไว้ประการใดก็มีได้แจ้ง ขอให้ หยุดกองทัพตั้งมั่นฟังกำลังศึกดูทีหนึ่งก่อน แล้วจึงยกเข้าไปติดด่านคงกวนก็จะ ได้โดยง่าย โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงหยุดทหารตั้งค่ายมั่นอยู่สามค่าย ให้ โจหงส์อยู่รักษาค่ายขวา ให้แซหัวอี้ยนอยู่ค่ายซ้าย ตัวโจโฉอยู่ค่ายกลาง แล้ว เกณฑ์ทหารที่มีฝีมือจะให้ยกเข้าตีด่านคงกวน

ฝ่ายม้าเฉียวเห็นโจโฉยกมาตั้งค่ายดังนั้นก็ยกทหารออกจากด่าน เห็น ทหารโจโฉจะยกเข้ามา ม้าเฉียวก็ควบม้าอกรยืนอยู่หน้าทหาร โจโฉเห็นม้าอกร มากยืนอยู่หน้าค่าย เห็นทหารม้าเฉียวลำล้านสามารถเข้มแข็งเสมอทุกตัวคน แล้ว เห็นม้าเฉียวหงมเกราะเงิน ไส่หมากขาว ชี้ม้าถือหวนอกรามยืนหน้าทหารรูปร่าง คอมสัน ไหล่ฝ่ายเอวกลมหน้าขาวปากแดง สมควรเป็นนายทหารเอก แล้วเห็น บังเต็กยืนม้าอยู่ข้างขวา ม้าตัวຍอยู่ซ้าย โจโฉจึงคิดว่า ม้าเฉียวนี้ไม่เสียที่เป็น ชาติทหาร จะเข้าสู่สังคมก็งำเป็นส่งคุมสันนัก โจโฉก็ควบม้าเข้าไปใกล้แล้ว ร้องว่าแก่ม้าเฉียวว่า ตัวท่านก็เป็นเชื้อชุมชนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินอยู่ เหตุใด จึงคิดชนถยกทัพมาฉะนี้

ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กัดฟันแล้วร้องค่าโจโฉว่า อ้ายโจรัตตูราช- สมบัติ มึงทำการหยาบช้าดูหมิ่นพระเจ้าเทียนเต้ โทษมึงก็ผิดเป็นอันมาก ควรจะลับให้ละเอียดเหมือนลับสุกรทำบะอวนจึงจะชอบ แล้วมึงจะบิดากับน้อง ภู่เสีย ภู่มีความแค้นนัก จะจับตัวมึงเดี้ยวเนื้อสูบเลือดกินเสียทั้งเป็นให้จดได้ แล้วก็ควบม้าเข้าไปใกล้จะจับตัวโจโฉ อิกก์มเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้ารบกับม้าเฉียว

ได้ยิ่สิบเพลง อิกัมลินำกำลังลงกีความม้าหนนี ลิกองกีความม้าเข้ารบกับม้าเฉียวได้ เก้าเพลง ม้าเฉียวเอาหวนแหงถูกลิกองตกม้าตาย แล้วม้าเฉียวกีเรียกทหารให้ พันตะลุมบอนเข้าไปในกองทัพโจโฉ ทหารโจโฉกีแทកกระจัดกระจายกัน ม้าเฉียวขึ้นให้ทหารฟันเข้าไปแล้วร้องสั่งทหารว่าให้จับตัวโจโฉลงได้ ทหารทั้งปวง กีสั่งกันต่อไปว่า อ้ายใส่เกราะแดงนั้นโจโฉคนร้าย ให้จับเอาตัวมันลงได้ โจโฉ ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ถอดเกราะหั้งเสียความม้าหนนีป่นไปกับทหารเลว เหล่าทหาร ม้าเฉียวร้องว่า อ้ายหนวดยาวนั้นแหล่โลโฉ ให้จับตัวลงได้ โจโฉกีเอกสารนี้ ตัดหนวดหั้งเสีย แล้วได้ยินทหารม้าเฉียวร้องว่า โจโฉตัดหนวดเสียแล้ว ให้จับ ตัวอ้ายหนวดสั้นตัดใหม่นั้นลงได้ โจโฉกีอาแพรชาษงห่อคางแล้วความม้าหนนีไป ม้าเฉียวกีความม้าໄล โจโฉเหลียวมาเห็นม้าเฉียวเข้ากีตกใจผลัดตกจากหลังม้าริ่ง เข้าไปแอบตันไม้ออยู่ ม้าเฉียวเห็นดังนั้นกีความม้าเข้าไปเอาหวนแหงโจโฉ โจโฉ หลบได้วิ่งเข้าไป ทวนนั้นปักตันไม้ออยู่ ครั้นม้าเฉียวชักหวนออกได้กีไส่ตามโจโฉ ใกล้จะถึงค่าย โจหองเห็นดังนั้นกีความม้าเข้ารบกับม้าเฉียวได้ห้าสิบเพลง แซหัวเอี่ยนเห็นโจหองอิดรอยกำลังลง กลัวจะเสียทีแก่ม้าเฉียวกีความม้าเข้าช่วย ม้าเฉียวໄลเกินทหารไปแต่ผู้เดียวไม่ไว้ใจกีความม้ากลับมาด่านทางกวน โจโฉกี กลับเข้าค่าย กำชับทหารทั้งปวงให้รักษาค่ายมั่นไว้ มีได้ออกรบม้าเฉียว แล้วกี ยกความชوبโจหอง ให้นำเหนือจราจร่วลเป็นอันมาก

ฝ่ายม้าเฉียวกีจัดแจงทหารยกออกจากด่านจะไปรุบเอกสารค่ายโจโฉ เห็น โจโฉรักษาค่ายมั่นอยู่มีได้ยกทหารออกสู้รบ ม้าเฉียวจึงเกณฑ์ทหารให้ผลัดกัน ไปร้องค่าโจโฉตรงหน้าค่ายทุกวันมีได้ขาด ทหารโจโฉได้ยินดังนั้นกีกราช ต่าง คนกีจะยกอกรบกับม้าเฉียว

โจโฉจงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่งม้าเฉียวให้มาร้องว่ากล่าวหายน้ำฉะนี้ หัวจะให้เจ็บแคน ครั้นเราจะยกทหารอกรบพุ่งบดันนี้ กีเหมือนหนึ่งแพ้กล ม้าเฉียว ท่านทั้งปวงจะช่วยกันป้องกันรักษาค่ายไว้ให้มั่นคงเด็ด ซึ่งจะคิดอ่อน เอาซัยชนนั้น ไว้เป็นธุระเรื่อง แม้ผู้ใดไม่ฟังเรา ขินยกอกรบกับม้าเฉียวเรา จะตัดศีรษะเสีย

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นกีลาโจโฉลูกอกรบมา จึงพุดกันว่า แต่ก่อน

มหาอุปราชจะเข้าสู่สังหารมีกองอาจ ออกหน้าทหารมิได้ครั้นครัวมผู้ใด มาบัดนี้ เห็นชัยาดกล้วฝิมือม้าเฉียวนักอยู่ จนม้าเฉียวให้คนมาร้องต่าถึงหน้าค่ายกินิ่ง เสียได้ อยู่สามวันทหารไปสอดแแนวข่าวราชการมาอกใจโดยว่า บัดนี้ทหาร ม้าเฉียวยกมาอึกสองหมื่น ใจได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า แต่มีเมืองเสเหลียงจะมาถึง ด่านทางกวนกีเป็นทางไกลชัดสนกันดารนัก ม้าเฉียวมีกำลังกล้าหาญเข้มแข็งกี จริง แต่เป็นเด็กหนุ่มความคิดน้อย ยังหาเคยทำการใหญ่ไม่ แล้วกียังไม่ชำนาญ ที่จะผ่อนปรนเอาใจทหารทั้งปวง นานไปเสบียงอาหารชัดสนลง เห็นทหารทั้งปวง จะเอาใจออกหากลั้น เราก็จะได้ทำการณัด ใจจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ซึ่ง ทหารม้าเฉียวหนุ่มมาอึกสองหมื่นนั้น เราก็มีความยินดีนัก จะคิดอ่านเอา ชัยชนะให้จังได้

ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งทหารมาอกใจโดยว่า ทหารม้าเฉียวหนุ่มมาอึกเป็นอันมาก ใจได้ฟังดังนั้นกีหัวเราะว่า การสองครั้นนี้เรามายชนะถ่ายเดียว แล้วกีแต่งตัวเลี้ยงชุนนางและนายทัพนายกองทั้งปวง ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น ทหารทั้งปวงคิดถึงการสองครั้มซึ่งใจขาดม้าเฉียวกียื้มในใจ ใจแล้วถัง ตามประชดหวังจะลองความคิดทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ท่านทั้งปวงหัวเราะเยาะในใจ สำคัญว่าเราจะแพ้ฝิมือม้าเฉียวสิ้นความคิดอยู่แล้ว กีความคิดท่านทั้งปวง จะทำประการใดที่จะได้ชัยชนะกีจงเร่งบอกมาให้เราแจ้ง

ชิหลงจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชตั้งมั่นรักษาค่ายนี้กีด้อยแล้ว บัดนี้ม้าเฉียว ตั้งอยู่ในด่านทางกวนกีมีใจกำเริบ หากคิดอ่านป้องกันระวังทางหลังไม่ ขอให้ มหาอุปราชแต่งทหารยกอ้อมไปตัดทางเสบียงตีกระหนานหลังลงมา ให้ ม้าเฉียวพะวงหลัง แล้วเรางึงยกทหารเข้าตีເອາด่านทางกวนกีจะได้โดยง่าย ใจได้ฟังดังนั้นจึงแก้กลังว่าชิหลงหวังจะมีให้คนทั้งปวงดูหมื่นว่า ว่าพลอยความคิด เชา ว่าความคิดซึ่งท่านว่าเนี้ต้องกับความคิดเรา แต่หาสู้ลึกไม่ เราคิดไว้ลึกกว่านี้ เราจะให้ท่านกับจุหลงคุณทหารสี่พันล้อยกอ้อมไป เห็นป่าแลเข้าอันได้เป็น ทางชوبกลกให้ตั้งชุมอยู่ เรายังจะยกอ้อมไปทางทัพเรือเข้าตีເອາด่านทางกวน ท่านจงยกทหารตีกระหนานลงมา ชิหลงกับจุหลงกีรับคำลาใจโดยคุณทหารยกไป ใจใจก็ให้ใจยินคุณทหารอยู่ป้องกันรักษาค่าย แล้วกีพาใจหองยกทหาร

อ้อมไปตั้งต่อเรอระบ ณ แม่น้ำอุยใหญ่ข้างทิศตะวันออกด้านตรงกัน

ฝ่ายม้าเฉียวแจ้งดังนั้นจึงว่าแก่หันชูยแลหารทั้งปวงว่า บัดนี้ใจโฉไปตั้งต่อเรอระหงจะยกมาตีเรางานเรือ แม้รายกหหารข้ามฟากไปสักดทางเสบียงเสียได้ ใจโฉก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง หันชูยจึงว่า ชึ้นจะยกหารไปสักดทางเสบียงนั้นเห็นไม่ชอบ เพราะเป็นหวังกองทัพใจโฉอยู่ เรากอยให้ใจโฉข้ามฟากมาแล้ว เจ้าจงอ้อมไปตีสักดหลัง เราจะคุมหารด้านหน้าไว้ ใจโฉก็จะระส่าระสายม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้หารไปคอยสอดแแมกกองทัพใจโฉว่าจะเข้าตีเราด้านตรงกันเมื่อใด

ฝ่ายใจโฉครั้นต่อเรอระบสำเร็จแล้ว ก็จัดแหงหารลงเรอระบเป็นสามกองจะยกข้ามฟากไป หารสอดแแมกเอาเนื้อความมาบอกม้าเฉียว ม้าเฉียวก็เกณฑ์หารออกซุ่มสักดดอยอยู่ ครั้นกองทัพใจโฉถึงฝั่ง ใจโฉกับหารพันหนึ่งขึ้นบกจัดแจงจะตั้งค่าย ม้าเฉียวก็ลงเรอระบอ้อมสักดหลังเข้าไปหารใจโฉทั้งปวงซึ่งยังไม่ถึงฝั่งก็แทกระจัดกระจาภันไป ชึ่งอยู่บนบกกวิ่งหนึ่งลงเรือ ใจโฉมีได้แจ้งว่า ข้าศึกจะมาทางทางเหนือแลหางใต้ประการได้ จึงยกกระเบื้องห้ามหงจะเอาใจหารทั้งปวงว่า อย่าตื่นกันวุ่นวายไป เรอาอยู่นี่แล้วจะกลัวอันได

ฝ่ายม้าเฉียวเห็นใจโฉนั้นดูให้หารตั้งค่ายอยู่บนบก ใจโฉเออบเรือเข้าขึ้นบกซึ่ม้าไไลพันเข้าไปในหมู่หารใจโฉ หารทั้งปวงก็วุ่นวายร้องว่า ม้าเฉียวมาแล้ว เคاثุเห็นม้าเฉียวไไลพันหารเข้ามา ยังอิกห้าสิบวัวจะถึงตัวใจโฉก็ตกใจโดยเข้าอุ้มเอาใจโฉลงเรือ มือซ้ายถือหางเสือ มือขวาค้ำเรือออกจากฝั่ง หารทั้งปวงก็ตกใจว่ากลุ่มเข้ายึดเรือใจโฉไว้แล้วร้องว่า มหาอุปราชช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วย

เคاثุเห็นม้าเฉียวไกลเข้ามา ก็ซักกระเบื้องหานหารมือชาดศีรษะขาดถอยเรือออกจากฝั่งไกลประมาณสามวา พอม้าเฉียวมาถึงริมฝั่ง ใจโฉเห็นม้าเฉียวก็ตกใจตัวสั่นวิ่งเข้าแอนเคاثุ เคاثุก็รีบแจวเรือไป ม้าเฉียวก็ให้อ ea เก้าหันท์ระดมยิงไปดังห่าฝัน เคاثุเห็นดังนั้นกลัวเก้าหันท์จะถูกใจโฉ จึงเอากะม้าคลุมตัวใจโฉไว้ แล้วเอากะเบื้องหานหารปิดปองกันตัวข้ามฟากloyลงไปทาง

เมืองอุยก่ล่า เต่งชุยเจ้าเมืองอุยก่ล่าก็มารับโจโฉขึ้นไป พอม้าเฉียวลงเรือรบตามมาถึงเมืองอุยก่ล่า ก็ยกหหารชั้นบกจะเข้าตีซิงເອาตัวโจโฉ เต่งชุยเจ้าเมืองอุยก่ล่าเห็นดังนั้นจึงคิดว่า ทหารม้าเฉียวยกมาแต่เมืองเสเหลียงก็ช้านาน อดเสบียงอาหารสุดดาวอยู่ จำกัดจะคิดกลอุบายนให้กองทัพม้าเฉียวช้ำลง โจโฉจึงจะหนีพ้น ก็เปิดประตูต้อนผู้ฝูงโคงะบือออกจากเมืองเป็นอันมาก ฝ่ายทหารม้าเฉียวก็ชวนกันจับโคงะบือมาเป็นอาหาร มีได้ยกติดตามโจโฉไป

ฝ่ายโจโฉครั้งถึงค่ายอุยก่ล่า เห็นเหล็กปลายเก้าหันท์ติดเกราะคาดหูอยู่ เป็นอันมาก จึงว่าครั้งนี้แม้เรามิได้คาดหูที่ไหนเราจะมีชีวิตกลับมาถึงค่าย ทหารทั้งปวงได้ยินใจโน่นว่าดังนั้น ก็ชวนกันคำนับกราบลงกับตันโจโฉ โจโฉจึงหัวเราะว่า เราทำศึกครั้งนี้หากว่าที่จะเสียที่แก่ อ้ายโจรลูกเด็กไม่ หากว่าคาดหูช่วยแก่ไฟ เราจึงได้รอดชีวิตมา เคาดหูได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อข้าพเจ้ากันท่านชั้นบกได้นั้น ม้าเฉียวคุ้มทหารตามมา เต่งชุยทำกลอุบายนปล่อยผู้ฝูงโคงะบือออกต้านหน้าไว้ ม้าเฉียวจึงมีได้ยกตามมาทัน

ขณะนั้นเต่งชุยมาถึง โจโฉจึงว่าแก่เต่งชุยว่า ท่านช่วยคิดอ่านแก่ไฟเราให้พัฒนาเมืองครั้งนี้ ท่านมีความชอบแก่เราเป็นอันมาก แล้วก็ตั้งเต่งชุยให้เป็นเตียนกุยເยาชุย แปลภาษาไทยว่าเป็นขุนนางสนิทสำหรับปรึกษาราชการ เต่งชุยจึงว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้ม้าเฉียวมีใจกำเริบยกกลับไปแล้ว เวลาพรุ่งนี้เห็นจะยกทหารมาทำการอึก มหาอุปราชจังคิดกลอุบายนไว้แก้แค้นมันเด็ด

โจโฉจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย อันการข้อนี้เราคิดไว้สำเร็จแล้ว โจโฉจึงเกณฑ์ทหารให้ชุดเดินตั้งสนามเพลารอบค่าย นอกค่ายนั้นให้ชุดลีกสองวา แล้วให้ปักชากในคู บนปากคูนั้นให้เอาไม้ตีตะปู แล้วให้เอาดินเกลี่ยกลบมิให้เห็นแตะ หวังจะลงให้ทหารม้าเฉียวตกกลงในคูนั้น แล้วให้ทหารในค่ายปักธง เตรียมเครื่องศัสตราไว้ให้พร้อม

ฝ่ายม้าเฉียวกลับไปถึงค่ายบอกแก่หันชุยว่า ข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้มีชัยชนะแบบจะจับตัวโจโฉได้ มีทหารคนหนึ่งรูปร่างลำล้านสามารถอุ้มลงเรือหนึ่นไปได้ หันชุยจึงว่า ทหารโจโฉมีฝีมืออยู่สองคนแต่เตียนอุยกับคาดหู บัดนี้เตียนอุยก็ตายแล้ว ซึ่งเข้าแก่โจโฉครั้งนี้เห็นจะเป็นคาดหู เคาดหูคนนี้มีกำลังแล

ผีมือดีกว่าทหารทั้งปวง เหตุอนหนึ่งเลืออันร้าย เจ้าพนมันเข้าจะรบพุ่งอย่า ประมาทระหว่างจด ม้าเฉียวจึงว่า เคานุคนี้ข้าพเจ้าได้ยินซื่ออยู่นานแล้ว แต่เพิ่งได้เห็นครั้งนี้

หันชูยจึงว่า บัดนี้ใจโฉนดนข้ามฟากไปอยู่ ณ ค่ายอุยกห์แล้ว ข้าคิดว่า จะยกไปปราบอย่าให้ทันตั้งมั่นลงได้ ถ้าข้าออยูโฉนดตั้งค่ายมั่นลงได้แล้ว เท่นเราระ ทำการขัดสน เจ้าอยู่ภายนหลังจะระวางรักษาด้านแลทางหลังไว้ให้มั่นคง เกลือก ใจโฉนดจะยกทหารอัมมาตัดทางเสบียงเรา ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นเห็นด้วย จึงว่า อันความคิดบิดานี้ขอบนัก จะยกไปปกิตามเดิม ซึ่งค่ายแลทางหลังนั้นข้าพเจ้า จะรักษาป้องกันมิให้เป็นอันตราย เมื่อใจโฉนดยกข้ามฟากมา ข้าพเจ้าจะยก ทหารออกสักด้านไว้มิให้ข้ามมาได้ และม้าเฉียว ก็ให้บังเต็กคุณทหารห้ามมิเป็นทัพหน้าไปด้วยหันชูย หันชูยกห์ยกทหารข้ามไปค่ายอุยกห์

ฝ่ายใจโฉนดรู้ว่า กองทัพม้าเฉียวยกมาดังนั้น จึงจัดให้คนแก่ออกรักษา สนามเพลาะอยู่นอกค่ายแล้วสั่งว่า ถ้าแม่ทหารม้าเฉียวบุกรุกเข้ามา ก็ให้ทำเป็น หนีล่อให้ไล่ถล้ำข้ามคูเข้ามายังได้ และสั่งทหารเกาทันฑ์เตรียมตัวอยู่ในค่าย

ฝ่ายหันชูยกไปถึง บังเต็กเห็นทหารใจโฉนดรักษาค่ายนั้นแบบงัก ยกหثارเข้าโฉมตี ทหารชึ่งรักษาสนามเพลาะอยู่นั้นก็ทำล่อหนนให้ไล่ บังเต็ก กับหثارเห็นได้ทีก็ไล่รุกเข้าไปตกลงในคู ใจโฉนดใจเอ่งคุณทหารออกล้อม ไล่ฟัน ทหารบังเต็กตายในคูประมาณสองร้อยเศษ กับเตียวหัว เทงหิงนายหثار ตัว บังเต็กนั้นใส่เกราะเหล็กจึงมิได้มีอันตราย ใจเข็นจากคูได้ เห็นใจเอ่งซึ่ม้าถือ ทวนอยู่ บังเต็กวิ่งตรงเข้าไปอาดานพันใจเอ่งตามม้าตาย และก็โอดขึ้นหลังม้าพา หันชูยกหثارทั้งปวงพันฝ่าօกมาจากที่ล้อมจะกลับไปค่ายตงกวน ใจโฉนด ยกหثارไล่ตามไป

ฝ่ายม้าเฉียวค่อยหันชูยกห์เห็นข้าพันกำหนด กลัวหันชูจะเสียที ก็ยก หثارข้ามฟากตามไป พอถึงฝั่งเห็นใจโฉนดไล่หันชูยมา ก็ยกหثارขึ้นแก้พาเอาตัว หันชูยกห์บังเต็กลงเรือข้ามมาด้านตรงกวน ม้าเฉียวจึงว่ากับหันชูว่า ใจโฉนด มี สติปัญญาลึกซึ้ง ครั้นจะนั่งไว้นานไปเห็นจะทำการยก จ่าเราะจะยกหثارเร่งรัด ไปปล้นค่ายใจโฉนดเสียให้ได้ในเวลาค่าวันนี้จึงจะชอบ หันชูได้ฟังดังนั้นเห็นชอบ

ตัวยังจัดแจงให้ม้าเฉียวคุณทหารเป็นทัพหน้า บังเต็กับม้าต้ายเป็นกองหลัง ตัวหันซ้ายคุณทหารห้ากองเป็นสารวัดดูผิดและชอบ รับยกข้ามฟากไปแต่ในเวลา กลางวัน ครั้นถึงผึ้งกீให้ทหารชั้นชุมเตรียมตัวพร้อมกันอยู่ในป่า เวลาค่ำจึงจะยกเข้าปล้นค่ายใจโดย

ฝ่ายโจโฉได้ชัยชนะหันซ้ายยกกลับเข้าค่ายแล้ว จึงเรียกเคาทูมาสั่งว่า ม้าเฉียวมันมาทำบั้งอาจรบพุ่งเร้าทั้งนี้ เพราะมันไม่ให้เราตั้งตัวได้ เวลาวันนี้กันเสียที่เรานะ เห็นจะมีใจเจ็บแค้นยกมาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง ทำนงจัดแจงทหารออกไปชุมรายกันไว้นอกค่าย เวลาค่าวันนี้แม้ม้าเฉียวยกเข้ามาปล้นค่าย เราจะจุดประทัดสัญญาณขึ้น จงให้ทหารที่ชุมอยู่นั้นล้อมกระหนบหลังระดมเข้ามา เห็นเราจะจับตัวม้าเฉียวได้เป็นมั่นคง เคาทูรับคำไปจัดแจงไว้พร้อมตามโจโฉสั่งทุกประการ

ฝ่ายม้าเฉียวครั้นเวลาค่ำ จึงให้เชง哼กับทหารสามพันคนลอบเข้าไป สอดแแนวดู ณ ค่ายโจโฉว่าตรรษเตรียมการไว้เป็นประการใด ม้าเฉียวกับบังเต็ก จึงยกทหารตามไปภายนหลัง เชง哼กับทหารสามพันไปถึงค่ายโจโฉเห็นเงียบสงัด มิได้เห็นทหารเตรียมตัวตรวจตราเวนกันก็มีความยินดีนัก จึงพาทหารม้าสามลิบข้ามสนามเพล่าเช้าไป โจโฉเห็นดังนั้นก็จุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารชั้นชุมอยู่นอกค่ายนั้นก็ล้อมเข้ามา แซหัวอี้ยันก์ชื่นม้าถือหวนออกมายกค่าย พนเชง哼ชี้ม้าเข้ามา แซหัวอี้ยันก์เอาหวนแหงเชง哼ทิ่กม้าตาย แล้วก็ไล่ฆ่าหันทหารเชง哼แตกตื่นกันวุ่นวาย ม้าเฉียวกับบังเต็กชึ้งตามไปภายนหลังรู้ดังนั้นก็แยกกันเป็นสามกองพื้นฝ่าทหารโจโฉเข้าไปช่วยกัน และทหารทั้งสองฝ่ายก็เข้ารบพุ่งกันเป็นสามารถ ถ้อยทีมิได้เสียกัน ต่างคนต่างก็ถอยเข้าค่าย

ม้าเฉียวก็แต่งให้ทหารออกปล้นค่ายโจโฉทุกวัน โจโฉก็ตรวจตราให้รักษาค่ายชั้นตั้งอยู่ริมตำบลแม่น้ำอุยโน้นเป็นการชั้น จึงให้ทำสะพานเป็นสามเส้นข้ามแม่น้ำไป ให้เดินตลอดช่วยกันได้กับค่ายโจโฉยิน ม้าเฉียวแจ้งดังนั้น ก็สั่งให้ทหารมีคบเพลิงทุกคน บรรจบด้วยทหารหันซ้ายยกเข้าตีค่ายโจโฉแตกให้เอาเพลิงจุดเผาเสียสิ้น ทหารโจโฉต้านทานมิได้ก็หนีออกจากค่ายพลัดพรายกันไป ม้าเฉียว หันซ้ายให้ทหารทั้งปวงตั้งค่ายมั่นลง ณ ที่ค่ายเก่าโจโฉ โจโฉ

แทกอุกมาทางประมานห้าสิบเส้น เห็นม้าเฉียวให้ตั้งค่ายลงในที่ค่ายเก่าของตัว ดังนั้น ครัวจะตั้งค่ายรับก็มีทัน จึงให้ทหารชุดเดินบัน្ទก้อนเข็นตั้งเป็นสนามเพลาะ เข้ารักษาอยู่

ฝ่ายม้าใช้เห็นดังนั้นก็รับเอาเนื้อความไปแจ้งแก่ม้าเฉียว ม้าเฉียววึกคุมทหารยกมาถึงหน้าสนามเพลาะโจนิ ใจໂឡຽดังนั้นก็ขึ้nm้าอุกมาบินอยู่หน้าค่ายกับเคทู จึงร้องว่ากับทหารม้าเฉียวว่า ให้บอกแก่นายท่านว่าเรารอุกมา คอยอยู่ที่นี่แต่ผู้เดียว ให้ม้าเฉียวอุกมาเราจะเจรจาด้วย ม้าเฉียวได้ยินใจโน ร้องมาดังนั้นก็ขับม้าอุกมาบินตรงหน้าใจโน ใจโนจึงร้องว่า ท่านเห็นผีเมื่อเราหรือไม่ คิดว่าเผาค่ายเราเสียได้แล้วจะไม่มีค่ายอยู่หรือ แต่หากรู้เดียวก็ได้ ดังเหพดามานถมิตให้ ซึ่งท่านจะต่อสู้นั้นที่ไหนจะมีชัยชนะแก่เรา จงเร่งค่านับเสียเดิด

ม้าเฉียวขัดใจก็ขับม้าสะอึกเข้าไปจะจับเอารัวใจโน พอเหลือบเห็นเคทูถือหวนถึงตาเช้มันอยู่ข้างหลังก็ตกใจซักม้ายุดไว้ คิดว่าทหารใจโนคนหนึ่งซื้อเคทูลือฟิมิอว่าเข้มแข็งนัก จะเป็นคนนี้หรือมิใช่ จึงถามว่าทหารเสือของท่านซื้อได้อยู่ไหน เคทูได้ยินใจขับม้าขึ้นมาแล้วบอกว่า ตัวเรานี้ແຫทหารเสือซื้อเคทูท่านจะทำไม่เราหรือ ม้าเฉียวแลเห็นเคทูรูปร่างทมิพน์กลัวขับม้าอุกมาดังนั้น มีได้ว่าประการใด ก็ซักมาร์บิกลับเข้าค่าย

ใจกลับเข้ามาจึงว่าแก่เคทูว่า ม้าเฉียนนี้ก็รู้ว่าท่านเป็นทหารเสือกลัวผีมอท่านอยู่ เคทูจึงว่า เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะขออกรบทด้วยม้าเฉียว จะจับเอารัวมาให้ได้ ใจโนจึงว่า อันม้าเฉียนนี้เขาก็เข้มแข็ง ท่านอย่าประมาท เคทูจึงว่า เม้ข้าพเจ้าจับตัวม้าเฉียวมิได้ก็จะขอตายเสียในกลางสงคราม เคทูก็ให้คนถือหนังสือไปถึงม้าเฉียวแต่ในเวลากลางคืนว่ารุ่งเช้าให้ม้าเฉียวอุกมาบินกับเรา ม้าเฉียวเห็นหนังสือก็โกรธ จึงว่าเคทูนี้เจรจาโหงดูนมื่นเรนัก ผีมิจะเป็นกระไรมา เวลาพรุ่งนี้เราจะยกทหารออกจับเอารัวให้จงได้

ครัวเวลารุ่งเช้า เคทูเลม้าเฉียววึกยกทหารออกจากค่าย เมื่อปะทะกันเข้า ม้าเฉียวจึงขับม้าอุกหน้าทหารทั้งปวงซูหวานเข็นร้องว่า ผู้ใดเป็นทหารเสือนั้น จงอุกมาสู้กัน ใจโนยืนม้าอยู่หน้าทหารจึงว่า ม้าเฉียวมิกำลังมากนัก กับลิเป็ก

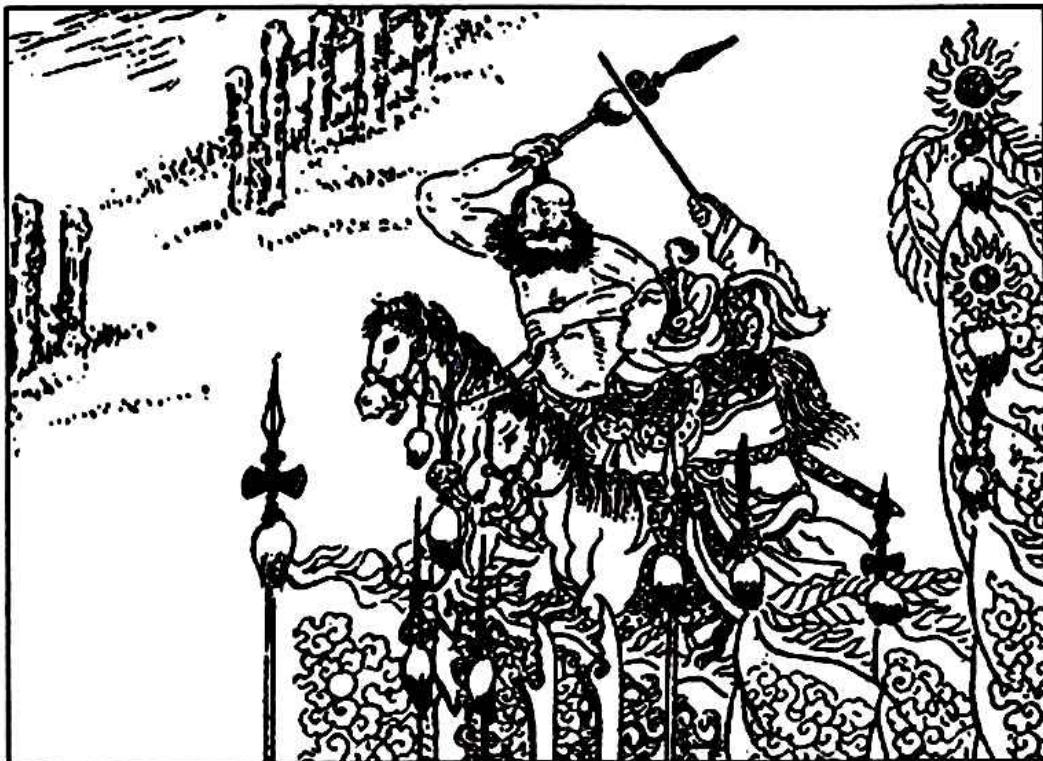
เหมือนกัน พ่อใจโกรธยังมิทันขาดคำ เค้าทุขบ้มืออกต่อสู้กับม้าเฉียว ม้าเฉียว กับเค้าทุสู้กันได้ร้อยเพลง มีได้เพลี่ยงพล้ำกันทั้งสองฝ่าย ม้าก็อ่อนลง ถ้อยที่ ถ้อยซักม้ากลับเข้ามาในกองทหาร แล้วผลัดม้าเสียใหม่ ต่างคนต่างออกไปรบ กันได้อีกร้อยเพลง

แลเมื่อเค้าทุออกไปรบกับม้าเฉียวเป็นคราวที่สองนั้น มิโถสเป็นกำลัง ถอดเกราะเสียออกไปตัวเปล่า ทหารทั้งปวงเห็นนายมิกำลังฟ้าก็งับกัน ถ้อยที่มิได้ ย่อหัวดังนั้น ก็ชวนกันให้ร้องอึกเกริกทั้งสองฝ่าย และม้าเฉียวกับเค้าทุสู้กันได้ อึกสามสิบเพลง เค้าทุโทรศัพท์เป็นกำลัง พันด้วยจ้าวผ่าลงมา ม้าเฉียวหลบหน้าได้ ปัดด้วยปลายทวน แล้วแทงถูกอกเค้าทุ เค้าทุทิ้งจ้าวเสียดวยดุดเจาทวนได้ ถ้อยที่ถ้อยซิงกัน ทวนหักสะบันออกได้คนละหòn ติกันตะลุมบนอยู่บนหลัง ม้า ใจโนนเห็นดังนั้น ก็กลัวว่าเค้าทุจะเสียที่เพลี่ยงพล้ำ จึงให้แซหัวเอี่ยน ใจหองสองนายขับมืออกกระหนบช่วยเค้าทุ

ฝ่ายบังเต็กกับม้าต้ายเห็นดังนั้น ก็ขับม้าเข้ามาช่วยม้าเฉียว ทหารทั้ง สองข้างกีเข้ารับพุงกันเป็นอลม่าน ทหารม้าเฉียวยิงเกาหันเดี้ยวกันทั้งเค้าทุติด อยู่สองดอก ทหารใจโนนเห็นดังนั้นก็แตกหนีเข้าค่าย ม้าเฉียวได้ทีกีขับทหารไล่ วนพุงเข้าไปถึงริมค่าย ใจโนนก็ให้ปิดประตูค่ายเสียมิให้ออกรับพุง แต่ให้รักษา มั่นไว้ ม้าเฉียวกีคุณทหารกลับมาค่าย จึงว่าแก่หันชูยิ่ว แต่ได้ทำการรับพุงมานี้ ผู้ใดจะรับพุงมุตัวยิ่งโถสหักหานญเหมือนเค้าทุไม่มีเลย ทำอาการดุจเสือเหมือน เขาว่ากีสมจริง

ฝ่ายใจโนนเห็นว่าม้าเฉียวเข้มแข็งนัก จึงให้ชิหลงกับจูเหลงคุณทหารยก ไปตั้งค่ายพากระดูกเป็นทัพกระหนบม้าเฉียวไว้ แล้วขืนยินอยู่ที่สูงแล้วไป เห็นม้าเฉียวแลบทหารม้าอยู่หน้าค่ายประมาณสามร้อย จึงถอดหมากออกจาก ศีรษะทั้งลงแล้วว่า ม้าเฉียนนี้แม้มิตายเพราะมีเรา นานไปเบื้องหน้าก็จะทำ อันตรายแก่เรา ศพเรานี้มีรูที่จะกำหนดว่าจะอยู่แห่งใดได้ แซหัวเอี่ยนได้ยินใจโนน ว่าดังนั้นกีฉุนโทรศัพท์ จึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาไปกำจัดม้าเฉียวให้ได้ ใจโนนห้าม เท่าไดกีมีพัง ขึ้นมาคุณทหารออกมากจากค่าย ใจโนนเห็นแซหัวเอี่ยนกำลังโทรศอยู่ กลัวจะเสียที่แก่ม้าเฉียวกียกทหารตามออกมานา ม้าเฉียวเห็นแซหัวเอี่ยนยก

รูปที่ ๑๗๐ เคทุกอดเกราะรอบกับม้าเฉียว

รูปที่ ๑๗๑ ม้าเฉียวพ่นหันสูบแขนชาต

ทหารอกรมาดังนั้น ก็ขับม้าเข้าไปปะสู้กับเหล่าเอี่ยน พอเหลือบไปเห็นชงทับหลวงปักมาเป็นสำคัญอยู่ ก็รู้ว่าโจโฉเป็นกองทัพน้อยอกรมา ม้าเฉียวก็มีได้เข้ารับด้วยเหล่าเอี่ยน แล้วคุณทหารขับม้าวิ่งเข้าไปจับเอาตัวโจโฉ

ฝ่ายโจโฉเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัวซักม้าหนี ทหารทั้งปวงก็แตกตื่นเป็นอลม่าน ม้าเฉียวได้ทิ่กขับทหารไล่มาพันเข้าไป พอทหารคนหนึ่งบอกว่าบัดนี้โจโฉให้ทหารยกไปตั้งค่ายกระหนบอยู่ฟากตะวันตก ม้าเฉียวแจ้งดังนั้นจะไล่ล่วงไปมิได้ระวังหลังก็นึกเกรง จึงคุณทหารกลับมาค่าย แล้วปรึกษาแก่หันชูย่าวบัดนี้โจโฉให้ทหารยกข้ามฟากไปตั้งค่ายกระหนบเราไว้ จะรับทั้งสองฝ่ายเห็นเหลือกำลังเราจะรุนไม่ได้ จะคิดแก้ไขประการได้ดี ลิข่าทหารหันชูยังง่าว่า อันโจโฉทำการครั้งนี้เห็นเข้มแข็งนัก ขอให้ท่านคิดเพลี่ubyเป็นไมตรีกันเสีย อย่าทำสงครามด้วยกันเลย ชวนกันเลิกทัพไปก่อน เมื่อพันเทพกาลหน้าแล้วจึงค่อยคิดทำการสืบไปใหม่

หันชูยังง่าว่าแก่ม้าเฉียวว่า อันลิข่าคิดว่าทั้งนี้ก็เห็นด้อย ขอท่านได้ออนุญาตตามเดิม ม้าเฉียวก็มีอยู่ เอียวฉิว เขายวนทหารหันชูยังง่าว่า ลิข่าว่านี้ชอบขอให้ทำตามเดิม หันชูยังแต่งให้เอียวฉิวถือหนังสือไป ณ ค่ายโจโฉว่า เราทั้งสองจะรับผุ่งกันนั้นหาต้องการไม่ บัดนี้ก็เป็นเทศกาลหน้าแล้ว เรายังสองฝ่ายจะเป็นไมตรีเสียด้วยกันเลิกทัพไปเดิม

โจโฉแจ้งดังนั้นจึงง่าว่าแก่อุยฉิวว่า ท่านกลับไปค่ายของนายท่านก่อน เดิมว่าพรุ่งนี้เราจะจัดให้หนังสือตอบไป เอียวฉิวก็ลาโจโฉกลับมา ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงถามโจโฉว่า ซึ่งมหาอุปราชาจะให้มีหนังสือตอบไปนั้นคิดประการใด โจโฉจึงบอกว่า ซึ่งเราว่าทั้งนี้เป็นอุบายแกลงรับคำไว้ดอก ครั้นเวลารุ่งขึ้นจึงใช้คนถือหนังสือไป ณ ค่ายหันชูย่าว่า ซึ่งท่านกับเรามิได้ทำสงครามด้วยกันสืบไปนั้นเราก็ยินดีด้วย แต่บัดนี้เราจะรับเลิกทัพกลับไปนั้นยังมิได้ ให้ดอยู่ซั้ง ๆ ก่อน และให้ทหารเร่งรัดทำสะพานดังหนึ่งจะข้ามพลเลิกทัพไป หวังจะให้ม้าเฉียวกับหันชูยไว้ใจ

ฝ่ายม้าเฉียวครั้นแจ้งในหนังสือดังนั้น จึงง่าว่าแก่หันชูยว่า ซึ่งโจโฉให้มีหนังสือรับคำมาฉะนี้ก็จริง แต่ทว่าจะไว้ใจมิได้ เกลือกจะลงเรา ขอท่านได้

ตรະเตรียมทหารไว้สำหรับรับทัพโจโฉด้านหน้า ข้าพเจ้าก็จะจัดแจงทหารไว้รับทัพกระหนาบด้านหลัง หันชูยเท็นซوبด้วย กีตรະเตรียมทหารทั้งปวงตามถ้อยคำม้าเฉียว

ฝ่ายโจโฉครั้นแจ้งว่า หันชูยรักษาหน้าที่ข้างด้านหน้า โจโฉก็มีความยินดีจึงว่าต้องในอุบາຍแล้ว การของเรางานสำเร็จเป็นมั่นคง ครั้นเวลาเข้าโจโฉก คุณทหารทั้งปวงออกมานอกค่าย ฝ่ายทหารหันชูยเห็นโจโฉยกออกมาก็คิดว่า โจโฉจะเลิกทัพไป ไม่เคยเห็นโจโฉต่างคนก์ต่างเบิดเสียดกันออกมานอกค่าย ร้องบอกกันอึ้งไปว่า มาดูโจโฉ โจโฉก็ขับม้าไปหน้าทหารแล้วร้องว่า ถูกมีจักชู ส่องช้าง มีปากอันเดียวกับจมูกอันหนึ่งเหมือนคนทั้งปวง ใช่จะมีปากสองช้างแล จักชูสี่ก์ห้าไม่ แต่ว่าประหลาดหน่อยหนึ่งด้วยมีอ่านามาก คนที่มีปัญญาแล ความคิด ผู้ใดจะมาดูก็มาเดิด ทหารหันชูยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจยืนดูตัวแข็งอยู่ โจโฉจึงใช้ให้ทหารไปบอกหันชูยว่า บัดนี้มหากาอุปราชให้เชิญท่านออกไปจะ สนทนาด้วย

หันชูยได้แจ้งดังนั้นก็ขับม้าออกมานอกค่าย โจโฉเห็นหันชูยออกมาก็ ถอดเกราะเสีย ใส่แต่เสื้อเป็นปกติ ขับม้าเข้าไปเคียงกันกับม้าหันชูยแต่สองต่อสอง ต่างคนต่างค่านับกัน โจโฉจึงว่า ตัวท่านกับข้าพเจ้าก็ใช่คนอื่น บิดาของท่าน เล่าข้าพเจ้าก็ได้ค่านับว่าเป็นอา เรายังสองเมื่อทั้งนั้นเป็นชนนางทำราชการอยู่ ด้วยกัน เป็นคนชอบอัชญาศัย แลบดันเราราจากกันมาช้านานแล้วพึงได้เห็นกัน อายุท่านจะได้สักเท่าไร หันชูยจึงบอกว่า อายุข้าพเจ้าได้สิบแล้ว

โจโฉก็ทำเอามือลูบอกรเข้าแล้วว่า เราทำราชการอยู่ด้วยกันในเมืองหลวง หลัง ๆ และจากกันมาดังหนึ่งมิทันจะเหลียวหลัง อายุล่วงไปถึงเพียงนี้แล้ว เมื่อไร บ้านเมืองจะราบคาบเป็นปกติ เราทั้งสองจะได้อยู่เย็นเป็นสุขด้วยกัน และหันชูย กับโจโฉพูดจัดด้วยกันวันนั้น จะได้กล่าวในการส่งครมามีได้ ต่างคนต่าง หัวเราะซึ่นชมยินดีด้วยกัน จนเวลาบ่ายโมงหนึ่งแล้ว ก็ค่านับลาจากกันมา ทหาร คนหนึ่งจึงไปบอกม้าเฉียวว่า บัดนี้หันชูยออกไปเจรจา กับโจโฉเป็นช้านาน จะว่า กล่าวประการได้ยังมีได้แจ้ง

ม้าเฉียวรู้ดังนั้น จึงมาถามหันชูยว่า ท่านออกไปเจรจา กับโจโฉ

ท่ามกลางสังคมรวนนี้พูดจาสิ่งใดกัน หันชูยิ่งนักกว่า พูดถึงเนื้อความซึ่งเคยได้ทำการมาด้วยกันแต่ก่อน ม้าเฉียวจึงถามว่า ท่านหาได้เจรจาด้วยการสังคมานี้ไม่หรือ หันชูยิ่งว่า ใจฉันมีได้เจรจา ข้าพเจ้าก็มีได้พูด ม้าเฉียวมีความสงสัย แต่นี่ໄว้มีได้ว่าประการใดก็กลับไป

ฝ่ายใจโนครั้นกลับมาถึงค่าย จึงถามาเชียงว่า วันนี้เรารอกไปสนหนาด้วยหันชูยนั้น ท่านยังรู้ແຍบคายเราประการใดบ้างหรือไม่ ก้าเชียงจึงว่า อันແຍบคายท่านซึ่งออกไปเจรจาด้วยหันชูยนั้น ชอบกลดีอยู่แล้ว แต่ทว่า ม้าเฉียวกับหันชูยยังทามีความแคลงกันไม่ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าท่านกลอนหนนี่ให้ແแนกันเห็นจะดี

ใจโนจึงว่า ความคิดของท่านจะทำประการใด ก้าเชียงจึงว่า ข้าพเจ้าคิดจะให้อากรະดาษเปล่าเข้าผนึกแล้ว สลักหลังผนึกเป็นอักษรให้ลับเลือนเสียอย่างให้เห็นตัวตนด้ ให้คนถือไปให้หันชูยทำเป็นว่าท่านให้หนังสือลับไป ม้าเฉียวรู้ก็จะมาดู ครั้นฉึกผนึกออกเห็นกระดาษเปล่า ก็จะสงสัยว่าหันชูยซ่อนหนังสือเสีย แกลังເວາຜົນກกระดาษเปล่าให้ ดีร้ายม้าเฉียวกับหันชูยจะชุ่นหมองผิดใจกัน ภายหลังเรางึงจะแต่งคนไปเจรจาเกลี้ยกล่อมเอาตัวหันชูยมาໄວเป็นพวกราเห็นจะกำจัดม้าเฉียวได้โดยง่าย

ใจโนเห็นชอบด้วย จึงให้อากรະดาษมาเข้าผนึกสลักหลังทำตามมาเชียง ให้คนถือไปให้แก่หันชูย ณ ค่าย ครั้นม้าเฉียวรู้จึงมาถามว่า ใจโนให้หนังสือมาว่า ประการใด หันชูยจึงอาหนังสือนั้นส่งให้ดู ม้าเฉียวฉึกผนึกออกมีได้มีอักษรเห็นแต่กระดาษเปล่าจึงถามว่า เหตุใดจึงมีได้มีอักษรเล่า ท่านอาหนังสือไปเสียให้หน หันชูยจึงนักกว่า หนังสือใจโนให้มาอย่างนั้นเอง เรายังมีหันฉึกผนึกก็พอ ท่านมา ซึ่งมีได้มีอักษรمانนี้ ชะรอยใจโนหลงไปมีได้อาหนังสือใส่ผนึก เอากระดาษเปล่าใส่มา

ม้าเฉียวจึงว่า ท่านว่านี้ไม่เห็นสม ใจโนเป็นคนมีสติปัญญาอันคง อันจะลืมหนังสือเสียนั้นผิดไป ชะรอยท่านเข้าด้วยใจโนคิดจะทำร้ายเรา ให้หนังสือลับมาถึงกันจึงมีให้เราเห็น แกลังເວາຜົນກกระดาษเปล่าให้เราดู หันชูยจึงว่า เป็นความจริงของเรา ถ้าท่านลงสัญแคลงใจอยู่ดังนั้น เวลาพรุ่งนี้เราจะอกไปพูด

กับใจในอกค่าย ท่านจงแอบฟังดูในค่าย ถ้าได้ยินเรากับใจโดยดิจากันเห็น พิรุษประการใด ท่านจงเอหวานเทงเราให้ตามม้าสายเสียเด็ด ม้าเฉียวจึงว่า ถ้า ท่านเสียซึ่อทำได้เหมือนวันนี้เราก็จะสิ้นลงสัย

ครั้นเวลาเข้าหันชูยจึงพาເຫັນ ລື່າ ເໜີຍງເທິງ ມ້າວັນ ເອີວຈີວ ທຫາຮ້າຄນອກມາຈາກค่าย ຫັນຫຼູຍໃຫ້ທຫາຮ້າໄປຮ້ອງເຮັດໂຈໂລດຶງທັນຄ່າຍ ວ່າ ຫັນຫຼູຍໃຫ້ເຊີ້ມາເຈົ້າດ້ວຍກັນໃນທີ່ກລາງແປ່ງ ໂຈໂຣດູດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ໂຈຫອງ ຄຸມທຫາຮ້າສາມລືບມ້າອກມາຄໍານັບແລ້ວນອກວ່າ ມາຫອຸປະຈຸກໃຫ້ມາກຳຂັບທ່ານວ່າ ນັ້ນລືອຊຶ່ງໃຫ້ປັນອຍ່າໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮູ້ແພ່ງພຣາຍໄປ ຈະເສີຍກາຣເສີຍ ໂຈຫອງນອກຕັ້ງນັ້ນ ແລ້ວກລັນມາຄ່າຍ ມ້າເຊີ້ວໄດ້ຍິນກີໂກຮ ຈຶ່ງຂັບມ້າຮ້າທວນອກມາຈະແທງທັນຫຼູຍ ທຫາຮ້າຫັນຫຼູຍຊ່າຍປັບກັນໄວ້ໄດ້ ແລ້ວພາຫັນຫຼູຍທີ່ເຂົ້າຄ່າຍ ຫັນຫຼູຍຈຶ່ງຮ້ອງວ່າແກ່ ມ້າເຊີ້ວວ່າ ພລານເຮົາຍ່າສັງສັຍເລຍ ອັນຈະຄິດຮ້າຍຕ່ອເຈັນໜາມໄດ້ ມ້າເຊີ້ວ ໂກຮເປັນກຳລັງມີໄດ້ເຊື່ອກີຂັບມ້າຕຽງເຫຼົ່າໄປຄ່າຍ

ฝ້າຍຫັນຫຼູຍຈຶ່ງປົກກາແກ່ທຫາຮ້າຄນວ່າ ບັດນີ້ມ້າເຊີ້ວມີຄວາມແທນວ່າ ເຮັກລັບໄປເຫັນດ້ວຍໂຈໂລດ ເຮົາຈະກຳປະກາຣໄດ້ຈຶ່ງຈະສັ້ນສັງສັຍ ເອີວຈີວຈຶ່ງວ່າມ້າເຊີ້ວ ເປັນຄົນມີໄດ້ຄໍານັບຜູ້ໃໝ່ ໂອທັນຖືວ່າເປັນຄົນມີຜົມມີປະມາຫຼາກທ່ານນັກ ຄື່ງຈະ ອໍາກາຣລືບໄປກີທີ່ໃຫ້ຈະຫະໂຈໂລດ ຕ້ອງກາຣລືບໄປກີທີ່ທ່ານຈະເຜົ້າຂອງວັດເຕັກ ເຮົາຈະກລັບ ໄປເຫັນເປັນພວກໂຈໂລດເສີຍດີກວ່າ ໂຈໂລດີຈະໃຫ້ທ່ານນຸ່ມາຮູ່ໃຫ້ໄດ້ຍົດຕາດັກດີເປັນໃໝ່ ໃນເບື້ອງທັນ ຫັນຫຼູຍຈຶ່ງວ່າ ຕ້າງເຮັກບ້າມ້າເຫັນບິດມ້າເຊີ້ວເປັນມີຕຽກກັນມາແຕ່ກ່ອນ ແລະຈົ່ງຄວາມສັດຍເສີຍ ກລັບໄປເຫັນດ້ວຍໂຈໂລດຈະທ່າຮ້າຍມ້າເຊີ້ວຜູ້ນຸ່ມີຕຽກນັ້ນ ມີຄວານນັກ ເຮົາກຳນົດໄດ້ ເອີວຈີວຈຶ່ງວ່າ ທ່ານກລັວຈະເສີຍຄວາມສັດຍກີຂອບຍູ່ ແຕ່ວ່າ ບັດນີ້ກາຣຈາຈລົງຕົວແລ້ວ ຈະມີທ່າກີຈໍາທ່າ

ຫັນຫຼູຍກີເກີນຂອບຈຶ່ງວ່າ ຄ້າກຮນັ້ນຜູ້ໃຈຈະນໍາເຂາເນື້ອຄວາມໄປແຈ້ງແກ່ໂຈໂລດ ໄດ້ເລ່າ ເອີວຈີວຈຶ່ງວ່າ ຊ້າພເຈົ້າຈະຂອາສາທ່ານໄປເອງ ຫັນຫຼູຍກີແຕ່ງທັນສືວົດບັນ ທີ່ນີ້ວ່າ ຊ້າພເຈົ້າຫັນຫຼູຍຂອໍຄໍານັບມາຄື່ນມາຫອຸປະຈຸກ ດ້ວຍຊ້າພເຈົ້າໄດ້ປະມາກ ຍກ ທຫາມາຕ່ອງຮູ້ທ່ານນັ້ນ ເພຣະເບາຄວາມມີໄດ້ພິເຄຣະໜີຜົດແລ້ວອັນ ແລະບັດນີ້ ຊ້າພເຈົ້າເກີນໂທເຫັນໂທເຫັນໂທ ມີໄດ້ຄົດທີ່ຈະທ່າຮ້າຍແກ່ທ່ານລືບໄປ ຈະມາອ່ອນນ້ອມຄໍານັບ ທ່ານຕາມປະເພດ ຂອທ່ານໄດ້ອດໂທເກີກ້າພເຈົ້າເດີດ ຄຣັນແຕ່ງທັນສືວົດແລ້ວກີໄ້

เอียวฉิวถือไปให้โจโฉ โจโฉแจ้งหนังสือดังนั้นแล้วก็มีความยินดี จึงว่าหันชูยมีความภักดีต่อเรานั้น ถ้าสำเร็จราชการแล้วเราจะจะตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียง ตัวท่านจะให้เป็นปลัด ทหารหั้งปวงเราจะชูบเลี้ยงตามผู้ใหญ่ผู้น้อย ท่านจะกลับไปบอกแก่หันชูยเดิมว่า เวลาค่ำวันนี้ให้จุดเพลิงขึ้นในค่ายม้าเฉียว เราจะคุมทหารยกเข้าตีจับเอาตัวม้าเฉียวให้จงได้ เอียวฉิวคำนับโจโฉแล้วก็ลงมาอกเนื้อความแก่หันชูยตามถ้อยคำโจโฉว่าทุกประการ

หันชูยได้แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ทหารเก็บพืนมากองไว้หั้งค่ายเป็นอันมาก แล้วจึงบริกรชาตัวยาหารห้าคนว่า เวลาค่ำวันนี้เราจะแต่งโธิเชิญให้ม้าเฉียวมา กินโต๊ะ เท่นได้ที่แล้วจะจับตัวมาเสีย ขณะเมื่อบริกรชาากันอยู่นั้น พอทหารม้าเฉียวรู้ระแคระคายว่าหันชูยคิดจะทำร้าย จึงอาเนื้อความไปบอกม้าเฉียว ม้าเฉียวรู้ดังนั้นก็รีบมา ให้นั่งเต็ก ม้าต้ายคุณทหารสามสิบปีองกันมาชั่งหลัง จึงเดินเข้าไปในค่ายเห็นหันชูยนั่งบริกรชาอยู่กับทหารห้าคน ได้ยินว่า ให้รับไปทำการจงเร็วจะไว้ชั่ມได้ ม้าเฉียวก็เดินสาวตีนเข้าไป ด่าว่าเหมือนอ้ายศัตรูจะคิดทำร้ายกู ทหารหันชูยหั้งห้าคนได้ยินดังนั้นก็ตกใจตะลึงอยู่ ม้าเฉียวก็ซักกระบือกหันชูย หันชูยกแขนขึ้นรับถูกแขนขาดตกลง ทหารหันชูยหั้งห้าคนต่างถอดกระเบื้องหัวใจออกวิ่งเข้าต่อสู้ด้วยม้าเฉียว ม้าเฉียวก็ถอยออกไปนอกค่ายทหารห้าคนก็ໄล่ตามพันออกไป ม้าเฉียวรับด้วยกระเบื้องหัวใจถูกม้าอ้วนล้มลง แล้วแทงถูกเหลียงเหลียงด้วยกระเบื้องหัวใจที่ เยาวชน ลิข่า เอียวฉิวสามคนเห็นดังนั้น จะต่อสู้ม้าเฉียวเห็นมิได้ต่างคนต่างหนี ม้าเฉียวก็กลับໄล่เข้าไปจะฆ่าหันชูยเสีย พอทหารพาเอาตัวหนีไปได้แล้วลอบจุดเพลิงขึ้นหลังค่าย ทหารม้าเฉียวและทหารหันชูยกเข้าที่มแทงผ่านตะลุมบนอนขึ้นเป็นอุลม่าน

พอบังเต็ก ม้าต้ายคุณทหารตามมาหันม้าเฉียว ก็ช่วยกันตีหกอกมาจากค่าย ปะทหารโจโฉยกมาบรรจบเข้า ก็เข้ารบพุ่งกันเป็นสี่ด้านอุตสาหะรุนแรง มีได้รู้จักพากตัวพากเข้า บังเต็กกับม้าต้ายก็พลัดกันกับม้าเฉียว ม้าเฉียวเห็นเหลือกำลังก็ขึ้นม้าคุณทหารร้อยหนึ่ง ตีบากหนีข้ามมาถึงกลางสะพาน พอเวลารุ่งสว่างขึ้น เห็นลิข่าคุณทหารໄล่ตามมา ม้าเฉียวก็ขับม้าร้าวหนเข้ามาต่อสู้ด้วยลิข่า ลิข่าเห็นจะสู้มิได้ก็ซักม้าพากหานนี ม้าเฉียวขับม้าໄล่ตามไป

ฝ่ายอิกิมคุณทหารตอบໄล่ตามม้าเฉียวมาซ้างหลังยิงเกาทันทีไป ม้าเฉียวได้ยินเสียงลมสูกเกาทันทีรุ่มมาซ้างหลังก็หมอบตัวหลบลง สูกเกาทันที เลยไปถูกลิข่าตกม้าตาย ม้าเฉียวเห็นดังนั้น กีชักม้ากลับจะเข้าต่อสู้ด้วยอิกิม อิกิมกีชักม้าหนีไป ม้าเฉียวคุณทหารกลับมาอีนอยู่กลางสะพาน ทหารโจโฉก ยกสกัดตันสะพานปลายสะพานไว้ ยิงเกาทันทีระดมมาดังห่าฝน ม้าเฉียวเอา หวนปัดลูกเกาทันท์ตกน้ำลื้น มีได้ถูกตัวแต่สักเล่มหนึ่ง กีให้ทหารเข้าตีทหาร โจโฉจะให้เลิกจากตันสะพาน ทหารน้อยตัวนักตีหักอกม้าได้เหลือกำลังกีกลับมา ม้าเฉียวโกรธเป็นกำลังตัวด้วยเสียงอันดังขับม้าควบตีหักอกมาแต่ผู้เดียว ทหารโจโฉกีเหวอกซ่องให้ ม้าเฉียวกีถล่าเข้าไปในกลางทหาร ทหารกีระดมยิง ด้วยเกาทันท์ถูกม้าเฉียวล้มลง ทหารโจโฉกรุกันเข้ามายังจับเอาตัว พอบังเต็ก ม้าต้ายคุณทหารตีเข้ามายังหันกีช่วยรบพุ่งเป็นสามารถ กันเอาม้าเฉียวไว้ได้ ทหาร คนหนึ่งกีลงเสียจากม้าแล้วให้ม้าเฉียวชี้ช่วยกันรบหักอกมาได้

ฝ่ายโจโฉรู้ว่าม้าเฉียวหนีได้ดังนั้น กีให้ประการแก่ทหารทั้งปวงให้รับ ติดตามหั้งกลางวันกลางคืน ว่าถ้าผู้ใดได้ศิรณะม้าเฉียวมาให้เรา เราจะปุน บ่าเห็นเจกองพันหนึ่งเงินพันหนึ่ง ถ้าจับเป็นได้จะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ทหาร ทั้งปวงต่างคนจะคร่ำเรื่องความชอบกีกรุกันเร่งรีบติดตามไป ม้าเฉียวหนีมาครั้ง นั้นน้อยตัวนัก มีแต่บังเต็กแลม้าต้ายกับทหารประมาณสามสิบคน จะรังรองต่อสู้ ทหารโจโฉนั้นเมื่อได้ กีรับหนีไปซ้างทิศใต้เมืองเสเหลียง

โจโฉยกหนุนตามมาซ้างหลัง รู้ว่าม้าเฉียวหนีไปพันตามมิทันแล้วกีให้ ยกทหารกลับมา ณ เมืองเตียงชัน หักทหารอยู่รักษาแขenhันชูยให้หายแผลแล้ว โจโฉเห็นว่าเป็นคนพิการจะทำสังคมต่อไปไม่ได้ กีตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียง ให้เยาชวนกับเอียวจิวเป็นปลัด สำหรับได้คุณทหารไปตระเวนตามล่าน้ำอยู่โน เพื่อป้องกันกองทัพม้าเฉียว และทหารทั้งปวงนั้นกีตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย โดยความชอบ

ขณะนั้นเอียวทุทหารรองเอียวฉิวจึงว่า มหาอุปราชจะเลิกทัพไปบัดนี้ เมืองเตียงชันหาผู้ใดจะเป็นผู้ใหญ่รักษาไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าม้าเฉียวแตกครั้งนี้มี ความพยายามอยู่ จะคิดตอบแทนเป็นมั่นคง เกลือกม้าเฉียวจะซ่องสุมผู้คน

ได้มากแล้วจะยกมาทำอันตรายภัยหลังก็จะเสียห่วงที ขอให้แต่งผู้ใดที่แน่นอน ไว้ใจได้อよรุกษาเมืองเตียงขันป้องกันม้าเฉียวก่อน ถ้าม้าเฉียวยกมาจะได้ช่วย กันรบพุ่ง ใจฉันจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย เราจัดแจงเสร็จอยู่แล้ว เอียวหูได้ฟัง ดังนั้นกิค่านับถือไปเมืองเสเหลียงกับทันชย

แลเมื่อหันชยยกไปแล้ว ทหารทั้งปวงจึงถามใจฉันว่า ข้าพเจ้ามีความ สงสัยนัก ด้วยเมื่อแรกม้าเฉียวยกมาติดค่านตงกวนนั้น เป็นไนแมหาอุปราชจึง มีให้ยกไปตั้งโอบหลังหันชยไว้เล่า ถ้ายกไปโอบหลังเข้าจะมีได้ชัยชนะเร็วหรือ มาหอปราชมาตั้งรับม้าเฉียวอยู่ที่ค่านตงกวนนี้หนักหน่วงอยู่ช้านเสียห่วงที และ จึงให้ยกไปตั้งกระหนนาบฝากตะวันออกนั้นด้วยเหตุอันใด

ใจฉันจึงว่า กล้อนนี้ซื่อฟ้าร้องมิทันเอามือปิดทู ท่านหันปวงหารูไม่ ขณะเมื่อม้าเฉียวยกมานั้น เรายังได้ยกไปตั้งโอบหลังไว้ เพราะเราเห็นทหาร ม้าเฉียวยกมา มากยังไม่ลื้นเชิง ครั้นจะค่วนให้รับไปตั้งโอบหลังสักดีไว้ ทหาร ม้าเฉียวยกมาภัยหลังก็จะคั่งอยู่ จะต้องรบพุ่งกันเป็นสองหน้า เห็นจะพะว้า พะวังนักอาจชัยชนะยาก เราจึงแกกลังตั้งรับอยู่ให้ช้า หวังจะให้ทหารยกมาให้ สื้นเชิง ภัยหลังเราจึงให้ชิหลงกับจูเหลงคุณทหารยกข้ามฝากไปตั้งกระหนนาบไว้ ก็ต้องด้วยกลอุบาย ได้ทำการรบพุ่งแต่หน้าเดียว มีได้เป็นธุระที่จะระวังทัพอื่น ก็ได้ชัยชนะด้วยกำลังและมือทหารทั้งปวงโดยสะดวก

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงถามว่า เมื่อท่านตั้งอยู่นั้น มีคน เอาเนื้อความมาบอกว่า ทหารม้าเฉียวยกมาอิกสองพันสามพัน มหาอุปราช มี ความยินดีกลับหัวเราะนั้นด้วยเหตุอันใดเล่า ใจฉันบอกว่า เมืองเสเหลียงนั้น มีหัวเมืองชื่อเรี่ยรายอยู่เป็นอันมาก ครั้นทหารยกเติมมาเราก็แจ้งว่ากองทัพ หัวเมืองยกมาสื้นเชิงแล้วจึงมีความยินดี เพราะเห็นว่าทหารทั้งปวงต่างเมืองกัน มีได้พรกพร้อมเป็นหนึ่งใจเดียว ถึงจะมากก็เหมือนน้อย เห็นจะแพ้แก่มีมือ ทหารเราเป็นมั่นคงเราจะจึงหัวเราะ ถ้าผู้มีสถิตปัญญาดี จะทำสังคมรากับ ม้าเฉียวเพียงชั่วปีหนึ่ง ที่จะได้ชัยชนะแก่ทหารทุกหัวเมืองเหมือนเรานี้ก็เป็น อันยาก

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ชวนกันค่านับแล้วสรรเสริญว่า มหาอุปราชนี้

มีสติปัญญาอันสูง ประกอบไปด้วยอาชญาภาพประดุจหนึ่งเหตุดา ใจโฉจังว่า
เรามีชัยชนะครั้งนี้ก็อาศัยท่านทั้งปวง แล้วปูนบ่าเหนือจหหารผู้ใหญ่ผู้น้อยโดย
ความชอบ จึงมอบหมายของม้าเฉียวยช่องจับได้มาเป็นแซลยันน์ให้แก่แขหัวอี้ยัน
คุณอยู่รักษาเมืองเตียงอัน ให้เตียงก์เจ้าเมืองเกงเตียวอยู่ช่วยราชการด้วย ใจโฉ
จัดแจงทหารบ้านเมืองเสร็จแล้ว ก็ให้ยกกองทัพกลับมาเมืองหลวง

ตอนที่ ๔๗

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้รู้ว่ามหาอุปราชมีชัยชนะแก่สังคม ยกกองทัพกลับมาแล้วมีความยินดีนัก เสด็จทรงรถอกมารับกองทัพถึงนอกเมือง แล้วจึงว่าแก่โจโฉว่า แต่นี้ไปเมื่อหน้า ถ้ามิได้ให้หากรอย่าให้เข้ามาเผาดุจหนึ่งทุนนาหั้งปวงเลย แม้เราสั่งให้หาเข้ามาเผา ก็ให้เห็นบกระบวนการนี้เข้ามาในที่เผา แล้วอย่าให้ถวายบังคมเป็นอันขาดที่เดียว

ฝ่ายโจโฉได้รับสั่งก็มิได้กำเริบใหญ่หลวงขึ้นกว่าแต่ก่อน กิตติศัพท์ก็ฟุ้งเพื่องประภูมิไปถึงเตียวพ่อเจ้าเมืองชันตง และเตียวพ่อคนนี้เป็นylan เตียวเหลง เตียวเหลงนั้นแต่ก่อนเป็นชาวเมืองเสฉวน ไปเที่ยวเรียนวิชาอยู่ ตำบลโนะเบงลัน ครั้นเรียนวิชาได้ชำนาญแล้วก็มาอยู่ในเมืองชันตง อาณาประชาราษฎรชาวเมืองผู้ใดจะเจ็บไข้ได้สาระทุกชั้นประการได้ก็เอาเป็นธุระช่วยท่านบุญรุ่งให้สำเร็จความประณานทุกประการ อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็นับถือไม่มาเป็นที่ควรจะ แม้รักษารโครคผู้ได้หายก็มิได้อาสั่งได ให้อาแต่ข้าวห้าดังไปคำนับบุชาครู ครั้นเตียวเหลงตายเตียวพ่อผู้หลานก็ได้วิชาการนั้น กระทำตามประเพณีสืบท่อมา อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็นับถือ ตั้งอยู่ในโอวาทบังคับบัญชาทุกประการ สมมุติให้เป็นผู้ใหญ่ เตียวพ่อ ก็สั่งสอนคนทั้งปวงให้กระทำการตามโอวาท ตั้งอยู่โดยปกติ มิได้เบียดเบียนกัน ถ้าผู้ใดกระทำการผิดจนสามครั้งก็มิได้อาโทช อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็อยู่เย็นเป็นสุขทุกหมู่มิลำนาน บรรดาแวนแควันอันขึ้นเมืองชันตงนั้นก็เกรงกลัวเตียวพ่อสิ้น และเจ้าเมืองชันตงนั้นก็คำนับนอบแก่เตียวพ่อ

ขณะนั้นเตียวพ่อแจ้งไปว่า โจโฉมีชัยชนะแก่ม้าเฉียวมิได้กำเริบใหญ่หลวงนัก กลัวจะยกทหารมาทำอันตรายแก่เมืองชันตง จึงให้หาคนทั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่า บัดนี้โจโฉเที่ยวปราบปรามบ้านเมืองทั้งปวงก็อยู่ในอันตรายสิ้นแล้วม้าเหงงเจ้าเมืองเสเหลียงนั้นแล้ว โจโฉก็ฆ่าเสียได้ ม้าเฉียวผู้บุตรนั้นก็แตกแก่

โจน ใจโนคิดการใหญ่หลวงกำเริบกว่าแต่ก่อน จะยกทหารมาตีอาเมืองขันตง เห็นอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงจะได้รับความเดือดร้อนนัก และเราจะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ซึ่งพระเจ้ายานเหลงอ่อง จะซ่องสุมทหารทั้งปวงคิดทำการต่อสู้โจน ป้องกันเมืองไว้มิให้เป็นอันตราย รักษาอาณาประชาราชภูมิให้อยู่เย็นเป็นสุข สืบไป ท่านทั้งปวงจะเห็นประการได้

ผู้ยมนาเจิงว่า ท่านคิดทั้งนี้ก็ด้อย เมืองขันตงผู้คนก็มาก อยู่ในโอวาท ท่านตั้งสิบหมื่น ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ก็จริง แต่ยังหาเท่าโจนไม่ ม้าเฉียวซึ่งแตกโจนมาบัดนี้ก็จะมาอาศัยเรา เห็นว่าศึกโจนจะยกมาถึงเมืองเราระเป็นมั่นคง ซึ่งจะคิดทำการต่อด้วยโจนนั้น ขอบจะไปตีอาเมืองเสฉวนทั้งสิบหัวเมืองให้ได้ก่อน ก่ำลังเราจะได้มากขึ้น ด้วยเล่าเจียงเจ้าเมืองเอ็กจิวซึ่งเป็นใหญ่ในเมือง เสฉวนนั้น ก็เป็นคนโลภอยู่ เห็นจะได้โดยง่าย แม้ได้สำเร็จแล้ว ท่านจึงตั้งตัว เป็นเจ้า เตียวพ่อได้ฟังดังนั้นหนีขอบด้วย จึงให้หาเตียวไอยเข้ามาปรึกษา ซึ่งจะคิดอ่านยกทัพไปตีเมืองเสฉวน

ฝ่ายเล่าเจียงเจ้าเมืองเอ็กจิวท่อนั้น เป็นคนอริกันมาแต่ก่อน ด้วยเล่าเอียงผู้บิดาเล่าเจียงถึงแก่ความตายแล้ว เล่าเจียงได้ขึ้นกินเมืองแทน จับอา茂ราดาเตียวพ่อไปฆ่าเสีย กลัวเตียวพ่อจะยกมาทำอันตรายจึงตั้งให้บังยี เป็นเจ้าเมืองป่าส หวังจะให้ค่อยรับทัพเตียวพ่อ ครั้นบังยีรู้ข่าวว่าเตียวพ่อคิด อ่านตราเตรียมกองทัพจะยกมาตีเมืองเสฉวน จึงให้ม้าใช้รับเอาข่าวไปแจ้งแก่ เล่าเจียง เล่าเจียงแจ้งดังนั้นก็กลัว จึงให้หาบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงมาปรึกษา

เตียวสังทิปรึกษาเจิงว่า ซึ่งเตียวพ่อจะยกมาทำอันตรายแก่เมืองเสฉวน นั้นอย่างวิตกาเลย ข้าพเจ้าจะเอาแต่ลื้นสามนิ้วอาสาไปต่อตัวเตียวพ่อ มิให้ยก มาทำอันตรายได้ เล่าเจียงได้ฟังก็แผลดูเตียวสัง เห็นรูปร่างต่าเตี้ย ศรีษะริดัง ผลมะตูม จมูกก็เพ็ດ พันก็เสี้ยม รูปไม่สมกับว่าจะก้มได้เช่น จึงถามว่า ท่านจะ คิดอ่านประการได้จริงว่าให้เข้าใจก่อน

เตียวสังจึงบอกว่า ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าโจนนี้เที่ยวปราบปรามขอขันตง สimaให้อยู่ในอ่านเจลั่น ทั้งอวนเสี้ยว อวนสุดนั้นก็กำจัดเสียได้ บัดนี้ม้าเฉียว บุตรม้าเหง้เล่าก็แตกโจน โจนมีทหารเป็นอันมาก ขอให้ตกแต่งเครื่อง

บรรณาการไปอ่อนน้อมค่านับใจໂฉ ข้าพเจ้าจะอาสาถือหังสือไปว่ากล่าวให้ใจโดยกกองทัพมาตีเมืองยันตง ถ้าเมืองยันตงเป็นศึกบดพันกันอยู่แล้ว ก็เห็นจะไม่ยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เราได้ เล่าเจียงเห็นชอบด้วยมีความยินดี จึงจัดแจงแต่งเครื่องบรรณาการกับหนังสือฉบับหนึ่งให้แก่เตียวสง เตียวสงกีลอบเขียนแผนที่เมืองเสฉวนถ้าวันถีทุกประการแล้ว ก็ไปเมืองญูトイผ่านเมืองเกงจิ่วไป

ขณะนั้นเองเบ่งแจ้งว่า เล่าเจียงใช้ให้เตียวสงคุมเครื่องบรรณาการไปค่านับใจໂฉ จึงแต่งให้คุณตามสอดแแนวพงกิจราชการดู ณ เมืองญูトイ ฝ่ายเตียวสงไปถึงเมืองญูトイแล้ว จะเข้าไปค่านับใจໂฉมิได้ ด้วยใจໂฉมิได้ออกว่าราชการ แต่ค่อยอยอยู่ถึงสามวันจึงให้คนใช้เอานื้อความเข้าไปแจ้งแก่ใจໂฉ ใจให้หาเตียวสงเข้าไปช้างใน เตียวสงค่านับแล้วจึงส่งหนังสือแลเครื่องบรรณาการให้แก่ใจໂฉ

ฝ่ายใจໂฉแจ้งในหนังสือนั้นแล้วจึงถามเตียวสงว่า เล่าเจียงนายท่านนั้นทลายปีแล้วมิได้ส่งเครื่องบรรณาการมาค่านับตามประเพณีด้วยเหตุอันใด เตียวสงจึงว่า เมืองเสฉวนเป็นทางไกลกันมาก ยกที่จะไปนานัก อันทั้งเมืองทั้งปวงก็เป็นเสี้ยนหมายยังมีราบคาบเป็นปรกติ กลัวใจผู้ร้ายจะคุ้มกันเข้าซ่างซิงสิ่งของบรรณาการในกลางทางจึงมิได้มา ใจໂฉจึงคาดเอาว่า ถูกเตียวปราบปารามหัวเมืองทั้งปวงราบคาบเป็นผาสุกแล้ว ใจที่ไหนยังมีอยู่อีกเล่า

เตียวสงจึงว่า ทิศใต้นั้นชุนกวนเป็นศัตรุของท่านก็ยังอยู่ ทิศตะวันตกเล่าก็เล่าปี ทิศเหนือนั้นก็เตียวพ่อ เมื่อข้าศึกของท่านยังอยู่ร้อนตัวฉะนี้เหตุไฉนจึงว่าปราบปารามหัวเมืองราบคาบแล้ว ใจໂฉได้ยินดังนั้นก็กราช พิศดูรุปร่างเตียวสงเห็นลักษณะทวยานช้ามิชอบอัชยาศัย ก็ลูกเข้าไปเสียช้างในที่ปรึกษาทั้งปวงจึงชวนกันว่าแก่เตียวสงว่า ท่านนี้หากอัชยาศัยมิได้ มาพุดสลักเอามหาอุปราชดังนี้ควรแล้วหรือ นี่หากว่าท่านนำเอารบรรณาการมาถวายแต่ทางไกลมหาอุปราชจึงมิอาจเอาโทษ ท่านร่วงออกไปเสียเร็ว ๆ เดิมอย่าอยู่ช้าเลย

เตียวสงจึงว่า ตัวเรานี้เป็นชาวเมืองเสฉวน จะพุด Jasing ได้ก็ตามซึ่งมิได้เอาเท็จมาเจรจาสอพลอเหมือนคนทั้งปวง เอียวสิ่วได้ฟังดังนั้นจึงคาดเอาว่า

รูปที่ ๑๒๒ เดียวส่งเจรจาให้ตอบกับอียาลิว

รูปที่ ๑๒๓ เล่าปี่พุดกับนังทอง ซึ่งแม้ เรื่องจะยกไปตีเมืองเสฉวน

ตัวเป็นชาวเมืองเสฉวนเจรจาແຕ່ລ້ວນີ້ອ່າງເຮັດໃຫຍ້ໄດ້ພູດປະຈົບປະແຈງເລົາ ເຕິວສົງເຫຼືຍວໜ້າມາດູເອີ້ວສົ້ວເທິນຽປ່ງກຳແລ້ມເປັນຄົນເຈົ້າປ່າງຢູ່ພາກທີ ຈຶ່ງເສັ່ນໄປວ່າ ທ່ານນີ້ຂ່ອໄຂ ມາຫຼາຍປະຕົ້ນໃຫ້ວ່າຮາຊການຝ່າຍໄຫນເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງອກວ່າ ເຮົ້ອເອີ້ວສົ້ວ ເປັນຫາວຸລັງຂອງມາຫຼາຍ

ເຕິວສົງຮູ້ວ່າເອີ້ວສົ້ວເປັນຄົນມີປ່າງຢູ່ ກິ່ງພູດຈາປາສະໜັບໂດຍສຸກາພເອີ້ວສົ້ວເທິນເຕິວສົງປະກອບດ້ວຍອັນຍາສີລັງແລ້ວ ກິ່ງພາກັນອອກໄປນ້ານ ຈັດແຈງໃຫ້ນັ້ນທີ່ສົມຄວຣແລ້ວຈຶ່ງວ່າ ເມືອງเสฉວນນີ້ແທນທາງໄກລກັນດາຣັນກ ທ່ານອຸທສ່າໜົມມາດູ່ເມືອງຫລວງໄດ້ ເຕິວສົງຈຶ່ງວ່າ ເປັນມ່ວາທ່ານນາຍໃຫ້ແລ້ວກິ່ງຈໍາເປັນ ຈຶ່ງວ່າທາງທາງຈະລຸ່ມ້າລຸ່ມເພັນກິ່ງຈໍາມາ ເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງຄາມວ່າ ເມືອງเสฉວນກູມືຫຼານເປັນປະກາຣໄດ

ເຕິວສົງຈຶ່ງອກວ່າ ອັນເມືອງเสฉວນນີ້ກູມືຫຼານກວ້າງຂວາງສຸກສນາຍແຕ່ກ່ອນເຮັດວຽກວ່າເມືອງເອົກຈົ້າ ທີ່ຄືໄຕ້ນີ້ມີແນ່ນໜ້າກິ່ງກົ່ງກົ່ງອູ່ ຝ່າຍທີ່ຄືເຫັນອັນນີ້ມີດ່ານເກີຍມົກືກ ທາງທີ່ຈະໄປມາດັບຂັ້ນແນກ ແລ້ມືອງນີ້ມີປົມຄະຫຼາດໄດ້ສາມພັນເສັ້ນ ມີຮະບັນພອໄກ້ຂັ້ນໄດ້ຍືນເສີຍ ທັ້ງໜ້າປາອາຫາຮາສາຮັດຈະບົນຽຽດ ເປັນທີ່ສຸກສນາຍຍິ່ງກວ່າຫ້າມືອງທັງປວງ ເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງຄາມວ່າ ທຸນນາງທັງປວງໃນເມືອງເສฉວນນີ້ມີສົດປ່າງຢູ່ທີ່ຈະທ່ານຸ້ນບ່າຮຸງໜ່າຍຜ່ອນຜັນກິຈການບ້ານເມືອງພຽກພ້ອມມາກອູ່ທີ່ຮ່ວມ ເຕິວສົງຈຶ່ງວ່າ ອັນຜູ້ຄົນທີ່ມີສົດປ່າງແລກທາຮທີ່ດີມີຜົມອັນນີ້ມາກກວ່າມາກ ມີຮູ້ທີ່ຈະພຽບແຕ່ໃຫ້ທ່ານຝັ້ງໄດ້

ເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງຄາມວ່າ ທຸນນາງທີ່ມີສົດປ່າງຢູ່ເໜືອນທ່ານວ່າຈະນີ້ມີສັກກິ່ດົນເຕິວສົງຈຶ່ງອກວ່າ ທຸນນາງທີ່ມີສົດປ່າງຢູ່ພິສດາກວ້າງຂວາງແລກອບໄປດ້ວຍຄວາມສັຫຍຸ່ງມີມັນຄົງທີ່ດີມີຜົມອັນນີ້ປະມານລັກຮ້ອຍທີ່ນີ້ ແຕ່ທີ່ປ່າງຢູ່ເປັນປະມານເໜືອນຫ້າພເຈົ້ານີ້ ແມ່ຈະເຂົາເກວຍໃປປະຫຼາກກົມືລື້ນ ເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງວ່າ ບັດນີ້ທ່ານເປັນທຸນນາງທີ່ໄດ້ ເຕິວສົງຈຶ່ງອກວ່າ ຫ້າພເຈົ້ານີ້ເປັນແຕ່ທີ່ປົກກາຜູ້ນ້ອຍດອກ ທາສົມຄວຣທີ່ຈະເປັນທຸນນາງເໜືອນເຫັນທັງປວງໄໝ ຕ້າວທ່ານນີ້ເປັນທີ່ອັນໄດ ເອີ້ວສົ້ວຈຶ່ງວ່າ ຕ້າວເຮົ້ານີ້ເປັນທຸນນາງສໍາຫວັນດີອັນຍຸ້ສິ່ງຂອງມາຫຼາຍປະຕົ້ນໄດ້ຕ້າວຈົດເຫຼືອທັງປວງເຕິວສົງຈຶ່ງວ່າ ຫ້າພເຈົ້າໄດ້ຍືນຫາລືວ່າສົ່ງທ່ານອູ່ວ່າມີສົດປ່າງຢູ່ ເຫຼື່ອໃຈນທ່ານມາເປັນທຸນນາງອກຕໍ່ແຫ່ງໜ່າຍໃນມາຫຼາຍປະຕົ້ນເລົາ ຄ້າຈະອຸທສ່າໜົມທ່ານຮາຊການໃນພະເຈົ້າເຫັນເຕີ້ ໄທີ່ໄດ້ເປັນທີ່ທຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ ຈະໄດ້ໜ່າຍທ່ານຸ້ນບ່າຮຸງເຈົ້າແພ່ນດິນຈະ

มีดีหรือ

เอียวล้วงได้ฟังดังนั้นก็อดสูแท้ใจจึงว่า ถึงตัวข้าพเจ้าอยู่ในมหาอุปราชนี้ เป็นชุมนุงนองการทำແเน่งก็จริง คนหั้งปวงก็ย่าเกรงนับถือเหมือนกัน ด้วยมหาอุปราชเป็นที่วางใจ มองทรัพย์สมบัติหั้งปวงให้วากล่าว แล้วก็มีความເืนດູ กรุณามาก สั่งสอนกิจการหั้งปวงเป็นนิตย์ คุณของมหาอุปราชหากสุดมีได้ เรา จึงภักดีอยู่ด้วย เตียวสองหัวเราะแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ อันมหาอุปราชนี้จะ รู้สึ่งได้ดียังนักก็หมายได้ ถึงจะรู้หนังสือแล้ววิชาการศิลปศาสตร์ในทางทหารก็เป็น แต่ประมาณ จะเอาวิชาลั่งไดมาสั่งสอนท่าน ท่านจึงมานับบุญยอคุณของ มหาอุปราช ทุกวันนี้หากว่าาสาหนหลังซ้ายค้าญจึงได้ตั้งตัวเป็นใหญ่

เอียวล้วงจึงว่า ท่านอยู่เมืองไกลมได้รู้ว่ามหาอุปราชนี้มีวิชาการแลกกล อาบายน้ำญญาガ้วงชวาง อันมหาอุปราชนายเราราษฎร์ ถ้าท่านจะครร เชิญแล้วจึง เรายจะเอาหนังสือของมหาอุปราชแต่งไว้ให้ใหม่ ชื่อว่าบังเต็กมาให้ดู แล้วก็หยินหนังสือนั้นมาส่งให้แก่เตียวสอง เตียวสองจึงอ่านดูเป็นเนื้อความสินสาม ข้อ ว่าด้วยการสังคมรมให้ตั้งค่ายแลจัดแจงพลทหารทัพบทัพเรือโดยขบวน จึงถามว่าหนังสือนี้มหาอุปราชเอาอย่างธรรมเนียมที่ไหนมาเขียนไว้ เอียวล้วงจึงว่า มหาอุปราชราชแต่งเอง เลียนคำโบราณเป็นธรรมเนียมไว้ หวังจะให้เป็นฉบับ สินไปภัยหน้า เหตุใดท่านจึงมาประมาทมหาอุปราชว่าสติปัญญาอ่อน ถ้าหา ปัญญาไม่ได้จะแต่งหนังสือนี้ไว้ได้หรือ

เตียวสองหัวเราะแล้วจึงว่า หนังสือเข่นนี้เด็ก ๆ ในเมืองเสฉวนอ่านแล่น คงอยู่ห้องเมือง เป็นคำโบราณผู้มีปัญญาแต่งไว้ก่อน เหตุใดท่านจึงว่ามหาอุปราช แต่งเองเล่า ลักษณะค่าเก่ามากว่า ปดได้ก็แต่ท่านให้ลงนับถือว่าดี เอียวล้วงจึงว่า หนังสือนี้มหาอุปราชคิดแต่งไว้เพื่อจะให้ปรากฏไปทราบเท่าล้านแผ่นดิน คน หั้งปวงก็แจ้งอยู่ เหตุใดท่านจึงว่าสำหรับเด็กอ่านแล่น แสร้งเอาความมิจริงมาว่า กกล่าวประมาทมหาอุปราชฉนั้น มีควร เตียวสองจึงว่า ท่านมิเชื่อคำก็ปิดหนังสือ เสียเด็ด เรายจะว่าให้ฟังแต่ปากเปล่า เตียวสองก็สาดสายให้ฟังด้วยໄວปัญญาอัน จำได้ ต้องกันกับหนังสือนั้นไม่ได้ไว้ plastics ลักษณะ

เอียวล้วงได้ฟังดังนั้น ก็รู้ว่าเตียวสองฉลาดจ้าไว้ได้ จึงว่าท่านนี้มีปัญญา

สามารถหลักแหลมนัก ได้ดูหนังสือของเรารึเดียว ก็จำได้ไม่ลืมเลย จะหาผู้ใด เสมอท่านก็เป็นอันยาก เตียวสงก์คำนับเอียวสิ้วแล้วว่า ท่านจะอยู่สำราญเดิม เราจะลาไปเมืองก่อนแล้ว เอียวสิ้วจึงว่า ท่านอย่าเพ้อค่วนกลับไปเมืองเลย จงยับยั้งอยู่ก่อน เราจะเข้าไปว่ามหาอุปราชให้พ่อท่านเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเที่ยนเต้ ให้จงได้ เตียวสงมีความยินดีรับคำแล้วคำนับลาไปทือญ

เอียวสิ้วจึงเข้าไปหามหาอุปราชว่า เหตุใดเมื่อก้มมหาอุปราชชี้โทรศ เตียวสงหนักหนา ใจฉันจึงว่า มันจะราหายานช้ามีความยำเกรงเรามา เราจึงโทรศ เอียวสิ้วจึงว่า เมื่อครั้งยังอ่อนเหตุใดท่านจึงอดใจได้ แต่เตียวสงเพียงนิดควร หรือมิอดใจเล่า ใจฉันจึงว่า อันยิ่งนั้นเป็นคนมีสติปัญญาปราภูอยู่ เรายังสร้าง อดใจเสีย เพราะกลัวความครหาในทาง เตียวสงนี้มันเป็นคนรูปปั้วทรัลักษณ์ หาสติปัญญาไม่ได้ จะอดให้มันนั้นจะต้องการอันใด เอียวสิ้วจึงว่า มหาอุปราช อย่างประมาท เตียวสงนี้ช้าพเจ้าเห็นว่ามีสติปัญญาสามารถนัก เมื่อกันนี้ช้าพเจ้า เอาหนังสือซึ่งท่านแต่งไว้นั้นให้ดูอ่านทีเดียว ก็จำได้ลื้น เป็นคนหลักแหลมอยู่ แล้วว่าหนังสือนี้เป็นคำใบ Razan เด็ก ๆ ในเมืองเศ眷อ่านแล้วเป็นอันมาก ใจฉัน ได้ฟังดังนั้น ก็โทรศ จึงว่าคนแต่ก่อนมาบอกเรารือกหามา เมื่อหนังสือนี้ของเรา แต่งต้องกันกับคำใบ Razan และจะเอาไว้เพื่อประโยชน์อันใด ก็ให้เรียกเอาหนังสือ นั้นมาฉีกเผาไฟเสีย

เอียวสิ้วจึงว่า เตียวสงนี้เป็นชาวบ้านนอก ขอมหาอุปราชพาเข้าไปเฝ้า พระเจ้าเที่ยนเต้ ให้ได้เห็นในพระราชฐานอันประกอนไปด้วยสั่งราชศิริเป็นที่ศัตรู ยำเกรง ให้กลัวอันภาษาของท่านจงได้ ใจฉันจึงว่า เตียวสงเป็นชาวบ้านนอก จะด่วนพาเข้าไปเฝ้าไม่ได้ ถ้ากระนั้นเวลาพรุ่งนี้เราจะเอาทหารออกไปปั้วมหัตที่ สนามกลางแปลง ท่านจะพาเตียวสงออกไปดูให้เห็นฝีมือทหารเรา จะได้ออกไป เล่ากันในเมืองเศ眷ให้ปราภูเลื่องลือไป แล้วเราจะเกณฑ์ทหารยกไปตีเมือง กังตั้ง ถ้าได้ก็สมคบแก่จะเลียยกไปตีเมืองเศ眷ทีเดียว

เอียวสิ้วรับคำแล้วคำนับลาออกจากที่อยู่ ครั้นเวลาเข้าเอียวสิ้วจึงพา เตียวสงออกไปดูทหารทั้งปวงซ้อมหัดกัน ขณะนั้นใจฉันเกณฑ์ทหารที่มีฝีมือ เรียกว่าทหารเลื่อนน้อยออกไปถึงห้าหมื่น แต่ล้วนแต่งตัวใส่เสื้อห่มเกราะขี้ม้าถือวัว

แล้วหันซ้ายขวาโดยขบวนเข้าสู่รับซ้อมหัดกันอลม่านอึกเกริกอยู่

ใจฉันเห็นด้วยสูงแห่งหน้าฤทธิ์ทารหั้งป่วง จึงให้เรียกเข้ามาใกล้แล้วก็
ถามว่า ทหารในเมืองเสฉวนเหมือนทหารของราชานี้มีหรือไม่ เตียวสูงบอกว่า
อันเมืองเสฉวนนั้น จะได้ซ่องสุมผู้คนหัดปรือทหารหั้งป่วงยกไปปราบปราม
บ้านเมืองเหมือนฉันนี้หามได้ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น อันประเพณีเมืองเสฉวนปราบ
ปรามชาศึกซึ่งเป็นสี้ยันหนามนั้น ต้องถือเอาความสัตย์สุจริตเป็นเบื้องหน้า

ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ในขอบขัณฑ์สีมานี้เราเลิ่งดูมิได้เห็นผู้ใด
ที่จะมีทหารเหมือนเรา บรรดาบ้านเมืองหั้งป่วงซึ่งขัดแข้งมิได้คำนับต่อเราแน่น
จะอุปมา ก็เหมือนหย่อมหญ้า ถ้าจะยกทหารไปแห่งใดก็จะเหยียบเสียเป็นผง
คลี ผู้ใดมิอาจต่อตัวทหารเราได้ เม้มัจฉีเมืองไห่ก็ได้เมืองนั้นห่านรู้หรือไม่
เตียวสูงจึงว่า ซึ่งมหาอุปราชยกกองหัพไปปราบปรามบ้านเมืองหั้งป่วง ไปทิศไห่
ชนะกิคันน์ เขาเลื่องลืออึกเกริกหั้งแผ่นดินว่า ห่านมีวิชาชำนาญศักดิ์กันมีครั้ง
เมืองปักกี้อี้ยงรบกับลิโป้ เมืองอ้วนเชียรบกับเตียวลิ้ว เมืองกังตั่งรบกับจิวยี่
คำบลหัวหงายพบกับกวนอู แล้วตัดหนวดถอดเกราะเสียที่ด่านทางกวนนั้นก็
ครั้งหนึ่ง เป็นสี้ครั้งด้วยกัน ข้าพเจ้าก็รู้อยู่ว่าหาไครสูดีไม่

ใจฉันได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงค่าว่าอ้ายหาชาติไม่ มันมาเจราลำเลิกกฎ
ฉันนี้หากาความย่าเกรงมิได้ ก็สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย เอียวลิ้วจึงห้ามว่า ซึ่ง
เตียวสูงเจรจาทายน้ำชาต้อมหาอุปราช จะให้เอาตัวไปฆ่าเสียนั้นก็ชอบอยู่ แต่เห็น
ว่าเตียวสูงนี้เป็นแขกเมืองมา ถ้าห่านมีอดโภชให้เสียแล้ว กิตติศักดิ์นั้นก็จะ
ระบือไปทุกเมือง ซึ่งผู้ใดจะมาคำนับห่านสินไปภายหน้านั้นก็จะมีความรังเกียจอยู่

ใจฉันได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย แต่ไทยยังมิสนใจ จึงสั่งให้ทหารเอาตะบอง
ໄลต์เตียวสูงออกไปเสีย เตียวสูงวิงหนือกมัดแจงตัวรับหนึ่นไปในวลากลางคืน
จึงคิดว่าตัวกูจะเอาเมืองเสฉวนมาออกแก่ใจฉัน ควรหรือมาทำทายน้ำชาต้อกอิก
เล่า เมื่อกูจะมา ก็ได้ว่าแก่เล่าเจี้ยงไว้เป็นเชือใหญ่ และบันทึมิสมเหมือนปากกว่า
จะกลับไปคนหั้งป่วงก็จะหัวเราะเยาะเล่น ผิดก็จะไปหาเล่าปี่ ณ เมืองเกงจิว
ฟังแบบคายเล่าปี่จะคิดตีรายประการใด จะได้คิดอ่านผ่อนผันเมื่อภาษาหลัง
เตียวสูงคิดแล้วก็ขับม้าพาทารับไปเมืองเกงจิว พอกองเบี้งรู้ซ่าก็ใช้จูลงคุม

ทหารห้าร้อยอภิมารัน จูลงย่อตัวลงค่านับแล้วถามว่า ท่านนี้หรือซื่อว่าเตียวสง ชาวดูงเมืองเสฉวน เตียวสงรับคำแล้วถามว่า ท่านนี้ซื่อจูลงหรือ จูลงก็รับคำว่า ข้าพเจ้านี้แล้วซื่อจูลง ต่างคนต่างลงมาจากม้า

จูลงจังว่า เล่าปี่นายข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าท่านอุตส่าห์มาแต่เมืองไกล เห็นว่า ผู้คนหั้งปวงเห็นดีเห็นดีอยเมื่อยล้ามานัก จึงให้ข้าพเจ้าคุณของเลี้ยงอภิมารัน ท่าน ให้หยุดพักกินอยู่ให้สบายนแล้วจึงพาเข้าไป เตียวสงได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึง หยุดอยู่ จูลงก็ให้ทหารแต่งโศะเลี้ยงดูกันตามประเพณี เตียวสงจังคิดในใจว่า เล่าปี่นี้มีใจอารีรักคนผู้มีสติปัญญาจริงเหมือนค่าเชาว่า ครั้นกินโศะล่าเริ่งแล้ว จูลงก็พาเตียวสงมาถึงที่สำนักแขกเมือง กวนอุคุณทหารร้อยหนึ่งมาอยรับ ครั้นเห็นเตียวสงมาถึงก็ให้ตีฆ้องกลองแลม้าล้อรับ แล้วเข้าไปค่านับว่า เล่าปี่พ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมาแต่เมืองไกล ก็ให้ข้าพเจ้าอภิมารจัดแจงที่สำนักให้อยู่ให้สบายน เตียวสงก็หยุดพักอยู่ในที่นั้นคืนหนึ่ง

ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอุและจูลงก็พาเตียวสงมาทางประมานห้าสิบเส้น พอพบเล่าปี่แขงเบง บังทองคุณทหารอภิมารันค่านับเตียวสงแล้วจังว่า แต่ก่อน ก็ได้ยินเชาสารเสริญถึงท่านอยู่ ว่ามีสติปัญญามาก ครั้นจะไปสันหนาด้วย ท่านก็เป็นหนทางกันดาร ท่านมาบัดนี้เป็นบุญหนักหนา ขอเชิญท่านเข้าไปเมือง เกงจิวจะได้สันหนาด้วยกัน เมื่อนท่านอาสาข้ามาให้เรา กิน ซึ่งขอบกระหาย อยากก็จะคลาย เล่าปี่ก็พาเตียวสงเข้ามาในเมืองจัดแจงให้นั่งที่สมควร จัง แต่งโศะเลี้ยงแล้วก็พูดจากันตามประเพณี

เตียวสงเห็นเล่าปี่พูดจาแต่เนื้อความอื่น มิได้ว่าเนื้อความถึงเมือง เสฉวนจึงแกล้งถามว่า ท่านมาอยู่เป็นใหญ่ในเมืองเกงจิวนี้มีเมืองชื่นสักกี่หัวเมือง แขงเบงจึงชิงบอกว่า เมืองเกงจิวนี้นายของเราร้อยมีชุนกวนเจ้าเมืองกังตั่งอยู่ดอก มิได้เป็นลิทธีของตัว ด้วยนายเราเป็นน้องเชยชุนกวน เชาเสียมิได้ก็จำใจให้อยู่ ทุกวันนี้เขาเก็บเวียนมาทางจะเอาคืน ร้าคัญใจมิรู้ที่จะผ่านผันแปร เตียวสงจังว่า อันเมืองกังตั่งนั้นมีหัวเมืองเอกถึงหกหัวเมือง หัวเมืองตรีก็มีถึงแปดสิบเอ็ด หัวเมือง สารพัดจะบริบูรณ์ทุกสิ่ง ผู้คนก็มากยังไม่มีอิ่มใจหรือ แต่เมืองเกงจิว เท่านี้ยังฝ่าทางอยู่อีกเล่า บังทองจังว่า นายเรานี้ก็เป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียงเต้

แต่เมืองเมืองหนึ่งก็ไม่มีอยู่ จะตั้งตัวก็มิได้ กลับไปปังอยู่เมืองเช้ายุ่งให้คัตรูบังคับใช้ชนนี้ก็หาพอที่ไม่เลย

เล่าปี่จึงว่า ท่านหันสองอย่างว่าเลย วานาข้าพเจ้าน้อยตามแต่บุญเดิม แต่เพียงนี้ก็เป็นสุขอยู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะเป็นใหญ่ให้เกินวานาดอก เดียวสังจังว่า ตัวท่านก็เป็นเชือสายของพระเจ้าเทียนเต้ ผู้คนหันปวงก์สรรเสริญ มีความรักใคร่มาก อาย่างแต่จะซิงเอามีองเงงจิ่วเท่านี้เลย อันวานาท่านถึง ตั้งตัวเป็นเจ้าแทนพระเจ้าเทียนเต้ ก็คงจะทำมีครานินทำไม่ เล่าปี่ยกมือขึ้นคำนับ แล้วจึงห้ามว่า ท่านจะได้อีกดูเดิมอย่างว่าเลย เกินวานาเรานักหากาสมควรไม่ เล่าปี่แกลงชวนพุดแต่เนื้อความอื่นถึงสามวัน แล้วเดียวสังคำนับลาจะกลับไป เมืองเสฉวน เล่าปี่ก็คุณหารอกมาส่งถึงนอกเมือง แล้วก็ให้แต่งโถะเลี้ยง

เล่าปี่จึงว่า ท่านมาถึงเมืองเงงจิ่ว ข้าพเจ้าได้ซักชวนท่านไว้ถึงสามวัน ได้สันหนาด้วยกันก็มีความสนหาย บัดนี้ท่านจะจากข้าพเจ้าไปแล้ว เมื่อไรเราจะ ได้พบกันอีกเล่า ว่าแล้วเล่าปี่กระทำร้องไห้ เดียวสหันดันนี้ก็คิดอีกดูเล่าปี่ นักจึงว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้ก็คิดว่าจะคร่ามาอยู่ด้วยท่านให้ใช้สอย แต่ว่ายัง มิได้ห่วงทีชอบกลเลย อนึ่งท่านจะตั้งอยู่ในเมืองเงงจิ่วนี้ก็เห็นจะไม่เป็นทีมั่นได้ ด้วยฝ่ายตะวันออกนั้นชุนกวนก็เป็นคัตรู ข้างทิศเหนือเล่าโจโฉก็จะมายাযี ที่ไหนจะมีความสุข เมื่อท่านอยู่ในกลางใจไฟ เล่าปี่จึงว่า เรายังรู้ว่าจะอยู่ใน เมืองเงงจิ่วนี้มีสนหาย แต่ทว่าจนใจด้วยทุกวันนี้ไม่มีที่จะเลิ่งเหินที่ไหนจะเป็นที่ อาศัยได้ เดียวสังจังว่า อันเมืองเสฉวนนั้นภูมิฐานก็กว้างขวาง ผู้คนก็มาก ข้าวปลาอาหารสารพัดจะบริบูรณ์ ผู้มีสติปัญญาหันปวงก์นับถือท่าน ว่ามีใจ อาธารอบครอบประภาก猷 แม้จะยกทหารไปตีเมืองเสฉวนนั้น แต่ซึ่มือไปก็จะได้ โดยง่าย มิพักลำบากแก่ทหารหันปวง เห็นจะตั้งอยู่เป็นสุขได้

เล่าปี่จึงว่า อันแล้วเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนก็เป็นเชือสายพระเจ้าเทียนเต้ แล้วก็ได้ทำนุบำรุงอาณาประชาราชภูมิแต่ก่อน ผู้อื่นหรือจะอาจะไปทำร้ายได้ เดียวสังจังว่า ท่านวันนี้ก็ชอบอยู่ ข้าพเจ้าก็มิใช่เป็นคนขายเจ้า แต่ว่าได้มารับ ท่านแล้วก็มีความเอ็นดู จึงบอกต้นลึกหนักเบาหันปวงนี้ให้แจ้ง ด้วยเล่าเจี้ยงนั้นเป็น เชือวงศ์ก็จริง แต่เป็นคนโลเลหาสติปัญญาไม่ แล้วก็ไม่รู้จักเลี้ยงคนดี อนึ่ง

เตียวฟ้ออยู่ฝ่ายเหนือนั้นก็จะมาทำอันตราย ผู้คนทั้งปวงก็เรววนแต่จะเอาใจออกทาง ถ้าเมื่อนำห่านและน้ำยกลไปก็เห็นคนทั้งปวงจะมีความยินดี จะเข้าหาทำเป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้ามานัดนี้ ก็ประณาจะเอาเมืองเสฉวนไปให้แก่โจโฉ เห็นใจให้อ้ายศัตรูแผ่นดินนั้นโอหังถือว่าตัวดี ลบหลู่ผู้มีสติปัญญาเสีย ข้าพเจ้าจะยกเมืองเสฉวนให้ก็หากต้องการไม่ ข้าพเจ้าจึงแรมมาหาทำนองหัวใจนี้ ขอให้ทำนิดผ่อนผันดูเกิด ถ้าได้มีองเสฉวนแล้วก็จะได้คิดอ่านทำการ เอาบ้านเมืองทั้งปวง เห็นจะได้เป็นใหญ่เมื่อความประณาน แม้ทำนเต็มใจจะเอาเมืองเสฉวนมั่นคงจริง ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระทำการช่างในมีให้ชัดสน แต่บัดนี้ยังมีได้แจ้งว่าทำนจะคิดทำการเป็นประการใด

เล่าปี่จงว่า ทำนว่าหั้นนี้ก็ขอบใจหนักหนา แต่ว่าเราจินใจด้วยเล่าเจียงนี้ ก็เป็นแซ่เดียวกัน ถ้าเรายกไปทำร้าย คนทั้งปวงจะมีชวนกันติดินนิทารหรือเตียวสงจึงว่า อันธรรมดาก็ตามเป็นชาญ เมื่อประณานจะเป็นใหญ่ เมี้ได้ทีที่ไหนก็จะทำการที่นั้น อันจะคิดรังรองอยู่กลัวแต่ความนิทาฉบนี้ นานไปเมื่อหน้าเป็นของผู้อื่นแล้ว จะคิดอ่านทำการต่อภัยหลังก็จะมีได้ความเดือดร้อนเสียใจอยู่หรือ เล่าปี่จงว่า ทำนแมตตาสั่งสอนเรหั้นนี้คุณหนักหนา แต่ว่าเมืองเสฉวนนี้เราก็แจ้งอยู่ว่าลุ่ทางกันดการเป็นซอกหัวยชารเชา จะเดินเทินนี้ยากลำบากนัก ม้าลายจะไปก็ชัดสน ซึ่งจะคิดอ่านทำการนั้น จะอุบายผ่อนผันประการได้ดี

เตียวสงจึงแหวกอกเสือชักເວແພນที่เมืองเสฉวนส่งให้เล่าปี่แล้วว่า ทำนไม่เข้าใจทางที่จะไปมาในต่ำบลเมืองเสฉวนนั้นก็จะพิเคราะห์ดูแผนที่นี้เกิดซึ่งน้ำทำข้าวปลาอาหารแห่งใดจะชัดสนหรือบริบูรณ์ในต่ำบลใดนั้นก็มีอยู่สิบ ทุกประการ อนึ่งในเมืองเสฉวนนั้น เพื่อนรักของข้าพเจ้ามีสองคน คนหนึ่งชื่อหวดเจ้ง คนหนึ่งชื่อเบี้งตัด ส่องคนนี้ก็เป็นที่ไว้ใจได้ ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวก็เห็นจะไม่ชัด ถ้าหวดเจ้ง เบี้งตัดมาถึงทำนแล้วก็จะปรึกษาหารือกันเกิด อย่าคิด สองสัยสิ่งใดเลย เล่าปี่ยกมือขึ้นคำนับแล้วจงว่า ซึ่งทำนบอกกล่าวแนะนำให้หั้นนี้ คุณหากสุดมีได้ แม้สำเร็จราชการแล้วก็จะแทนคุณทำนให้ถึงขนาด เตียวสงจึงว่า ตัวข้าพเจ้านี้มีความประณานจะหมายที่ดีมีน้ำใจอารือบคอบก็ได้เหมือนใจถึงมาตราว่ารู้สิ่งใดเป็นการลับก็มีควรที่จะอ้าไว้ จำจะบอกออกให้สิ้น ที่จะตั้งใจ

ห้ามท่านทดลองคุณนั้นหมายได้ ว่าดังนั้นแล้วก็คำนับลาไป ของเบ็งก์ให้กวนอุคุມทหารไปส่งทางประมาณร้อยเส้นแล้วก็กลับมา

ครั้นเตียวสองมาถึงเมืองเสฉวนแล้ว ก็แวะไปหาหัวดเจ้งเพื่อรักสนใจ กันก่อน จึงเล่าเนื้อความซึ่งโจโฉทำทายบช้านั้นให้ฟังทุกประการ แล้วว่าอันโจโฉนั้นที่เรหั้งปวงจะไปอยู่ด้วยประสงค์จะเอาความสุข เห็นจะได้แต่ความทุกษ์ อีก ซึ่งจะเอาเมืองเสฉวนไปให้ก็หากความต้องการไม่ บัดนี้ข้าพเจ้ายกให้เล่าปี่เสียแล้ว จึงกลับมาปรึกษา ห่านจะเห็นประการใด

หัวดเจ้งได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจังว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะไปอยู่ด้วยเล่าปี่ เพราะเห็นว่าเล่าเจียงนี้เป็นคนหาอาการไม่ บัดนี้ห่านสมควรไปอยู่ด้วยเล่าปี่ เอาเมืองเสฉวนไปยกให้ ก็เหมือนนำใจข้าพเจ้าคิดแล้ว เราจะรังเกียจกันสิ่งใดเล่า พอบรังสรรค์เช้ามาถึงจังหวะ ห่านหั้งสองพูดจากันนี้ข้าพเจ้ารู้น้ำใจแล้ว ชราอยจะเอาเมืองเสฉวนไปยกให้ผู้อื่นเสีย เตียวสองจังว่า ห่านว่าหั้งนี้ถูกน้ำใจเราหั้งสองอยู่แล้ว แต่ว่าห่านมีปัญญาจงหายดูว่าเราจะยกให้แก่ผู้ใด บังตัดจังว่า อันเมืองเสฉวนนี้จะยกให้ผู้อื่นนั้น เราเล็งดูแล้วหาเห็นสมควรกับผู้ใดไม่ เห็นสมควรจะยกให้แก่เล่าปี่ผู้เดียว เตียวสอง หัวดเจ้ง บังตัดสามคนก็ตอบมือหัวเราะหันพร้อมกัน ต่างคนก็ต่างพูดจากันไป เตียวสองจังว่า เราหั้งสามก็เห็นด้วยกันแล้ว อย่ากระนั้นเลย เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาเล่าเจียง จะว่าให้เล่าเจียงให้ห่านหั้งสองไปหาเล่าปี่ ณ เมืองเกงจิ่ว หัวดเจ้ง บังตัดก็รับคำเตียวสอง เตียวสองก็เข้าไปหาเล่าเจียง เล่าเจียงถามว่า ห่านไปเมืองหลวงได้ข้อราชการมา ประการใดบ้าง

เตียวสองจังว่า ข้าพเจ้าไปเมืองหลวงนั้นหวังจะป้องกันอันตรายมิให้มาถึงเมืองเราก็ไม่สมความคิด ด้วยโจโฉนั้นเป็นศัตรูแก่แผ่นดิน มีน้ำใจอันทายบชานัก อันความชั่วของโจโฉจะพรมนามิรู้สิ้น บัดนี้ก็มีน้ำใจกำเริบจะมาทำร้ายแก่เมืองเราก็ เล่าเจียงจังว่า ถ้ากรณั้นจะคิดประการได้ดี เตียวสองจังว่า ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า เล่าปี่กับห่านเป็นแซ่เตียวกัน และขณะเมื่อจิวยี่แพ้หพโจโฉ แปดสิบสามหมื่นเสียที่ปากอ่าวเมืองกังตั่งนั้น เล่าปี่ก็ได้ช่วยทำการจึงสำเร็จ โจโฉก็กลัวปัญญาความคิดเล่าปี่อยู่ แต่พอออกชื่อเล่าปี่ก็ถูเหมือนชักจูงจาก

จากตัว จะสา袍ไรแก่เตียวพ่อที่จะมิกลัวเล่าปี่ ขอให้ท่านคิดอ่านไปเป็นไมตรีด้วยตามประเพณี ก็จะได้ช่วยป้องกันเมืองเรา เตียวพ่อจะไม่ทำร้ายได้เล่าเจียงจึงว่า อันท่านว่าหั้งนี้ก็ต้องน้ำใจเรา แต่เรายังด้อยกว่าที่จะไปเป็นไมตรีกับเล่าปี่นั้นก็นานแล้ว บัดนี้ท่านว่าก็เห็นด้วย แต่หากที่จะใช้ให้ผู้ใดใน

เตียวสังจึงว่า ซึ่งจะให้ถือหนังสือไปถึงเล่าปี่นั้นเห็นแต่หัวเด้ง เมืองตัดสองคนนี้จะได้ราชการเป็นมั่นคง เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้หาหัวเด้ง เมืองตัดเข้ามา แล้วแจ้งเนื้อความให้ฟังทุกประการ จึงให้แต่งหนังสือเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเล่าเจียงผู้น้องขอคำนับมาถึงเล่าปี่ผู้พี่ ด้วยทุกวันนี้ข้าพเจ้ามิใจร้ายลึกอยู่ แต่ทว่าเป็นทางกันดารยกที่จะไปมา ครั้นจะจัดแจงสิ่งของมาคำนับตามประเพณีก็มิทันที่ ซึ่งมิบังควรประการใดนั้นขอท่านได้อุดโทษข้าพเจ้า เถิด ด้วยบัดนี้เตียวพ่อคิดการใหญ่หลวงนัก จะมาทำร้ายแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาที่จะเห็นเมื่อได้ หวังจะพานักแต่ท่านผู้เดียว โดยโบราณว่าไว้ว่าสิบผู้อื่นมิเท่าแซ่เดียวกัน ขอท่านได้ออนุเคราะห์แก่ข้าพเจ้า อย่างให้ได้ความอัปยศแก่เตียวพ่อนั้นเลย ครั้นแต่งหนังสือเสร็จแล้ว ก็ส่งให้หัวเด้งจะให้ถือไปหาเล่าปี่ แล้วจึงได้เบ่งตัดคุณทหารห้าพัน ส่งให้ยกออกไปอยู่กลางทางคอຍรับเล่าปี่ ถ้าเล่าปี่มาถึงเมื่อใดก็ให้เชญเข้ามาในเมืองเสฉวน

ขณะนั้นอุยกวนชาวเมืองเสหลงเป็นที่ปรึกษา รู้ว่าเล่าเจียงจะให้หัวเด้งถือหนังสือไปคำนับเชญเล่าปี่ดังนั้น จึงวิงเหงื่อห่วงตัวมาถึงจังร้องว่า เหตุใดท่านมาเชือถือถ้อยคำเตียวสังนี้ จะเอามีองเสฉวนหั้งสิบอีดหัวเมืองไปให้แก่ผู้อื่นเสียเล่า เตียวสังได้ยินก็ตกใจนั่งตะลึงอยู่ เล่าเจียงจึงว่า เป็นไนนท่านมาว่าดังนี้ ไม่รู้หรือว่าเล่าปี่นั้นเป็นแซ่เดียวกันกับเรา ซึ่งให้ไปเชญมาหั้งนี้ก็หวังจะให้ช่วยป้องกันบ้านเมือง จะได้อยู่เย็นเป็นสุขสิบไป ท่านจะเห็นประการใดจึงว่าฉะนี้เล่า

อุยกวนจึงว่าท่านว่านี้ก็ชอบอยู่ ด้วยเล่าปี่กับท่านเป็นแซ่เตียวกันก็จริงแต่ว่าเป็นคนเจ้าปัญญา ความคิดแบบคายันน้ำมาก เหมือนหนึ่งเสือเผ่าจำศิล แสร้งทำน้ำใจอาธีรอบคอบให้คนนับถือลือชาปราภู เห็นแต่ภายนอกมีรูรักว่าดี อันน้ำใจเล่าปี่นั้นคด ประการหนึ่งเล่าปี่ก็มีขึ้นเบ้และบังทองเป็นที่ปรึกษา และ

กวนอุ เตียวหุย จูลง อุยເໝີນ ชອງທອງເປັນທຫາຮເອກມືສິມົມືເຂັ້ມແຂງນັກ ວັນທຸນ ຈະໄທໄປຮັບເລຳປຶ່ມາໄວ້ໃນເມືອງເສດວນນີ້ທີ່ໄທນເລຳປຶ່ມະຍອມເປັນຜູ້ນ້ອຍ ຈະເອາ ຮາຊສີໍ່ມາໄວ້ໃນກຽງຈະໄດ້ຫົວ ອັນເມືອງເສດວນຈະມີເຈົ້າເມືອງເປັນສອງນັ້ນ ກີ່ເໝືອນຫັ້ງນໍ້າມັນຍູ້ໂຮງເຕີວກັນເຫັນຈະອູ່ມີໄດ້ ຊະຮອຍເຕີວສົງນີ້ຈະແວ່ໄປເມືອງ ເກງຈົ່ວພຸດຈາໄທກົດກາສັງຄູກັນເລຳປຶ່ແລ້ວ ຈຶ່ງກລັບມາວ່າກລ່າວລ່ວງທຸນໄທ້ເສີຍ ເມືອງແກ່ຜູ້ອື່ນ ຂອໃຫ້ທຸນຈັບຕັ້ງເຕີວສົງຜ່າເສີຍຈຶ່ງຈະຫອນ ວັນເມືອງເສດວນນີ້ເໝືອນ ທີ່ນີ້ອິນກູ່ເຫຼາຍູ້ ທຸນອຍ່າວິທກວ່າຜູ້ໄດ້ຈະມາກໍາທ່າຍໄດ້ ເຮົາຈະຫ່ວຍສຸມທຫາຮໃຫ້ພວ່ມ ແລ້ວຈະຍົກໄປກໍາຈັດເລຳປຶ່ເສີຍ

ເລຳເຈັ້ງຈຶ່ງວ່າ ທຸນວ່າດັ່ງນີ້ກີ່ຄວາມຮອຢູ່ ແຕ່ດ້າໂຈໂຄກັບເຕີວຟ່ວ່າຈະຍາກມາທ່າ ວັນຕຣາຍ ເຮົາທຸນຈະຄືດປະກາດໄດ້ເລຳ ອູ່ກວນຈຶ່ງວ່າ ສົ່ງຈະປ້ອງກັນໂລໂໂນແລ້ ເຕີວຟ່ວ່ອນັ້ນເຫັນຈະໄມ່ຍາກນັກ ດ້າໂຈໂຄແລ້ເຕີວຟ່ວ່າຈະຍາກມາ ເຮົາຈະແຕ່ງທຫາຍກໄປຮັກຫາດ່ານທາງປ້ອງກັນໄວ້ໃຫ້ມັ້ນຄົງ ອຍ່າໃຫ້ເຂົ້າມາໄດ້ ກີ່ຈະເນື່ອທຸນໜ່າຍໃຈກົດລັບໄປ ເອງ ເມືອງເສດວນກີ່ຈະເປັນສຸຂອຍູ້

ເລຳເຈັ້ງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ຈຶ່ງວ່າ ວັນຊ່ວມດາຄີກມາຕິດເມືອງຈວນຈະໄດ້ແລ້ວຈະ ດອຍເສີຍນັ້ນກີ່ທ່າມອຍ່າງໄມ່ ແກ້ມືອນພັບລົງລາມໄໝມີຕົດໜົມຕ້ວັນຈັກຊ່ວຍູ້ແລ້ວຈະມີ ຕັບເສີຍ ແລະຈຶ່ງຍູ້ໃຫ້ພັບລົງຕັບເອງນັ້ນໄດ້ຫົວ ດ້ວຍຄໍາວັນນີ້ເຮົາມີເອາເປັນຄຽງ ທຸນອອກໄປເສີຍເດີດ ອອງລຸຍເຫັນດັ່ງນີ້ຈຶ່ງທ້າມວ່າ ທຸນມາເຊື່ອພັ້ງດ້ວຍຄໍາເຕີວສົງ ນັ້ນເໝືອນທີ່ນີ້ທ່ານກົມາໄສດ້ວ້າ

ເລຳເຈັ້ງຈຶ່ງວ່າ ສົ່ງເຮົາຈະໄປເຫັນເລຳປຶ່ມາບັດນີ້ ກີ່ຫວັງຈະໄຫ້ຊ່ວຍຮັກຫາ ບ້ານເມືອງ ເຫຼຸດຈຶ່ງວ່າຈະມີກັຍເລຳ ອອງລຸຍຈຶ່ງວ່າ ເຕີວຟ່ວ່ອນີ້ດີ່ຈະເປັນຄັຕຽງທຸນ ກີ່ເໝືອນກັບຫຼຸດສິວວັນເປັນທີ່ກາຍກາຍນອກ ແຕ່ຈະເຂົ້າເລີນສະກິດເສີຍກີ່ຈະຫາຍໄປ ວັນລຳປຶ່ຈະເຂົ້າມາຕັ້ງຍູ້ໃນເມືອງນັ້ນ ແກ້ມືອນວັນໂຮຄວັນເປັນຍອດຊື້ນໃນອກ ຍາກທີ່ຈະຮັກຫາໄດ້ ດ້ວຍເລຳປຶ່ນນີ້ເປັນຄົນອກຕັ້ງຄູນ ມີໄດ້ຮູ້ຈັກຄຸນຄົນ ໂຈໂລເວາໄປເລື້ອງໄວ້ ຍັງກລັບຄົດຮ້າຍແກ່ຜູ້ມີຄຸນ ແລ້ວໄປອາຄີຍຫຸນກວນເລຳກີ່ສົງເອາເມືອງເກົງຈົ່ວ ມີໄດ້ ສ້ອງຕຽງຕ່ອຜູ້ໄດ້ ສົ່ງທຸນຈະໄວ້ໃຈເລຳປຶ່ແລ້ວຮັບເຂົ້າມາໃນເມືອງນີ້ ນ່າຈະເກີດວັນຕຣາຍ ເປັນມັ້ນຄົງ

ເລຳເຈັ້ງໄດ້ພັ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ຕາວດເອວ່າ ເລຳປຶ່ເປັນແຊ່ເຕີວກັບເຮົາ ທີ່ໄທນຈະ

คิดทำร้ายต่อพี่น้อง ตัวท่านว่าฉะนี้มีความนัก ก็สั่งให้ทหารจับเอาตัวของลุยกับอุยกวนออกไปเสีย แล้วเร่งให้หัวดเจ้งรับถือหนังสือไป ครั้นหัวดเจ้งมาถึงเมืองเกงจิว เข้าไปค้านับเล่าปีแล้วส่งหนังสือให้ เล่าปีได้แจ้งในหนังสือนั้นมีความยินดีนัก จึงให้แต่งโถะเลียงหัวดเจ้งตามประเพณี

ขณะเมื่อสเปย์สุราอยู่นั้นแล่ปีจึงว่า เตียวส่งบอกข้าพเจ้าออกซื้อถึงท่าน ว่ามีสติปัญญาหัวใจอารี ข้าพเจ้าก็มีความยินดีนักอยู่ บัดนี้ท่านมาถึงได้เห็นหน้า สนทนารู้สึกกันเป็นบุญหนักหนา หัวดเจ้งจึงว่า ข้าพเจ้านี้เป็นทูนนางผู้น้อยได้ครึ่งไม่สู้นบดี แต่ว่าเตียวส่งไปบอกออกซื้อถึงท่านก็มีใจยินดีด้วย ข้าพเจ้ามานัดนี้ หวังจะครุ่นแจ้งว่า เตียวส่งมาเจรจาไว้แก่ท่านนั้น ท่านก็ยังมีความวิตกอยู่หรือ

เล่าปีจึงว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้ก็อาภพ แผ่นดินทั้งแผ่นดินแต่หาก็จะอาศัยก็ไม่มี ต้องยึดเมืองเข้าอยู่ คิดมากกัน่าเวทนา แต่นายยังมีกิ่งไม้จัน เกิดมาเป็นคนไม่มีที่อยู่กัน่าสมเพช ซึ่งเตียวส่งมาว่าไว้นั้นข้าพเจ้าก็คิดอยู่ แต่จนใจด้วยเล่าเจียงก็เป็นเช่นเดียวกันมิรู้ที่จะคิดเลย หัวดเจ้งจึงว่า อันเมืองเสฉวนนี้ ภูมิฐานมั่นคงบริบูรณ์ทุกสิ่ง เป็นที่อุดมกว่าทุกเมือง ถ้าผู้ใดหาสติปัญญาไม่ได้ ถึงจะตั้งตัวเป็นใหญ่ก็คงจะเป็นของผู้อื่น บัดนี้เล่าเจียงให้มีหนังสือมาถึงท่านก็ เหมือนอาเมืองมากให้ เป็นวาระของท่านแล้ว ขออย่าได้ทิ้งเมืองเสฉวนเสียเลย ซึ่งท่านจะคิดทำการไปเบื้องหน้านั้น ข้าพเจ้าจะทำนุบำรุงให้สำเร็จ ถึงจะตายก็ไม่เสียดายแก่ชีวิตเลย เล่าปีก็ยกมือขึ้นคำนับว่าขอบใจท่านหนักหนา

ครั้นสเปย์สุราแล้ว ขงเบ้งก็จัดแจงที่อยู่ให้แก่หัวดเจ้งอาศัยตามสมควร บังทองเห็นแล่ปีนั้นง่วงร้าพึงอยู่จึงเข้ามาว่า อันธรรมดาง่ายมีสติปัญญาแน่น ถ้าจะคิดอ่านทำการสิ่งใด ถึงจะเต็มใจก็ต้องเต็มใจก็ต้อง ก็ย่อมว่ากล่าวให้แตกฉาน ปราภูออก และจะนั่งร้าพึงรวนเรอยู่ก็เหมือนคนหาปัญญาไม่ได้ ตัวท่านก็ ประกอบด้วยสติปัญญา จะมานั่งวิตกถอยหน้าถอยหลังอยู่ฉะนี้หากว่าไม่ เล่าปี จึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ขอบอยู่ แต่ทว่าข้าพเจ้ามาพิเคราะห์ดูก็ยังมีรู้ที่จะคิดเลย สติปัญญาของท่านแล่เห็นประการได้

บังทองจึงว่า อันเมืองเกงจิวนี้ ข้างตะวันออกนั้นชุมกวนเป็นอร่อย ฝ่ายทิศเหนือนั้นโจโฉก็เป็นศัตรุ ทุกวันนี้เหมือนอยู่กลางไฟ ด้วยศัตรูนั้นอยู่

รองตัว อันเมืองเสฉวนนั้นผู้คนก็มากพรากพร้อม ทรัพย์สมบัติทั้งปวงกับบริบูรณ์ เห็นจะเป็นที่ตั้งตัวให้เป็นสุขได้ บัดนี้เตียวสัง หาดเจ้งทั้งสองก็มีใจภักดีต่อท่าน จะช่วยทำนุบำรุง เมื่อൺเทพตามาซึ่งมุทางให้ เหตุไฉนทำนจึงยังมีความวิตก นั้นนิ่งอยู่ฉะนี้แล้ว

เล่าปีจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้ามีความวิตกทั้งนี้ ด้วยเห็นว่าโจรกับข้าพเจ้า ทำการทุกวันนี้เหมือนห้ามกับเพลิง อันโจนนั้นดังไฟ มักทำให้อาณประเทศราชภูมิ ได้ความเดือดร้อน เพราะใจกำเริบหยาบช้าใหญ่หลวง และตัวข้าพเจ้าอุปมา เมื่อันน้ำ จะทำการลิงได้ก็ตั้งใจแต่จะให้เป็นประโยชน์ ปรากรณาจะรักษาอาณา ประเทศราชภูมิให้อยู่เย็นเป็นสุข เดชะผลความสัตย์ของเรางึงได้มاتั้งตัวอยู่ถึง เพียงนี้ และจะจะความสัตย์เสียเพราเท็นแก่ทรัพย์สมบัติทำให้ผิดธรรมเนียม นั้นเราทำมิได้

บังทองจึงว่า อันซึ่งทำนั้งอยู่ในความสัตย์นี้ ก็เป็นที่เทพตามนุษย์ สรรเสริญควรอยู่แล้ว แต่แผ่นดินทุกวันนี้มิได้เป็นปกติ เกิดจลาจลต่าง ๆ คน ภูมอาวุธรักษาตัวมิวางมือ ซึ่งทำนจะถือความสัตย์ให้มั่นคงอยู่นั้นก็มิได้ ธรรมดา ภัยมาถึงตัวแล้วก็ย่อมจะรักษาตัวก่อน อันเมืองเสฉวนนั้นควรจะยึดอาเป็นที่ อาศัยแต่พอสูบอันตราย ถ้าแผ่นดินราบคานเป็นปกติมีความสุขแล้วจึงค่อย สนองคุณทำนเมื่อภัยหลังโดยสมควร ให้สิ่นความครหานินทามิดหรือ ถ้าทำน มิคิดเอาเมืองเสฉวนบัตตี้ นานไปเบื้องหน้าก็จะเป็นของผู้อื่น จะกลับคิดทำการ เมื่อภัยหลังเห็นจะไม่สำเร็จ จะป่วยการสติปัญญาของผู้ช่วยอุปถัมภ์เสียเปล่า

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงว่า อันถ้อยคำของทำนสั่งสอนทั้งนี้ ควรจะจาริกไว้ในแผ่นทองสอนใจไปเช้าค่ำ จึงให้ทางเบี้ยงเข้ามาปรึกษาที่จะ เกณฑ์กองทัพยกไปเมืองเสฉวน ขงเบี้ยงจึงว่า เมืองเกงจิวเป็นที่สำคัญนัก จะยก ทหารไปบัดนี้จะไว้ใจราชการภัยหลังมิได้ จำจะเกณฑ์คนไว้ให้อยู่รักษา เล่าปี จึงว่า ทำนว่านี้ชอบนัก ถ้ากระนั้นตัวข้าพเจ้ากับบังทอง อุยเอียน ยองตงจะ คุ่มหาภัยกไปเมืองเสฉวน ตัวทำนกับกวนอู เตียวหุย จูล่งจะรักษาเมืองเกงจิว ได้ ขงเบี้ยงรับคำ จึงให้กวนอูอยู่รักษาเมืองซงหยง เตียวหุยเป็นกองตระเวน รักษาหัวเมืองทั้งสี่ซึ่งต้องใหม่ ให้จูล่งไปรักษาเมืองกำแพง

ฝ่ายเล่าปี่จึงตั้งให้กองคงหน้า อุยເໝີນແປັກອງຫລັງຄຸມທຫາ
ຫ້າມື່ນພຣົມໄວ້ ຄອຍຖືກຈະຍກໄປເມືອງເສດວນ ຂອນເນັ້ນເລີຍຫັວໜຶ່ງເປັນໂຈຮປາ
ອູ່ ດັ ເຫັນ້າດໍານັ່ງເມືອງຫຼູໂຕ ກົມພວກເພື່ອເຂົ້າມາອູ່ດ້ວຍເລ່າປີ່ ເລ່າປີ່ຈິງໄທໄປ
ຮັກຈາເມືອງຊົງທຍົງກັບກວນອູ່ ຄຽນໄດ້ຖືກຈີ່ແລ້ວເລ່າປີ່ກີ່ໄທຍກກອງທັພໄປທາງ
ປະມານສອງພັນເສັ້ນ ພອພັນເນັ້ນຕັດຄຸມທຫາຫ້າພັນອອກມາດໍານັບແລ້ວອກວ່າ
ບັດນີ້ເລ່າເຈັ້ງນາຍຫັວໜຶ່ງເຈົ້າໃຫ້ຄຸມທຫາອອກມາຄອຍຮັບທ່ານ ເລ່າປີ່ມີຄວາມຍິນດີ ຈິງ
ໃຫ້ຄົນຄົວຫັນສືອົບໄປແຈ້ງແກ່ເລ່າເຈັ້ງ

ເລ່າເຈັ້ງແຈ້ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກີ່ໄທມີຫັນສືອໄປລຶ່ງຫັວເມືອງຮາຍທາງວ່າ ຄ້າເລ່າປີ່
ມາດຶງຕ່າບລິດກີ່ໄທເລື້ອງດູກທຫາທັ້ງປົງ ອຍ່າໄທອດຍາກຫັດສັນໄດ້ກວ່າຈະຄົງເມືອງ
ເສດວນ ແລ້ວກີ່ໄທຈັດທຫາສາມໜົ່ນແລຣດສໍາຫັນຂີ່ມີສັກພົກຮ່ອງແຫ່ ກັບລິ່ງຂອງ
ຜົນທອງທັ້ງປົງເປັນອັນມາກ ຈະອກໄປຮັບເລ່າປີ່ ດັ ຕ່າບລໂປຍເສີຍ ອູ່ກ່າວໜ້າ
ເລ່າເຈັ້ງຈັດແຈ້ງທຫາຈະອກໄປຮັບເລ່າປີ່ຈິງເຫັນວ່າ ຕ້າຫັພເຈົ້າມາທໍາຮາຍກາຣອູ່
ດ້ວຍທ່ານ ທ່ານກີ່ໄດ້ທໍານຸ້ນບ່າງໃຫ້ກິນເນີ້ຍທັດຜ້າປົມາຫຼານານ ຍັງມີໄດ້ທໍາຄວາມຂອນ
ສິ່ງໃດສອນຄຸນແລຍ ບັດນີ້ທ່ານຈະອກໄປຮັບເລ່າປີ່ນັ້ນຫັພເຈົ້າເຫັນມີຂອນ ຈະຂອ
ຫ້າມທ່ານໄວ້ໃຫ້ຍັນຍັງກ່ອນ ສິ່ງທ່ານຈະອກໄປບັດນີ້ນ່າທ່ານຈະເສີຍດ້ວຍກລຂອງເລ່າປີ່ເປັນ
ມັ້ນຄົງ ຈົກຈົກຕູ້ໃຫ້ດັ່ງນີ້ເຄີດ

ເຕີຍວສງຈິງວ່າ ອັນອູ່ກ່າວໝາກ້າມປຣາມທັດທານທ່ານທັນນີ້ ຫັພເຈົ້າຈະໄດ້
ເຫັນວ່າເປັນປະໂຍ້ນສິ່ງໃດທາມໄດ້ເລີຍ ເປັນຄົນຮັບຍາມມີແຕ່ຈະໄທທ່ານຕັດພື້ນອັນໄຫ້
ຫາດກັນ ປරັດນາຈະໄທເປັນເສື້ນທ່ານໄປອົກ ເລ່າເຈັ້ງຈິງທວາດເອົາອູ່ກ່າວວ່າ
ທ່ານອ່າຍມາຈຣາເຈ້າເຫຼື້ອງໆເລີຍ ເຮັດເຫັນປະໂຍ້ນແນ່ນອູ່ແລ້ວ ເຮມີໄດ້
ເຫຼື້ອັ້ນທ່ານ ອູ່ກ່າວກີ່ມີຄວາມນ້ອຍໃຈ ຈິງເອາຫັນກະທບລົງກັບຄືລາຈົນໂລທິຕ
ໄຫລອອກ ກົດເອາຫາຍເສື້ອເລ່າເຈັ້ງໄວ້ມີໄທອອກໄປ ເລ່າເຈັ້ງໂກຮົມເປັນກໍາລັງກີ່
ກະຮາກຫາຍເສື້ອສະນັດມາ ອູ່ກ່າວກີ່ມີວາງຈົນພັນທັກຫຼຸດອອກເປັນສອງໜີ່ ເລ່າເຈັ້ງ
ກີ່ໄທທຫາຈັບຕົວອກໄປເສີຍ ອູ່ກ່າວກີ່ຮ້ອງໄທກລັບນ້ຳນານ

ລີ່ນໜີ້ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຫັນວ່າ ທ່ານມີໄດ້ເຫຼື້ອັ້ນດ້ວຍຄໍາອູ່ກ່າວທັດທານ
ນີ້ ຈະຫຼືນອອກໄປຮັບເລ່າປີ່ນັ້ນກີ່ເໝືອນໄປທາທໍາຍ ແລະຈະຮັບເລ່າປີ່ເຂົ້າມາໃນເມືອງ
ເສດວນນີ້ກີ່ເຫັນຈະເໝືອນຮັບເສື້ອເຂົ້າມາໄວ້ໃນນ້ຳນານ ເລ່າເຈັ້ງຈິງວ່າ ອັນເລ່າປີ່ນີ້ກີ່ເປັນ

แซ่เดียวกันกับเรา หรือจะมาคิดร้ายนั้นก็ผิดไป ถ้อยคำของห่านเรามีขอได้ยินแล้วก็ให้ทหารชับออกไปเสีย เติยวสิงจึงว่าแก่เล่าเจี้ยงว่า อันชนหนังหั้งปวงนี้ เสียแรงท่านเลี้ยงให้กินเนื้ยหัวดผ้าปีเสียเปล่า หมายความก็คุณไม่มีประโยชน์ แต่จะเอาความสุขแต่ตัวเลี้ยงบุตรภรรยาให้สถาบายนิ มีได้ซื่อตรงต่อห่าน ชะรอยคิดจะทำร้ายเป็นมั่นคง ครั้นเล่าปีเข้ามาก็จะขัดขวางอยู่จะทำการมิณัด จึงแกลงมาว่ากล่าววิชยาเล่าปีมีให้เข้ามาหั้งนี้ เล่าเจี้ยงจึงว่า อันห่านว่าหั้งนี้เป็นประโยชน์แก่ช้าพเจ้าจริง ๆ มิเสียแรงว่ารักเรา

ครั้นเวลาเข้าเล่าเจี้ยงจะให้ทหารไปรับเล่าปี พอทหารคนหนึ่งมาบอกว่า บัดนี้องลุยเอาเชือกผูกห้อยตัวอยู่ที่ชั้มประตูเมือง มือหนึ่งถือหนังสือ มือหนึ่งถือกระเบื้องว่า หนังสือนี้เราฟ้องเจ้า ถ้าฟังเราก็แล้วไป เม้มิฟังเราจะกระนี้ นี้ตัดเชือกให้ศีรษะกระแทกลงให้ตายเสีย เล่าเจี้ยงรู้ดังนั้นก็ใช้ให้คนไปอาหนังสือนั้นมาพิเคราะห์ดูเป็นใจความว่า ช้าพเจ้าองลุยค่านบไว้ถึงห่านให้แจ้งด้วยช้าพเจ้าได้ยินโบราณแล่สืบกันมาว่า ยาดิกินชนปากแต่เป็นประโยชน์แก่ คนใช้ คนซื่อ กล่าวคำไม่ เพราะทู แต่เป็นประโยชน์แก่กลาภัยหน้า ซึ่งห่านไม่ฟังคำช้าพเจ้าจะออกไปรับเล่าปี ณ เมืองโปยกเสียนนั้น ช้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อไปจะมีทางไปสะดวก แต่เมื่อจะกลับมาเห็นจะขัดสนไม่มีทางมา ให้ห่านพิเคราะห์ดูจะดีกว่า แม้ห่านฟังคำช้าพเจ้าจะจับตัวเติยวสิงตัดศีรษะเสีย แล้วสักดเล่าปีอย่าให้เข้ามา เมืองเสฉวนได้ ตัวห่านก็จะได้ครองสมบัติสืบไป ราชภรชาติเมืองหั้งปวงก็จะไม่มีความเดือดร้อน

เล่าเจี้ยงได้แจ้งในหนังสือดังนั้นก็กรา ว่าเล่าปีเป็นคนมีสติปัญญาแล้ว กับเราก็รักใคร่เสมอพื่น้องเกิดร่วมอุทธรเดียวกัน มีได้มีน้ำใจรังเกียจกินแหง กัน เหตุใดอ้ายคนเหล่านี้มันแกลงมาพุดจากขัดขวาง จะให้เรากับเล่าปีเป็นศัตรุ กันหรือ องลุยได้ทราบดังนั้นก็คิดน้อยใจ ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังแล้ว Kearะนี้ ตัดเชือกนั้นขาดศีรษะปักลงมาคอหักตาย เล่าเจี้ยงก็จัดทหารสามหมื่น แพรอย่างดีบรรทุกเกวียนสามเล่ม กับสิ่งของเงินทองและเสบียงอาหารเป็นอันมาก ยกออกจากเมืองรับไปค่อยรับเล่าปี ณ เมืองโปยกเสีย

ฝ่ายเล่าปียกมาถึงแดนเมืองเสฉวน ก็กำชับทหารหั้งปวงมีให้

ทดสอบให้ญี่แล้วก็ถอยมา

ฝ่ายเล่าปีกับลับมาถึงค่าย บังทองจึงเข้าไปถามว่า วันนี้ทำอะไรกันเลี้ยง กับเล่าเจียงนั้น เห็นแยกชายเป็นประการใดบ้าง เล่าปีจึงบอกว่า เล่าเจียงนั้น เป็นคนซื่อสัตย์มั่นคงอยู่ บังทองจึงว่า อันเล่าเจียงเป็นคนมั่นคงก็จริง แต่ว่า ชุนนางทั้งปวงเป็นคนกระด้างจะมิลงใจ จะขัดแข้งไว้นานไปจะเสียการ ข้าพเจ้า คิดว่าขอให้ทำหนาท่าเล่าเจียงมากินโต๊ะ ณ ค่ายเรา เราจะให้ทหารจับตัวมาเสีย แล้วจึงยกเข้าไปอาเมืองส่วนเห็นจะได้โดยง่าย มิพักถอดกระเบนออกจากฝั่ง มิพักขึ้นมาหากันที่ให้เสียสายจะมีดีหรือ

เล่าปีจึงว่า ท่านคิดทั้งนี้ข้าพเจ้ามิเต็มใจ ด้วยเล่าเจียงนั้นเป็นเชื้อเดียว กัน แล้วก็มีใจรักใครรักนับถือเราจริง ๆ เรามาบัดนี้แล้วก็หวังจะตั้งตัวโดยสุจริตให้ เป็นที่สรรเสริญ แรกยกมาถึงควรจะให้คนทั้งปวงเห็นน้ำใจมีความยินดีต่อ ควรหรือมิทันใจจะมาอันตรายแก่เล่าเจียง จะมิเป็นที่ครหาตีียนแก่เพพดา และนุชย์หรือ ซึ่งจะทำให้เสียสัตย์ผิดด้วยประเพณีนั้นทำมิได้

บังทองจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้จะเป็นความคิดของข้าพเจ้าก็ตามมิได้ ด้วยเตียวสูงให้มีหนังสือมาถึงหัวดเจึงให้คิดการกำจัดเสีย หัวดเจึงจึงเอาหนังสือ มาแจ้งแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงว่าให้ทำหนาราชการ พอว่ายังมีทันชาดคำหัวดเจึง จึงเข้ามาว่า ซึ่งข้าพเจ้าให้กระทำการทั้งนี้ใช่จะเป็นประโยชน์แก่ตัวข้าพเจ้าตามมิได้ หัวดเจึงให้เป็นคุณแก่ท่านอีก ใช่จะผิดประเพณีนั้นตามมิได้ ก็ต้องกับประเพณี แผ่นดินแต่ก่อน

เล่าปีจึงว่า เล่าเจียงนี้เป็นเชื้อเดียวด้วยกันกับเรา ซึ่งจะทำอันตรายนั้น จะควรหรือ หัวดเจึงจึงว่า ซึ่งท่านจะมิทำตามถ้อยคำข้าพเจ้านั้นก็เห็นจะเสียการ เป็นมั่นคง ด้วยเล่าเจียงกับเตียวฟ้อกเป็นคู่อริกันอยู่ แม้ว่าเตียวฟ้อยกมาตีเมือง ส่วนได้บัดนี้ ท่านมาแต่ทางไกลเสียแรงได้ลำบากแก่ทหารทั้งปวง ก็จะป่วย การเสียเปล่า ประการหนึ่งจะคิดหรืออยู่ให้ช้าวันช้าคืน แม้มผู้ไปบุยงเล่าเจียงให้ ประทุษร้ายแก่ท่าน ก็ที่ไหนจะกลับตัวทัน จะมิเสียที่หรือ บัดนี้ผู้คนทั้งปวงก็มี ความยินดีต่อท่านเป็นอันมาก จนเร่งคิดอ่านทำการกำจัดเล่าเจียงเสียอย่าให้รู้ตัว เอาเมืองส่วนเป็นที่ตั้งให้จงได้ก่อน ซึ่งจะคิดทำการให้ญี่หลงไปเบื้องหน้านั้น

ก็จะสะดวก เล่าปีกมิยอม แต่ว่ากล่าวกันอยู่ฉะนั้นเป็นท้ายครั้ง

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปีจึงเข้าไปกินโต๊ะกันเล่าเจียงอิก ต่างคนต่างเสพย์ สุราพูดกันเป็นปกติตามประเพณีพื้นเมือง บังทองจึงกระซิบกับหาดเจ้งว่า การก์ จำนวนตัวอยู่ถึงเพียงนี้แล้ว นายเรอถือความซื่อตรงมิได้กระทำตามคำเราก็เห็นจะเสียการ ถึงนายจะถือความสัตย์อยู่ก็ทำเนา เราจะคิดอ่านกันทำการเอง จึงสั่งแก่ อุยเอียนว่า บัดนี้เล่าเจียงเสพย์สุรามาได้ทิ้อยู่แล้ว ท่านจะจากเสียเด็ด อุยเอียน ก็ถอดกระเบื้องเดินเข้าไปตรองหน้าโต๊ะแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอรำกระเบื้องให้ท่านหั้งสอง ดูเล่นเป็นชั่วๆ บังทองจึงร้องชื่นว่า ถ้ากระนั้นก็ได้แล้ว ทหารหั้งปวงจะ ถอยลงมาช้างชั้นล่าง ให้อุยเอียนรำกระเบื้องดูเล่น อุยเอียนก็รำกระเบื้องอยู่หน้าโต๊ะ ทหารเล่าเจียงเห็นอุยเอียนรำกระเบื้อง แล้วก็หานอกนั้นก็ถือเครื่องศัสราช พากันแลดูเล่าเจียงเขมันอยู่อยู่ก็กริงใจ เตียวหยิมจึงซักกระเบื้องอกมาแล้วว่า อัน จะรำกระเบื้องไม่มีคุณน้ำดูไม่งาม ข้าพเจ้าจะขอรำกระเบื้องให้ท่านดูเป็นคุ้นกันอุยเอียน ว่าแล้วก็ลูกชิ้นรำเป็นเชิงกันอยู่ อุยเอียนรำกระเบื้องพลาชาดูเล่าของ เล่าของ ก็ ถอดกระเบื้องเข้ารำด้วย เล่ากุย เหลงเปา เตงเหียนทหารเล่าเจียงเห็นดังนั้นก็ถอด กระเบื้องออกร้องว่า ข้าพเจ้าจะขอรำให้ท่านหั้งสองหัวเราะเล่นตามสนายบ้าง ต่าง คนต่างก็รำกระเบื้องเข้าเป็นพวกกัน

เล่าปีเห็นทหารหั้งปวงรำดังนั้นก็ตกใจ จึงซักกระเบื้องอกมาจากมือทหาร ซึ่งดูอยู่นั้น ลูกอกมายืนที่หน้าโต๊ะแล้วว่า ตัวเราพื้น้องมาพบกันมีความยินดี เสพย์สุราเลี้ยงดูกันให้สนายตามประเพณี ควรหรือท่านหั้งปวงมีความกินแหงน สนใจที่จะนั่งนี้มีช้อน ใช่จะเหมือนครั้งพระเจ้าชั้นโภโจและพระเจ้าฉ้อป้าอ่องเสพย์ สุราด้วยกัน ณ ด้านนักบุญกวนนั้นหมายได้ จงทึ้งกระเบื้องเสียให้สิ้นทุกคน ถ้าผู้ใด มิวางกระเบื้องก็จะตัดศีรษะเสีย

เล่าเจียงจึงตลาดเอาทหารหั้งนั้นว่า เรายังรักกันโดยสุจริต เหตุใด คนหั้งปวงจึงมาทำวุ่นวาย ถือกระเบื้องเข้ามาในที่เฝ้าฉะนี้ เร่งถอยออกไปให้พ้น ทหารหั้งปวงต่างคนต่างกลัวเล่าเจียงก็ถอยออกไปล้วน เล่าปีจึงเรียกทหาร เล่าเจียงซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้นเข้มานทีกินโต๊ะ จึงรินสุราให้กินทุกคนแล้วจึงว่า ตัวเราหั้งสองเป็นพื้น้องกัน เรษມาบัดนี้จะช่วยป้องกันรักษาบ้านเมืองให้อยู่เย็น

เป็นสุขสิบไป ซึ่งเราจะได้คิดเป็นสองใจนั้นหมายได้ ท่านทั้งปวงอย่ามีความสงสัย เลย ทหารทั้งปวงได้ยินแล้วรู้ว่า ก็ยินดี ยกมือขึ้นคำนับแล้วก็ถอยลงมา

เล่าเจียงได้ฟังเล่าปี่ว่าฉะนั้นก็ยุดເອາຂ້ອມວ່າ พີນີ້ຮັກຫັພເຈົ້າຫັກທາ
ເຫັນສຸຈິຕຈິງ ๆ ຫັພເຈົ້າມີໄດ້ມີຄວາມສົງລືຍເລຍ ຈະຂອສນອງຄຸນທ່ານໄປຕຽບເທິ
ວັນຕາຍ ເລັ່ມກັບເລ່າເຈັງກົມື້ຄວາມຍິນດີຕ່ອກັນ ເສພຍ໌ສູຮອຍູ່ຈຳນວລາຈະໄກລັ້ພົບ
ຄໍາ ເມື່ອເລ່າປຶກລັບໄປຄ່າຍຈຶງວ່າແກ່ນັ້ນທອງວ່າ ທ່ານນີ້ທາຄວາມພິນໃຈໄມ່ ທ່າທັນນີ້ຈະ
ໄຫ້ຄົນຕີເຕີຍແຮງໄດ້ ແຕ່ວັນນີ້ສີບໄປວັນໜ້າຈົງຍ່າໄດ້ທ່ານນີ້ເລຍ ບັນກອງກີ່ຄຳນັບ
ລາວອກມາທີ່ອູ່ຢູ່

ฝ่ายเล่ากุย เหลงเปา เตงเทียนจึงว่าแก่เล่าเจี้ยงว่า วันนี้ท่านเสพย์สุราด้วยเล่าปีนั้นเห็นแยกชายหรือไม่ ขอท่านเร่งกลับไปเมืองเกิดอย่าอยู่ช้าเลยแม้ท่านมิกลับไปภัยจะมีเป็นมั่นคง เล่าเจี้ยงจึงว่า อันเล่าปีที่เรานั้นมีใจสุจริตเห็นประจักษ์อยู่จริงๆ ที่จะคิดทำร้ายแก่เราเหมือนน้ำใจคนทั้งปวงหาไม่ได้ ท่านอย่างสังสัยเลย เล่ากุย เหลงเปา เตงเทียนจึงว่า อันน้ำใจเล่าปีนั้นเป็นคนเชื่อตรงอยู่จริง แต่ว่าท่านทั้งปวงมีใจทายบ้าหันก เห็นจะคิดทำร้ายเราเมื่องเสฉวนให้แก่เล่าปี ปราบนาจะเอาประโภชน์ใส่ตัว เล่าเจี้ยงก็มีได้เชื่อฟัง จึงเชิญเล่าปีให้เข้ามา กินโตะด้วยกันในเมืองโปไปเสียนนั้นทุกวัน

ขณะนั้นมาใช้ mana กว่า บัดนี้เตียวฟ่อจะยกทัพมาตีด่านแห่งบังกวน เล่าเจียงจึงหาเล่าปี่เข้ามาปรึกษา แล้วก็ว่ากล่าวอ้อนหวานให้เล่าปี่ยกทหารไปป้องกันเตียวฟ่อ เล่าปี่รับคำแล้วก็ยกทหารไปตั้งค่าย ณ ด่านแห่งบังกวน ทหารทั้งปวงจึงว่าแก่เล่าเจียงว่า บัดนี้เล่าปี่ยกไปรับทัพเตียวฟ่อแล้ว ขอท่านอย่าไว้ใจแก่เล่าปี่ เกลือกจะคิดทำร้ายกลับย้อนหลังมาทำอันตรายเรา จงให้จัดแจงรักษาด่านทางทั้งปวงไว้ให้มั่นคงป้องกันดัว เล่าเจียงก็มิฟังคำ ครั้นที่ปรึกษาทั้งปวงต่างคนเข้ามาช่วยกันว่าเป็นอันมาก เล่าเจียงก็เห็นด้วย จึงเกณฑ์ให้เอี่ยวหวย โภภัยสองคนคุมทหารออกไปรักษาด่านโดยสิกร่วนหัวจะป้องกันเล่าปี่ แล้วก็ยกทหารกลับเมืองเสฉวน ฝ่ายเล่าปี่ครั้นมาถึงด่านแห่งบังกวนแล้ว ก็กำชับทหารทั้งปวงให้ทำอันตรายแก่ชาวบ้านชาวเมือง หวังจะให้กิตติศัพท์เลื่องลือชัจดีไป เพื่อจะเอาใจอาณาประหารราชภรัฐให้มีความยินดีด้วย

ตอนที่ ๔๐

ฝ่ายชุมชนแจ้งว่าเล่าปีกไปเมืองเสฉวน จึงให้ทางชุมนงหั้งปวงเข้ามาปรึกษา โภษทยังจังว่า ซึ่งเล่าปีกไปเมืองเสฉวนบัดนี้ก็เป็นทางไกลได้ทีอยู่แล้ว ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารยกสักดัดทางเมืองเสฉวนอย่าให้เล่าปีกลับมาได้แล้วจะเกณฑ์กองทัพยกไปปิดเมืองเกงจิ่วเห็นจะได้โดยง่าย ชุมชนแจ้งว่า ท่านคิดการทั้งนี้ชอบ พ่อนางอกก็ได้เดินออกมากถึงหลังจากได้ยินจึงร้องว่า ผู้ใดคิดการดังนี้ปราบဏจะให้เล่าปีกจากสาวเราเสียหรือ ขอบให้ตัดศีรษะเสีย แล้วก็เดินสาวเท้าออกมานอกจาก จึงว่าแก่ชุมชนแจ้งว่า น้องสาวเจ้าผู้เดียวเราสูญอุ้มห้องรักษามา ถนนดังหนึ่งดวงชีวิตบัดนี้ก็ได้ยกให้เป็นภารยาเล่าปีกแล้ว และเจ้าจะมาเชื่อถือถ้อยคำคนหั้งปวงยุบงฉันจะจากน้องสาวหรือ ตัวเจ้าได้สมบัติของพี่เป็นใหญ่อยู่ในเมืองกังตั่ง มีหัวเมืองขึ้นถึงแปดสิบเอ็ดยังไม่อิ่มใจหรือ จึงจะไปเอาเมืองเกงจิ่วซึ่งเป็นสมบัติของผู้อื่นแล้ว

ชุมชนได้ฟังมาตรดาว่า ก็ค่านับรับค่าว่าข้าพเจ้าผิดแล้ว ขอมาตราอุดโภษเกิด แล้วก็ขับที่ปรึกษาหั้งปวงออกไปเสีย นางออกก็ได้กลับเข้ามาชุมชนนั่งอยู่แต่ผู้เดียวก็คิดว่า ครั้งนี้มิได้เมืองเกงจิ่วแล้วที่ไหนไปเบื้องหน้าจะได้ พอเตียวเจียวเข้ามาถึงจึงถามว่า เหตุใดวันนี้ทำนั้นเป็นทุกข์อยู่ ชุมชนจังว่า ซึ่งเราเป็นทุกข์อยู่หั้งนี้เพราะวิตกถึงเนื้อความที่ว่ากันเมื่อตระกี

เตียวเจียวจังว่า จะทุกข์ไปยกับเนื้อความหั้งนี้ ง่ายไม่ยากดอก ขอท่านให้มีหนังสือลับไปถึงนางชุนหยูยินน้องท่านว่า บัดนี้มาตราป่วยระยะลึกถึงอยู่จะขอเห็นหน้าลักษัณ์หนึ่ง ให้รับมาหั้งกลางวันกลางคืนอย่าให้ชาได้ แล้วให้พาอาบุตรเล่าปีมาเมืองเราด้วย เล่าปีมีบุตรคนเดียวก็จะลดคน้ำใจ จะต้องเอาเมืองเกงจิ่วมาเปลี่ยนอาบุตรของตัวไว้ ที่ไหนจะหั้งบุตรเสียได้ ถ้าเล่าปีมิได้อลาลัยถึงบุตรไม่อาจเมืองมาเปลี่ยน เราก็จะยกทหารไปรบเมืองเกงจิ่ว หมายที่จะขัดข้องสิ่งใดไม่

ชุนกวนจึงว่า ท่านคิดนี้ชอบนัก ก็ให้แต่งหนังสือลับฉบับหนึ่งตามด้วยคำเติญเจียว แล้วจึงส่งให้จิวเสี้ยนซึ่งเป็นคนสนิทเคยใช้สอยข้างในมาแต่ก่อนนั้น ลอบลงเรือไปเมืองเกงจัมไว้ให้มารดาท่านรู้ ครั้นจิวเสี้ยนมาถึงเมืองเกงจัมเข้าไปค้านบันทางชุนหยุห์ยิน แล้วเอาหนังสือนั้นให้นางชุนหยุห์ยิน นางชุนหยุห์ยินแจ้งในหนังสือนั้นก็สำคัญว่าจริง มีความเครัวโศกนัก จึงถามว่ามารดาป่วยนั้นเป็นประการใด จิวเสี้ยนจึงว่า มารดาท่านป่วยหนักอยู่แล้ว เม้มีได้เห็นหน้าท่านก็จะตายเสีย แล้วสั่งมาว่าจะขอเห็นหน้าอาเต้าหลานชายด้วย นางชุนหยุห์ยินจึงว่า บัดนี้เล่าบ่อกไม่ออยู่ ซึ่งเราจะไปนั้นจะชนออกกล่าวชงเมืองให้รู้ก่อน

จิวเสี้ยนจึงว่า มารดาท่านป่วยหนักจะรับไปให้ทันเห็นใจ จะชนออกแก่ชงเมืองก่อน ถ้าชงเมืองจะชนออกไปถึงเล่าบี เล่าบีก็ไปทางไกล กว่าหนังสือจะไปถึงและตอบมาจะมีช้านักหรือ ที่ไหนจะทันเห็นใจมารดาท่าน ก็จะเสียการไปนางชุนหยุห์ยินมีความรักมารดาเป็นกำลัง ดังหนึ่งเพลิงสุมอยู่ในหัวใจ จะเครื่อไปเห็นมารดาโดยด่วนก็เห็นชอบด้วย จึงจัดแจงตัวแล้วให้สาวใช้สามสิบคนถือเครื่องคัสราชุชครบมือกันเสร็จแล้ว ก็อุ้มเอาอาเต้ามาขึ้นรถขับออกจากเมืองครั้นถึงท่าเรือทอดอยู่นั้นจิวเสี้ยนก็เชญให้ลงเรือ

ขณะนั้นจุล่วงรู้ว่านางชุนหยุห์ยินจะไปเมืองกังตั่ง ก็คุ้มหารสั่นรับตามมาทัน เห็นชักสมจะออกเรือก็ร้องเรียกว่าอย่าเพ้อถอยเรือไป หยุดอยู่ก่อน เราจะขอพูดด้วยนางชุนหยุห์ยินลักษณะของค่า จิวเสี้ยนจึงร้องว่า เอ็งนี้ผู้ใดจึงบังอาจมาห้ามนายไว้ฉะนี้มิได้ย่าเกรง แล้วก็ให้ทหารจับเครื่องคัสราชุชไว้พร้อมมือ จึงให้เคลื่อนเรือออกไป จุล่วงก็ขับม้ารับตามมา rim แล้วว่าทำจะไปก็ไปเดิด แต่ว่าช้าพเจ้าจะขอเจราค่านับลักษณะอยู่ก่อน จิวเสี้ยนก็มิได้หยุด ร่งให้ทหารเจ้าเรือรับไป จุล่วงก็ขับม้าตามมาทางประมาณร้อย步 พอเห็นเรือปลาลำหนึ่งจอดอยู่ริมคลอง จุล่วงก็โจนลงจากหลังม้า เรียกทหารลงเรือด้วย ถือหานง่ายอยู่กลางเรือให้เจ้าตามออกไป จิวเสี้ยนก็ให้ทหารเอาเก้าหกห่ยิง จุล่วงปัดด้วยคันหวนมิได้ถูก ครั้นไกลเรือจิวเสี้ยนเข้าไป จิวเสี้ยนก็ให้ทหารเอาหวนแล้วว่าง จุล่วงก็เอกราบบีกเทนเกี้ยมออกปัดป้องอาวุธทั้งปวง ให้ทหารรุกเข้าไปปืนชี้บนเรือได้ ทหารจิวเสี้ยนต่างคนต่างกลัวจุล่วง ก็วิ่งเข้าแอบตัวอยู่ จุล่วงจึงเข้าไปใน

ห้องเรือ เท็นนางชุนหยุหยินอุ้มอาเต้านั่งอยู่ จึงเอากระเบื้องดูแล้ว แล้วคำนับตามว่าทำนจะไปไหน เหตุใดจึงมีได้แจ้งแก่ชั่งเบ้งให้รู้ก่อน

นางชุนหยุหยินจึงบอกว่า มาตราเรือป่วยหนักจะรีบไป ไม่ทันไปบอกแก่ชั่งเบ้งแล้ว จู่ล่งจึงว่า ซึ่งทำนจะไปเยือนมาตรา ก็ชอบแล้ว เหตุใดจึงเอาอาเต้าไปด้วยเล่า นางชุนหยุหยินจึงว่า อาเต้านี้เป็นบุตรของเล่าปีกิ่งเหมือนบุตรของเรา ด้วยตัวจะไปแล้วจะทิ้งลูกไว้กับเมือง เล่าปีร์กิจจะน้อยใจว่าเรามิรักลูก ประการหนึ่งจะไว้ใจแก่ผู้ใดมิได้ เวลาใช้เจ็บผู้ใดจะรักษาพยาบาล เราจึงพาอาเต้าด้วยจู่ล่งจึงว่า เล่าปีนายข้าพเจ้ามีบุตรผู้เดียวที่เป็นสายโลหิตในอก รักดังดวงใจ และเมื่อครั้งทุ่งเตียงปันโน่ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ตีฝ่าทหารร้อยหมื่นเข้าไปมิได้คิดแก่ชีวิต ก็ เพราะประสังค์อาเต้าแก้วตาของเล่าปี ปั้มตัวข้าพเจ้าจะตายในห้ามกลางทหารโดย ควรหรือทำนจะมาพาอาเต้าดาวใจของเล่าปีไปด้วย

นางชุนหยุหยินจึงว่า มีงเป็นแต่นายทหาร ควรหรือมาล่วงบังคับการในเรื่องจ้างชนนี้ โถหังหนักหนา ไส้คอออกไปเสียให้พ้น แล้วก็ให้สาวใช้เข้าฉุดชักเสื้อจะเอาตัวออกไปเสีย จู่ล่งสะบัดสาวใช้ทิ้งนั้นลงกระเด็นออกไปลิ้นแล้วจึงว่า เม้ทำนจะชินอาอาเต้าไป ถึงชีวิตข้าพเจ้าจะตายอยู่ที่นี่ก็ตามเดด ข้าพเจ้ามิให้เอ้าไป จึงเข้าไปเชิงอาเต้ามาจากมีองชุนหยุหยิน พากอภิมายืนอยู่หน้าเรือมิรู้ที่จะชื่นบกได้ และหารื่น้อย เหล่าทหารจิวเสี้ยนก์ไสเสียตามมิทัน จู่ล่งก็จนใจครั้นจะทำจลาจลผ่าพันกันวุ่นวายก็มิได้ ด้วยนางชุนหยุหยินอยู่ในเรือนนั้นด้วยสาวใช้ทิ้งปวงช่วยกันเข้ามาชิงอาเต้าก็มิได้ ด้วยจู่ล่งถือกระเบื้องแก้วงอยู่

ฝ่ายจิวเสี้ยนก์สาละวนเร่งให้ทหารเจวเรือไป พอดียวหุยไปเที่ยวตระเวนทางรั้วระกายก์รีบกลับมา จู่ล่งแลเห็นเรือรันเตียวหุยปักธงไสวบารุงทหารพร้าพร้อม รับเจวสวนหน้าเรือชั้นมา ไม่ทันรู้ว่าเตียวหุยก์ตกใจ คิดว่าชุนกวนแกลังทำกลหวังจะฆ่าตัวเสีย ครั้นได้ยินเตียวหุยร้องมาว่า ทำนจะไปก็ไปแต่ตัว จงอาอาเต้าหลานเราไว้ จู่ล่งก็ดีใจ เตียวหุยเข้ามาใกล้ก็ฉวยทวนโน่นชั้นบนเรือ จิวเสี้ยนเห็นดังนั้นก็ชักกระเบื้องออกจะเข้าสู้กับเตียวหุย เตียวหุยก็อาทวนแหงถูกจิวเสี้ยนล้มลง ก็ตัดอาศีรีษะโยนเข้าไปถูกนางชุนหยุหยิน นางชุนหยุหยินก์ตกใจ จึงว่าเหตุใดเตียวหุยจึงมาทำหายาบ้าต่อเราดังนี้ เตียวหุย

รูปที่ ๑๗๔ จู่ล่งตามนางชุมสุกหอยัน รับอานเต้ากลับ

รูปที่ ๑๗๕ ใจโนดันแห่นพระอาทิตย์

จึงว่า ท่านเป็นพี่สະไก้ เมื่อมีได้รักพี่เราโดยสุจริตจะทิ้งเสียหนี้ไปเมือง มีได้ยำเกรงถึงเพียงนี้ เราว่าซ่อนกลับว่าทำหายบ้าช้าต่อท่านอีกเล่า

นางชุนฐุหยินจึงว่า บัดนี้มารดาเราป่วยหนักจึงจะรับไป ครั้นจะบอกที่ท่านก่อโนก็จะซื้อยูมิหันไปเห็นใจ ท่านหึ้งสองจะขัดขวางไว้มิให้เราไป เรา ก็จะโใจหน้าตายเสีย เดียวทุยจึงปรึกษาจู่ล่งว่า ถ้าจะขัดขวางไว้ก็เหมือนแกคลังให้ นางชุนฐุหยินตาย ด้วยมารดาคนนี้ป่วยหนัก เป็นประเพณีแม่กับลูก เห็นมิชอบ ควรเราจะเอาแต่อาเต้าไว้ ซึ่งตัวนางชุนฐุหยินจะไปนั้นก็ตามอัชณาสัยเด็ด จึงว่า แก่นางชุนฐุหยินว่า อันเล่าปีพี่เรา ก็เป็นอาของพระเจ้าเหี้ยนแต้ ซึ่งท่านได้มาอยู่ กับพี่เรา พี่เรา ก็กรุณาเอ็นดูมิสู้ได้ความอย่านัก ถึงมาตรว่าตัวท่านจะไปก็คงคิดถึงความอาลัยแต่หนหลัง ซึ่งได้เป็นภารรยาสามีกันตามประเพณีโลกทั้งปวง แล้ว เริงกลับมา ว่าแล้วก็อุ้มเราอาเต้าพาจูลงลงเรือมา ฝ่ายนางชุนฐุหยินก็เร่งให้ห้าร สิบคนรับจำวะเรือไปเมืองกังตั้ง

ชงเบี้งรู้ซ้ำว่าวนางชุนฐุหยินหนี้ไปดังนั้น ก็คุมห้ารลงเรือรับตามมา พอพบเตียวทุย จูลงกลางทางได้อาเต้าก็มีความยินดี หั้งสามนายก์พา กันกลับมา เมือง ชงเบี้งจึงแต่งให้คนกีอองหนังสือไปแจ้งแก่เล่าปี ณ เมืองเสฉวน เป็นใจความ ว่า บัดนี้นางชุนฐุหยินหนี้กลับไปเมืองกังตั้ง

ฝ่ายนางชุนฐุหยินมาถึงเมือง ก็แจ้งเนื้อความแก่ชุนกวนทุกประการ ชุนกวนครั้นรู้ว่าเตียวทุย จูลงติดตามมาซึ่งอาเต้าไป แล้วฆ่าจิวเสี้ยนเสีย ก็มี ความโกรธนักจึงว่า บัดนี้น้องเรากลับมาได้แล้ว อันเล่าปีกับเราก็ขาดจากประเพณี ที่จะผูกพันกันสิบไป เราจะยกห้ารไปตีอาเมืองเกงจิวคืนให้จงได้ จึงให้หา ชุนนงหั้งปวงมาปรึกษา แล้วก็ให้เกณฑ์กองหัพชึ่งจะยกไป พอม้าใช้มาบวกกว่า บัดนี้โจโฉจะยกกองหัพมารบอาเมืองกังตั้ง ชุนกวนก็ให้หัพไว้ จึง ปรึกษาด้วยชุนนงที่จะต่อสู้ด้วยโจโฉ

ขณะนั้นพอชุนนงมาแจ้งว่า บัดนี้เตียวเหียนชึ่งป่วยไปรักษาตัวอยู่บ้าน นั้นก็ถึงแก่ความตายแล้ว ทำหนังสือไว้ให้ท่านฉบับหนึ่ง ชุนกวนรับอา หนังสือมาฉีกผนึกออกอ่านดู เป็นใจความว่า ท่านจะอยู่ในเมืองกังตั้งนั้นไม่ได้ ขอให้ยกไปตั้งอยู่ในเมืองเบะเหลง เห็นภูมิฐานนั้นกว้างขวาง จะเป็นที่ตั้งตัว

เป็นใหญ่ได้ ชุนกวนเห็นหนังสือแล้วก็ร้องให้ จึงว่าแก่ชุนนางหั้งปวงว่า เตียวเตียนมีความรักใคร่เราโดยสุจริต จะจะตามแล้วยังทำหนังสือให้แก่เราเพื่อจะให้เป็นประโยชน์ไปภายหน้า ควรเราจะทำตาม ก็จะเกณฑ์ให้ทหารไปกระทำเมืองเบะเหลง ลิบองจึงเข้ามาว่าแก่ชุนกวนว่า บัดนี้จะโดยกกองทัพมา การก็จะถึงเมืองอยู่แล้ว ขอท่านให้ทหารเร่งไปชุดสนามเพลาะรับกองทัพโจโฉ ณ ปากน้ำยี่สุ ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารสามหมื่นไปทำการหั้งกลางวัน กลางคืนให้แล้วโดยเร็ว

ฝ่ายตัวเจี่ยวผู้เป็นที่ปรึกษา จึงเข้าไปว่าแก่โจโฉว่า อันชุนนางหั้งปวงซึ่ง เป็นข้าเฝ้าพระเจ้าเตี้ยนเต้นนั้น ผู้ใดจะมีความชอบเหมือนมหาอุปราชนี้หากไม่ได้ ครั้งนี้ท่านประกอบด้วยอุตสาห์ตากฝนทันแดด ยกทหารไปเที่ยวปราบปราม ขอบขัณฑ์สีมาให้รานควบ ทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเตี้ยนเต็ให้อยู่เย็นเป็นสุข อาณาประชาราษฎร์หั้งปวงก็มีความยินดีนักหนา แลแผ่นดินพระเจ้าเตี้ยนเต็กี คืนบริบูรณ์เป็นปกติ ความชอบของท่านครั้งนี้ก็ยิ่งกว่าความชอบของลิบอง ซึ่ง เป็นอุปราช่องพระเจ้าจิวบุนอ่องอึก° ซึ่งท่านจะต้องอยู่ในที่มหาอุปราชนี้หาก คราวไม่ ขอให้เลื่อนที่ชั้นเป็นวุยกง และประกอบด้วยยศอึกเก้าประการ จึงจะสม ด้วยความชอบของท่าน

แลยกเก้าประการนั้น ประการหนึ่งให้ชั่รดเข้าเฝ้าเตี้ยมม้าแปdemma ประ การหนึ่งแต่งตัวอย่างลูกหลวงเอก ประการหนึ่งให้มีเดนตรีแลรังษ์ประโคมเข้า ค่า ประการหนึ่งที่อยู่ให้ทากชาดอย่างเรือนหลวง ประการหนึ่งให้มีห้องพระโรง เป็นที่อุกวาราชการแก่ชุนนางหั้งปวง ประการหนึ่งให้มีหมู่ทหารสามร้อยรักษาก องค์ ประการหนึ่งให้แห่แห่นโดยชวนอย่างเสด็จมีที่ประพาส ประการหนึ่งให้มี ทหารถือเก้าหัตท์แขงนอกในชัยขาวโดยชนาด ประการหนึ่งจะไปแห่งใดให้มี เจ้าพนักงานซุกระถางฐานแห่ไปช้างหน้าอย่างแห่เสด็จ

ชุนยอกจึงว่า ซึ่งตัวเจี่ยวว่าหั้งนี้ข้าพเจ้ามิเห็นชอบ อันมหาอุปราจะทำ ตามนั้นมิได้ ด้วยแต่แรกมหากาอุปราช่องสุมผู้คนแลทหารหั้งปวงตั้งใจจะ สนองพระเดชพระคุณพระเจ้าเตี้ยนเต็ให้แผ่นดินเป็นสุขโดยสุจริต เพราะว่าเป็น

ข้าแผ่นดินของท่าน ถึงมาตราว่ามีความชอบลักษณะใดก็ดี ก็ควรจะจ่ายมตัว
คำรับตามประเพณีข้ากับเจ้า

ใจโนได้ยินดังนั้นก็กราหน้าบังอยู่ คิ่วเจี่ยวจึงว่า การจะทำมีผู้มา
ชัดชวางไว้ฉะนี้จะเชื่อฟังมิได้ ก็แต่งเรื่องราวกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนแต่ขอให้เป็นที่
รุยกง พระเจ้าเหี้ยนแต่ก็อนุญาตให้ ชุนยอกจึงทอดใจให้ญ่าไม่รู้ว่าการจะเป็นถึง
เพียงนี้เลย ความนั้นก็รู้ไปถึงใจโน ใจโนก็มีความน้อยใจว่า ชุนยอกนี้หมายใจที่
จะช่วยทำบุญบำรุงเราไม่ ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเตเสวยราชย์ได้สิบเจ็ดปี^{*}
(พ.ศ. ๗๔๗) เป็นเดือนสิบสอง ใจโนยกกองทัพไปตีเมืองกังตั่ง พระเจ้าเหี้ยนแต่
รับสั่งให้อาชูนยกไปในกองทัพด้วย

ชุนยอกแจ้งว่าใจโนมีความกราอยู่ ก็เกรงบอกป่วยเสีย ใจโนจึงให้อา
ตรະบะเปล่าบิดราประจำเสียดังหนึ่งใส่ของกิน ให้คนเอาไปเยือนชุนยอก แล้ว
เหี้ยนเป็นอักษรไปว่าอย่าให้ผู้อื่นเปิด ครั้นชุนยอกเปิดชั้นดูก็เห็นแต่ตรະบะเปล่า
ก็เข้าใจว่าใจโนคิดร้ายจะทำอันตรายตัว มีความโถมนักกินยาตายเสีย และเมื่อ
ชุนยอกถึงแก่ความตายนั้นอายุได้ห้าสิบห้าปี ชุนทุนผู้บุตรจึงมาบอกแก่ใจโน
ใจโนมีความเสียดาย ก็ให้เงินทองไปแต่งการศพ แล้วใจโนยกกองทัพมาตั้งอยู่
ณ แคนเมืองยี่สู จึงให้ใจหองคุ่มทหารสามหมื่นยกไปตระเวนสอดแนมฟังดู
กิจการทั้งปวง ก็กลับมาบอกแก่ใจโนว่า ชาหยะเลนนั้นเห็นชงปักอยู่เป็นริ้วรายไป
เป็นอันมาก แต่มิได้เห็นผู้คนตั้งอยู่แห่งใด ใจโนก็มีความสงสัยไม่ไว้ใจแก่
ราชการ ก็ให้ยกทหารรับมาตั้งตำบลปากน้ำยี่สู จึงคุ่มทหารออกประมาณร้อย
เศษชั้นไปดูบันเนินเขา เห็นเรือบกองทัพชุนกวนนั้นมาตั้งอยู่ฝากช้างหนึ่ง และ
ชุนกวนนั้นแต่งตัวกันสับสนเขียว มีทหารเรวดล้อมช้ายขาวโดยรอบ ใจโนจึงว่า
ผู้ใดมีบุตรเหมือนชุนกวนนี้ก็ควรจะนับถือสรรเสริญว่าดี อันมีบุตรเหมือน
เล่าจ่องนั้น ก็มีเสียเปล่าหาต้องการไม่ พอใจโนว่ายังมิทันจะลื้นค่า ทหารชุนกวน
ซึ่งวางไว้ในสนามเพลาหนึ่น ได้ทึกให้ร้องยกปิดหลังใจโนชั้นไป ชุนกวนก็ให้
เร่งทหารแจวเรือบเข้าไปสกัดทางตามลำคลอง

ใจโนเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ทหารรับหักอกมา เคากูก็คอยป้องกัน

* ฉบับภาษาจีนกล่าวว่าช้างว่าพระเจ้าเหี้ยนเตเสวยราชย์ได้ ๒๓ ปี (พ.ศ. ๗๔๗)

มีให้มีอันตรายพาใจโฉมค่าย ขณะนั้นโจโฉก็ปูนบำเหน็จรองวัลเคราทูเป็นอันมาก ครั้นเวลาประมาณสองยาม ชุนกวนก็ให้ท่านารระคมตีค่ายโจโฉ จุดเพลิงเผาขึ้น ทักษิมาค่ายได้ ฝ่าฟันทหารใจโฉล้มตายเป็นอันมาก โจโฉก็แตกถอยมาตั้งอยู่ทางประมาณห้าร้อยเลี้น เทียหยกจึงถามแก่โจโฉว่า แต่ก่อนมาห้ออุปราชาจะยกไปตีแห่งใดต่ำบลใด จะค่อยไปค่อยมาดุจหนึ่งครั้งนี้หามีได้ ยอมรับด้ทหารทั้งปวงไปโดยเร็ว ศัตรูมิทันจะรู้ตัวจัดแจงป้องกันได้ ก็มีชัยชนะแก่ข้าศึกโดยง่าย และครั้งนี้มาห้ออุปราชายกกองทัพมาลະเลิงใจอยู่ มีได้รับด้เอกสาร ให้ชุนกวนรู้ตัวจัดแจงป้องกันไว้เป็นสามารถ จึงเอาชัยชนะมีได้ กลับเสียทีมา แลมห้ออุปราชาจะคิดทำการต่อไปบัดนี้เห็นมีได้ ขอให้ท่านยกทหารกลับเมืองก่อน ปลูกเลี้ยงทหารทั้งปวงให้มีน้ำใจ จึงค่อยยกมาทำการใหม่เห็นจะไม่เสียท่วงที โจโฉมีได้ว่า ประการใด เทียหยกก็กลับมา ใจโฉนอนหลับอยู่วันนั้นผ่านว่า ได้ยินเสียงคลื่นในห้องมหาสมุทรนั้นพัดผ่านดังกึกก้องเหมือนเสียงคนอึดหึดอยู่จึงลุกออกไปดู เห็นเป็นพระอาทิตย์ดวงหนึ่งผุดขึ้นจากห้องมหาสมุทรเมรัศมีอันกล้า แล้วเห็นพระอาทิตย์ประกายอยู่บนอาณาเขตสองดวง และพระอาทิตย์ซึ่งขึ้นจากห้องมหาสมุทรนั้น ไปตกลงตรงเนินเขาตรงหน้าค่าย ใจโฉตกใจตื่นขึ้น พอกลับเข้ามาบากว่าเวลาเที่ยงแล้ว ใจโฉจึงคิดว่าผ่านนี้จะเป็นประการใด จึงจัดแจงทหารม้าห้าสิบออกไปดูที่หน้าประตูค่าย พอกลับเห็นชุนกวนกันสับปานทอง แต่งตัวใส่เกราะทองยกทหารมาตามเนินเขา

ชุนกวนก็แผลมาเห็นใจโฉจึงให้หยุดทหารไว้ แล้วก็เอلاءชี้ไปเจาใจโฉว่า มหาอุปราชาเป็นใหญ่อยู่ในเมืองหลวง ประกอบด้วยยศศุภ์ราบริวารเป็นอันมาก มีความสุขดุจหนึ่งอยู่ในวิมาน ควรหรือยังมิอิ่มใจอึกแล่ ลุ่วานาจแก่โลก มีได้พิเคราะห์ด้วยปัญญาให้เป็นธรรม ยกทหารมาจะทำร้ายแก่เราไม่สมควรเลย

ใจโฉจึงตอบว่า ซึ่งเรายกทหารมาทั้งนี้ ใช่จะมีความปรารถนาสมบัติของท่านนั้นหามีได้ ด้วยตัวท่านอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วมีได้มีกตัญญูต่อเจ้า แข็งเมืองไว้มีได้ไปอ่อนน้อม พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงให้รายการกองทัพมาจับตัวท่าน ชุนกวนหัวเราะแล้วจึงว่า ท่านเจรจาตนี้หามีความอย่างไม่ตัวเรื่อยๆในแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้นี้ ใช่จะไม่มีกตัญญูนั้นหาไม่ ผู้ใดมีได้

ปรากฏว่าเราเป็นชนต่อแต่เดิม ได้ยินแต่เชาเล่าลือว่า ห่านอิกล่วงบังคับชุมนาง ทั้งปวง มีใจกำเริบคิดการใหญ่หลวงหมายชาตอเจ้า เราเมื่อใจเจ็บร้อนด้วยคิดจะทำการกำจัดศัตรูแห่งเดินเสียอิก

ใจໂฉได้ยินดังนั้นก็โทรศั้งร้องประภาครว่า ทหารผู้ใดจะอาสาสามารถจับชุมกวนให้เราได้ พอว่ายังมีชาตค้ำก็ได้ยินเสียงประทัดจุดขึ้นบนเนินเขา ใจໂฉเหลียวไปเห็นจิวท่าย ยันต์คุณทหารยิงเกาทันท์ระดมมาตามซอกทางข้างชาย เห็นต้นนู พัวเจี้ยงคุณทหารตีกระหนบมาข้างขวา ยิงเกาทันท์ดังห่าฝัน กิตกใจจึงถอยหลังมา จิวท่าย ต้นนู พัวเจี้ยงเห็นได้ทิกขับทหารรับรุกรานไป

เคาทูเห็นดังนั้นก็คุณทหารเลือเป็นอันมาก ยกออกจากค่ายรับไปช่วยใจໂฉ ได้รับพุงกันเป็นสามารถ กองทัพชุมกวนถอยไป ใจໂฉก็กลับมาค่ายจึงคิดว่า ชุมกวนมีความสามารถมาก ซึ่งเราฝันเห็นว่าพระอาทิตย์ตกลงมาที่ภูเขานั้น เห็นจะได้แก่ชุมกวน นานไปจะได้เป็นเจ้าก็กหนึ่ง แล้วกองทัพใจໂฉกับชุมกวนตั้งรับกันอยู่ประมาณเดือนเศษ มีได้มีเสียกัน ครั้นล่วงเข้าบีใหม่เป็นแทคการณ์ตากหนัก ทหารทั้งปวงจะทำการรับพุงลำบากนัก ชุมกวนจึงใช้ให้คนถือหังสือมาถึงใจໂฉเป็นใจความว่า ตัวเราภัยมหาอุปราชก์เป็นซ้าของพระเจ้าเหียนเต้ พระเจ้าเหียนเต้ตั้งให้ทำเป็นเสนำดືผู้ใหญ่ ควรที่ทำนจะช่วยทำบุญบำรุงแห่งเดิน ให้อาณาประชาราชภูมิอยู่ยืนเป็นสุข และกลับยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ให้อาณาประชาราชภูมิได้รับความเดือดร้อนทั้งนี้ ก็ผิดด้วยประเพณีเสนำดືผู้ใหญ่ ประการหนึ่งก็เป็นถูกดูผิด ทหารทั้งปวงได้ความลำบากนัก ขอทำนได้ยกกองทัพกลับไปเดิด แม้จะขึ้นอยู่ทำการลีบไปก็จะมีภัยถึงตัวทำน

ใจໂฉได้แจ้งในหังสือแล้วหัวเราะว่า ชุมกวนมีความควระแก่เราว่า เป็นผู้ใหญ่ แล้วก็ให้บ่าเห็นใจร่างวัลแก่ผู้ถือหังสือให้กลับไปแจ้งแก่ชุมกวน แล้วใจໂฉก็เลิกทัพกลับมาเมืองถูトイ ฝ่ายชุมกวนก็ยกทัพไปเมืองเบะเหลง จึงหาชุมนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้ใจໂฉก็ยกกลับไปเมืองแล้ว ฝ่ายเล่าปีก็ยังมีได้กลับมาแต่เมืองเสฉวน ยังตั้งอยู่ต้านลัตตานและบังกวน เราคิดว่าจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิวที่เดียวจะเห็นประการได้

เตียวเจียวจึงว่า ซึ่งจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิวบัดนี้ขอให้ดก่อน

เกลือกใจໂຮງໝາໄປຈະກັບຍກກອງທັພມາທໍາອັນຕາຍແກ່ເມືອງເຮົາ ຂ້າພເຈົ້າຄືດວ່າ ຂອໃຫ້ທໍາມີໜັງສືອີປີເປັນເລົ່າເຈິ້ງວ່າ ບັດນີ້ເລົ່າປົ້ມໄດ້ຫຼືອຕຽນທ່ອທ່ານ ກລັບເຫັນດ້ວຍເຕີຍວັດໆເປັນນ້ຳທີ່ໃຈເຕີຍກັນ ຄືດຈະຍັ້ນມາທໍາຮ້າຍທ່ານ ໃຫ້ເລົ່າເຈິ້ງມີຄວາມສັສັຍເລົ່າປີ່ ແລ້ວມີໜັງສືອີປີເປັນເຕີຍວັດໆຈົນທີ່ມາ ເມືອງເກົງຈົວນີ້ເລົ່າປົ້ມໄດ້ວູ້ໃຫ້ຢັກທ່ານຕີເອາເຄີດເຫັນຈະໄດ້ໂດຍສະດວກ

ครັນເລົ່າເຈິ້ງກັບເຕີຍວັດໆໄດ້ແຈ້ງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກີ່ຈະຈັດກອງທັພກໍາເຣີບໜີ້ນເຫັນວ່າເລົ່າປົ້ມໄແລ້ເຕີຍວັດໆ ເລົ່າເຈິ້ງກີ່ຈະຮັບພຸ່ງກັນຕິດພັນວູ້ ກາຍຫລັງເຮົາຈຶ່ງຈະຍັກກອງທັພໄປຕີເອາເມືອງເກົງຈົວກີ່ຈະໄດ້ໂດຍງ່າຍ ຄົງວ່າເລົ່າປົ້ມໄຮ້ຈະກັບມາຮັກໝາເມືອງກີ່ມີໄດ້ ເຫັນຈະພະວັພະວັງວູ້ ທຸນກວນເຫັນຂອບດ້ວຍ ຈຶ່ງແຕ່ງໜັງສືອີສອງຈັບຕາມດ້ວຍຄຳເຕີຍວັດໆເຈິ້ງທຸກປະກາດ ແລ້ວໃຊ້ໃຫ້ຄົນຄືອີປີເປັນເລົ່າເຈິ້ງແລ້ເຕີຍວັດໆ

ຝາຍເລົ່າປົ້ມໄຕ້ງວ່າ ຕ່ານລົດຕ່ານແຫຼັບກົວນັ້ນ ມີນ້າໃຈໂບນອົມແກ່ອາຄາປະຈາກ ອາຄາປະຈາກ ອາຄາປະຈາກ ກົດໃກ່ເປັນວັນນາກ ຄັນແຈ້ງໃຫ້ນັງສືອີສື່ງຂັງເນັ້ນໃຫ້ມາວ່າ ນາງຫຸນຫຼູທີ່ນັກລັບໄປເມືອງກັນຕົ້ນ ແລ້ວໜີ່ໄລຍກກອງທັພມາຮັບພຸ່ງກັນວູ້ກັບຫຸນກວນ ຄົນຕ່ານລົດຍື່ສູ ຈຶ່ງບັນຍາດ້ວຍນັ້ນທອງວ່າ ບັດນີ້ໄລຍກກັບຫຸນກວນກົດໃກ່ຕ້ານທານກັນວູ້ ຄ້າໂຈໂນມີຫັນໄດ້ທີ່ກີ່ຈະຍົກມາຕີເອາເມືອງເກົງຈົວ ແນວ່າ ຫຸນກວນໄດ້ທີ່ກີ່ຈະຍົກມາຕີເອາເມືອງເຮົາ ຈະຄືດອ່ານປະກາດໄດ້

ນັ້ນທອງຈຶ່ງວ່າ ສົ່ງທ່ານຈະກັບໄປຮັກໝາເມືອງນັ້ນ ຂອໃຫ້ມີໜັງສືອີປີເປັນອົກເລົ່າເຈິ້ງວ່າ ບັດນີ້ໄລຍກມາຕີເມືອງກັນຕົ້ນ ຫຸນກວນໃຫ້ມີໜັງສືອີມາຂອງທັພເມືອງເກົງຈົວໃນໜ້າຍ ດ້ວຍຕັ້ງເຮັກກັບຫຸນກວນເລົ່າກີ່ເປັນວັນທີ່ວັນເຕີຍກັນ ຄັນຈະມີໄປໜ້າຍກີ່ມີຂອບ ເຮົາຈະຂອທ່ານທ່ານສາມໜີ່ນັກບັນຍື່ລົບໜີ່ນັ້ນ ຈະຍັກກອງທັພກລັບໄປໜ້າຍຫຸນກວນກຳຈັດໂຈໂນເສີຍໃຫ້ໄດ້ກ່ອນ ຄົງມາຕຽວ່າເຕີຍວັດໆຈະຢັກທ່ານມາທໍາຮ້າຍແກ່ທ່ານ ກີ່ຈະກັວວ່າໄວ້ດ້ວຍມີແຕ່ຄົນນັ້ນອົກສໍາສັນ ແນ້ວຽກໄປກຳຈັດໂຈໂນເສົ້າແລ້ວ ກີ່ຈະຍັກກລັບມາກຳຈັດເຕີຍວັດໆເສີຍ ຄ້າເລົ່າເຈິ້ງໃຫ້ຄົນແລ້ວບັນຍື່ອາຫານເຮົາມີກໍາລັງມາກັ້ນແລ້ວ ສົ່ງຈະຄືດອ່ານດ້າຍເຫັນປະກາດໄດ້ກີ່ຈະໄດ້ ເລົ່າປົ້ມໄເຫັນຂອບດ້ວຍກີ່ແຕ່ງໜັງສືອີໃຫ້ຄົນຄືອ້ເຫັນໄປໃຫ້ແກ່ເລົ່າເຈິ້ງ

ຄັນຄືອ້ໜັງສືອີມາດີ່ດ້ານ ເອີ່ວຫຍກີ່ໃຫ້ໂກຍ້າຍວູ້ຮັກໝາດ້ານ ຕັກກີ່ຄຸມຜູ້ຄືອ້ໜັງສືອີເຫັນໄປແຈ້ງແກ່ເລົ່າເຈິ້ງ ເລົ່າເຈິ້ງຈຶ່ງຄາມວ່າ ເຮົາຕັ້ງໃຫ້ທ່ານວູ້ຮັກໝາ

ค่านมได้ให้หา เหตุใดจึงเข้ามา อุ้ยหวยจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้ามาทั้งนี้ ด้วยเล่าปี่ให้มีหนังสือมา ครั้นข้าพเจ้าจะปล่อยให้แต่ผู้ถือหนังสือเข้ามาแต่ลำพังก็มิได้ ด้วยเล่าปี่เป็นคนเจ้าความคิดหวานนอกชุมใน ซึ่งจะขอคนแลเสบียงอาหารนั้นขอท่านอย่างได้ให้ เม้เล่าปี่ได้ผู้คนแลอาหารก็จะมีกำลังมากขึ้น เหมือนอาพินมาใส่ไฟ เล่าเจียงจึงว่า อันเล่าปี่นี้เป็นพี่น้องของเรา แล้วก็มีความซื่อตรง แม้มิให้ตามประณณจะได้หรือ

เล่าปี่จึงว่า อันเล่าปี่นี้เป็นคนหา่มิกตัญญ์ไม่ ซึ่งท่านอาomaไว้ในเมืองเสฉวนนี้ เหมือนหนึ่งเลี้ยงเสือไว้ในบ้าน แล้วมีหน้าซ้ำจะให้ผู้คนแลเสบียงอาหารอีกเล่า ก็ยังให้มีกำลังกำเริบขึ้น นานไปก็จะจริงดังถ้อยคำอุ้ยหวยว่า เล่าเจียงได้ฟังที่ปรึกษาทั้งปวงชวนกันว่าก็แคลงใจ เสียมิได้จึงจัดทหารที่สูงอายุนั้นสีพันกับข้าวหม่นถังให้แก่ผู้ถือหนังสือ แล้วก็แต่งคนให้คุณไปส่ง จึงกำชับอุ้ยหวยให้รักษาด่านทางเป็นการดั้งกว่าแต่ก่อน

ครั้นคนถือหนังสือกลับมา จึงเข้าไปแจ้งแก่เล่าปี่ เล่าปี่ก็โทรศั้งลูกชิ้น ด่าว่า เสียแรงมาช่วยป้องกันรักษาบ้านเมืองไว้ แต่เราขัดสนผู้คนข้าวปลาอาหารให้ไปขอควรหรือให้มาแต่เท่านี้ แลเราจะทำการสืบไปก็จะเสียเปล่า เล่าปี่ก็เอานหนังสือซึ่งเล่าเจียงให้มานั้นถือทั้งเสีย คนซึ่งคุณเสบียงมาสั่งนั้นเห็นแล้วปี่โทรศั้ง ด่านคนต่างกลัวก็พาภันหนีกลับมาเมืองเสฉวน

บังทองจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า แต่ก่อนท่านทำน้ำใจสุภาพไม่หยาบช้า คนทั้งปวงก็ประทับ แลบัดนี้ท่านมาโทรศั้งว่ามีกิหนังสือทั้งเสีย แล้วว่ากล่าวหยาบช้าจะนี้ คนทั้งปวงก็แจ้งไป เสียแรงทำดีมาแต่ก่อนนั้นจะมีเสียประโยชน์ เสียเปล่าหรือ เล่าปี่จึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ชอบหนักหนา เมื่อข้าพเจ้าได้ประมาทผิดพลังไปจะนี้แล้วจะทำประการได้ดี บังทองจึงว่า บัดนี้ท่านได้ทำผิดเกินไปแล้ว จะกลับทำดีไปภายหน้าอันความรังเกียจนั้นก็จะไม่หาย เมื่อได้เป็นถึงเพียงนี้จะนิ่งอยู่ก็มิได้ ขอให้ท่านแต่งทหารซึ่งมีฝีมือลัดทางรบไปลองโฉมตีเอาเมืองเสฉวนให้ได้ประการหนึ่ง ถ้ามีฉันนั้นขอให้ท่านยกกองทัพทำเป็นจะกลับไปเมืองเกงจ้ว ด้วยอุ้ยหวย โภกัยซึ่งรักษาด่านนั้นจะสำคัญว่าท่านจะไปจริงก็จะตามไปส่ง เราจึงจะจับเอาตัวมาเสีย ซึ่งอาด่านไว้ให้ได้แล้วก็จะยกเข้าไปตีเอา

เมืองเสฉวนประการหนึ่ง ถ้ามีชนนั้นขอให้ท่านยกทหารไปอยู่เมืองเปี๊กเต็กก่อน เแล้วเราจะค่อยลอบยกหน้าไปเมืองเกงจิวจัดแจงผู้คนซ่องสุมทหารพร้อมแล้ว จึงยกมาตีเอาเมืองเสฉวนเมื่อภายหลัง เล่าทุกസາมประการนี้ท่านจะเห็นประการ ได้ดีก็ตามอัชณาสัยเด็ด ซึ่งท่านจะนิ่งอยู่มิได้คิดทำการต่อไปนั้น นานไปกว่าจะมี มาถึงตัวเป็นกันคง

เล่าปีจึงว่า ซึ่งท่านคิดหั้งนี้ก็ด้อย แต่ทว่ากลเป็นประณมกันเห็นฉกรรจ์ นัก กลที่สามนั้นก็เนื้อยไป กลอันเป็นคำรบสองนั้นพอเป็นประมาณ เห็นจะ ได้การของเรา เล่าปีจึงให้มีหนังสือไปถึงเล่าเจี้ยงเป็นใจความว่า บัดนี้โจโฉยก กองทัพมาทำอันตรายเมืองเกงจิว ซึ่งเบ็งมีหนังสือมาถึงเราให้รับยกทหารไป จงเร็ว ครั้นจะข้าอยู่ก็มิได้ เรายังขอลาท่านไปรักษาเมืองก่อน ซึ่งเรามิได้เข้ามา คำนับลาท่านตามประเพณีนั้น ด้วยเป็นการร้อนนัก อย่า่น้อยใจเลย

ขณะนั้นเตียวสงแจ้งว่า เล่าปีให้มีหนังสือเข้ามาลาเล่าเจี้ยง จะกลับไป เมืองเกงจิว ไม่รู้ว่าเป็นกลอุบายน้ำคัญว่าจริง จึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งจะให้คน ถือออกไปให้เล่าปี ครั้นเข้าเฝนกแล้วพอเตียวชาพ์ชา ซึ่งเป็นเจ้าเมืองเกงชั้นมา หา เตียวสงจึงเอานั้นซ่อนไว้ในมือเลือ เตียวชาพ์ชาเห็นกิริยา เตียวสงทำลalonanอยู่กินใจ แต่มิได้ว่าประการใด

ครั้นเตียวสงกินโตีด้วยกันกับเตียวชาพ์ชา สเปย์สุรามาหนังสือในมือเลือ นั้นตกลงมิทันรู้ตัว บ่าวเตียวชาพ์ชาบ์ได้จึงเอานั้นสือให้แก่เตียวชาพ์ชา เตียวชาพ์ชาฉึก พนีกออกอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเตียวสงคำนับมาถึงเล่าปี ด้วยข้าพเจ้า เจรจาไว้แก่ท่านแต่ก่อนนั้นเป็นคำมั่น แลบัดนี้ท่านยกมาถึงเมืองเสฉวนแล้ว ถ้า จะคิดทำการดังว่ากันไว้ก็จะได้ดังความประรถนา เมืองเสฉวนเหมือนอยู่ในกำมือ เทหุ่ดินท่านจึงมิได้คิดที่จะทำการเล่า จะยกกลับไปเมืองนั้นจะมิป่วยการทหาร เสียหรือ ขอให้คิดทำการจะได้ ตัวข้าพเจ้าจะอาสาทำการรับท่านในเมืองเสฉวน

เตียวชาพ์ชาแจ้งในหนังสือนั้นก็ตกลใจจึงคิดว่า น้องเรามาคิดการฉะนี้จะ มิพากันฉันหายเสียหรือ อันจะนิ่งไว้ฉะนี้ก็มิได้ จำจะบอกเล่าเจี้ยงให้แจ้ง เตียวชาพ์ชาบ์รับเอานั้นสือไปให้แก่เล่าเจี้ยง ว่าบัดนี้เตียวสงน้องข้าพเจ้าคิดร้าย ต่อท่าน เล่าเจี้ยงเห็นหนังสือก็โกรธจึงว่า ตัวเราได้เลี้ยงดูอุปถัมภ์เตียวสงมา

ควรที่จะช่วยทำนุบำรุงเรารือก แลมภาคีดประทุษร้ายต่อเรา จะเอาเมืองเสฉวนไปยกให้แก่เล่าปีนั้นมิควรนัก ก็สั่งให้ทหารจับเอาตัวเตียวส่งกับบุตรภรรยาไปฆ่าเสีย และจึงปรึกษาว่า บัดนี้เล่าปีจะภาคีดทำร้ายเรา หวังจะเอาเมืองเสฉวนเป็นสิทธิ์ของตัว ที่ปรึกษาทั้งปวงจะคิดประการใด อุยกำนเจิงว่า ซึ่งเล่าปีคิดจะทำร้ายท่านนี้ก็รู้ตัวแล้ว จะนิ่งช้าอยู่มิได้ ขอให้เร่งระมัดระวังรักษาด่านทางไว้ จงกดขัน อย่าให้ทหารเล่าปีล่วงเข้ามาในด่านทางได้ เล่าเจียงก์เห็นชอบ จึงให้มีหนังสือไปกำชับตรวจตราด่านทางทุกตัวบล

ฝ่ายเล่าปีครั้นยกกองทัพมาถึงด่านไปยังสิก่วน จึงให้คนเข้าไปบอกเอียวหวย โภภัยออกมา หวังจะทำเป็นคำนับลา เอียวหวยจึงว่าแก่โภภัยว่า บัดนี้เล่าปีคิดประการใดจึงจะยกกลับไปเมืองเกงจิ่วเล่า โภภัยจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย เล่าปีครั้นนี้จะถึงแก่ความตายแล้ว เราจะชวนกันอาอาวุชช่อนไปในเมืองเสือ แล้วจะแต่งข้าวของไปค่านับ เล่าปีที่ไหนจะทันรู้ ครั้นเข้าไปใกล้แล้ว ถ้าเห็นประมาณลงเมื่อใดเราก็ฆ่าเสีย เมืองเสฉวนก็จะไม่มีอันตราย เอียวหวย โภภัยคิดอ่านกันแล้วก็แต่งสิ่งของทั้งปวง คุณทหารสองร้อยออกไปค่านับเล่าปี

ขณะนั้นบังทองจึงว่าแก่เล่าปีว่า ซึ่งท่านให้เข้าไปหาด้วยเอียวหวย โภภัย บัดนี้ แม้ออกมาโดยดีก็อย่าไว้ใจ จำจะป้องกันรักษาตัวจะประมาณมิได้ ถ้าว่า มิออกมากโดยดี เรายังคงทหารเข้าตีเอาเมืองเสฉวนอย่าให้ทันรู้ตัวเลย พอว่า ยังมิทันขาดคำก็เกิดลมหัวด่วนพัดมาถูกคันธงชัยทักษะบั้นลง เล่าปีเห็นอัศจรรย์ ใจจึงถามบังทองว่า เหตุทั้งนี้จะเป็นคุณหรือโภ

บังทองจึงว่า อันเหตุทั้งนี้มานอกข่าวร้ายว่าอันตรายจะมี แลเอียวหวย โภภัยจะออกมาหากำาท่านนั้น หวังจะทำร้ายเป็นมั่นคง อย่าได้ประมาท จงเร่งระมัดระวังตัวไว้ เล่าปีแจ้งแล้วจึงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธสำหรับมืออยู่ แล้ว สั่งให้ทหารหยุดตั้งค่ายเป็นหมวดกองกัน พอคนเข้ามาบอกว่าบัดนี้เอียวหวย โภภัยเอาสิ่งของจะเข้ามาค่านับ บังทองจึงให้อุยอี้นกับชองคงออกไปอยู่ ข้างหน้าแล้วสั่งว่า ทหารซึ่งมากับเอียวหวย โภภัยนั้นให้จับไว้ให้ลื้น อุยอี้น ชองคงก็ออกไปค่อยอยู่

ฝ่ายเอียวหวย โภภัยคุณทหารมาถึงหน้าค่ายเล่าปี เห็นเล่าปีมิได้

รูปที่ ๑๒๖ นังทองให้คันได้อาุธจากເວົາຫວຍ ໂກງາຍ

รูปที่ ๑๒๗ ຮອງຕະກັບຊູຍເອີ້ນວິວາທກັນ

ตรະเตรียมทหารหั้งปวง ก็คิดว่าเล่าปี่ที่นี้ต้องในกลของเรแล้ว ก็พาภันเข้าไปถึงชั้งใน เห็นแล่ปี่กับบังทองนั่งอยู่ด้วยกัน จึงเข้าไปค่านบว่า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านจะกลับไป จึงเอาสิ่งของหั้งนี้ออกมาร้านบ้านตามประเพณี เล่าปี่จึงว่า ขอบใจท่านหนักหนา แล้วแต่งตัวเชิญให้อีyawhay โภภัยกิน จึงว่าท่านหั้งสองได้รักษาทางเมืองเสฉวนไว้นี้เป็นความชอบหนักหนา จงเสพย์สุราให้สบายน แต่ เรายังจะจะเจรจาความลับแก่ท่านหั้งสอง ทหารหั้งปวงเข้ามาอยู่มากันนัก ความจะแพร่พรายไป ท่านจะขับทหารออกไปอยู่นอกราชให้ลื้น เราจะได้สนทนาร่วมกัน

อีyawhay โภภัยหาความสงสัยมิได้ ก็ขับทหารออกมานอกค่าย เล่าปี่ จึงร้องขึ้นว่า ผู้ใดจะอาสาจับอ้ายจิรส่องคนให้เราได้ เล่ายองกับการเปงได้ยิน ก็รับคำ วิ่งออกมายังเอตัวอีyawhay โภภัยไว้ เล่าปี่จึงว่า กฎบัญญัติมีเป็นเชเดียวกัน เหตุไอนมีหั้งสองจึงมาคิดร้ายต่อๆ กัน หวังจะให้เราพื่น้องผิดกัน

ขณะนั้นบังทองก็ให้ทหารคันธู ได้อาชญาเลืออีyawhayและโภภัย ก็ สั่งให้ทหารเอตัวไปฆ่าเสีย ของทรง อุยເຍີນກົງຈັບທາຮ້າຫັ້ງສອງຮ້ອຍນັ້ນໄດ້ จึงพาเข้ามาให้เล่าปี่ เล่าปี่ก็ให้เลี้ยงดูโดยปกติแล้วจึงว่า อันอีyawhay โภภัยออกมามิได้สุจริต ประสงค์จะทำร้ายเรา เราจึงให้จับฆ่าเสีย และคนหั้งปวงเหล่านี้หากความผิดมิได้ อย่าตกใจเลย เสพย์สุราให้สบายนเด็ด ทหารหั้งปวงก็ยกมือขึ้น ค่านบเล่าปี่ ต่างคนต่างมีความยินดี

บังทองจึงว่า บัดนี้เราจะให้ท่านหั้งปวงยกเข้าไปตีเอาด่านโดยสิ่งกั้น ถ้าได้แล้วเราจะปูนบ่าเห็นให้ถึงขนาด คนหั้งปวงต่างก็รับคำ ครั้นเวลาค่ำก็ยกไปเป็นกองหน้า เล่าปี่ยกกองทัพตามไปปะยหลัง ถึงต่านลด่านโดยสิ่งกั้น ทหารสองร้อยซึ่งรับเป็นกองหน้าก็ร้องเข้าไปว่า นายเรากลับเข้ามาแล้ว จงเปิดประตูรับจะรับเข้าไปจะเกณฑ์ทหารเป็นการเร็ว ทหารซึ่งรักษาด่านเห็นว่าเป็นเพื่อนกัน ก็มิได้สังสัย ก็เปิดประตูรับ ทหารเล่าปี่ก็ชวนกันกรูเข้าไปได้ ชาวด่านหั้งปวง ต่างคนตกใจกลัวจะต่อสู้มิได้ ก็ชวนกันเข้ามาร้านบ้านเล่าปี่ลื้น เล่าปี่ก็ให้ปูนบ่าเห็นจบทหารหั้งปวงเป็นอันมาก แล้วก็ให้จัดแสงทหารให้รักษาป้อมกันเป็นการชัน จึงแต่งตัวเชิญกันตามประเพณี

เล่าปี่เสพย์สุราเมะจึงว่าแก่นังทองว่า ที่นี่เราตีล่วงเข้ามาได้ด่านไปยังกิ่งเหินจะมีความสุขอยู่แล้ว บังทองจึงว่า เรามาตีเมืองเขา ก็ปราบปรามยังมีร้านค้า ท่านจะประมาทว่าเป็นสุขนั้นยังมีบังควร เล่าปี่จึงว่า ครั้งพระเจ้าจิวบูอ่องยกไปตีเอาเมืองพระเจ้าตัวอ่อนนั้น ไปถึงต่ำบลไดก็มีความสนุกสนายไปทุกแห่ง และตัวเราได้ด่านไปยังกิ่งเห้ามาถึงเพียงนี้แล้ว จะไม่ได้ซื้อว่าเป็นสุขเจียวหรือ ท่านว่าฉะนี้ห้ามบ้มี จกอยอกไปเสียเด็ด บังทองได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นก็สำคัญว่าเสพย์สุราเมะอยู่ ว่าด้วยสามารถความหลงทางโกรธไม่ หัวเราะแล้วลูกออกไป เล่าปี่มาสุราเป็นกำลังกันอนเสีย

ครั้นเวลารุ่งเช้าคนสนิทเหินเล่าปี่สร้างมาสุราตื่นจากที่นอน จึงเข้าไปตามว่า เวลาวนนี้ท่านเจรจาด้วยบังทองตามกำลังเมานั้น บังทองจะมิน้อยใจหรือ เล่าปี่ได้ฟังทหารคนสนิทว่า ก็ตกลับได้คิดกลัวว่าบังทองจะโกรธ จึงให้หาตัวบังทองมาแล้วว่า เวลาวนนี้ช้าพเจ้ามาสุราได้ประมาทเจรจาทายน้ำ ต่อท่านไม่ทันคิด ขอท่านได้ออดโทษช้าพเจ้าย่าถือความเลย บังทองจึงว่า ซึ่งเจรจาวนนี้ใช่จะผิดแต่ตัวท่านหากไม่ได้ ช้าพเจ้า ก็ประมาทผิดตัวยกัน ฝ่ายท่านก็ออดโทษเด็ด เล่าปี่ บังทองถ้อยที่ว่ากันฉะนั้นแล้ว ต่างคนต่างหัวเราะสนทนาด้วยกันเป็นประคิ

ตอนที่ ๕๑

ฝ่ายเล่าเจี้ยงแจ้งว่าเล่าปี่ยกทหารเข้าตีเอาด่านโปยสิก่วน และจากเอียวหาย โภกัยเสียก์ตกใจ จึงให้ชุมนุงหั้งปวงเข้ามาปรึกษาราชการว่า บัดนี้เล่าปี่ยกมาทำร้ายเรา ตีเอาด่านโปยสิก่วนได้แล้ว เราจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองประการใดจึงจะกำจัดเล่าปี่เสียได้ อุยก์กวนจึงว่า ซึ่งเล่าปี่ยกมานั้น แลจะคิดอ่านป้องกันเมืองไว้นั้น ขอให้ท่านแต่งกองทหารยกไปตั้งขั้ดไว้ ณ เมืองลอกเสีย ด้วยเป็นปากทางจะเข้ามาดับขันนัก ถึงมาตรว่าทหารเล่าปี่จะมีฝีมือเข้มแข็งก็เท็จหักเข้ามามิได้ เล่าเจี้ยงก็เท็จชอบด้วย จึงแต่งให้เหลงเปา เล่ากุยเตียวหายม เตงเหียนคุ่มทหารห้ามมีนยกรีบไปทั้งกลางวันกลางคืนจะไปตั้ง ณ เมืองลอกเสีย

แลขณะเมื่อทหารสี่นายยกมากลางทางนั้น เล่ากุยจึงว่าแก่เหลงเปา เตียวหายม เตงเหียนว่า เรายังได้ยินเขาเลื่องลืออยู่แต่ก่อนว่า ในตับลเขากิมบินسانนี้มีอาจารย์คนหนึ่งซึ่งว่าจิโจ้โต้หิน มีสติปัญญาโภก่อนด้วยวิชาการชานิชนาณ รู้จักลักษณะผู้เคราะห์ร้ายและเคราะห์ดี เป็นแlectayทุกประการ และบัดนี้เราจะจำจะแวงเข้าไปสูนหนาด้วย ให้พิเคราะห์ดูเราให้รู้ว่าร้ายแลดี เตียวหายม จึงว่า อันเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ก็ย่ออมกอบไปด้วยความตาย ใครจะพันจากอันตรายก็หาไม่ ตัวเรายังช้ำติทหารจะไปต่อด้วยสองครม และจะมาคิดวิตกว่าร้ายแลด้อย มิได้อาใจตัวเป็นประมาณ จะไปสืบตามคนบ้านนอกชาวปาให้เป็นลงแก่ตัวหาต้องการไม่

เล่ากุยจึงว่า ท่านว่าฉะนี้มิได้นับถือคติโบราณก็ผิดประเพณี อันธรรมชาติผู้มีสติปัญญา ก็เป็นที่ต่ำมากกว่าคนทั้งปวง ควรเราจะไปค่านบอยู่เหลงเปา เ tengเหียน เตียวหายมได้ฟังเล่ากุยว่าก็เท็จด้วย จึงพาภันแวงเข้าไป ณ เชากิมบินсанเห็นจิโจ้โต้หินนั่งอยู่บนเตียง ก็ชวนกันเข้าไปค่านบแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าพากันมาค่านบทั้งนี้ หวังจะขออาสาสติปัญญาของท่านช่วยทำนุบำรุง ด้วย

เล่าเจียงผู้เป็นนายใช้ให้ข้าพเจ้าหั้งสีนี้ยกกองทัพไปป้องกันชัดทัพเล่าปี ณ เมืองลากเสีย และจะไปครั้งนี้ดีแลร้ายประการใด ขอท่านได้บอกให้ข้าพเจ้าแจ้งด้วย

จิโโซตัดหินจึงบอกว่า ตัวเราเป็นคนชาวบ้านนอกมีปัญญาน้อย ซึ่งท่านมาถามเรา จะให้บอกร้ายแล้วไปเมืองหน้านั้นรามรู้ เล่ากุยก็อ้อนหวานไปเป็นหลายครั้ง จิโโซตัดหินเสียไม่ได้ จึงเอาพู่กันมาเขียนอักษรเป็นใจความว่า มังกรกับทรงส์จะเข้ามาในเมืองเสฉวน ส่วนทรงส์มีปีกบินได้มีอาจไปโดยอากาศ ตกอยู่ในพื้นแผ่นดิน ฝ่ายมังกรบินมิได้กลับขึ้นไปสำแดงอาぬภาพอยู่ในอากาศ ถ้าผู้ใดรู้จักลักษณะดังนี้แล้ว ก็จะเร่งผ่อนพักรักษาตัวก็จะพ้นจากอันตราย

เล่ากุยจึงตอบว่า ข้าพเจ้าถ้ามหั้งนี้ประஸ์จะครรช์แจ้งเหตุผลในตัว ข้าพเจ้าหั้งสีว่าดีแลร้ายดอก อันท่านว่าหั้งนี้หามีประโยชน์ดังนั้นไม่ จิโโซตัดหิน จึงว่า อันบุญแลกรรมที่ทำนถามเรานั้นก็หาต้องการไม่ ร้ายแลดีก็ยอมมีสำหรับ กันอยู่เอง icos ชนบอกได้ ว่าแล้วก็หลับตาณั่นนี่เสีย เตียวหยิมเห็นดังนั้นจึงว่า เรา มาเจรจาด้วยคนเสียจริตนี้หาต้องการไม่ มาไปเดิด แล้วพาภันกลับมาขึ้นมา คุ่มหหารวบไปถึงเมืองลากเสีย เล่ากุยจึงว่า เมืองลากเสียนี้เป็นที่สำคัญมาก ถ้าแล เสียที่ตำบลนี้แล้วก็เหมือนเสียเมืองเสฉวน จำจะให้ตั้งค่ายกระหนาบไว้ ณ เขา ช่องแคบหน้าเมือง อย่าให้กองทัพเล่าปีล่วงเข้ามาได้ เหลงเป่า เตงเตียนเห็น ด้วย ก็คุ่มหหารสองหมื่น ยกออกไปตั้งค่ายสกัดทางกระหนาบอยู่ ณ เขา ช่องแคบ เล่ากุยกับเตียวหยิมก็ตั้งอยู่รักษาเมืองลากเสีย

ฝ่ายเล่าปีจึงปรึกษาด้วยบังทองว่า จะยกจากด่านไปยลิก่วนไปตีเมืองเสฉวน พอหหารเข้ามานบอกว่า บัดนี้เล่าเจียงให้ยกหารมารักษาเมืองลากเสียไว้ แล้วให้เหลงเป่า เตงเตียนสองนาย คุ่มหหารสองหมื่นมาตั้งค่ายอยู่ช่องแคบทาง ประมาณหกร้อยสิบ เล่าปีจึงถามหารหั้งปวงว่า ครั้งนี้icos จะอาสาไปตีค่าย ช่องแคบได้ ยองคงก็รับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอไปตีให้จงได้ เล่าปีจึงว่า ท่านจะ รับไปทำการครั้งนี้ก็ได้แล้ว ยองคงมีความยินดีค่านับลาจะอกมาจัดแจงหหาร พออยเอี่ยนเข้ามาว่า แก่เล่าปีว่า ชื่นยองคงจะอาสาไปทำการก็ควรอยู่ แต่ข้าพเจ้า เห็นว่าช่องแคบเป็นคนชราแก่ ขอให้อยู่เดิด ข้าพเจ้าจะอาสาไปเอง ยองคงได้ฟัง อุยเอี่ยนว่า ก็โกรธ จึงว่าท่านนี้ดูหมื่นราหนักหนา อุยเอี่ยนจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้

ดูหมิ่นท่าน ตัวท่านมีฝีมือก็จริง แต่ว่าแก่แล้วกำลังก็น้อย อันเหลงเปา เตงเหียนสองคนนี้เป็นทหารเอกในเมืองเสฉวนมีฝีมือ แล้วก็หนุ่มกว่าท่านมี กำลังมาก เกลือกว่าท่านเป็นคนแก่จะเสียการไป ข้าพเจ้าจึงจะไปแทนท่านมีให้ ลำบาก เมื่อว่าโดยดีฉะนี้เหตุใดทำนjing กอธ ยองคงจึงว่า ท่านสำคัญว่าคนแก่ ทำกำลังมีได้ ตัวท่านหนุ่มจงมาลองฝีมือกับเรา อุยเอี่ยนก็กอธจึงว่า ท่านกับเรา จะสู้กันดูฝีมือก็มาเดิด ยองคงกับอุยเอี่ยนวิวาทมุ่งเรียงอ้ออิงกันชั้น ยองคงจึง เรียกให้นำวไปเอาง้าวมาจะสู้กับอุยเอี่ยน

เล่าปีเห็นดังนั้นจึงห้ามว่า มาทำการหั้งนึกเพื่อกำลังท่านหั้งสอง เมื่อแล เสือต่อเสือจะมาเกิดจากลักษณะนี้ การของเราจะมีเสียไปหรือ เราขอเสียเติด นังทองจึงว่า ท่านอย่าวิวาทกันเลย หั้งสองก็มีฝีมืออยู่ด้วยกัน แม้จะให้ไปแต่ ผู้เดียวก็จะมีความน้อยใจ จงไปด้วยกันหั้งสองนายตีอาค่ายให้ได้คนและลูก แม้ ผู้เด็ดได้ก่อนก็จะมีความชอบมาก แล้วแบ่งทหารให้ยองคงไปตีค่ายเหลงเปา ให้ อุยเอี่ยนคุมทหารไปตีค่ายเหยิน หั้งสองคำนับเล่าปีแล้วก็มาจัดทหารอยู่ ภายหลังบังทองจึงว่า อันทหารสองนายซึ่งจะยกไปบัดนี้เห็นจะไม่เป็นประกิ ဂেลือกว่าจะไปวิวาทกันกลางทางด้วยพยานมาหากันอยู่ ขอท่านยกทหารเป็นกอง หนุนไป จะได้ดูผิดและชอบด้วย เล่าปีก็เห็นชอบ จึงเกณฑ์ให้บังทองอยู่รักษาค่าย แล้วให้จัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้ซึ่งจะยกเป็นกองหนุนไป

ฝ่ายสองคงจึงสั่งทหารให้หุงข้าวกินเสียแต่เช้า แล้วจะยกไปตามเชิงเขา ข้างข้ามวิ แลและเมื่อยองคงสั่งทหารให้หุงข้าวกินเสียก่อนจึงจะยกไปนั้น อุยเอี่ยนรู้กิตติศัพท์ก็ได้ใจ จึงสั่งให้ทหารหุงข้าวกินเสียประมาณยามหนึ่ง ก็รีบ ยกไปก่อนแต่ในเวลากลางคืน หมายว่าพอรุ่งจะให้ถึง มากกลางทางจึงคิดว่า แม้ เราจะตีอาค่ายแต่ค่ายเหยินบัดนี้ความชอบก็จะเป็นประมาน อนึ่งซึ่งเสียงก็จะ มีได้ปรากฏไปภายหน้า จำจะยกไปตีอาค่ายเหลงเปาซึ่งเป็นส่วนของยองคงเสีย ก่อน แล้วจึงจะกลับเข้าตีอาค่ายเหยิน คิดดังนั้นแล้วจึงให้ทหารยกแยก ไปทางข้ามวิหังจะซิงยองคง ครั้นมาจะไกลัถึงค่ายก็ให้ทหารหั้งปวงหยุดอยู่ เตรียมตัวจะเข้ารบ

ม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่เหลงเปา เหลงเปารู้ดังนั้นก็จัดแจงทหาร

พระตรีมไว้ แล้วสั่งทหารกองหนึ่งให้วางไปต่อหนัง ครั้นได้เวลาเหลงเป้า ก็ให้จุดประทัดสัญญาณยกทหารออกมานา อยุเอียนก็ขับม้าเข้ารบได้สามลิบเพลง พอทหารเหลงเป้าเข้าตีหลังได้ ทหารอุยเอียนเดินรีบมายังรุ่งอิดโรยอยู่ สู้ทหาร เหลงเป้ามีได้ก็พ่ายถอยแต่กลงไป อยุเอียนเห็นทหารหันปวงแตกก็ขับม้าหนี เหลงเป้าได้ทึกขับม้าไล่ไปทางประมาณท้าสิบเส้น

ขณะเมื่ออยุเอียนยกมาแดงเทียนรู้ จึงยกทหารมาคอยสักด้อยู่บันนิน เชา พอยุเอียนแตกหนึ่งมา ก็ขับม้าแลบทหารลงมาจากเนินเชาໄล่ตามไป อยุเอียน ขับม้ารีบหนีด้วยกำลัง ม้าเหยียบศีลาเพลงคำม้าล้ม อยุเอียนก็ตกจากม้าลง เดงเทียนได้ทึกขับม้าสะอึกมาจะแทงด้วยทวน พอยองคงยกทหารมาปะจวน เช้า เห็นแดงเทียนໄล่อยุเอียนก็ยิงเกาทันท์มาช่วยทันที ถูกอก teng เทียนตกม้าลง เหลงเป้ามาซ้างหลังเห็น teng เทียนถูกเกาทันท์ตกม้าลง ก็ขับม้าเข้ามาจะช่วย teng เทียน ยองคงก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่า ภูชือยองคงทหารเอกสารอยู่นี่ ใครดีก็เข้ามา เหลงเป้าก็ขับม้าเข้าสู่ด้วยของตงได้ห้าเพลง ต้านทานมีได้ก็ซักกม้าหนี ยองคง ได้ทึกขับม้าแลบทหารหันปวงไล่ไป ทหารเหลงเป้าแตกระจายไปลิ้น เหลงเปา จะเข้าค่ายมิทัน เห็นยองคงໄล่กระซั่นมากก็ซักม้าเข้าสู่ได้สิบเพลง เห็นทหาร ยองคงติดตามให้ร้องหనุนมาเป็นอันมาก ก็ซักกม้าหนีจะไปเข้าค่าย teng เทียน พอยเล่าปี่ยกหనุนมาเป็นกองหลังเข้าชิงเอาค่าย teng เทียนไว้ได้ก่อน เหลงเปาแลไปเห็น เล่าปี่ใส่เกราะทองยืนอยู่ กวนเปงอยู่เบื้องซ้าย เล่าชองอยู่ซังขาวร้องมาว่า บัดนี้ ภูชือเยาค่ายได้แล้ว มีงจะหนีไปซ้างไหน เหลงเปาจันใจเข้าค่ายมีได้ ก็ซักกม้าหนี ไปตามทางซอกเชา จะลัดไปทางเมืองลากเสีย

ฝ่ายอยุเอียนเสียทีมาหัวจะทำการแก้ตัว ก็คุมทหารไปสักดอยู่ เห็น เหลงเปาแตกมาทางนั้น ก็ให้ทหารเอาเชือกชิงพาเน้าม้าล้มลงจับตัวได้มัดเอามา และขณะเมื่อเล่าปี่ได้ค่าย teng เทียนแล้ว จึงให้ Jarvis กอักษรใส่ชงเป็นใจความว่า มีให้ผู้ใดทำอันตรายชีวิตข้าศึก ชึงเข้ามานบอบเป็นอันขาดที่เดียว ถ้าผู้ใดไม่ฟังจะ เอาตัวเป็นโทษให้ตายตกไปตามกัน ครั้น Jarvis แล้วก็เอาชั้นไปปักไว้ ณ ค่าย แล้วก็ว่าแก่ทหารเดงเทียนแลเหลงเป้าซึ่งจับมาได้นั้นว่า ห่านหันปวงบรรดาเป็น เชลยเรานี้ แม้มน้ำใจรักจะสมควรอยู่ด้วยเรา ก็อยู่ ถ้าผู้ใดคิดถึงบิดามารดาแล

ญาติพี่น้องจะกลับคืนไปบ้านเมืองก็ตามใจเดิด คนทั้งปวงได้โอกาสดังนั้น ที่คิดถึงญาติพี่น้องก็ค่านับถ้วน แลคนทั้งปวงที่มีใจรักใคร่สตรีญเล่าปี่อิอกเกริกไปทั้งเมือง

ฝ่ายของคงได้ชัยชนะแล้วก็กลับมาหาเล่าปี่แล้วว่า บัดนี้อุยเอี่ยนทำผิดให้เสียที่แก่ข้าศึกแตกหนึ่งมาทั้งนี้ ครั้นจะมีอาโทชา ไปเบื้องหน้าการสองครามยังจะมีสินไป ทหารทั้งปวงก็จะเอาเยี่ยงอย่าง ขอทำประหารชีวิตเสียจึงจะชอบเล่าปี่ก็สั่งให้ทหารหาตัวอุยเอี่ยน พ่ออุยเอี่ยนมัดเหลงเปามาถึงเข้าไปค่านับเล่าปี่ เล่าปี่จึงว่าตัวท่านมีโทชาใหญ่หลวงนัก แต่ครั้นนี้หากว่าท่านทำการแก้ตัวจับเหลงเปาได้ เราจะยกโทชาเสีย แต่วันนี้สินไปวันหน้าจะทำการสิ่งใดจงอย่าได้แก่งແย่งทำการเอาหน้า ยกตัวว่าดีดุจหนึ่งครั้งนี้ และซึ่งท่านรอติดจากความตาย เพราะของคงนั้น ก็จะค่านับของคงตามประเพณี อุยเอี่ยนก็ค่านับของคงมาโทชา เล่าปี่ก็ปูนบำเหน็จรางวัลแก่องคงเป็นอันมาก แล้วก็ให้ทหารเอาตัวเหลงเปาเข้ามา แล้วก็ลงไปแก้มัดเหลงเปาเสียเอง จึงให้แต่งโถะเสียงแล้วถามว่า ตัวท่านนี้จะมีหน้าใจภักดีต่อเราหรือจะคิดประการใด

เหลงเปาจึงว่า ชีวิตข้าพเจ้าถึงตายแล้ว ท่านกรุณามิได้มาเสียทั้งนี้ บุญคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอทำการสนองคุณท่าน ที่จะคิดเอาใจอุกหาคนน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถ้าท่านกรุณาปล่อยข้าพเจ้าให้กลับไป ข้าพเจ้าก็จะว่ากล่าว คนทั้งสองให้มาสามิภักดีต่อท่าน จะคิดอ่านอาเมืองลูกเสียให้จงได้ เล่าปี่ มีความยินดีจึงให้เสือผ้าเป็นรางวัลแล้วจึงว่า ท่านเจรจาไว้ไปเบื้องหน้าอย่าได้กลับกลาย ท่านจะกลับเข้าไปเมืองลูกเสียก็ตามใจเดิด

อุยเอี่ยนจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ชั่งจะให้เหลงเปากลับไปบัดนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ไปแล้วจะไม่กลับมา เล่าปี่จึงว่า ตัวเรามีความเอ็นดูเขามิได้คิดทำร้าย เมื่อเขามิคิดแล้วก็ตามแต่บุญ จะหน่วงเหนี่ยวไว้ให้เข้าไปเสิด เหลงเปาค่านับเล่าปี่ แล้วก็กลับไปเมืองลูกเสีย จึงนอกแก่เล่ากุญว่า ได้รับพุ่งกับเล่าปี่เป็นสามารถท่าทหารออกเล่าปี่ตายถึงสิบคน ข้าศึกมิกำลังมากนักจะต้านทานมิได้ ชั่งได้ม้าตัวหนึ่งก็หนีมา เล่ากุญสำคัญว่าจริงก็ตกใจ จึงแต่งให้คนถือหันสือรับไปถึง

เล่าเจี้ยง ขอกรงท้าพอุดหนุนมา

เล่าเจี้ยงแจ้งในหนังสือว่า เติงเหียนถึงแก่ความตาย ค่ายช่องแคนกีเสีย แก่ข้าศึกแล้วก็ตกใจ จึงให้หาขุนนางเข้ามาปรึกษาราชการ เล่าชูนผู้บุตรจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอยกทหารไปรักษาป้องกันเมืองลากเสียนนั้นไว้ให้จังได้ เล่าเจี้ยงจึงถามว่า ตัวเจ้าจะยกไปบัดนี้ก็เดินทางหนา แต่ว่าจะได้ผู้ใดไปด้วยเป็นที่ปรึกษา ง้ออี น้องภรรยาเล่าเจี้ยงรับอาสาไปด้วย เล่าเจี้ยงก็ยินดีจึงว่า ถ้าฉันนั้นหานจนจัด ทหารรองสองนายออกไปด้วย ง้ออีก็จัดลุยต่อง งอหลันสองคนเป็นทหารรอง กับทหารเลวสองหมื่นให้แก่เล่าชูนเสริจแล้ว ก็ยกมาถึงเมืองลากเสีย

เล่ากุย เตียวหยิมรู้ว่าเล่าชูนยกมา ก็อภิมหาต้อนรับเข้าในเมืองแล้วจึง เล่าเนื้อความซึ่งเติงเสียที่แก่เล่าปืนนั้นให้ฟังทุกประการ ง้ออีจึงว่า บัดนี้ ข้าศึกยกกล่่วงเข้ามาจะไกลถึงเชิงกำแพงอยู่แล้ว เห็นเล่าปืนมีใจกำเริบเป็นกำลังนัก อันจะต่อสู้ด้วยฝีมือนั้นเห็นจะมีได้ ใจจะคิดเป็นกลอุบายประการใด จึงจะ กำจัดศึกเล่าปืนเสียได้

เหลงเปาจึงว่า ซึ่งจะคิดกำจัดข้าศึกครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองลากเสียน นั้นตั้งอยู่ในที่สูงกว่าตีนเขาซึ่งข้าศึกตั้งอยู่นั้นมาก แลแม่น้ำริมเมืองสายน้ำก็เชี่ยว ข้าพเจ้าคิดว่าจะคุ้มทหารไปชุดคลองแหงไปตรงค่ายข้าศึก ไข้น้ำให้ไหลบ่าหักลง ไปเอาค่ายข้าศึก ให้ท่วมทหารทั้งปวงเสีย แล้วเรา ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย ง้ออี เห็นชอบด้วยก็ให้เหลงเปาคุ้มทหารไปทำการดังว่า แล้วก็ให้หงอหลัน ลุยต่อง คุ้มทหารสองกองยกไปป้องกันคนทำการ

ฝ่ายเล่าปืนจึงแต่งให้อุยอี่ยน ของทรงอยู่รักษาค่ายช่องแคนซึ่งตีได้นั้น แล้วก็ยกกลับมาตั้งอยู่ด้านไปยลก่วน จึงหารือกับบังทองซึ่งจะคิดทำการต่อไป พอม้าใช้มาถึงบวกก่าว บัดนี้ชูนกวนให้มีหนังสือมาถึงเตียวพ่อ ให้ยกทหารมาตี เอาด้านแขนบังก่วน เล่าปืนแจ้งเนื้อความก์ตักใจจึงปรึกษานั้งทองว่า ถ้าเตียวพ่อยก มาตีเอาด้านแขนบังก่วนแล้วก็จะปิดทางเราเสีย จะไปนั้นก็มีรอดจะถอยไปก็มีได้ จะคิดประการได้ดี บังทองจึงว่าแก่เบ็งตัดว่า ท่านเป็นชาวเมืองเสฉวน รู้ทางที่ จะหนีจะไล่ข้านญอยู่ ด้วยเป็นบ้านของท่าน ท่านจงไปรักษาทำบลแขนบังก่วน จึงจะชอบ เบ็งตัดก็รับคำแล้วจึงว่า ข้าพเจ้าขออาชักจุนนั้นไปด้วย อนึ่งอั้กจุน

คนนี้มีฝีมือ แต่ก่อนก็เป็นทหารของเล่าปี่ยา เล่าปี่ก็ให้อนุญาต จึงแต่งเบ้บตัดให้คุณทหารยกไปรักษาค่านและบังกวน

ฝ่ายบังทองลาเล่าปี่กลับมาที่อยู่ ทหารคนหนึ่งเอื้อความมาบอกว่า มีผู้หนึ่งมาหาท่านยืนอยู่ที่ประตู บังทองก็เดินออกมากับ เห็นผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่ สูงห้าศอก หน้าตาเข้มข้น จึงถามว่า อาจารย์ชื่อไรมาແຕ่ไหน ผู้นั้นก็มิได้พูดจา ประการใด จึงเดินเข้าไปนอนลงบนเตียงข้างใน บังทองก็เข้าไปใต้ถาน ผู้นั้นจึง ว่ามีก่อนแล้ว ให้เข้าพำเจ้ายเห็นอยแล้วจึงจะบอกกิจการบ้านเมืองที่ใหญ่หลวง ให้ บังทองก็มีความสูงลักษณะ จึงส่งให้คนใช้ไปแต่งโต๊ะเข้ามา ครั้นคนใช้ยกโต๊ะ เข้ามาตั้ง ยังมีหันเชญให้กินผู้นั้นก็ลุกขึ้นจากเตียงเข้ามายกน่อง ครั้นอีมแล้วก็ กลับเข้าไปนอนนิ่งเสียบันเตียง บังทองยังมีความสูงลักษณะ จึงให้คนไปบอกหัวดเจ้ง

ครั้นหัวดเจ้งมาถึงประตู บังทองจึงออกไปรับแล้วเล่าเนื้อความให้ฟัง หัวดเจ้งจึงว่า ถ้าทำการจะนี้น่าจะเป็นแพเอี้ยวอยู่ แล้วก็พาภันเข้าไปข้างใน แพเอี้ยวแลเห็นหัวดเจ้งมาถึงก็ตีใจ ลุกขึ้นตอบมือหัวเราะร้องหัวก่าว หัวดเจ้งท่าน มาหรือ ทุกวันนี้มีความสุขประการใดบ้าง หัวดเจ้งก็หักไปตามประเพณี บังทอง จึงถามว่า ท่านผู้นี้ชื่อไร หัวดเจ้งจึงบอกว่า คนนี้ชื่อว่าแพเอี้ยวชาวเมืองกงขาน เป็นคนเมสติปัญญามาก ตั้งอยู่ในที่บริษัชาเล่าเจี้ยง ประกอบด้วยความชื่อตรง นัก จะว่ากล่าวสิ่งใดก็มิได้โลเลเหมือนคนทั้งปวง เล่าเจี้ยงไม่ชอบใจซึ่งโกรธว่า พูดจาหยาบช้า จึงตัดผมเสียทำประจันให้ได้อาย แล้วขับเสียมิให้อยู่ในเมือง บังทองก็มีความยินดีจึงถามว่า ท่านมานี้จะประสังค์สิ่งใด

แพเอี้ยวจึงว่า เรายาบันนี้หวังจะช่วยชีวิตทหารท่าน แต่ว่าเราจะบอก ยังไม่ได้ ให้เล่าปี่มาหารายจึงจะบอกให้ หัวดเจ้งจึงให้คนไปเชญเล่าปี่มา เล่าปี่จึง ถามว่า ท่านจะบอกสิ่งใดให้ก็ได้เงินดู จงแจ้งให้เข้าใจหน่อยหนึ่งเดิม แพเอี้ยว จึงถามว่า ทหารท่านซึ่งตั้งอยู่ที่ค่ายซองแคนนันแห่ได เล่าปี่จึงบอกว่า มี ทหารออกอยู่แต่ยังคงกับอยุ่เยี่ยนสองนาย คุณทหารเลวประมานหนึ่นหนึ่ง

แพเอี้ยวจึงว่า ท่านก็เคยทำสิ่งความมา ปรากฏว่าเมสติปัญญา เหตุใด ตัวเป็นแม่ทัพจึงมิได้รู้จักแผนที่ก่อน และทำการทั้งนี้ดูเบาแก่ข้าศึกนัก สำคัญว่า ตั้งอยู่ที่นั้นดีแล้วหรือ และแม่น้ำปวยกั้งกืออยู่ใกล้ ที่ตั้งค่ายนั้นเป็นที่ลุ่ม แม้ข้าศึก

จะใช้น้ำให้บ่าหกมาทำม่ำค่ายเสียแล้ว จะยกทหารมาล้อมหน้าหลังไว้ระดมรบ ท่านจะมีต้ายเสียสิ้นหรือ

เล่าปีได้ฟังแพะอี้วัดังนั้นก็อกใจได้สติเห็นชอบด้วย แพะอี้วะจึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวลับผู้มีบุญขึ้นช้างฝ่ายทิศปราจิน มีรัศมีสุกใส่นัก แต่ว่า มีดาวดวงหนึ่งสีขาวเคียงอยู่เห็นร้าย จะมีอันตรายมาถึงท่านเป็นมั่นคง ให้เร่ง ระมัดระวังษาตัวจะได้ เล่าปีก็คำนับแพะอี้วัดังที่ปรึกษาผู้ใหญ่ แล้วก็ให้คนรีบไป บอกแก่กองคง อุยเอียน ให้เร่งกำชับตรวจตรารักษากำย อย่าให้ข้าศึกไข่น้ำมา ทำม่ำได้ ของคง อุยเอียนได้แจ้งแล้ว ก็ช่วยกันออกทราบตรวจตรารักษากำย เป็นการดั้น

พอเวลากลางคืนวันนั้นฝนตกทำให้ใหญ่ เหลงเปาคุมทหารห้าพันรีบมาถึง ที่จะชุดคลองแบ่งน้ำ กะเกณฑ์ปันเป็นหน้าที่เตรียมจะชุดอยู่ พ่ออุยเอียน คุมทหารออกมาเที่ยวสอดแแนวเห็นก็ร้องโหชื่น เหลงเปาได้ยินดังนั้นก็อกใจ พอทหารหั้งปวงแตกตันเป็นอุลม่านเหยียบกันล้มตายเป็นอันมาก เหลงเปา ขับม้ามาพบอุยเอียนสักดอยู่ ก็ขับม้าเข้าสู้กันได้ห้าเพลง อุยเอียนก็จับตัว เหลงเปาได้ งอหลัน ลุยต่องคุมทหารเป็นกองป้องกันมาข้างหลัง ได้ยินเสียง อ้ออิงชื่น ก็ขับม้าแลบทาระรีบมาช่วยเหลงเปา พอพบร่องลงสักดอยู่ก็ขับม้า เข้าสู้ด้วยของคงได้สองเพลง ต้านทานมิได้ก็ถอยไป อุยเอียนก็มัดเอาเหลงเปา มาให้แก่เล่าปี ณ ด่านโนยสิก่วน เล่าปีเห็นเหลงเปาจึงค่าว่าอ้ายหาความสัตย์มิได้ ก็สั่งให้ทหารเอาตัวไว้ไปฆ่าเสีย แล้วก็ปูนบำเหน็จแก่อุยเอียนเป็นอันมาก

ขณะนั้นพอม้าเลี้ยงเข้ามาหาเล่าปี คำนับแล้วบอกว่า เมืองเกงจิวน้อย เป็นสุขออยู่หัวอันตรายมิได้ และบัดนี้ช้างเมืองใช้ให้ข้าพเจ้าถือหันสิ่อมากถึงท่าน แล้วก็เอาหนังสือให้แก่เล่าปี เล่าปีจึงฉีกผนึกออกอ่อนดูเป็นใจความว่า ในปีกุนนี้ ข้าพเจ้าเห็นดาวดวงหนึ่งปรากฏทรงเมืองลงลูกเสียอยู่ฝ่ายปราจินทิศนั้นร้ายนัก เห็นจะเสียแม่ทัพนายกองซึ่งยกมาครั้งนี้เป็นมั่นคง ขอให้ท่านเร่งระมัดระวังษาตัว อย่าประมาท เล่าปีแจ้งในหนังสือแล้วจึงว่าแก่ม้าเลี้ยงว่า ซึ่งช้างเมืองให้หนังสือมา หั้นนี้ก็แจ้งแล้ว เราก็ระมัดตัวอยู่มิได้ประมาท ให้ท่านรีบกลับไปปอบอกแก่ชงเมือง เถิด ม้าเลี้ยงก็คำนับลาเล่าปีกลับไปเมืองเกงจิวน้อย

เล่าปีจึงปรึกษา กับบังทองว่า ชงเบ้งให้มีหนังสือมาว่าอันตรายจะมีแก่ นายท้าพนายก กองนั้น ครั้นพระเจ้าเชิงอยู่ทำการสืบไปเล่า เกลือกอันตรายจะมีจริง ชงเบ้งก็จะติโทษได้ จำเราะจะยกกลับไปเมืองเกงจิว ก่อน จะได้ปรึกษาหารือด้วย ชงเบ้งเป็นผู้ใหญ่ บังทองจึงคิดว่า ชงเบ้งให้มีหนังสือมาหั้งนี้ด้วยใจชัชยา เห็นว่า เรากำทำการจะได้เมืองเสฉวนนี้มีความชอบเป็นอันมาก เชาจึงแกกลังให้มีหนังสือ มาชัดชวางไว้วางจะมีให้ทำการ จึงว่าแก่เล่าปีว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้ารู้อยู่ ดูใน อาการเห็นดาวดวงหนึ่งร้ายจริง แต่ว่าเหตุนั้นได้แก่เหลงเปาต่างหาก ซึ่งดาวดวง นี้ปรากฏอยู่ทุกวันนี้จะได้แก่ตัวท่านซึ่งจะได้เป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนอีก เหตุไนน์ ทำมาสังสัยว่าจะมีอันตราย จะยกกลับไปเมืองเล่า ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ขอให้ ท่านเร่งยกทหารรับทำการเข้าไปตีอาเมืองเสฉวนเด็ด เล่าปีได้ฟังบังทองว่า ก็เชื่อ จึงให้ยกทหารกลับเข้าไปใกล้ค่ายช่องแคบ ซึ่งของทาง อุยอี่นรักษาอยู่นั้น

บังทองจึงตามหาดเจ้งว่า ทางซึ่งเราจะเข้าไปเมืองลักษณ์เป็นทาง เดียวหรือมีทางแยกอยู่ หัวดเจ้งให้เอาแผนที่ซึ่งตียางให้ไว้นั้นออกดู บังทอง จึงพิเคราะห์ดูแผนที่เห็นมีทางเป็นสองทาง และทางน้อยซึ่งจะลัดไปตามซอกเขา เป็นทางเร็ว ทางใหญ่ อ้อม จึงว่าแก่เล่าปีว่า ซึ่งจะยกเข้าไปเมืองลักษณ์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารไปทางน้อย ขอให้ท่านยกไปทางใหญ่ เล่าปีจึงว่า อันทาง น้อยเป็นที่แคบคับขันนัก เกลือกข้าศึกจะแต่งทหารมาสกัดอยู่ ตัวท่านมีชานาญ ที่จะยิงเกาทัณฑ์ก็จะขัดสนเห็นจะเสียที่แก่ข้าศึก ขอบให้ท่านคุมทหารไปทาง ใหญ่ เข้าช้างประฐีศตะวันออก ตัวข้าพเจ้าช้านาญเกาทัณฑ์จะยกไปทางน้อย ถึงมาตราว่าจะพบข้าศึกก็จะสู้รบโดยสะดวก

บังทองจึงว่า อันทางใหญ่นั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าศึกจะยกทหารมาสกัด อยู่เป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปนั้นจะต้องด้วยกำลังข้าศึกมิได้ จึงจะขอไป ทางน้อยด้วยเห็นว่าข้าศึกจะเบาบางพอกำลังข้าพเจ้าจะสู้ได้ อันทางใหญ่นั้นผู้อื่น จะยกไปเห็นจะเสียที่ ควรท่านยกไปเองจึงจะชอบ เล่าปีจึงว่า ท่านจงไปทางใหญ่ ตามข้าพเจ้าว่าเด็ด อย่าได้ไปทางน้อยเลย ด้วยเวลาคืนนี้ข้าพเจ้าฝันร้ายเห็น หลากรใจอยู่ ว่ามีเหพดางค์หนึ่งเอามี้ตะบองเหล็กมาตีถูกแขนชัยข้าพเจ้า เจ็บปวดเป็นกำลัง จนตื่นขึ้นแล้วยังมีหายเจ็บ กริ่งใจอยู่ฉะนี้จึงให้ท่านไปทาง

ใหญ่ บังทองจึงว่า อันเกิดมาเป็นทหารทำการสังคม แม้มิ太子ก็จำต้องบาดเจ็บ เป็นประเพณี เหตุใดท่านจะมาวิตกเดือดร้อนด้วยความผันแหนน หากต้องการไม่

เล่าปีจึงว่า ท่านว่านี้ก็ขอบอยู่แล้ว แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความวิตกอยู่ ด้วยชงเบี้ยให้หนังสือมากลัวจะเป็นอันตราย จึงมิไว้ใจเลย คิดจะให้ท่านอยู่รักษาด้านไปยังก่อนไว้ แต่ตัวข้าพเจ้าจะยกทหารไปทำการแต่ผู้เดียว ท่านอย่าไปให้เป็นภัยแล้ว บังทองหัวเราะแล้วจึงว่า ชั่งชงเบี้ยให้หนังสือมานั้นด้วยริษยาเห็นว่า ข้าพเจ้ามาทำการด้วยท่านจะได้มีมองเห็นวะเป็นความชอบ จึงว่ามาทั้งนี้หวังจะให้ท่านลงสัญใจให้ทำการตลอด ข้าพเจ้าก็จะหาความชอบไม่ ชั่งท่านนิมิตผันก์ดีอยู่ดอกอย่างกินใจเลย และตัวข้าพเจ้ามาทำการอยู่ด้วยท่าน ตั้งใจจะอาสาให้ถึงขนาด ปราบဏะเอารถทิพยาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏไปภายน้ำ ก็จะเป็นอันตรายแก่ชีวิตก็มิได้คิด เวลาพรุ่งนี้เช้าขอให้ท่านรับยกทหารไปเกิด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงจัดให้อุยເວີນเป็นกองหน้า บังทองให้ของทรงเป็นกองหน้าทัพหลวง และหารหั้งปวงพรากพร้อมแล้ว ครั้นเวลาเช้าเล่าปี กับบังทองซึ่งม้าเคียงกันจะยกออกจากค่าย ม้าบังทองนั้นเผอญให้เดินพลาดขาขัดไป บังทองก็พลัดตกลงจากหลังม้า เล่าปีเห็นก็โจนลงจากม้าเข้าพยุงเอาตัวบังทอง แล้วว่าเป็นไชนม้าท่านมาเป็นดังนี้ บังทองจึงว่า ม้าข้าพเจ้าเคยชี้ทำการรบพุ่งมา ก็ช้านามมิได้เป็นฉะนี้เลย ชั่งม้าเป็นหั้นนิกเพระด้วยความประมาท เล่าปีจึงว่า เมื่อม้าท่านมักพลาดฉะนี้ ถ้าเข้ารับสู้กับข้าศึกจะมิเสียทีหรือ ท่านจะเปลี่ยนเอาม้าของข้าพเจ้าชี้ไปเกิด ข้าพเจ้าจะเอาม้าของท่านมาชี้เอง เล่าปีกับบังทองก็เปลี่ยนม้ากันชี้ บังทองจึงค่านับเล่าปีแล้วว่า ครั้นนี้ท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้า หากสุดมิได้ แล้วบังทองรับยกทหารไปก่อนเล่าปี เล่าปีก็ยกตามไป มีความวิตกถึงบังทองไม่สนใจเลย

ฝ่ายອ้อ เล่ากุยชี้ไปรักษาเมืองลกเสียอยู่นั้น รู้ว่าเหลงเปาถึงแก่ความตายแล้วก็ปรึกษาภันอยู่ เตียวหยิมจึงเข้ามาว่า บัดนี้เล่าปีจะยกทหารมาทำอันตรายเราแน่น ข้าพเจ้าเห็นว่าทางลัดซอกเขาที่จะมาเมืองลกเสียเป็นทางคับขันนัก จะขออาสายกทหารไปลักดอยู่ทางนั้น แม่เล่าปียกมา ก็จะได้รับพุ่งต้านทานไว้ ขอให้ท่านหั้งสองอยู่รักษาเมืองเดิม เจรจาภันยังมิทันขาดคำพอทหารเข้ามา

นอกจาก บัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพมาเป็นสองทาง เตียวหยิมแจ้งดังนั้นก็รับยกทหารไปค่อยสักดอยู่ ครั้นเห็นอุยอี้ยนเป็นกองหน้ายกมา จึงห้ามทหารทั้งปวงให้ส่งไป แล้วชี้บอกรว่าซึ่งยกตามมาข้างหลังซึ่งม้าขาวนั้นคือเล่าปี่ เรายกอยเชมันจับเอาตัวให้จงได้ ครั้นบังทองมาถึงทางซอกเขา เห็นทางนั้นแคบคับชั้นนัก แล้วมีต้นไม้ซึ่งหั้งสองข้างรากชิดไป ก็คิดกริงใจซักม้าทวยดอยู่จึงถามว่า ตำบลนี้หรือได้ทหารชาวเมืองเสฉวนซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่ด้วยจึงบอกว่า ที่นี่ซื่อลงห้องโถ

บังทองได้ฟังจึงคิดว่า ตัวเราราจารย์แต่งนามไว้ให้ซื่อว่าซองซู และทางจะออกจากซอกเขานี้เป็นห้องทุ่ง ธรรมดาว่าทางสันนั้นแม้จะตกทุ่งก็มิอาจบินไปได้ ตัวเราก็ได้ซื่อว่านามแห่งจะตกลงห้องทุ่นนี้ก็จะมีอันตราย คิดสะดุ้งใจดังนั้นแล้วก็ให้ทหารถอยคืนออกมานะ พอทหารเตียวหยิมจุดประทัดขึ้นให้ร้อง ยิงเกาทันทีกระหนบระดมมาหั้งสองข้างทาง ก็ถูกบังทองตามม้าลงถึงแก่ความตายทหารทั้งปวงต่างคนก์ตื่นแตกเป็นอลหม่านไปล้วน แล้วขณะเมื่อบังทองถึงแก่ความตายนั้นอายุได้สามสิบหกปี ทหารทั้งปวงที่แตกตามขึ้นไปถึงอุยอี้ยนนั้นจึงบอกว่า บัดนี้ข้าคึกยกมาตั้งสักดอยู่ ฝ่าบังทองถึงแก่ความตายแล้ว อุยอี้ยนแจ้งก์ตากใจ จะยกทหารกลับลงมา พอทหารเตียวหยิมยกเข้าตัว้านหน้าไว้ ก็รับพุ่งอลหม่านกันอยู่จะกลับมีได้ ครั้นจะถอยหลังคืนมาเตียวหยิมก์รับรู้ขึ้นมา เมื่ออุยอี้ยนต้องรับทั้งข้างหน้าข้างหลังอยู่ดังนั้น ทหารก์ล้มตายเป็นอันมาก อุยอี้ยนจึงใจซัดสนนัก มีรู้จะผ่อนผันไปทางใด

ทหารชาวเมืองเสฉวนซึ่งมาด้วยจึงว่า ทำนจะต้านทานอยู่จะนี้มีได้ด้วยทหารข้าคึกตีกระหนบหน้าหัวลังเป็นสามารถ ขอให้ตีบากทางไปข้างข้ายมือลัดไปเออทางใหญ่ เข้าบรรจบด้วยกองทัพเล่าปี่เกิด อุยอี้ยนเห็นชอบด้วย ก์พาทหารตีบากทางออกมาระมาณสามสิบเส้น พอพบลุยต่อง งอนลันคุณทหารยกมา ปะทะเข้าต้านหน้าไว้ เตียวหยิมก์ขับทหารติดตามกระซั่นมาข้างหลัง อุยอี้ยนเข้าอยู่ในท่ามกลาง จะหักไปและจะถอยก็มีได้ ก็ขับม้าเข้าสู้รบทีตลาดหน้าหัวลังอุตลุดอยู่ พอของดงยกเป็นกองหน้าเล่าปี่มาทางใหญ่ ถึงปากทางลัดซึ่งงอนลัน ลุยต่องยกไปนั้น และเห็นทหารเมืองหลังงอนลันให้ร้องเร่งกันไปก็คิดว่า ชะรอยอุยอี้ยนยกมา ข้าคึกสักครบพุ่งอยู่ ก็ขับทหารตีกระหนบหลังเข้าไป จึงร้อง

ว่า อุยເໝີນອຍ່າກລັວເລຍ ເຮມາຊ່າຍແລ້ວ ອູຍເໝີນກັບຂອງທົກໍ່ຊ່າຍກັນທີ
ກະຮທນາບໜ້າທັງ ຂອທລັນ ລູຍຕ່ອງຕ້ານທານມີໄດ້ກໍ່ແຕກໜີ ທ່ານຮັ້ງປົງລົມຕາຍ
ເປັນອັນນາກ

ขณะนั้นม้าชีงเล่าปีชีกับทหารทั้งปวงกำลังก็ถอยอ่อนลง จะเข้าต่อสู้ด้วยทหารเตียวหิym งอหลัน เล่ากุยมีได้ ก็ถอยรับรองไปถึงด่านไปยสิกวน กวนเป่งกับเล่ายองซึ่งเล่าปีให้อยู่รักษาด่านนั้นรู้ ก็คุมทหารสามหมื่นยกมาช่วยเข้าตีทัพงอหลัน เล่ากุย เตียวหิymแตก ไล่ติดตามมาพ่านทหารล้มตาย เก็บได้เครื่องศัสรารวุธเป็นอันมาก แล้วก็เชิญเล่าปีเข้าไปในด่านไปยสิกวน เล่าปีจึงถามทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดยังรู้ว่านั้งทองนั้นเป็นประการใดบ้าง ทหารในกองทัพนั้งทองซึ่งแต่กมาถึงนั้นจึงบอกว่า บัดนี้นั้งทองถูกเกาหันฑ์ถึงแก่ความตายแล้ว เล่าปีแจ้งดังนั้นก็ร้องให้รักนั้งทองจน слับไป ทหารทั้งปวงนั้นก็พาภันร้องให้รักนั้งทองลื้นทุกคน แล้วเล่าปีจึงให้แต่งเครื่องเช่นวันนั้นทองตามประเพณี

ของตงจึงว่า อาจารย์เราก็ถึงแก่ความตายแล้ว เตียวหยิมก็จะมีใจ
กำเริบยกมาตีเราเป็นมั่นคง หากได้เป็นผู้ใหญ่ช่วยคิดอ่านมีได้ ขอให้ท่านไป
เชญชงเบ้งมา จะได้ช่วยคิดอ่านทำการอาเมืองเสฉวน พ่าว่ายังมีหันขาดคำม้าใช้
มากกว่า บัดนี้เตียวหยิมยกหารมาถึงเชิงกำแพงด้านแล้ว ของตง อุยเอี่ยนจึง
ว่าแก่เล่าปีว่า ข้าพเจ้าจะอาสายกหารไปต่อสู้กับเตียวหยิมเอง เล่าปีจึงห้ามว่า
เชิงท่านทั้งสองจะยกหารออกไปสู้กับเตียวหยิมนั้นยังมีได้ ด้วยครั้นนี้ข้าศึกมี
กำลังนัก เราจะรักษามั่นไว้ จะแต่งคนให้ไปเชญชงเบ้งมาช่วยกันคิดอ่านก่อน
แล้วเล่าปีแต่งหนังสือให้กวนเป่งรินถือมาเชญชงเบ้ง ณ เมืองเกงจว

การเป่งค่านับเล่าปี่ รับไปหั้งกลางวันกลางคืน ฝ่ายเล่าปี่ให้เร่งจัดแจงรักษา ด่านโปไปสิ่งที่มีน้ำไว้เป็นสามารถ มีได้ยกอกรอบบุ่งด้วยเตียวหยิม

แลเมื่อวันบังทองตายนั้น เป็นเดือนเก้าขึ้นเก้าค่ำ ถึงเทศกาลอาณา ประหาราชภูมิทั้งปวงแต่งโต๊ะเลี้ยงดูกันเล่นสนุกตามประเพณี ซึ่งเบื้องนั้นกินโต๊ะ กับชุนนางหั้งปวงอยู่ที่กลางแจ้งเป็นเวลากลางคืน เห็นดาวดวงหนึ่งใหญ่ ประมวลสีก่ำ ตกลงจากอากาศฝ่ายทิศปราจีน ซึ่งเบื้องก็ตกใจร้องว่าเสียดายนัก แล้วก็ทิ้งจอกสุราลงเสีย จึงเอามือปิดตาเข้าร้องให้ ทหารหั้งปวงจึงถามว่า ทำนั้น ร้องให้ด้วยเหตุอันใด ซึ่งเบื้องจึงบอกว่าเดิมเราเห็นดาวหนึ่งร้าย ปรากฏอยู่ ตรงเมืองลูกเสียนั้น ก็เข้าใจว่าซึ่งนายเรายากกองหัวไปครั้งนี้ จะเสียนายหัว นายกองแล้วบริกรชาเป็นมั่นคง เราได้ให้มีหนังสือไปแจ้งแก่เล่าปี่ให้ระมัดระวัง รักษาตัว ควรหรือไม่ได้คิดอ่านปองกันภัยอันตรายเลย ปล่อยให้มีเหตุถึงเพียงนี้ ได้ และบัดนี้เราจะเห็นดาวดวงใหญ่ตกลง ชะรอยบังทองถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง เล่าปี่นายเรยวอนหักเสียข้างหนึ่งแล้ว ทหารหั้งปวงได้ฟังซึ่งเบื้องว่าดังนั้นก็เคลงใจ อยู่มีเชื่อ ซึ่งเบื้องเห็นคนหั้งปวงมีความสงสัยจึงว่า ทำนั้นปวงจะคอยฟังเด็ด อิกสองสามวันก็คงรู้ข่าวดูก ชุนนางหั้งนั้นต่างคนต่างค่านับซึ่งเบื้องแล้วก็ลาไป

ครั้นอยู่มาห้ากวัน ซึ่งเบื้องกับกวนอูนั่งพุดกันอยู่ พอกวนเป่งเข้ามา ค่านับแล้วเอาหนังสือยื่นให้ซึ่งเบื้อง ซึ่งเบื้องรับเอาหนังสือแล้วอ่านดูก็รู้ว่าบังทองถึง แก่ความตาย ซึ่งเบื้องร้องให้รักบังทอง ทหารหั้งปวงก็ร้องให้รักด้วยกันเส้น ซึ่งเบื้อง จึงว่า บัดนี้เล่าปี่นายเรามาตั้งอยู่ด้านลับไปสิ่ง แลข้าคึกกึยกมประชิดติดพัน อยู่ ครั้นจะตีหักเข้าไปก็มีได้ จะถอยหลังออกมาก็มีสระดาก เป็นที่ขัดสนคับขัน นัก แม้เราจะมิยกไปช่วยนายเรบัดนี้ก็จะเสียที่แก่ข้าคึก

กวนอูจึงว่า ซึ่งทำนั้นจะยกไปนั้นก็ชอบอยู่ แต่ทว่าเมืองเกงจ้วนนี้เป็นที่ สักคุณนัก ไม่มีผู้ใดเป็นผู้ใหญ่ที่จะป้องกันรักษา ทำนั้นจะคิดประการได้ ซึ่งเบื้อง จึงว่า ซึ่งเล่าปี่ให้มีหนังสือมาจะให้เราไปทั้งนี้ เรายังรู้อยู่ว่าเล่าปี่เห็นแต่ทำนั้น ผู้เดียวจะอยู่รักษาเมืองได้ แลตัวทำนั้นได้สำานกันแล้วปี่เป็นพื้นของกันโดยสุจริต ก็อย่าได้คิดรังเกียจสิ่งใดเลย อันเมืองเกงจ้วนนี้ซึ่งทำนั้นจะอยู่รักษาแต่ผู้เดียวนั้น เห็นว่าพะวะพะวังลำบากจริงอยู่ แต่ทำนั้นจะเอากำกัดต่อเล่าปี่นั้นเป็นประชาชน

รูปที่ ๑๒๙ ชงเบังเห็นดาวตก แล้วหิ้งจอกสุรา

รูปที่ ๑๒๙ บังทองสั่งให้ย่างเงยมหัน

อย่าได้บิดพลิ้วเลย กวนอูได้ฟังขงเบ็งว่าดังนั้นก็รับค่า ครั้นเวลาเข้าชงเบ็งจึงแต่งตัวเป็นเสื้อยืดกันแล้ว จึงเอาตราล่างหัวบ่าวราชการเมืองนั้นมาจะมองให้กวนอูตามประเพณี กวนอูคำนับแล้วยกมือขึ้นจะรับเอกสาร ขงเบ็งก็ยังไม่มีสิ่งให้เจ็บว่าถ้าท่านรับเอกสารนี้แล้วกิจการสิ่งใด ๆ ในเมืองเกงจิว ก็จะตกเป็นธุระของท่านทั้งสิ้น

กวนอูจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นชายชาติทหาร ถึงมาตราว่าตัวจะตายก็มีได้คืนคำเสีย ขงเบ็งได้ยินกวนอูเจ้าบอกมาว่าความตายดังนี้ จึงคิดในใจว่า แต่แรกเราจะจะมองตราบว่าราชการเมืองให้เป็นมงคล แลมาเจราเป็นลงฉะนี้มีบังควรหนักหนา ขงเบ็งจึงแสร้งถามว่า ตัวท่านจะอยู่รักษาเมืองเอกกิจการทั้งปวง เป็นการธุระนั้น ถ้าใจโดยกماติເօາเมืองเกงจิวท่านจะคิดประการใด กวนอูจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นทหารมีได้กลัวแก่ข้าศึก เมื่อว่าใจโดยกามาข้าพเจ้าก็จะสู้รบโดยเด็ดขาด ลังกว่าจะแพ้แพชนะมีให้อัปยศ

ขงเบ็งจึงถามว่า แม้ชุนกวนกับใจโดยจะบรรจบเข้าด้วยกัน แล้วจะยกมาทำร้ายแก่ท่าน ท่านจะคิดประการใดเล่า กวนอูจึงว่า ถ้าฉะนั้นข้าพเจ้าก็จะแยกทหารออกเป็นสองกองรอบทั้งสองด้าน เมื่อได้ตัวข้าพเจ้าตายแล้วชุนกวนกับใจโดยจึงจะได้มีเมืองเกงจิว แม้มิตายท่านอย่าส่งสัญเลยว่าเมืองเกงจิวจะได้แก่ผู้อื่น ขงเบ็งจึงว่า แม้การศึกมีมาท่านมีได้คิดอ่านทำการด้วยกลอุบาย จะเอาแต่กำลังหัวหาญเข้าหักເօาข้าศึกนั้น เรายืนว่าเมืองเกงจิวจะเสียเป็นมั่นคง ซึ่งท่านจะอยู่รักษาเมืองเกงจิวนี้จึงจำເօาถ้อยคำของเราวิว ถ้าท่านจะประพฤติตามแล้ว เมืองเกงจิว ก็จะมีได้มีอันตราย กวนอูจึงถามว่า ท่านจะให้ทำประการใด

ขงเบ็งจึงบอกว่า ท่านจะอยู่ภายนหลังนั้น จงจัดแจงระมัดระวังตัวข้างฝ่ายเหนือโดยสูงใจให้ได้ ฝ่ายใต้นั้นท่านจะทำใจดีประนอมด้วยชุนกวนโดยปกติ เมืองเกงจิวจึงจะมีความสุข กวนอูก็มีความยินดีจึงว่า คำของอาจารย์นี้ ข้าพเจ้าเห็นอกสูมใส่ไว้ในใจไม่ลืมเลย ขงเบ็งส่งสอนกวนอูดังนั้นแล้ว จึงเอาราล่างหัวบ่าวราชการเมืองมองให้ แล้วจึงเกณฑ์อีกสี่ม้าเลี้ยง เอียงลง บิดกฝ่ายพลเรือนสี่นาย กับบิชอง เล่าชอง กวนแปง จิวฉองฝ่ายทหารสี่นายนั้น อยู่รักษาเมืองด้วยกวนอูเสร็จแล้ว จึงเกณฑ์ให้เตียวหุยคุ้มทหารมีหนึ่งเป็น

ทัพบก กำหนดให้ยกไปคอยรับทัพหลวง ณ ประตูด้านตะวันตกเมืองลูกเสีย เกณฑ์จุล่ำคุมทหารมีนหนึ่งเป็นกองหน้าทัพเรือ ซึ่งเบংคุมทหารมีนห้าพันเป็น กองหลวง ครั้นได้กำหนดฤกษ์ให้ยกทัพบกทัพเรือไปพร้อมกัน ฝ่ายเตียวหุย ยกมาถึงแคนเมืองปากกุนแล้ว ก็กำชับทหารมีให้ทำอันตรายแก่ผู้ได้ตามคำหงส์ สั่งทุกประการ

ขณะนั้นม้าใช้จังເօความเข้าไปแจ้งแก่เงยมหัน ผู้เป็นเจ้าเมือง ปากกุนว่า บัดนี้เตียวหุยยกกองทัพล่วงเข้ามาในแคนแล้ว เงยมหันแจ้งดังนั้นก็ ให้จัดแจงทหารรักษาเมืองไว้เป็นการด่วน ด้วยแต่แรกนั้นรู้ว่าเล่าปี่ยกทหารมาตี เอาด่านไปยลิก่วนได้ก็มีใจໂกรธอยู่ จึงให้กะเกณฑ์กองทัพจะยกไปตีเล่าปี่อีก แต่ทว่าคิดระวังหลังอยู่ กลัวกองทัพจะยกอุดหนุนมาทางเมืองปากกุน จึงด หพไรมได้ยกไปตีเล่าปี่ ครั้นเตียวหุยยกมาถึงจึงกะเกณฑ์ทหารรักษามั่นไว้ มิได้ออกไปอ่อนน้อม ด้วยเงยมหันเป็นคนมีฝีมือเชิง ถึงมาตรว่าตัวสูงอายุ ชา拉แล้วก็จริง แต่ว่ายังมีกำลังมากอาจสามารถจะสู้ทหารมีนหนึ่งด้วยจ้าวใหญ่ ของตัวได้

ฝ่ายเตียวหุยแจ้งว่าเงยมหันจะต่อสู้ดังนั้น ก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ จึงใช้ ให้ทหารเข้าไปร้องด่าตรงประตูเมืองว่า อ้ายเฒ่าราชจเรงออกมานับถือดี เม้มจะขัดแข้งอยู่ก็จะยกทหารเข้าไปเหยียบเมืองเสีย แต่หากอยู่ในอู่ก็มิเว้นจะ ฆ่าเสียให้ลื้น เงยมหันแจ้งดังนั้นก็ໂกรธ ให้จัดแจงทหารยกออกไปปวน เชกoward ทหารรองจึงห้ามว่า ห่านอย่าเพ้อยกออกรอบก่อน ข้าพเจ้าแจ้งว่าเตียวหุยคนนี้มี ฝีมือเชิงนัก จงตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ดีกว่า ทหารซึ่งมานั้นเป็นทางไกลก็จะ ขัดสนเสบียงอาหารลง อนึ่งเตียวหุยก็เป็นคนใจเร็ว ถ้าเราป้องกันมั่นไว้จะหัก เอาไม่ได้โดยสะดวกก็จะทะยานໄລໂกรธ จะทำโทษตีใบหน้าหั้งปวงให้ได้ความ เดือดร้อน ทหารนั้นก็จะเบื่อหน่ายเอ้าใจออกหาก เรายังจะคิดทำการเอาชัยชนะ ได้โดยง่าย เงยมหันเห็นชอบด้วย ก็ให้ทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้

ขณะนั้นเตียวหุยชี้ให้ทหารคนหนึ่งไปเรียกให้เปิดประตู เงยมหันก็ สั่งให้ทหารเปิดประตูรับเอ้าตัวเข้าไป ทหารจึงว่า บัดนี้เตียวหุยใช้ให้ข้าพเจ้า มาบอกท่านให้เปิดประตูรับโดยดี ถ้าจะขัดขืนไว้ฉะนี้ แม้ท่านตีหักเข้ามาได้ก็

จะนำเสียให้ลิ้นทั้งเมือง เงี่ยมหังนก์โกรธจึงว่า อ้ายชาติไม่ มาหยาบช้าต่อ กู ฉะนี้คิดว่า กูจะกลัวมึงหรือ ตัวกูเป็นผู้เฒ่าหรือจะแบกหน้าออกไปค่านนายมึง กูขอymปากมึงออกไปบอกแก่นายมึงเด็ด ว่า กูจะสู้ตายมิออกไปค่านน แล้วก็ ให้ตัดปากและมูกทหารเตียวหุยนันเสียก็ปล่อยกลับออกไป ครั้นทหารมาถึงก็ ร้องให้นอกแก่เตียวหุยตามถ้อยคำเงี่ยมหังทุกประการ

เตียวหุยโกรธเป็นกำลัง ก็คุมทหารประมาณสองร้อย ขึ้nm้าขับเข้ามา ถึงเชิงกำแพง ทหารเงี่ยมหังชี้อยู่บนหน้าที่ก็มิได้ออกมาต่อสู้ แต่ร้องค่า เตียวหุยออกม้าด้วยคำหยาบช้าเป็นอันมาก เตียวหุยยิ่งโกรธดังเพลิงเผาในหัวใจ จะขับม้ารุกเข้าไปก็ติดคูเมืองอยู่เข้าไปมิได้ ได้แต่ค่ารามอยู่ในคอจนเวลาเย็น แล้วก็กลับมาค่าย ครั้นรุ่งเข้าก็คุมทหารกลับเข้ามาร้องค่าอีก เงี่ยมหังก็เอาก้าหัณฑ์ยิงออกม้าถูกหมากเตียวหุย เตียวหุยโกรธจึงชี้มือค่า ว่า อ้ายเฒ่า แม้กู ได้ตัวมึงจะฉึกเนื้อเตียวเสียให้สาใจ ร้องค่าอยู่จนเวลาเย็นแล้วก็กลับมา

ครั้นรุ่งขึ้นเป็นวันค่ำนสาม เตียวหุยคุมทหารกลับเข้าไป ให้ร้องค่า รอบเมืองทุกด้าน เห็นเงี่ยมหังมิได้ยกทหารออกมารุ่งก์พาทหารขึ้nm้าขันไปบ่น เนินเขา และลงมาดูในเมืองเห็นทหารทั้งปวงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธตรัตรเตรียมพร้อมอยู่ เตียวหุยจึงให้ทหารกลับลงมาเสีย แล้วทำอนอยู่ห่วงจะให้เงี่ยมหังเห็นว่าอิดโรยจะยกมารบ ก็มิได้เห็นเงี่ยมหังออกมานาน เวลาเย็นก็กลับมาค่าย จึงคิดว่าเงี่ยมหังนี้อดกลั้นโถโลได้มิออกมารบ ครั้นรุ่งเข้าให้ทหารเข้าไปร้องค่า ตั้งนี้อีกสามวัน เงี่ยมหังก็มิได้ออกมารบ เตียวหุยจึงแกลงทากลให้ทหาร เที่ยวเรียรายกันไปเก็บพินบ้าง ให้เสาะหาหนทางซึ่งจะยกแยกเข้าไปในเมืองนั้น บ้าง

ฝ่ายเงี่ยมหังเห็นทหารเตียวหุยเรียรายไปตั้งนั้น ก็มิได้รู้ว่าจะ คิดอ่านทำประการใด จึงแต่งทหารปลอมออกมารสิบเอกกิจการทั้งปวง ครั้นเวลา เย็นทหารซึ่งไปเสาะหาหนทางมาบอกเตียวหุยว่า พบทางซึ่งจะเข้าไปในเมืองปากุนเป็นทางน้อยอยู่ริมซอกเขา เตียวหุยก็มีความยินดี จึงสั่งทหารทั้งปวงให้หุงข้าวกิน แต่ดีก กำหนดจะลองยกมิให้หันรู้ตัว ให้อาชลุนใส่ปากม้าผูกไว้อย่าให้ร้องได้ และตัวเราจะไปหน้า ทหารทั้งปวงที่จะตามไปชั่งหลังนั้น ให้เร่งระมัดระวังตัว

อย่าได้ประมาท เตียวหุยสั่งกำชับเป็นการชัน บอกทหารให้รู้ทุกค่ายว่าเวลาสามยามจะยกไป

ฝ่ายทหารเงยมหังซึ่งแต่งปลอมอภิภานนี้รู้เนื้อความ จึงกลับเข้าไปบอกแก่เงยมหัง เงยมหังก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งเตียวหุยจะยกเข้ามาทางน้อยนั้น เรายกจักราชออกไปค่อยติดเสบียงเสียให้ได้ แล้วจะตีล้อมเข้ามายังเอารั้วเตียวหุย เงยมหังจะเกณฑ์ทหารพร้อมแล้วก็ลองยกออกจากเมืองแต่เวลากลางคืนไปตั้งชุมชนอยู่

ครั้นเวลาสามยาม เตียวหุยจึงให้ทหารคนหนึ่งแต่งตัวห่มเกราะ ใส่เสื้อเหมือนตัว แล้วก็ให้ชื่ม้าเดินไปก่อน ตัวเตียวหุยนั้นยกทหารตามมาต่อภายหลัง เงยมหังชุมทหารโดยอยู่เบื้องหน้า เห็นก็สำคัญว่าผู้ที่ชื่ม้าไปก่อนนั้นเป็นเตียวหุย ก็สงบหายใจไว้ ครั้นเห็นล่วงไปไกลแล้ว พอกองเสบียงทั้งปวงยกมาถึงที่ มิทันรู้ว่าเตียวหุยปลอมมาด้วย ก็จุดประทัดตีม้าล่อสัญญาณยกทหารทั้งสองข้างออกติดท้ายรุ่นways ขึ้น

ขณะนั้นเตียวหุยซักม้าเลี้ยวมาข้างหลังเงยมหัง ร้องหาดขึ้นว่า อ้ายศัตรูเข้า ที่นี่จะหนีก็ที่ไหนจะพ้น เงยมหังได้ยินเสียงเหลือบทั้งมาดู เห็นเตียวหุยก็ตกใจ จึงขับม้าเข้าสู้ด้วยเตียวหุยได้สิบเพลิง เงยมหังได้ทีเจ้าวัวฟันเตียวหุยหลบได้ทันที ก็ซักม้าตกลบเคียงม้าเงยมหังเข้าไปจวya ได้ตัวก็พลัดตกม้าลง ทหารทั้งปวงก็ลุ้มกันเข้าจับตัวเงยมหังมัดไว้ ทหารเงยมหังก็แตกตื่นไป บังกลับมาเข้าบ่นอนเตียวหุยเป็นอันมาก เตียวหุยก็รีบยกทหารเข้าไปเอาเมืองปากุ่นได้ จึงกำชับทหารทั้งปวงมิให้ทำอันตรายแก่ไฟร์บ้านพลเมือง

ขณะนั้นทหารก็พาอาสาตัวเงยมหังเข้ามาให้เตียวหุย เตียวหุยเห็นเงยมหังมิได้คำนับตามประเพณีกรอ ขอบฟันแล้วร้องว่าตัวกูเป็นทหารเอกยกอภิภากถึงนี่ เหตุใดจึงมิได้ออกไปคำนับ กลับต่อสู้กูอีกเล่า เงยมหังจึงร้องตอบว่า ตัวมึงเป็นคนหยาบช้าหาความสัตย์มิได้ ยกทหารมาทำอันตราย ให้อานาประชาราษฎร์ได้ความเดือดร้อน กูจะคำนับนั้นหากต้องการไม่ ถึงมาตรว่า มึงจับกูได้ก็ได้ กูมิได้ก้าวตาย เม็คีรณะจะขาดอกก็มิขอคำนับเลย เตียวหุยก็โทรศักสั่งให้ทหารอาสาตัวไปฆ่าเสีย เงยมหังจึงว่า มึงจะฆ่ากูก็ฆ่าเด็ด จะกรรช

รุนรายไปต้องการอันได

เตียวหุยเห็นเมืองหังน้มใจยังยืนมั่นคง มิได้ย่อท้อต่อความตาย ก็ส่งความโกรธเสีย จึงลงมาแก้มัดเมืองหังน้อมากแล้ว ก็พยุงเอาตัวขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้จงคำนับว่า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่า ท่านผู้เฒ่าเป็นคนดีมีอัชฌาสัยประกอบด้วยสติปัญญามาแต่ก่อน และตัวข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยมิได้ควรจะแก่ผู้ใหญ่ มากล่าวถ้อยคำทายบัช្រ้าประมาททั้งนี้มีควรแก่ตัวเลยผิดนักหนา ขอท่านได้อดโทษแก่ข้าพเจ้าเดด

เมืองหังน์ได้ฟังดังนั้นก็คิดถึงคุณเตียวหุยเป็นอันมาก จึงว่าแต่ก่อนเราได้ยินเขาเลื่องลือว่า ท่านนี้มีใจทายบัช្រ้าสามารถยั่งก มิได้รู้จักเด็กและผู้ใหญ่ บัดนี้เห็นท่านเป็นคนสุภาพรู้จักที่ผิดและชอบชอบใจหนักหนา ถึงท่านเป็นเด็ก ก็จริงก็ควรเราจะคำนับ เเมืองหังน์ก็คำนับเตียวหุยโดยประทิตด้วยนับถือว่าได้มีคุณแก่ตัว

เตียวหุยจึงถามว่า บัดนี้ข้าพเจ้าจะยกเข้าไปเมืองลกเสียนนั้นจะไปทางใด เมืองหังน์จึงว่า อันเมืองลกเสียนนี้มีด่านทางหลายด่านลนัก ซึ่งจะไปโดยสะดวกนั้นชัดสน แต่ทว่าบัดนี้ตัวท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้า ให้ท่านชีวิตไว้ ก็จะสนองคุณท่านให้ถึงขนาด ซึ่งจะไปเมืองลกเสียนนั้น ตัวข้าพเจ้าจะขอยกทหารไปเป็นกองหน้า อันด่านทางทั้งปวงนั้นก็อยู่ในบังคับบัญชาข้าพเจ้าล้วนๆทุกต่ำบล เตียวหุยก็มีความยินดีคำนับแล้วจึงให้เมืองหังน์ยกไปเป็นกองหน้า ตัวเองคุมทหารยกตามไปภายหลัง ครั้นเมืองหังน์ยกไปถึงต่ำบลได้ ขุนนางนายด่านทั้งปวงก็อกมาคำนับยอมเข้าด้วย มิได้ขัดขวางทุกต่ำบล เตียวหุยยกไปครั้งนั้น โดยสะดวกนัก แต่กระนั้นก็มิได้ถอดออกจากฝักร เก้าทันฑ์ก็มิได้เข็นสาย เพราะเมืองหังน์เป็นทัพหน้าไป

ตอนที่ ๕๒

ฝ่ายเล่าปีจังเอาหนังสือซึ่งงเบ้งให้ก้าหนดมานั้น ออกรือษาด้วย
ของตงว่า งเบ้งบอกมาว่า จะยกกองทัพมาช่วยเรา แต่ ณ เดือนก้าแรมห้าค่ำ
บัดนี้ไคร์ควรูดูหนังสือก็ได้หลายวัน จนกากองทัพจะยกมาถึงอยู่แล้ว เราพึงอยู่
ฉะนี้มิได้ จำจะคิดอ่านทำการยกไปบรรจบกองทัพงเบ้ง ณ เมืองลูกเสีย ของตง
จังว่า บัดนี้ทหารเตียวหยิมเห็นเรามิได้ออกชนพุ่งก็ได้ใจกำเริบนัก เราจง
แต่งทหารออกโฉมตีปล้นค่ายในเวลากลางคืนนี้เกิด เตียวหยิมเห็นว่าเรากลัว
แล้วก็จะเลินเล่อใจประมาหอยู่ น่าจะแตกไปเป็นมั่นคง แล้วจึงยกทหารไป
บรรจบด้วยกองทัพงเบ้ง เล่าปีเห็นชอบด้วยก็ให้ระเตรียมทหารทั้งปวงพร้อม
ไว้ ครั้นเวลาประมาณสองยามเล่าปีเห็นสังดได้ที่แล้วก็ยกทหารออกไปโฉมตี
ปล้นค่ายเตียวหยิมเป็นสามด้าน ให้ทหารจุดเพลิงขึ้นไป เตียวหยิมแลกทหาร
ทั้งปวงไม่ทันรู้ตัว ก็ตื่นกันเป็นลมห่านแตกออกจากค่ายในเวลากลางคืนจะคุณ
กันเข้ามิได้ ต่างคนตกใจก็พาภันหนีไปตามทางเมืองลูกเสีย เล่าปีก็คุมทหารไล่
ฆ่าพันติดตามไป ฝ่ายทหารในเมืองลูกเสียรู้ว่าเตียวหยิมแตกมา ก็ยกทหารออก
ชนพุ่งต้านทานรับเอาเตียวหยิมเข้าไปในเมืองได้ เล่าปีจะหักเข้าอาเมืองมิได้ ก็
ให้ทหารถอยออกมาตั้งค่ายอยู่ทางไกลเมืองประมาณห้าร้อยเลี้น

ครั้นอยู่มาสองวันเล่าปีก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองลูกเสียไว้เป็นสามารถ
ฝ่ายเตียวหยิมก็มิได้ยกทหารออกรบพุ่งแต่ให้รักษาภันไว้ เล่าปีก็ยกทหารเข้าหัก
เอาด้านตะวันตก ให้ยอมลงกับอุยเอี่ยนสองนายคุมทหารเข้าตีด้านตะวันออก
เปิดไว้แต่ด้านเหนือกับด้านใต้ หวังจะให้คนหนีออกก็เร่งทหารระดมตีจะเข้าเมือง
ให้ได้ เตียวหยิมชี้นียนดูอยู่บนเชิงเทิน และเห็นเล่าปีซึ่งม้าเที่ยวตรวจตราหารอยู่
แต่เวลาสามโมงเข้าจันบ่าย แลกทหารทั้งปวงนั้นก็อิดโรยลงเป็นอันมาก เตียวหยิม
เห็นได้ที่จึงให้ทหารลงจากหน้าที่ เกณฑ์ให้ชาวเมืองชี้นเชิงเทินรักษาหน้าที่แทน
แล้วให้ชันเอาศิลาชี้นไว้ล้านรับจะสู้รับด้วยทหารเล่าปี จึงคุมทหารยกอุกทาง

ประชุทิคใต้วกมาตະวันตกເຫັນທີ່ພເລຳປໍ່ໄທລຸຍຕ່ອງກັບອຫລັນຄຸມທາຮຍກອກມາທາງປະຫຼຸດທີ່ເຫັນວ້ອມມາຮັບອຸຍເວີ່ຍນກັບອອງຕາງ

ຝາຍເລຳປໍ່ໄທທາຮັກເຫັນມີໄດ້ຕະວັນແຍ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງສັ່ງໄທທາຮັກໂອກອອກມາ ພວດໄດ້ຍືນເສີຍປະຫຼຸດຈຸດຂຶ້ນ ເຕິວຫຍົມຍກທາຮັກສວນຕົ້ອກມາ ທາຮັກເລຳປໍ່ຕົກໃຈຕົ່ນແຕກຮົ່ວເປັນອລົມໜ່ານ ອຸຍເວີ່ຍນ ຂອງຕາງເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກີ່ຂັບທາຮຈະມາຊ່ວຍເລຳປໍ່ ພວລຸຍຕ່ອງ ຂອຫລັນຄຸມທາຮຍກສັກດຽບອອກມາ ກີ່ຕິດອູ່ມາມີໄດ້ ແລກທາຮທັ້ງສອງຝາຍຮັບພຸ່ງກັນເປັນສາມາດ ເລຳປໍ່ເຫັນທາຮລົ້ມຕາຍລົງມາກ ເຫັນກຳລັງອູ່ເລັກນ້ອຍເຫັນຈະເສີຍທີ່ສຸ້ມີໄດ້ ກີ່ຂັບມ້າທີ່ເຕິວຫຍົມໄປທາງນ້ອຍຕາມຊອກເຫຼາ ເຕິວຫຍົມກີ່ຂັບມ້າຕາມກະຮັ້ນໄປ

ແລ້ວຜົນແນ້ນເຕິວຫຼຸຍຍກທາຮມາໄກລັ້ນເມືອງລາເສີນນັ້ນ ເຫັນຜົນຄລື່ຟຸ່ງຕລບອູ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າທາງປະມາດນ້ອຍເສັ້ນ ກີ່ສໍາຄັນວ່າກອງທັພເມືອງເກັງຈົ່ວເຂົາບພຸ່ງກັນອູ່ກັນເມືອງລາເສີຍ ຈຶ່ງຂັບທາຮຮົບມາໂດຍເຮົາ ເລຳປໍ່ໄດ້ຍືນເສີຍຄົນອົງຄະນິ່ມາຂ້າງໜ້າໄມ້ຮູ້ວ່າເຕິວຫຼຸຍຍກມາ ກີ່ເຄົາມີອື່ອກເຂົາຮ່ວງວ່າ ເຫັນມາແກລັ້ງສັງຫາຮ້ວຍຫັ້ນເຈົ້າເສີຍຈິງຄັ້ງນີ້ແລ້ວ ພອແລເຫັນເຕິວຫຼຸຍຂັບມ້າຂຶ້ນມາຫ້າທາຮທັ້ງປົງ ປື້ນທຸນງ່າວ່າຍູ້ກີ່ຈີ່ຈົ່ງຮ່ວງວ່າ ເຕິວຫຼຸຍຊ່ວຍຫັ້ນເຈົ້າດ້ວຍ ເຕິວຫຼຸຍເຫັນເຕິວຫຍົມຂັບມ້າໄລ່ເລຳປໍ່ກົດໜ້າໄວ້ ແລ້ວ ກີ່ເຂົ້າສູ້ດ້ວຍເຕິວຫຍົມໄດ້ສືບເພັງ ພວເນີຍມແງນັນຂັບມ້າຫຼຸນເຕິວຫຼຸຍຫຼັ້ນມາກັນຫຼັ້ນເຕິວຫຍົມເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ຂັກມ້າກັບຄວນໜີ ເຕິວຫຼຸຍກີ່ຂັບມ້າໄລ່ຕິດຕາມເຂົ້າໄປຄົງເສີງກຳເພັງ ເຕິວຫຍົມໜີເຫັນເຂົ້າເມືອງໄດ້ກີ່ໄປປັດປະຫຼຸດເສີຍ ໄທ້ທາຮເກາທັນທີ່ຍິງຮະດມອອກມາ ເຕິວຫຼຸຍກີ່ຂັກມ້າກັບຫຼັງຫຼັງເຫັນມາຫາເລຳປໍ່ ເລຳປໍ່ມີຄວາມຍືນດີກີ່ພາເຕິວຫຼຸຍມາ ດັ່ງ ເຕິວຫຼຸຍດຳນັນຕາມປະເພດນີ້ແລ້ວຈຶ່ງນອກວ່າ ບັດນີ້ອ້າຈາຍໝົງເນັ້ນກອງທັພເຮືອມາຫາງແມ່ນໜ້າກີມກັ່ງຍັງມາມີຄົງ ຫັ້ນເຈົ້າມາຄົງກ່ອນກີ່ກັບຄົບໄດ້ຄວາມຂອບອືກ ເລຳປໍ່ຈຶ່ງຄາມວ່າ ທາງນີ້ເປັນຊອກຫ້ວຍຮາຣເຫັນປາດພັກຊີ້ ຈະມານັ້ນຍາກລໍາບາກນັກທັ້ງດໍານຫາກີ່ຫລາຍຫຼັ້ນຄັນຂັ້ນອູ່ ເຫຼຸດໃນທ່ານມາຄົງກ່ອນ ເຕິວຫຼຸຍຈຶ່ງວ່າ ວັນທາງນີ້ມີດໍານົງສືບສິບຫ້າຕໍາບລົບຄັນຂັ້ນກີ່ຈົງ ແຕ່ວ່າທ່ານຜູ້ເຂົ້າເງີຍມແງນັນນີ້ມີຄວາມກັກດີມາດ້ວຍ ຂ່ວຍວ່າກ່າວ່າງໆຂຸນນາງທັ້ງປົງໄຫ້ອ້ອນນ້ອມທຸກຕໍາບລົມໄດ້ຂັດເໜີ້ງຈຶ່ງມາໄດ້ໂດຍສະດວກ ວັນຄວາມຂອບຂອງທ່ານຜູ້ເຂົ້າຄັ້ງນີ້ທ່າທີ່ສຸດມີໄດ້ ແລ້ວເຕິວຫຼຸຍກີ່ເລຳ

เนื้อความซึ่งได้รับกันกับເງິມຫັນໃຫ້ເລຳປ່ິ່ງທຸກປະກາດ

ເລຳປ່ິ່ງໄດ້ແຈ້ງມີຄວາມຍືນດີ ຈຶ່ງວ່າແກ່ເງິມຫັນວ່າ ຄົງນີ້ທ່າກທ່ານຜູ້ເຂົ້າມີ
ຄວາມເມຕານັ້ນອັນຫັພເຈົ້າອຸຕສໍາຫົ່ມາດ້ວຍຈຶ່ງໄມ້ມີອັນຕຣາຍ ຄ້າຫາໄມ້ທີ່ໃຫນອັນ
ຫັພເຈົ້າຈະມາດື່ນໂດຍສະດວກ ດຸດທ່ານມີແກ່ຫັພເຈົ້າທ່າທີ່ສຸດມີໄດ້ ແລ້ວກີ່ຄອດກະຮະ
ທອງອອກຈາກຕ້າວ ໃຫ້ແກ່ເງິມຫັນເປັນຮັງຮລຕາມຄວາມຊອນ ແລ້ວຈິງຄາມທຫາຮ
ທັງປົງວ່າ ຜູ້ໄດ້ຍັງແຈ້ງວ່າອຸຍເອີ້ນ ຂອງຕະສອນຍັ້ນເປັນປະກາດໄດ້ບ້ານ

ທຫາຮທັງປົງຈິນອກວ່າ ເນື້ອທ່ານສີຍທີ່ຍກອກມາຈາກທີ່ຮັບນັ້ນ ຫັພເຈົ້າ
ເຫັນອ້ີ ເລຳກຸ່ຍຄຸມທຫາຮຢກຫຸນອອກຈາກເມືອງລົກເສີຍອີກ ຕົວກ່ລັງອຸຍເອີ້ນ
ຂອງຕົງໄວ້ ໄດ້ຮັບພຸ່ງກັນເປັນສາມາດ ພອງຕົງ ອຸຍເອີ້ນແຫຼືອກໍາລັງກີ່ພາກັນໜີໄປ
ຂັ້ງທີ່ຄະຕະວັນອອກ ເຕີວ່າຫຸ້ມແຈ້ງດັ່ງນີ້ຈຶ່ງວ່າແກ່ເລຳປ່ິ່ງ ຈະນຶ່ງອູ້ມີໄດ້ຈໍາຈະຍກໄປ
ໜ່ວຍ ຂອໃຫ້ທ່ານຍັກໄປທາງໜ່າ ຫັພເຈົ້າຈະໄປທາງໜ້າຍທີ່ກະທົບກັນ ເລຳປ່ິ່ງເຫັນຂອນ
ດ້ວຍກີ່ຍກທ່ານອອກຈາກຄ່າຍ ແກກັນໄປກັບເຕີວ່າຫຸ້ມຄຸນລະຫາງ ຝ່າຍອ້ີ ເລຳກຸ່ຍ
ໜຶ່ງຄຸມທຫາຮວກຫັ້ງຂອງຕົງ ອຸຍເອີ້ນອູ້ນັ້ນ ໄດ້ຍິນເສີຍທຫາຮເລຳປ່ິ່ງກັບເຕີວ່າຫຸ້ມ
ໄວ້ຮັງເອີກເກຣິກມາກົດກິໄລ ຮູ້ວ່າກອງທັພເລຳປ່ິ່ງກະທົບມາຈະອູ້ມີໄດ້ ກີ່ພາກທ່າຮ
ນາກທາງໜີເຂົ້າເມືອງ ເລຳປ່ິ່ງກັບເຕີວ່າຫຸ້ມກົບຫັ້ນທ່ານໃຫ້ເດີນຕາມທາງຕ່ອໄປ

ຝ່າຍອ່າທັນ ລູຍຕ່ອງມີທັນຮູ້ວ່າເລຳປ່ິ່ງ ເຕີວ່າຫຸ້ມການຂ້າງຫັ້ງ ກີ່ເຮັງທ່າຮໄລ່
ກະຮັນໄປ ຈະຈັບເອາຕົວຍອງຕົງກັນອຸຍເອີ້ນໄທ້ໄດ້ ຂອງຕົງແລ້ວ ລູຍຕ່ອງເຫັນຫົ່ວຈຸນຕ້າວ
ແລ້ວ ກີ່ຂັກມ້າກລັບຫັ້ນມາພາກທ່າຮເຂົ້າບ່ານພຸ່ງຕ້ານທານເປັນສາມາດ ພວເລຳປ່ິ່ງກັນ
ເຕີວ່າຫຸ້ມກາທັນກີ່ທີ່ກະທົບຫັ້ນຫັ້ງຫັ້ນ ລູຍຕ່ອງເຂົ້າໄປ ດອກຫັ້ນ ລູຍຕ່ອງເຂົ້າອູ້
ໃນຮະຫວ່າງກອງທັພກະທົບຫັ້ນຫັ້ງຫັ້ນແຫຼືອກໍາລັງຈະສູ້ມີໄດ້ ກິລົງຈາກມ້າພາກທ່າຮທັງປົງ
ເຂົ້າມາຄຳນັບນັບນອນຂອບເປັນຫຼາຍກັນເລຳປ່ິ່ງ ເລຳປ່ິ່ງກົບເອາໄວ້ທ່າກຄ່າຍ ຈຶ່ງໃຫ້
ທ່າຮທັງປົງຕັ້ງຄ່າຍປະຊິດລ້ອມເມືອງລົກເສີຍເຂົ້າໄວ້ຂ້າງດ້ານຕະວັນອອກ

ເຕີວ່າຫຸ້ມຮູ້ວ່າງອ່າທັນກັບລູຍຕ່ອງເຂົ້ານັນອນດ້ວຍເລຳປ່ິ່ງແລ້ວກີ່ເປັນທຸກໆໃຈ
ຈຶ່ງປັບປຸງທີ່ດ້ວຍອ້ີ ເລຳກຸ່ຍ ເລຳຫຼຸນວ່າ ບັດນີ້ອ່າທັນກັບລູຍຕ່ອງກີ່ໄປເຂົ້າເສີຍກັນເລຳປ່ິ່ງ
ແລ້ວ ຂ້າຄືກເຂົ້າມາຕັ້ງປະຊິດຄົງເຊີງກໍາແພັງຈະນຶ່ງອູ້ຈະນີ້ໄດ້ ຈໍາຈະໃຫ້ມີຫັນສືວີໄປ
ຄົງເລຳເຈີ້ຍຂອກອ່າທັພມາໜ່ວຍ ແລ້ວເຮົາຈະແຕ່ງທ່າຮຢກອອກໄປຕີອຍ່າໃຫ້ຕັ້ງຕິດໄດ້
ອ້ີ ເລຳກຸ່ຍ ເລຳຫຼຸນກີ່ເຫັນພຽມດ້ວຍ

เตียวหยิมจึงแต่งหนังสือให้คนถือไปถึงเล่าเจี้ยง แล้วจึงว่าแก่เล่าชุนว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะยกทหารออกกราบกับเล่าปี่ แล้วจะทำเสียทีแตามมาซ่างเชิงกำแพง ด้านเหนือให้หงอี้คุ่มทหารออกไปชุมสักดทางอยู่ ถ้าเห็นทหารเล่าปี่ได้ตามมา จงออกสักดตี ทหารเล่าปี่มีทันรู้ตัวก็จะแตกไป เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย และตัวเล่ากุญแจนั้นจะอยู่รักษาเมืองกับท่าน ช่วยกันตรวจตรากำชับทหารอย่าได้ประมาท ครั้นจัดแจงเสร็จแล้วเวลารุ่งเช้าเตียวหยิมก็ยกทหารให้ร้องออกมายากเมือง

เตียวหุยเห็นเตียวหยิมออกมายากค่ายให้เข้ารับพุ่ง ด้วยทหารเตียวหยิมเป็นสามารถ เตียวหุยขับม้าเข้าสู้ด้วยเตียวหยิมได้ลิบสอง เพลง เตียวหยิมทำเสียทีซักม้านี้อ้อมเชิงกำแพงไป เตียวหุยก็ขับม้าสะอึก กระใจตามด้วยกำลังหนักมา งอี้คุ่มทหารชุมอยู่เห็นเตียวหุยไล่ล่วงขึ้นไป ก็ยกทหารออกมายากดหลังไว้ เตียวหยิมก็ให้ทหารกลับหน้าสวนรบลงมาล้อม เตียวหุยเข้าไว้ ยิงเกาทันธ์ระดมทั้งสองข้าง เตียวหุยเข้าอยู่ในหว่างทัพ กระหนบมีรู้ที่จะทำประการได้ เอาแต่หวนปัดลูกเกาทันธ์ป้องกันตัวอยู่ พอดูลุ่งยกทัพเรือมาถึงก็คุ่มทหารขึ้นจากเรือกماช่วยเตียวหุยในทันที ก็เข้าดึงอี้กระบทหลังเข้าไป ผ่าพันทหารล้มตายลงเป็นอันมาก ที่เหลือตายนั้นก็แตก กระจายไป ลุ่งก็จับเอองอี้ได้ เตียวหุยได้ทึกขับทหารเข้าไล่ทะลุมบอนผ่าพัน ทหารเตียวหยิมแตกหนีเข้าเมือง

เตียวหุยเห็นลุ่งจึงถามว่า บัดนี้งบังอยู่ไหนเล่า ลุ่งจึงบอกว่า งบังก็มาถึงกำลังสนทนาอยู่ด้วยเล่าปี่ แต่ตัวข้าพเจ้านี้ยกมาช่วยท่าน เตียวหุย กับลุ่งถ้อยที่มีความยินดีนักก็ชวนกันพาเอาตัวของมาร้าย เห็นงบังเบังนั่ง สนทนา กับเล่าปี่อยู่ เตียวหุยก็เข้าไปค่านั้น งบังจึงถามว่า ท่านทำประการได้จริง มาถึงได้ก่อนเรา เตียวหุยก็เล่าเนื้อความซึ่งทำการรบพุ่งมาแต่หลังให้ฟังทุก ประการ งบังจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า อันเดียวหุยนี้แต่ก่อนมีใจร้ายกายนัก แลมาดับ ใจให้เสียพยศอันร้าย สู้เอาราชการเป็นประมาณได้หั้นนี้ก็เพราบุญของท่าน

ขณะนั้นลุ่งเอาตัวของเข้าไปให้เล่าปี่ เล่าปี่จึงถามว่า ตัวท่านอยู่ใน เนื้อเมืองของเราจะนี้แล้ว จะค่านับหรือจะคิดประการได้ งอี้จึงว่า ตัวข้าพเจ้าท่าน จับได้มาอยู่ในอ่านาจ ก็จะขอเป็นข้าท่าน แล้วค่านับตามประเพณี เล่าปี่ได้ฟัง

ดังนั้นก็ลงมาแก้มัดอ้อเสีย ชงเบ็งจึงถามงอ้อว่าผู้ใดรักษาเมืองลากเสียอยู่ ง้ออี จึงบอกว่า เล่าทุนผู้บุตรเล่าเจี้ยงมาอยู่รักษาเมือง และหารนั้นมีแต่เล่ากุยกับเตียวหยิม เตียวหยิมเป็นทหารเอกในเมืองสุจวนมีฝีมือนัก

ชงเบ็งแจ้งดังนั้นจึงคิดว่า จะทำการเอาตัวเตียวหยิมให้ได้ก่อน จึงจะ เอาเมืองลากเสียได้โดยสะดวก ชงเบ็งชี้ม้าพาทหารไปดูที่จะเข้าทำการ ครั้น ไปถึงประตูด้านตะวันออก เห็นป่าไม้อ้อแห่งหนึ่งใกล้สะพานก้มงันเกียวโน ประมาณหกสิบ步 จึงให้ของตั้งกับอุยอี้ยนคุมหาทราบนายละพันเข้าซุ่มอยู่ ทั้งสองข้างทางซ้ายขวาในป่าไม้อ้อ แล้วสังว่า ถ้าเตียวหยิมยกอภาก็ให้ กระหนนบรรบ ให้เตียวหยุคุมหากรองหนึ่งไปสักดอยู่ปลายทาง ให้จุลังคุม ทหารกรองหนึ่งไปซุ่มอยู่ข้างทิศเหนือแล้วสังว่า เม้มเรอล้อเตียวหยิมให้ยกทหาร ไล่ล่วงพันสะพานออกมาน ก็ให้ยกอภากดทางไว้รอสะพานเสีย อย่าให้เตียวหยิม ถอยกลับเข้าเมืองได้ แล้วให้เล่าปีกันเงยมหันคุมหาการแอบอยู่สองฝากรทางพัน ตันสะพานออกไปทางประมาณยี่สิบ步 ครั้นชงเบ็งจัดแจงเสร็จแล้วก็ชี้เกวียน น้อยแต่งตัวซ้อมซ่อ พากหารประมาณสามสิบเข้าไปล้อเตียวหยิมจะให้ออกมา

ฝ่ายเตียวหยิมเห็นชงเบ็งคุมหารามาเยาะเยี้ยวก็โกรธ จัดแจงทหารออก ไปรบ แลขณะเมื่อเตียวหยิมบอกหันสือไปถึงเล่าเจี้ยงขอของทัพมาช่วยนั้น เล่าเจี้ยงแต่งให้โตเอ่งคุมหาหายกมา ณ เมืองลากเสีย เตียวหยิมจึงให้เตียวເວັກ อยู่รักษาเมือง ให้โตเอ่งคุมหาเป็นกองหลังออกมายกเมือง ครั้นแลเห็น ชงเบ็งชี้เกวียนน้อย คุมหาหารประมาณสามสิบคนเดินล้อมมา จึงชี้บอกทหารว่า ชงเบ็งนี้ได้ยินแล้วลือว่า มีปัญญาความคิดรู้แต่งกลคิกล่อหลวงเป็นหลายประการ บัดนี้เราเห็นทำการเข้ามาดังคนหาปัญญาไม่ ไม่สมกันกับคำเข้าลือเลย จะกลัว อะไรกับชงเบ็ง ว่าแล้วจึงเอกสารันหวนใบกให้ทหารไล่รุกเข้าไปจะจับเอาตัว

ชงเบ็งเห็นเตียวหยิมไล่มา ก็ทิ้งเกวียนเสีย ชี้ม้าทำเป็นกลัวพาทหาร ทั้งปวงรีบหนีข้ามสะพานมา เตียวหยิมได้ทิ้งหัวเรือตามไป จุลังคุมหา ซุ่มอยู่เห็นเตียวหยิมไล่ล่วงพันสะพานไปก็อภารือสะพานเสีย ฝ่ายเล่าปีกัน เงยมหันคุมหาการแอบอยู่เห็นได้ที ก็ยกตีกระหนนออกมายังสองฝากรทาง เตียวหยิมเห็นดังนั้นก็ตกใจ รู้ว่าชงเบ็งแต่งกลวางแผนก์พากหารกลับมาจะเข้าเมือง

ครั้นถึงสะพานจะข้ามคูไปมีได้ก็คั่งกันอยู่ จุล่งก็ให้ทหารตืออกมา เตียวหยิมก็แทกคุมทหารร่นชั้นไปตามทางซ้างใต้ ถึงที่ยองคงกับอุยอี้นสักด้อยู่ ก็ยกทหารออกกระดมตีทั้งสองฝ่าย ฆ่าพันเทหารเตียวหยิมล้มตายเป็นอันมาก เตียวหยิมเห็นเหลือกำลังสู้ไม่ได้ ก็พาทหารประมาณสามสิบคนขับม้ารีบหนีชั้นไป พนเตียวหยุยสักด้อยู่ปะลายทาง คุมทหารออกมายืนห่างหน้าไว้ร้องตราด้วยเสียงอันดัง ทหารเตียวหยิมตกใจก็แทกกระเจียกันไปลึ้น เตียวหยุยก็ให้ทหารเข้าล้อมจับเอาตัวเตียวหยิมได้ โดยเอ่งเห็นเตียวหยุยจับตัวเตียวหยิมได้แล้ว เห็นจะรบพุ่งสู้ฟื้มอทหารเล่าปีมได้ ก็เข้ามาค่านับแก่จุล่ง จุล่งแลเตียวหยุยกับนายทัพนายกองทั้งปวงครั้นได้ชัยชนะแล้วก็กลับมาค่าย จุล่งจึงเอาตัวโดยเอ่งเข้าไปให้แก่เล่าปีเล่าปีก็มีได้อาโทษโดยเอ่ง กลับปูนบำเหน็จให้อีก ขณะนั้นเตียวหยุยจึงพาอาตัวเตียวหยิมเข้ามา เล่าปีจึงว่าบรรดาทหารในเมืองเสฉวนนี้ ก็ยอมกลัวอ่านจากมาเข้าบนบอนค่านับเราลึ้น แต่ท่านผู้เดียนนี้เป็นใจนิ่มใจเย็นมีใจกระดังชัดแจ้งนัก มีได้อ่อนน้อมเร้นนิดประการใด

เติยวนhimได้ฟังแล้วปีกามดังนั้นก็กราช มได้กลัวแก่ความตายร้องตัวด
ว่า ตัวเราเป็นชาหยชาติทหาร จะกลัวอันตรายกลับไปบนหนองเข้าด้วยผู้อื่นหวังจะ^ก
รักษาชีวิตนั้น ก็มีครัวแก่คนที่ซื้อต่อเจ้า อันเป็นชาติทหารและมีเจ้าเป็นสองนั้น^ก
ก็มีต้องประเพณี ธรรมศาสตร์ที่ดีมีมารยาทก็มีอาจมีผัวให้เป็นสอง เมียก่านจะ^ก
ชนให้เรานบนหนองนั้นขัดมได้ก็จะคำนับ แต่ว่าเรามได้ตั้งภักดีต่อห่าน เลว์ก็ค่า^ก
เล็กปีกเป็นข้อหมายช้า คงเบงได้ฟังดังนั้นก็กราช สังทหารให้เอารัวเติยวนhimไป^ก
ฆ่าเสีย

เล่าปีเห็นว่าเตียวหยิมเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตต่อเจ้าก็มีใจอ่อนดู จึงให้อาศพเตียวหยิมไปฝังไว้ที่ต้นสะพานก้มงั้นเกียวโน แล้วให้จารีกอักษรใส่ฉลากไว้ว่า เตียวหยิมเป็นคนซื่อตรง หวังจะให้คนทั้งปวงอา耶ี่ยงอย่างไปภายน้ำครั้นเวลาเข้าเล่าปีให้เงยมหัน ง้อ อึ แลบบรรดาทหารในเมืองเสฉวนซึ่งเข้ามาอ่อนน้อมนั่นคุมทหารเป็นกองหน้ายกเข้าไปเมืองลอกเสีย ครั้นทหารทั้งปวงมาไกลั่นกำแพง จึงร้องเรียกเล่าชุน เล่ากุยเข้าไปว่า การจวนตัวถึงเพียงนี้แล้วอย่าขัดแข้งอยู่เลย เร่งเปิดประตูออกมานานบเล่าปีโดยดีเด็ด ถึงจะมานะอยู่ก็

รูปที่ ๑๓๐ ชงเมืองทึ่งเกวียนขึ้นมาหนีตีบัวหยิน

รูปที่ ๑๓๑ มารดาเกียงขิมหาตัวเกียงขิมมานอกความ

เห็นจะรักษาเมืองไว้มิได้ อย่าให้ได้ความเดือดร้อนแก่อาณาประชาราชภูมิทั้งปวงเลย

เล่ากุยยืนอยู่บนกำแพงได้ยินร้องขึ้นมา ก็กราบ ร้องตอบลงมาเป็นคำทายบั้มมิได้อ่อนน้อม เผยมหันเห็นเล่ากุยมีใจโหังก์ กิจจันทวนจะพุ่งขึ้นไปพอเตียวอึกตัด เอาศีรษะเล่ากุยโยนลงมาให้ แล้วก็เปิดประตูเมืองออกมารับເງີມหันก็มีใจยินดี จึงพาทหารทั้งปวงเข้าไปในเมือง

เล่ากุนเห็นทหารเล่าปีตรุเข้าได้ ก็ให้เปิดประตูด้านตะวันออก คุมทหารวิบหนี่ไปเมืองเสฉวน ครั้นเล่าปีเข้าไปในเมืองแล้วจึงถามว่า ผู้ใดมีความสามิกัดต่อเราตัดเอาศีรษะเล่ากุยเสีย ເງີມหันจึงบอกว่า เตียวอึกคนนี้เชิงมาคำนับงาน ได้ตัดศีรษะเล่ากุยโยนลงไปจากเชิงเทิน เล่าปีกปุนบ่าเห็นใจร่วงวัลให้แก่เตียวอึกเป็นอันมาก แล้วก็จัดแจงชาวบ้านชาวเมืองให้อยู่เป็นสุขมิให้ทหารผู้ใดทำอันตรายได้

ซึ่งเบ้งจึงว่า บัดนี้เมืองลูกเสียก็ได้แก่เราแล้ว อันเมืองเสฉวนนั้นก็เหมือนอยู่ในกำมือ จะยกเข้าไปเมื่อใดก็จะได้ แต่ทว่าหัวเมืองทั้งปวงยังมิทราบคำ ขอให้เตียวอึกกับอ้อพ้าจูลงคุณทหารยกไปเพื่อปราบหัวเมือง teng กั่งให้ເງີມหันกับโตเอ่งพาเตียวหุยคุณทหารไปกำจัดหัวเมืองเต็กหง ซึ่งยังขัดแข้งอยู่นั้นให้ทราบคำเป็นประตี จัดแจงตั้งแต่งขุนนางไว้อยู่รักษาเมืองตามภูมิล้านนา เสริจแล้ว จึงให้ยกกองทัพมาพร้อมกัน ณ เมืองเสฉวน นายทัพนายกองทั้งปวงรับคำชงเบ้งแล้ว ต่างคนก็คุณทหารแยกกันไป

ซึ่งเบ้งจึงตามชาวเมืองเสฉวนว่า เรายกเข้าไปเมืองเสฉวนบัดนี้ยังมีด่านทางคับขันอยู่อึกสักกีต่ำบล ชาวเมืองจึงบอกว่า มีด่านกิมก็กเป็นด่านใหญ่อยู่อึกต่ำบลหนี่ และด่านกิมก็กนี้ทหารพรากพร้อมเข้มแข็งนัก ถ้าแล้วได้ด่านนี้แล้วก็ไม่มีสิ่งใดจะขัดขวาง จะยกเข้าไปอาเมืองเสฉวนได้โดยง่าย

ซึ่งเบ้งได้แจ้งตั้งนั้นก็ให้จัดแจงทหารจะยกไป หัวดเจ้งจึงว่า ซึ่งท่านจะยกเข้าไปเมืองเสฉวนนั้น ข้าพเจ้าเห็นอาณาประชาราชภูมิทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อนนัก ขอให้ดักกลงทัพไว้ก่อน ด้วยเมืองลูกเสียนั้นก็ได้แก่เราแล้ว เมืองเสฉวนเหมือนอยู่ในกำมือ ข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปถึงเล่าเจียงณบบหนี่ ให้มา

noon nōm tam pārəpēn เล่าเจี้ยงรู้ว่าเมืองลูกเสียงนี้เสียกับเราแล้วก็จะยอมคำนับแม้จะขัดแข้งอยู่ประการใดเรางึงจะยกทหารไปตีต่อภัยหลัง ชงบังเห็นชอบด้วยจึงให้ดกงหพไว้ และให้หาดเจ้งมีหนังสือเข้าไปแจ้งแก่เล่าเจี้ยง

ฝ่ายเล่าชุนครั้นหนนไปถึงเมืองเสฉวนแล้ว จึงแจ้งความแก่เล่าเจี้ยงผู้บิดาทุกประการ เล่าเจี้ยงจึงให้หาชุนนางเข้ามาปรึกษาว่า บัดนี้เมืองลูกเสียงก็เสียแล้ว เห็นว่าเล่าปีจะยกเข้ามาติดเมืองเรานเป็นมั่นคง จะคิดป้องกันประการใดดี

แต่ต่อที่ปรึกษาจึงว่า เล่าปีได้เมืองลูกเสียงก็จริง แต่ทหารนั้นเป็นคนล่าส่วน ด้วยได้เชลยมาไม่ได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ถึงจะทำการก้มไว้ได้พร้อมเพรียงกัน อนึ่งก็น้อยตัวเห็นพอจะสู้รบได้อยู่ ขอให้แต่งคนออกไปขับต้อนอาณาประชาราษฎรทัวเมืองป่าเสฝายตะวันตก ให้ข้ามแม่น้ำไปชุยเข้ามาอยู่เสียฟากเมืองเราให้ลื้นซึ่ง แล้วให้เผาข้าวปลาอาหารซึ่งนำมาไม่ได้ยังเหลืออยู่นั้นเสียให้ลื้น แม้เล่าปีจะยกทัพมาล้อมเมืองเรา เสนบียงอาหารในเมืองก็มีมากับวินูรณ์อยู่ เพียงแต่รักษาเมืองมั่นไว้จะทำไม่ได้ ฝ่ายเล่าปีมาทางไกลเสนบียงอาหารก็น้อย แม้ข้าอยู่เข้าเมืองมิได้ก็จะลื้นอาหารลง ทหารทั้งปวงก็จะอดโกรยกำลัง ถึงจะทำการก็ไม่เต็มมือ น่าที่จะเลิกทัพกลับไปเมือง ทหารเรามีกำลังพรากพร้อมอยู่ก็จะยกโจรตีเอาเมื่อปลายมือ เห็นจะจับเล่าปีได้โดยง่าย

เล่าเจี้ยงจึงว่า ธรรมชาติคือการทำอันตราย ขอบจะป้องกันรักษาขอบขันฑสimaไว้ อย่าให้อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน นี้ข้าคือกษัตริยามิทันที่จะได้รับพุ่งต้านทาน กลับจะไปขับต้อนอาณาประชาราษฎรให้พลัดจากถิ่นฐาน ได้ความระหะเกรินจนนือกเล่า เรายังเห็นด้วย แลเมื่อเล่าเจี้ยงปรึกษา กิจการอยู่นั้น พอยุยกวนอาหารนั้นสือซึ่งหาดเจ้งบอกมาันนั้นเข้าไปให้แก่เล่าเจี้ยง เล่าเจี้ยงฉึกผนิກออกอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าหาดเจ้งขอคำนับมาถึงท่านด้วยเดิมท่านมิใจรักใคร่เล่าปีโดยสุจริตมิได้คิดรังเกียจลิ่งได จึงใช้ให้ข้าพเจ้าคุมทหารออกไปรับเล่าปีมา ณ เมืองเสฉวน หวังจะให้ช่วยป้องกันขอบขันฑสimaให้เป็นสุข และบัดนี้ท่านมาเชื่อถือถ้อยคำคนญุยงมิได้พิเคราะห์ จึงมีความกินแห้งสแนกหินเล่าปี กลับเป็นข้าคือแก่กัน ฝ่ายเล่าปีก็ได้ทำการใหญ่หลวงมาถึงเพียงนี้ อนึ่งหัวเมืองทั้งปวงก็เข้าอยู่ในเล่าปีลื้นแล้ว ขอให้ท่านคิดอ่าน

ผ่อนผันอ่อนน้อมตามประเพณีเดิม อันแล้วเป็นคนสัตย์ซื่อ แล้วก็อาرمีได้พยาบาทแก่ผู้ใด แม้ท่านพิเคราะห์เห็นชอบก็ให้คำนับแล้วปีเสีย แล้วก็จะมีความสุขลืบไป เห็นแล้วปีจะไม่ทำอันตรายแก่ท่าน

เล่าเจียงแจ้งแล้วก็กราช จึงฉีกหนังสือทิ้งเสีย ด่าว่าอ้ายชาญเจ้า มันกล่าวทั้งนี้ปราบဏจะเอาประโยชน์ใส่ตัวเอง เสียแรงเราเลี้ยงมาหาความกตัญญูไม่ แล้วก็ให้ชับคนถือหนังสือเสีย จึงให้อุยหวานผู้เป็นน้องภรรยา กับลิเหยี่ยมคุณทหารสามหมื่นยกไปรักษาด้านเมืองกิมก็กิไว้ ตั้งโนทีบ์รักษาจึงเข้ามาร่วมแก่เล่าเจียงว่า ขอให้ท่านเมืองลือไปถึงเตียวพ่อเจ้าเมืองยังตั่ง ขอให้กองทัพยกมาช่วยเดิมเห็นจะสู้แล้วปีได้ เล่าเจียงจึงว่า ซึ่งท่านจะให้ไปชกอกองทัพเมืองยังตั่งมาช่วยนั้น เตียวพ่อ กับเราซึ่งเป็นอริกันอยู่ ที่ไหนเขาจะมาช่วย

ตั้งโนจึงว่า ถึงเตียวพ่อ หมายใจกับเราอยู่ก็จริง แต่ว่าบัดนี้แล้วปีทำการใหญ่หลวงกำเริบนัก แม้ได้เมืองเสนาวนแล้วก็จะตีเอามีองยังตั่งด้วยเป็นมั่นคง อันเมืองเสนาวนอุปมา เม้มีอนริมฝีปาก เมืองยังตั่งดังพื้น ถ้าริมฝีปากแห่งแล้วก็จะเห็นพื้นด้วยไกลักษณะไกลักษณะ ขอให้ท่านเมืองลือว่ากล่าวไปว่า เล่าปีคิดใหญ่หลวงกำเริบเข้มข้นอยู่ เตียวพ่อ ก็คงคิดกลัวว่าข้าศึกจะไปถึงเมือง ดีร้ายจะยกทหารมาช่วยท่าน เล่าเจียงเห็นชอบด้วยก็แต่งหนังสือให้คนถือไปถึงเตียวพ่อ

ตอนที่ ๕๗

ฝ่ายม้าเฉียวรั้นแทรกหนีโจรมาแต่เมื่อน้ำอุยให้ครั้งนั้น ก็ไปอยู่เมืองเจียงนอกแดนเมืองจันได้ประมาณสามเดือน ซ่องสูบทหารได้เป็นอันมาก ก็ยกมาตีหัวเมืองแวนแควังของโจโฉได้เป็นลายต่ำบล แล้วจึงยกมาตีเมืองกิจว อุยของเจ้าเมืองกิจวให้หนังสือไปถึงแซหัวเอียนให้ยกมาช่วย แซหัวเอียนก็ยังมิได้เอาภาระไปแจ้งแก่โจโฉ ครั้นจะยกกองทัพมาช่วยอุยของกิจวได้ อุยของค่ายท่ากองทัพแซหัวเอียนอยู่เป็นลายวันมิได้เห็นยกมาช่วย กองทัพม้าเฉียวก็ยกเข้าล้อมเมืองไว้ คิดจะออกไปค่านับม้าเฉียว

เอียวทูนายทหารจึงเข้ามาร้องห้ามว่า ชิงท่านจะออกไปอ่อนน้อมม้าเฉียว นั้น ข้าพเจ้ามิเต็มใจ ด้วยม้าเฉียวคนนี้อักตัญญูต่อเจ้าหาความสัตย์มิได้ ต้องการอะไรจะไปค่านับ ผิดกิสุถายในเมืองดีกว่า อุยของจึงว่า เมื่อการจวนตัวถึงเพียงนี้แล้ว ท่านจะมาห้ามเรามิให้ออกไปค่านับนั้นมิได้ อุยของมิฟังก์เปิดประดูเมืองออกมารับม้าเฉียวเข้าไป แล้วค่านับตามประเพณี ม้าเฉียวเข้าไปในเมืองกิจวจึงว่า ตัวท่านเปิดประดูรับค่านับเรานั้น จะได้บนอบโดยสุภาพหา มิได้ เหตุว่าการจวนตัวแล้วก็จำเป็น ถ้าท่านภักดีต่อเราริบก็จะค่านับเราแต่เรา มาโดยปกติ ทำทั้งนี้เห็นหาสุจริตไม่ นานไปก็จะคิดทำอันตราย จะไว้ใจมิได้ ก็สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสียสิ้นทั้งครอบครัว ทหารทั้งปวงจึงว่า เอียวทูนี่ก็เป็นทหารอุยของ เมื่อแรกอุยของจะออกไปค่านับท่านนั้นก็ขัดแข้งหัดหานไว้ หานใจภักดีต่อท่านไม่ ขอให้เอาเอียวทูไปฆ่าเสียด้วย ม้าเฉียวจึงว่า เอียวทูหัดหานทั้งที่ เป็นประเพณี ด้วยเป็นคนซื่อตรงจะฆ่าเสียนั้นไม่ชอบ ก็ตั้งให้เอียวทูเป็นเห็นนางผู้ใหญ่อยู่รักษาเมืองกิจว เอียวทูค่านับแล้วจึงว่า บัดนี้ภารຍาข้าพเจ้าตายอยู่ เมืองหลิมอีย จะขอลาท่านไปทำการศพสักสองเดือน ถ้าเสร็จการแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่าน ม้าเฉียวก็อนุญาตให้เอียวทูไป เอียวทูลาม้าเฉียวมาถึงเมืองลากเส ซึ่งเกียงชิมผู้เป็นบุตรของอารักษากอยู่นั้น ก็ทรงเข้าไปหาภารดาเกียงชิม ค่านับ

แล้วก็ร้องให้ว่า ตัวข้าพเจ้าไปทำการอยู่ด้วยอุยของ ณ เมืองกิจิว มีได้ป้องกันรักษา นายของตัวให้พ้นอันตราย และม้าเฉียวอ้ายศัตรูแผ่นดินมาจากอุยของเสีย ข้าพเจ้ามีรู้ที่จะไว้หน้าแห่งได้ได้เลย ได้ความอัปยศแก่ชาวเมืองทั้งปวง เพราะว่ารักษานายมีได้ และบัดนี้อาณาประชาราชภูมิในเมืองกิจิว ก็เดือดร้อน เจ็บแค้นอยู่ทุกคน คิดจะทำร้ายม้าเฉียวเสียให้ได้ เหตุใดพี่ข้าพเจ้าเป็นถึงเจ้าเมืองลากเส มีได้จัดทหารยกไปกำจัดศัตรูเสีย ซ่างนิ่งอยู่ได้มีได้คิดอ่านแลย

มารดาเกียงชิมเป็นผู้ใหญ่มีอายุได้แปดสิบสองปี ได้ฟังดังนั้นจึงหาตัวเกียงชิมมาบอกว่า บัดนี้เมืองกิจิวมีศึก ม้าเฉียวยกมาทำร้ายอุยของ ตัวเจ้ามีได้ยกทหารไปช่วยจนเสียเมือง อุยของถึงแก่ความตายนั้น โทเจ้าก็ผิดใหญ่หลวงอยู่ แม้รู้ถึงมหาอุปราชกจะตีโทชาได้ แล้วว่าแก่เอียวทูว่า ตัวเจ้าก็ค่านับต่อ ม้าเฉียว ม้าเฉียวก็ตั้งแต่งให้เป็นชนวนได้กินเนื้ยหัวดเข้าแล้ว เหตุไฉนจึงมาคิดประทุษร้ายต่อผู้มีคุณและนี้ล่า

เอียวทูจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้านบนอบต่อม้าเฉียนนั้นมีได้สุจริต หวังจะรักษาชีวิตไว้ดอก เพื่อจะคิดอ่านทำการแก้แค้นให้จงได้ เกียงชิมจึงว่า ม้าเฉียวคนนี้ มีผีมือเข้มแข็งนัก ซึ่งจะคิดกำจัดเสียนั้นเป็นอันยาก เอียวทูจึงว่า ถึงผีมือ กกล้าแข็งก็จริง แต่มีได้มีสติปัญญาที่จะคิดอ่านในการสังคมรัม แม้ว่าท่านจะคิดกำจัดเสียก็ได้ และเมื่อข้าพเจ้าจะมานั้นได้นัดไว้แก่ลงคwan เตียวเหง ถ้าพี่จะยกทหารไปกำจัดม้าเฉียวเสีย คนทั้งสองก็จะรับเป็นไส้ศึกทำการช้างในเมือง

มารดาเกียงชิมจึงว่า ถ้าฉันนั้นจะเร่งกำจัดเสียให้จงได้ แม้จะไว้นานไปศึกแก่ความคิดแล้วก็จะทำยาก อันเกิดเป็นคนไหน ๆ ก็จะตายหนหนึ่ง เมื่อันกัน เจ้าจะทำสังคมรัมอย่างลัวแก่ความตาย อนึ่งอย่าได้คิดอาลัยพะวัก-พะวนถึงมารดา dane เลย ถ้าเจ้าวิตกถึงเรารอยู่ เราก็จะตายเสียให้รู้แล้วไป มีให้เป็นกังวลแก่เจ้า เกียงชิมได้ฟังมารดาว่า ก็ให้เตียวกั่งจัดแจงทหารทั้งปวงพร้อมแล้ว กับเอียวทูผู้น้องก็ยกทหารมา

ม้าเฉียวครั้นแจ้งว่า เอียวทูไปบอกเกียงชิมให้ยกกองทัพมาจะทำอันตรายดังนั้นก็กราช จึงคุมทหารยกออกจากเมืองกิจิวกับบังเต็ก ม้าต้าย หวังจะรับทัพเกียงชิม ครั้นเกียงชิมยกทหารมาถึงกลางทางพนกองทัพม้าเฉียว

มาปะทะกันเข้า จึงขับม้าชนมาหน้าท่าทางทั้งปวงร้องด่าว่า อ้ายศัตรุแผ่นดิน มีงจะสู้กับทูกິ່ງເຮັດມາ ມ້າເຊີຍໄວໄດ້ຍິນກີໂກຣີ ຂັບທຫາຣີເຂົ້າໄປຈ່າພັນທຫາເກີຍຊົມ ລັ້ມຕາຍເປັນອັນມາກ ເກີຍຊົມ ເອີວຫຼຸສູ້ມີໄດ້ກີ່ສັກມ້າຄວບໜີ ມ້າເຊີຍໄວໄດ້ທີ່ເຮັດທ່າຍມາໄລ້ເຂົ້າໄປ ເຕິວກຳທ່າຍທ່າຍເກີຍຊົມເຫັນດັ່ງນັ້ນກີ່ຄຸມທຫາຣີກວ່າທີ່ມາຕີກະທັບເຂົ້າໄປ ເກີຍຊົມເຫັນກີ່ກັບທ່າຍທ່າຍຮັນລົມມາ ມ້າເຊີຍໄວເຂົ້າອູ້ໃນຮະຫວ່າງທັພ ກະທັນນາກີ່ຮັບຮອງປົ້ອງກັນຕົວໄວ້ເປັນສາມາດ

ພວແຍຫວັງເຊື່ອຍໍາກອງທັພຮັບມາປະຈົບທັນເຂົ້າ ກີ່ຂັບທຫາເຂົ້າຊ່າຍເກີຍຊົມ ຮັນພຸ່ງຕະລຸມນອນທັງສາມດ້ານ ມ້າເຊີຍໄວເລືອກກຳລັງດ້ານການມີໄດ້ ກີ່ແຕກທີ່ນີ້ຂັບມ້າວິນມາຄືນຍັງຮູ່ງ ພອດື່ນເມືອງກີ່ຈົ່ວກີ່ເຮັດເຂົ້າໄປໃຫ້ທ່າຍເປີດປະຫຼວັນເລັງຄວນ ເຕິວເຫັນທີ່ຈົ່ງເອົາໃຫ້ເປີດປະຫຼວັນ ຊື້ນັນເຊີງເທິນໃຫ້ທ່າຍເອາເກາທັນທ່າຍຮົມຍຶງລົງມາ ຮ້ອງດ່າມ້າເຊີຍແລ້ວກີ່ເອົາບຸຕະກະຮຽນສັມຄັກພວກຕັດ ຄີ່ຮະຍະໂຍັນລົງມາຕຽນທັນນີ້ມ້າເຊີຍ ມ້າເຊີຍກີ່ໂກຣີດັ່ງໄຟໄໝມີໃນອົກ ຕາກລົງຈາກມ້າຄົງ ສາມຄັ້ງສີຄັ້ງ ມີຮູ່ທີ່ຈະກຳປະກາດໄດ້

ຂອແນ້ນແຍ້ຫວັງເຊື່ອຍໍາຄຸມທ່າຍຕາມທັນເຂົ້າ ມ້າເຊີຍໄວນ້ອຍຕັກກີ່ພາທຫາຣີທັກທີ່ອົກໄປ ພອພບກອງທັພເກີຍຊົມກັບເອີວຫຼຸສູ້ມີໄດ້ ກີ່ຂັບມ້າພັນພາທຫາຣີທັງປົງອອກມາພັນ ເຕິວກຳທ່າຍທັນມາກາຍທັນກີ່ລ້ອມມ້າເຊີຍເຂົ້າໄວ້ ຈ່າພັນທ່າຍລັ້ມຕາຍກລາດເກລື່ອນອູ້ງ ມ້າເຊີຍກັນນັঁງເຕັກ ມ້າຕ້າຍເຫັນທ່າຍເລືອຕາຍອູ້ງ ປະມາດທ້າສີບຄົນ ກີ່ຂັບມ້າພາທຫາຣີອອກມາໄດ້ກີ່ຮັບທີ່ໄປວັນຍັງຄໍາ ຄົ້ນເວລາຄໍາກີ່ຄົງເມືອງສາເສ ເດີນໄປຮົມກໍາແພັງ ທ່າຍໃນເມືອງລົກເສໄມ່ກັນສັງເກດດ້ວຍເນື້ນເວລາຄໍາ ສ່າດັບວ່າເກີຍຊົມເຈົ້າເມືອງຍາກລັນມາກີ່ເປີດປະຫຼວັນ ມ້າເຊີຍກີ່ພາທຫາຣີລ່ວງເຂົ້າໄປໃນເມືອງໄດ້ ໄລ່າຈ່າພັນຫວາເມືອງທັງປົງລັ້ມຕາຍເປັນອັນມາກ ແລ້ວກີ່ເຂົ້າໄປຈັນເອາດ້າມາດາເກີຍຊົມອອກມາຈາກບ້ານ ມາຮັດເກີຍຊົມກີ່ມີໄດ້ກັບລັ້ວຕາຍ ຊື້ທັນດ່າມ້າເຊີຍວ່າ ອ້າຍສັດຖະແຜ່ນດີນ ມີຈະຂ່າງໆເປັນຫຼຸ່ງເສີຍກີ່ຕາມເດີດ ມ້າເຊີຍໂກຣີກີ່ເອາກະບົ້ນພື້ນມາຮັດເກີຍຊົມຕາຍ ຄົ້ນເວລາຮູ່ງເຂົ້າ ແຍ້ຫວັງເຊື່ອຍໍາຮູ້ຫົວກີ່ຍົກທ່າຍຕິດທາມມາ ມ້າເຊີຍທີ່ນີ້ອອກຈາກເມືອງລົກເສ ພອພບເຊື່ອວຫຼຸຄຸມທ່າຍກມາກີ່ສຸວັກນ ເຂົ້າ ສ້າເຊີຍກີ່ຂັບມ້າເຂົ້າບົນດ້ວຍເອີວຫຼຸເປັນສາມາດ ຈ່າພັນທ່າຍລັ້ມຕາຍປັນລົງ ດ້ວຍກັນເທັ້ງສອງຂ້າງ ເອີວຫຼຸຄຸກທ່ານເຈັນປົງດເປັນຫລາຍແທ່ງກົມື່ໄດ້ທີ່ນີ້ ເຂົ້າຕ່ວສູ້

ด้วยม้าเฉียวเป็นสาหัส พอแซหัวอีนยิกตลบหลังมาทันชับหาการให้ร้องเข้ามา ม้าเฉียวเห็นหาการยังเหลือเง็จคนน้อยตัวนัก ก็พานังเต็ก ม้าต้ายศีนา กอกรีบหนีไป

ฝ่ายแซหัวอีนกำจัดม้าเฉียวหนีไปแล้ว ก็ยกทหารไปปราบปرمหัวเมืองลากเสให้ราบคานเป็นปราดทุกต่ำบล ตั้งให้เกียงขิมอยู่รักษาเมืองดังเก่า จึงพาอาเอี่ยวหูซึ่งถูกทวนป่วยหนื้นขึ้นแกวียนกลับมาเมืองญูโต แจ้งความแก่ใจโฉ ทุกประการ ใจโฉมความยินดีน้ำจิ่งตั้งให้อี้ยวหูเป็นที่ชุมนุมผู้ใหญ่

แลขณเมื่อม้าเฉียวแตกหนีมานั้น จึงปรึกษากันกับบังเต็ก ม้าต้ายว่า บัดนี้เราก็หาที่อยู่มีได้แล้ว จะไปอาศัยหัวเมืองฝ่ายตะวันตกตะวันออกนี้เล่าก็ เป็นแวนแคว้นของใจโฉทั้งสิ้น เราจะพากันไปอาศัยเดียวพ่อ ณ เมืองอันดงเดิด ปรึกษากันแล้วม้าเฉียวกับบังเต็ก ม้าต้ายก็พาทหารห้าคนเข้าไปอยู่ในเมืองอันดง ด้วยเดียวพ่อ เดียวพ่อ ก็มีความยินดีนัก จึงว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งปวงว่า บัดนี้ ม้าเฉียวมาอยู่ด้วยเราแล้ว ซึ่งจะคิดทำการไปภัยหน้าเห็นจะสะดวก ฝ่ายทิศตะวันออกก็จะได้ต่อสู้กับใจโฉ ข้างตะวันตกนั้นก็คิดจะเอาเมืองเสฉวน ครั้งนี้ ข้าศึกทั้งปวงก็จะยำเกรง เพราะม้าเฉียวมาเป็นกำลังของเรา ควรที่จะยกลูกสาวเราให้อยู่ด้วยกันตามประเพณี

เอียวเป็กจิงห้ามว่า ซึ่งทำนจะยกลูกสาวให้แก่ม้าเฉียนนั้น ข้าพเจ้า มิเต็มใจ ด้วยม้าเฉียวจะรักษาภารรยาของตัวเองยังมีได้ หรือทำนจะเอาบุตรไปยกให้ สิบไปเบื้องหน้าเห็นจะรักษาบุตรทำนมีได้ จะละให้เป็นอันตรายเหมือนครั้งนี้ ขอทำนได้ด้วยดุก่อน เดียวพ่อเห็นชอบด้วยก็มีได้ยกลูกสาวให้ม้าเฉียว ม้าเฉียวรู้ว่าเอียวเป็กหัดทานดังนั้นก็น้อยใจ คิดแคนเอียวเป็กมิรู้วายหมายจะทำร้ายให้ได้ เอียวเป็กรู้ตัวกับปรึกษาด้วยเอียวสองผู้พี่ว่า จะช่วยกันกำจัดม้าเฉียว เสีย

ฝ่ายอุยก่วนซึ่งถือหันสือมาแต่เมืองเสฉวนนั้น จึงเข้าไปค่านับเดียวพ่อ แล้วจึงเอาหนังสือเล่าเจี้ยงส่งให้เดียวพ่อ เดียวพ่อแจ้งในหนังสือเป็นใจความว่า บัดนี้เล่าปี่ยกมาทำร้ายแก่เมืองเสฉวน คิดการกำเริบใหญ่หลวงนัก และเมืองเสฉวนกับเมืองอันดงนี้ก็เหมือนปากกันพันใกล้กันนัก เม้าเล่าปี่ได้เมืองเสฉวน

แล้ว ก็เห็นว่าจะมาทำร้ายแก่เมืองยังตั้ง อาศนาประชาราชภูมิทั้งปวงก็จะได้ความเดือดร้อน ขอท่านยกทหารมาช่วยกันกำจัดเล่าปี่เสีย ถ้าสำเร็จราชการแล้ว จะยกหัวเมืองเสฉวนให้แก่ท่านยี่สินหัวเมือง เตียวพ่อเมืองยินดี จะครื้นได้หัวเมืองเสฉวน ก็รับต่ออุยก่วนว่าจะยกกองทัพไปช่วย

เมียมหาเจิงหัดฟานว่า เล่าเจี้ยงกับท่านก็เป็นอริกันอยู่ ซึ่งว่ามาทั้งนี้ ด้วยการจวนตัว อนึ่งจริงกับเห็นนั้นก็คงกัน เกลือกว่าการสำเร็จแล้วจะมีให้หัวเมืองแก่ท่านจะมีเสียที่เปล่าหรือ ขอท่านอย่าเพื่อเชื่อด้อยฟังค่าเล่าเจี้ยงก่อน ขณะนั้นม้าเฉียวจึงว่าแก่เตียวพ่อว่า ข้าพเจ้าได้มามั่งท่านอยู่ก็ยังมีได้แทนคุณ เลย บัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพมาติดตามลแซบงกวนซึ่งเป็นด่านเมืองเสฉวน ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารไปทำการรบจับเอาตัวเล่าปี่มาเสีย เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนมีความยินดีก็จะยกหัวเมืองขึ้นให้ยี่สินหัวเมืองเป็นกันลัลท่าน เตียวพ่อได้ฟังมีความยินดี จึงว่าแก่อุยก่วนให้เร่งกลับไปนอกราบแก่เล่าเจี้ยงเด็ด ว่าเราจะช่วยชูระเปึกว่าจะลิ้นกำลัง อุยก่วนก็ลาเตียวพ่อกลับไป

เตียวพ่อจึงจัดทหารสองหมื่น ให้อิยาเป็กกำกับไปด้วยม้าเฉียว ขณะนั้นบังเต็กป่วยอยู่ ม้าเฉียวแต่งคนให้อัญพิทักษ์รักษา ณ เมืองยันตง ครั้นได้ฤกษ์ม้าเฉียว ม้าตายผู้นั้นองก็ยกกองทัพออกจากเมืองจะไปด่านแซบงกวน

ฝ่ายเล่าปี่เมื่อยังตั้งอยู่ในเมืองลอกเสีย หัวดเจ้งบอกแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้าได้ให้หนังสือลับไปแก่ทหารผู้เป็นไส้ศึกในเมืองเสฉวน และผู้ถือหนังสือกลับมาบอกข้าพเจ้าว่า แต่ต่อนั้นบริษากษาให้ทหารเล่าเจี้ยงออกไปเผาข้าวปลาอาหารของชาวบ้านนอก กวาดครอบครัวข้ามฟากแม่น้ำไปชูยามให้พ้นข้าศึก และสั่งทหารซึ่งรักษาด่านให้ตั้งมั่นไว้อย่าให้ยกออกสู้รบ เล่าปี่กับขบเน็งดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เมื่อแต่ต่อให้เล่าเจี้ยงทำฉนั้น เรายังคิดประการใด หัวดเจ้งจึงว่า แต่ต่อนั้นมีความคิดช้านาญการล่อหลวงก็จริงอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าเจี้ยงจะไม่ทำตาม ครั้นอยู่มาระวันหนึ่งมีคนมาบอกแก่เล่าปี่ว่า เล่าเจี้ยงมีได้ทำตามแต่ต่อ

เล่าปี่เจ้งดังนั้นก็คลายใจ ขบเน็งจึงบริษากษาแก่เล่าปี่ว่า จะจะยกไปตีเมืองกิมก็ก ถ้าได้แล้วก็จะได้เมืองเสฉวนโดยง่าย เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงแต่งอุยเอี่ยน ของตงคุมหาการเป็นกองหน้า เล่าปี่กับขบเน็งเป็นกองหลวง ยกไปตั้ง

อยู่ ณ แคนเมืองกิมกัก ฝ่ายอุยกวนเจ้าเมืองกิมกักรู้ว่าให้ลิเหยี่ยมคุ่มทหาร สามพันนายกออกไป ได้ร่วมกับของทรงถึงห้าสิบเพลิงมิแพ้ชนะกัน ของเบ็งเห็นดังนั้น ก็ตีม้าล่อหัวงจะเรียกของทรงให้กลับมา ของทรงได้ยินเสียงม้าล่อ ก็พาทหารกลับเข้ามา จึงถามของเบ็งว่า ข้าพเจ้าได้ทีจะจับตัวลิเหยี่ยมอยู่แล้ว เหตุใดท่านจึงตี ม้าล่อเรียกดังนี้

ของเบ็งจึงว่า อันลิเหยี่ยมนั้นมีกำลังกล้าหาญ ซึ่งท่านจะรับฟุ่งเอา ชัยชนะซึ่งหน้านั้นไม่ได้ เราจึงตีม้าล่อเรียกกลับมาหัวงจะทำกลอุบายเอาชัยชนะ ให้ได้ เวลาค่าวันนี้เราจะแต่งทหารสองกองไปชุ่งอยู่ริมซอกเขา ต่อพรุนนี้ท่าน ออกไปปะนจทำถอยหนี ล่อเข้าไปทางซอกเขา ลิเหยี่ยมตามมาท่ารชั่งชุ่มไว้ก็ จะตีกระหนาบเข้ามา เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง ของทรงเห็นชอบด้วย เวลาค่า วันนั้นของเบ็งก็ให้อุยกเอี่ยนคุ่มทหารไปสกัดอยู่ปากทาง แล้วแต่ทหารสองกองไป ชุ่มอยู่ริมซอกเขา ครั้นเวลารุ่งเช้าของทรงก็ชี้ม้าพาทหารออกไป

ฝ่ายลิเหยี่ยมเห็นดังนั้นก็ขับม้าอกรอบด้วยของทรงได้สิบเพลิง ของทรง ทำถอยหนีล่อไปตามซอกเขา ลิเหยี่ยมมิได้รู้กลึกขับม้าໄล่ตามเข้าไปถึงปากทาง ซอกเขา พอชูกิดเกรงว่าข้าคือจะชุ่มทหารไว้ ก็ชักม้าจะกลับอกรถ เห็น อุยกเอี่ยนคุ่มทหารสกัดอยู่เป็นอันมาก ครั้นจะหนีไปแห่งใดก็ไม่ได้ ขณะนั้น ของเบ็งชี้ไปอยู่บนเนินเขา จึงร้องลงมาว่า ลิเหยี่ยมจะเร่งเข้ามานบนเรารโดยเด็ด ถ้ามิฟังก็จะให้ทหารชั่งชุ่มอยู่ทั้งสองกองเอาเก้าทัณฑ์ระดมยิงให้ถึงแก่ความตาย ลิเหยี่ยมได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงคิดว่า ตัวกูอยู่ในที่แคนแม้จะชัดชวางบัดนี้ก็จะไม่ รอดชีวิต จำจะขออ่อนน้อมตีกว่า คิดแล้วก็ลงจากม้าแล้วว่างอาชุดอุดเกราะ เสียชีวิไปค่านั้นของเบ็งโดยดี

ของเบ็งมีความยินดี จึงพาลิเหยี่ยมไปหาเล่าปี ณ ค่าย เล่าปีเชญให้ ลิเหยี่ยมกินโต๊ะแล้วว่า เราจะบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขจึงมาทำการทั้งนี้ ลิเหยี่ยม จึงว่าแก่เล่าปีว่า อุยกวนนั้นเป็นพื้นของกับเล่าเจียงก็จริง แต่ข้าพเจ้าจะว่าสิ่งใดก็ เชื่อฟัง ข้าพเจ้าจะขอลาเข้าไปว่ากล่าวให้อุยกวนอ่อนน้อมต่อท่านให้ได้ เล่าปี ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า แม้ท่านตั้งใจสุจริตต่อเราแล้ว ก็เร่งเข้าไปว่า กล่าวอุยกวนโดยดีเด็ด ลิเหยี่ยมค่านั้นลาเล่าปี ของเบ็งแล้ว พาทหารกลับเข้าไป

ถึงเมืองกิมก็ก จึงเล่าเนื้อความให้อุยหวานฟังแล้วว่า อันแล้วเป็นนัมมีน้าใจโอบอ้อม อารีต่ออาณานิคมราชธานี ซึ่งเล่าเป็นมาทำทั้งนี้หวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็น เป็นสุข ถ้าท่านจะขัดแข้งอยู่ไม่ออกไปอ่อนน้อม เมืองเราก็จะมีอันตรายเป็น มั่นคง

อุยหวานได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงพาทหารไปค่านับเล่าเป็นแล้วว่ากล่าว เห็นเช่นเดียวกัน คงมีให้เข้าเมือง เล่าเป็น ชบ. เมืองล้านสังสัยก์พากันเข้าไปในเมืองกิมกึก อุยหวานได้แต่งโศะเช่นเดียวกับแลหาราทั้งปวงให้กิน ครั้นกินโศะแล้วเล่าเป็นจัดแจง ทหารจะยกไปเมืองอึกจิว พอม้าใช้มานอกกว่า บัดนี้ตียาวพ่อให้ม้าเฉียว ม้าต้าย เอียวเปีกยกกองทัพมารบ เบังตัดกับยักจุนซึ่งท่านให้อัญรักษาด้านแซบงกวน นั้น ได้รับพุ่งกันเป็นสามารถ แม้ท่านไม่ยกไปช่วยให้กันทีด่านนั้นจะเสีย เล่าเป็น แจ้งดังนั้นก็ตกใจจึงบริการกับชบ. เมืองว่า ท่านจะคิดอ่านประการใด ชบ. เมืองจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นแต่เตียวทุย จูล่งสองนายนี้ จะต้านทานกำลังม้าเฉียว ม้าต้าย เอียวเปีกได้

เล่าเป็นจึงว่า จูล่งนั้นไปเกลี้ยกล่อมคน ณ ชายทะเลแคนเมืองเตงกั่งก็ ยังไม่กลับมา อยู่แต่เตียวทุย ท่านจงเร่งจัดทหารให้เตียวทุยยกไปช่วยให้กันที ชบ. เมืองจึงว่า ท่านอย่าเพ้อว่ารุ่นwaysไปก่อน ไว้ข้าพเจ้าจะคิดว่ากล่าวแก่เตียวทุย เอง ขณะนั้นเตียวทุยรู้ข่าวว่า ม้าเฉียวยกมาตีด่านแซบงกวน จึงรีบเข้ามาร้อง ว่าแก่ชบ. เมืองว่า บัดนี้ม้าเฉียวยกมารบเบงตัด ยักจุน ข้าพเจ้าจะขออาสาไปต่อรอง ด้วยม้าเฉียว ชบ. เมืองทำเป็นไม่ได้ยิน จึงแกลงว่าแก่เล่าเป็นทั้งจะย้ำใจเตียวทุยว่า อันม้าเฉียวนั้นมีกำลังและมีอยู่ จำจะให้ม้าใช้รีบไปเมืองเกงจิวหาตัวกวนอูมา จึงจะต่อสู้กับม้าเฉียวได้

เตียวทุยได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพท์จึงว่า อันตัวข้าพเจ้านี้ก็มีปัญญาและมีอยู่ บ้าง ครั้งโใจโฉมทหารถึงร้อยหมื่น ตามมา ณ สะพานตียงปันเกี้ยว ข้าพเจ้าก็ ได้รับต้านทานแล้วคิดอ่านทำกลอุบายนทหารโใจโฉมยกลับไป อันม้าเฉียว นั้นจะมีปัญญาและมีสักเพียงไร ท่านจึงจำเพาะจะให้กวนอูไป ชบ. เมืองจึงแกลง ตอบว่า ครั้งโใจโฉมทหารร้อยหมื่นตามมา ท่านได้ต้านทานก็จริงอยู่ แต่ เหลือกำลังนัก ซึ่งท่านคิดกลอุบายนทหารโใจโฉมไปนั้น หากข้าศึกไม่ทันคิด

แม่โจโฉรู้ที่ไหนทำนจะรอดชีวิต ทำนอย่าดูหมิ่นประมาทเลย อันม้าเฉียวนั้นมีฝีมือกล้าหาญนัก ครั้งรบกับโจโฉต่ำบลเม่น้ำอุยโน้น โจโฉเสียที่เป็นหลายครั้ง จนโจโฉถูกเดราตัดหนวดเสีย เข้าปลอมเหล่าทหารจึงหนีม้าเฉียวได้

เตียวหุยจึงว่า ถ้าทำนแคลงอยู่ข้าพเจ้าจะให้ทัณฑ์บนไว้ แม้ข้าพเจ้ายกไปไม่ได้ชัยชนะม้าเฉียว ก็ให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเด็ด ขงเบ้งจึงว่า ถ้ายอมรับตั้งนี้เราพอจะไว้ใจได้ เตียวหุยก็เชยันทัณฑ์บนให้ขงเบ้ง อุยเอียนจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย ขงเบ้งก็ให้อุยเอียนคุมทหารห้าร้อยเป็นกองหน้า ให้เตียวหุยเป็นกองกลาง เล่าปีเป็นกองหลัง และว่าแก่เล่าปีว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ช่วยรักษาเมือง กิมก็กก่อน แม้วุล่งมาถึงแล้วจึงจะพาภันยิกตามไป เล่าปี เตียวหุย อุยเอียนก็ยกกองทัพไปถึงด่านแหงบังกวน ก็ให้ตั้งมั่นอยู่ ณ ด่าน

ม้าเฉียวจึงให้อุยเปิกขับม้าอกรอบด้วยอุยเอียนได้สิบเพลง เอียวเปิกเห็นจะด้านหนานไม่ได้ก็ขับม้าหนี อุยเอียนมีใจกำเริบจะไคร้ได้ความชอบก็ขับม้าไล่ไปพบม้าต้ายสักดอยู่ อุยเอียนสำคัญว่าม้าเฉียว ก็ขับม้าร้าว้าเข้ารบด้วย ม้าต้ายได้สิบเพลง ม้าต้ายทำซักม้าควบหนี อุยเอียนเห็นได้ทีก็ขับม้าไล่ตามมา ม้าต้ายผันหน้ามาชนแก่ทัณฑ์ยิงไปถูกไฟลั่นข่ายอุยเอียน อุยเอียนก็ซักม้าควบหนีกลับมา ม้าต้ายก็ขับม้าไล่ตามไปถึงหน้าด่าน เตียวหุยเห็นก็ขับม้าอกรามจากด่าน เข้าสักดหน้าร้องตราดม้าต้ายไว้ อุยเอียนก็หนีเข้าด่านได้ เตียวหุยจึงถามว่า ตัวนี้ซื่อใจจึงบังอาจໄล้ออุยเอียนมาถึงหน้าด่าน เร่งบอกมาให้แจ้งจึงค่อยรบกันให้เห็นฝีมือ

ม้าต้ายจึงบอกว่า เราซื่อมาต้ายน้องม้าเฉียวอยู่เมืองเสเหลียง เตียวหุยจึงว่า อันตัวนี้ไม่คู่ควรด้วยฝีมือเรา ครั้นจะสู้รบกันบัดนี้ตัวก็จะตายเสียเปล่า เราໄว้ชีวิตแล้ว ตัวจะเร่งกลับไปบอกม้าเฉียวทราบด้วยเรารึจะควร ม้าต้ายได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบด้วยเตียวหุยได้สิบเพลง ม้าต้ายท่านกำลังเตียวหุยไม่ได้ก็ขับม้าหนี เตียวหุยเห็นได้ทีก็ขับม้าไล่ตามไป เล่าปีเห็นดังนั้นก็ตีม้าล่อขึ้น เตียวหุยได้ยินก็ซักม้ากลับมา เล่าปีจึงว่า พี่รุน្ត่าใจเจ้าอยู่ว่าวนักเกลือกໄลซักกิไปจะมีอันตราย พี่จึงตีม้าล่อให้กลับมา อนึ่เง้าก็มีชัยแก่ม้าต้ายแล้วควรจะเอาฤกษ์ไว้ก่อน จงหยุดพักให้มีความสงบ พรุ่งนี้จึงค่อยรบพุ่งต่อไป

รูปที่ ๑๓๒ เตียวหุยกับม้าเลี้ยววนกัน

รูปที่ ๑๓๓ เล่าเจียงมองตราส่าหรั่วบเมืองให้แก่เล่าปี่

ครั้นเวลารุ่งเช้า เล่าปี่ได้ยินเสียงทหารใหร้องอื้ออึงมาถึงหน้าค่ายเป็นอันมาก เล่าปี่จึงขึ้นดูบนหอรอบ ทหารซึ่งใหตูตัวม้าเฉียว เล่าปี่เห็นรูปม้าเฉียวชี้ขึ้นสมเป็นทหาร หน้านั้นดังสีหยกใส่เกราะเงินเข้ม้าถือทวนอยู่กลางทหาร แล้วชมว่าบรรดาคนทั้งปวงเลื่องลืออยู่ว่า ม้าเฉียวรูปงามกล้าหาญก็สมเหมือนคำเขาว่า เตียวหุยเห็นม้าเฉียวยกมาไว้แก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปรบด้วยม้าเฉียว เล่าปี่จึงห้ามว่าใหรังรออยู่แต่ในค่ายก่อน จงคอยดูอยู่ ถ้าเห็นทหารอดอาหารพ้นเวลาจึงค่อยยกออกไปโจรดี

ฝ่ายม้าเฉียวมิได้เห็นเล่าปี่ยกออกมารบ ก็ให้ทหารออกไปร้องท้าทายเป็นข้อทายบ้า เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็กราบ ประหนึ่งจะทะยานออกกินเนื้อม้าเฉียวเสีย แต่หากเกรงเล่าปี่อยู่จึงอุตส่าห์สะกดใจไว้ ม้าเฉียวมิได้เห็นผู้ใดโต้ตอบออกมาม ก็ให้ทหารผลัดกันเข้าไปร้องเยาะเยี้ยด่าทอต่าง ๆ จนเวลาบ่ายเล่าปี่เห็นม้าเฉียวและทหารม้าเฉียวอดอาหารอิดโรยกำลังลงแล้ว ก็จัดทหารห้าร้อยใหเตียวหุยคุมออกไปจากประตูค่าย ม้าเฉียวเห็นเตียวหุยออกมาก็ดีใจจึงโบกงเรียกทหารใหถอยมา เตียวหุยเห็นดังนั้นก็ขับม้าขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวงแล้วร้องว่า ตัวกูซื่อเตียวหุย ม้าเฉียวมีรู้จักกูหรือไม่ ม้าเฉียวจึงร้องตอบว่า ตัวกูเป็นเชื้อชุนนางมหาลายชั่วคนแล้ว เหตุใดกูจะรู้จักมึงอันเป็นชาติชาวน้ำหนอกทรพลนั้นไม่สมควร

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็กราบ ขับม้าเข้ารบกับม้าเฉียวได้ร้อยเพลงก็ยังไม่แพ้ชนะกัน เล่าปี่เห็นดังนั้นซึ่งมีเมื่อเตียวหุยกับม้าเฉียวว่า รบพุ่งกันรวดเร็วสมเป็นทหารเสือ แล้วคิดเกรงว่าเตียวหุยจะเพลี่ยงพล้า จึงตีม้าล่อสัญญาณขึ้นให้กลับเข้าค่าย เตียวหุยได้ยินก็ซักม้ากลับเข้ามาถอดเกราะเสีย หยุดพักอยู่ประมาณครู่หนึ่ง แล้วก็ไม่ใส่เกราะขึ้นมากลับออกไป ร้องท้าทายม้าเฉียวเป็นข้อทายน้ำ ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็กราบ ขับม้าเข้ารบกับเตียวหุยเป็นสามารถ

เล่าปี่คิดเกรงว่าเตียวหุยจะเสียที ก็ใส่เกราะขึ้นมาออกไปยืนอยู่หน้าทหาร เห็นเตียวหุยกับม้าเฉียวรบกันอยู่ประมาณร้อยเพลงจึงตีม้าล่อขึ้นเตียวหุยก็กลับมาหาเล่าปี่ เล่าปี่จึงว่า พิกรงอยู่ว่าเจ้าจะเห็นอยังนัก จึงตีม้าล่อเรียกให้กลับมา หวังจะพาเจ้าเข้าไปหยุดอยู่ในค่าย เตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าได้

ออกปากอาสาจะทำการให้มีชัยชนะแก่ม้าเฉียว บัดนี้ก็ยังไม่แพ้ชนะกัน ครั้นจะหยุดอยู่กับป่วยการไป แล้วเตียวหุยชนพันค่ารามจะออกไปรบกับม้าเฉียว เล่าปีเห็นดังนั้นจึงห้ามเตียวหุยว่า เวลาวันนี้ก็เย็นแล้ว จงเข้าไปหยุดอยู่ให้สนับสนุน ก่อนเดิน พรุ่งนี้จึงค่อยอกรบท่อไป เตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าไม่เข้าไปแล้ว ถ้าท่านเห็นพลบค่ายให้จุดควบเพลิงขึ้น ข้าพเจ้าจะออกไปรบกับม้าเฉียวกว่าจะได้ชัยชนะ

ขณะเมื่อเล่าปีติม้าล่อเรียกเตียวหุยถอยไปนั้น ฝ่ายม้าเฉียวก็กลับคืนมา ณ ค่าย คิดแคนเตียวหุยอยู่เป็นอันมาก จึงใส่เกราะแล้วเอาม้าตัวอื่นมาผูกแล้วขึ้นซึ่ม้าพาทหารไปถึงหน้าค่าย จึงร้องด้วยกำลังโถสواว่า เวลาค่าวันนี้ เตียวหุยจะเร่งออกมารบกับกู เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงเปลี่ยนเอาม้าเล่าปี มาขึ้น แล้วพาทหารออกไปร้องว่า เวลาค่าวันนี้แม้กูไม่จับม้าเฉียวได้กูไม่กลับเข้าค่ายเลย ม้าเฉียวจึงร้องตอบว่า แม้ว่าวันนี้ถ้ากูไม่มีชัยชนะแก้มึง กูก็หากลับไปค่ายไม่

ในขณะนั้นพาทารหั้งสองฝ่ายจุดควบเพลิงขึ้นสว่างดังกลางวัน ม้าเฉียว กับเตียวหุยรบกันได้ยิ่งเพลิง ม้าเฉียวทำถอยหนี เตียวหุยชับม้าไล่ตามไป พลางคิดว่า ม้าเฉียวยังมีได้เพลี่ยงพล้ำซักม้าหนึ่นไปดังนี้ เห็นจะทำกลุบ้ายสิ่งใด เป็นมั่นคง เตียวหุยคิดอ่านปีองกันตัวอยู่ ม้าเฉียวเห็นเตียวหุยไล่เข้ามาใกล้ จึงเอาตะบองเหลี่ยมหวรี่ยงเอาเตียวหุย เตียวหุยเอาหวนปัดเสียได้ แล้วทำซักม้าถอยหนี ม้าเฉียวขับม้าไล่ตามไป เตียวหุยจึงกลับหน้ามาขึ้นเก้าหันท์ยิงม้าเฉียว ม้าเฉียวก็เอาหวนปัดลูกเก้าหันท์เสียได้ พอเวลาสองยามเช้า ม้าเฉียวก็กลับมาอย่างที่ประชุมทหาร เตียวหุยก็กลับไปหาเล่าปียังหน้าค่าย

เล่าปีจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหารหั้งปวง แล้วร้องประภาศหัวจะเอาน้ำใจ ม้าเฉียวว่า เวลาเกิดก็คืนถึงเพียงนี้แล้ว ท่านลงกลับไปหยุดพัก ณ ค่ายก่อนถัดต่อรุ่งเช้าจึงมารบกับเตียวหุย ม้าเฉียวได้ฟังก์พาทหารกลับมาค่าย เล่าปีกับเตียวหุยก็กลับเข้าค่าย ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวหุยก็จัดแจงทหารจะออกไปรบ ม้าเฉียว พอม้าใช้манอกเล่าปีว่า บัดนี้แข็งเป็นตามมาถึงแล้ว เล่าปีได้ฟังมีความยินดี จึงออกไปรับแข่งเน็งเข้ามา แข็งเน็งจึงว่า อันม้าเฉียวนั้นผีมือกล้าหาญนัก

แม้จะรับกับเตียวหุยหนนี้ อุปมาเหมือนหนึ่งเลือดองตัวสู้กัน เห็นจะเพลี่ยงข้างหนึ่งเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะขอคิดกลอุบายนให้ม้าเฉียวเข้ามาทำท่านโดยดี เล่าปี่จึงว่า เรายังได้เห็นผีมีม้าเฉียวแล้ว เรา ก็คิดอยู่จะคราวได้มาไว้ด้วย ซึ่งท่านว่านี่เรายินดีนัก แต่ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะได้ม้าเฉียวโดยดี

ขงเบ้งจึงว่า เตียวพ่อนั้นมีน้ำใจกำเริบจะตั้งตัวที่นี่เป็นเจ้าในเมืองชั้นต่ำ มีที่ปรึกษาคนหนึ่งชื่อเอียวสง และเอียวสงนั้นเป็นคนโลกเห็นแต่จะได้สิ่งของต่างๆ ไว้เป็นประโยชน์ของตัว ขอให้ท่านจัดสิ่งของอันตรารากับหนังสือให้คนลองไปให้แก่เอียวสง ให้เอียวสงให้แก่เตียวพ่อเป็นใจความว่า ตัวท่านยกกองทัพมาที่นี่ จะตีเอาแต่เมืองเสฉวน หวังจะช่วยแก้แค้นซึ่งเล่าเจียงให้ถ้ามารดาเตียวพ่อเสีย แม้เล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนจะให้มากกว่าล้านลิ่งได้แก่เตียวพ่อ ก็อย่าให้อาธิรະเลย ถ้าท่านได้เมืองเสฉวนแล้ว จะตั้งใจบำรุงให้เตียวพือขึ้นเป็นเจ้าในเมืองชั้นต่ำจะได้ แล้วให้เตียวพ่อมีหนังสือมาหาตัวม้าเฉียวกลับไป และเมื่อม้าเฉียวจะเลิกกองทัพกลับไปนั้น ข้าพเจ้าจะแต่งคนให้ไปสักดเกลี้ยกล่อมม้าเฉียวให้ม้าอยู่ด้วยท่านจะได้

เล่าปี่ได้ฟังมีความยินดี จึงให้แต่งหนังสือตามคำขอของเบ้งว่า แล้วจัดเงินทองแพรอย่างดี ซึ่งจะเป็นของกำนัลเอียวสงนั้น ให้ชุนเชียนถือหนังสือลองลัดทางไปให้เอียวสง ณ เมืองชั้นต่ำ ชุนเชียนครั้นมาถึงก็เข้าไปค่านับเอียวสงแล้ว บอกว่า ภินทองแลสิ่งของทั้งนี้เล่าปี่ให้ข้าพเจ้านำมาให้ท่าน ท่านจะเห็นแก่ไม่ตรีษัยเอหานั้นสือนี้เข้าไปให้เตียวพ่อด้วย เอียวสงเห็นสิ่งของทั้งปวงก็มีใจยินดี เพราะเป็นคนโลก จึงพาตัวชุนเชียนผู้ถือหนังสือเข้าไปค่านับเตียวพ่อแล้วบอกว่า บัดนี้เล่าปี่ให้มีหนังสือเป็นทางไม่ตรีษามาถึงท่าน เตียวพ่อรับเอหานั้นสือมาอ่านดู ครั้นแจ้งใจความแล้วจึงว่า ตัวเล่าปี่นั้นเป็นแต่นายทหารกองนอก เหตุใดจึงบังอาจล่วงว่า จะช่วยทำบุญบำรุงเราให้เป็นเจ้านั้น เกินกำลังความคิดและศักดิ์นัก

เอียวสงจึงว่า เล่าปี่นั้นเป็นนายทหารก็จริงแต่เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้นับถือว่าเป็นอา แล้วเล่าปี่จะพิดทูลสิ่งใดพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ชอบพระอัชณาสัย ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปี่ได้ออกปากไว้แล้ว ก็คงจะช่วย

กันทำบุญรุ่งท่านให้ขึ้นเป็นเจ้าได้ เตียวพ่อได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะใจกำเริบ จึงให้แต่งหนังสือไปหาตัวม้าเฉียวให้กลับมา ชูนเขียนก็ลาเตียวพ่อออก มาอาศัยอยู่ ณ บ้านเอียวสง หวังจะคอยฟังเนื้อความซึ่งม้าเฉียวจะกลับมาหรือไม่

ฝ่ายม้าใช้ชื่อไปหา ม้าเฉียนนั้น กลับมาบอกกับเตียวพ่อว่า ม้าเฉียวบอกตอนมาว่า จะขอทำการสังคมให้มีความชอบก่อน จึงจะเลิกกองหพกลับมา เตียวพ่อจึงให้ม้าใช้กลับไปหาตัวม้าเฉียวอีกถึงสองครั้งสามครั้ง ม้าเฉียว ก็วายืนค่าอยู่ เอียวสงรู้เนื้อความดังนั้นก็เข้าไปว่าแก่เตียวพ่อว่า อันนี้ใจ ม้าเฉียนนั้นเป็นคนหากรักภูมิ ซึ่งท่านให้ไปหาตัวมิได้ยกกองหพกลับมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าม้าเฉียวจะเอาใจออกหากาท่านเป็นมั่นคง ให้ท่านคิดอ่านระหว่างตัว จงดี แล้วเอียวสงก็ลาອอกมา จึงแต่งคนสนิทให้ไปเที่ยวพูดจาว่ากล่าวแก่ ชาวเมืองหังปวงว่า ม้าเฉียนนั้นอาใจออกหากาเตียวพ่อ แล้วคิดอ่านจะไปตีอา เมืองเสฉวน จะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมือง จะซ่องสุมทหาร แล้วจะยกไปตีอาเมือง ศูโต่หังจะแก้แค้นโจโฉซึ่งฆ่าม้าเทงผู้เป็นบิดาเสียนั้น และกิตติศัพท์หังนี้รู้เข้าไป ถึงเตียวพ่อ เตียวพ่อนั้นมิได้รู้อุบາຍเอียวสง ก็คิดเกรงว่าม้าเฉียนนั้นได้มีอง เสฉวนแล้วก็จะยกมาตีเมืองยันต์ เตียวพ่อจึงให้หาเอียวสงเข้ามาปรึกษาว่า ซึ่ง เรายังให้ม้าเฉียวไม่กลับมา และアナประชาราษฎร์ก็เลื่องลือดังนี้ ท่านจะคิด ประการใด

เอียวสงจึงว่า ม้าเฉียวไม่มานั้น ท่านจงให้มีหนังสือไปคาดโทษม้าเฉียว ให้เป็นใจความสามช้อ ข้อหนึ่งให้ม้าเฉียวเร่งทำการรบพุ่งให้กองหพเล่าปี๊เตกไป จงได้ ข้อสองให้ม้าเฉียวเร่งยกไปตีอาเมืองเสฉวนให้ได้ ข้อสามถึงมาตรว่า เล่าเจี้ยงจะหนีออกจากเมือง ก็ให้ม้าเฉียวเร่งติดตามจับมาเสียตัดศีรษะมาให้เรา จงได้ และการหังสามข้อนี้แม้ม้าเฉียวทำได้ ก็จะปูนบำเหน็จให้ถึงขนาด ถ้าขัด แต่ข้อหนึ่งก็จะฆ่าเสีย แล้วให้เตียวโอยน้องท่านกับทหารไปตั้งขัดหพอยู่ทุกด่าน หังสี่ด่าน เกลือกม้าเฉียวจะมีใจขัดแคร้นจะยกมาตีอาเมืองเรา กองหพหังนี้ก็จะ ได้ป้องกันไว้แต่ภายนอก เตียวพ่อเห็นชอบด้วย ก็ให้เตียวโอยจัดแจงทหารไป ตั้งรักษาอยู่ทั้งสี่ด่าน และให้หนังสือคาดโทษให้ม้าใช้ถือไปถึงม้าเฉียวตาม

คำอุ้ยวงศ์ว่า

ฝ่ายม้าเฉียวครั้นแจ้งในหนังสือดังนี้ จึงปรึกษา กับม้าต้ายผู้น้องว่า เตียวพ่อโกรธเราว่ามีเลิกหัพกลับไปตามหนังสือเดิม จึงคาดโทษมาให้เราทำการหั้งสามข้อนี้ให้ตลอด ถ้าไม่สำเร็จจะเอาโทษเรางานตาย และการหั้งสามข้อนี้เราจะทำไปตลอดหรือ จะจะเลิกหัพกลับไปเมื่อชันต่งตามคำเตียวพ่อจึงจะพ้นโทษ ม้าต้ายเห็นชอบด้วย ม้าเฉียวก็ยกกลับไป

ฝ่ายอุ้ยวงศ์รู้ว่าม้าเฉียวจะเลิกหัพกลับมา ก็แต่งคนให้ไปเที่ยวพูดจาแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า บัดนี้ม้าเฉียวคิดอ่านจะยกเข้ามาตีอาเมืองยังตั่งแล้วเกณฑ์ทหารไปตั้งขัดหัพแทรกเข้าอีก หั้งเก่าใหม่เป็นแปดด้านแล้วสิ่งกำขับว่า อย่าให้ทหารม้าเฉียวแปลงปลอมเข้ามาได้ ฝ่ายม้าเฉียวครั้นยกหัพกลับมา เห็นทหารเตียวพ่อขัดหัพอยู่ ครั้นจะเข้าไปในเมืองก็ไม่ได้ จะถอยออกไปก็เกรงว่าเตียวพ่อจะมีความสงสัย ม้าเฉียวไม่รู้ที่จะคิดประการใดได้ มีความทุกข์เป็นอันมาก

ฝ่ายชงเบงแจ้งว่าม้าเฉียวเป็นทุกข์อยู่ดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่เล่าป่าว่า บัดนี้ม้าเฉียวจะเข้าไปหาเตียวพ่อ ก็ไม่ได้ ครั้นจะถอยออกมาก็เกรงว่าเตียวพ่อจะมีความสงสัย ม้าเฉียนนั้นลืมความคิดอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสาไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมม้าเฉียวให้มาอยู่ด้วยท่านจงได้ เล่าป่าวังตะบอนว่า ตัวท่านอุปมาเหมือนหนึ่งดวงใจเรา ซึ่งท่านจะไปเกลี้ยกล่อมม้าเฉียนนั้น เกลือกจะมีความอันตรายลึกลับมา เราจะได้ความเดือดร้อน

ขณะเมื่อเล่าป่าว่า ชงเบงว่ากล่าวยังไม่ตกลงกัน พอม้าใช้ถือหนังสือจูลิ่งมาให้เล่าป่าว่า เล่าป่าวรับอาหนังสือนั้นมาอ่านดูเป็นใจความว่า ลิอันชานเมืองเสฉวนรู้จักกันมาแต่ก่อน บัดนี้สมัครเข้ามาอยู่ด้วยท่าน เล่าป่าวได้แจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้หาตัวลิอันเข้ามาแล้วถามว่า เมื่อเล่าเจียงจะให้รับเราเข้าไปปรึกษาการสองครั้มด้วย ตัวท่านได้ห้ามปรามาเล่าเจียงไว้ให้รับเราเข้าไป บัดนี้ เขายังอยกหากาลเล่าเจียงสมัครมาอยู่ด้วยเรานั้นด้วยเหตุอันใด

ลิอันจึงบอกว่า คำใบرانกล่าวไว้ว่า ธรรมดานกแม้จะทำรังอาศัยก็ให้ดูต้นไม้อันร่มชิดจึงจะได้อยู่เป็นสุข อนึ่งเกิดมาเป็นชายก็ให้พึงพิเคราะห์ดู

เจ้านายอันมีน้ำใจโอบอ้อมอารีจึงเข้าอยู่ด้วย จะได้มีความสุขสืบไป และตัวช้าพเจ้าเป็นบ่าวกินข้าวແಡงของเล่าเจียง ช้าพเจ้าจึงห้ามตามสติปัฏฐานเพราะมีใจ กตัญญู เมื่อเล่าเจียงมิฟังคำแล้ว ช้าพเจ้าก็มีความน้อยใจ ครั้นจะอยู่ด้วยสืบไป ก็จะพลอยเป็นอันตรายด้วย บัดนี้ช้าพเจ้าแจ้งกิตติศัพท์ว่าทำเมื่อไหรอกว้างช่วง บรรดาชาวเมืองส่วนมีใจรักใครร่าทำเป็นอันมาก อันการทำทั้งปวงซึ่งทำนิดทำนั้นเห็นจะล่าเร็วเป็นมั่นคง ช้าพเจ้าจึงลองหนามาสมัครอยู่ด้วยท่าน

เล่าบีจงถามว่า ซึ่งทำนั้นใจมาอยู่ด้วยเรนี่ จะคิดอ่านทำการสิ่งได้ให้ เป็นประโยชน์แก่เราได้บ้าง ลิอินบีจงว่า บัดนี้ช้าพเจ้าแจ้งกิตติศัพท์ว่า ม้าเฉียว นั้นจะเข้าไปหาเตียวพ่อก็ไม่ได้ จะถอยมากก็เกรงกลัวอยู่ เห็นสิ่นคิดอยู่แล้ว อัน ม้าเฉียนนั้นกับช้าพเจ้าได้รู้จักกันมา ช้าพเจ้าจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมม้าเฉียว ให้มาอยู่กับท่านให้ลงได้ ชงเบงบีจงว่า เรายังจัดหาผู้มีสติปัฏฐานซึ่งจะให้ไป : กลี้ยกล่อมม้าเฉียวอยู่ และท่านรับอาสาันนี้ดีนัก จงเร่งไปให้ได้การมาเดิด จะได้ มีความชอน

ลิอินกีรับคำเล่าบี ชงเบงแล้วก็รับไป ถึงกองห้ามม้าเฉียวจึงนองอกแก่ทหาร ว่า ตัวเรารือลิอินจะขอเข้าไปหาม้าเฉียว ทหารก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกม้าเฉียว ม้าเฉียวแจ้งดังนั้นบีจงว่า อันลิอินนั้นเป็นคนช่างเจรา ซึ่งมานี้มีประสงค์จะ เกลี้ยกล่อมเรา และก็จัดทหารซึ่งมีฝีมืออยู่สิบคนถืออาวุธครบมือสั่งว่า ถ้าลิอิน เข้ามาพูดจาอยู่ด้วยเรา เม้ห่านได้ยินราواว่าให้ลงมือแล้ว ทหารทั้งปวงจะเร่งจับ ลิอินฆ่าเสีย และลับให้เนื้อนั้นจะเสียดอย่าให้กาลลีนแคน ครั้นสั่งการเสร็จ แล้ว ก็ให้ทหารออกไปหาตัวลิอินเข้ามา

ม้าเฉียวจึงถามลิอินด้วยเสียงอันดังว่า ตัวมาหาเรานั้นด้วยเหตุสิ่งใด ลิอินบีจงนองกว่า เราไม่เพื่อจะเกลี้ยกล่อมท่าน ม้าเฉียวบีจงตอบว่า ท่านจะ เกลี้ยกล่อมประการใดจงว่าไปแต่ดี อันกระนี้ของเรารซึ่งถืออยู่นี้พึงชำระใหม่ ถ้า ท่านว่าไม่ชอบใจเรา เรา ก็จะเอกสารนี้ล่องศีรษะท่าน

ลิอินได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า บัดนี้เรารู้ว่าภัยมาถึงตัวท่าน เราจึงมาช่วยหวังจะให้พ้นภัย ท่านกลับว่าจะเอกสารนี้นองลงศีรษะเราก็เล่า และกระนี้ของท่านซึ่งชำระไว้นั้นเห็นจะไม่ได้ลงศีรษะเรา จะมีผู้อื่นอาจลงศีรษะ

ท่าน ม้าเดียวจึงตามว่า กัยสิ่งได้จะมาถึงเรา ลิอันจึงตอบว่า อันหนูยังรูปงามถึงจะเอาเครื่องอันชั่วนุ่งห่มเข้า ใช้รูปนั้นจะหายางมไปก็ทำมได้ ฝ่ายหนูยังรูปชั่วเล่า เม้จะเอาเครื่องนุ่งห่มอันดีประดับเข้า ใช้รูปนั้นจะงานซึ้นก็ทำมได้ เป็นแต่ชู้คริ หน้าซึ้นหน่อยหนึ่ง อันดวงอาทิตย์นั้น ถ้าถึงกำหนดเที่ยงเมื่อไหร่รัศมีนั้นกล้าร้อนนัก อันพระจันทร์เล่าก็มีแสงสว่างบริสุทธิ์เมื่อวันเพ็ญ ครั้นแรมลงรัศมีนั้นก็ รอยร่วงทุกวัน อันนี้เป็นธรรมชาติโภกนุรุษ บัดนี้ตัวท่านยังหนูมอยู่ เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญและพระอาทิตย์เมื่อเที่ยง หั้งรูปก็สมเป็นทหารพอจะคิดการศึกสืบฯ ไป ฝ่ายโจโฉซึ่งม่ำบิดาทำน้ำเสีย ท่านก็ตั้งใจจะแก้แค้นให้ได้ อันตัวท่านหั้งนี้สั่นคิดคับอกอยู่ ครั้นจะไปหาเล่าเจียงเจ้าเมืองเสนาวนกไม่ได้ ข้างเอียวสังเล่าก็ยังเตียวพ่อ เตียวพ่อ ก็ให้ทหารมาตั้งชัดทัพอยู่ท้ายต่ำบล ท่านจะเข้าไปแจ้งเนื้อความให้เตียวพ่อเห็นจริงก็ชัดสน ครั้นท่านจะคิดอ่าน ตีกองห้ามเล้าปีให้แตกไปจะได้เป็นความชอบในเตียวพ่อ ก็ไม่ได้ เมื่อท่านเข้าอยู่ในห่วง กองเหลิงฉนี จะคิดอ่านประการใด เราเห็นว่าซึ่งท่านจะตั้งชิงอยู่ดังนี้ กัยก็จะมีมาถึงท่านเป็นมั่นคง ครั้งท่านไปรบต่ำบลแม่น้ำอยู่โหเสียที่โฉมานั้น ก็ได้ความลับนา ก็ ครั้งนี้ถึงมาตรว่าท่านจะไม่ตาย เราเห็นว่าจะได้ความอัปยศยิ่งกว่า ครั้งนั้นอีก จะดูหน้าคนกไม่เต็มตา เราจึงมาช่วยว่ากล่าวเพราเหตุนี้

ม้าเดียวได้ฟังดังนั้นก็คลายความโกรธทิ้งกระบี่เสีย ก็ลูกชิ้นคำนับ ลิอันแล้วว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวหั้งนี้ควรนัก แต่ตัวเรารอยู่ในที่คับขันไม่เห็นช่องที่จะไปแห่งใดได้เลย แม้ทำนอญดูช่วยแนะนำให้เราจะได้ทำตาม ลิอันจึงตอบว่า เราจะช่วยแนะนำให้พอยจะได้อยู่ แต่ทหารของท่านให้ถืออาวุธเตรียมไว้โดยจะทำร้ายเรา เราจะบอกกระไรได้ ม้าเดียวจึงขับหารหั้งนั้นออกไปเสียภัยนอก ลิอันจึงว่า เล่าปีนั้นเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนแต่ หั้งมีน้ำใจอธิกวังชวางคิดทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข อนึ่งม้าเห็นบิดาทำนเมื่อครั้งอยู่ในเมืองชูโต้นั้น ก็ได้ร่วมคิดกันกับเล่าปีว่า จะช่วยกันคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย การนั้นยังไม่สำเร็จ บัดนี้ตัวท่านกเข้าจากนอยู่ ถ้าจะสมัครไปอยู่ด้วยเล่าปีช่วยคิดอ่านทำการกำจัดโฉมเสีย ท่านก็จะได้คลายความแค้นด้วย หั้งซื้อเสียงท่าน ก็จะปราภ្យไปภายหน้า

ม้าเดียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้หาตัวเอียวนเปิกซึ่งเป็นทหาร เตียวพ่อเข้ามาแล้วก็มาเสีย ตัดศีรษะเอียวนเปิกแล้วพาลิขึ้นกับทหารทั้งปวงไป ณ ค่านเย็นบังกวน ฝ่ายเล่าปีครรัตนรัวว่าลิอันพาม้าเดียวมาก็มีใจยินดี จึงออกไปรับเข้ามา ม้าเดียวคำนับเล่าปีแล้วว่า ชั้นข้าพเจ้าได้มารอยู่ด้วยท่านผู้มีสติปัญญา นี้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก อุปมาเหมือนอยู่ที่มีเมืองผู้นำมาให้ถึงที่สว่าง และการสิงได ของท่านนั้น ข้าพเจ้าจะอาสาไปตามสติปัญญา กว่าจะสิ้นชีวิต ขณะนั้นชุนเชียน รู้ว่าม้าเดียวมาอยู่กับเล่าปีแล้ว ก็ลาเอียวนลงกลับมานอกแก่เล่าปีทุกประการ

เล่าปีจึงให้เบ่งตัดกับชักจุนอยู่รักษาค่าน แล้วให้จัดแจงทั้งแก้วทหาร ยกกลับไปจะตีเมืองเสฉวน ครั้นมาถึงเมืองกิมก็ก จุลัง ชองตงรู้ดังนั้นก็ออก มารับเล่าปีเข้าไปในเมืองแล้วบอกว่า บัดนี้เล่าเจียงให้เล่ายวนกับม้าหันคุมทหาร มาเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดศีรษะนายทหารทั้งสองมาให้ท่าน เล่าปี ก็ยอมให้ไป จุลังก็ชี้ม้าพากหารออกไปจากเมืองกิมกึก ได้วรับกับนายทหารทั้งสอง ฝ่ายเล่าปีอยู่ในเมืองให้แต่งโตรีจะเลี้ยงม้าเดียวยังไม่ทันสำเร็จ พอจุลังทิวศีรษะ เล่ายวนเข้ามาให้ ม้าเดียวเห็นดังนั้นก็ตกใจคิดว่า จุลังนายท่านนี้มีฝีมือรวดเร็ว นัก ม้าเดียวยิ่งย่าเกรงเล่าปีเป็นอันมาก จึงว่าแก่เล่าปีว่า อันเมืองเสฉวนนั้น ท่านอย่าได้ยกกองทัพไปให้ได้ความลำบากแก่ทหารทั้งปวงเลย ข้าพเจ้าจะอาสา ไปว่ากล่าวเล่าเจียงให้มาอ่อนน้อมโดยดี แม้เล่าเจียงขัดแข้งอยู่ ข้าพเจ้ากับ ม้าหันผู้น้องจะคุมทหารไปตีอาเมืองเสฉวนให้ท่านจงได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มี ความยินดี ครั้นเลี้ยงดูกับสำเร็จแล้ว นายทหารทั้งปวงก็ลาไปยังที่สำนัก

ฝ่ายทหารซึ่งมาในกองทัพเล่ายวน ม้าหันนั้น แทกไปบ่นอกเล่าเจียงทุก ประการ เล่าเจียงแจ้งดังนั้นก็ตกใจ ให้ปิดประตูเมืองเสีย ให้ทหารขึ้นรักษา หน้าที่เชิงเทินไว้เป็นมั่นคง ขณะนั้นม้าเดียวก็ลาเล่าปียกกองทัพไปเมืองเสฉวน ทหารบนหน้าที่เชิงเทินเห็นม้าเดียวยกมา ก็เข้าไปบ่นอกแก่เล่าเจียงว่า ม้าเดียวยก กองทัพมาตั้งอยู่ริมคูเมือง เล่าเจียงจึงขึ้นไปดูบนเชิงเทิน ฝ่ายม้าเดียวเหลือบขึ้น ไปเห็น จึงร้องเรียกเชิญเล่าเจียงให้เยี่ยมหน้าอกมา ข้าพเจ้าจะเจรจาด้วย

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็เยี่ยมอกไปแล้วร้องถามว่า ท่านจะพูดเนื้อความ สิงไดก็เร่งว่ามาเดิด ม้าเดียวจึงว่า เดิมเราคุมทหารเตียวพ่อไปทำสังคมกับ

เล่าปีหังจะช่วยป้องกันเมืองท่าน ฝ่ายอิยาสังขุยงเตียวพ่อให้มีความสงบสุข เรายังพาทหารไปอยู่ด้วยเล่าปี ตัวท่านจะเร่งคิดอ่านออกแบบถนนยกเมืองให้เล่าปีโดยดี อันตรายจะไม่มีถึงท่าน และพรบ้านพลเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุข เม้ท่านชัดขาดอยู่ ตัวเรานี้จะอาสาเล่าปีต่อเมืองเสฉวนให้ได้

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสลบลง ที่ปรึกษา กับทหารทั้งปวงช่วยกันแก้ฟันชื่น เล่าเจียงบริกราชแก่ทหารทั้งปวงว่า การทั้งนี้เรามิได้ตรึกตรองให้ตลอด ก่อนจึงเสียที่ บัดนี้ครั้นจะคิดอ่านสู้รบเล่า การก็จะวนตัวถึงเพียงนี้ เราอึนดูแก่ อาณาประชาราชภรหังจะมีให้ได้ความเดือดร้อน คิดจะออกไปบนถนนยกเมืองให้เล่าปี ท่านทั้งปวงจะเห็นประการได ตั้งใจว่า อันทหารในเมืองเราก็มีอยู่ถึง สามหมื่นเศษ ทั้งข้าวปลาอาหารกับธนูรณ์ พอจะเลี้ยงทั้งแกล้วทหารไปได้สัก ปีหนึ่ง ซึ่งท่านจะยกเมืองให้เล่าปีโดยง่ายนั้นไม่ควร

เล่าเจียงจึงตอบว่า บิดาเรา กับตัวเรานี้ได้มาอยู่ในเมืองเสฉวนถึงยี่สิบ สามสิบปีแล้ว ไพรบ้านพลเมืองก็มิได้ความเดือดร้อนสิ่งใด ครั้นนี้เล่าปีก็ยก กองทัพมาทำอันตรายหัวเมืองชื่นเข้ามานั่นถึงต่าเมืองเรา ราชภรหังปวงก็ได้ ความเดือดร้อนมากถึงสามปีแล้ว ตัวเรามิใช้อึนดูแก่อาณาประชาราชภรจึงคิด อ่านจะไปอ่อนน้อมแก่เล่าปี เจ้าจิ่วที่ปรึกษาจึงว่า ท่านคิดนี้ชوب อนีข้าพเจ้า เห็นดาวสำคัญรับเมืองเสฉวนนั้นหายไป มีดาวดวงใหญ่ชื่นแห่นที่รัศมีสว่างดัง พระจันทร์ มีดาวน้อยล้อมเป็นบริวารอยู่หลายดวง และข้าพเจ้าได้ยินเด็ก ๆ ในเมืองเสฉวนทำเพลงเล่นว่า แม้ผู้ใดจะไครกินข้าวใหม่จงคอยให้เจ้าใหม่มา ครอบเมืองถีด ก็จะได้กินสมความคิด

อุยกวน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักกระเบื้องจะฆ่าเจ้าจิ่วเสีย เล่าเจียงก็เข้าห้ามปราบไว้ พอคนใช้บอกเล่าเจียงว่า เค้าเจ้งซึ่งเป็นปลัดนั้นลอบ หนีออกไปเข้าด้วยเล่าปี เล่าเจียงได้ยินดังนั้นก็ยิ่งเสียใจร้องให้แล้วกลับเข้าไปที่ ข้างใน ครั้นเวลารุ่งเช้านายประทูเข้ามานอกเล่าเจียงว่า บัดนี้เล่าปียกกองทัพมา จากด่านแยบังกวนตั้งอยู่นอกเมือง ให้กันหยงมาหาท่าน เล่าเจียงจึงสั่งให้เปิด ประตูเมืองรับเข้ามา นายประทูก็ออกไปเปิดประตูรับ

ฝ่ายกันหยงนั้นก็ชี้เกวียนเข้าไปในห้องกลางเมือง จันปีเห็นดังนั้นก็

โกรธ จึงซักถามว่าอกแก่วงแล้วร้องว่าแก่กันหยงว่า ตัวมีชาติต่าง เหตุใดจึงบังอาจเข้ามาถึงในเมือง มีดูหมิ่นว่าในเมืองเสฉวนไม่มีคนดีหรือจึงโหังทำดังนี้ กันหยงได้ฟังดังนั้นก็ลงจากเกวียนคำนับถมซื่อเสียงกันแล้ว กันหยงจึงว่า ข้าพเจ้าประมาทไปจึงเข้ามาถึงในเมือง ท่านอย่าได้ถือโทษเลย จินเป็นนักลายโกรธจึงพา กันหยงเข้าไปหาเล่าเจียง กันหยงจึงคำนับเล่าเจียงแล้วว่า เล่าปีนี้มีใจกรุณาแก่ราชภูมิเป็นอันมาก แม้ท่านตั้งใจประนอมต่อเล่าปีโดยสุจริต เล่าปีก็จะมีได้ทำสิ่งใดแก่ท่าน

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้น ก็เผอญย่าเกรงเล่าปีเป็นอันมาก จึงว่าเป็นค่าขาดแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดอย่าได้ชัดช่วงเราเลย เราจะทำนุบำรุงราชภูมิทั้งปวงให้ได้ความสุขสิบไป บัดนี้เราจะออกไปบนอนแก่เล่าปี แล้วให้แต่งโ懿เลี้ยงดู กันหยง ครั้นเลี้ยงดูสำเร็จแล้ว ก็เอาตราสำหรับที่แลสิ่งของอันตรายพากหารออกไปคำนับเล่าปี ณ ค่าย เล่าปีเห็นดังนั้นก็ลงไปจุงเอามือเล่าเจียงขึ้นมาที่ข้างบน เล่าปีร้องให้พลาวงว่าแก่เล่าเจียงว่า ตัวเรานี้มีใจสุจริตคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้มีความสุขสิบไป ซึ่งมาทำการทั้งนี้เป็นความจำใจ ครั้นจะไม่ทำจะนี้เล่า การซึ่งคิดไว้ก็จะไม่ตลอด ท่านจะเห็นแก่แผ่นดินซึ่งได้ความเดือดร้อนอยู่นี้ เดิม อย่าได้คิดถือโทษแก่เราเลย

เล่าเจียงจึงตอบว่า ธรรมดاقู่จะทำนุบำรุงแผ่นดินก็จะทำเหมือนท่านนี้ ข้าพเจ้าหาถือโกรธไม่ แล้วก็เอาตราสำหรับเมืองแลสิ่งของทั้งปวงให้แก่เล่าปี เล่าปีมีความยินดีรับตราสำหรับเมืองไว้ เล่าเจียงจึงเชิญเล่าปีกับทหารทั้งปวง เข้าไปในเมือง และยกทัณฑ์ชาวเมืองเสฉวนเห็นเล่าปีเข้ามามีความยินดี จุดธูปเทียนบูชาเล่าปีไปทั้งสองข้างทาง เล่าปีครั้นมาถึงที่ว่าราชการ เห็นที่ปรึกษาและนายทหารเล่าเจียงนั้นมาคำนับเล่าปีล้วนทุกคน แต่อยุกกว่า เล่าปีนั้นมาได้มาคำนับเล่าปี

ฝ่ายทหารเล่าปีรู้ดังนั้น ก็ชวนกันจะไปจับตัวอุยกวน เล่าปีมาฆ่าเสีย เล่าปีได้ยินทหารชวนกันดังนั้น ก็แกลงสั่งว่าให้ฆ่าเสียทั้งพวกพี่น้องด้วย แล้วเล่าปีกรีบตามทหารทั้งปวงไป ครั้นถึงบ้านอุยกวน เล่าปี เล่าปีจึงห้ามทหารทั้งปวงไว้ แล้วแกลงร้องประการหวังจะให้ได้ยินกระหนกกว่า อันอุยกวน

เล่าปีนั้นมีความสัตย์ซื่อต่อนายนัก ควรเราจะเลี้ยงสืบไป อย่าให้ทหารหั้งปวง ทำอันตรายแม้แต่ด้วยเส้นหนึ่งเข็มเล่มหนึ่งเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าผู้ใดไม่ฟังเราจะให้ลงโทษถึงตาย อุยก่วน เล่าปีได้ฟังเล่าปีร้องประการดังนั้น ก็ปรึกษา กันว่า เล่าปีมีน้ำใจโอบอ้อมอารีเหมือนค่าเชาเลื่องลือจริง ควรที่เราจะไปทำการราชการด้วย แล้วก็ชวนกันออกมากำคำนับเล่าปี เล่าปีก็พากุญก่วน เล่าปีกลับมา แล้วตั้งให้คงที่ อยู่ดังเก่า

ขะเบังจึงว่าแก่เล่าปีว่า อันเมืองเสฉวนนี้ก็ราบรื่นอยู่แล้ว ซึ่งจะเป็นเจ้าเมืองเสฉวนอยู่สองคนนี้ไม่ควร ท่านจะให้เล่าเจี้ยงไปอยู่เมืองเกงจิ้วเดิม เล่าปีจึงว่า ตัวเราเพิ่งได้เมืองเสฉวน ครรัณจะให้เล่าเจี้ยงไปอยู่เมืองเกงจิ้ว คนหั้งปวงก็จะครหาในทางเราว่า แก่ลังเสือกไสเล่าเจี้ยงเสียจากเมืองเสฉวน

ขะเบังจึงว่า อันล่าเจี้ยงนั้นความคิดน้อย หั้งเป็นคนเสียน้ำใจ แม้จะเอาระบุในเมืองเสฉวนนั้นน่าไปเกลือกมีคนยุยงเล่าเจี้ยงก็จะฟังค่า ตัวท่านก็จะได้ความคิดongใจ เล่าปีเห็นชอบด้วย ครรัณอยู่มาวันหนึ่งเล่าปีก็ให้เชญเล่าเจี้ยงมา กินโต๊ะ แล้วว่าแก่เล่าเจี้ยงว่า เราจะให้ท่านไปอยู่เมืองกองอัน เล่าเจี้ยงก็รับค่า เล่าปีจึงให้แต่งตราตั้งเล่าเจี้ยงชื่อจิวทุยจงกุน ให้พารครอบครัวไปอยู่เมือง กองอัน ซึ่งขึ้นแก่เมืองลำกุนในแคนเมืองเกงจิ้ว เล่าปีส่งตราให้เล่าเจี้ยงแล้วว่า เงินทองแลกรพยลินของท่านนั้นจะเอาไปด้วยให้ลื้นก็ดี เล่าเจี้ยงรับเอกสารมา เล่าปีแล้ว พารครอบครัวแลบรรพบุรุษพากไป ณ เมืองกองอัน

ฝ่ายเล่าปีเมื่อยูในเมืองเสฉวน บรรดาที่ปรึกษาและทหารของเล่าเจี้ยง นั้น เล่าปีตั้งให้เป็นชุมนุมฝ่ายทหารพลเรือนล้วน แต่หัวดเจ้งนั้นเป็นปลัดเมืองเสฉวน และล่าปีตั้งให้ชงเบงเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่สำหรับสั่งสอน งานอุนั้นให้เป็นเจ้าเมืองเกงจิ้ว และเตียวทุย จูลง อุยก่อียน ของตง ม้าเฉียวห้าคนนี้เป็นนายทหาร เอก ชุนเชียน กันหยง บิตัก บิ่อง กวนแปง จิวฉอง เล่าชอง เลียวหัว ม้าเจก ม้าเลี้ยง เจียวอัววน อีเจี้ย แลคนหั้นนี้ให้เป็นชุมนุมผู้ใหญ่ผู้น้อย และบุนบานหนึ่ง รองวัลเป็นอันมาก แต่จิวฉอง กวนแปงนั้นให้ไปอยู่ช่วยราชการกวนอู ณ เมือง เกงจิ้ว และล่าปีให้จัดกองห้าร้อยชั้ง เงินพันชั้ง อิแบะห้าพันหมื่น พรอย่างดี พันพับ ให้ทหารคุณไปเป็นบานหนึ่งกวนอู ณ เมืองเกงจิ้ว และให้แจกรรดา

ทหารเลวหั้งสิ้นทุกคน

ครั้นเวลารุ่งเข้าเล่าปีจิงให้ไขยังคง เอาข้าวปลาอาหารแจกไฟรบ้าน พลเมือง ชุมชนและทหารกับอาณาประชาราษฎรในเมืองเสฉวนนั้นมีความสุข หาอันตรายมิได้ แล้วเล่าปีจิงสังว่า เรือกสวนไร่นำซึ่งมิได้มีผู้ใดจับจองทำมา ทากินนั้น ให้แบ่งให้แก่ชุมชนผู้ไทยผู้น้อยเป็นกำลังราชการสินไป จูลงจึงว่า เมืองเสฉวนนี้มีศึก ราชภูมิทั้งปวงพลัดพรากจากภูมิลำเนาที่ทำมาหากิน ซึ่งจะ เอาเรือกสวนไร่นามาแบ่งให้ชุมชนผู้ไทยผู้น้อยนั้น ราชภูมิซึ่งเป็นเจ้าของนั้นก็ จะได้ความเดือดร้อน ท่านจงให้ป่าวร้องไฟรบ้านพลเมืองว่า ภูมิลำเนาและเรือก สวนไร่นาของผู้ใดก็ให้เข้าอยู่ทำมาหากินดังเก่า ราชภูมิจึงจะมีความสุขสินไป เล่าปีเห็นชอบด้วย ก็ให้ทหารไปประกาศป่าวร้องแก่ราชภูมิทั้งปวงตามคำจูลงว่า

เล่าปีจิงว่าแก่ช่วงเบื้องว่า กฎหมายสำหรับเมืองเสฉวนนั้นราจะให้เลิกเสีย ท่านจงเร่งแต่งกฎหมายใหม่สำหรับเมือง แต่ให้ค่าด้วยน้ำเงินให้หนักขึ้นกว่าเก่า คนทั้งปวงจึงจะกลัวเกรงจะได้ทำตามกฎหมาย บ้านเมืองจึงจะรับงานคานสินไป หมวดเจ้งจึงว่า ครั้งพระเจ้าขันโกรใจได้เสวยราชสมบัตินั้น ให้แต่งกฎหมายค่าด้วยผู้กระทำผิดไว้เป็นประมาณ มาจนถึงพระเจ้าเตี้ยนเต้ ครั้งนี้ท่านจะให้แต่งกฎหมายค่าด้วยผู้กระทำผิดให้หนักขึ้นกว่าเก่านั้น ข้าพเจ้าเห็นราชภูมิทั้งปวงจะได้ ความเดือดร้อน ขอให้ผ่อนลงแต่พอประมาณตามกฎหมายเก่า

ขงเบ้งจึงตอบว่า อันความคิดท่านนี้เห็นชั้นเดียว ครั้งพระเจ้าขันโกร ให้แต่งกฎหมายไว้ได้ใช้ต่อมาถึงพระเจ้าเตี้ยนแต้ ท่านเห็นว่าชุมชนและหัวเมือง ประดิษฐ์อยู่หรือ อันเล่าเจี้ยงเล่าก์เป็นคนความคิดน้อย หาอาชญาชั่มชึ่มมิได้ แม้รัก ผู้ใดถึงหาสติปัญญาไม่ ก็ตั้งแต่ให้เป็นชุมชนผู้ไทย แลผู้นั้นมีนาใจกำเริบและ กฎหมายเสีย ข่มเหงอาณาประชาราษฎรแต่ตามอำเภอใจ ไฟรบ้านพลเมืองได้ ความเดือดร้อนจนเสียเมือง ครั้งนี้เราจึงให้เลิกกฎหมายเก่าเสีย ให้ค่าด้วย ผู้กระทำผิดให้หนักขึ้น หวังจะให้คนทั้งปวงตั้งใจทำความชอบ แม้ชุมชนและราชภูมิ เห็นผู้ใดทำความชอบมีบำเหน็จ ก็จะละความชั่วของตัวเสีย จะได้ดูเยี่ยงอย่าง กันทำตามกฎหมายก็จะมีความชอบชั้น บ้านเมืองก็จะค่อยปรับราบราบไป หมวดเจ้งเห็นด้วย ก็คำนับเล่าปี ขงเบ้งว่าชอบแล้ว

ขงเบ้งจึงแต่งกฎหมายใหม่ตามธรรมเนียมแผ่นดิน แต่คาดโทษนั้นหนักชั้นกว่าเก่า และให้แยกไปแก่เมืองโถส์ลิบอีดหัวเมือง ซึ่งขึ้นแก่เมืองสุวนเจ้าเมืองทั้งนั้นแลเมืองตรีจัตวา ซึ่งขึ้นต่อ ๆ กันทั้งร้อยเคหะเมืองนั้นก็ทำตามกฎหมายล้วน รายภูรทั้งปวงก็มีความสุขยิ่งกว่าแต่ก่อน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเล่าปี่อกราชการ พอกนใช้เข้ามาบอกเล่าปี่ว่า บัดนี้กวนอูใช้ให้กวนเป่งมาคำนับท่าน เล่าปี่จึงให้หาตัวกวนเป่งเข้ามา กวนเป่งคำนับแล้วบอกเนื้อความว่า กวนอูบิดาข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่านปูนบำเหน็จไปนั้น จึงให้ข้าพเจ้ามาคำนับ ข้อหนึ่งบิดาข้าพเจ้าสั่งว่า ได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือว่า ม้าเฉียนนั้นฝีมือกล้าหาญนักหาผู้เสมอไม่ได้ บิดาข้าพเจ้าจะขอมาต่อสู้กับม้าเฉียว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาขงเบ้งว่า กวนอูจะมาลองฝีมือม้าเฉียนนั้น ถ้าผู้ใดเพลี่ยงพล้ำก็จะมีพยานทางกันไป ท่านจะคิดประการใด ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขอแต่งหนังสือไปถึงกวนอูให้คลายอัจฉาจงได้ เล่าปี่จึงว่า ครั้นจะนั่งอยู่ข้างกวนอูมาถึงเนื้อความก็จะฟังช้านไป ท่านจะเร่งแต่งหนังสือให้กวนเป่งถือกลับไป ขงเบ้งก็แต่งหนังสือสรรส្រัญกวนอูเข้าผนึกแล้วส่งให้กวนเป่ง กวนเป่งก็รับเอาหนังสือ และลาเล่าปี่กลับไปเมืองเงງจิ่ว ครั้นถึงจังนอกเนื้อความแก่บิดาตามซึ่งได้ว่ากล่าวนั้นทุกประการ แล้วเอาหนังสือยื่นให้

กวนอูรับเอาหนังสืออ่านดูใจความว่า ขงเบ้งอวยพรมาถึงจะกุ่นกวนอูด้วยเรารู้ว่าท่านมีความวิตกด้วยม้าเฉียนนั้นไม่ควร อันฝีมือม้าเฉียนนี้เปรียบเสมอด้วยกันเตียวทุยน้องท่าน และการกลศิกนั้นฝีมือท่านยิ่งกว่าม้าเฉียวเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะละเมืองเงงจิ่วเสีย จะมาลองฝีมือกับม้าเฉียนนั้นไม่ได้ เกลือกมีอันตรายมาถึงเมืองเงงจิ่วโดยก็จะมีแก่ท่าน ซึ่งว่ามาทั้งนี้ท่านดำเนิริถูงควร ครั้นแจ้งในหนังสือแล้วก็มีความยินดี คิดว่าขงเบ้งนั้นสมควรเป็นอาจารย์สั่งสอนเรา จึงเอาหนังสือให้ชุนนางแลทหารทั้งปวงดูแล้วว่า เดิมเราวิตกอยู่ว่าม้าเฉียนนั้น มีฝีมือกล้าหาญนักคิดจะคร่าไปลองดูฝีมือ บัดนี้เราก็ลื้นวิตกแล้ว

ตอนที่ ๕๕

ฝ่ายชุมชนครั้นแจ้งกิตติศพทว่า เล่าปีไปได้มีองเสดวนแล้ว ให้เล่าเจี้ยงมาอยู่เมืองกองอัน จังเปรากษากับชุมชนทั้งปวงว่า เล่าปีมีเมืองเงงจ้วไว้เป็นที่อาศัย เราจะให้ไปทางคินໄไวให้ชื้นแก่เมืองเรา แม้เล่าปีซัดชาวอยู่ไม่ให้เราก็จะยกกองห้าพไปตีເອນเมืองໄไวให้จงได้ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการได

เตียวเจียจงว่า การศึกเมืองเราเพิ่งสงบลง ทแกลัวทหารก็ยังอิดโรยอยู่ชึ้นจะยกกองห้าพไปตีเมืองเงงจ้วนั้นขอให้หงดไว้ก่อน ข้าพเจ้าจะคิดอ่านให้เล่าปียกเมืองเงงจ้วให้ท่านโดยดี ชุมชนจึงถามว่า ท่านจะคิดประการได เตียวเจียจงว่า อันเล่าปีคิดทำการทั้งปวงนั้น ก็เพราะความคิดของเมือง อันของเมืองนั้นเป็นน้องจูกัดกัน ขอให้ท่านแยกครอบครัวจูกัดกันใส่คุกไว้ และให้จูกัดกันไปว่าแก่ชงเบี้งให้เร่งคืนเมืองเงงจ้วให้ท่าน เห็นชงเบี้งจะเสียพี่ชายไม่ได ก็จะว่าให้เล่าปีคืนเมืองเงงจ้วให้ท่านโดยง่าย

ชุมชนจึงตอบว่า จูกัดกันเป็นคนสัตย์ซื่อ แล้วก็หาความผิดมิได ครั้นเราจะทำเหมือนท่านว่า จูกัดกันจะน้อยใจ ประการหนึ่งคนทั้งปวงก็จะครหาให้เรา เตียวเจียจงว่า แม้ท่านจะทำแล้ว จนบอกจูกัดกันเสียก่อน ชึ้นท่านจะทำโทษครอบครัวนั้นเป็นกลอุบายดอกอย่าให้น้อยใจเลย จูกัดกันเป็นคนมีสติปัญญาจะทำตามคำท่าน ชุมชนเห็นชอบด้วย จึงให้หาจูกัดกันมากอกเนื้อความทั้งปวงตามคำเตียวเจีย แล้วแต่งหนังสือส่งให้จูกัดกัน จึงให้อาครอบครัวจูกัดกันจำใส่คุกไว้ จูกัดกันก็รับเอาหนังสือ แล้วก็ลาชุมชนไป ณ เมืองเสดวน จึงบอกเนื้อความทั้งปวงแก่นายทหาร นายทหารก็เข้าไปบอกเล่าปีบังนี้จูกัดกันจะเข้ามาหาท่าน

เล่าปีแจ้งดังนั้นจึงถามชงเบี้งว่า จูกัดกันพี่ท่านจะมาหาเรานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ชงเบี้งจึงบอกว่า ชุมชนใช้ให้พี่ข้าพเจ้ามาทวงเมืองเงงจ้ว เล่าปีจึงถามว่า เมื่อฉะนี้ท่านจะให้ตอบประการได ชงเบี้งจึงค่อยกระซิบบอกเล่าปีให้ไดตอบ

พี่ชาย แล้วขงเบ็งก์ออกไปค่านับรับจูกัดกินเข้าไว้ ณ ตึกรับแขก จูกัดกินทำแกลงร้องให้สะอื้นไปเป็นอันมาก ขงเบ็งจึงแกลงถามว่า พี่มาเห็นหน้าข้าพเจ้าแล้วเหตุใดจึงร้องให้ฉะนี้เล่า จูกัดกินจึงว่า บัดนี้ชุนกวนจับบุตรภรรยาพี่ไปจำไว้ เห็นจะถึงแก่ความตายสิ้น ขงเบ็งจึงว่า เป็นเหตุทั้งนี้ เพราะชุนกวนจะคืนเอามีองเงกจิ่วจึงให้ทำฉะนี้ แล้วถามว่า ชุนกวนให้มารหรือ หรือพี่หนีมา จูกัดกินจึงบอกว่า ชุนกวนใช้พี่ถือหนังสือมาให้เล่าปี ขงเบ็งจึงว่าอย่างวิตกเลย เราจะพา กันเข้าไปหาเล่าปี แล้วข้าพเจ้าจะว่ากล่าวให้เล่าปีคืนมีองเงกจิ่วให้ชุนกวน จูกัดกินได้ฟังก็มีความยินดี

ขงเบ็งจึงพาจูกัดกินเข้าไปค่านับเล่าปี แล้วจูกัดกินก็เอาหนังสือันนี้ยื่นให้เล่าปี เล่าปีรับเอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า เดิมเล่าปียังเมืองเงกจิ่วไว้เป็นท้อศัย บัดนี้ถึงสัญญาแล้วชุนกวนจะคืนเอามีองเงกจิ่ว เล่าปีแจ้งในหนังสือแล้วก็ໂกรธ จึงตอบตามคำชี้งบังกระซิบบอกไว้ว่า เดิมชุนกวนยกน้องสาวให้เป็นภรรยาเรา เรายังได้พามาไว้ ณ เมืองเงกจิ่ว ครั้นรายกามเมืองเสฉวน ชุนกวนมิได้เกรงใจเรา ทำกลมลาล่องพาภรรยาเราไปไว้ ณ เมืองกังตั่ง บัดนี้ยังชี้ให้มาว่าคืนมีองเงกจิ่วอีกเล่า และชุนกวนคิดอ่านทำการหั้งน้ำห้ามเป็นผู้ใหญ่ไม่ เราคิดอยู่ว่าจะยกกองทัพไปปราบเมืองกังตั่งให้ได้

ขงเบ็งได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นร้องให้รำว่าแก่เล่าปีว่า บัดนี้ชุนกวนให้จับบุตรภรรยาพรรคพวกพี่ข้าพเจ้าจำไว้ หวังจะคืนเอามีองเงกจิ่ว แม่ไม่ได้ก็จะทำอันตรายแก่พี่ข้าพเจ้าและบุตรภรรยาให้ถึงสิ้นชีวิต ถ้าพี่ข้าพเจ้าตายแล้วเห็นข้าพเจ้าจะตายด้วย ห่านจะอึนดูคืนมีองเงกจิ่วให้ชุนกวนเด็ด จูกัดกินกับข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตสิบไป เล่าปีแกลงทำบิดพลิ้วไว้ไม่ยอม ขงเบ็งก์ทำร้องให้อ้อนหวานเล่าปีไปเป็นช้านาน เล่าปีจึงว่า เมืองเงกจิ่วนั้นเมืองโขชันหากหัวเมืองเราเสียไม่ได้ เพราะเห็นแก่หน้าห่านเราจะคืนแต่เมืองเตียงสา เมืองลงเหลง เมืองชุมยอี้ยงสามตำบลนี้แบ่งให้ชุนกวนกึ่งหนึ่ง

ขงเบ็งก์ทำเป็นยินดีจึงว่า ถ้าห่านอึนดูดังนั้นแล้ว จงแต่งหนังสือให้จูกัดกินถือไปถึงกวนอูให้แจ้ง จะได้แบ่งเมืองสามตำบลนี้ให้แก่ชุนกวน เล่าปีให้แต่งหนังสือเป็นใจความว่า เล่าปีให้ยกเมืองเตียงสา เมืองลงเหลง เมืองชุมยอี้ยง

ซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจั่วนันให้แก่ชุนกวน ครั้นแต่งเสร็จแล้วก็ส่งให้จูกัดกินแล้วว่า เมื่อทำนจะไปหากราชชุนนัน จนบนบกวาล่าวแต่โดยดี ด้วยน้ำใจกราชชุนนันร้าย วุ่วนัก แต่เราก็คิดเกรงอยู่ จูกัดกินรับคำแลเห็นสือแล้วกลับมา ณ เมือง เกงจั่ว จึงให้ทหารพาเข้าไปค่านั้นกราชชุน นอกเนื้อความทั้งปวงแล้วเอาหนังสือ ส่งให้

กราชชุนแจ้งในหนังสือแล้วจึงว่า เล่าปี เตียวหุยกับเรากิดร่วมใจกันจะ บำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข อันหัวเมืองทั้งปวงแต่ก่อนมาก็ชื่นอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ บัดนี้คนทั้งปวงซึ่งมีฝีมือเห็นว่าแผ่นดินเป็นจลาจล ต่างคนต่างทำศึกกำเริบ แข็งเมืองไว้ อันธรรมดางดูได้เป็นหัวเมืองแล้วก็ตั้งใจทำการโดยสุจริต แม้มี ข้อรับสั่งมาประการใดก็ให้พึงพิเคราะห์ดู ถ้าเห็นชอบให้ทำตาม แม้ผิดก็ให้บอก ชี้แจงไปแก่ผู้ทำบุญบำรุงราชการให้แจ้ง บัดนี้เล่าปีพิweiseจะให้คืนเมืองสามตำบลให้ ชุนกวนนั้นเห็นไม่ควร เรายังได้ให้ตามคำเล่าปี ท่านจะกลับไปบอกชุนกวนเด็ด

จูกัดกินได้ฟังกราชชุนว่าดังนั้น อ้อนวอนว่า ท่านจะเอ็นดูกับข้าพเจ้าเด็ด ชุนกวนเห็นว่าข้าพเจ้ากับของเบ็งเป็นพี่น้องกัน จึงให้จับบุตรภรรยาข้าพเจ้าจำไว้ แล้วใช้ตัวข้าพเจ้ามาทางเมืองเกงจั่ว ถ้าไม่ได้มีองคิน ก็จะให้บุตรภรรยา ข้าพเจ้าเสีย กราชชุนจึงว่า ซึ่งชุนกวนทำทั้งนี้เป็นกลอุบาย หวังจะลงอาเมือง เกงจั่วให้ได้ จูกัดกินจึงว่า ท่านเจรจาดังนี้เหมือนคนหาความคิดไม่

กราชชุนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักกระบือกแล้วว่า ถ้าเราไม่คิดถึงของเบ็ง ก็จะตัดศีรษะเสีย แต่นี้ไปตัวอย่าไว้หยาบช้าแก่เราเหมือนดังนี้ ถ้าไม่ฟังเราก็หา อดได้ไม่ กรณีปะเจิงห้ามว่าบิดาอย่าทำวุ่นวายเลย จงเห็นแก่ช่องเบ็งเด็ด กราชชุนจึง ตอบว่า จูกัดกินไว้หยาบช้าแก่เรา หากว่าเรากิดถึงของเบ็ง หามิจะตัดศีรษะเสีย จูกัดกินได้ความอัญศักดิ์กลับไปเมืองเสฉวน ขณะนั้นพองเบ็งคุมทหารออกไป ตรวจด่าน จูกัดกินจึงเข้าไปหาเล่าปี แล้วร้องให้บอกเนื้อความตามซึ่งกราชชุนจะ ฟ้าเสียนนั้น ให้เล่าปีฟังทุกประการ

เล่าปีจึงตอบว่า เราได้บอกท่านแล้วว่า น้ำใจกราชชุนวุ่วนัก ท่านจะ กลับไปบอกชุนกวนโดยดีก่อนว่า ให้ดอยู่แต่พօเรยกไปตีเมืองชันตงได้แล้ว เราจะให้กราชชุนมาอยู่เมืองชันตง อันเมืองเกงจั่วแล้วเมืองทั้งนั้นเราจะคืนให้

ชุนกวนหั้งสิ้น จูกัดกินมีรู้ที่จะตอบประการใด ก็จำใจกลับไปเมืองกังตั้ง จึงบอกเนื้อความตามซึ่งเล่าปี่ กวนอูว่ากล่าวนั้นให้ชุนกวนฟังทุกประการ

ชุนกวนได้ฟังก์โกรธจึงว่า อันล่าปี่ กวนอูว่ากล่าวมาหั้งนี้ เป็นความคิดของเบี้ยงน้องห่าน จูกัดกินจึงบอกว่า ของเบี้ยงนั้นก็เป็นทุกข์ด้วยข้าพเจ้าได้อ่อนแวนเล่าปี่ เล่าปี่จึงสั่งให้กวนอูคืนเมืองสามตำบลให้ห่าน ครั้นข้าพเจ้าถือหนังสือมาให้กวนอู กวนอูโกรธไม่ให้ แล้วจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ชุนกวนจึงว่า เล่าปี่ นั้นก็ได้ออกปากคืนเมืองสามตำบลให้แล้ว เราจะจะแต่งทหารซึ่งมีฝีมือไปรักษาเมืองสามตำบลไว้ จะดูท่วงทีกวนอูจะทำประการได้

จูกัดกินจึงว่า ห่านคิดนี้สมควรนัก ชุนกวนจึงสั่งให้ปล่อยบุตรภรรยา จูกัดกินเสีย และจัดทหารซึ่งมีฝีมือไปรักษาเมืองสามตำบล แนะนำทหารหั้งสามคนนั้นกลับมาบอกชุนกวนว่า ข้าพเจ้าไปจะใกล้ถึงเมือง กวนอูคุมทหารออกมาย่ารุกรานข้าพเจ้า และห้ามทายมิให้อัญรักษาเมืองหั้งสามตำบล เม้มืดได้ช้าอยู่ล่วงวันไปก็จะจับฆ่าเสีย

ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก์โกรธ จึงให้หาโลซกเข้ามาแล้วว่า เล่าปี่ยืมเมืองเกงจ้วไวนั้นว่า ต่อได้เมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมืองเกงจ้วให้ ตัวห่านก็เป็นนายประกัน บัดนี้เล่าปี่ก็ได้เมืองเสฉวนแล้ว ให้หนังสือมาให้คืนเมืองสามตำบลให้เรา กวนอูชัดชوانไว้แล้วทำหมายห้าดังนี้ ตัวห่านเป็นนายประกันช่างนั่งฟังเล่นได้

โลซกจึงว่า ใช้ข้าพเจ้าจะนั่งเสียหมายได้ ชั่งกวนอูทำดังนี้ ข้าพเจ้าคิดกลอุบายนไว้ช้อหนึ่ง เท็นจะได้เมืองเกงจ้วโดยง่าย ชุนกวนจึงถามว่าอุบายนประการใด โลซกจึงบอกว่า ข้าพเจ้าจะคิดให้ไปตั้งค่าย ณ ปากน้ำเมืองเราให้ทหารซุ่มอยู่ แล้วจะให้ไปเชิญกวนอูมา กินโต๊ะ ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวเอามีองเกงจ้วแต่โดยดี ถ้ากวนอูชัดชوانอยู่ก็จะให้ทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นจับตัวฆ่าเสีย เม้มีกวนอูไม่มามา สมความคิดข้าพเจ้า ห่านจะยกกองทัพไปตีเขาเมืองเกงจ้วให้ได้

ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงให้จัดแจงการหั้งปวงตามคำโลซก งำเต็กจึงว่า ห่านอย่าดูหมิ่น อันกวนอูนั้นฝีมือดังทหารเสือ เม้มีสมความคิดก็จะกลับมาทำอันตรายเรา ชุนกวนได้ฟังดังนั้นก์โกรธจึงว่า จะให้ค้อยอยู่เมื่อได้จะได้มีองเกงจ้ว และสั่งโลซกให้เร่งทำการตามซึ่งคิดไว้ โลซกรับคำแล้วก็ค้านบลา

ออกแบบจัดแจงเรือและหารทั้งปวงพร้อมแล้วก็ไปทดลองอยู่ ณ ปากน้ำลากค้า ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่บนบก จึงให้กำแพงหนึ่งลิบองหนึ่งคุ้มหารชุมอยู่ แล้วให้แต่งโต๊ะเตรียมไว้ จึงให้แต่งหนังสือไปเชิญกวนอูมา กินโต๊ะ แล้วจัดหารซึ่งมีถ้อยคำถือไป ณ เมืองเกงจิว หารนั้นจึงบอกแก่กวนเปงตามในหนังสือโลซก

การเปงจึงพาผู้ถือหนังสือนั้นเข้าไปค้านับกวนอู แล้วจึงเอาหนังสือยื่นให้กวนอู กวนอูเลงในหนังสือว่า โลซกให้เชิญไปกินโต๊ะ ณ ค่ายปากน้ำลากค้า แล้วกวนอูจึงสั่งผู้ถือหนังสือว่า ให้เรงไปบอกแก่โลซกเดด พรุ่งนี้เราจึงจะไปหารนั้นก็คานับลา กวนอูกลับไป การเปงจึงว่าแก่กวนอูว่า ชึ่งโลซกให้มามาเชิญบิดาไปกินโต๊ะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นกลอุบาย เหตุใดบิดารับว่าจะไป

กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วตอบว่า เหตุทั้งนี้เพราะจูกัดกินไปบอกชุนกวน โลซกจึงคิดกลอุบายให้เราไปกินโต๊ะ แล้วจะได้ทางเขามีเมืองเกงจิวคืน ไปไว้เป็นกรรมสิทธิ์ชุนกวน ครั้นเราจะไม่ไปชาเเม่องกังตั้งจะดูหมิ่นเราว่ากลัวพรุ่งนี้เราจะพาหารแต่ยี่สิบคนลงเรือเร็วไปกินโต๊ะ จะดูห่วงที่โลซกจะเกรงวัวว่าที่เราถือหรือไม่ การเปงจึงว่า อันตัวบิดานี้อุปมาเหมือนทองคำ ชึ่งจะล่วงเข้าไปในพวงโลจนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าเกรงว่าเมืองเกงจิวจะมีอันตราย เล่าปีก็จะติไชยห่าน

กวนอูจึงตอบว่า เจ้าย่าวิตกาเลย อันบิดานี้ก็มีฝีมือเลื่องลืออยู่ แต่หารใจโฉเป็นอันมากนับตั้งแสน บิดากับม้าตัวเดียวก็ยังไม่ต้องเกาหันๆ และอาวุธทั้งปวง ขับม้ารบพุ่งรวดเร็วเป็นหลาภยกลับ อุปมาเหมือนเข้าดงไม้ม้อแล ออกจากพงแซม จะกลัวอะไรแก่หารเมืองกังตั้งเพียงนิดดังหนูอันหาส่งไม้ ได้ออกปากว่าจะไปแล้วจะให้เสียวัวไวย ม้าเลี้ยงจึงว่า ห่านจะไปนั้นจงเร่งคิดอ่านระวังตัวเกลือกจะมีอันตราย กวนอูจึงว่า ชึ่งห่านกำชับครั้นนี้ก็ควรอยู่ ตัวเรากับกวนเปงจะคุ้มหารไปสักห้าร้อย แล้วสั่งกวนเปงให้จัดแจงหารห้าร้อยลงเรือรบสิบลำให้จอดโดยดูอยู่ แม้เห็นเราใบกองซึ่งน้ำมือได้ จึงคุ้มหารเข้าไปช่วย การเปงรับคำแล้วก็ออกแบบจัดเรือรบและหารพร้อมไว้ตามกวนอูสั่ง

ฝ่ายผู้ถือหนังสือกลับมาถึงค่ายจึงบอกโลซกว่า กวนอูยินดีจะมาพรุ่งนี้ โลซกได้ฟังก็ดีใจ จึงปรึกษากับลิบองว่า อันกวนอูนั้นมีฝีมือจะมาพรุ่งนี้ เราจะ

คิดอ่านจับประการได้ ลิบองจึงว่า กำเหลงกับข้าพเจ้าก็จัดแจงทหารชุมอยู่ ข้างนอกเป็นสองกอง ถ้าเห็นกวนอูไม่มีทหารมา เราจะจัดซุ่มทหารไว้แต่ข้างใน สักห้าสิบคน ถ้าได้ที่แล้วจึงจะช่วยกันจับกวนอูฆ่าเสีย เมื่อกวนอูมีทหารมาด้วย ข้าพเจ้ากับกำเหลงได้ยินเสียงประทัดเมื่อใด ก็จะคุมทหารตีกระหนาเบ้าไป จับกวนอูฆ่าเสียให้ได้

โลซกเห็นชอบด้วย ครั้นเวลารุ่งเข้าจัดแจงการตามซึ่งคิดไว้ แล้วให้ ทหารไปค่อยดูกวนอูว่าจะมีทหารมาด้วยหรือไม่ ทหารนั้นกลับมาบอกโลซกว่า ข้าพเจ้าเห็นกวนอูลงเรือเร็วมาล่าหนึ่ง มีพลแจวประมาณยี่สิบคน กับชงแดง สำหรับกวนอู และกวนอูนั้นแต่งตัวโอล่องใส่เสื้อแพรสีม่วง โภกแพรสีเชียวมีได้ ใส่เกราะ เห็นจิวลงนั้นแบกงัวนั่งเคียงกวนอูอยู่ และทารซึ่งมีผิวมีนั้น ก มาด้วยกวนอูสักเจ็ดคนแปดคน โลซกได้ฟังดังนั้นก็ออกไปรับ เห็นกวนอูแต่งตัว มีสี แลบทารก็มาด้วยเป็นห้ายคน โลซกคิดพรั่นอยู่เกลือกจะทำการไม่สำเร็จ ครั้นพากวนอูเข้ามาถึงในค่ายถ้อยที่ถ้อยค้านับกัน แล้วโลซกเชิญกวนอูกินโตะ

ขณะเมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น โลซกครั้นครั้มมีได้เงยหน้าขึ้นดูกวนอู ให้ แต่คนใช้รินสุราให้กิน กวนอูเสพย์สุราพลงมีได้คิดย่อท้อ พูดจาถึงการรบพุ่ง แล้วหัวเราะเล่น โลซกค่อยชำเลืองดู เห็นกวนอูจะใกล้มาจึงว่า เรามีเนื้อความ ข้อหนึ่งจะขอเจรจาด้วยท่าน กวนอูจึงถามว่า ท่านจะว่าสิ่งใด โลซกจึงว่า เดิม ชุนกวนให้เราหวงเมืองเกงจ้วถึงสองครั้งสามครั้งเล่าปี่ยังขัดสนอยู่ ว่าจะยิมเมือง เกงจ่าวีเป็นที่อาศัยก่อน ต่อได้เมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมืองเกงจ้วให้ เนื้อความ ทั้นนี้เราได้ประกันไว้ต่อชุนกวน บัดนี้เล่าปี่ก็ได้เมืองเสฉวนแล้ว ซึ่งจะหวงเมือง เกงจ่าวีนั้นไม่ควร กวนอูจึงตอบว่า ท่านให้มีหนังสือไปหาเรามาจะกินโตะเล่น บัดนี้เป็นหน้าเหล้าหน้าข้าวอยู่ ซึ่งท่านจะเอาการบ้านเมืองมาว่านี้ไม่ควร จงนิ่ง เสียก่อนแก้ดี

โลซกจึงว่า นายเราเป็นเจ้าเมืองกังตั้ง ก็คิดจะแผ่แคนเมืองออกไปให้ กว้างขวาง แต่มีน้ำใจเอ็นดูท่านกับเล่าปี่ซึ่งหนี้โฉมา จึงให้ยิมเมืองเกงจ่าวอยู่ เป็นที่อาศัย บัดนี้เล่าปี่ก็คิดถึงไม่ตรินายเรา จึงให้มีหนังสือมาให้ท่านคืนเมือง สามตำบลให้นายเราก่อน ซึ่งท่านขัดขวางไว้นั้นเห็นไม่สมควร

รูปที่ ๑๓๔ กวนอุลเงือไปหาโลชา

รูปที่ ๑๓๕ ใจดีจะช่วยนางยกยา พระเจ้าเหี้ยนแต่เข้ากอดไว้

กวนอูจึงตอบว่า ครั้งโจรไถยกมาจะตีเอาเมืองกังตั่งนั้น เล่าปีกได้เกณฑ์ทั้งแกล้วห้ารยกไปสักครบโจรในเป็นหลายตำบล ห้ารทั้งปวงได้สู้กันทั้งๆ แล้วอุชช่าง ๆ ได้ความลำบากยากแค้นทุกคน แล้วเล่าปีได้เสียเสบียงเลี้ยงห้าร เป็นอันมาก แต่เมืองเกงจิ่วเพียงน้ำท้าสมควรเป็นบ่าเห็นเจ้าปีแลห้ารซึ่งได้ทำการศึกไม่ ซึ่งทำนจะมาทางเอามีองเกงจิ่วไม่ควร

โลซกจึงว่า ครั้งเล่าปีกับทำนแตกมาแต่ทุ่งเตียงปันโนบ นายเรอดิต สองสารจึงให้อุญเมืองเกงจิ่วจนกว่าจะตั้งตัวได้ อันเล่าปีนั้นเป็นคนมีความสัตย์ ได้ออกปากสิ่งใดแล้วก็มิได้เสียเวลา แต่ตัวทำนมากว่าก่อสร้างทั้งนี้ คนหั้งปวงก็จะล่วงติดเตียนได้ กวนอูจึงตอบว่า อันการหั้งนี้ใช้จะสิทธิ์ขาดอยู่กับเรานั้นหมายได้ เป็นการของเล่าปี ตามแต่จะว่ากันเด็ด โลซกจึงว่า เรายือญว่าทำนกับเล่าปีได้ สถาบันกันไว้เป็นพื่นรองร่วมอุทรกัน เม้มีการสิ่งใดมาเป็นของเล่าปี ก็เหมือนหนึ่งของทำน ชูระสิ่งใดของทำนก็เหมือนชูระของเล่าปี เหตุใดทำนจะมาบิดพลัด ทั้งนี้ กวนอูยังไม่ได้ตอบประการใด จิวฉองห้ารกวนอูจึงร้องว่า หัวเมือง หั้งปวงนี้เป็นของพระเจ้าเหี้ยนแต่เหตุใดโลซกจึงว่าเมืองเกงจิ่วเป็นของทุนกวนแล

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ทำโกรธลูกอุกมา ให้นัยกับจิวฉองเป็นสำคัญ แล้วชิงเอัวงมาถือไว้ จึงแกลงว่า เรากับโลซกว่าก่อสร้างทั้งนี้ด้วยการบ้านเมือง ตัวเป็นแต่ห้ารเราให้ถือเอัวงมา เหตุใดตัวจึงล่วงเข้ามาเจรจาด้วยดังนี้ไม่ควร ตัวจงเร่งออกไปเสียจากค่าย จิวฉองแจ้งในที่กวนอูดังนั้นก็อุกมา จึงเอารังడน ใบกั้นเป็นสำคัญ

ฝ่ายกวนเป่งเห็นชงสัญญาณ ก็ขับให้ห้ารแจวเรือบหั้งลิบลารินเข้าไป ให้ถึงหน้าค่าย กวนอูนั้นทำเป็นแม่แกร่งง้าวอยู่มือหนึ่ง มือหนึ่งนั้นยืดเอามือ โลซกแล้วว่า ทำนหมายกินโดยนี้ก็ขอบใจแล้ว แต่เหตุใดจึงเอาการเมืองเกงจิ่ว มาว่าด้วยเล่า บัดนี้เราก็มาสรุราอยู่ แม้มีมีคิดถึงว่าได้รักกันมาแต่ก่อน ก็จะขัดเคืองกันเสีย เราจึงอุตสาห์รับโภโกรไไว้ เราจะลาทำนไปก่อน ต่อวันอื่นเราจะ จะเชิญทำนไปกินโดยที่เมืองเกงจิ่วบ้าง แล้วจึงจูงมือโลซกอุกมาอกค่าย

ฝ่ายก่าเหลง ลิบองซึ่งคุ่มห้ารซุ่มอยู่นั้น ครั้นเห็นกวนอูถือเอัวงจูงมือ โลซกอุกมา ครั้นจะเข้าทำอันตรายตามสัญญา ก็เกรงกวนอูจะฆ่าโลซกเสีย

กวนอุคัณพาโลซามาถึงรัมคลิ่งจังว่า เรายอนใจท่านนัก ค่อยอยู่จังเดี๋ด ว่า แล้วก็วางแผนมิอโลซากเสีย ลงเรือให้ทหารชักใบกลับไปถึงเมืองเกงจั่ว โลซากกิกลับ มาค่าย จึงให้หาทำแหลง ลินองเข้ามาปรึกษาว่า เรายอด่านจะทำร้ายกวนอุคัณไม่ สมคิด เราจะทำประการใดอีกเล่า ลินองจังว่า ท่านจะแต่งหนังสือบอกไปถึง ชุนกวนว่า ซึ่งจะทำร้ายกวนอุคัณก็ไม่สมความคิด ขอให้จัดแจงทหารยกกองทัพ ไปตีเมืองเกงจั่วใหม่ และการข้างปากน้ำนี้ท่านจะรักษาไว้ โลซากเห็นชอบด้วย ก็แต่งหนังสือตามคำลินองแล้วให้ม้าใช้ถือไปให้ชุนกวน

ชุนกวนแจ้งในหนังสือดังนี้แก่โลซาก จึงจัดแจงเกณฑ์ทหารสิบห้าเมือง กังตั่งเตรียมไว้ จะยกไปตีเมืองเกงจั่ว พอม้าใช้ฝ่ายเหนือมาแจ้งข้อราชการว่า บัดนี้โจโฉเกณฑ์ทหารได้ประมาณสามสิบหมื่น จะยกลงมาตีอาเมืองกังตั่ง ชุนกวนแจ้งดังนี้แก่ก็อกใจ จึงให้แต่งหนังสือบอกข้อราชการฝ่ายเหนือไปถึงโลซาก ว่า เราจะยกไปตั้งรับโจโฉอยู่ตำบลหันป่า ให้โลซากตั้งรักษาปากน้ำเมืองเราให้ มั่นคง และชุนกวนจึงให้ทหารยกไปตั้งขัดกัพอยู่ตำบลลี่สู ชุนกวนนั้นก็ยก กองทัพไปตั้งมั่นอยู่ตำบลหันป่า หวังจะรับกองทัพโจโฉ

ฝ่ายโจโฉตรัษฎีรัมทแก้ลัวทหารแล้ว จะยกกองทัพออกจาก เมืองหลวง พอไปทันเอาหนังสือเข้ามาให้ โจโฉรับเอามาอ่านดูในหนังสือนั้น เป็นใจความว่า ข้าพเจ้าไปทันขอคำนับเดือนท่านนายกงให้แจ้ง ด้วยคำใบران กล่าวไว้ว่า ฝ่ายทหารผู้จะเป็นแม่ทัพแม่กอง แม้จะยกไปทำการสงครามแห่งใด ต่ำบลใด ให้บำรุงทแก้ลัวทหารและเครื่องศัสราชให้พร้อมเป็นส่งๆแล้ว จึงจะ ยกไปเป็นธรรมดा ฝ่ายพลเรือนแล้วก็ให้มีน้ำใจอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎร ให้อยู่เย็นเป็นสุข และทำนุบำรุงบ้านเมืองไว้ให้เป็นส่งๆ และเนื้อความสองประการ นี้ผู้ใดทำได้ จึงจะคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ อันหัวเมืองทั้งปวงซึ่งเป็นจลาจล อยู่นั้น ท่านก็ปราบปราบได้ถึงเก้าส่วนแล้ว ยังแต่ส่วนเดียวคือเมืองกังตั่งกับ เมืองเสฉวน อันเมืองกังตั่งนั้นทางกันดาร ด้วยเป็นชายทะเล เมืองเสฉวนนั้น ลำบากด้วยซอกห้วยเนินเขาเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองกังตั่งครั้งนี้ เห็น ทแก้ลัวทหารจะได้ความลำบากนัก ขอให้ดอยู่บำรุงทหารให้มีกำลังแล้วจึงค่อย ยกไป ก็จะมีชัยชนะโดยง่าย

ใจໂຄຣັນແຈ້ງໃນຫັນສືອແລ້ວ ກີ່ໃຫ້ດກອງທັພໄວ້ ແລ້ວຄົດວ່ານໍາການທາມຫັນສືອໂປ່ທັນ ດ້ວຍເຫຼືອມີປັບປຸງແລ້ວມີອະນຸມົງກຳລ້າຫາຍຸ ກີ່ເຂົາວ່າມາທຳນຸ້ນບໍ່ຮູ່ເຊິ່ງໄວ້ ໃນຂະນັ້ນອອງຫານ ໂຕສົບ ອຸໄດ້ ໂອຈັບ ສີຄົນນີ້ບໍ່ຮົກເຫັນພວ່ມກັນ ຈຶ່ງເຫຼົາມາວ່າແກ່ໂຈໂຈວ່າ ທ່ານມີສົດປັບປຸງທຳນຸ້ນບໍ່ຮູ່ເຊິ່ງນິ້ນມີອງ ປະບປາມຫ້າສົກສັກຮູ່ຮ່ານຄາບແລ້ວ ຄວາຈະເລື່ອນທີ່ເປັນເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ ແປລກາຫາໄທຍ່ວ່າເຈົ້າຕ່າງກົມ ໂຈໂຄ ຍັງໄໝທັນຕອນປະກາດໄດ້ ຈຸນຊີວ່າໄດ້ຍິນຫຸ້ນນາງທັນສີ່ວ່າດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງຄໍານັບໂຈໂຄແລ້ວວ່າ ຖຸກວັນນີ້ທ່ານເປັນທີ່ວູ່ຍົກກົງມີເປັນໃຫຍ່ກ່ຽວ່າຫຸ້ນນາງທັນປວງ ຮາຊກາສິ່ງໄດ້ກີ່ສິກ້່ຂ້າດອູ່ກັບທ່ານສິ້ນ ຜົ່ງຫຸ້ນນາງທັນສີຄົນຈະໃຫ້ທ່ານເລື່ອນທີ່ເປັນທີ່ວູ່ຍ່ອງນີ້ນີ້ມີຄວາມ

ໂຈໂຄໄດ້ຝັ້ງຫຸ້ນຊີວ່າດັ່ງນີ້ນີ້ໂກຮຈຶ່ງວ່າ ທ່ານມາວ່າດັ່ງນີ້ເຫັນຈະເໝືອນຫຸ້ນຍົກເສີຍກະຮົມ ຫຸ້ນຊີວ່າເຫັນໂຈໂຄໂກຮກົມໄດ້ວ່າສິ່ງໄດ້ຕ່ອໄປ ຈຶ່ງລາກລັບອອກມາບ້ານ ມີຄວາມຖຸກ່າຍແລ້ນອ້ອຍໃຈເປັນວັນນາກ ຈົນຕ່ອມໃຈຕາຍ ໂຈໂຄແຈ້ງວ່າຫຸ້ນຊີວ່າດັ່ງນີ້ແກ່ກ່ຽມກົງສົງສາຮ ຈຶ່ງໃຫ້ກ່ຽມກົງສົງຂອງໄປແຕ່ງການຄົມ ແລ້ວໃຫ້ເຂົາໄປຜັງໄວ້ຕາມຮຽມເນີຍມ ວັນການຊື່ງຈະເລື່ອນທີ່ເປັນເຈົ້າຢູ່ອ່ອງນີ້ໂຈໂຄນີ້ເສີຍ

ຄຣັນຍູ່ມາວັນທີໆ ໂຈໂຄຄົວກະນີເຫັນໄປສິ່ງທີ່ຫັ້ງໃນ ພຣະເຈົ້າເຫັນເຕັກັນນາງຍົກເຫຼືອມີປັບປຸງແລ້ວເຫັນດັ່ງນີ້ກົດກຳໄລ ໂຈໂຄຈຶ່ງຫຼຸລວ່າ ບັດນີ້ຫຸ້ນກວານເຈົ້າມີອງກັງຕັ້ງກັບເລົາປໍໄດ້ເປັນເຈົ້າມີອງເສດວນ ສອງມີອັນນີ້ກຳລັ້າແຮງມີໄດ້ມາອ່ອນນີ້ມີມາຕາມປະເພດ ພຣະເຈົ້າເຫັນເຕັກັນຈຶ່ງຕັ້ງກັບວ່າ ການທັນນີ້ຈະມານອກເຮົາໄຢ່ເລ່າ ຈະກຳສິ່ງໄຮ້ກົດແຕ່ວູ່ຍົກກົງເດີດ ໂຈໂຄໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນີ້ນີ້ໂກຮຈຶ່ງວ່າ ພຣະອົດຕັ້ງດັ່ງນີ້ເໝືອນຈະໃຫ້ຄົນທັນປວງຄຣາຫັນທ້າພເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າເຫັນເຕັກັນຈຶ່ງຕັ້ງສົວ່າ ການເມືອງທັນປວງນີ້ແມ້ທ່ານຈະໜ່ວຍທຳນຸ້ນບໍ່ຮູ່ເຊິ່ງແຜ່ນດີນຂອງເຮົາ ກົດແລ້ວແຕ່ທ່ານ ດ້ວຍເຫຼົາມາຈະຄົດວ່າເກົ່າໄໝການໃຫ້ເຫຼົາມາຈະຂັດໄດ້

ໂຈໂຄໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນີ້ນີ້ໂກຮ ມີໄດ້ຄໍານັບລາຕາມຮຽມເນີຍມ ກິກລັບໄປທີ່ຍູ່ຂັ້ນທັນປວງຄຣັນເຫັນໂຈໂຄລັບໄປ ຈຶ່ງໜວນກັນການບຸກຄົນພຣະເຈົ້າເຫັນແຕ່ວ່າ ທ້າພເຈົ້າໄດ້ຍິນກົດຄົດສັພທີ່ວ່າ ໂຈໂຄນີ້ຄົດວ່າຈະເລື່ອນທີ່ເປັນເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ ນານໄປຫ້າພເຈົ້າເຫັນຈະເປັນຂົບຖືງເອງຮາສົມບັດຕືບປັນມັ້ນຄົງ ພຣະເຈົ້າເຫັນເຕັກັນນາງຍົກເຫຼືອມີໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນີ້ກົດທຽບພຣະກັນແສງ ຈຶ່ງພາກັນເສດີຈີ່ເຫັນໃນທົ່ວ່າ ນາງຍົກເຫຼືອມີຈົງການບຸກຄົນວ່າ ທົກອັນນີ້ມີດ້າຫ້າພເຈົ້າເຫັນໂຈໂຄການທີ່ມີໃຈເຈັບແຄ້ນ ຄົດອູ່ວ່າຈະໜ່າໂຈໂຄ

เสีย ข้าพเจ้าจะให้หนังสือออกไปถึงบิดาข้าพเจ้า ให้เร่งคิดอ่านกำจัดโจโฉเสียให้ได้

พระเจ้าเห็นเต็จตรัสว่า ซึ่งเจ้าจะให้หนังสือไปถึงยกอ้วนนั้น เราเกรงอยู่จะเหมือนเมื่อครั้งเราเขียนอักษรด้วยโลหิตให้ไปถึงตั้งสิน ตั้งสินทำการไม่มีมิດ โจโฉจับได้มาเสียกับพวกเพื่อนเป็นหลายคน ครั้งนี้เจ้าจะทำการเกลือกจะไม่ลับ เรากับเจ้าจะพาภันตามเสีย นางชกเซาจึงทูลว่า พระองค์กับข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ อุปมาเหมือนหนึ่งอยู่ในระหว่างหากหนาม หากความสบายนี้ได้มีเดชะบุญของพระองค์กับข้าพเจ้าก็จะคิดได้ตลอด ถ้ากรรมแล้วก็ตามเสียดี กว่าอยู่ ข้าพเจ้าเห็นบอกสุนัขันที่นั้นมีใจสัตย์ซื่อพอจะไว้ใจได้ จะให้ถือหนังสือไปให้ยกอ้วนผู้เป็นบิดาของชกเซาให้ช่วยคิดกำจัดโจโฉเสีย

พระเจ้าเห็นเต็หินชอบด้วย จึงให้หานอกสุนัขันที่เข้ามา แล้วทรงพระกันแสงตรัสรสเล่าเนื้อความให้ฟังว่า โจโฉทำการหมายบนช้างได้เป็นถึงวุยกง แล้วยังมีใจกำเริบ จะเลื่อนที่เป็นเจ้ายุคอ่อง หวังจะคิดชนกซิงเอาราชสมบัติของเรา ตัวเรากับนางชกเซาได้ความทุกข์ร้อนดังนอนอยู่ในระหว่างกองเพลิง มีได้เห็นผู้ใดที่จะช่วยร้อนได้ เห็นแต่ทำนผู้เดียวพอจะไว้ความลับได้ จะให้ถือหนังสือลอบไปให้ยกอ้วนผู้เป็นบิดาของชกเซาให้ช่วยคิดกำจัดโจโฉเสีย

บอกสุนได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้แล้วกราบทูลว่า ข้าพเจ้าได้อ่ายเย็นเป็นสุขมากก็ เพราะบุญของพระองค์ ข้าพเจ้าจะขอเอารชิตเป็นแคนแท่นพระคุณอาสาถือหนังสือไป เร่งทรงพระอักษรเดิด นางชกเซา ก็เขียนหนังสือตามเรื่องราบที่มีความทุกข์ แล้วเข้าเณรนิกส่งให้ บอกสุนรับหนังสือมาซ่อนไว้ในมายผุมแล้วถวายบังคมลา ก็ตรงไปบ้านยกอ้วน ถึงจังเอาหนังสือส่งให้ แล้วบอกเนื้อความทุกประการ

ยกอ้วนรับหนังสือมาอ่านดู รู้ว่าลายมือของชกเซาผู้บุตร บอกความทุกข์ทุกประการว่า เห็นแต่บิดาจะช่วยคิดอ่านการลับกำจัดโจโฉเสีย แผ่นเดินจึงจะเป็นสุขสืบไป ยกอ้วนแจ้งในหนังสือดังนั้นจึงว่า ทุกวันนี้โจโฉทำการใหญ่หลวง ทั้งทูตาก็คอยชับชาบรรวังเหตุผลก็มีมาก ซึ่งจะคิดการเบาแน้นเห็นจะไม่สำเร็จ แม้ให้หนังสือลับไปถึงเล่าปีกับชุนกวนให้ยกกองทัพมาทำการ

ข้างนอก ใจໂຄງจะยกอกไปต้านทาน แล้วเรางึงจัดผู้มีความคิดสัตย์ซื่อท่อ แผ่นดินนั้น ทำการเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองนั้นและการจงจะสำเร็จ บอกสุนเด่น ขอบด้วย ยกอ้วนจึงแต่งหนังสือสองฉบับซึ่งจะส่งไปให้เล่าปี่แลชนกวน แล้ว เรียนหนังสือบอกเรื่องราวฝากรไปถึงนางยกເษาให้ทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ฉบับหนึ่ง แล้วเข้าเฝันกงสุ่งให้

บอกสุนรับหนังสือมาซ่อนไว้ในนายผม แล้วลาจะเข้าไปในวัง ขณะนั้น ทฤษฎีใจโนและให้เข้าไปไว้ค่อยพังเหตุอยู่ในวัง ครั้นรู้ความดังนั้น ก็บอก ความแก่ใจโน ใจโนแจ้งดังนั้นก็พาหารรับไปค่อยสักดับบอกสุนอยู่ ณ ที่ประทุมวัง ครั้นเห็นบอกสุนเดินมา ใจโนจึงถามว่า ไปไหนมา บอกสุนจึงบอกว่า นางยกເษา ป่วยให้ข้าพเจ้าไปหาหมอ ใจโนจึงถามว่า ไหนหมอเล่า บอกสุนจึงแก้ว่า หมอจะตามมาต่อภัยหลัง ใจโนจึงว่าตัวนี้พิรุชอยู่ จึงให้หารถอดเสื้อบอกสุนดู ก็มีได้เห็นมีลักษณะลิ้งได จึงให้ปล่อยบอกสุนไป บอกสุนก็ลาเดินออกมาระมาณ สิบ瓦 พอลมพัดมหาทวยพลัดตกจากศีรษะ ใจโนเห็นดังนั้นก็มีความสงสัย จึงเรียกบอกสุนกลับมาดันดู ก็ไม่เห็นสิ่งใด ใจโนให้ปล่อยไป บอกสุนตกใจ ละใจโนแล้วเอามากว่าลีลง หมากนั้นเบี้ยวไป ด้วยความประหม่าจะรับไปให้พัน ใจโนเห็นดังนั้นก็เห็นผิด คิดว่าบอกสุนพิรุชอยู่จึงตกใจประหม่าฉะนี้ ก็เรียก กลับมาดันดู ก็ได้หนังสือในนายผมบอกสุน ใจโนจึงให้หารคุณเอาร้าไว้ แล้ว เอาหนังสือฉีกผนึกออกอ่านดู เป็นใจความว่า ข้าพเจ้ายกอ้วนซึ่งคิดจะ กำจัดใจโนเสียนั้น จะจะให้หนังสือไปเกลี้ยกล่อมเล่าปี่กับชุนกวนให้ยกกองทัพ มา ก่อน จึงจะทำได้ตลอด

ครั้นแจ้งในหนังสือดังนั้นก็โกรธ จึงพาหารกับบอกสุนมา ณ บ้านแล้ว ให้จำบอกสุนไว้ แล้วให้คุณทหารสารพันไปจับยกอ้วนกับครอบครัวพรรค พวกรรมาจ้าไว้ รับเอาทรัพย์สิ่งสินมาล้น แลหารได้หนังสือนางยกເษาให้ใจโน แล้วบอกว่า หนังสือนี้ได้ในตึกยกอ้วน ใจโนรับมาอ่านดูรู้แจ้งแล้วก็โกรธ จึงให้ หารไปจับแต่บรรดาญาติพี่น้องนางยกເษาจ้าไว้ ครั้นเวลารุ่งเช้าใจโนจึงให้เอ็กลี คุณทหารสารร้อยกิออาชุดคนมือเข้าไปจะเอาตราสำหรับที่นางยกເษา ขณะนั้น พระเจ้าเหี้ยนแต่เด็ดจวอกชุนนาง ทอดพระเนตรเห็นเอ็กลีคุณทหารเข้ามาดังนั้น

จึงตรัสกามว่า ท่านเข้ามานี้ด้วยเหตุสิ่งใด เอ็กลีจึงทูลว่า bury ก็ให้ข้าพเจ้ามาເօຫາ
ตราສໍາຫວັບທີ່ນາງຍກເຫາພຣະມເທສີ

พระเจ้าເຫັນເຕີໄດ້ພັງດັນນັ້ນກົດກາໃຈ ทรงພຣະດໍາຮົວກາຮ່າທີ່ຄິດນັ້ນຮູ້ສິ່ງ
ໂຈໂໂລແລ້ວຈຶ່ງເປັນເຫຼຸດັ່ງນີ້ ຍິ່ງມີຄວາມຖຸກ່າວີເປັນອັນມາກ ມີໄດ້ຕັດສປະກາກໄດ້ ເອັກລື
ກົດພາຫຫາກໄປສິ່ງທີ່ຂັ້ງໃນ ແລ້ວຮັບປະກາຄວ່າ ສາວໃຊ້ຜູ້ໄດ້ສິ່ງໄດ້ຮັກຫາຕາສໍາຫວັບທີ່
ນາງຍກເຫານັ້ນ ຈົງເຮັດສ່າງຕາມໄຫ້ເຮົາຕາມຄ້າຢູ່ກົ່າ ສາວໃຊ້ຜູ້ສໍາຫວັບຮັບຮັກຫາຕາກໄດ້
ພັງກົດໃຈກຳລັວ ຈຶ່ງເອາຕາມາສັງໄຫ້ເອັກລື ເອັກລືໄດ້ຕາກົດພາມາໄຫ້ໂຈໂໂລ

ຂດແນ້ນນາງຍກເຫາເຫັນຫຫາໂຈໂໂລ ມາເຮັກເອາຕາສໍາຫວັບທີ່ໄປດັນນັ້ນກົດ
ກາໃຈ ຈຶ່ງຄິດວ່າເນື້ອຄວາມສິ່ງໃຫ້ທັນສິວໄປສິ່ງນີ້ດັນນັ້ນ ໂຈໂໂລຮູ້ແລ້ວຈຶ່ງເປັນເຫຼຸດັ່ງນີ້ ອັນ
ໜີວິຫາຍອງເຮົາເຫັນຈະຕາຍເປັນມັນຄົງຄັ້ງນີ້ ແລ້ວນາງຈຶ່ງເຫັນໄປປ່ອນອູ່ໃນຕໍ່ຫັນກແໜ່ງ
ໜີ້ ຈຶ່ງສັ່ງໄຫ້ສຸກຸມແຈ້າງນອກ ທວັນຈະມີໄຫ້ຜູ້ໄດ້ເຫັນໄປກ່າວັນຕາຍໄດ້

ຝາຍໂຈໂໂລຈຶ່ງໄຫ້ຫົວທິມຄຸມຫຫາກທ້າຮ້ອຍເຫັນໄປຈັນນາງຍກເຫາ ຫົວທິມເມື່ອເຫັນ
ໄປສິ່ງຂ້າງໃນຈຶ່ງຄວາມສາວໃຊ້ທັງປວງວ່າ ນາງຍກເຫາອູ່ໃຫ້ ບຽດຫາຫຼິງຂ້າງໃນໄດ້ພັງ
ດັນນັ້ນກົດກາໃຈຈຶ່ງບອກວ່າ ນາງຍກເຫານີ້ໄປອູ່ແໜ່ງໄດ້ກົມ່ໄມ້ຮູ້ ຫົວທິມຄຸມຫຫາກທ້າຮ້ອຍ
ຄັນດູທຸກຕໍ່ານລົກມີໄດ້ພັບ ຄຽນໄປດູເຫັນຕໍ່ຫັນກຫລັງທັນນີ້ປິດປະຕູປະຫລາດອູ່
ກົ່າໃຫ້ຫຫາຄລ່ມເຫັນໄປ ຫົວທິມກົດເຫັນໄປຈຶ່ງເຫັນນາງຍກເຫາຊ່ອນອູ່ ກົ່າຈັບຈິກມາຍພຸມ
ລາກອອກຈາກຕໍ່ຫັນກ ນາງຍກເຫາກລັວຄວາມຕາຍຮັວງໄຫ້ອ້ອນວ່າ ທ່ານຈົງເອີ້ນດູ
ອຍ່າໄຫ້ສິ່ງແກ່ຄວາມຕາຍແລຍ ຫົວທິມຈຶ່ງວ່າເຮົາເປັນແຕ່ຄົນໃ້ ນາງຍກເຫາໄປອ້ອນວ່ານ
ບູ່ກົ່າ ແລ້ວກົດຈິກມາຍພຸມນາງຍກເຫາລາກອອກມາສິ່ງທີ່ຂ້າງໜ້າ

พระเจ้าເຫັນເຕີເຫັນດັນນັ້ນກົດພຣະທ້ຍ ແລ້ວເສົ້ດືຈລົງໄປກອດນາງຍກເຫາ
ໄວ້ ทรงພຣະກັນແສງຮ່າພັນໄປ ນາງຍກເຫາຮ້ອງໄຫ້ພລາງຫຼຸລວ່າ ອັນຫົວຫຼັກເຈົ້າຄັ້ງນີ້
ເຫັນຈະໄມ່ຮອດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າເຫັນຕໍ່ຈຶ່ງຕັດສວ່າ ທັນນັ້ນກົດພຣະເວຣກຣມຂອງເຮົາ ອຍ່າ
ວ່າແຕ່ຕົວເຈົ້າຈະສິ່ງສິ່ງຄວາມຕາຍແລຍ ອັນຫົວຫາຍເຮົານີ້ກົມ່ໄມ້ຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍຈະມາສິ່ງ
ເມື່ອໄດ ຫົວທິມເຫັນດັນນັ້ນກົດຮ້ອງທວາດວ່າ ບູ່ກົ່າໃຫ້ມາເອາຕ້ວນນາງຍກເຫາອອກໄປ
ເຫຼຸດໃຫ້ພຣະອົງຄະຫົວໜັງພຣະກັນແສງອູ່ໃຫ້ຂ້າດັ່ງນີ້ ໂກຫະມີມີອູ່ກັບຄົນໃ້ຫຼືວີ້ ແລ້ວ
ໃຫ້ຫຫາລາກເອາຕ້ວນນາງຍກເຫາອອກໄປ

ພຣະເຈົ້າເຫັນຕໍ່ເຫັນກົດຍິ່ງຫົວພຣະກັນແສງໄປເປັນອັນມາກ ພວເຫັນເອັກລືທີ່

ใจให้มาเอาตราสำหรับที่นางยกเขานั้นกลับเข้ามาเฝ้าอยู่ จึงตรัสว่า เอ็กลี บ้านเมืองแต่ก่อนมาเกิดเหตุชนนี้ ท่านยังพบรึ่งบังหรือ เอ็กลีมิได้ทูลประการใด พระเจ้าเหี้ยนเต็กิทรงพระกันแสงจนสลบไป เอ็กลีเห็นดังนั้นก็ให้ขันทีหั้งปวง เข้าแก่ไข แล้วเชิญเสด็จให้เข้าไปข้างใน

ฝ่ายชั้วทิมกีพานางยกเขามาให้ใจใจ ใจจึงว่า ตัวภูoothสำหรับอ่าน ปราบปรามเสี้ยนหนามให้รำบคานหั้งแผ่นดิน ตัวมีจึงค่อยมีความสุข มีมิรู้ คุณกลับทรยศคบคิดกับบิดามีจะทำร้ายกู ครั้นจะเอามีวันนานไปมีก็จะจาก เสีย จึงให้ทหารเอาตะบองต้านงยกเข้าถึงแก่ความตาย และให้ทหารเข้าไปจับ บุตรนางยกเข้าหั้งสองคน ซึ่งเกิดด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต้นนไปปล่าเสีย ครั้นเวลา กลางคืนใจใจจึงให้อาชวากอ้วนกับบอกลุ้น และครอบครัวพรรคพากยกอ้วน บรรดาญาติพี่น้องนางยกเขามาฆ่าเสียลื้น

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มายุเมืองกฎโตได้สิบเก้าปี (พ.ศ. ๗๕๗) พระองค์ทรงโคงถึงนางยกเข้า และพระเจ้าลูกเชือหั้งสองทุกเวลา มิได้ทรงเสวย เลย ใจใจแจ้งดังนั้นก็เข้าไปเฝ้าแล้วทูลว่า พระองค์อย่างทรงพระวิทกเลย อันตัว ข้าพเจ้านี้แต่แรกก็ทูลไว้ว่า จะช่วยทำบุญบำรุงแผ่นดิน ซึ่งผู้พิดนั้นก็ให้ทำตามโทษ ข้าพเจ้ามิได้คิดเป็นสองใจ คิดอยู่แต่ว่าจะทำบุญบำรุงพระองค์ไปโดยสุจริต ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงอยู่คนหนึ่ง เหลียวคลาดหั้งน้ำใจก็ดีสัตย์เชื่อ ข้าพเจ้าจะถวาย พระองค์ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นขัดมิได้ก็รับคำใจใจ

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มายุเมืองกฎโตได้ยี่สิบปี (พ.ศ. ๗๕๘) เป็น เทศกาลเดือนสามมาตรฐาน ใจใจจึงจัดแจงแต่งบุตรหญิงเข้าไปถวายพระเจ้า เหี้ยนเต้ และตั้งบุตรนั้นให้เป็นที่พระมเหสี ชุนนางหั้งปวงในพระเจ้าเหี้ยนเต้กลัว ใจโดยอยู่ลื้น จึงหาได้มีผู้ใดพิดทูลหัดทานประการได้ไม่ ใจใจก็ยิ่งมีใจกำเริบ ทำการหมายช้าต่างๆ

ครั้นอยู่มารวันหนึ่ง ใจใจให้ท้าที่ปรึกษาและทุนนางหั้งปวงมาปรึกษาว่า เราบำบูรุงทุกๆ ท้าที่ปรึกษาและทุนนางหั้งปวงมาปรึกษาว่า เราบำบูรุงทุกๆ ก็มีกำลังอยู่แล้ว บัดนี้เราจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน กับ เมืองกังตั่ง จะเห็นประการใด ก้าเชี่ยงจึงว่า ขอให้ไปหาตัวใจยินกับแยกหัวตุ้น กับบ้านปรึกษาราชการ เม้มเห็นได้ก็แล้วท่านจะยกกองทัพไป ใจใจเห็นชอบด้วย

ก็ให้ทหารรับไปหาตัวโจทย์กับแซหัวตุน ณ เมืองชงหยง

ฝ่ายโจทย์กับแซหัวตุนรู้ว่ารับเข้าไปเมืองญี่ปุ่น แต่โจทย์ก็เข้ามาถึงเมืองหลวงก่อน ขณะนั้นโจโฉเสพย์สุรามานอนอยู่ข้างใน พ่อโจทย์จะเข้ามาหาโจโฉ เคากุนน์ถือทวนรักษาอยู่ที่ข้างหน้า ครั้นเห็นโจทย์เข้ามา เคากุจึงห้ามว่า ห้ามอย่าเพื่อเข้าไป โจทย์ได้ฟังดังนั้นก็กราชจึงว่า ตัวกูเป็นลูกหลานว่านเครือของมหาอุปราช ตัวเป็นเต็ทหาร เหตุใดจึงมาล่วงว่าห้ามกูจะนี้ เคากุจึงตอบว่า ห้ามเป็นลูกหลานวุฒิ ก็จริง แต่ดูยังก็ให้ห้ามไปรักษาเมือง ตัวเราเป็นเต็ทหารรักษาวุฒิ ก็อย่ากลัวอยู่ข้างใน ห้ามมาทางไกลจะละให้เข้าไปนั้นยังไม่ได้ โจทย์เห็นชอบด้วย ก็ถอยออกจากอยู่ภายนอก

ขณะเมื่อโจทย์กับเคากุเดียงกันนั้น โจโฉยังหาหลบไม่ ได้ยินเคากุกล่าวนั้นชอบตามขนบธรรมเนียม ก็สรรสเริญเคากุว่ามีความสัตย์ซื่อ ครั้นแซหัวตุนมาถึง โจทย์กับแซหัวตุนก็พาภันเข้าไปค่านับโจโฉ โจโฉมีความยินดี จึงปรึกษาด้วยโจทย์แล้วหัวตุนว่า เราคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั่งกับเมืองเสฉวน ห้านจะเห็นเป็นประการใด

แซหัวตุนจึงว่า เมืองกังตั่งนั้นขอให้ด้วยก่อน เมืองชันตั่งนั้นเหมือนหนึ่งต้นทางเมืองเสฉวน ขอให้ห้านยกกองทัพไปตีเอาเมืองชันตั่งให้ได้แล้ว จึงยกไปตีเมืองเสฉวนก็จะได้โดยง่าย อันการข้างเมืองกังตั่งนั้นจึงค่อยคิดต่อไป โจโฉเห็นชอบด้วย ก็ให้กำเกณฑ์หัวเหล็กหัวเหล็กเป็นอันมาก และให้แซหัวอี้ยน กับเตียวคันเป็นกองหน้า โจโฉเป็นกองหลัง ให้โจทย์กับแซหัวตุนเป็นกองหลังให้คุมเสบียง ครั้นได้ฤกษ์ก็ยกกองทัพออกจากเมืองญี่ปุ่น จะยกไปตีเมืองชันตั่ง

ฝ่ายม้าใช้ครั้นรู้ว่ารับไปปะอุกแก่เตียวพ่อ เตียวพ่อแจ้งดังนั้นกับปรึกษา กับเตียวโดยว่า โจโฉยกกองทัพมาครั้นนี้ เราจะคิดป้องกันประการใด เตียวโดย จึงว่า อันเมืองชันตั่งนี้ก็เป็นที่คับขันอยู่แต่ต้นเองเปงกวน ถ้าเสียตั่งนั้นแล้ว เมืองชันตั่งก็จะเสียด้วย และหน้าตั่งเองเปงกวนนั้นมีเนินเข้าข้างหนึ่งป่าข้างหนึ่ง ขอให้แต่งทหารเป็นสองกองไปตั้งค่ายมั่นไว้ค่อยต้านทานกองทัพโจโฉจึงจะได้ ตัวห้านจงรักษาเมืองไว้ให้มั่นคง

ฝ่ายเตียวพ่อเห็นชอบด้วย จึงให้เตียวโอยกับเอียวเหียม เอียวหง คุ่มหารเป็นอันมาก ให้ยกกองทัพไปตั้งค่ายรักษาด่านเองเปงกวน เตียวโอย เอียวเหียม เอียวหงคุ่มหารยกไปถึงด่าน เตียวโอยกืออยู่รักษาด่าน เอียวเหียม เอียวหงกุ่มหารออกไปทางไกลประมาณหนึ่งร้อยเส้น ให้ตั้งค่ายรายกันไปสอง ข้างทางข้างละห้าร้อยค่าย แล้วตรวจตราแหล่งท่ารป่องกันรักษาด่านและค่าย ไว้เป็นมั่นคง

ฝ่ายแซหัวอียนกับเตียวคับ ซึ่งเป็นกองหน้านั้น ครั้นยามมาใกล้รัฐว่า ทหารเตียวพ่อออกมาตั้งอยู่หน้าด่าน จึงหยุดทหารให้ตั้งค่ายอยู่ทางไกลกัน ประมาณร้อยห้าสิบเส้น ในเวลาค่ำวันนั้น ทหารแซหัวอียน เตียวคับเห็นอยู่นัก พากหยุดประมาณไปมีได้ตรวจตรา กัน ครั้นเวลาประมาณเชยเอียวเหียม เอียวหงรู้ ว่าทัพโจโฉยกมาตั้งอยู่ดังนั้น ก็บร์กษากันว่า ทัพหน้าโจโฉพึ่งมาถึง ทหารทั้งปวง ก็จะเมื่อยเหนื่อยพากประมาณอนหลับไป จำเราะยกไปปล้นค่ายเห็นจะได้โดย ง่าย แล้วก็จัดแจงทหารยกไปล้อมจุดเพลิงเผาค่ายแซหัวอียน เตียวคับ ขึ้น แล้วก็โจรตีตะลุมบนเข้าไป放火 ทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับ แซหัวอียนและทหารทั้งนั้นไม่ทันรู้ตัวก็เสียที่แทกหนึ่งกลับไปบอกเนื้อความแก่ โจโฉทุกประการ

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ตัวก็ได้ทำศึกมาด้วยเราเป็นช้านานย่อมรู้ อยู่ว่าพึ่งยกไปถึง ทหารทั้งปวงเห็นด้วยเมื่อยล้า ก็ให้กำชับตรวจตราป่องกัน นี่ตัวจะเมิดมิได้ระวังเหตุการณ์ ให้เสียที่แก่ชาติกดังนี้โทษใหญ่ในญี่หลุนนัก แล้ว สั่งให้อาตัวแซหัวอียนกับเตียวคับไปฆ่าเสีย ที่บร์กษาและทหารทั้งปวงค่านับ ขอไว้ โจโฉก็ยกโทษให้ แล้วยกกองทัพรีบไป ทางซึ่งดำเนินไปนั้นเป็นชอกหัวย เนินเขาป่าซูหแกล้วหารเดินขัดสนนัก โจโฉจึงว่าเราไม่รู้เลยว่าทางกันควรตั้งนี้ แม้รู้ก็หายกกองทัพมาไม่ แล้วก็เกรงซ้ำคิดจะอาหารมาซุ่มไว้ เคทู ซิหลงจึง ค่อยกระซิบว่า ุยกันอย่าเจรจาดังนี้ ถ้าหากทหารทั้งปวงรู้จะเสียใจ โจโฉเห็นชอบ ด้วย ครั้นมาถึงค่ายเก่าที่เตียวคับกับแซหัวอียนตั้งไว้เพลิงใหม่เสียล้วน โจโฉ จึงให้ตั้งค่ายลงใหม่ แล้วกำชับนายทหารเอกโหให้ระวังตรวจตราทหารทั้งปวง ให้นั่งยามตามเพลิงรักษาไว้จังมั่นคง

ครั้นเวลารุ่งเข้า โจโฉจึงซื้ม้าพาเคทู ชิหลงออกจากค่าย ไปถึงเข้าแห่งหนึ่งจึงขึ้นดูบนเนินเขา เห็นข้าศึกตั้งอยู่หน้าด่านมั่นคงนัก ซึ่งทางที่จะเข้ารบพุ่งนั้นก็ชัดสนเห็นจะไม่ได้ที่ ว่ายังมีทันขาดคำลง พอดียินเสียงประทัดแลบทหารให้ร้องก้องสนนี้กระหนาเข้ามาทั้งสองข้างทาง โจโฉตกใจจึงว่า เราจะรบพุ่งประการใด เคทูจึงว่า ทำนอย่างวิกลเปย แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวจะขออาสารบด้านหนาน มีให้เป็นอันตรายถึงท่าน แล้วว่าแก่ชิหลงให้เร่งพวยกงกลับไปค่ายเดิมขณะนั้นเอียวเทียม เอียวหงขับม้าพาทหารเข้ามาทั้งสองข้างทาง เคทูก็ขึ้nm้าร้ากว่าเข้ารบเป็นสามารถ เอียวเทียม เอียวหงท่านกำลังมีได้ กิชกม้าพาทหารถอยไป

ฝ่ายเตียวคับกับแซหัวอี้ยนได้ยินเสียงให้ร้องอ้ออึ้ง จึงพาทหารตามไปหัวงจะช่วยโจโฉ ครั้นมาถึงปากทางเห็นชิหลงพาโจโฉข้ามเนินเขามากวิ่งเข้าไปรับด้วยความยินดี และเคทูนั้นก็ตามมาหัน โจโฉจึงพาทหารทั้งปวงกลับมายังค่าย ตั้งมั่นอยู่ที่นั้นห้าสิบวัน แล้วโจโฉจึงแกลังว่า เรายกกองทัพมาครั้งนี้ทหารได้ความลำบากนัก เห็นจะเอาเมืองยังดี จำจะยกกลับไปดีกว่า กางเชียงจึงว่า ท่านยกกองทัพมาครั้งนี้ยังหาได้รับพุ่งเดียวขึ้นกับข้าศึกไม่ ได้รุนแต่ประป้ายกัน ยังมีทันที่จะเห็นผีมือทหารเมืองยังดี เหตุใดทำนจะยกกองทัพกลับคืนเมือง

โจโฉจึงค่อยกรซินบอกว่า เราเห็นทหารเมืองยังดีองมาตั้งค่ายมั่นคงอยู่มีได้ประมาณ เรายังจะยกกองทัพกลับไปนั้น หัวงจะให้กิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ไปถึงข้าศึกจะได้คิดประมาณลง เราจึงแต่งทหารให้ยกอ้อมไปตีด่านของปงกวน ก็จะได้โดยง่าย กางเชียงได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่า ความคิดทำนนี้สมอเหงดา

โจโฉจึงว่าแก่เตียวคับ แซหัวอี้ยนว่า โทษตัวผิดอยู่ครั้งหนึ่งแล้วครั้งนี้เราจะให้ไปทำการแก้ตัว แม่ไม่ได้ราชการก็จะให้กล่าวเสีย เตียวคับกับแซหัวอี้ยนก็รับว่า ท่านจะใช้สิ่งใดข้าพเจ้าจะขออาสาให้ได้ราชการ โจโฉจึงว่า ท่านทั้งสองจะคุมทหารแยกกันอ้อมทางเข้าไปโจรตีอาหลังด่านของปงกวน ตัวเราจะยกเข้าตีหน้าด่าน เตียวคับ แซหัวอี้ยนก็รับคำแล้วออกมายัดแจงทหารพร้อมไว้

ฝ่ายเอียวหงจงปรึกษาเอียวเหียมว่า บัดนี้เราได้ยินกิตติศัพท์ว่า โจโฉจะยกกองทัพกลับไป เราจะคุณทหารตามไปโจมตีเขา เห็นจะแตกระส่า-ระสายเป็นมั่นคง เอียวเหียมจึงตอบว่า ท่านจะคิดกำเริบดังนี้ไม่ได้ ด้วยโจโฉ ช้านาญในกลศิก มักล่อลงเท็จเป็นจริง จริงเป็นแท้ ซึ่งจะฟังเราเป็นแน่นหน้า ไม่เห็นด้วย เอียวหงไม่ฟังจึงจัดแหงทหารทั้งห้าร้อยค่าย ให้อบูรักษាក่ายนั้น แต่คนป่วยคนไข้ แล้วก็ยกไปเวลาสามยามเช้า ขณะนั้นหมอกลงหนักมากได้เห็น หนทาง เอียวหงคิดเกรงกีทุกทหารตั้งมั่นอยู่กลางทาง

ฝ่ายแซหัวอุยยกอ้อมมาในเวลานั้นหมอกลงนัก ได้ยินเสียงทหาร แลม้ากีคิดว่าทหารเมืองชันตั่งมาชุมอยู่ ก็รีบยกล่วงเข้าไปจะให้พ้น แลกองทัพ แซหัวอุยนั้นไม่ได้ไปทางด้าน ลงทางไปพานค่ายเอียวหงเข้า หมอกนั้นก็คลาย ฝ่ายทหารเอียวหงซึ่งรักษาค่ายนั้น คิดว่าเอียวหงกลับมาก็เปิดประตูรับ แซหัวอุยนี่คุณทหารเข้าไปเที่ยวดูทั้งห้าร้อยค่าย เห็นทหารรักษาอยู่นั้นน้อยกว่า คนป่วยใช้ แซหัวอุยจึงจุดเพลิงเผาค่ายขึ้น ทหารซึ่งรักษาหนึ่นไปได้บ้างตาย ด้วยอาวุธบัง แต่คนป่วยใช้นั้นตายด้วยเพลิงลื้น

ฝ่ายเอียวเหียมเห็นแสงเพลิงไหม้ชั้นดังนั้น ก็คุณทหารยกไป ช่วย แซหัวอุยเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้ารบด้วยเอียวเหียมได้ท้าเพลิง เอียวเหียม ท่านกำลังแซหัวอุยไม่ได้ ก็ขับม้าพาทหารถอยเข้าค่าย พอเห็นเตียวคับ คุณทหารอยู่ในค่ายเป็นอันมาก เอียวเหียมก็พาทหารหนึ่นไปทางเมืองลำเต่ง

ฝ่ายเอียวหงเห็นแสงเพลิงหน้าค่ายไหม้ชั้นดังนั้น ก็คิดว่าดีร้ายทหาร โจโฉยกไปเผาค่ายเสีย ครั้นจะถอยกลับมาก็เกรงว่าโจโฉจะติดตามแต่เรวนอยู่ พอทหารโจโฉตีกระหนบเข้ามาสามด้าน เอียวหงจวนตัวกีทึ้งทหารเสีย ขับม้า ลัดทางหนึ่นไปแต่ผู้เดียว พนเตียวคับกีสู้รบกันเป็นสามารถ เตียวคับเอาหัวแหง ถูกเอียวหงตกม้าตาย ขณะนั้นทหารเอียวหงซึ่งแตกหนemia จึงเอามือความ ทั้งปวงออกแก่เตียวโดยทุกประการ เตียวโดยแจ้งดังนั้นก็ตกใจทิ้งด่านเสีย พาทหารหนึ่งจะกลับไปเมืองชันตั่ง

ฝ่ายโจโฉยกทัพล่วงเข้าไปในด่านแองเปงกวน เตียวโดยเมื่อกลับมาหนั้น พนเอียวเหียม จึงพาภันเข้าไปในเมือง แล้วเตียวโดยบอกเตียวพ่อว่า เสียค่าย

หน้าด่านทั้งซ้ายขวาันเพราะເອຍວහງ ເວິວເຫີມປະມາທ ຂ້າພເຈົ້າເກີນຄືກ
ເກລືອກໍາລັງ ຈຶ່ງລະດ່ານແສີເຂົ້າມາແຈ້ງເນື້ອຄວາມແກ່ທ່ານ

ເຕີວິພ່ອໄດ້ພັ້ງດັ່ງນັ້ນກີໂກຮ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເວົາຕ້າວເອີວເຫີມໄປໜ່າເສີຍ
ເອີວເຫີມຈຶ່ງວ່າ ໂທຂ້າພເຈົ້າຜິດກີຈົງອູ່ແຕ່ວ່ານ້ອຍ ເດີມເອີວຫງຈະຍກໄປໂຈມຕີ
ໂຈໂຄ ຂ້າພເຈົ້າທ້າມເອີວຫງກີໄໝພັ້ງ ຂື້ນຍກໄປຈົນຂ້າຄືກລ່ວງເຂົ້າມາເພາຍເສີຍ
ຂ້າພເຈົ້າເກີນແສງເພັ້ນຈຶ່ງຄຸມທຫරໄປໜ່າຍ ຄວັນຄວຍມາທຫරໂຈໂລຍກເຂົ້າສົງເວົາຄ່າຍ
ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ ອັນໂທຂ້າພເຈົ້າຜິດນັ້ນ ຈະຂອ້ວຍໃຈວ່າກໍາຮ່າງກໍາກັນ ຄ້າຍກໄປ
ເສີຍທີກລັບມາອົກຈຶ່ງໃຫ້ໜ່າເສີຍ ເຕີວິພ່ອໄຫ້ດໂທໄວ້ ແລ້ວເກົ່າທ່ານສອງໜີ່ນໃຫ້
ເອີວເຫີມຍກໄປຕົກອງທັພໂຈໂຄສົງເວົາດ່ານຄົນ ເວີວເຫີມຄຸມທຫරສອງໜີ່ນຍກ
ໄປພັນເມືອງລ່າເຕັ້ງແລ້ວ ກີ່ໃຫ້ຕ່າຍມັນອູ່

ຝາຍໂຈໂຄໃຫ້ແຫ້ວເຂີນຄຸມທຫරສອງພັນເປັນກອງໜ້າ ຍາຈາກດ່ານລ່ວງ
ເຂົ້າໄປກ່ອນ ຂັນນັ້ນມ້າໃຊ້ສົບຂ່າວກລັບມານອກແຫ້ວເຂີນວ່າ ບັດນີ້ເວີວເຫີມ
ຍົກກອງທັພມາຕັ້ງຄ່າຍອູ່ແດນເມືອງລ່າເຕັ້ງ ແຫ້ວເຂີນແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີໃຫ້ຕັ້ງຄ່າຍລົງ
ເວີວເຫີມຮູ້ວ່າແຫ້ວເຂີນຍົກກອງທັພລ່ວງເຂົ້າມາຕັ້ງຄ່າຍອູ່ດັ່ງນັ້ນ ກີໃຫ້ເຊີຍກີ
ຄຸມທຫරອອກໄປປົນແຫ້ວເຂີນ ແຫ້ວເຂີນເກີນກີຄຸມທຫරອອກມາໜ້າຄ່າຍ ແລ້ວ
ຂັ້ນມ້າເຂົ້າຮັບກັນເຊີຍກີໄດ້ສາມເພັ່ນ ແຫ້ວເຂີນເອງວ້າພັນຖຸກເຊີຍກີຕົວຫາດອອກ
ສອງທ່ອນ

ເວີວເຫີມເກີນເຊີຍກີຕາຍກີໂກຮ ຈຶ່ງຂັ້ນມ້າອອກນົບກັບແຫ້ວເຂີນໄດ້
ສາມສົບເພັ່ນ ຍັງມີໄດ້ແພັ້ນະກັນ ແຫ້ວເຂີນທຳສັກມ້າຄວຍໜີ້ ເວີວເຫີມມີໄດ້ຮູ້
ກລືກສົກກີຂັ້ນມ້າໄລ່ຕາມໄປ ແຫ້ວເຂີນສັກມ້າກລັບມາພັນຖຸກເວີວເຫີມທັກມ້າຕາຍ
ແລກທາຮທັ້ງປົງກີແຕກຕື່ນໄປທຸກຕໍ່ານລ

ຝາຍໂຈໂຄຮັ້ນມ້າໃຊ້ມານອກວ່າແຫ້ວເຂີນມີຜົຍຮະແລ້ວ ມີຄວາມຍິນດີ
ຈຶ່ງຍົກທັພລວງລ່ວງເຂົ້າໄປຕັ້ງຄ່າຍອູ່ໄກລີເມືອງຂັ້ນຕົ່ງ ເຕີວິພ່ອແຈ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງປົກຈາ
ທຫරທັ້ງປົງວ່າ ເວີວເຫີມກີຖືກແກ່ຄວາມຕາຍແລ້ວ ບັດນີ້ໂຈໂຄກີຍກລ່ວງເຂົ້າມາໄກລີ
ເມືອງເຮົາ ທ່ານທັ້ງປົງຈະຄືດປະກາດໄດ້ ເຍື່ມເກາຈຶ່ງວ່າ ມ້າເຊີຍເວົາໃຈອາກຫາກທ່ານ
ນັ້ນ ບັນເທັກປ່ວຍອູ່ໄປຕ້າວຍໄນ້ໄດ້ ແລ້ບັນເທັກນັ້ນມີຜົມອົກລ້າຫາຽນແລ້ນ້າໃຈກີສ່ອສັຫຍ
ຂ້າພເຈົ້າໄດ້ຍືນສຣຣສຣຢູ່ຄຸນທ່ານອູ່ວ່າ ຄຽງມ້າເຊີຍຫີ້ໂຈໂຄມາພຶ້ງທ່ານອູ່ນີ້

บังเต็กก็พลอยได้เป็นสุขด้วย คิดจะแทนคุณท่านมีได้awayปาก ขอให้ท่านหาตัวบังเต็กมา ให้ยกกองทัพออกไปเห็นจะต้านทานทหารโจโฉได้

เตียวพ่อได้ฟังมีความยินดี จึงให้หาตัวบังเต็กมาปูนบำเหน็จเป็นอันมากแล้วว่า เราจะให้ท่านออกไปรบกับทหารโจโฉจะได้หรือไม่ บังเต็กจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอสนองคุณท่านกว่าจะลืมชีวิต เตียวพ่อ ก็จัดแหงทหารให้มีมีนหนึ่งบังเต็กก็ลาเตียวพ่อออกไปตั้งค่ายมั่นไว้ บังเต็กจึงซื้ม้าพาหารไปถึงหน้าค่ายโจโฉ แล้วร้องห้ามายโจโฉเป็นข้อหมายชา โจโฉได้ยินดังนั้นก็ถามทหารว่า ทหารเตียวพ่อคนนี้ชื่อใด ทหารที่รู้จักจึงบอกว่าชื่อบังเต็ก

โจโฉแจ้งดังนั้นก็รำลึกขึ้นได้ว่า บังเต็กคนนี้มีฝีมือกล้าแข็ง เป็นทหารม้าเฉียบครั้งรบกับเรา ณ ตำบลแม่น้ำอุยโน ซึ่งมาอยู่กับเตียวพ่อนี้ด้วยความจำใจ เพราะม้าเฉียวหนนีป่วยกับเลรี ณ เมืองเสฉวน เราจะคิดอ่านเอาตัวบังเต็กมาไว้ด้วยให้ได้ แล้วสั่งทหารทั้งปวงว่า บังเต็กคนนี้มีกำลังแล้วมีอิทธิพลเป็นอันมาก แม้ท่านจะออกไปรบ ถึงมาตรว่าบังเต็กจะเสียที ก็อย่าให้ถึงแก่ความตาย จงประหัยด้วยหุ่งแต่พอให้บังเต็กถอยกำลังลง เราจะคิดอุบายนเอารับบังเต็กมาให้ได้

เตียวคับรับคำแล้วขับม้าออกไปรบด้วยบังเต็กได้ห้าเพลง เตียวคับก็ถอยหนีเข้าค่าย แซหัวเอี่ยนก็ขับม้าเข้ารบด้วยบังเต็กได้เจ็ดเพลง แล้วแซหัวเอี่ยนก็ถอยคืนเข้ามา ซิหลงขับม้ารำหัวนออกต่อสู้กับบังเต็กถึงสิบเพลง ซิหลงก็ถอยเข้าค่าย เคากูก็ขับม้ารำหัวอกรบกับบังเต็กได้ห้าสิบเพลง เคากูก็ขับม้ากลับมา บังเต็กได้ชัยชนะแก่ทหารโจโฉทั้งสี่คนแล้ว ก็พาหารกลับมาค่าย

ฝ่ายนายทหารโจโฉทั้งสี่คน จึงสรรสบริญว่า บังเต็กนั้นชำนาญในการสังเวยนัก โจโฉมีความยินดี จึงปรึกษาหัวจะดูความคิดทหารทั้งปวงว่า ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะได้ตัวบังเต็กมาอยู่กับเรา ก้าเซี่ยงจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าเตียวพ่อนั้นมีที่ปรึกษานคนหนึ่งชื่อเอียวสง อันเอียวสงนั้นเป็นคนโลภ เห็นแต่จะได้สิ่งของไว้เป็นประโยชน์แก่ตัว ให้ท่านจัดแหงเงินทองลิ่งของให้นำเข้าไปให้แก่เอียวสง ให้เอียวสงคิดบุญเตียวพ่อว่า บังเต็กนั้นไม่เป็นใจรบพุ่ง คิดจะเอาใจออกหากเตียวพ่อ เตียวพ่อ ก็จะมีใจสังสัยบังเต็ก ท่านจึงคิดอ่านต่อไป ก็จะได้ตัวบังเต็กโดยง่าย

ใจในสิ่งว่า ท่านคิดนึกชอบอยู่ แต่จะให้ผู้ใดนำสิ่งของเข้าไปให้อีกวาง ในเมืองยังตั้ง กាជึ่งจึงว่า เวลาพรุ่งนี้บังเต็กอภิการบ ท่านจะทำทึ้งค่ายเสีย แต่กหนีไป บังเต็กก็จะเข้าอยู่ในค่ายนี้ ท่านจะจัดทหารชึ้นรู้พูดจา จงให้อา ทองคำแลเงินแผ่นเป็นแผ่น ให้ทหารนั้นซ่อนไว้ในเมือเสือแล้วสั่งว่า ถ้าทหาร บังเต็กแต่กลับเข้าเมือง ก็ให้ปลอมเข้าไปด้วย จะได้ว่ากล่าวแลอาสิ่งของนั้น ให้แก่อีกวาง ครั้นเวลาค่ำท่านเจ็บคุมทหารเข้าไปปล้นค่าย บังเต็กก็จะแตกหนี เข้าเมือง ใจในเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารชึ้นมีสติปัญญามาทำตามคากาเชียง แล้วให้ชิหลงกับเคาทูเป็นกองล่อ ให้เตียวคับกับแซหัวอี้ยนคุมทหารไปชุมอยู่ ส่องข้างทาง นายทหารลีคันก์ทำตามคำใจในสั่ง

ฝ่ายบังเต็กเห็นเคาทูกับชิหลงยกมา ก็คุมทหารเข้ารบกับเคาทู ชิหลง เป็นสามารถ ชิหลง เคาทูก็ทำถอยหนีไปไม่ได้เข้าค่าย บังเต็กก็คุมทหารโจรตีเข้าไปลึงประดุจค่ายใจใน ใจในก็พาทหารถอยหนีออกจากค่าย บังเต็กพาทหารเข้าไป ในค่าย ได้เครื่องศัตรuator และเสบียงอาหารเป็นอันมาก บังเต็กมีใจกำเริบให้ แต่งตั้งเตรียมไว้ ครั้นเวลากลางคืนก็ชวนทหารหั้งปวงเสพย์สุราอ้ออิงอยู่ในค่าย

ฝ่ายชิหลง เคาทูคุมทหารเข้าข้างทิศเหนือ แซหัวอี้ยนคุมทหารเข้าข้าง ทิศตะวันออก เตียวคับคุมทหารเข้าข้างทิศตะวันตก เป็นสามด้าน แต่ทิศใต้ยัง เปิดไว้ ด้วยเป็นทางจะไปเมืองยังตั้ง ครั้นได้สำคัญเสียงประทัดก็จุดเพลิงเผา ค่ายขึ้นหั้งสามด้าน แล้วขับทหารเข้าโจรตี

ฝ่ายบังเต็กต้านทานไม่ได้ ก็พาทหารหนีไปข้างทิศใต้เข้าในเมืองยังตั้ง และทหารใจในซึ่งแต่งไปถอยอยู่นั้น ก็ปลอมเข้าไปในเมืองยังตั้งด้วย จึงไปหา อีกวางอาเงินทองให้ แล้วกอนเนื้อความว่า บัดนี้ใจในผู้เป็นวุยกงรู้ช่าว่าว่าท่าน มีสติปัญญา เป็นที่ชอบอัชณาสัยกับเตียวพ่อ ให้ท่านช่วยคิดอ่านยุยงให้ เตียวพ่อมีความสงบสัยบังเต็ก และไม่ตรีท่านกับวุยกงจะได้มีต่อ กันสืบไป

อีกวางเห็นเงินทองก็มีความยินดีด้วยโลภ จึงสั่งทหารผู้นั้นว่า ท่านจะ ไปบอกใจในเด็ด การสิ่งนือย่าได้ไว้ตกเลย เราจะคิดอ่านว่ากล่าวกับเตียวพ่อ ทหารก็กลับอภิการอกใจในทุกประการ ใจในแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี

ฝ่ายอีกวางจึงเข้าไปยุเตียวพ่อว่า บังเต็กนั้นออกไปตีได้ค่ายใจในได้

ทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก ครั้นจะอยู่รับพุ่งกับใจต่อไป กลัวท่านจะรู้ว่าได้ทรัพย์สิ่งของไว้ บังเต็กแกลังทำทึ้งค่ายเสียแตกหนึ่ม หวังจะเอาทรัพย์สิ่งสิน เป็นอาณาประโภชน์ของตัว

ขณะนั้นพอบังเต็กเข้าไปหาเตียวพ่อ แล้วอกเนื้อความตามซึ่งแต่กมา เตียวพ่อได้ฟังแล้วพิเคราะห์ดูเห็นสมกับคำอุยง ก็มีความโกรธเป็นอันมาก สั่งทหารให้อาตัวบังเต็กไปฆ่าเสีย ผู้ยกหัวจึงขอโทษไว้ เตียวพ่อจึงว่ากับบังเต็ก ว่า เราจะยกโทษคุณนี้ให้เงยมหากาไว้ครั้งหนึ่ง แม้พรุ่งนี้ตัวคุณทหารออกไปรบ ไม่มีชัยชนะแก้เข้าศึกเข้ามา ก็จะให้ตัดศีรษะเสีย บังเต็กมีความน้อยใจ จำเป็นรับคำเตียวพ่อแล้วก็ลาออกจากจัตุหารเตรียมไว้

ฝ่ายโจโฉครั้นเวลากลางคืน ก็ให้เตียวคับกับแซหัวเฉียน คุณทหารไปชุมอยู่ข้างเดินเข้าห้องสองข้าง แล้วให้ทหารชื่นไปชุดหลุม เอาดินเกลี่ยปากหลุม ไว้บนเนินเขา ครั้นเวลาจะใกล้รุ่งก็จัดแจงทหารให้ยกเข้าท่าลายกำแพงเมือง แต่ตัวโจโฉกับทหารประมาณสิบสิบห้าคนขึ้นไปอยู่บนเนินเขาซึ่งชุดหลุมไว้นั้น

ฝ่ายบังเต็กกับคุณทหารเปิดประตูเมือง ยกออกโจรตีหารโจโฉ เค้าหูเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้ารบกับบังเต็กเป็นสามารถ แล้วทำถอยหนี บังเต็กเห็นได้ที ก็ขับม้าไล่ไปถึงเนินเขา

ฝ่ายโจโฉอยู่บนเขาเห็นบังเต็กซักม้าไล่เค้าหูมา จึงร้องว่าลงไปแก่ บังเต็กว่า อันเมืองยังตั้งนั้นเหมือนอยู่ในเมืองมือเรา เตียวพ่อนั้นเหมือนลูกไก่ เราจะหักเข้าตีเอามีอง ตัวบังเต็กก็จะพลอยตายเสียด้วย จงเร่งคิดอ่วนเข้า มานบนอบเราโดยดีจะได้พ้นความตาย

บังเต็กได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ถ้าแม้นเราจะจับทหารได้ลักษร้อยคน เอาไปให้เตียวพ่อ ก็ไม่เท่าจับโจโฉได้ เราจะชื่นไปจับเอาตัวโจโฉเข้าไปให้แก่เตียวพ่อ ก็จะมีความชอบเป็นอันมาก คิดแล้วบังเต็กมีได้รู้กลอุบายน ก็ขับม้าขึ้นไปบนเนิน เขา พอดียินเสียงประทัดม้านั้นถล่มหลุม บังเต็กตกม้าลง เหล่าทหารโจโฉก็เข้า กล้มรุมกันจับบังเต็กมัดมาให้โจโฉ

โจโฉเห็นดังนั้น ก็แกลังห้ามทหารอย่าให้ทำรุนแรงไป โจโฉก็ลงจาก ม้าเข้าไปแก้มดับบังเต็กเสียแล้วถามว่า ตัวท่านจะยอมอยู่ด้วยเราหรือ เราจะไว-

ชีวิต บังเต็กจึงคิดว่า น้ำใจโจนี้ห้ามยาหามได้ อันเดียวฟ่อนนั้นเป็นคนเบาความคิด มิได้พิเคราะห์ตามผิดแล้วชอบ ควรเราจะอยู่ด้วยโจนี้จะมีความสุขสืบไป แล้วว่าตัวข้าพเจ้าเป็นข้าศึก ท่านจับได้ไม่ผิดเสียนั้นคุณหาที่สุดมิได้ข้าพเจ้าขออยู่ทำราชการส่วนคุณท่านไปกว่าจะลื้นชีวิต

โจน์ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้จัดม้ามาให้บังเต็กซึ่ตัวหนึ่งแล้ว ก็พาภันกลับมา ณ ค่าย จึงให้แต่งโடะเลี้ยงบังเต็กแล้ว ให้เงินทองแก่นั้งเต็ก เป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเช้า โจน์จึงให้ทหารอาบันไดหกและของเข้าไปพาดกำแพงเมือง ทหารบนหน้าที่ซึ่งเทินก็ยิงเกาหันท์ทึ้งก้อนคลาลงมาถูกทหารโจน์ป่วยเจ็บตายเป็นอันมาก เหล่าทหารโจน์ก็เอาดินประสิวสุพรรณถันห่อล้มชวนฝ่ากడ จุดทึ้งเข้าไปใหม่เรือนอาณาประหารราชฎรขึ้น ชาวเมืองทั้งปวงช่วยกันดับได้

เตียวพ่อรู้ว่าบังเต็กไปเข้าด้วยโจน์จริงปรึกษา กับทหารทั้งปวงว่า บังเต็ก เอาใจออกหากเราไปเข้าด้วยโจน์แล้ว บัดนี้โจน์ก็ยกกองทัพมาถึงเชิงกำแพงแล้ว ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด เตียวโดยจึงว่า อันจะป้องกันไว้นั้นเห็นจะไม่ได้ ขอให้เผาเมืองเสีย อย่าให้โจน์ได้ทรัพย์สิ่งของแลสนบียง ท่านจึงพาครอบครัวและทหารหนีไปอยู่เมืองป่าตั่ง เอียวสังจึงว่า อันจะทำตามคำเตียวโดยนั้นไม่ควร ถึงมาตราว่าจะไปอยู่เมืองป่าตั่งก็ไม่พันโจน์ ขอทำนองอกไปบนหนองโจน์โดยดีก็จะพ้นภัย

เตียวพ่อได้ฟังเตียวโดยกับเอียวสังว่า ก็ยังคิดสองสัยอยู่ไม่รู้ที่จะทำตามข้างไหน แล้วว่าเมื่อเดิมเราคิดตั้งตัวนั้น หวังจะนำรุ่งอาณาประหารราชฎร บัดนี้มีกรรมเป็นเหตุมาจวนตัวเข้าดังนี้ ครั้นจะเผาทรัพย์สิ่งของแลสนบียงอาหารสำหรับเมืองเสียก็ไม่ควร เราจำจะพาภันหนีไปให้พ้นภัย ครั้นเวลาสองยามเศษ เตียวพ่อ ก็พาครอบครัวพร้อมพาก หนีออกทางประตูทิศใต้ไป ณ เมืองป่าตั่ง โจน์รู้ดังนั้นก็มิได้ให้ทหารติดตามเตียวพ่อ ต่อรุ่งเช้าก็พาทหารทั้งปวงเข้าไปในเมืองยังตั่ง โจน์เห็นคลังและงานนั้นใส่ประแจอยู่ จึงให้ทหารกระทุบประตูเข้าไป เห็นข้าของทั้งปวงมีอยู่มาก โจน์มีความสงสาร จึงคิดว่า เตียวพ่อนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อ มิได้ทำอันตรายข้าวของในเมืองเสีย หนีไปแต่ตัวนั้น

ต้องคำใบران แล้วใจໂใจก็แต่งหนังสือให้ทหารถือไปเกลี้ยกล่อมเตียวพ่อ ว่าให้
มานบบnobเราโดยดีเดิม เรามิทำอันตรายสิ่งใด ทหารนั้นก็รับเอาหนังสือไปถึง
เมืองป่าตั่ง แล้วอาหนังสือนั้นให้เตียวพ่อ

เตียวพ่อแจ้งในเนื้อความดังนั้น ก็คิดเกรงใจໂใจอยู่ว่าจะทำกลอุบาย
จังปรึกษาเตียวໂอยผู้น้องตามในหนังสือໂใจ เตียวໂอยจึงว่า อันนี้ใจໂใจนั้น
ประกอบด้วยกลอุบายล่อลง ซึ่งจะไปนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ขอให้รักษาเมือง
ป่าตั่งไว้ให้มั่นคง เมื่อใจໂอยกตามมาจะได้รับพูงต้านทานไว้ เตียวพ่อก็ฟังคำ
เตียวໂอยผู้น้อง เอียวสังจงลองแต่งหนังสือลับให้คนสนิทถือไปให้ใจໂใจ ณ เมือง
ชั้นตั่ง

ใจໂใจรับหนังสือมาอ่านเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเอียวสังขอคำนับมาถึง
ท่านวุยกง ด้วยเตียวพ่อขัดขวางอยู่ไม่มานั้น เพราะเตียวໂอยผู้น้อง ขอให้
ท่านยกกองทัพมาตีเมืองป่าตั่งเดิม ข้าพเจ้าจะเป็นไสศึกอยู่ในเมือง ใจໂใจได้ฟัง
ดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงกองทัพยกไปตั้งอยู่ใกล้เมืองป่าตั่ง

ฝ่ายเตียวพ่อครั้นรู้ว่าใจໂใจยกมา ก็ปรึกษาด้วยทหารทั้งปวงว่า บัดนี้
ใจໂอยกตามมา เราจะคิดป้องกันประการใด เตียวໂอยจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสา
คุมทหารออกไปปราบด้วยใจໂใจ แล้วเตียวໂอยก็จัดแจงทหารยกออกไป

ใจໂใจเห็นดังนั้นก็ให้เคาทูเข้ารับด้วยเตียวໂอยได้ท้าเพลง เคาทูก็เอ
ทวนແหงฤกุเตียวໂอยตามม้าย ทหารทั้งปวงก็แตกหนีเข้าไปบอกแก่เตียวพ่อ
เตียวพ่อแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินเป็นมั่นคง
เอียวสังเห็นดังนั้นจึงแกล้งเพทุบายว่าแก่เตียวพ่อว่า อันจะนั่งอยู่ฉะนี้ไม่ควร
ด้วยข้าคือมาตั้งประชิดเมืองอยู่ ข้าพเจ้าจะขอรักษาเมืองไว้ ท่านจงยกกองทัพ
ออกไปทำสังคมรدمด้วยใจໂใจจึงจะสมด้วยชาติทหาร ทั้งซึ่งเสียงห่านก็จะปราภู
ไปภัยหน้า

เตียวพ่อมีได้รู้กลอุบาย ก็จัดแจงทหารยกออกไป และทหารซึ่งออกไป
ด้วยเตียวพ่อนั้น ก็ชวนกันกลับเข้าไปรักษาครอบครัวอยู่ในเมือง เตียวพ่อเห็น
ดังนั้นก็ตกใจ จึงขับม้าถอยหนีเข้ามาถึงเชิงกำแพงเมือง ใจໂใจก็คุมทหารไล่ตาม
เข้าไป

ฝ่ายเอียวส่งอยู่บันเชิงเทิน เห็นเตียวพ่อหนอกลับมา ก็ให้ทหารปิดประดูเมืองเสีย ใจโฉจังร้องว่ากับเตียวพ่อว่า ตัวท่านจะถึงแก่ความตายครั้งนี้แล้ว เม้ามานบนนอนเราโดยดีเราก็จะไว้ชีวิต เตียวพ่อได้ฟังดังนั้นก็ลงจาก马上 ทิ้งอาวุธเข้าไปค่านับใจโฉจัง ใจโฉมใจอึนดู จึงพาเตียวพ่อเข้าไปในเมือง แต่งให้เตียวพ่อเป็นเจ้าเมืองป่าตัง บรรดาทหารของเตียวพ่อนั้นก็ตั้งตามผู้ใหญ่ผู้น้อย

ใจโฉปราบปราบหัวเมือง ซึ่งขึ้นแก่เมืองชันตั่งราบคลื่น ก็ปุนบ่าเห็นจทแกลวหหารเป็นอันมาก จึงให้หาเอียวส่งมาแล้วว่า ตวนนี้เป็นคนโลกหากตัญญูต่อนายมีได้ เห็นแก่ลาภสักการ ควรหรือเอาใจออกหากเตียวพ่อแม้เราจะเลี้ยงตัวไว้สืบไป ก็จะเอาใจเพื่อแฝ์แก่ชาศิกศัตรู แล้วก็ให้ทหารเอาตัวเอียวส่งไปตระเวนแล้วฆ่าเสีย ตัดเอาศีรษะเสียบประจานไว้หวังมิให้ผู้ใดดูเยี่ยงเมื่อใจโฉปราบปราบเมืองชันตั่งแล้วเมืองขึ้นนั้น คนทั้งปวงเรียกแวนแคว้นนี้ว่า ตั้งฉบุน แปลภาษาไทยว่า ทางกันดารฝ่ายตะวันออก

ตอนที่ ๕๕

ขณะนั้นสุมาอีได้เข้ามาอยู่ด้วยโจนแต่เมื่อยังอยู่เมืองญูトイ โจนให้สุมาอีเป็นสมุห์บัญชีทหารเลว สุมาอีจึงเข้าไปค้านับโจนแล้วว่า ครั้นนี้ท่านยกกองทัพมาตีกีได้มีองค์ยันต์แล้ว ข้าพเจ้าแจ้งกิจติศัพท์ว่า เล่าปีได้มีองเสฉวนแล้วขับเล่าเจียงจากเมือง อาณาประชาราษฎรทั้งปวงซึ่งอยู่ในเมืองเสฉวนนั้นยังไม่ปราศต่อเล่าปี ท่านยกกองทัพมาถึงนี่ก็เป็นทางกันดารอยู่ ซึ่งจะเลิกกองทัพกลับไปนั้นไม่ควร เมื่อไรจึงจะได้ยกมาอีกเล่า ขอให้ไปตีเมืองเสฉวนให้ได้ในครั้นนี้ที่เดียวจึงค่อยยกทัพกลับไป

โจนได้ฟังดังนั้นก็ทำทอดใจใหญ่แล้วแกลังว่า อันธรรมดากันนี้เดิมคิดว่าจะหาแต่หนึ่ง ครั้นได้หนึ่งแล้วก็คิดกำเริบจะหาสองต่อชั้นไปเพระโลภแต่ได้มีองค์ยันต์แลวยังมิหน่าจะช้ำไปตีเอาเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นทางกันดารอีกเล่า

เล่าหัวจึงว่า สุมาอีว่านี้ขอบอยู่ เม้ก่านจะละไว้ช้า ขงเบ้งก็มีสติปัญญาจะคิดอ่านเกลี้ยกล่อมราษฎรชาวยเมืองเสฉวนให้มีใจเป็นปราศตัวย ทั้งกวนอูเตียวหุย จุล่ง ทหารเอกทั้งปวงก็มีเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวนนั้นเห็นจะชัดสน โจนจึงตอบว่า เรายกกองทัพมานี้ทางก็กันดารนัก ประการหนึ่งได้มีองค์ยันต์นี้ทั้งหมดทั้งหมดก็ยังอดโดยอยู่ ซึ่งจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวนนั้นรายยังไม่เห็นด้วย แล้วก็ให้ตั้งบำบุธแกลัวทหารอยู่ในเมืองป่าตั่ง

ฝ่ายอาณาประชาราษฎรในเมืองเสฉวนแล้วเมืองชื่นนั้น รู้กิจติศัพท์ว่าโจนยกกองทัพมาตีเอาเมืองคันต์ได้ ต่างคนต่างตกใจสะตุ้งสะเทือน กลัวโจนจะยกกองทัพล่วงมาตีแคนเมืองเสฉวน เล่าปีแจ้งว่าราษฎรทั้งปวงสะตุ้งตกใจตั้งนั้น จึงปรึกษาขงเบ้งว่า ราษฎรชาวยเมืองเรอกลัวโจนจะยกมาทำอันตรายท่านคิดประการใด

ขงเบ้งจึงว่า ขอน้อย่าได้ตกละ ข้าพเจ้าจะคิดอุบາຍมีให้โจนยกมา

ทำอันตรายถึงเมืองเรา จะให้ยกกลับไป เล่าปีจึงถามว่า ทำนจะทำประการได้ ชั่งเบ้จิงว่า โจโฉนั้นแกร่งชุนกวนอยู่ จึงให้แซหัวตุนกับเตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมือง ทับป่า เมื่อโจโฉยกมาตีเมืองชั่งตั่งนี้ ก็เอาแซหัวตุนมาด้วย ขอให้แต่งผู้มีสติ ปัญญาไปว่ากล่าวแก่ชุนกวนว่า ทำนจะให้เมืองกังแซ เมืองเตียงสา เมืองชุยอี้ยง แล้วยุบงให้ชุนกวนยกมาตีเมืองหับป่า โจโฉรู้ก็จะเป็นกังวลดหลังเลิกหัพกลับไป ช่วยกันเป็นมั่นคง

เล่าปีจึงว่า ทำนจะเห็นผู้ใดที่จะถือหนังสือไปว่ากล่าวกับชุนกวนได้ อีเจี้ยจึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาถือหนังสือไป เล่าปีจึงให้แต่งหนังสือให้อีเจี้ยแล้ว สั่งว่า ทำนจะเข้าไปปบอกเนื้อความแก่กวนอูให้แจ้งก่อน อีเจี้ยรับอาหนังสือแล้ว ลาเล่าปีรับไปเมืองเกงจิ้ว แล้วบอกเนื้อความแก่กวนอูตามซึ่งโจโฉยกมาบูรเมือง ชั่งตั่ง บัดนี้เล่าปีให้ข้าพเจ้าถือหนังสือไปให้ชุนกวนว่า จะยกเมืองสามตำบลให้ ชุนกวน แล้วก็ลากวนอูไปเมืองกังตั่ง จึงบอกทหารให้เข้าไปปบอกเนื้อความแก่ ชุนกวนว่า เล่าปีใช้ให้เรามาหา ทหารก็เข้าไปปบอกชุนกวนตามคำอีเจี้ย

ชุนกวนแจ้งดังนั้นก็ให้หาตัวอีเจี้ยเข้ามาแล้วถามว่า เล่าปีใช้มาด้วยเหตุ สิ่งใด อีเจี้ยจึงอาหนังสือนั้นให้ชุนกวนแล้วบอกว่า เมื่อจูกัดกันไปว่าด้วยเมือง เกงจิ้วนั้น เล่าปีก็รับว่าจะให้สามเมืองนั้นเป็นเห็จไปแล้ว บัดนี้เล่าปีจะคืนเมือง กังแซ เมืองเตียงสา เมืองชุยอี้ยงให้ก่อน จึงให้หนังสือมาแก่ทำนเป็นสำคัญ อันเมืองเกงจิ้ว เมืองลงเหลง เมืองลำกุ่นก็จะคืนให้ทำนด้วย แต่ติดขัดอยู่ เพราะ โจโฉยกกองหัพมาตีเมืองชั่งตั่ง กวนอูยังไม่มีที่อาศัยจะยึดไว้ก่อน อันเมือง หับป่าซึ่งโจโฉแต่งคณมารักษาอยู่นั้น ทหารก็เบาบาง ขอให้ทำนยกกองหัพไปตี เอาเมืองหับป่า โจโฉก็จะเลิกกองหัพมาช่วยเมืองหับป่า เล่าปีจึงจะยกมาตีเอา เมืองชั่งตั่ง แม้ได้แล้วก็จะให้กวนอูไปอยู่เมืองชั่งตั่ง และเมืองเกงจิ้ว เมือง ลงเหลง เมืองลำกุ่นนั้นก็จะให้ทำนด้วย

ชุนกวนได้ฟังดังนั้น ก็ฉึกผนึกอกอ่อนดูเป็นใจความต้องกันกับคำ อีเจี้ย แล้วก็ให้อีเจี้ยไปอยู่ ณ ตึกรับแขกก่อน ชุนกวนจึงอาหนังสือซึ่งเล่าปีให้ مانนั่นปรึกษาชุนกวนทั้งปวง เตียวเจี้ยวจึงว่า ซึ่งเล่าปีให้หนังสือมานั้นเป็นกลอุบาย เพราะกลัวโจโฉจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวน ถึงมาตราว่าเป็นกลของเล่าปีก็ดี แต่

เป็นประโยชน์แก่เราสองประการ ประการหนึ่งจะได้มีเมืองสามต่ำบล ประการหนึ่งจะได้มีเมืองหันป่าด้วย ถึงมาตราว่าเล่าปี่จะมีใจกำเริบว่าลงเราได้ก็ตามเดิม จำจะทำตามหนังสือนี้จงได้

ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงให้หาตัวอีจี้ยเข้ามาแล้วสั่งว่า ท่านจงเร่งกลับไปบอกเล่าปี่เดิมว่า เราจะยกไปตีเมืองหันป่า อีจี้ยรับคำแล้วก็ลาไป ขณะนั้น เที่ยนา อุยกาย ยันต์ ไปตรวจค่านยังไม่กลับมา ฝ่ายชุนกวนจึงให้โลشكไป หวังจะรับตราสำหรับเมืองสามต่ำบล และชุนกวนก็พาทหารออกไปตั้งอยู่ป่าหน้า ลอกเค้า จึงให้หาทำแหลง ลินอง เล่งทอง แต่กำแหลง ลินองมาถึงก่อน

ชุนกวนจึงปรึกษาว่า บัดนี้จะโดยกไปตีเมืองยันต์ เราคิดจะไปตีเมืองหันป่า ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด ลินองจังว่า ใจฉันให้จุ่งอยู่รักษาเมืองโลกั่ง จุ่งมาตั้งอยู่ ณ เมืองอัวนเชีย บัดนี้เป็นเทคโนโลยีข้าวโพดสาลีสุก จุ่งจึงให้เกี่ยวข้าวโพดสาลีซองสุมไว้ในเมืองหันป่า ขอให้ยกไปตีเอาเมืองอัวนเชียเสีย ก่อน แล้วจึงยกล่วงไปตีอาเมืองหันป่า เห็นจะได้โดยง่าย

ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงจัดแหงทากลัวทหารได้สิบหมื่น ให้กำแหลง ลินองคุ่มทหารเป็นกองหน้า เจียชิมกับพัวเจี้ยงเป็นกองหลัง ชุนกวนอาจิว่าทาย ตันนู ตั้งสิต ซีเชง สี่นายนี้ไว้ในกองหลัง ครั้นจัดทัพเสร็จแล้ว ชุนกวนก็ยกข้ามฟากไปขึ้นทางเมืองไชจิ่ว ยกเป็นกระบวนการทัพบกไป พอกใกล้เมืองอัวนเชีย แล้วให้หยุดตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายจุ่งรู้ว่าชุนกวนยกกองทัพมา ก็เกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่ไว้เป็นมั่นคง และให้คนใช้ถือหนังสือข่าวทัพไปถึงเตียวเลี้ยง ชั่งอยู่ ณ เมืองหันป่า ฝ่ายชุนกวนคุ่มทหารไปเที่ยวดูกำแพงเมืองอัวนเชีย ถ้าเห็นที่ไหนแบบก็จะให้ทหารหักอาเมือง เหล่าทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินเห็นชุนกวนคุ่มทหารมา ก็ชวนกันอาหากันทัณฑ์ยิงระดมออกไปเป็นอันมาก

ชุนกวนเห็นดังนั้นก็พาทหารกลับมา ณ ค่าย จึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวง ว่า เราจะรุ่งประการได้จึงจะได้มีเมืองอัวนเชีย ตั้งสิตจังว่า ให้เกณฑ์ทหารขันอาดินมาถมเป็นเนินช้า ให้สูงเท่ากำแพงเมืองจงหลายกอง จึงให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปดังท่าฝน ทหารที่อยู่บนเชิงเทินก็จะละหน้าที่เสีย แล้วให้ทหาร

เออบันไดหากพาดเป็นเข้าไปเห็นจะได้เมืองโดยง่าย ลินองจึงว่าแก่ตั้งสิดว่า อันจะทำการเหมือนทำน้ำวันร้านัก เห็นกองทัพเมืองหับป่าจะมาช่วยกันทันที อันทหารเราก็มีกำลังอยู่ ขอให้ยกเข้าโجمตีเราแต่เวลาเดียวก็จะได้เมืองอัวนเชีย แล้วจะได้ล่วงไปทำการเมืองหับป่า

ชุนกวนเห็นด้วย ครั้นเวลาสาม Yam จึงให้ทหารทุกอาหารกินพร้อมแล้ว เวลาสิบเอ็ดทุ่มก็ยกทหารข้ามคูเมืองเข้าไปโجمตีทำลายประตูแลกกำแพงเมือง เสียงกระซิบกลองไหร้องอ้ออิงดังแฝ่นดินจะถล่มลง ฝ่ายทหารบนเชิงเทินก็เอา เก้าหันท์ระดมยิงดังท่าฝน กำเหลงกับลินองซึ่งเป็นนายกองหน้าเห็นดังนั้น ก็ เร่งขับทหารให้อ่อนบันไดและองพาดกำแพงปืนขึ้นไปรบพุ่งเป็นสามารถ แล้ว กำเหลงนั้นก็ขึ้นไปถึงกลางพะวง แล้วเอาโซ่เทวีงขึ้นไปจะให้คล้องใบเสมา จะหน่วงตัวขึ้นไป

ฝ่ายจุ่งก์ให้ทหารเอาภ้อนศิลากรวดทรายทึ้งลงมาเป็นอันมาก กำเหลง ข้าเทวีงโซ่ขึ้นไปถูกจุ่งก์ล้มลง ทหารบนเชิงเทินก็ตกใจเข้าช่วยพยุงไว้ กำเหลง กับทหารทึ้งปวงก็ปืนขึ้นไปได้ จึงเอกสารบี้แล้ววนแหงพันธุ่กงตาย และทหาร จุ่งก์เข้ามาค่านบกำเหลงลิน

ฝ่ายเตียวเลี้ยวครั้นแจ้งในหนังสือซึ่งจุ่งก์ให้มาันน์ ก็จัดแจงทหาร ยกกองทัพไปช่วยเมืองอัวนเชีย ครั้นถึงกลางทางรู้ข่าวว่าชุนกวนได้เมืองอัวนเชีย แล้ว เตียวเลี้ยวภัยยกกลับมารักษาเมืองหับป่าไว้

ฝ่ายเล่งทองคุมทหารรับตามชุนกวนมา ครั้นถึงพอชุนกวนได้เมือง อัวนเชียแล้ว ชุนกวนจึงพาเล่งทองกับทหารทึ้งปวงเข้าในเมืองอัวนเชีย ให้ปูน บ่าเห็นใจทากลัวทหารใหญ่น้อย แล้วให้แต่งโต๊ะจะเลี้ยงชุนนางทหารทึ้งปวงนั้น ชุนกวนจึงว่า เรمامาติเมืองอัวนเชียครั้นนี้ กำเหลงมีความชอบเป็นอันมาก เพราะ เข้าเมืองได้ก่อน ให้กำเหลงนั้นนั่งกินโต๊ะที่ชุนนางผู้ใหญ่

ขณะนั้นที่ปรึกษาและนายทหารทึ้งปวงกินโต๊ะอยู่พร้อมกัน เล่งทองเห็น กำเหลงนั่งกินโต๊ะอยู่ที่สูงกว่าทหารทึ้งปวง ก็ยิ่งมีความแค้น ด้วยกำเหลงชำนาญ ของตัวเสีย จึงชายตาค้อนกำเหลง แล้วว่าแก่นายทหารทึ้งปวงว่า เราจะรำกระบี้ ให้ก่านดู แล้วเล่งทองก็ร้าไว้

‘กำเหลงเห็นดังนั้นก็คิดว่า เล่งทองนี้ยังมีใจพยาบาทอยู่ ซึ่งร้ากระบันนี้ หวังจะทำร้ายเรา จ้าเราระร้าบ้างจะได้ป้องกันตัว แล้วกำเหลงจึงว่า เล่งทองรำผู้เดียวตนไม่สู้งาม ตัวเราชำนาญถือหวนสองเล่ม เราจะรำให้ท่านทั้งปวงดูแล้วก็ลุกขึ้นรำ ลิบองเห็นกำเหลง เล่งทองรำหวนแลกราบบ์ด้วยกันดังนั้นก็คิดว่า นายทหารทั้งสองนี้พยาบาทจะทำร้ายกัน จ้าเราระป้องกันไว้อย่าให้มีอันตรายชั้งผู้ใดเลย จึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงนั้นว่า ตัวเราชำนาญเช่น เราจะรำให้ท่านดูแล้วก็ลุกขึ้นรำอยู่ห่วงกำเหลง เล่งทองหวังมิให้ทำร้ายกัน ทหารคนหนึ่งเห็นดังนั้นก็เอานิ้วความไปบอกชุนกวน ชุนกวนแจ้งดังนั้นก็ตกใจ รับไปยังที่ชุมนุมชุนนาง เห็นกำเหลง เล่งทองรำอาวุธอยู่คุณละข้าง ลิบองนั้นรำอยู่กลางกำเหลงกับเล่งทองเห็นชุนกวนมาก็ตกใจว่างอาวุธเสีย แล้วคุกเข่าลงคำนับชุนกวนอยู่ ชุนกวนจึงว่าแก่เล่งทองว่า การซึ่งท่านพยาบาทกำเหลงนั้น เรา ก็ได้ขอเสียแต่ครั้งก่อนแล้ว เหตุใดจึงมาทำครั้งนี้อีกเล่า เล่งทองมิได้ตอบประการใดแต่นั่นร้องให้อยู่

ชุนกวนจึงปลอบโยนเล่งทองว่า ท่านกับกำเหลงเหมือนหนึ่งปลาช่องเดียวกัน จึงตั้งใจประนอมทำราชการด้วยกันให้ปกติเสิด เล่งทองก็นิ่งอยู่ชุนกวนจึงให้ตรวจตราหัวทารเตรียมไว้พร้อมอยู่ทุกกอง ครั้นเวลารุ่งเช้า ชุนกวนก็ยกกองหัวพไปใกล้เมืองหันป่า จึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายเตียวเลี้ยวันนั้น กะเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเหินไว้มั่นคง ครั้นรู้ว่าชุนกวนยกกองหัวพมาใกล้เมืองหันป่า เตียวเลี้ยว ก็คิดจะออกไปป่วนพุ่งกับชุนกวน พอทหารเข้ามานอกเตียวเลี้ยวว่า ใจโน้ให้เอาทีบันน้อยนิ่มมาให้ท่านเตียวเลี้ยวรับเอาทีบันมาดู เห็นหนังสือฉลากนกว่า ถ้าจะมีศึกมาระทำย่ามเมืองหันป่า แม้จะต้านทานชัดสนประการใด ให้เปิดเอาหนังสือออกมาดูแล้วให้ทำตาม

ขณะนั้นเตียวเลี้ยวปรึกษากับลิเตียน วังจิ้นว่า ซึ่งจะออกไปต่อสู้ด้วยชุนกวนนั้นยังไม่ตกลงกัน เตียวเลี้ยวจึงเปิดทีบันออก เอาหนังสือใจโน้ให้ออกมาอ่านดูเป็นใจความว่า ถ้าชุนกวนยกมาตีเมืองหันป่า ก็ให้เตียวเลี้ยวกับลิเตียน คุมทหารออกไปป่วนด้วยชุนกวน ให้หักจิ้นอยู่รักษาเมือง เตียวเลี้ยวแจ้งแล้วก็

ເວັທນັ້ນສືອນັ້ນໃຫ້ລີເຕີຍນ ວັກຈິນດູ

ລີເຕີຍນ ວັກຈິນເທິນທັນສືອແລ້ວ ຈຶ່ງວ່າແກ່ເຕີຍວເລື້ອວວ່າ ເນື່ອທັນສືອງຸຍກໍາໄໝມາຈະນີ້ ທ່ານຈະຄົດປະກາດໄດ້ ເຕີຍວເລື້ອວຈຶ່ງວ່າ ຜູນກວນຮູ້ວ່າງຸຍກໍາຍົກໄປຕີ້ຍັນຕັ້ງ ຜູນກວນມີໃຈກໍາເຮີນ ຈຶ່ງມາທຳອັນຕາຍເມືອງເຮົາ ເຮົາຈະຄຸມທຫາຮອກໄປປຽບພຸ່ງ ເຂົ້າຍໜະຜູນກວນໄວ້ໃຫ້ໄດ້ຄົ້ນໜຶ່ງກ່ອນ ແຕ່ພວຍອໃຈທຫາທັ້ງປັງຂອງເຮົາກໍາເຮີນ ໄວ້ ເຮົາຈຶ່ງຈະຄົດວ່ານຕ່ອໄປ ລີເຕີຍນໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນກີ່ນີ້ຍູ້ ແຕ່ວັກຈິນຕອບເຕີຍວເລື້ອວ່າ ຜູນກວນຄຸມທຫາຮມາຄົ້ນນີ້ເປັນວັນນາກ ທຫາເມືອງເຮົານ້ອຍ ຜົ່ງຈະຍົກອກໄປນັ້ນເທິນຈະຕ້ານທານທຫາຜູນກວນໄມ້ໄດ້ ຂອໃຮຮັກໝາເມືອງໄວ້ໃໝ່ມັ້ນຄົງ ອຍ່າໃຫ້ຊັກສິກເຫຼົາເມືອງໄດ້

ເຕີຍວເລື້ອວຈຶ່ງວ່າ ວັນຈະຮັກໝາເມືອງນີ້ຍູ້ຈະນີ້ ຈະມີຜິດກັບທັນສືອງຸຍກໍາໄໝມາຫຼືວ້ອ ຜູ້ໃຈຈະຍູ້ກີ່ຕາມເດີຕ ແຕ່ເຮົາຜູ້ເຕີຍວຈະຄຸມທຫາຮອກໄປທຳການສົງຄຣາມ ກັບຜູນກວນ ແລ້ວກີ່ສັ່ງໃຫ້ຈັດແຈງທຫາ ລີເຕີຍນ ວັກຈິນຈຶ່ງວ່າແກ່ເຕີຍວເລື້ອວ່າ ຄ້າ ຈະນີ້ຕ້ວເຮົາຮ່ວມສຸຂຖຸກ້າພິດຂອບດ້ວຍກັນ ເຮົາຈະຂອກໄປດ້ວຍ ຈະໃຫ້ແຕ່ທຫາຍູ້ຮັກໝາເມືອງ

ເຕີຍວເລື້ອວໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນມີຄວາມຍິນດີ ຈຶ່ງວ່າແກ່ລີເຕີຍນວ່າ ເວລາສາມຍາມ ວັນນີ້ທ່ານຈະຄຸມທຫາຮອ້ມອກໄປທຳລາຍສະພານເສີຍວເກີຍຂ້າງທີ່ໄດ້ເສີຍ ອຍ່າໃຫ້ ຊັກສິກຂ້າມໄປມາໄດ້ ແລ້ວຄຸມທຫາຮູ່ມີຍູ້ຕໍ່ານລເສີຍວເກີຍ ດອຍສັກດີຕີກອງທັພ ຜູນກວນ ເວລາຮູ່ງເຫັນເວັບເກີນວ່າກັບວັກຈິນຈະຄຸມທຫາຮອກໂຈມຕີ ລີເຕີຍນເຫັນຂອບດ້ວຍ ກີ່ຄຸມທຫາໄປທຳຕາມເຕີຍວເລື້ອວສັ່ງ ຄວັນເວລາຮູ່ງເຫັນເຕີຍວເລື້ອວຈຶ່ງໃຫ້ວັກຈິນຄຸມທຫາ ເປັນກອງລ່ວ່ມ ຕ້າເຕີຍວເລື້ອວນັ້ນຄຸມທຫາຮອກໄປຢູ່ມີຍູ້ຫວັງຈະດອຍໂຈມຕີ

ຝ່າຍຜູນກວນກັບເລັ່ງທອງຍກລ່ວງເຫັນມາ ແລ້ກໍາເຫັນກັບລົບອອງຈຶ່ງເປັນ ກອງທັນນັ້ນ ເຫັນວັກຈິນຄຸມທຫາຮອກມາ ກໍາເຫັນກີ່ຂັ້ນມ້າເຂົາຮັບກັບວັກຈິນໄດ້ ສົບເປັນ ວັກຈິນທຳສັກມ້າດ້ວຍທີ່ເຫັນພາກທາງເສີຍວເກີຍ ແລ້ວຮັບຂັ້ນມ້າໄປທາງແຍກ ລົບອອງເຫັນໄດ້ກີ່ຂັ້ນທຫາຮັບໄປ ຜູນກວນທີ່ນັ້ນ ກີ່ຂັ້ນມ້າພາທຫາຮັບໄປ ພອ ດື່ນຕໍ່ານລົງຈຶ່ງເຕີຍວເລື້ອວຮູ່ມີທັພ ກີ່ໄດ້ຍືນເສີຍປະກັດສັງຄູາດແລທຫາໂທຮ້ອງອື່ອວິ່ງ ເຫັນຂ້າງຂ້າຍນັ້ນລີເຕີຍນຄຸມທຫາຮົມກາເປັນວັນນາກ ຂ້າງຂວາທາງນັ້ນເຕີຍວເລື້ອວ ຄຸມທຫາຮົມກາຮົມກາເຫັນມາກ່ານພັນທຫາຮົມກາຕາຍແຕກຕິ່ນໄປ ຜູນກວນເສີຍທີ່ດັ່ງນັ້ນກີ່

ตกใจ แลกกำเหลงกับลิบองกໍໄລວັກຈິນເກີນເຂົ້າໄປ ຄຽນຈະໃຫ້ທຫາຮຄວມມ້າໄປບອກໃໝ່ມ້າຊ່າຍ ກອງທັພເຕີຍວເລື້ຍວກສັກດທາງອູ່

ขณะนັ້ນຫຼຸກກວນຍັງເຫຼືອທຫາຮອງຢູ່ປະມານສາມຮ້ອຍ ເລັງທອງຈິງວ່າແກ່ຫຼຸກກວນວ່າ ຈະເຮັດຫຼຸກສະພານໄປໄດ້ຄຶງຟາກຈິງຈະພັນຫຼັກສຶກ ຄຽນວ່າຫຼາດຄໍາລົງ ພວເຕີຍວເລື້ຍວຄຸມທຫາຮໄລ່ເລັງທອງເຂົ້າມາ ຫຼຸກກວນຂັ້ນມ້າທີ່ນີ້ສະພານຄີລາໄປຄຶງຟາກຕະວັນທຸກ ເທິ່ນເຊີງສະພານນັ້ນຫຼັກອູ່ໄໝມີຄີລາພາດປະມານເກົ່າສອກລົບຄອກ ຫຼຸກກວນຕຸກໃຈຈິງຄິດວ່າຄຽນນີ້ເທິ່ນຈະໄໝພັນເມືອຫຼັກສຶກ ຈະຫັກມ້າຄອຍຫລັງມາກີ່ໄໝໄດ້ ດ້ວຍທຫາຮເຕີຍວເລື້ຍວຕາມມາຄົງສະພານຟາກຕະວັນອອກແລ້ວ ທຫາຮຄນໍ້າ ຈຶ່ງຕາມມາດ້ວຍຈິງເຕືອນລົດຫຼຸກກວນວ່າ ໃຫ້ກ່າວຫັກມ້າຄອຍໄປຄຶງກລາງສະພານ ແລ້ວຈິງຂັ້ນມ້າຄວນໃຫ້ໂຈນຫຼຸກສະພານເຊິ່ງໄໝມີຄີລາພາດນັ້ນ ກີ່ຈະຄົງແຜ່ນດີນ ຫຼຸກກວນເທິ່ນຂອບດ້ວຍ ກີ່ຫັກມ້າຄອຍຫລັງໄປ ແລ້ວຂັ້ນມ້າຄວນໂຈນໄປຄົງແຜ່ນດີນ ພອຊີເຊິ່ງກັບຕັ້ງສຶດ໌ເຊື່ອລໍາໜຶ່ງມາເທິ່ນເຂົ້າ ກີ່ຂັ້ນທຫາຮຮັບເຂົ້າໄປຮັບຫຼຸກກວນລົງເຊື່ອ ຜ້າຍເລັງທອງຕ່ອຽນກັນອູ່ກັບເຕີຍວເລື້ຍວເປັນສາມາດ ເຕີຍວເລື້ຍວຈ່າເພັນທຫາຮເລັງທອງເລື້ອສິນທັ້ງສາມຮ້ອຍ

ຝ່າຍກຳເຫັນ ລົບອົງໄດ້ຍິນທຫາຮ້າງຫລັງນັ້ນໂໜ້ອງອື້ອື້ນ ກີ່ພາທຫາຮຄອຍມາຫວັງຈະຊ່າຍຫຼຸກກວນ ພອພບລືເຕີຍນກີ່ເຂົ້າຮັບກັນອູ່ເປັນຫຼັກນານ ຂະນັ້ນັກຈິນຄຸມທຫາຮຍັ້ນຕລບຫລັງລົງມາ ເທິ່ນລືເຕີຍນກັນກຳເຫັນ ລົບອົງຮັບກັນອູ່ ກີ່ເຂົ້າຊ່າຍລືເຕີຍນຮັບເປັນສາມາດ ລືເຕີຍນກັນັກຈິນຜ່າພັນທຫາຮກຳເຫັນລົ້ມຖາຍເປັນວັນນາກເລັງທອງລື້ນທຫາຮຍັງແຕ່ຕັ້ງຜູ້ເຕີຍວ ກາຍນັ້ນທີ່ອາວຸຫຼາຍແພລ ເຫຼືອກຳລັງທີ່ຈະອູ່ຈ້ານທານ ກີ່ຂັ້ນມ້າທີ່ນີ້ເຕີຍວເລື້ຍວໄປຄົງເຊີງສະພານ ພວກຳເຫັນກັບລົບອົງແລ້ວທຫາຮປະມານລົບລື້ນທ້າຄນ ຕ່າງຄົນຕ່າງທີ່ມ້າເສີຍໂຈນລົງນ້າວ່າຍໜີໄປຫຼຸກກວນເທິ່ນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ຄອຍເຮືອເຂົ້າໄປວັນເຂົ້າເວົ້ວນ ແລ້ວກີ່ພາເຫຼົາທຫາຮທັ້ງປົງຮັບໜີໄປປາກນ້າຍ່າງສູ່ແດນເມືອງກັງຕົ້ນ ແລ້ວໃຫ້ຕັ້ງຄ່າຍອູ່ບັນນຸກ

ຂະນະເມື່ອຫຼຸກກວນແຕກມານັ້ນ ທຫາຮແລ້ວຈາວເມື່ອງກັງຕົ້ງກລັວສືມື່ອເຕີຍວເລື້ຍວເປັນວັນນາກ ດ້າເຕີກຮັອງໄຫ້ມີຜູ້ຊ່ວຍອົກຊ່ວຍເຕີຍວເລື້ຍວ ເຕີກນັ້ນກີ່ກລັວນິ່ງອູ່ຫຼຸກກວນມີຄວາມນ້ອຍໃຈ ຈຶ່ງສ່ອງສຸມທຫາຮວ່າຈະຍົກໄປແກ້ເຄັນເຕີຍວເລື້ຍວ ແລ້ວໃຫ້ແຕ່ງໜັ້ງສື່ອໄປຄົງໂລຊັກເປັນໃຈຄວາມວ່າ ໃຫ້ໂລຊັກເຮັງຄຸມທຫາຮເຕີມມາ ເຮັຈຍກ

กองทัพไปตีເອົາເມືອງຫັບປ່າ ຈັບຕັວເຕີຍວເລື້ຍມານໍາເສີຍໃຫ້ຈິງໄດ້

ຝາຍເຕີຍວເລື້ຍຄົ້ນມີຫຍຸ້ນແກ່ຫຼຸນກວນແລ້ວ ກົດຄຸມທາຮາກລັບເຂົ້າເມືອງ ຈຶ່ງຄົດເກຣງວ່າຫຼຸນກວນແຕກໄປຄຽງນີ້ເຫັນຈະເກົ່າທ່ານທ່ານຕົມທົມທົມກັບຊື່ນ ຍກມາ ແກ້ແຄ້ນເຮົາເປັນມັ້ນຄົນ ວັນທາຮາໃນເມືອງຫັບປ່ານີ້ນ້ອຍນັກ ເຫັນຈະຕ້ານການຫຼຸນກວນ ມີໄດ້ ຈໍາລະນອກໄປສິ່ງໂລໂລໄທ້ຍກມາຫ່ວຍ ຄົດແລ້ວກີ່ໃຫ້ແຕ່ງໜັງສືວນອກຂ່າວຮາສາການ ສິ່ງມີຫຍຸ້ນແກ່ຫຼຸນກວນໄປສິ່ງວຸຍກົງທຸກປະກາດ ແລ້ວວ່າເຕີຍວເລື້ຍເກຮັງຍູ້ວ່າ ຫຼຸນກວນຈະຍົກກອງທັພມາອີກ ແລ້ວທາຮາໃນເມືອງຫັບປ່ານີ້ຍ້າຍ ໃຫ້ຂອງກອງທັພວຸຍກົງ ຍກມາຫ່ວຍ ຄົ້ນແຕ່ງແລ້ວກີ່ໃຫ້ແກ່ເຮັບຄົວໄປ ຊີແກ່ຄົ້ນມາຄົງເມືອງຫັນຕົ້ງກີ່ເອາ ໜັງສືວນໄປໃຫ້ໂລໂລ

ໂຈໂຄແຈ້ງໃນໜັງສືວນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກົດບົກຂາແກ່ທ່າຮາທັງປັງທານໃນໜັງສືວ ເຕີຍວເລື້ຍວ່າ ເຮົາຈະຄົດປະກາດໄດ້ ເລ່າທັງຈິງວ່າ ສິ່ງຈະຍົກໄປປົບເມືອງເສດວນນີ້ນ ຍັງໄມ້ໄດ້ກ່ອນ ດ້ວຍເລ່າປົ້ງຈັດແຈງທ່າຮາເຕີຍມໄວ້ຫວັງຈະປ້ອງກັນເມືອງເສດວນນີ້ໃຫ້ ເປັນວັນຕະຍ ວັນເມືອງຫັບປ່ານີ້ກີ່ເປັນເມືອງໃຫຍ່ ແມ້ກ່ານຈະລະເສີຍ ຫຼຸນກວນ ຍົກກອງທັພມາຕີໄດ້ກີ່ຈະຮ້ອນສິ່ງເມືອງຫຼູ້ໂຕ ຂອໃຫ້ທ່ານຍົກໄປຫ່ວຍເມືອງຫັບປ່າຈິງຈະຄວາ ໂຈໂຄເຫັນຫຼົບດ້ວຍຈິງວ່າ ເຫັນເຖິງກຸນສັນກັບເຫັນອອກເຫັນເຫັນ ສອງຕໍານລື້ນປັ້ນປັ້ນ ປາກທາງເມືອງຫັນຕົ້ງ ໃຫ້ແຂ້ວເອີ້ນຄຸມທ່າຮາຍູ້ຮັກໝາເຫັນເຖິງກຸນສັນ ໃຫ້ເຕີຍວັນ ອູ້ຮັກໝາປາກທາງ ດັ ເຫັນອອກເຫັນເຫັນ ແລ້ວກີ່ຈັດແຈງທ່າຮາໄດ້ສື່ລົບໜົນ ໂຈໂຄກີ່ ຍົກໄປສິ່ງເມືອງຫັບປ່າ ແລ້ວພາເຕີຍວເລື້ຍ ລີເຕີຍນ ກັກຈິ້ນ ຍົກລ່ວງເຂົ້າໄປຕັ້ງຍູ້ຕ່ວ ແດນເມືອງກັງຕົ້ງ

ຝາຍມ້າໃຊ້ເອາເນື້ອຄວາມມານອກຫຼຸນກວນວ່າ ບັດນີ້ໂຈໂຄຄຸມທ່າຮາປະມານ ສື່ລົບໜົນມາຕັ້ງຍູ້ແດນຕ່ວແດນ ຫຼຸນກວນແຈ້ງດັ່ງນີ້ກີ່ຕົກໄລ ຈຶ່ງໃຫ້ຕັ້ງລົດກັບສື່ເສັ່ງ ຄຸມເຮົວບ້າລົບລໍາອອກໄປຕັ້ງຫັດທັພຍູ່ ດັ ປາກນ້ຳຍື່ສູ້ ໃຫ້ຕັນບູ້ຄຸມທ່າຮາເຕີຍວ ທະເວນຍູ້ຮົມທະເລ ເຕີຍວເຈີຍຈິງວ່າແກ່ຫຼຸນກວນວ່າ ໂຈໂຄພື້ນຍກມາຄົງເຫັນທ່າຮາຍັງ ອົດໂຮຍຍູ້ ຂອໃຫ້ແຕ່ງທ່າຮາໄປໂຄມຕີໃຫ້ທ່າຮາໂຈໂຄຄອຍກຳລັງລົງແລ້ວຈະໄດ້ກໍາທາກ ຕ່ວໄປ ຫຼຸນກວນເຫັນຫຼົບດ້ວຍ ຈຶ່ງຄາມນາຍທ່າຮາວ່າ ຜູ້ໄດ້ຈະອາສາໄປກຳທາມເຕີຍວເຈີຍ ໄດ້ ເລັງທອງຈຶ່ງຮັບອາສາວ່າ ຂ້າພເຈົ້າຈະອ່າທ່າຮາສາມພັນຍົກໄປໂຄມຕີໃຫ້ທ່າຮາໂຈໂຄ ເສີຍທີ່ຈິງໄດ້ ກໍາເຫັນຈິງວ່າ ເລັງທອງຈະເອາທ່າຮາສາມພັນນີ້ນັ້ນນັ້ນນັ້ນນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າຈະ

ขอทหารแต่ร้อยหนึ่งยกไปทำการเอาชัยชนะให้จังได้

ขณะนั้นกำเหลงกับเล่งทองหุ่มเดียงไม่ตกลงกัน ซุนกวนจึงว่าแก่กำเหลงว่า อันความคิดแล้วมีอุทการใจโฉนดในญี่หหลวงนัก ท่านจะดูหมิ่นนั้นไม่ได้ จงให้เล่งทองไปเดิน แล้วจัดแจงทหารให้เล่งทองสามพัน เล่งทองลาซุนกวนแล้ว คุณทหารไปถึงแคนเมืองหับป่า พอพบเตียวเสี้ยวเป็นกองหน้าโฉน เตียวเสี้ยวขับม้าร้าววนเข้ารบกับเล่งทองได้ห้าสิบเพลยังไม่แพ้ชนะกัน

ฝ่ายซุนกวนเมื่อให้เล่งทองไปนั้น ก็คิดวิตกว่าเล่งทองจะเสียที่แก่ทหารโฉน จึงให้ลิบองคุณทหารหุ่นไป ลิบองก์รีบไป พบร่องทองก์พากันกลับมา ค่ายยีสู กำเหลงจึงเข้าไปว่าแก่ซุนกวนว่า เวลากลางคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะขอทหารแต่ร้อยหนึ่งไปปล้นค่ายโฉนให้ได้ แม้เสียทหารแต่คนหนึ่งก็ดี ม้าตัวหนึ่งก็ดี ก็อย่าให้ยกความชอบข้าพเจ้าเลย

ซุนกวนได้ฟังก็มีใจยินดี เพราะได้เห็นฝีมือกำเหลง จึงจัดทหารม้าซึ่ง มีฝีมือร้อยหนึ่งกับสุราห้าสิบไป เนื้อแพะสิบชั่งให้กำเหลง กำเหลงใช้ให้คันแบก สุราและสิบของ แล้วพาทหารมา ณ ค่าย กำเหลงจึงเอาขันเงินตักสุรา กินเข้าไป ส่องขันแล้วร้องประการแก่ทหารทั้งนั้นว่า บัดนี้นายเราราให้ไปปล้นค่ายโฉน ชาวเจ้าทั้งปวงจะช่วยกันทำการให้เต็มมือจึงจะได้ชัยชนะ ทหารร้อยหนึ่งได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างคิดว่า เมื่อคนร้อยหนึ่งเท่านั้นหรือจะปล้นค่ายโฉนได้ แล้วก็ก้มหน้า เป็นทุกข์อยู่

กำเหลงเห็นดังนั้นก็กรีช จึงชักกระเบื้องออกแล้วว่า ตัวกูเป็นนายทหารเอกมิได้รักชีวิต มีงเหล่านี้เป็นแต่ทหารเลว เหตุใดจึงกลัวความตาย แม้ผู้ใดย่อหัวไม่เป็นใจทำการ กูจะเอากระเบื้องนี้ตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงนั้นได้ฟังคำกำเหลงว่าก็กลัว ต่างคนต่างว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปปล้นค่ายโฉนให้ได้ กำเหลงมีความยินดี จึงเอานেือแพะกับสุราห้าสิบแยกให้ทหารกินลิ้นทุกคน

ครั้นเวลาพลบค่ำ กำเหลงจึงให้อาชนาท่านมาปักหมากทหารทั้งนั้นเป็นสำคัญ และให้แต่งตัวใส่เกราะผู้ก้มม้าเตรียมไว้ ครั้นเวลา Yam หนึ่งกำเหลงก็ขึ้น ม้าถือหัวพาทหารทั้งนั้นไปชุมอยู่ข้างเนินเขาแห่งหนึ่ง เห็นได้ที่แล้ว ก็พาทหารฝ่าหากหานมให้ร้องเข้าไปโฉมตีปล้นค่ายโฉน แล้วจุดเพลิงเผาค่ายขึ้นเป็นทราย

รูปที่ ๑๓๖ กำเหลงปล้นค่ายโจโฉ

รูปที่ ๑๓๗ โจโฉเอ้าจอกสุราป่าโจโฉ

ต่ำบล แลทหารกำเหลงหั้งร้อยหนึ่งนั้นก็ได้มาพันทหารโฉมล้มตายเป็นอันมาก โฉมแลทหารหั้งปวงตื่นตกใจ ก็แตกหนีเป็นอุลม่าวน เหยียบกันป่วยเจ็บล้มตายเป็นเหล่ายคน

ฝ่ายชุนกวนก็ให้จิวท่ายคุ่มทหารหนุนกำเหลงไป หวังจะได้ช่วยป้องกันกำเหลง กำเหลงเห็นโฉมแลทหารนี้กระหายไป แลทหารร้อยหนึ่งนั้นก็มีได้เป็นอันตราย ก็พากันคืนออกจากค่าย พบริวท่ายก็ชวนกันกลับไป ขณะนั้น โฉมนี้ออกมากซ่องสุมทหารไว้แล้ว ครั้นจะยกติดตามไปก็เกรงอยู่ว่าชุนกวนจะชุมทหารไว้ ก็ให้ตรวจตราทหารอยู่ในที่นั้น

ฝ่ายกำเหลงกับจิวท่ายพากันมาจะใกล้ถึงค่ายพ่อเวลารุ่งขึ้น ชุนกวนรู้ข่าวว่า กำเหลงไปปล้นค่ายโฉมได้ก็มีใจยินดี จึงให้ทหารตีฆ้องกลองและม้าล่ออ้ออิง และชุนกวนออกไปรับกำเหลงถึงนอกค่าย กำเหลงเห็นชุนกวนออกมารับ ก็ลงจากม้าเข้าไปค้านบอยู่ ชุนกวนเข้าყุดมือกำเหลงพากลับมาค่ายแล้วว่า ท่านอาสาครั้งนี้ทำให้อ้ายศัตรูแพ้ตกใจเสียทหารเป็นอันมาก ตัวเรามิใช่จะไม่รักท่านนั้นหมายได้ แต่คิดว่าจะให้ทหารหั้งปวงปราภูผีมือท่านไว้ เราเกิดให้จิวท่ายคุ่มทหารหนุนไปช่วย แล้วชุนกวนก็ให้อาดาบอย่างดีร้อยเล่ม แพรอย่างดีพันพับให้กำเหลงเป็นบ่าเหน์จ กำเหลงค้านบวันเอารสิ่งของหั้งนั้นมา แล้วแจกให้ทหารหั้งร้อยคน ชุนกวนเห็นดังนั้นยิ่งมีความยินดีจึงว่า โฉมนี้ได้เตียวเลี้ยวไว้เป็นทหารเอก เราเกิดกำเหลงไว้เป็นทหารเอก พอจะสู้กับเตียวเลี้ยวได้

ครั้นเวลารุ่งเช้า โฉมจึงให้เตียวเลี้ยว ลิเตียน วังจันคุ่มทหารไปร้องห้ามยถึงหน้าค่ายชุนกวน เล่งทองได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ตัวกูเป็นอธิการอยู่กับกำเหลง บัดนี้กำเหลงทำการมีความชอบเป็นเหล่ายครั้ง จำกจะอาสาออกไปป่วนกับเตียวเลี้ยวจะได้มีความชอบเสมอกำเหลง คิดแล้ววึงว่าแก่ชุนกวนว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปป่วนให้เตียวเลี้ยวแตกไปให้จังได้ ชุนกวนก็จัดทหารให้เล่งทองห้ามเล่นทองก็คุ่มทหารออกจากค่าย

ชุนกวนจึงพากำเหลงแลทหารหั้งปวงออกไป หวังจะดูเล่งทองรบกับเตียวเลี้ยว เล่งทองขับม้าชี้นไปหน้าทหาร เห็นลิเตียนกับวังจันยืนม้ากระหนบ

เตียวเลี้ยวทั้งซ้ายขวา เล่งทองจึงร้องว่า เตียวเลี้ยวมาเรื่องท้าทายแล้วจะเรื่องออกมานะกับเราให้เห็นฝีมือกันไว้ เตียวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นก็ให้รักจันขึ้นมาออกไปรบกับเล่งทองถึงห้าลิบเพลงก็ยังไม่แพ้ชนะกัน

ขณะนั้นโฉมคุณทหารหนุนออกไป เห็นรักจันกับเล่งทองรบกันอยู่ โฉมจึงสั่งโจชัวให้ลอบเอาเกาทันท์ยิงเล่งทองหัวจะช่วยรักจัน โจชัวก็เอาเกาทันท์ยิงไปถูกม้าเล่งทอง ม้านั้นตกใจшибบัดเล่งทองพลัดตกจากหลังล้มอยู่กลางดิน รักจันเห็นได้ทันทีขึ้นมาเข้าไปปะເຂາວນແທງเอาร่องรอย เห็นรักจันมาถูกหัวใจน้ำผากจันตกม้าลง ทหารทั้งสองฝ่ายก็เข้าช่วยกันบีบองกันรักจันกับเล่งทองออกจากริม

ชูนกวนจึงบอกเล่งทองว่า เมื่อท่านตกม้าลง รักจันขึ้นมาเข้ามายังเอารหัวແທງท่านนั้น หากกำเหลงช่วยยังเกาทันท์ไปถูกรักจันตกม้าลง ท่านเจ็บปวดจากความตาย เล่งทองได้ฟังก็ลุกไปคำนับกำเหลงแล้วว่า ท่านช่วยแก้เราไว้ครั้งนี้คุณท่านหาที่สุดมีได้ ชีงราชิดพยาบาทท่านมาแต่ก่อนนั้นราชօภัยเดิมแต่นี้สิบไปป่วยหน้าเราจะได้ตั้งใจประนอมต่อท่าน กำเหลงได้ฟังก็มีความยินดีแล้วต่างคนต่างสาบานว่า ตัวเราทั้งสองแต่วันนี้ไปก็จะเป็นมิตรแก่กันมีได้มีความสัมภัยกันเลย

ฝ่ายโฉมครั้นกลับมากถึงค่าย ก็ให้หม้อรักษายาผลเกาทันท์รักจันแล้วคิดว่า จะแต่งทหารยกไปโฉมตีค่ายชูนกวนเป็นห้าทางจึงจะมีชัยชนะ ครั้นเวลารุ่งเช้า โฉมคุณทหารเป็นกองกลาง ให้เตียวเลี้ยวกับลิเตียนคุณทหารคนละหมื่นยกแยกกันไปริมชายทะเลเป็นสองทาง ให้ชิหลงกับบังเต็กคุณทหารกองละหมื่นยกแยกกันไปริมนเนินเขาเป็นสองทาง ครั้นจัดแล้วโฉมแล่นยกทหารทั้งสี่กองก็คุณทหารตามกันไป

ฝ่ายตั้งสิตกับชีเช่งชีงคุณทหารเรืออยู่นั้นเห็นกองทัพโฉมยกมาแล้วเห็นทหารเลวในเรือบนนั้นหน้าชีดสลดลง ชีเช่งจึงว่า ธรรมดานะเป็นชาติทหารกินเนื้ยหัวด่าน ถ้ามีส่วนรวมมาก็ให้ตั้งใจรบพุ่งเป็นสามารถ และตัวท่านหันปวงนี้เห็นแท้ชาติกماก็ให้ตั้งย่อห้อดังนี้ ไม่สมควรเป็นชาติทหาร บัดนี้เราจะชี้นั่นอสู้ด้วยข้าศึก แม้ผู้ใดครั้นครัวมอยู่เราก็จะตัดศีรษะเสีย แล้วพาทหารสามร้อย

ลงเรื่องน้อยขึ้นมาถึงหาดทราย กีเข้าตีตะลุมบนอยู่กับทหารลิเตียน

ตั้งสิตอยู่ในเรือรบเห็นดังนั้น กีให้ทหารตีฆ้องกลองให้ร้องอ้ออิงขึ้น พอลมพายุใหญ่พัดมา เสียงคลื่นและลมออกน้ำอิกเกริก เรือรบทั้งปวงก็จลาจล ดังจะล่มลง ทหาร Lew หั้งปวงตกใจกลัวเรื่องนั้นจะล่ม กีวิ่งรุ่นวายหวังจะลงเรือน้อยหนีขึ้นหาดทรายให้พ้นจากความตาย

ตั้งสิตเห็นดังนั้นกีกราช ซักกระนืบอกไไลผันทหารเลวตายประมาณ สิบสี่สิบห้าคน แล้วร้องประการว่า นายเราให้ม้าชัดทัพอยู่ เกิดลมพายุแต่เพียงนี้ ต่างคนต่างจะหนีขึ้นบก แม้จะชนขึ้นไปได้ เราจะพันเสียให้ลื้น

ขณะนั้นพายุใหญ่ยิ่งพัดหนักมาก คลินก์กำเริบหนักขึ้น เรือรบชึ่งทodus อยู่นั้นสายสมอขาดล้มลงเป็นหลายล่า เรือตั้งสิตนั้นกีล่มด้วย ตั้งสิตว่ายน้ำลื้นแรงก็ถึงแก่ความตาย ทหารหั้งปวงจนน้ำตายเป็นอันมาก

ฝ่ายตันนูซึ่งเป็นกองตรاةเวน เห็นบังเต็กคุมทหารมาตามเนินเขา ตัน奴กีขับทหารเข้ารบทะลุมนอนอยู่เป็นสามารถ ขณะนั้นพอชุนกวนรู้ กีขึ้นมาพากิจว่าทายกับทหารหั้งปวงรีบไป เห็นซีเช่งกับลิเตียนคุมทหารเข้ารบทันอยู่ ชุนกวนเกรงว่าทหารซีเช่งน้อยจะเสียทีแก่ข้าศึก ชุนกวนกับจิวท่ายกีคุมทหารเข้าช่วยซีเช่งรับกับทหารโจโฉเป็นตะลุมนอน เตียวเลี้ยวกับชิหลงเห็นดังนั้น กีคุมทหารตีกระหนานเข้าล้อมชุนกวนไว้ โจโฉอยู่บนเนินเขาเห็นได้ที กีให้เคาทูไปช่วยป้องกัน หวังมีให้ทหารชุนกวนแก้กันได้

ขณะเมื่อรับกันอลหม่านอยู่นั้น จิวท่ายกับชุนกวนพลัดกัน จิวท่ายขึ้นมาเตี้ยวหาอภิมหาถึงชาหยะเหล กีไม่พบชุนกวน แล้วขึ้นมาผ่าทหารโจโฉเข้าไป กีไม่พบชุนกวน จึงถามทหารว่าเห็นนายเรารอยู่ที่ไหน ทหารจึงชี้บอกว่า ชุนกวนรอนอยู่ในห่วงทหารกองโน้น จิวท่ายกีขึ้นมาวิ่งฟ้าเข้าไปพบชุนกวน แล้วว่า ทำนงขับม้าตามข้าพเจ้าจะพาออกไปให้พันข้าศึก ชุนกวนรับคำแล้วจิวท่ายกีขับม้าผ่าทหารโจโฉอภิมหาถึงชาหยะเหล ครั้นเหลี่ยวนหลังม้าไม่เห็นชุนกวนกีตกใจ จึงรับขับม้าลงฟ้าผ่านเข้าไปในห่วงทหารโจโฉ พอพบชุนกวนเข้าจิวท่ายจึงว่าให้ทำนงเร่งขับม้าตามข้าพเจ้าให้ทันจงได้ ชุนกวนจึงว่า เรากำทำนองก่อไปเมื่อ กีนั้นข้าศึกจะตามยิงเกาหันที่มาหนานนักจึงพลัดกัน จิวท่ายจึงว่า ถ้าดังนั้นทำนง

ขับม้าขึ้นหน้าเดิด ข้าพเจ้าจะป้องกันลูกเกาทันทีไปช้างหลัง ชุนกวนก็ขับม้าขึ้นหน้าจิวท่าย จิวท่ายก็ขับม้าเอาทวนปัดลูกเกาทันทีไปช้างหลัง ครั้นออกมาถึงชายทะเล พอลินองคุณเรือรบมาถึง ก็รับเอาชุนกวน จิวท่ายกับทหารสี่สิบห้าสิบลงเรือ ชุนกวนก็สรรสเตริญผีมือจิวท่าย ซึ่งฝ่าทหารโจโฉเข้าออกเป็นหลายครั้ง แต่เราวิตกอยู่ยังเช่นนั้นยังอยู่ในห่วงทหารโจโฉ ผู้ใดจะแก้อาชีเช่นมาได้ จิวท่ายจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะรับอาสาขึ้นไปเอง แล้วก็จับทวนลงจากเรือ ขึ้นมาฝ่าเข้าไปในทหารโจโฉ ครั้นพบเชิงก์พา กันขับม้ากลับออกมา ขณะนั้น จิวท่ายกับเชิงต้องอาธชอกข้าเป็นหลายแห่ง ลิบองอยู่ในเรือรบก็ให้ทหารยิงเกาทันทีขึ้นไปช่วยป้องกัน จิวท่ายกับเชิงก์ลงมาได้ถึงเรือรบ

ฝ่ายตันบูรนกับบังเต็กอยู่เป็นข้าแนน ทหารทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็นอันมาก ตันบูรนกำลังซักม้าถอยหนี บังเต็กขับม้าไล่ตามไป ตันบูรนควบม้าหนีเข้าไปริมเนินเขาช่องแคบแห่งหนึ่ง กิ่งไม้ริมทางนั้นเกี่ยว gerade ไว้ ตันบูรนเลียทีเอี้ยวตัวไปจะปลดกิ่งไม้ พอบังเต็กมาทันเข้าก์ เอาง้าวพันตันบูรนตกม้าตาย

ฝ่ายโจโฉแลงไปเห็นชุนกวนหนีลงเรือ ก็คุมทหารตามลงไปถึงริมชายทะเลจะจับตัวชุนกวน ลิบองเห็นดังนั้นก็ให้ทหารในเรือรบยิงเกาทันทีขึ้นไปเป็นอันมาก พอลกชุนบูตรเชยชุนเช็กคุณเรือรบบรรจุทหารประมาณสิบหกคน ใช้ใบมาถึง ก็ให้ทหารทั้งปวงเอาเกาทันทีระดมยิงขึ้นไปดังห่าฝน แล้วลอกชุนก์คุณทหารขึ้นจากเรือเข้ารบกับทหารโจโฉ ทหารโจโฉอิดรอยกำลังก์ถอยมาค่ายทหารลอกชุนได้ศพตันบูรนมาให้ชุนกวน ชุนกวนมีความสงสาร คิดถึงตั้งสิบเชิงเรือล้มตาย จึงให้ทหารเอาอวนมาพานได้ศพตั้งสิบ แล้วให้เงินทองแก่ทหารให้เอาศพตันบูรน ตั้งสิบไปแต่งการฝังไว้ ณ เมืองกังตั่ง

ชุนกวนก็คุมทหารเรือรบกลับมา ณ ค่ายยีสู แล้วชุนกวนคิดถึงความชอบจิวท่าย ให้แต่งโต๊ะขึ้นแล้วยิง ชุนกวนรินสุราให้จิวท่ายกินเอง ชุนกวนจึงว่าแก่จิวท่ายว่า ตัวท่านตั้งใจสุจริตต่อเราครั้งนี้ สู้เอาร์ชิตเข้าไปแลกเอาร์ชิตเราออกมานได้นั้น คุณหาที่สุดไม่ อุปมาเหมือนตายอยู่ในห่วงทหารโจโฉ ท่านเอาชาภคเพรามาชูนให้เป็น เราจะให้ท่านบังคับทหารในเมืองกังตั่งกิ่งหนึ่ง ตัวท่านจะคิดว่าเป็นพื้นท้องร่วมอุทรกันเดิด แล้วให้จิวท่ายถอดเสื้อออก เห็นแลล

อาชุนนั่นทั่วภัย ทหารทั้งปวงสั่นศีรษะ

ชุนกวนจึงถามว่า แพลนี้แพลงโน้นถูกอาชุลิ่งได้ จิวทำยังไงบอกว่า แพลงโน้นถูกทวนเมื่อเที่ยวหาท่าน แพลงโน้นถูกน้าวเมื่อพบห่าน แพลงโน้นถูกกระบี่เมื่อพลัดกันกับท่าน จิวทำยังไงแพลงสิ้นทุกประการ จิวทำยังไงออกแพลงที่ได้ชุนกวนก็รินสุราให้กินทีนั้น จนจิวทำยามาสุรานอนหลับไป ชุนกวนจึงให้ทหารยกตัวจิวทำยำขึ้นใส่เกวียน ให้อาลีปทางหองนั่นมา กันจิวทำยไปส่งจิวทำยถึงค่าย

ขณะนั้นโจโฉกับชุนกวนตั้งรบกันอยู่เดือนเชยแล้ว เดียวเจียวจึงว่าแก่ชุนกวนว่า แต่ท่านตั้งรบกันมากับโจโฉครั้งนี้ก็ได้เดือนเชยแล้ว ทหารทั้งสองฝ่ายก็ล้มตายเป็นอันมาก โจโฉนั้นก็ชำนาญในการสังหารม ซึ่งท่านจะเอาชัยชนะนั้นเห็นจะไม่ได้ อันจะตั้งรบกันไปชนนี้ ทหารเราก็ยิ่งตายลงอีก ขอให้ท่านแต่งทหารไปขอออกแก่โจโฉ ถ้าถึงปีเดือนกันหนดแล้ว จะแต่งเครื่องบรรณาการขึ้นไปตามธรรมเนียม ชุนกวนเห็นชอบด้วย จึงให้เปาจิดไป เปาจิดก็ลาชุนกวนไปถึงค่ายโจโฉ โจโฉให้หาเปาจิดเข้ามา เปาจิดค่ำนั้นโจโฉแล้วบอกว่า ชุนกวนให้เข้าพเจ้ามาแจ้งแก่ท่านว่า ซึ่งจะตั้งรบทุ่งกันสืบไปชนนี้ ทหารทั้งสองฝ่ายก็จะได้ความเดือดร้อนล้มตายเปลืองไป ขอให้ท่านยกกองทัพกลับไป ถ้าถึงกันหนดนี้ จะแต่งเครื่องบรรณาการไปขึ้นตามประเพณีผู้ใหญ่ผู้น้อย

โจโฉจึงตอบว่า ตัวเราเป็นผู้ใหญ่ ชุนกวนนายท่านอาญาอ่อนกว่าเรา ครั้นเราจะเลิกทัพกลับไปก่อนก็มีความละอายอยู่ ท่านจะไปปะอภชุนกวนให้ยกทัพกลับเข้าเมืองแล้ว เราจึงจะเลิกทัพกลับไป เปาจิดก็ลา กันลับมาบอกแก่ชุนกวน ชุนกวนได้ฟังก็ให้จิวทำยกับเจียวชิมอยู่รักษาค่ายยิ่สู แล้วก็ยกทัพกลับเข้าเมืองกังตั้ง โจโฉจึงให้เดียวเจียวกับโจทยินอยู่รักษาเมืองหันป่า แล้วโจโฉก็ยกกลับไปเมืองชูต่อ

ครั้นอยู่มาหลายวัน ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงประชุมปรึกษาพร้อมกันจะตั้งโจโฉเป็นเจ้าวุยอ่อง ชุนต่ำได้ยินปรึกษากันดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านทั้งปวงจะตั้งโจโฉเป็นเจ้าวุยอ่องนั้นเรามาไม่เห็นด้วย นายทหารทั้งปวงจึงตอบว่า ท่านไม่รู้หรือเมื่อครั้งชุนยกชุดชวางก็ถึงแก่ความตาย ชุนต่ำได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ครั้นนี้ได้ทีท่านทั้งปวงแล้ว จะทำประการใดก็ทำเอาตามชอบใจเดิม ทหารคนหนึ่งได้ฟัง

ชุนต่า่่วากล่าวเป็นข้อหมายช้าก็ເວາเนือความໄປบอกใจໂດ

ໂຈໂດໄไดັ່ພັງດັ່ນນັ້ນກີສັ່ງໃຫ້ເອາຕັ້ງຫຼຸນຕໍ່ໄປຈະໄສຄູກໄວ້ ທຸນຕໍ່ມີໃຈເຈັບແດ້ນ
ຕໍ່ໂຈໂດເປັນຂ້ອທ່ານຫ້າຕ່າງ ຖຸກເວລາ ຜູ້ຄຸມກີເວາເນື້ອຄວາມໄປປອກແກໂຈໂດ ໂຈໂດ
ໄດັ່ພັງດັ່ນນັ້ນກີໂກຮ ສັ່ງໃຫ້ຊັກຄວ່າຫຼຸນຕໍ່ເສີຍໃຫ້ສິ່ງແກ່ຄວາມຕາຍ

ຂະແນນັ້ນພຣະເຈົາເທື່ຽນເຕັມາອຸ່ມເມືອງຊູໂດໄໄດ້ຢືນເວັດປີ (ພ.ສ. ๗๕๙)
ເມື່ອເດືອນຈົດຂ້າງຂຶ້ນນັ້ນ ທຸນນາງແລກທາຮທັງປວງຊື່ມີໃຈຮັກໂຈໂດກີ່ຮ່ວມຄິດກັນແຕ່ງ
ເຮື່ອງຮາງຮານຫຼຸລພຣະເຈົາເທື່ຽນຕໍ່ເປັນໃຈຄວາມວ່າ ອູຍກົງມີຄວາມຂອບໄດ້ປາບປາມ
ຫ້າສົກເປັນອັນມາກ ຂອໃຫ້ຕັ້ງໝູຍກົງຂຶ້ນເປັນເຈົາໝູຍວ່ອງ

ພຣະເຈົາເທື່ຽນຕໍ່ໄດັ່ພັງຫຸນນາງທັງປວງຫຼຸລດັ່ນນັ້ນ ກີຕັຮສສັ່ງເຈັ້ວໃຫ້ແຕ່ງ
ຊ່ວຍກົງຂຶ້ນເປັນເຈົາໝູຍວ່ອງ ໃຫ້ຮັດທອງເທື່ຽມມ້າທັກຕ້ວ ແລ້ວເຮື່ອງແຕ່ງຕ້ວ
ແກ່ແທນ້ັ້ນແມ່ອນກັນກັບທີ່ເຈົາແຜ່ນດິນ ເຈັ້ວກີ່ຂານ້າຂໍ້ໄປໄຫ້ໂຈໂດຕາມຮັບສິ່ງ

ໂຈໂດໄໄດ້ພຣະຮາການຊ່ວດັ່ນນັ້ນກີມີຄວາມຍິນດີຈຶ່ງຄິດວ່າ ເມືອງເງີຍນຸ່ງນັ້ນ
ເປັນແດນຕ່ວແດນ ຈະຈະສ້າງຂຶ້ນໄວ້ໃຫ້ຮູ່ງເຮື່ອ ຈະໄດ້ເປັນເກີຍຮົດຍົກໄປກາຍຫັ້າ
ແລ້ວສັ່ງທາຮໃຫ້ປ່ວຍສ້າງຕ່າຫັກແລວ້ງ ຂ່ອມແໜມຄ່າຍຄູປະຫຼວອບຂຶ້ນໃຫ້ເປັນສຳ
ດັ່ງເມືອງຫລວງ ເວລາໄປມາຈະໄດ້ເປັນທີ່ອາຄີຍ ທາຮກີ່ເກັນທັກໄປກາເມືອງເງີຍນຸ່ງ
ຕາມສິ່ງ

ແລ້ວໂຈໂດນັ້ນມີບຸຕຣສື່ຄນ ຊ່ວໂຈຜົນທີ່ນີ້ ໂຈເຈິ່ງຄານທີ່ນີ້ ໂຈສິດຄານທີ່ນີ້
ໂຈທີມຄານທີ່ນີ້ ແຕ່ໂຈສິດນັ້ນມີສົດປັ້ງຄູ່ງຮັກໂຄລົງ ໂຈໂດມີໃຈຮັກໂຈສິດກວ່າບຸຕຣທັງ
ສາມຄານ ແມ່ໂຈໂດຈະໄປກ້ພຄຮັ້ງໄດ ຄໍາມີໄດ້ເອົາບຸຕຣໄປດ້ວຍ ບຸຕຣທັງສື່ຄນນັ້ນອອກ
ໄປຕາມສິ່ງ ໂຈຜົຮອງໃຫ້ຕາມບົດາ ໂຈເຈິ່ງໂຈທີມນິ່ງອຸ່ມ ແຕ່ໂຈສິດນັ້ນດີວຸ່ກັນທ່າ
ໂຄລົງສຽງເສີມເກີຍຮົດຍົກບົດາ ແລ້ວໃຫ້ພຣະຕ່າງ ພົບເປັນອັນມາກ

ໂຈໂດເຫັນດັ່ນນັ້ນກີຄິດວ່າ ໂຈສິດມີສົດປັ້ງຄູ່ງກີຈົງ ແຕ່ນີ້ໄຈກ່າເຮັນ ໂຈຜົ
ນັ້ນມັຍສົດເຫັນຈະທ່າກາລືກສິ່ງ ຂະແນນັ້ນໂຈໂດຈຶ່ງຄິດວ່າ ຕ້າງກົງໜາແລ້ວຈະຕັ້ງໂຈຜົ
ທຣີໂຈສິດແກນຕ່ວສົບໄປ ແຕ່ຍັງທາຕກລົງໄນ້ ຈຶ່ງປັບປຸງກັບຫຸນນາງທັງປວງວ່າ ເຮົາຈະ
ຕັ້ງບຸຕຣເຮົາເປັນໄທຄູ່ແກນຕ່ວສົບໄປ ທ່ານທີ່ນີ້ໄດ້ແກນຕ່ວເຮົາໄດ້ນັ້ນ ກາເຊີ່ງຈຶ່ງ
ວ່າ ອັນກາຮ້ອນນີ້ຈະປັບປຸງກັບຫຸນນາງໄນ້ຄວາມ ຂອໃຫ້ທ່ານພິເຄຣະຫຼູ້ອ່າງວັນເສີຍກັບ
ເລ່າເປົ້າວັນນີ້ເດີດ ໂຈໂດໄໄດ້ພັງດັ່ນນັ້ນກີຄິດໄດ້ແລ້ວຫົວເຮົາຈຶ່ງວ່າ ທ່ານວ່ານີ້ສົມຄວນຫັກ

แล้วโจโฉก็ตั้งใจผิบตรให้ญี่ปุ่นเป็นกรรมชั้น เรียกว่าเจ้าชีจู

ครั้นถึงเดือนสิงหาคม ทหารซึ่งไปทำการเมืองเจียงกุ้นนั้นบอกมาให้ทูลเจ้าฯ ว่า การทั้งปวงเสร็จแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้จัดแขงทหารและประเที่ยบข้างในพร้อมแล้ว ก็ยกกองทัพเป็นชนวนพยุหยาตราไปถึงเมืองเจียงกุ้น จึงให้มีตราไปทุกหัวเมือง ให้จัดต้นไม้มีดอกผลมาปลูกไว้ จำนวนมาก จึงให้แต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ไปถึงชุนกวนเจ้าเมืองกังตั่งเป็นใจความว่า พระเจ้าฯ อ่อนจะต้องพระประஸ์ผลสัมในเมืองกังตั่ง ให้ชุนกวนเร่งจัดมาถวาย ม้าใช้กีเส่านหนังสือรับสั่งนั้นเรียบไปให้ชุนกวนณ เมืองกังตั่ง

ชุนกวนแจ้งในหนังสือรับสั่งแล้ว ก็ให้ชุนนางจัดสัมให้ห้าสิบหานให้คนใช้หานไปส่ง ครั้นมาถึงกลางทาง ลูกหานทั้งปวงหยุดพักอยู่ริมเนินเขา แห่งหนึ่ง พอแลเห็นชายผู้หนึ่งออกจากทุบเขา มีเท้าลับข้างหนึ่ง จักชุส่วนรูปร่างพิกลประหลาดเป็นผู้วิเศษ ห่มเสื้อเขียวใส่หมาก้านด้วยหวายตะค้า ครั้นเดินมาใกล้จึงถามลูกหานเหล่านั้นว่า ท่านทั้งปวงจะหานสัมไปไหนจึงมาหยุดพักอยู่นี่ ลูกหานเหล่านั้นก็แจ้งความให้ฟังแล้วว่า ข้าพเจ้าหานมาทางไกลเหนื่อยเต็มที่ หยุดพอยเหนื่อยแล้วก็จะไป โจจูจึงว่า เราจะช่วยหานให้คนละพักพอยเบราแรงหาน ว่าแล้วโจจูก็เข้าหานสัมส่งทีละหาน ๆ หานละห้าสิบเลัน ทั้งห้าสิบหานเป็นหนทางสองพันห้าร้อยเลันด้วยกัน ลูกหานเหล่านั้นก็มีความยินดี

โจจูจึงว่าแก่ลูกหานทั้งปวงว่า ท่านไปถึงพระเจ้าฯ อ่อนจะ จงช่วยทูลด้วยเกิดว่า เรายังโจจู เป็นชาวบ้านเดียวกันมาแต่ก่อน คำนับมาถึงเจ้าฯ อ่อนด้วยแล้วโจจูก็เที่ยวไปในป่า ฝ่ายลูกหานทั้งปวงก็หานสัมนั้นไป ต่างคนต่างคิดสังสัยว่า เมื่อแรกหานมานั้นหนักอยู่ แต่อารย์โจจูมาช่วยผลัดหาน สัมนี้ก็เบาไปกว่าเก่า ครั้นถึงเมืองเจียงกุ้นก็เอาสัมมาไปถวาย

พระเจ้าฯ อ่อนเห็นสัมก็มีความยินดี ด้วยชุนกวนนั้นอ่อนน้อมโดยสุจริต จึงเอาสัมนั้นมาจัดดูเป็นทรายคู่ มิได้เทินมีเนื้อ เทืนแต่เปลือกเปล่า โจโฉมีความสงสัยจึงถามลูกหานทั้งนั้นว่า เหตุใดสัมจึงเป็นดังนี้ ลูกหานทั้งปวงจึงทูลว่า เมื่อข้าพเจ้าหานมาหยุดพักอยู่กลางทาง มีอาจารย์คนหนึ่งชื่อโจจูมาช่วยผลัดหานมาทางคนละห้าสิบเลัน ทั้งห้าสิบหาน โจจูจึงสั่งคำนับมา แล้วว่า

ได้รู้จักทำงานมาแต่ก่อน

ใจโนได้ฟังดังนั้นก็ยังสังสัยอยู่ พอนายประชุมเข้ามานอกให้ทุกว่าใจจะเข้ามาฝ่า ใจโนก็ให้หาตัวใจว่าเข้ามา ลูกหนาหั้งนั้นเห็นก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า อาจารย์ใจวุ่นคนนี้ช่วยผลัดหาน้ำส้มมา ใจโนได้ฟังดังนั้นก็ถามใจว่า ตัวได้เรียนวิชามาแต่ไหน จึงแกลงทำอาเนื้อส้มออกเสีย เอาแต่เปลือกเปล่ามาให้เรา จะนี้ ใจวุ่นจึงว่า ธรรมดาวาสัมจะไม่มีเนื้อนั้นหมายได้ ถ้าหานยังสังสัยอยู่ข้าพเจ้าจะปอกให้ดู แล้วใจวุ่นจึงอาสามันน้ำมาปอก ก็มีเนื้อประดิษฐ์อยู่ด้วยกัน

ใจโนเห็นดังนั้น จึงหยิบอาสาเมื่อกดูบ้าง ก็มีได้เห็นเนื้อ มีแต่เปลือกเปล่าก็ยังมีความสังสัย จึงเชิญใจวุ่นให้ขึ้นมานั่งแล้วถามว่าเหตุใดส้มจึงเป็นดังนี้ ใจวุ่นจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอสุราและเครื่องเลี้ยงมากินก่อน จึงจะบอกให้แจ้ง ใจโนจึงให้อาสุรามาให้ใจวุ่นกินถึงห้าไก่ไม่剩 แล้วให้อาแพะตัวหนึ่งมาให้กินก็ไม่อิ่ม

ใจโนเห็นประทaculaดังนั้นจึงถามว่า ห่านเรียนวิชานี้มาแต่ไหน จึงทำเล่ห์กระเท่ห์ได้ดังนี้ ใจวุ่นบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าถือศิลป์ ณ เชียงปีลันแคนเมืองส่วนได้สามลิบปี เทพดาวาตารามาให้ข้าพเจ้าสามฉบับ ฉบับหนึ่งซื้อเทียนดุน ฉบับสองซื้อเต้ตุน ฉบับสามซื้อยินดุน ฉบับเทียนดุนนั้นสำหรับเรียกกลมและฝน และทำอิทธิฤทธิ์แห่งไปได้โดยอากาศ ฉบับเต้ตุนนั้นถึงมาตราว่าจะใช้ก้อนศิลาและกรกฎเข้าอกก์ได้ ฉบับยินดุนนั้น แม้บังกายและจะใช้อาฎไปทำอันตรายผู้ใด ก็ได้ และตัวห่านได้พบยศศักดิ์แล้วแต่หารู้วิชาจะนี้ไม่ ห่านจะละสมบัติเสียไป ก็อศิลป์ในปาแลก奴เขากับข้าพเจ้าเดิม จะได้เรียนวิชาหั้งสามฉบับนี้ไว้ให้ชำนาญ

ใจโนจึงว่า อันวิชาฉะนี้เรากรักจะได้เรียนอยู่ แต่จะไปนั้นไม่ได้ เพราะราชการบ้านเมืองมากมาย ยังไม่มีผู้ใดจะรับธุระแทนตัวเราได้ ใจวุ่นได้ฟังจึงหัวเราะแล้วว่า เล่าปีเจ้าเมืองส่วนก็มีศติปัญญา แล้วเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนแต่ เหตุใดห่านจึงไม่มอบราชการบ้านเมืองให้ เม้ห่านขัดขินไม่ทำตามคำเรา เราจะสำแดงวิชาให้อาฎให้ตัดศรีษะห่านเสีย

ใจโนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงร้องสั่งทหารว่า อ้ายคนนี้พวกเล่าปีมัน แกลงมาสอดแยมราชการในเมืองเรา ให้จับตัวมันไว้ ทหารใจโนประมาณสามลิบ กึกลุ้มกันเข้ามัดผูกใจวุ่น แล้วตีด้วยอาฎเป็นอันมาก ใจวุ่นก็ทำอนหลับตาหัวเราะ

อยู่ ใจໄได้ເອົາຄາມຈຳ ແລ້ວລົງພຶດໂຈຈູໃຫ້ມັນຄົງ ແລ້ວໃຫ້ທຫາຣີທັກຍົກຮັກຫາອູ່
ເປັນອັນມາກ ຄວັນເພລາເຫັນຜູ້ຄຸມເຫັນຄາແລ້ພຶດເຫັນອອກກອງອູ່ລື້ນ ຕົວໂຈຈູນັ້ນ
ນອນເປັນປຽກຕິອູ່ ຈຶ່ງເອົາເນື້ອຄວາມມາບອກໃຫ້ກວາບຫຼຸລພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ

ໂຈໂລໄດ້ພັດດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຂ່າງໂຈຈູໄວ້ຄົງເຈີດວັນ ອຳຂ້າວອູ່ໃນຄຸກນັ້ນ
ຜູ້ຄຸມຈຶ່ງຄືດວ່າ ໂຈຈູອຳດ້າວນ້າຄົງເຈີດວັນ ຈະມີຕາຍແລ້ວທີ່ ຈຶ່ງເປີດປະຕູຄຸກເຫຼົາ
ໄປດູ ເຫັນໂຈຈູນັ້ນທົວເຮົາສນາຍອູ່ ຜູ້ຄຸມຄືດສົງສັຍ ແລ້ວໄປບອກໃຫ້ຫຼຸລເນື້ອຄວາມ
ທັງປົງ ໂຈໂລຈຶ່ງໃຫ້ເອົາຕ້າວໂຈຈູອອກມາແລ້ວຄາມວ່າ ຈະທຳສິ່ງໄດ້ຕົວຈຶ່ງຈະຄົງແກ່ຄວາມ
ຕາຍ ໂຈຈູຈຶ່ງວ່າ ຄົງມາຕຽວວ່າຈະອດອາຫາຣອູ່ສັກລົບປີ້ຫັພເຈົ້າກີ່ໄຟຕາຍ ແມ່ນຈະກິນ
ແພະພັນຕົວໃນວັນເດືອນ ຂ້າພເຈົ້າຫາເປັນອັນທຽມໄຟ

ໂຈໂລໄດ້ພັດດັ່ງນັ້ນກີ່ສື່ນຄວາມຄົດ ໄມຮູ້ທີ່ຈະທຳປະກາຣໄດ້ໃຫ້ໂຈຈູຄົງແກ່
ຄວາມຕາຍໄດ້ ຂັແນນັ້ນເປັນວັນຖຸກໍໂຈໂລເຫັນຕໍ່ຫັນກິໂມ່ ໃຫ້ຫຼຸນ້າງຜູ້ໄທຄູ່ຜູ້ນ້ອຍ
ມາກິນໄຕ້ອູ່ ໂຈຈູຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນໄປຍືນອູ່ຕຽບທັງນ້າໄຕ້ກລາງປະຊຸມຫຼຸນ້າງທັງປົງ
ແລ້ວວ່າແກ່ໂຈໂລວ່າ ທ່ານທ່າກາຣໄທຄູ່ຄົງເພີຍນີ້ຍັງຈະປະສົງຂອງສິ່ງໄດ້ບັ້ງທີ່
ໂຈໂລຈຶ່ງແກລັງວ່າຫອງທັງປົງຂອງເຮົກມີອູ່ພ້ອມແລ້ວ ຍັງຫາດອູ່ແຕ່ຕັບມັງກຣເຈະ
ໄຄຣໄດ້ ທ່ານຈະເຮັ່ງໄປຫາມາໃຫ້ເຮົາ

ໂຈຈູໄດ້ພັດດັ່ງນັ້ນກີ່ທັງເຮົາ ແລ້ວເຮົາພູກ້ານມາເຂີຍແປັນຮູ່ປັມກຣລົງໄວ້
ທີ່ຝາຜັນ ແລ້ວເຮົາມີອື່ນປັດໄປ ທ້ອນມັງກຣນັ້ນກີ່ແຕກອອກໄປ ໂຈຈູກີ່ທີ່ຍົບເອົາຕັບ
ມັງກຣອອກມາໃຫ້ໂຈໂລ ໂລິທິກີ່ຍັງຕິດສົດອູ່ເຫັນປະຈັກຍົດຕ້ວຍກັນທັງລື້ນ ໂຈໂລຕາດ
ເຂົາແລ້ວວ່າ ເຮົາເຫຼື່ອໄມ່ ຕົວທາກແກລັງທ່າກລຸນາຍເອົາຕັບສົວໃດ ຈາ ມາຊ່ອນໄວໃນ
ມີອື່ນ ໂຈຈູຈຶ່ງຕອບວ່າ ທ່ານໄມ່ເຫຼື່ອກີ່ແລ້ວໄປເດີດ ບັດນີ້ເປັນເທິກາລເດືອນວ້າຍ
ຫາດຖຸດອກໄມ້ທັງປົງ ແນ້ທ່ານຈະຕັ້ງປະສົງດອກໄມ້ສິ່ງໄດ້ ຂ້າພເຈົ້າຈະເອົາມາໃຫ້

ໂຈໂລຈຶ່ງວ່າ ເຮົາຈະໄຄຣໄດ້ດອກໄມ້ໄປຕົ້ນ ທ່ານຈະເຮັ່ງເອົາມາໃຫ້ເຮົາ ໂຈຈູຈຶ່ງໃຫ້
ເຂົາກຣະຄາງໄສ່ດິນມາ ແລ້ວເສັກນ້ຳຮົດ ບັດເດື່ອວ່າທີ່ຕົ້ນໂປ່ນຕົ້ນກິ່ນອັກຫັນມາພລິດອກ
ອອກສອງດອກ ໂຈຈູກີ່ຍົກກຣະຄາງຕົ້ນໄມ້ເຂົ້າມາໃຫ້ໂຈໂລ ໂຈໂລແລ້ນ້າງທັງປົງເຫັນ
ປະຫລາດດັ່ງນັ້ນກີ່ແລດູກັນຕະລົ້ງອູ່ ໂຈໂລຈຶ່ງວ່າ ວັນຕົ້ນໂປ່ນຕົ້ນນີ້ປຸລູກຍາກນັກ ແນ້
ຜູ້ໄດ້ຈະປຸລູກກີ່ໄປປຸລູກຕົ້ນໄມ້ດອກອື່ນ ຈາ ຄຣບຮ້ອຍສິ່ງ ຈຶ່ງເອົາຕົ້ນໂປ່ນຕົ້ນນີ້ປຸລູກ
ທ່າມກລາງຈຶ່ງຈະເປັນ ແລ້ຕົ້ນໄມ້ທັງຮ້ອຍສິ່ງນັ້ນ ກີ່ຜັນດອກເຫຼົາໄປຫາຕົ້ນໂປ່ນລື້ນ

แล้วใจโฉกเชิญใจจุ่มเข้ากินตีด้วยชูนนงหั้งปวง

ขณะเมื่อใจจุ่มเสพย์สุราอยู่นั้นจึงว่า ทำไلنจะได้ซิงสอดมากินแก้มเหล้า ใจโฉกจึงว่า ท่านมีความรู้จังทำซิงมาให้ได้ ใจจุ่มให้เอาถادมาใบหนึ่ง ถอดเอา เสื้อของตัวคลุมถัดลงไว้ บัดเดียว ก็เปิดเสื้อขึ้น บันดาลเป็นซิงสดเต็มถ่าด แล้วยกเอาไปให้ใจโฉ ใจโฉเห็นหนังสือฉบับหนึ่งอยู่บนถاد มีสารบัญว่า บังเต็ก แล้วใจโฉกหินมาดูจำลายมือได้ จึงคิดว่าหนังสือฉบับนี้ของเราแห่งเอง เราฉึกเสียแต่ครั้งเดียวสังซึ้งมาแต่เมืองสุพรรณ เหตุใดจึงมาเป็นฉบับด้อยู่นี่ น่าสงสัยนัก ใจจุ่มหินเอาจากหยกกรินสุราคำนับยืนให้ใจโฉแล้วว่า เชิญพระเจ้า วุฒอ่องเสวยสุราหนึ่งเข้าไปเพิด อายุจะยืนได้พันปี

ใจโฉจึงว่า ให้ท่านกินเข้าไปก่อนเกิด ใจจุ่มซักເຫิ้นปักผิดมาคั่น กลางถัวยสุราไว้ครึ่งหนึ่ง จึงดีมเหล้าเข้าไป และถัวยสุรา ก็เปล่าอยู่ซึ่งกันนີ້ มีสุรา อยู่เพียงปันคั่น แล้วก็เอาถัวยสุรายืนให้ใจโฉ

ใจโฉเห็นประหลาดดังนั้น ก็ตัวดເຫิ้ນใจจุ่ ใจจุ่ก็เอากลางสุราป่าເຫາ ใจโฉ จากหยกนันก็กลายเป็นนกกระเรียนร่อนอยู่บนศีรษะใจโฉ ชูนนงหั้งปวง เห็นประหลาดก็ตกใจ ต่างคนต่างพิศดูนกนั้น ครั้นแลลงมาก็ไม่เห็นใจจุ่ ก็ยัง สงสัยเป็นอันมาก พอทหารเข้ามานบอว่า ใจจุ่นนີ້ออกไปนອກประชุมแล้ว ใจโฉ จึงว่า ใจจุ่มีเลิ่ห์กระเท่ห์แล่ความต่าง ๆ ถ้าเราละมันไว้ มันก็จะทำอันตรายแก่ เราก็จะคิดอ่อนเม่าเสียให้ได้ แล้วให้เคหุคุณทหารสามร้อยไปจับตัวใจจุ่

เคหุคุณทหารรับตามไปถึงกลางป่า เห็นใจจุ่เดินเป็นประดิไป เคหุ กับทหารหั้งปวงก็ควบม้าตามไปพักหนึ่ง แทนจะสันกำลังม้าก็ไม่ทัน เห็นใจจุ่ เดินเป็นประดิอยู่ดังก่อ ครั้นไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอเด็กต้อนผุ่งแพะออกมาน เลี้ยง ใจจุ่จึงเข้าไปในผุ่งแพะนั้น เคหุเห็นก็เอากะทันท์ยิงเข้าไปเป็นหลาย ดอก ใจจุ่นนີ້หายตัวไป เคหุโกรธจึงให้จับแพะผุ่งนั้นมาก่าเสียสัน ศพแพะ เกลื่อนอยู่ แล้วพาทหารกลับมาทูลเนื้อความแก่พระเจ้าวุฒอ่องทุกประการ

ฝ่ายเด็กเลี้ยงแพะเห็นแพะนั้นตายสัน ก็เป็นทุกข์นั่งร้องให้ออยู่ พอดี ยินเสียงคนในศีรษะแพะร้องมาว่า อย่าร้องให้ไปเลย จงอาศีรษะแพะกับตัว แพะมาประสมกันเข้าเกิด แพะของเอ็งก็จะเป็นเข็นมา เด็กเลี้ยงแพะได้ยินก็ตกใจ

คิดว่าปีศาจหลอก ก็เอามือปิดตาไว้ร้องให้ไป ใจจุ่งออกจากศีรษะแพะหัวจะให้แพะนั้นเป็นชื่น จึงตามไปร้องบอกเด็กว่า เร่งกลับมาลำดับศีรษะเข้าเดิດ แพะก็จะเป็นชื่นมาดังเก่า เด็กนั้นเหลียวมาเห็นใจจุ่งก็ค่อยคลายใจ จึงกลับมาเอาศีรษะแพะลำดับกันเข้า แพะนั้นก็เป็นชื่นมาลื้น

แต่ก่อนนั้นแพะตัวเมียไม่มีขาและหนวด เมื่อเด็กลำดับเข้านั่นมิได้พิจารณา ศีรษะแพะตัวผู้ลำดับเข้ากับแพะตัวเมีย ศีรษะแพะตัวเมียลำดับเข้ากับตัวผู้ แพะตัวเมียจึงมีขาและหนวดจนทุกวันนี้ เมื่อแพะเป็นชื่นแล้ว ใจจุ่งหายไป เด็กเลี้ยงแพะก็ตกใจ จึงต้อนแพะกลับเข้าไปบ้าน แล้วอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่นาย นายเด็กเลี้ยงแพะรู้ดังนั้นก็เข้าไปบอกให้ทูลพระเจ้าวุฒิอ่องตามคำเด็กเลี้ยงแพะบอก

ใจโฉนแจ้งดังนั้นก็ให้ช่างเชียน เทียนรูปใจจุ่งเสียจักชุดข้างขวาเท้าพิการข้างหนึ่ง แล้วแต่งหนังสือส่องรูปใจจุ่งไปถึงหัวเมืองทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดเห็นรูปดังนี้ก็ให้จับส่งมา จะปุนบำเหน็จเป็นอันมาก บรรดาหัวเมืองเห็นคนเหมื่อนรูปที่เชียนมา ก็จับส่งเข้าไปให้ใจโฉนเมืองละเก้าคนสิบคนถึงสามร้อยเศษ

ใจโฉนเห็นรูปคนทั้งนั้นเหมือนรูปใจจุ่ง ใจโฉนก็คุมทหารออกมานอกเมืองให้เอาคนทั้งสามร้อยมาดัดเข้า ให้เอาโลหิตสุกรและสัตว์ทั้งหลายมาตัดสาดคนโทช หวังจะให้มันทรุนน้ำเสื่อม แล้วให้ทหารตัดศีรษะคนทั้งสามร้อยเศษเสียสิ้น คนทั้งนั้นก็นั่งอยู่แต่ตัวเปล่าหาศีรษะมิได้ และโลหิตนั้นกระเด็นชื้นไปบนอาภากลายเป็นคนชื่นกิจเรียนประมาณสามร้อยเศษ นกนั้นก็บินร่อนอยู่ คนชื่นชั่นก็ตอบมีร้องเยาะเย้ยใจโฉนอยู่อ้ออิง ใจโฉนดังนั้นก็โทรศ จึงให้ทหารเอาเก้าหกห้าร้อยดมยิงชื้นไป

ขณะนั้นบังเกิดลมพายุใหญ่พัดหนักมา ทوبเอาผงคลีพุ่งคลบมิดมัวแล้วรูปคนชื่นผ่าเสียนั้น ก็ลุกขึ้นเดินแต่ตัว หัวอาศีรษะวิ่งวุ่นเข้ามาตีใจโฉนใจโฉนล้มอยู่ ทุนนางทั้งปวงเห็นก็ตกใจ เอามือปิดตาร้องกรีดกราดอ้ออิงไป ครั้นพายุสงบลง ชากรพทั้งนั้นก็หายไป และใจจุ่งยังเป็นอยู่ แต่ไปจากเมืองเงียบกุ่ม

ฝ่ายชุนนางทั้งปวงช่วยกันพยุงใจโฉนกลับเข้ามาก็ต่านักแล้ว ใจโฉนนั้นก็ป่วยหนักไป พอเคาจึงเป็นโหรมาเยี่ยมแต่เมืองญูโต ใจโฉนให้ทำเข้ามาแล้วว่า

ทำนงช่วยดูเคราะห์เราจะดีหรือร้าย เค้าจึงว่า ทำนรู้จักกวนลօหรือไม่ อัน กวนลօนั้นรู้ต่าราดูชานาณยิ่งกว่าข้าพเจ้า ใจโดยถ้ามว่า กวนลօนั้นดีอย่างไร

เค้าจึงว่า กวนลօเป็นชาวเมืองเพงวนกวน เมื่อเด็กม้าเสปย์สุราแล เรียนดูฤทธิ์ ครั้นใหญ่มาได้ต่าราจิว่างไว้ จึงชานาณดูเคราะห์โภกปวยให้ แม้ ผู้ใดจะตายก็รู้ แลครั้งหนึ่งของกี่เจ้าเมืองอันเป็นนั้นภารยาปวยให้ปวดศีรษะ บุตรนั้นให้เจ็บในอกอยู่เป็นอัตรา ก็ให้หากวนลօมาดู กวนลօพิเคราะห์ดูแล้วว่า ที่อยู่ของทำนนี้มีศพชายอยู่สองคน ศพหนึ่งถือทวน ศพหนึ่งถือเก้าหัตห์ ศพ ซึ่งถือทวนนั้นผนังตึกทำนทับศีรษะอยู่ จึงเผอญให้ภารยาทำนปวดศีรษะ อัน บุตรซึ่งป่วยอยู่ในอกนั้นเพราเหตุว่า ศพซึ่งถือเก้าหัตห์อยู่ในล่องถุน องก์จึง ให้รื้อผนังตึก และให้ชุดลงไปลีกประมาณสี่ศอก ได้เศษสองเศษเมื่อนคำกวนลօ องก์จึงให้อาศพไปฝังไว้ที่อื่น ภารยาภันบุตรก็หายปวย และถูกคนหนึ่ง โคลายให้กวนลօดู กวนลօบอกรว่าโคนนั้นผู้ร้ายเจดคนลักษ์ไปฟากซังโน้น บัดนี้ มันมาเสียแล้ว ยังแต่กระดูกกับหนังทั้งไวรัมรัวบ้ามัน ทุนนั้นก็ขามไปดู เห็น หนังกับกระดูกทั้งอยู่ จึงเยี่ยมเข้าไปดูเห็นผู้ร้ายเจดคนอาเนื้อโคทำแกล้มเหล้า อยู่ จึงไปบอกเล่าปินเจ้าเมืองเพงวนกวน เล่าปินก็ไปจับเอาผู้ร้ายเจดคนมา พิจารณาเป็นสัตย์แล้ว จึงถามทุนนั้นเจ้าของโคงว่า เหตุใดตัวจึงรู้ว่าผู้ร้ายเหล่านี้ ลักโคงไป ทุนนั้นก็บอกว่า กวนลօดูให้ข้าพเจ้าจึงรู้ เล่าปินจึงให้หากวนลօมา แล้วแกลังเอาตราออกเสียจากทีบ เอาชนไก่ใส่ไวเต็มทีบ จึงยกอกมาแล้วให้ กวนลօทายว่าสิ่งใดอยู่ในทีบ กวนลօจึงทำนายว่า ชนไก่แดงเท่านั้น ชนไก่ดำ เท่านั้น ขาวเท่านั้น เล่าปินปิดอกนับดูก็สมเหมือนคำกวนลօ เล่าปินนับถือ กวนลօ ตั้งกวนลօไว้เป็นที่ปรึกษา

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งกวนลօไปเที่ยวเล่น เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งรูปงาม ไถนาอยู่ กวนลօพิจารณาดูรู้ว่าจะถึงแก่ความตาย จึงถามเด็กหนุ่มว่า ตัวทำน ชื่อใด เรารู้ใจเอ็นดูด้วยรูปงาม แต่อายุจะสิ้นเสียแล้ว ยังอีกสามวันทำนก็จะตาย เด็กหนุ่มได้ฟังจึงบอกว่าชื่อเตียวหัน แล้วถามว่าตัวทำนชื่อไร เหตุใดจึงรู้ว่ายัง อีกสามวันข้าพเจ้าจะตาย กวนลօจึงนักว่า เรารู้กวนลօ แล้วว่าชื่อเรารู้นั้น เพราะเห็นชนร้ายแฉมชนគัวร์ทำนขึ้นมาเราจึงนอก เตียวหันก็ตกใจจึงรีบไปหา

บิดานอกเนื้อความตามคำกราบบดี บิดานั้นก็ตกใจจึงพาบุตรไปทางถนนแล้วว่า ท่านผู้ว่าเศรษฐีช่วยบุตรข้าพเจ้าให้รอดด้วย กวนลօจึงตอบว่า อันราจะช่วยนั้นไม่ได้ ด้วยกำหนดอายุเข้าเป็นมาเอง บิดาเติยหังจึงร้องให้อ้อนวอนว่า ข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว คิดว่าจะได้ฝากผี บัดนี้จะมาถึงความตาย ข้าพเจ้าจะเห็นหน้าผู้ใดสืบไปเล่า ท่านผู้มีความรู้จังเอ็นดูข้าพเจ้าช่วยคิดอ่านแก่ไขให้สืบอายุเติยหังไว้ จะได้แทนตัวข้าพเจ้า

กวนลօได้ฟังมีใจสงสารจึงว่า ท่านจะให้สืบอายุแล้ว ใจอาสุราวดหนึ่งกับเนื้อก้อนหนึ่งไป ณ เขารามสัน มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง มีศิลาใหญ่เป็นแท่นอยู่ใต้ต้นไม้หนึ่น แม้เห็นคนชราทั้งสองใส่เสื้อขาวคนหนึ่งใส่เสื้อแดงคนหนึ่งนั่งเล่นมากรุกอยู่บนแท่นศิลา ต่อเวลาเที่ยงท่านจงอาสุราภันเนื้อให้กิน แล้ว อ้อนวอนขออายุสืบไป แม้คนชราทั้งสองจะถามว่าผู้ใดบอกมา ท่านอย่าได้บอกชื่อเรา บิดาเติยหังได้ฟังก็ค่อยคลายใจ จึงชวนกวนลօมาบ้านแล้วแต่งโถะเลี้ยงดู ในเวลากลางคืนนั้นก็ชวนกวนลօไว้ในอนด้วย

ครั้นรุ่งเช้าเติยหังอาสุราวดหนึ่ง กับเนื้อก้อนหนึ่งรับไปทางประมาณห้าสิบเลี้น ถึงเขารามสันเห็นต้นไม้ใหญ่ ได้ร่มไม้หนึ่นเห็นคนชราสองคนนั่งเล่นมากรุกกันอยู่บนแท่นศิลา เติยหังจึงอาสุราภันเนื้อคำนับแล้ว มีได้ว่าประการใด ครั้นเพลาเที่ยงเติยหังจึงรินสุราฉีกเนื้อน้ำวิ่งไว้ คนชราทั้งสองเล่นมากรุกเพลินอยู่ แล้วก็ชวนกันเสพย์สุราจนลืม เติยหังเห็นดังนั้นก็ร้องให้อ้อนวอนว่า ข้าพเจ้าจะขอสืบอายุต่อไป ท่านทั้งสองจะมีใจเอ็นดูข้าพเจ้า คนชาชีว์ใส่เสื้อแดงได้ฟังก็ตกใจ จึงว่ากวนลօบอกมาเป็นมั่นคง จึงปรึกษาภักนว่า เราได้กินของเข้าเข้าไปแล้ว ครั้นจะไม่ช่วยก็ไม่สมควร คนชาชีว์ใส่เสื้อขาวนั้นเห็นชอบด้วย จึงอาบัญชีคนในเมืองสืบออกมาดู เห็นเชื่อเติยหังนั้นกำหนดตายสืบเก้าปี จึงว่าอายุของท่านก็ครบสืบเก้าปีแล้ว ยังอีกสองวันก็จะตาย เรายังช่วยแกรมตัวเก้าใส่ลงแทนตัวสืบ ให้สืบอายุไปเก้าสิบเก้าปีจึงตายแล้วเชียนตัวเก้าใส่ลงในบัญชี จึงสั่งไปถึงกวนลօว่า การทั้งนี้อย่าได้บอกแก่ผู้ใดสืบไป แล้วคนชราทั้งสองนั้นก็กลับเป็นคนบินไปจากแท่นศิลา

เติยหังมีความยินดี ก็กลับมาบอกเนื้อความทั้งปวงแก่กวนลօทุก

รูปที่ ๑๓๙ เตียวหงันขอให้เทพดาต่ออายุให้

รูปที่ ๑๔๐ โจ Zhou ให้เส้าชุนนางที่ส่งลัยว่าคิดทำร้าย

ประการ แล้วถ้ามีความกลัวว่า คนชาหั้งสองนั้นผู้ใด กวนลอกจึงบอกว่า ซึ่งใส่เสื้อแดงนั้นคือเหตุดาฝ่ายใต้ สำหรับถือบัญชีคนหั้งปวงซึ่งอาภากำเนิด อันใส่เสื้อขาวนั้นคือเหตุดาฝ่ายเหนือ สำหรับถือบัญชีคนหั้งปวงกำหนดอายุคนซึ่งจะถึงแก่ความตาย ครั้นบอกเท่านั้นแล้วจึงท้ามว่า ตัวทำนพันทุกข์แล้ว อย่าถามต่อไปเลย กวนลอกก็ลาบีด้วยวหังมาที่อยู่ แต่นั้นกวนลอกลัวตายมิได้เรียนความรู้ต่อไปเลย เค้าจึงว่า บัดนี้กวนลอกอยู่ ณ เมืองเพงวนกวน ทำนงให้หมายดู ก็จะแจ้งประจักษ์ว่าเคาระที่ดีแล้วร้าย

ใจໂฉได้ฟังก็มีความยินดี จึงแต่งคนไป ณ เมืองเพงวนกวนหาตัว กวนลอกมาแล้ว ใจໂฉให้ดูเคาระที่ว่า ดีหรือร้ายหนักหรือเบา กวนลอกพิเคราะห์ดูแล้วว่า ซึ่งทำนป่วยนี้เป็นแต่คนมีความรู้คุณของทำเลที่กระเท่่ต่าง ๆ อย่าวิทก เลยเห็นหาเป็นไรไม่ ใจໂฉได้ฟังก์เห็นจริง ซึ่งป่วยนั้นก็คลาย แล้วถามว่าทำนง ดูว่า เมืองจะดีหรือร้ายประการใด

กวนลอกจึงทำนายเป็นคำโคลงว่า ผุงสุกรเที่ยวช่อนอยู่ในป่า เสือโครงง ตัวกล้าไถ่กระจัดพลัดพราย จะมีศึก ณ เขาเตงกุนสัน ทำนจะเสียแขนซ้ายช้าง หนึ่ง ข้อหนึ่งคือทหารเอกสารแลพื่อน้องของทำนจะตายก็ว่าได้ ใจໂฉจึงว่า การดูนี้ ทำนชานาญนัก เราจะตั้งให้เป็นโทร กวนลอกจึงว่า ข้าพเจ้านี้บุญน้อยนัก ควร แต่เที่ยวอยู่ในถ้ำชารและป่าเขา บ่าวรับได้แต่ปีศาจและโขมดป่า อันจะอยู่ใน เมืองหลวงบังคับผู้คนนั้นไม่ได้ ใจໂฉจึงว่า ทำนงดูจะตามเราว่าจะมีบุญเข้าไป อีกหรือไม่

กวนลอกจึงว่า ทำนก็มีบุญเป็นถึงพระเจ้าวุยอ่อง เสมอพระเจ้าเหี้ยนแต่ อยู่ชนนี้แล้ว ซึ่งจะให้ดูเข้าไปอิกนั้นลินตำราแล้ว ใจໂฉจึงว่า ทำนจะดูชุนนาง หั้งปวงซึ่งนั่งพร้อมกันอยู่ในที่นี้ เห็นผู้ใดจะดีแล้วร้ายบ้าง กวนลอกหัวเราะแล้วว่า อันชุนนางหั้งปวงนี้แต่ล้วนมีสติปัญญาควรเป็นข้าราชการอยู่สิ้น

ใจໂฉจึงว่า ทำนจะพิเคราะห์ดูเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้ง จะตั้งเป็น ปรากติอยู่หรือไม่ กวนลอกพิเคราะห์ดูแล้วว่า เมืองกังตั้งนั้นจะเสียทหารเอกสารคน หนึ่ง อันเล่าปี่เจ้าเมืองเสฉวนนั้น ก็ยกกองทัพมาตีเมืองยันตัง ซึ่งจะว่าเป็น ปรากตินั้นยังไม่ได้ ใจໂฉไม่เชื่อ พอม้าใช้เมืองหับป่าถือหนังสือมาบอกว่า โลซก

ทหารเอกสารกังวลตั้งถึงแก่ความตายแล้ว อนึ่งม้าใช้ถือหนังสือมาแต่เมืองชันตง บอกข่าวราชการมาถึงพระเจ้าวุยอ่องว่า เล่าปีให้เตียวหุย ม้าเดียวยอญรักษามีอยู่ในป่าเส เห็นจะเข้ามาทำอันตรายด่านเมืองชันตง

โจโฉแจ้งดังนั้นก็กราช จัดแจงทหารจะยกไปช่วยเมืองชันตง จึงให้การล่อหาฤกษ์ซึ่งจะยกกองทัพไป การล่ออดูแล้วจึงว่า ซึ่งจะยกไปครั้งนี้ยังไม่ได้ ด้วยจวนเข้าปีใหม่อยู่แล้ว ในเมืองญูต้นนั้นจะเกิดเพลิงใหญ่หลวงนัก โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ส่งให้ทางกองทัพไว้ จึงจัดทหารห้ามมีให้โจหองยกไปช่วย และหัวเรี่ยนกับเตียวคับรักษาเมืองชันตงไว้ให้มั่นคง ให้แหหัวตุนคุมทหาร สามหมื่นเป็นกองรองใช้ ไปบอกข่าวราชการในเมืองญูต่ออย่าให้ขาด แล้วให้อองปิดบังคับบัญชาทหารในเมืองญูต่อ

สุมาอันนายบัญชีจึงทูลพระเจ้าวุยอ่องว่า ซึ่งจะให้อองปิดบังคับบัญชาทหารในเมืองญูต้นนี้ไม่ได้ ด้วยของปิดมักเสพย์สุราหายาบั้าดุตันอยู่ โจโฉจึงตอบว่า อองปิดนี้ได้เป็นเพื่อนยาติดตามเรมาแต่ก่อน น้ำใจกีสัตย์ซื่อันก ควรจะให้ไปบังคับนายทหารในเมืองญูต่อได้ นายทหารหั้งสามคนก็ยกไปตามโจโฉ ส่ง แล้วของปิดนั้นครั้นมาถึงเมืองญูต่อแล้วก็ตั้งจวนอยู่ข้างประทุกิศตะวันออก

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนแต้มอาอยู่เมืองญูต่อได้ยื่นสามปีแล้ว (พ.ศ. ๗๖๑) ครั้นเดือนสามเข้าปีใหม่ เกงจิซึ่งแต่ก่อนนั้นเป็นขุนหมื่นอยู่ในบังคับบัญชาโจโฉ แล้วเกงจิได้เลื่อนที่เป็นขุนนางในทำเนียบ มีใจสามภักดีต่อพระเจ้าเหี้ยนแต้ และเกงจินัมมีเพื่อนรักคนหนึ่ง เป็นขุนนางชื่ออุยหลง เกงจิจึงเชิญอุยหลงมาปรึกษา กันที่สังฆาร โจโฉทำการหยาบช้าเป็นศัตรูราชสมบัติ บัดนี้ตั้งตัวเป็นเจ้าวุยอ่อง นานไปมันจะซิงเอาราชสมบัติเป็นมั่นคง เรายอดจะให้แผ่นดินเป็นสุขสนอง คุณพระเจ้าเหี้ยนแต้ ห่านจะคิดเห็นประการใดจึงจะกำจัดโจโฉเสียได้

อุยหลงจึงว่า เรามีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งชื่อกิมหัน เป็นเชื้ออุปราชมาแต่ ก่อน และกิมหันก็ได้ออกปากไว้แก่เราว่า โจโฉนั้นทำการหยาบช้า กิมหันคิดจะ กำจัดโจโฉเสีย แต่ยังหาได้ทีไม่ กิมหันนั้นเป็นเพื่อนรักกับของปิด ซึ่งโจโฉให้บังคับนายทหารอยู่ในเมืองหลวง เราจะว่ากับกิมหันให้ไปชักชวนเกลี้ยกล่อม ของปิด แม้วองปิดปลุนใจด้วย การก็จะสำเร็จโดยง่าย

เกงจึงว่า กิมทันนั้นเป็นเพื่อนรักกับองปิด เห็นกิมทันจะไม่เป็นใจ ว่ากล่าว ประการหนึ่งของปิดก็เป็นทหารเอกของใจโน อุยหลงจึงว่า เราจะพา กันไปพูดจาดูห่วงที่กิมทันก่อน แล้วก็พา กันไป ณ บ้านกิมทัน กิมทันออกมารับ เกงจีกับอุยหลงชี้นไปนั่งบนตึกที่สังಡ ถ้อยที่ถ้อยค่านับกัน อุยหลงจึงแกล้ง แต่งกลอุบายนว่า เรามาหาท่านนี้พราะมีประสงค์จะคร่าวเนื้อความข้อหนึ่ง แต่ เกรงว่าท่านจะไม่เอินดู กิมทันจึงว่าจะจางว่าไปถูก

อุยหลงจึงว่า เรา กับ ท่านได้เป็นเพื่อนสนิทกันมา ตัวท่านเล่าก็เป็น เพื่อนรักกับองปิด บัดนี้เราเห็นพระเจ้าวุยอ่องจะได้ครองราชสมบัติแทน พระเจ้าเตี้ยนเต้อญี่แล้ว และองปิดเป็นข้าหลวงเดิม ก็จะเสนอความชอบ ตั้งแต่ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ตัวเรางามาหาท่าน หวังจะให้ช่วยทำบุญบำรุงเราด้วย

กิมทันได้ฟังก็โกรธลูกขี้นความอา พอคนใช้ยกน้ำชาเข้ามา กิมทัน หอบเอาป้านน้ำชาหนันเทเลียแล้วว่า จะให้กินนั้นจะเอาประโยชน์สิ่งใด อุยหลง เห็นดังนั้นก็ทำเป็นโกรธ แกล้งช้ำว่า ตัวเราคิดว่าท่านได้ดีขึ้น จึงอุตส่าห์บ่ายหน้า มาหาหวังจะฝ่ากตัวกับท่านสืบไป ยังไม่ทันไรท่านมาดูหมิ่นผลักหน้าเราเสียให้ได้ ความอับอายแก่คนใช้ของท่าน

กิมทันจึงว่า ใช่เราจะไม่คิดถึงท่านนั้นหมายได้ แต่เราน้อยใจด้วยท่านรู้ อยู่ว่า ใจโนนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ควรหรือยังมายกยอคัน อนึ่งตัวท่านก็เป็น ข้าพระเจ้าเตี้ยนเต้ ท่านไม่คิดสนใจพระคุณให้ปรากฏไว้ ซึ่งจะมาตั้งใจคอยพึง บุญใจโนนั้นเราหานั้นถือว่าเป็นเพื่อนไม่

อุยหลงกับเกงจีเห็นดังนั้น ก็คิดว่ากิมทันนี้มีกตัญญูต่อพระเจ้า เตี้ยนเต้ อุยหลงจึงว่า ตัวเราพาเกงจีมาให้วังจะชวนท่านกำจัดใจโนเสีย จะ ช่วยกันบารุงแผ่นดินสืบไป ครั้นจะนองกหานโดยจริงก็เกรงอยู่ จึงแกล้งกล่าว อุบายนามหวังจะดูใจท่าน บัดนี้เราเห็นความสัตย์ซื่อท่านแล้ว จงดับความโกรธ เสียเดด

กิมทันจึงว่า บุญแลนด้าเราก็เป็นข้าราชการต่อ ๆ มาจนถึงตัวเรา เราหรือ จะเป็นชนถูกไปเข้าด้วยอ้ายศัตรูแผ่นดินนั้นหมายได้ ซึ่งท่านหึ้งสองคิดจะกำจัดมัน เสียนั้นเราก็ยินดีด้วย แต่ท่านจะทำประการได้จึงจะสำเร็จ อุยหลงจึงตอบว่า

เราคิดอยู่แต่จะกำจัดโจโฉเสียให้ได้ ซึ่งจะทำกลอุบายนั้นเรายังมิได้คิดต่อไป

กิมหันจึงว่า ตัวเราเป็นเพื่อนกับของปิดก็จริง แต่จะไว้ใจมันไม่ได้ เรายังจะทำกลอุบายนั้นของปิดเสีย ซึ่งเอตราส่าหรับที่นั้นมาไว้ จะได้นั่งคับนายทหารสืบไป แล้วเราจะแต่งหนังสือรับสั่งพระเจ้าที่ยังเตี้ยไปถึงเล่นปีให้ยกกองทัพมาตีเมืองเงียนกุน เราจะคุมทหารเป็นไส้ศึกตีกระหนานออกไปเห็นจะจับตัวโจโฉได้โดยง่าย

อุยหลง เกงจีได้ฟังก็มีใจยินดี ตอบมือหัวเราะแล้วว่า ห่านคิดดีนัก กิมหันจึงว่าเรามีเพื่อนอยู่อีกสองคน และคนทั้งสองมีใจเจ็บแคร์เป็นอันมาก ด้วยโจโฉที่บิดาและพี่น้องเสีย เราจะชวนคนทั้งสองมาร่วมคิดกัน เกงจีจึงถามว่าซื้อใด กิมหันจึงบอกว่า พี่ชายนั้นซื้อเกียดมา น้องชายนั้นซื้อเกียดบก เป็นบุตรเกียดเป่งหมอ ซึ่งโจโฉที่ร้ายกับตั้งสิน เกียดมา เกียดบกหนีออกไปอยู่หัวเมือง บัดนี้เข้ามาซุ่มอยู่บ้านนอกแขวงจังหวัดเมืองชูโต แม้เราให้ไปชวนก็เห็นจะมาทำการด้วย เพราะใจนั้นพยายามโจโฉอยู่

อุยหลง เกงจีเห็นชอบด้วย กิมหันจึงกำหนดวันให้อุยหลง เกงจีมาพร้อมกัน และให้คนให้รับไปหาตัวเกียดมา เกียดบกเข้ามา และอุยหลง เกงจีก็มาพร้อมกัน กิมหันจึงบอกเนื้อความให้ตามซึ่งคิดไว้ เกียดมา เกียดบกได้ฟัง ก็ร้องให้แล้วว่า บิดาเราก็ตาย เพราะโจโฉ พระเจ้าที่ยังเตี้ยได้ความเดือดร้อนเราก็มีใจเจ็บแคร์อยู่ แม้ห่านคิดดังนี้เราก็จะร่วมคิดด้วย และสำนានว่า ตัวเราพี่น้องจะขอฆ่าโจโฉเสียจะได้แก้แค้น

กิมหันจึงว่า ห่านอย่าวิตกเลย เราจะช่วยคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินเสียให้ได้ และให้สัญญาว่า เมื่อถึงเดือนสามขั้นสิบห้าค่ำ เป็นธรรมเนียมชาวเมืองทั้งปวงจุดโคมบูชา ทุนนางทั้งปวงแลเหยียงชาวยี่ห้ำเล่นในเวลากลางคืน อ้ออึ่งเป็นการมหรสพ ตัวเราจะเข้าไปหาของปิด และเราจะคุมพรรคพวกไปปะซุ่มอยู่ริมจวน และอุยหลง เกงจีจึงคุณกว่าไฟร์ซึ่งสนิทไปซุ่มซ่อนอยู่เป็นสองกอง ถ้าเห็นแสงเพลิงเราจุดขึ้น ห่านจะลองบุดต่อ ๆ ไป และคุมพรรคพวกตีเข้ามาให้ถึงจวนของปิด ห่านจะตามเราเข้าไปในวัง เราจะเชิญพระเจ้าที่ยังเตี้ยเข้ามายังบันปราสาหงอหงเหลา เรายังจะปรึกษากับทุนนางทั้งปวงตามซึ่งคิดไว้ และให้

เกียดมา เกียดบกซึ่งอยู่นอกกำแพงนั้นจุดเพลิงขึ้น จึงพากพรคพากตีเข้ามา ให้ร้องประการแก่ท่านหัวทั้งปวงว่า ทำการทั้งนี้จะกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย ผู้ใดสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินก็ให้มาช่วยกัน แล้วเราจะกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนต์ให้มีรับสั่งไปประการแก่ราชภรัตทั้งปวงให้เป็นใจทำการด้วย แล้วจึงจะให้มีหนังสือรับสั่งไปให้หาเล่าปี่ยกกองทัพมาช่วย เราจึงจะยกไปจันโจโฉ ณ เมืองเมียนบุ่น แล้วการทั้งปวงนี้เราจะต้องทำการเร็ว แม้จะล่าไว้เป็นการปี อันตรายก็จะมีแก่ตัวเรา เหมือนดังลิน

ครั้นปรีกษาเห็นพร้อมกันทั้งห้าคนแล้ว ก็แหงโลหิตออกปนสุราสาบานต่อกัน ต่างคนต่างกินเข้าไป แล้วอุยหลง เกงจี เกียดมา เกียดบกกลากิมหันกลับไปที่อยู่ แต่อุยหลง เกงจีจัดแจงบ่าวไพรีดีคนและสามร้อยเศษ กับเครื่องศัสราชที่เตรียมไว้ อันเกียดมา เกียดบกชักชวนเพื่อนฝูงได้ประมาณสามร้อยถืออาวุธสำหรับมือไปเที่ยวซุ่มไว้ในปาริมเมือง ทำการประหนึ่งจะໄล่เนื้อเพื่อมให้คนนอกนั้นสงสัย

ฝ่ายกิมหันครั้นถึงวันขึ้นสิบสี่ค่ำ จึงเข้าไปหาองปิดคำนับแล้ว กิมหันจึงว่าแก่ของปิดว่า ทุกวันนี้บ้านเมืองก็เป็นสุข เพราะบุญพระเจ้าวุยอ่อง ปราบปรามข้าศึกศัตรูบ้าน พรุ่งนี้เป็นวันเข้าปีใหม่ ราชภรษายุดโคมบูชา ชุมนุม และราชภรษายทุ่งทั้งปวงเคยเล่นเป็นสุขมาแต่ก่อน ท่านจงโปรดรับรองอาณาประชา ราชภรษายให้เล่นตามธรรมเนียมบ้านเมืองเดิม ของปิดเห็นชอบด้วย จึงให้ท่านฯ โปรดรับรองบรรดาชาวเมืองให้ทำการปี

ครั้นถึงวันสิบห้าค่ำ เวลากลางคืน ชาวเมืองจุดตามโคมรุ่งเรืองทุกตำบล ชุมนุมใหญ่น้อยราชภรษายทุ่งทั้งปวง เที่ยวให้เล่นร้องอ้ออึง บังเล่นกระจำปีสืบเชื้อเป็นการมหรสพแน่นไปทั่วทั้งเมืองหลวง ของปิดเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารอยในจวน

ฝ่ายกิมหันก็คุ้มพรคพากไปซุ่มอยู่ใกล้ประตูตะวันออก อุยหลง เกงจี กับเกียดมา เกียดบก ก็พากพรคพากไปซุ่มอยู่ตามลัญญา ครั้นเวลาสองยาม กิมหันก็จุดเพลิงขึ้นเป็นลายตำบล อุยหลง เกงจีเห็นแสงเพลิงก็จุดต่อไป แล้วໄล่ฆ่าพันผู้คนเป็นลม漫 เกียดมา เกียดบกซึ่งอยู่นอกกำแพงเห็นดังนั้น ก็

จุดเพลิงตีเข้ามาเป็นสองด้าน แล้วร้องประกาศแก่ทหารชาวเมืองหังปงว่า เรายังคงจะกำจัดศัตรูแผ่นดิน ผู้ใดจะเข้าด้วยให้เร่งมาทำการด้วยกัน ทุนนางซึ่งมีใจเจ็บแค้นก็มาเข้าด้วยเป็นอันมาก

ฝ่ายของปิดเห็นแสงเพลิงใหม่ใกล้จวนก็ตกใจ จึงขึ้นมาหนีออกจากจวน พอพับเงงจึกเข้ารับฟังกันเป็นสามารถ ของปิดนั้นถูกเกาหันฯแล้วอุชต่านฯ ตกม้าลง แล้วแผ่นขึ้นมาข้าถูกอาวุธอึก ก็ตกม้าลงถึงสี่ครั้งห้าครั้ง ของปิดเห็นเหลือก่อการลังก์ขับม้าหนีไปถึงหน้าบ้านกิมหัน แล้วร้องเรียกกิมหันเข้าไป

ฝ่ายภารายกิมหันได้ยินดังนั้นก็ลำคัญว่ากิมหันเรียก จึงวิ่งไปหัวจะเปิดประตูรับ แล้วถามว่าได้ศีรษะของปิดมาหรือไม่ ของปิดได้ฟังก็ตกใจ จึงคิดว่าเกิดเหตุทั้งนี้พราะกิมหันจะทำร้ายเรา แล้วกิรินขับม้าไป พอพับใจชิวคุณทหารมาประมาณพันคน ของปิดจึงนองอกเนื้อความหังปง ใจชิวได้ฟังก์พากหารรับไป เห็นเพลิงนั้นคิดเข้ามาถึงประตุวังเป็นหลายแห่ง แล้วไห้ม้าตามเข้าไปถึงประตุริมปราสาหงอหงเหลา จึงให้ทหารเข้าช่วยกันดับเพลิงวุ่นวายอยู่

ฝ่ายพระเจ้าเตี้ยนเต็กหลบหลีกหนีเพลิงอยู่ในพระราชวัง และเสียงคนหังปงร้องประกาศอ้ออึงหังเมืองว่า เราจะกำจัดพวกศัตรูแผ่นดินสีปะ จนบำรุงพระเจ้าเตี้ยนแต่ให้อยู่เย็นเป็นสุข ขณะนั้นบรรดาพื่น้องและพระพากใจโฉน ก็คุ้มกันเป็นเหล่าฯ มาตั้งรักษาประตุวังไว้ทุกตำบล

ฝ่ายแซหัวตุนซึ่งโฉนให้มาคอยเหตุอยู่นอกเมืองนั้น ครั้นเห็นแสงเพลิงในเมืองใหม่ขึ้น ก็ให้ทหารกองหนึ่งป้องกันเมืองญูโต แล้วให้ทหารกองหนึ่งเข้าไปดับเพลิง และใจชิวนั้นเห็นทหารแซหัวตุนเข้ามาก็ตีใจ หัวทหารของตัวเข้าบรรจบดับเพลิง และพากใจโฉนกับพากซึ่งทำการเผาบ้านเมืองนั้นก็ฆ่าพันล้มตายเป็นอันมาก จนเวลารุ่งขึ้น

ฝ่ายอุยหลง เกงจันพรรคพากก์เบาบางลง หาผู้ใดจะหนุนนั้นมีได้พอบ่าวคนหนึ่งมานอกว่า เหล่าทหารโฉนฆ่ากิมหัน เกียดมา เกียดบกตายเสียแล้ว อุยหลง เกงจึกก็ตกใจ จึงพาบ่าวไพรที่เหลืออยู่นั้นฝ่าหนีเพลิงออกไปถึงประตุเมือง พับแยกหัวตุนคุณทหารอยู่เป็นอันมาก แซหัวตุนเห็นประหลาดก็ให้ทหารไล่ฆ่าพันบ่าวไพรอุยหลง เกงจีเสีย แต่ตัวอุยหลง เกงจันน์ แซหัวตุนให้

จับจำไว้เป็นมั่นคง จึงคุณทหารเข้าไปช่วยดับเพลิงในเมืองเห็ดแล้ว จึงให้อาตัว อุยหลง เกงจีมาตามได้ความแล้ว ก็ให้ททหารไปจับครอบครัวและพื้นท้องอุยหลง เกงจี เกียดมา เกียดบก กิมหันมาจำไว้ทั้งสิ้น แห้วตุ้นจึงให้ม้าใช้ถือหนังสือไป ทูลพระเจ้าอยุธยา

โจนแจ้งในหนังสือดังนี้ จึงให้แต่งตราตอบไปเป็นใจความว่า ให้ แห้วตุ้นนำอุยหลง เกงจี กับพรศ公约ครอบครัวและพื้นท้องอ้ายเหล่าร้ายท้าคนเสียให้ลับ แล้วให้แห้วตุ้นอาตัวบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองญูトイ่มา ณ เมืองเมียนกุ่น เราจะพิจารณาเอง

แห้วตุ้นแจ้งในหนังสือแล้ว ก็ให้อาอ้ายเหล่าร้ายมีเชือห้าคนกับพรศ公约ครอบครัวไปฆ่าเสียลับ แล้วเอาอุยหลง เกงจีมาจะนำเสีย อุยหลง เกงจีก็ มีได้ย่อหัว ด่าโจนมีได้ชาดปาก จนทหารลงดาบถึงแก่ความตาย แล้วแห้วตุ้น ก็ไปจับบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยบรรดาอยู่ในเมืองญูトイ่ส่งไปเมืองเมียนกุ่น

โจนจึงให้อาตัวขุนนางทั้งนั้นมา ณ ท้องถนน ก็ให้อาชงแดงปักคันหนึ่ง เอาชงขาวปักไว้คันหนึ่ง ไกลกันประมาณเล็บเล่น แล้วโจนจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เมื่ออ้ายเหล่าร้ายท้าคนควบคิดกันแผนเมืองญูトイ่ชื่นนั้น ขุนนางผู้ใดซึ่งได้ไปช่วยดับเพลิงนั้นก็ให้ชวนกันไปช้างชงแดง ผู้ซึ่งมีได้ไปช่วยดับเพลิงนั้นก็ให้พากันไปช้างชงขาว

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังโจนว่าดังนั้น ต่างคนต่างคิดว่า โจนทำทั้งนี้หวังจะเอาไทยผู้ซึ่งมีได้มาช่วยดับเพลิง จึงพาภันไปอยู่ช้างชงแดงถึงสามส่วนสี่ส่วน แต่ขุนนางซึ่งมีใจสัตย์ซื่อ ไม่ได้มาช่วยดับเพลิงนั้นก็เข้าอยู่ช้างชงขาวประมาณ ส่วนหนึ่ง

โจนเห็นดังนั้นจึงว่า บรรดาผู้ไปช่วยดับเพลิงนั้น มีได้ไปโดยสุจริต ไป เพราะจะเข้าด้วยอ้ายพวกรบ หวังจะบรรจบกันมากทำร้ายเรา แล้วให้อาตัว ขุนนางประมาณสามร้อยเศษ ซึ่งไปอยู่ช้างชงแดงนั้น ไปฆ่าเสียริมแม่น้ำเจียงโທ แล้วว่าขุนนางซึ่งไปอยู่ช้างชงขาวนั้นมีใจสัตย์ซื่อต่อเรา ให้นำเหนือตามสมควร แล้วให้คงที่เป็นขุนนางกลับไปเมืองญูトイ่

ขณะนั้นพอมีหนังสือโจนจิวนอกมาเป็นใจความว่า องปิดนั้นต้องอาชุ

นาดเจ็บเป็นทลายแห่ง แมลงกากันทั้งนั้นกำเริบขึ้นถึงแก่ความตาย ใจໂດแจ้ง ตั้งนั้นก็มีใจสังสาร จึงให้เงินทองไปแต่งการศพองปิดฝังไว้เมืองญูโต แล้วให้ แต่งหนังสือตั้งใจชิวให้บังคับบัญชา นายทหารทั้งปวงในเมืองญูโต ให้จงอ้วเป็น มหาอุปราช ซึ่วทิมนั้นเป็นปลัดอุปราช และที่ชุนนางซึ่งหาตัวไม่นั้น ก็จัดทหาร ให้ญูน้อยตั้งขึ้นไปไว้ตามตำแหน่ง

ใจໂດจึงคิดว่า กวนลօชานาณการทำนายแม่นนัก จึงจัดทองเงินแล ลิ่งของให้กวนลօเป็นบ่าเหนือ กวนลօคำนับแล้วว่า ตัวชี้พเจ้ารักเที่ยวอยู่ในถ้ำ ในเชา จะเอาเงินทองไปนั้นหาต้องการไม่ ท่านจะเอ้าไว้แจกทุกทหารเดิด

ตอนที่ ๕๖

ฝ่ายโจหงส์เมื่อไปถึงเมืองชันตั่งนั้น ก็จัดแจงให้แซหัวเอียนกับเตียวคันอยู่รักษาด่านทางทุกตำบลไว้มั่นคง แล้วโจหงส์ยกกองทัพจะไปรบเตียวหุย ม้าเฉียว ณ เมืองปาส ครั้นมาถึงกลางทาง พ่อรู้ว่าเตียวหุยให้ม้าเฉียวยกล่วงเข้ามาถึงตำบลแซหัวเอียน

ขณะนั้นม้าเฉียวให้กองหลันกับจิมเอ่งคุมทหารไปตระเวน พอพูโจหงส์เข้า กองหลันจึงปรึกษากับจิมเอ่งว่า ครั้นเราจะเข้ารบพุ่งทหารเราก็น้อย จำจะกลับไปบอกม้าเฉียวให้แจ้งจังจะขอบ จิมเอ่งจึงว่า ซึ่งจะกลับไปเปล่า ม้าเฉียว ก็จะติดโภชเราได้ อันกองทัพโจหงส์พึงยกมาถึง จำจะเข้าตีให้ทหารโจหงส์ถอยกำลังก่อนจึงจะกลับไป แล้วจิมเอ่งก็ขับม้าร้าววนออกไปร้องท้าทายโจหงส์หน้าค่าย

โจหงส์ได้ฟังก็โกรธ ขับม้าร้าววนออกมารบกับจิมเอ่งได้สามเพลง โจหงส์เอาหวนแหงถูกจิมเอ่งตกม้าตาย แล้วฆ่าพันทหารล้มตายเป็นอันมาก กองหลันเห็นจะต้านทานไม่ได้ ก็พาทหารที่เหลือนั้นหนีไปถึงตำบลแซหัวเอียน จึงบอกเนื้อความแก่ม้าเฉียวทุกประการ

ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวเป็นแต่กองตระเวน พบร้าศิกเข้า เหตุใดไม่มาบอกแก่เราก่อน ด่วนรบพุ่งให้เสียทีมาดังนี้โภชตัวใหญ่หลวงนัก กองหลันจึงว่า เดิมพบร้าศิกเข้า ข้าพเจ้าจะกลับมาบอกท่าน จิมเอ่งบังอาจเข้ารบพุ่งจนถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าจึงแตกมา ม้าเฉียว ก็คาดโภชกองหลันไว้ จึงให้ตรวจตราหากลัวทหารไว้เป็นมั่นคง แล้วให้แต่งหนังสือบอกรเรื่องราบทั้งปวงขึ้น ไปถึงเมืองเศววนฉบับหนึ่ง ให้เตียวหุยฉบับหนึ่ง

ฝ่ายโจหงส์มีได้เห็นม้าเฉียวจากอุบลราชธานีเป็นหลายวัน ก็คิดเกรงว่า ม้าเฉียวจะทำกลอุบายนายต่าง ๆ จึงเลิกกองทัพถอยมาตั้งอยู่ ณ เมืองชันตั่ง เตียวคันแจ้งดังนั้นจึงมาว่าแก่โจหงส์ว่า ตัวท่านยกทัพออกไปฆ่าพันทหาร

ม้าเฉียวล้มตายเป็นอันมาก เหตุใดจึงเลิกกองทัพเข้ามา

โจหงจงตอบว่า ตัวเราได้ทิ้งรากศักดิ์จริงอยู่ แต่มิได้เห็นม้าเฉียว อุกمارบพุ่งเป็นหลาวยัน เราคิดเกรงว่าม้าเฉียวจะทำกลศักดิ์ต่าง ๆ ประการหนึ่งเมื่อเรารอยู่ในเมืองเงียงกุนนั้น กวนล้อทำนายว่า พระเจ้าอยุธยาจะเสียพื้นท้องแลบทารเอกสารคนหนึ่ง ณ เข้าลำสัน เราเกรงจะเหมือนคำกราบล้อ เราจึงถอยทัพเข้ามา

เตียวคับได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าตัวท่านเป็นวงศ์ของพระเจ้า อยุธยา แล้วท่านก็เป็นทหารเอกสาร เหตุใดจะมาเชือคำหมอดูนั้นไม่ควร ข้าพเจ้า จะขอคุณทหารของข้าพเจ้ายกไปตีเอาเมืองป่าเสให้ได้ แม่ได้เมืองป่าเสแล้ว เมืองเสฉวนเหมือนอยู่ในเมืองมือเรา

โจหงจงตอบว่า ท่านก็รู้อยู่ว่าเตียวหุยนี้มีฝีมือกล้าหาญ บัดนี้มา รักษาเมืองป่าเสอยู่ เหตุใดท่านจึงดูหมิ่นเตียวหุยดังนี้ เตียวคับจึงว่า คนทั้งปวง กลัวฝีมือเตียวหุย แต่ข้าพเจ้านี้เห็นความคิดเตียวหุยเหมือนเด็กเจิดชวบ ข้าพเจ้าจะขอไปจับตัวเตียวหุยมาให้ได้ โจหงจงว่า ถ้าไปทำการนั้นไม่ได้ เหมือนปากว่าจะให้ทำการได

เตียวคับจงตอบว่า ข้าพเจ้าจะเชยันหนังสือสัญญาไว้ ถ้าไม่สมเหมือน ปากว่า ก็ให้ตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเด็ด แล้วเชยันหนังสือทันทีบนให้โจหงไว้ เตียวคับก็จัดแจงทหารได้สามหมื่นยกไปใกล้ตานบลแขมเปียน ให้ตั้งค่ายใหญ่แอบ เชิงเขาสามค่าย ค่ายหนึ่งซึ่งเพิกเฉยม ค่ายหนึ่งซึ่งบ่องเทา ค่ายหนึ่งซึ่งบ่องเชก แบ่งทหารให้อยู่รักษาค่ายละหมื่น ม้าเฉียวก็มิได้ยกอุกราบพุ่ง ครั้นอยู่มา วันหนึ่ง เตียวคับจึงแบ่งทหารค่ายละห้าพันยกลัดทางไปจะตีเอาเมืองป่าเส

เตียวหุยแจ้งดังนั้น จึงปรึกษากับลุยต่องว่า เราจะคิดประการใด ลุยต่องจึงว่า อันทางเหล่านี้กันดารนัก แต่ล้วนซอกหัวยชาเรขา ข้าพเจ้าจะขอ ทหารไปชุมอยู่ กองพระเวนเตียวคับจะไม่ได้เดินถึง ด้วยทางนั้นจำเพาะซอกเรขา ท่านจงยกกองทัพออกไปรบด้วยเตียวคับ ข้าพเจ้าจะคุณทหารเข้าสักดีท้าย ก็ จะจับตัวเตียวคับได้

เตียวหุยเห็นซوبด้วย ก็จัดแจงทหารห้าพันให้ลุยต่องยกไปชุมอยู่นอก

เมือง แล้วเตียวหุยกิคุมหาหารมีนหนึ่งยกออกไปตั้งค่ายประชิดกันอยู่ เตียวหุย กิขับม้าพาทหารไปร้องท้าทายเตียวคัน เตียวคันได้ฟังกิโกรธ ขับม้าออกมารบ กับเตียวหุยได้สามสิบเหลง

ฝ่ายลุยต้องเห็นดังนั้น กิคุมหาหารตีตัดหัวเข้าไป ผ่าหัวเรตียวคัน ล้มตายเป็นอันมาก เตียวคันเห็นเสียที่กิขับม้าพาทหารนี้ เตียวหุยกิตามตีไป ลุยต้องคุมหาหารตีต้านหน้าไว้ เตียวคันกับทหารก์แทกระจัดพลัดพรายไป เตียวหุย ลุยต้องบรรจบกันรีบตามตีไป เตียวคันก์หนีเข้าค่าย เตียวหุยกับ ลุยต้องกิคุมหาหารเข้าตีค่ายเพิกเฉยม แล้วให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ทึ้งก้อนศีลาเข้าไปเป็นอันมาก เตียวคันให้ทหารรักษาค่ายเป็นมั่นคง

เตียวหุยเห็นดังนั้น กิคุมหาหารถอยออกมาตั้งค่ายอยู่ทางไกลประมาณ ร้อย步 ครั้นเวลารุ่งเช้ากิยกไปให้ทหารร้องท้าทาย เตียวคันให้ทหารรักษาค่าย มั่นไว้ แล้วเตียวคันชี้ไปเล่นกระจับปีสิช้อยูบันเนินเข้า เตียวหุยจึงให้ทหาร ร้องด่าเตียวคันเป็นข้อหยานชาหลายครั้ง เตียวคันก์มีได้ลงมารบพุ่ง เตียวหุยกิ คุมหาหารกลับมาค่าย ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวหุยกิยกไปให้ทหารร้องด่าว่าประการ ใดๆ เตียวคันก์นิ่งเสีย เล่นแต่เมืองรือยูบันเข้า

ลุยต้องเห็นดังนั้น กิคุมหาหารเข้าตีค่ายเพิกเฉยมเป็นสามารถ เตียวคัน ให้ทหารทึ้งก้อนศีลาลงมา ถูกทหารเตียวหุยปวยเจ็บเป็นหลายคน เตียวหุยให้ ถอยออกมานะ แล้วให้ทหารร้องด่าท้าทายเตียวคันเป็นอันมาก เตียวคันก์ให้ทหาร ร้องด่าตอบลงมาว่า อ้ายเตียวหุยเป็นคนขายสุรา เตียวหุยโกรธไม่รู้ที่จะทำ ประการใด แต่รอ กันอยู่ถึงห้าสิบวัน เตียวหุยเสพย์สุรา maize แล้วกิให้ทหารร้องด่า เตียวคันทุกวела เตียวคันก์มีได้ออกรบพุ่ง

ฝ่ายทหารซึ่งเอาเสบียงมาส่งเตียวหุยเห็นดังนั้น ครั้นกลับมาถึงเมือง เสนวน กิเอานี้ความแจ้งแก่เล่าป่าว่า เตียวหุยนั้นตั้งรอ กันอยู่กับเตียวคันถึง ห้าสิบวัน เตียวหุยเสพย์สุรา maize เทล้าแกลงให้ทหารไปร้องด่าเป็นข้อหยานชา ทุกวела เตียวคันมีได้ออกรบพุ่ง

เล่าป่าวางดังนั้น จึงปรึกษาแก่แขกบังว่า เตียวหุยไปทำการศึก กันแต่ เสพย์สุราฉะนี้ เราชคิดประการใด ของบังจึงว่า ซึ่งเตียวหุยเป็นฉะนี้ เพราะไม่มี

สุราเข้มในกองทัพ ขอให้จัดสุรากลั่นขัมสักห้าสิบใบ เล่าปี่จึงว่า เมื่อเตียวหุย
เสพย์สุราหนักครั้งใดก็เสียการทุกที เหตุใดท่านยังจะให้สุราไปอึกเล่า เมื่อ
เตียวหุยกินเข้าไปมากแล้ว การศึกจะมีเสียไปหรือ

ชงเบงได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ท่านเป็นเพื่อนองกันมาช้านานแล้ว มิได้
รู้จักน้ำใจเตียวหุย แต่ก่อนนั้นเตียวหุยเป็นคนของอาจุ่วาม ครั้นยามมาตีเมือง
เสฉวนนี้ ข้าพเจ้าเห็นเตียวหุยลับพยศอันร้ายเสีย คิดจับເງີມหันໄດ້ด้วยปັນຍາ
ກີເປັນນິມີຕປະກອບບຸນຍູທ່ານອູ່ແລ້ວ ຜົງເຕິວຫຼູຍແກລັງພາຫຫາວອກໄປດໍາ
ເຕິວຄັນນັ້ນພຣະຈະທຳກລອບາຍ

เล่าปี่จึงว่า เรายังไม่ໄວໃຈ จะให้อຸຍເວີຍນີ້ປ່າຍ ແລ້ວກີໃຫ້ຈັດສຸຮາໄສ່ໃນ
บรรทุกເຕີມທັງສາມເກົວຍິນ ມີຮັງຈາກອັກໜວ່າ ໃຫ້ເຕິວຫຼູຍຮ່ວມກຳທຳ
ແກ່ເຕິວຄັນໄຫ້ໄດ້ ອຸຍເວີຍຮັບຄໍາລາເລຳນີ້ແລ້ວ ກີພາຫຫາວອກຄຸມເກົວຍິນສຸຮາໄປດຶງຄ່າຍ
ແລ້ວອັກເນື້ອຄວາມແກ່ເຕິວຫຼູຍທຸກປະກາດ

ເຕິວຫຼູຍແຈ້ງດັ່ງນັ້ນກີມີໃຈຍິນດີ ຈຶ່ງສັ່ງລຸຍ່ຕ່ອງກັບອຸຍເວີຍນີ້ ເຮົາຈະເລີ້ຍ
ທແກລັງພາຫຫາວອກໄຈກໍາເຮີນ ທ່ານທັງສອງຈະຄອຍດູໃຫ້ເປັນສຸຂະເດີ ແມ້ເຫັນເຮັກ
ຊັງແດງຂັ້ນເນື້ອໄດ ຈຶ່ງຄຸມພາຫຫາເຂົ້າໂຈມຕີເຕິວຄັນ ແລ້ວຜູກຫຸ່ນແມ່ອນຮູປ່ເຕິວຫຼູຍ
ໜ້ອນໄວ ຄັ້ງວາລາຍືນກີໃຫ້ເອາສຸຮາມາເລີ້ຍທຫາຮັ້ງປົງໃຫ້ມັ້ອງໂທຮ້ອງອ້ອງຍູ້ໃນ
ຄ່າຍ

ຝາຍພາຫຫາວີເຕິວຄັນລອນມາດູເຫັນກີໄປບອກແກ່ເຕິວຄັນ ເຕິວຄັນແຈ້ງ
ດັ່ງນັ້ນກີພາຫຫາວ່າຈຶ່ງມານອກລອບໄປດູບນີ້ເນີນເຂົ້າມີຄ່າຍ ເຫັນເຕິວຫຼູຍນັ້ນເສພຍ໌ສຸຮາ
ໃຫ້ທຫາຮັ້ງກັນອູ່ ເຕິວຄັນກີກັບມາຄ່າຍ ແລ້ວຄົດວ່າເຕິວຫຼູຍນັ້ນມີໄດ້ເຫັນເຮົາ
ອອກຮັບພຸ່ງ ຈຶ່ງມີໃຈກໍາເຮີນເລີ່ມເອົາເກົກອູ່ມີໄດ້ເງົງເຮົາ ຈຶ່ງສັ່ງທ່າງວ່າ ເວລາຄໍາ
ວັນນີ້ເຮົາຈະຢັກເຂົ້າປັບລັນຄ່າຍເຕິວຫຼູຍ ໃຫ້ທຫາຮັ້ງກັນຄ່າຍບອນເຫັນກັບເຫັນ
ມາຮນກະຫານບ້າຍຫວາ

ຄັ້ງແລາກລາງຄົນເດືອນສ່ວງ ເຕິວຫຼູຍກີໃຫ້ເຫັນໃສ່ເສື້ອນັ້ນຄືອຈອກສຸຮາ
ເປັນທີຈະດື່ມ ທຫາຮັ້າມາຄອຍຮັບໃໝ່ເປັນຫລາຍຄົນ ຕັ້ງເຕິວຫຼູຍນັ້ນຫຸ່ມອູ່ ແລ້ວໃຫ້
ອຸຍເວີຍ ລຸຍ່ຕ່ອງຈັດແຈ່ງທຫາເຕີມໄວ້

ຝາຍເຕິວຄັນກີຄຸມພາຫມາດຶງໜ້າຄ່າຍເຕິວຫຼູຍ ເຫັນຮູປ່ເຕິວຫຼູຍນັ້ນນັ້ນ

เสพย์สุราอยู่ก็สำคัญว่าเตียวหุยจริง เตียวคับจึงขับทหารเข้าโถมตีหักเข้าไปในค่ายได้ ก็ขับม้าเข้าไป寥าทวนแหงรูปเตียวหุยซึ่งนั่งเสพย์สุราอยู่นั้น ครั้นเห็นเป็นหุ่นก็ตกใจ ความม้าจะกลับออกจากค่าย เตียวหุยเห็นก็จุดประทัดขึ้นเป็นสำคัญ ทหารเตียวหุยจึงจุดเพลิงเผาค่ายขึ้น เตียวหุยก็ชี้ม้าอกร่องว่ากูชื่อเตียวหุย แล้วขับม้าเข้ารบกับเตียวคับได้สามลิบเพลิง

ขณะเมื่อเตียวหุยกับเตียวคับรบกันอยู่นั้น ทหารทั้งสองค่ายก็ยกมาค่ายจะกระหนาน พอพนอุยเอี่ยน ลุยต่องออกสกัดอยู่ อุยเอี่ยน ลุยต่องก็ขับม้าเข้ารบตีทหารสองกองนั้นแตกกลับไป อุยเอี่ยน ลุยต่องยกตามไปตีเอาค่ายเตียวคับได้ จึงอาเพลิงจุดเผาขึ้นทั้งสามค่าย

เตียวคับเห็นดังนั้นก็รู้ว่าค่ายเสียด้วยกลเตียวหุยแล้ว ก็ควบม้าหนีไปด่านอวนเทาawan เตียวหุยครั้นได้ชัยชนะแล้ว ก็ให้ม้าใช้ถือหันสือไปแจ้งราชการแก่เล่าปี เล่าปีแจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเตียวหุยเสพย์สุราเป็นกลอุบາຍเหมือนคำชงเบ้่ว่า

ฝ่ายเตียวคับเสียทหารประมาณสองหมื่น จึงพาทหารมีหนึ่งมาตั้งอยู่ด้านอวนเทาawan แล้วให้ทหารไปบอกโจหงให้ยกมาช่วย โจหงได้ฟังก์โกรธจึงว่า เรายังไห้ห้ามแล้วไม่ฟัง ชินยกไปปรบกับเตียวหุยจนเสียห่วงทีชนนี้ ยังจะให้เรายกไปช่วยเล่า โจหงจึงส่งทหารนั้นไปว่า ให้เตียวคับเร่งยกอกรบกับเตียวหุยคืนอาชัยชนะให้ได้ ทหารก็กลับมาบอกเตียวคับตามคำโจหงว่า

เตียวคับได้ฟังดังนั้นก็คิดวิกันนัก จึงเกณฑ์ทหารกองหนึ่ง ให้ไปตั้งชุมอยู่ทางน้อยริมเชิงเขาหน้าด่าน แล้วสั่งว่า เราจะยกไปปรบกับเตียวหุย ถ้าเตียวหุยไล่เรามาทางนี้ ก็ให้ยกอกรบสกัดเอาชัยชนะให้จงได้ ครั้นเวลาเช้าเตียวคับก็ยกทหารออกจากค่าย พอพนลุยต่องยกมา เตียวคับก็ขับม้าเข้ารบกับลุยต่องได้ห้าเพลิง เตียวคับทำเป็นถอยหนี ลุยต่องมีได้รู้กลอุบາຍก็ตามไปถึงทางน้อยซึ่งทหารเตียวคับชุมอยู่นั้น ทหารทั้งปวงก็รุมกันออกสกัดรบลุยต่อง

เตียวคับเห็นดังนั้นก็กลับมารบกับลุยต่อง เตียวคับ寥าทวนแหงลุยต่องตามมาตาย ทหารทั้งปวงก็แตกหนีกลับไป ณ ค่าย จึงอาเนื้อความนกอกแก่เตียวหุย เตียวหุยโกรธก็คุมทหารรีบไป เตียวคับเห็นก็ขับม้าเข้ารบกับ

เตียวหุยได้ห้าม เตียวคับทำเป็นแพ็ซกม้าหนี เตียวหุยแจ้งในกลเตียวคับก็ มีได้ตามไป

เตียวคับเห็นดังนั้นก็กลับมารีบมารับกับเตียวหุยอีกห้าม เล้วก็ทำ เป็นหนี เตียวหุยก็พาททหารกลับมาค่าย จึงว่ากันอุยอี้ยนว่า บัดนี้เตียวคับทำ กลชุมทหารไว้ลงมาลุยต้องเสีย แล้วยังจะลงมาเรือกเล่า เราชดีดีช้อนกล เตียวคับให้ได อุยอี้ยนจึงถามว่า ท่านจะทำประการใด

เตียวหุยจึงว่า เวลาพุ่งนี้เราจะไปรุกกับเตียวคับ ท่านจะคุมทหารไป ชุมอยู่ข้างหลังทหารเตียวคับซึ่งชุมไว้ทางน้อย แล้วแบ่งทหารไปชนหน้าบรรทุก เกวียนไว้จงมาก เราจะໄล์เตียวคับไปถึงทางน้อย ท่านจะให้เผาถ้ำขึ้นสักด ตันทางปลายทางเสีย เท็นเราจะจับตัวเตียวคับได้เป็นมั่นคง อุยอี้ยนรับคำแล้ว ครั้นเวลาจะใกล้รุ่งก็คุมทหารไปทำการตามเตียวหุยสั่ง

ครั้นเวลาเช้าเตียวหุยจึงคุมทหารออกไปที่รุ่ง เตียวคับเห็นก็ชับม้า ออกรอบกับเตียวหุยได้ลิบเพลง เตียวคับทำซักม้าโดยหนี เตียวหุยໄล์ตามไปถึง ทางน้อย เตียวคับกลับมาสู้รบอยู่เป็นช้านานก็ไม่ได้เห็นก้าพตีกระหนนออกมาน

ฝ่ายอุยอี้ยนชี้่คุมเกวียนเชือเพลิงไปนั้น ได้รับหุ่งฆ่าพันทหาร เตียวคับล้มตายเป็นอันมาก แล้วเอาเพลิงจุดเชือขึ้นต้นทางปลายทาง เตียวหุย เห็นแสงเพลิงสว่าง ก็พาทหารรีบออกมาทางซอกเขา ฝ่ายเตียวคับเห็นเพลิงใหม่ เข้ามา ก็พาทหารหนีข้ามเข้าไปถึงค่านอวนเทาภูวน แล้วให้ทหารรักษาค่านี้ไว มั่นคง

ฝ่ายเตียวหุยก็คุมทหารเข้าบูรจน์กัน ยกไปติดค่านอวนเทาภูวนถึง เก้าวันลินวันก็ไม่ได้ เตียวหุยจึงพาทหารถอยมาตั้งค่ายอยู่ทางไกลด้านประมาณ ส่องร้อยเลี้น แล้วเตียวหุยก็พาทหารยื่ลิบสี่ลิบห้าคนกับอุยอี้ยนไปเที่ยวดู ทางตามซอกหัวยนเนนเขา และทางนั้นกันดารนัก จำเพาะข้ามเข้าจึงจะมาได พอ เห็นชาวบ้านห้าคนหาบค่อนมาตามเนนเขา แล้วหย่อนตัวลงตามเสาลัย ด้วย เขานั้นสูงระengoอยู่

เตียวหุยจึงห้ามทหารอย่ารุ่นราวยไป เตียวหุยจึงลงมาจากม้าพา อุยอี้ยนเดินเข้าไปหาชาวบ้าน แล้วถามว่าอยู่เมืองใดพากันไปไหนมา คนห้า

คนนั้นบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองยังตั้งมาเที่ยวค้างคาย ครั้นจะกลับไปเมืองตามทางหลวงก็กลัวกองทัพซึ่งมาตั้งอยู่ ณ ด่านอวนเทากำกั่น จึงพาภันลัดหนี มาทางนี้ เตียวหุยจึงถามว่าทางนี้ตลอดไปถึงไหน พ่อค้าจึงบอกว่า เป็นทางน้อย จำเพาะเดินตลอดไปเข้าทางท้ายด่านอวนเทากำกั่น

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาพ่อค้าห้าคนนั้นมา ณ ค่ายให้เลี้ยงดูแล้วสั่งอุยเอี่ยนว่า เวลารุ่งนี้ท่านจงคุมทหารกองหนึ่งไปตีช้าง ด่านอวนเทากำกั่นข้างหน้า เราจะจัดเอาทหารซึ่งกล้าแข็งสักห้าร้อย จะให้พ่อค้านำไปตีท้ายด่าน อุยเอี่ยนเห็นชอบด้วย ครั้นเวลารุ่งเช้าเตียวหุยก็จัดทหารที่กล้าแข็งได้ห้าร้อย ก็ให้พ่อค้านำไปทางลัด อุยเอี่ยนก็คุมทหารยกไปถึงหน้าด่าน

ฝ่ายเตียวคับเมื่อเสียที่เตียวหุยนานั้น คอยทหารซึ่งไปชุมตีกระหนานถึงคืนหนึ่งแล้วยังไม่เห็นกลับมา ก็คิดวิตกอยู่ พอทหารเข้ามานบอกว่า อุยเอี่ยน คุมทหารมาเรื่องห้าทายถึงหน้าค่าย เตียวคับได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงแต่งตัวใส่เกราะถือหวนออกมากถึงประตูค่าย พอทหารข้างหลังด่านวิ่งมาบอกว่า มีทหารมาลอบจุดเพลิงขึ้นข้างหลังด่านถึงห้าต่ำบล แล้วคุมทหารตีเข้ามาถึงท้ายด่าน

เตียวคับแจ้งดังนั้นก็ตกใจ กลับมาไม่ทันถึงท้ายด่าน พอเห็นเตียวหุย คุมทหารเข้ามาไล่放ไฟทหารในด่านล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับก็ขึ้นมาออกมาถึงหน้าด่านจะไปทางน้อยริมซอกเขา ม้านั้นถูกอาวุธเดินไม่ได้ เตียวคับก็ทิ้งม้าเสีย หนีข้ามเขาไป มีทหารตามมาด้วยประมาณสิบเอ็ดสิบสองคน ครั้นมาถึงเมืองยังตั้ง ก็เข้าไปแจ้งแก่โจทองบอกเนื้อความตามจริงทุกประการ

โจทองแจ้งดังนั้นก็โกรธจึงว่า เราก็ได้ห้ามแล้ว ตัวก็ไม่ฟัง اوคณิมือทำหันเทบันไว้ คุมทหารสามหมื่นไปทำศึกด้วยเตียวหุย เหลือทหารมาแต่สิบเอ็ดสิบสองคนฉะนี้ โทษตัวผิดกับหันเทบัน โจทองสั่งให้อเطاตัวเตียวคับไปฆ่าเสีย

โกรธจึงห้ามว่า ทหารเลวนั้นหาง่าย อันทหารเอกสารน้อยหาก อนึ่งพระเจ้าฯ อ่อนดูเตียวคับอยู่ ซึ่งจะฆ่าเสียแน่นไม่ควร ข้าพเจ้าขอโทษไว้ ครั้นหนึ่งเดิດ จะให้เตียวคับคุมทหารไปตีด่านแยกกั่นไว้ อย่าให้กองทัพเมืองเสนาหานำอันตรายเมืองยังตั้งได้ ราชธนูชาวนเมืองก็จะมีความสุข ถ้าเตียวคับเสียที่มาอึก ท่านจึงทำโทษหั้งสองข้อที่เตียว

โจหงส์เห็นชอบด้วย ก็ให้คาดโทษเตียวคับไว้ แล้วจัดทหารห้ามันให้เตียวคับยกไปทำการตามคำโกธุยว่า เตียวคับก็ล่าโจหงส์คุมหาหารห้ามันไปถึงด่านแม่น้ำบังกวน และให้ทหารเข้าตีด่านเย้าไว้ เมืองตัดกับยักษ์จันชิงคุมหาหารอยู่รักษาด่านแม่น้ำบังกวนเห็นดังนั้นก็ปรึกษาภันว่า เราจะยกอกรอบดีหรือ หรือจะรักษาด่านไว้ให้มั่นคงดี

ยักษ์จันชิงว่า ให้ตั้งรักษาด่านไว้ดีกว่า เมืองตัดไม่ฟัง คุมหาหารอกรอบกับเตียวคับ เตียวคับขับม้าเข้ารับพูงผ่าพันทหารเมืองตัดล้มตายเป็นอันมาก เมืองตัดหานกำลังเตียวคับไม่ได้ก็พาทหารซึ่งเหลือตายนั้นหนีเข้าด่าน ยักษ์จันชิงนั้นก็แต่งหนังสืออนุญาติราชการไปถึงเมืองเสฉวน

เล่าปีแจ้งในหนังสือแล้วจึงปรึกษาด้วยของเมืองว่า เตียวคับยกมาตีด่านเมืองเรานี้ ท่านจะคิดประการใด ของเมืองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดให้ทหารออกไปตีให้เตียวคับแตกไปจงได้ จึงให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาต่อหน้าเล่าปี แล้วของเมืองจึงแก้ลังว่า อันเตียวคับนั้นมีฝีมือกล้าหาญนักขอให้มีหนังสือไปหาตัวเตียวหุยมา จึงจะสู้ฝีมือเตียวคับได้

ยองทรงจึงว่าแก่ของเมืองว่า ท่านอาจารย์หลุ่กหารหั้งปวงดังนี้ จะมิเสียหน้าใจไปลื้นหรือ แต่ตัวข้าพเจ้าชนานี้จะขออาสาไปตัดเอาศีรษะเตียวคับมาให้ได้ของเมืองจึงตอบว่า ท่านมีฝีมือก็จริง แต่กว่าชราแล้ว เราเกรงว่าจะหานกำลังเตียวคับไม่ได้

ยองทรงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ลูกชิ้นแล้วว่า ถึงข้าพเจ้าหากยังมีกำลังชั้นเก่าทัณฑ์อันทรงของหนักสามร้อยชั่งได้ ควรหรือทำนประมาทข้าพเจ้าว่าจะสู้ฝีมืออ้ายเตียวคับไม่ได้ ของเมืองจึงว่า เมื่ออายุทำได้ถึงเจ็ดสิบเศษแล้ว ยังขึ้นว่า มีกำลังนั้นราไม่เห็นด้วย

ยองทรงได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก จึงออกมาเอว้างว่า สำหรับมือเข้าไปรำจุสิ้นเพลงว้า เล่าปี ของเมืองแล้วนنانหั้งปวงเห็นของทรงร่าหนั้นงามคล่องแคล่วรวดเร็ว จึงสรรสิริญว่า ถึงฝีมือหนั่นชึ้นชานาญแล่มีกำลังกีหากาเสมอยของทรงไม่ ยองทรงจึงเอาก้าทัณฑ์อันแข็งนั้นมาขึ้นลองกำลังให้ของเมืองจึงแก่ก้าทัณฑ์นั้นหักไปทั้งสองคัน

ຊັບເປັນຈຶ່ງວ່າແກ່ອງທົງວ່າ ທ່ານຈະໄປກີໄປເດີດ ແຕ່ເອາຫຫວຽກໄປດ້ວຍສັກ
ຄົນໜີ່ ຈະໄດ້ຊ່ວຍກັນທໍາການ ຂອງທົງຈຶ່ງວ່າ ເງີມහັນນັ້ນກີເປັນຄົນຫວາເໜືອນກັນ
ຂ້າພເຈົ້າ ຈະຂອເວາໄປດ້ວຍ ຄ້າໄນໄດ້ຮາກກົງໄທ້ຕັດສີຮະຫງອກນີ້ເສີຍເດີດ

ເລົາປີໄດ້ພັງກົມໃຈຍືນດີ ຍອມໄທ້ຍອງທົງກັນເງີມහັນໄປ ຈູລັງຈຶ່ງວ່າ
ເຕີວັດບັນນັ້ນມີມີອກລ້າແໜຶ່ງ ຊົ່ງທ່ານຈະໄທ້ຍອງທົງ ເງີມහັນອັນແປັນຄົນຫວາອອກ
ໄປປະກັນເຕີວັດບັນນັ້ນໄມ້ໄດ້ ຄ້າເສີຍດ່ານແບ່ນໆກ່າວແລ້ວ ເມື່ອງເສດວນກີຈະເສີຍດ້ວຍ
ຊັບເປັນຈຶ່ງທົງວ່າ ທ່ານອຍ່າດູ້ມິນຂອງທົງ ເງີມහັນວ່າເປັນຄົນຫວາເລີຍ ອັນເມື່ອງ
ຫັນຕົ່ງນັ້ນຈະໄດ້ດ້ວຍຄວາມຄົດແລ້ວມີອາຄົນຫວາທັງສອງເປັນມິ້ນຄົງ ຈູລັງມີໄດ້ຕອນ
ປະກາດໄດ້ ຂອງທົງ ເງີມහັນກີລາວອກມາຈັດແຈງທຫາຮແລ້ວຍກີໄປຖິ່ງດ່ານ
ແບ່ນໆກ່າວ

ເບັ້ນຕັດກັບຫັກຈຸ້ານທີ່ຄົນຫວາທັງສອງຄຸມທຫາຮມາ ກີຄ່ອຍກະຮົບວ່າ ຊັບເປັນ
ໄທ້ຍອງທົງກັນເງີມහັນມາດັ່ງນີ້ ຍັງຈະການີມີອາເຕີວັດບັນໄດ້ແລ້ວຫົວໜ້າ ກີຫຼວກັນ
ຫົວເຮັດເປັນທີ່ເຍັ່ນ ຂອງທົງເທິ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າແກ່ເງີມහັນວ່າ ທ່ານເທິ່ງແລ້ວຫົວໜ້າ
ເບັ້ນຕັດກັບຫັກຈຸ້າຫົວເຮັດເປັນທີ່ເຍັ່ນ ມີເຫັນເຮັດເປັນມີໄມ່ ເຮົາຈະຄົດອ່ານເອາ
ຫັຍຫະເຕີວັດບັນໄດ້ ດັກທັງນັ້ນຈຶ່ງຈະເກຮັງເຮົບໄປ ເງີມහັນຈຶ່ງວ່າ ທ່ານຈະ
ຄົດປະກາດໄດ້ຂ້າພເຈົ້າຈະທໍາການ ຂອງທົງຈຶ່ງວ່າ ໃຫ້ທ່ານຄຸມທຫາຮອ້ມໄປໜຸ່ມອູ່
ຫລັງຄ່າຍເຕີວັດບັນ ແມ່ເຫັນເຮັດເປັນມີໄດ້ ກີໃຫ້ຄຸມທຫາຮີກະຮ່ານເຂົ້າມາ
ເງີມහັນກີພາຫຫວາໄປໜຸ່ມອູ່ຕາມຄ່າຍອງທົງສັ່ງ ຂອງທົງຈຶ່ງຄຸມທຫາຮອກໄປປ້ອງ
ທ້າທາຍເຕີວັດບັນ

ເຕີວັດບັນໄດ້ພັງດັ່ງນັ້ນກີໂກຮ ຈຶ່ງຊັ້ນມ້າພາຫຫວາມຈາກຄ່າຍ ແລ້ວວ່າແກ່
ຂອງທົງວ່າ ຕັ້ງຮາດື່ງເພີ່ງນີ້ຢັ້ງຫາຄວາມລະຂາຍໄມ່ ຊ່າງມີໜ້າອາສາວົກມາທໍາການ
ສົງຄວາມ ຈະເອຍຄັກດີໄປໜຶ່ງໃໝ່ ຂອງທົງຈຶ່ງທົບວ່າ ດົງຕັ້ງກູ້ຫວາກີຈົງ ແຕ່ງ້າສົ່ງ
ກູ້ອູ່ນີ້ຢັ້ງຄວາມອູ່ ແລ້ວກີຂັ້ນມ້າຮ່າງ້າເຫັນກັນເຕີວັດບັນໄດ້ລົບເພັນ ແລກຫວາທັງ
ສອງຝ່າຍກີໂທຮ້ອງອ້ອງ

ຝ່າຍເງີມහັນເຫັນໄດ້ທີ່ກີຄຸມທຫາຮີກະຮ່ານທ້າຍເຫັນມາຕະລຸມບອນ ໄລ
ໜ່າພັນທຫາຮີເຕີວັດບັນລົ້ມຕາຍ ເຕີວັດບັນອູ່ໃໝ່ຫວາທົງ ຈະຕ້ານທານມີໄດ້ ກີຂັ້ນມ້າ
ພາຫຫວາມແຕກໜີ້ ຍອງທົງກັນເງີມහັນກີຄຸມທຫາຮີໄລ່ຕາມໄປ ຖາງປະມານແກ້ຮ້ອຍ

เส้น จันวาลรุ่งชื่นจงให้ทหารตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายโจหงส์รู้ว่าเตียวคับแตกมา ก็ส่งให้ทหารเที่ยวหาตัวเตียวคับมาจะฆ่าเสีย โกรธยิ่งห้ามว่า ซึ่งท่านจะทำดังนี้ไม่ควร เมรูปถึงเตียวคับก็จะหนีไปเข้าด้วยกองหัพเมืองสระบุรี การศึกซึ่งจะทำสินไปก็จะชัดสน ขอให้แต่งทหารไปช่วยกำกับไว้ อย่าให้เตียวคับเอาใจออกหากได้ โจหงส์เห็นชอบด้วย จึงให้แซหัวซงหلانและหัวตุนกับยันโนยน้องยันเหียน คุณทหารท้าพันไปช่วยป้องกันกำกับเตียวคับไว้ตามคำโกรธยิ่ง แซหัวซงกับยันโนยครั้นมาพบเตียวคับ ก็บอกว่าโจหงส์ให้ข้าพเจ้าหันสองมาช่วย

เตียวคับจึงว่า ยองคงกับเงยมหันเป็นคนชรา มีผิวคล้ำเหลือง ซึ่งเราจะคิดเอาซัยชนนี้ยากนัก ยันโนยจึงว่า ยองคงนั้นข้าพเจ้ารู้จักอยู่ เดิมของทรงอยู่เมืองเตียงสา เป็นไส้ศึกเข้าด้วยกวนอู แล้วให้อุยเอี่ยนฆ่ายันเหียนพี่ชายข้าพเจ้าเสีย ตัวข้าพเจ้าจะขอทำการแก้แค้นของทรงให้ได้ แล้วก็พาแซหัวซงคุณทหารออกไปหวังจะรบกับยองคง

ฝ่ายยองคงเมื่อมาตั้งค่ายอยู่นั้น ก็พางเยยมหันกับทหารเที่ยวดูรู้แห่งทางใหญ่น้อยทุกตำบล แล้วเห็นทหารโจหงส์มารักษาเสบียงอยู่ ณ เชาเหียนทองสัน เงยมหันจึงว่าแก่ยองคงว่า ถ้าคิดอ่านตัดเสบียงตำบลนี้เสียได้ ก็จะได้มีของยันตั้งโดยง่าย ยองคงจึงว่า หานคิดนี้ต้องความคิดเรา แล้วกระซิบให้สัญญาณกับเงยมหัน ครั้นกลับมาถึงค่าย เงยมหันก็จัดแจงทหารไปทำการไปตามคำของทรงสั่ง

ฝ่ายยองคงครั้นรู้ว่าแซหัวซงกับยันโนยมา ก็คุณทหารออกไปจากค่ายยันโนยเห็นของทรงออกมาก ก็ขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร ร้องด้วยยองคงเป็นข้อหยาบช้า แล้วขับม้าเข้ารบกับยองคง และหัวซงเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้าช่วยยันโนย ยองคงรบพุ่งป้องกันได้ยึดสิบเพลง ก็แกล้งซักม้าพาทหารถอยหนีไปทางประมาณสองร้อยเส้น ให้อาไฟฟ่างทำค่ายไว้

ฝ่ายแซหัวซงกับยันโนยคุณทหารไล่ตามไปท้าทายถึงหน้าค่าย ยองคงก็ออกมารบกับแซหัวซง ยันโนยถึงสิบสี่สิบห้าเพลง แล้วก็ทำเชกม้าพาทหารถอยหนีไปอีกสองร้อยเส้น ก็ให้อาไฟฟ่างทำค่ายไว้

ฝ่ายแย่หัวชงกับยันโถจึงให้ม้าใช้กลับไปป้องกันเนื้อความทั้งปวงแก่เตียวคัน ให้รักษาค่ายไว้จังมั่นคง เตียวคันแจ้งดังนั้นก็รีบมาแจ้งแก่เหล่าหัวชง ยันโถว่า ซึ่งของทางถอยหน้าไปถึงสองครั้งนั้นเราเห็นจะเป็นกลุบนาย อย่าได้ยกตามไปเลย และหัวชงกับยันโถได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงร้องตลาดแล้วว่า ตัวท่านนี้ ขึ้นลาดนักจึงเสียที่แก่ข้าศึกมาเป็นหล่ายครั้ง ท่านอย่าไว้กุนวายไปเลย จงนิ่งเสียเด็ด

เตียวคันได้ฟังดังนั้นก็อุปຍคแก่ทหารทั้งปวง แล้วกลับไปรักษาค่ายอยู่ ครั้นเวลารุ่งเช้าແຍหัวชงกับยันโถก็คุมทหารติดตามของทางมาถึงหน้าค่ายแล้วร้องเย้ายะต่าง ๆ ยองตงได้ยินดังนั้นก็ขับม้าออกมานอกต่อสู้ได้สิบเพลิง และขับม้าพากหารหน้าไปได้สองร้อยสิบ ก็ให้ออกกิ่งไม้ม้าตั้งค่ายไว้

ฝ่ายแย่หัวชงกับยันโถคุมทหารตามไปโจมตีค่ายยองตง ยองตงสู้รบได้ห้าเพลิงก์พาหหารรีบหน้าไปเข้าด้านและบังกวน และหัวชง ยันโถคุมทหารตามไปตั้งค่ายประชิดด้านไว้ เมืองตัดเหินดังนั้นก็ลอบนอกเนื้อความไปถึงเล่าปีเป็นใจความว่า ยองตงแตกແยหัวชงกับยันโถมาเป็นหล่ายครั้ง บัดนี้เข้ามาอยู่ในด้านและหัวชงกับยันโถก็ตามมาตั้งค่ายประชิดอยู่

เล่าปีแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาแก่ชั่งเมือง ชั่งเมืองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย อันของทางแตกหนามนั้น หวังจะทำกลุบนายลงข้าศึก เล่าปี จูลงได้ฟังชั่งเบ่งว่า ยังไม่สิ้นสองสั้ย เล่าปีจึงให้เล่ายองซึ่งเป็นบุตรเลี้ยง คุณทหารไปช่วยยองตง เล่ายองครั้นมาถึงด้านและบังกวนกับบอกแก่ยองตงว่า บัดนี้เล่าปีให้เราคุณทหารมาช่วยท่าน ยองตงจึงถามว่า เล่าปีแจ้งเหตุสิ่งใดหรือ เล่ายองจึงบอกว่า เล่าปีแจ้งว่าท่านแตกมาหล่ายครั้งจนหน้าเข้ามาอยู่ในด้าน จึงให้เรายกมาช่วย

ยองตงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งเราแตกถอยมาเนี้ด้วยกลุบนาย จะให้ข้าศึกเอาอาวุธและเสบียงอาหารมาร่วมไว้ในค่ายประชิด เพลาค่าวันนี้ท่านจะอยู่ดูเด็ด เราจะยกออกจากค่ายและหัวชง ยันโถแตกไปแล้ว จะให้ทหารเก็บเครื่องคัสราราชและเสบียงอาหารไว้ให้จังได้ ครั้นเวลาค่า่ยองตงจึงสั่งแก่ยักจุนว่า ให้ตรวจตรารักษาด้านไว้จัมมั่นคง และว่าแก่เบংตัดว่า วันนี้เราจะออกไปทำการท่านจะเอ็นดูเรา พากหารออกไปชนเอาเสบียงอาหารและเครื่องคัสราราช

นายทหารทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็ไม่เชื่อ แต่เห็นแก่น้ำใจรับไว้

ฝ่ายขันโธกับแซหัวชงมาตั้งอยู่ถึงสามวัน มิได้เห็นของทรงแล้วหารผู้ใดออกมารับ ก็มีใจประมาทดอตเกราะแก้อ่านม้าเลี้ย ไม่ได้ตรวจตรารักษาค่ายครั้นเวลาสองยามเศษ ของทรงก็พาเล่าข่องคุณทหารท้าพันออกไปโจรตีค่ายแซหัวชงกับขันโธ ฝ่าฟันทหารทั้งปวงล้มตายเป็นอันมาก แซหัวชงกับขันโธ มิทันรู้ว่า ก็พาทหารหนีออกจากค่าย ของทรงก็ตามตีค่ายรายทางได้ทั้งสามค่าย

ฝ่ายเบี้ยงตัดเห็นข้าศึกแตกไป ก็คุณทหารออกมานำเก็บเอาเกราะแล้วหู กับเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งขึ้นของทรงจะตามแซหัวชงกับขันโธไป เล่าของจึงห้ามว่าท่าแกลัวทหารอิดโรยนัก จงหยุดให้ทหารมีกำลังจึงค่อยตามไป ของทรงจึงตอบว่า เมื่อเราตามมาพบซัมเสือแล้วจะไม่วิ่งเข้าจับลูกเสือให้ได้นั้น จะละไว้ให้มีกำลังไปหรือ จึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า จงช่วยกันทำการให้สำเร็จ และภัยก็ตามไปกลั้จังค่ายเตียวคัน

ฝ่ายแซหัวชงกับขันโธนี้ไปพันค่ายเตียวคัน แล้วการเตียวคันเห็นดังนั้นก็พาภันตกใจแตกตื่นไป เตียวคันโบกงหทหารทั้งปวงก็ไม่หยุด เตียวคัน ก็พลอยหนีไปถึงแม่น้ำขันธุย พอพนแซหัวชงกับขันโธ เตียวคันจึงว่ากับนายทหารทั้งสองว่า ซึ่งเราจะหนีไปไหนไม่ได้ อันเมืองขันต่งนี้ได้อาศัยเสบียง ซึ่งซองสุมไว้ ณ เขาเทียนต้องลันกับเขาบีซองลัน แม้เสียเสบียงสองต่ำบลันนี้แล้ว เมืองขันต่งก็จะเสียด้วย เราจะคิดอ่านไปรักษาเสบียงสองต่ำบลันนี้ไว้ เห็นจะได้เป็นกำลังทำการสืบไป

แซหัวชงจึงตอบว่า อันเสบียงซึ่งซองสุมไว้ ณ เขาบีซองลันนี้อย่าไวตก เดียวแซหัวอี้นอาข้าพเจ้าไปตั้งอยู่ ณ เขาเตงกุนลัน ทางนั้นก็ใกล้กัน เห็นจะจัดแจงทหารไปรักษาไว้เป็นมั่นคง เกรงอยู่แต่เขาเทียนต้องลันซึ่งแซหัวเต็กผู้พิช้ำพเจ้ารักษาอยู่ แต่ทหารนั้นก็น้อย เราจะชวนกันไปช่วยรักษาไว้ เตียวคันเห็นชอบด้วย ก็พาทหารทั้งปวงรับไปถึงเขาเทียนต้องลัน และเล่าเนื้อความให้แซหัวเต็กฟังทุกประการ

แซหัวเต็กจึงตอบว่า เราคุณทหารสินหมื่นอยู่รักษาเสบียงแล้ว จงชวนกันร่วงไปกระทำการเอชัยชนะแก่ข้าศึกให้ได้เกิด เตียวคันจึงว่า ทหารมากก็จริง

อยู่ แต่จะไว้ใจท่านนั้นไม่ได้ ครั้นว่าชาตคั่ลง พ่อได้ยินเสียงหหาริหรือขึ้นมา ข้างหน้าเขา แล้วม้าใช้มานอกกับแซหัวเต็กกว่า ของตงคุ่มทหารมาเป็นอันมาก แซหัวเต็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อ้ายของตงนี้มีใจกำเริบว่าฝีมือกล้าหาญ บังอาจยกเข้ามาทำการถึงนี่

เตียวคับจึงตอบว่า อันของตงนั้นใช่จะมีแต่ฝีมือามีได้ ประกอบด้วย สติปัญญาคิดกลศึกต่าง ๆ แซหัวเต็กจึงว่า ถึงมาตราว่าอย่างตงจะมีสติปัญญา ความคิดสักเท่าใด อันล่วงเข้ามาถึงนี่ก็เหมือนหนาปัญญาไม่ ยังไอย่จึงว่า ข้าพเจ้า จะขอทหารสามพันยกไปทำการอาซัยชนะแก่ของตงให้ได้ แซหัวเต็กก็จัดทหาร ให้สามพัน ยังไยก็คุ่มทหารลงไปร้องท้าทายของตง ของตงได้ฟังก์โกรธ ขับม้า ออกมารับไม่ทันพักหนึ่ง ของตงก็เอ wang ว้าฟันถูกยันโดยม้าตาย แล้วไล่ฆ่าพัน ทหารทั้งปวงแตกตื่นไป เตียวคับ แซหัวชงเห็นดังนั้นก็คุ่มทหารจะลงไปรบกับ ของตง พ่อได้ยินเสียงประทัดและหาริหรือขึ้นข้างหลังเขา แล้วเห็นเพลิง ไหมีขึ้นข้างหลังค่ายเป็นหลายต่ำบล แซหัวเต็กก็คุ่มทหารออกมารวบรวมกับ ข้าศึก เงยมหังขับม้ารำทวนข้ารบกับแซหัวเต็กได้เพลิงหนึ่ง แล้วเงยมหังน้ออา ทวนแหงถูกแซหัวเต็กตามม้าตาย

ฝ่ายของตงเห็นแสงเพลิงเงยมหังจุดขึ้นตามสัญญาดังนั้น ก็คุ่ม ทหารตีกระหนานเข้าไปข้างหน้าเขา แล้วเอาเพลิงเผาค่ายไหมีเสบียงอาหารเสีย สักส่วนหนึ่ง แล้วไล่ฆ่าพันทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับกับแซหัวชงเห็นจะ ต้านทานไม่ได้ ก็พากันหนีไปหาแซหัวอี้ยน ของตงกับเงยมหังก็ให้ทหารเข้า ดับเพลิงซึ่งไหมีเสบียงไว้ได้บ้าง ก็ให้ทหารตั้งค่ายรักษาเสบียงไว้ แล้วแต่ง หนังสืออนุกเนื้อความทั้งปวงให้ม้าใช้ถือไปให้เล่าปี่ ณ เมืองเสฉวน

เล่าปี่แจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี หมวดเจ้งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ครั้ง ใจโดยมาตีเมืองยันตั่งนั้น ก็คิดจะมาตีอาเมืองเสฉวน บัดนี้ใจโดยให้แซหัวอี้ยน กับเตียวคับอยู่รักษาเมืองยันตั่ง ตัวใจโดยกอกองทัพกลับไปนั้น เหมือนหนึ่งมิใช่ ความคิดใจโดย แล้วเตียวคับก็แตกยับเยิน ทั้งเสียเสบียง ณ เขาเทียนหนองสัน ครั้งนี้เห็นได้ทอยู่แล้ว ขอให้ยกกองทัพหลวงไปตีอาเมืองยันตั่งไว้ให้ได้แล้ว แม้จะยกล้วงไปกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียก็เห็นจะได้โดยง่าย ถ้ามีดังนั้นก็ให้แต่ง

ผู้รักษาเมืองยันต์งไว้เป็นเมืองหน้าด่าน ท่านจงยกกลับมารักษาเมืองเสฉวนไว้ให้เป็นที่มั่นคงก็จะมีความสุขสืบไป

เล่าปีกับชงเบี้งได้พังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้มีหนังสือออกไป
กำชับนายค่านเมืองเสฉวนแล้วหัวเมืองขึ้นทั้งปวง ให้รักษาด่านไว้ให้มั่นคง แล้ว
ให้จูลงคุมหาการเป็นกองหน้า เล่าปีกับชงเบี้งนั้นคุมหาการลับหมื่นเป็นกองหลวง

ตอนที่ ๕๗

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต็มาอยู่ในเมืองชูโตได้ยิ่สินสามปี (พ.ศ. ๗๖๑) เป็นเทศบาลเดือนเก้า เล่าปี่ยกกองหัวพอกจากเมืองเสฉวน ครั้นมาถึงค่ำ แซบงกวนให้ตั้งค่ายอยู่นอกค่า จึงให้ม้าใช้รับไปหาทัวของทางกับเงี่ยมหัน มาปุนนำเหนือเป็นอันมากแล้วว่า ทหารทั้งปวงดูหมิ่นว่าทำเป็นคนซراจะทำการศึกไม่ได้ แต่เรา กับขบเคียงรู้อยู่ว่าทำนจะทำการส่งความได้ จึงให้อาสามาทำการได้ชัยชนะแก่เตียวคับ บัดนี้ทำนก็ได้เสบียงข้างเข้าเหี้ยนตองสันแล้ว ยังแต่เสบียงข้างเข้าเหิงกุนสันซึ่งแซหัวอี้ยนรักษาอยู่นั้น เมื่อเราได้เสบียงต้านตนอิกเมืองยันตงก็จะอยู่ในเงื่อมมือเรา

ของตงจึงว่า ข้าพเจ้าขออาสาไปทำลายเสบียง ณ เข้าเหิงกุนสันให้ได้ ขบเบ็งจึงว่า ทำนผู้เฒ่ามีแต่ฝีมือ กำลังนั้นหน้อยอยู่แล้ว อันแซหัวอี้ยน คนนี้มีฝีมือยิ่งกว่าเตียวคับ ใจโน้นถือไว้ใจจึงให้มารักษาเมืองยันตง ซึ่งทำนจะไปหักหกอาณัตให้ไม่ได้ จะจะจัดทหารให้ไปรักษาเมืองเกงจิ่วแทน กวนอู ให้กวนอูมาทำการกับแซหัวอี้ยนจึงจะได้

ของตงได้ฟังดังนั้นก็โกรธแล้วว่า ครั้งนั้นเจ้าเมืองกึกมีทหารคนหนึ่งชื่อเลียมมา อายุแปดสิบเศษ^{*} มีกำลังเป็นอันมาก กินอาหารเสมอวันละถัง สุกรวันละลิบซั่ง หัวเมืองทั้งปวงยังเกรงเลียมมาเป็นอันมาก และตัวข้าพเจ้านี้ อายุแต่เจ็ดสิบปี จะขอแต่ทหารเลวไปด้วยสามพัน จะตัดเอาศีรษะแซหัวอี้ยน มาให้ได้ ขบเบ็งก็ว่ากล่าวห้ามปราบถึงสามครั้ง ของตงก็ไม่ฟัง อ้อนวอนจะขออาสาไปให้ได้ ขบเบ็งจึงว่าแก่ของตงว่า ทำนจะไปปกตามาก เราจะให้หัวดเจ้งไปด้วย ตัวเรออยู่ภัยหลังจึงจะจัดแจงทหารยกหุนไปช่วย ของตงก็จัดแจงทหาร ของตัวกับทหารหัวดเจ้งบรรจบกันแล้ว ก็คำนับลาขบเบ็งรับไป ณ เข้าเหิงกุนสัน ขบเบ็งว่าแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้ายังให้ของตงทหารเข้าไปทำการครั้งนี้จะ

* มีในเรื่องเลียดกึก

ไว้ใจมีได้ ด้วยของทรงชราอยู่แล้ว จำเรاجะให้ทหารยกหนุนไปอีก ชงเบ็งจังสั่ง ฉุล่งว่า ทำลงยกทหารกองหนึ่นรับไปตามทางน้อย ถ้าเห็นของทรงเพลี้ยงพล้ำก์ ให้ยกออกช่วย ถ้าเห็นได้ท่วงทีแล้วก็ให้สบอยู่ในป่า แล้วสั่งเล่าของกับเบ็งตัด ว่า ให้กำนั่นคุมทหารสามพันยกไปทางหนึ่น ถ้าถึงเข้าตรงกุณลันเห็นที่ใดเปลี่ยวก์ ให้หยุดกองหัพ ให้ทหารปักธงแล้วร้องจงหนัก

ฉุล่ง เล่าของ เบ็งตัดก์คำนับลาชงเบ็งไป ต่างคนก์ต่างยกไปทำการ ชงเบ็งสั่ง แล้วชงเบ็งจึงให้เงี่ยมหันไปอยู่รักษาเมืองป่าเส ให้หาเตียวหุยกับ อุยเอี่ยมมา ณ ด่านแยกบังกวน จะคิดอ่านยกไปตีเมืองยันต่ง

ขณะนั้นเตียวคับกับแซหัวซงจึงไปบ่นอกแซหัวเอี่ยนว่า เขาระบุนตองสัน เสียแก่ของทรงแล้ว แซหัวเด็กกับยันโซก์ตายในที่รับ บัดนี้ได้ช่าว่าว่าเล่าปีจะ ยกทหารมาตีเมืองยันต่ง จำเรاجะอาเนื้อความนี้บอกชั้นไปกราบทูลพระเจ้า วุยอ่องจงจะควร จะได้คิดการส่งครามป้องกันเล่าปี แซหัวเอี่ยนได้ฟังก์เห็น ด้วย จึงให้ทหารรับไปบ่นอกโจหอง ณ เมืองลำเต่ง โจหองก์ให้ถือหนังสือขึ้น ไป ณ เมืองญูโตร ทูลแจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่ใจโดย

ใจโดยแจ้งดังนั้นก์อกใจ จึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่า บัดนี้เขาระบุนตองสันเสียแก่เล่าปีแล้ว เล่าปีคิดอ่านจะยกกองทัพมาตีเมืองยันต่ง ท่าน ทั้งปวงจะเห็นประการใด เล่าหัวจึงทูลว่า อันเมืองยันต่งนี้เป็นเมืองหน้าด่านเรา อยู่ แม้เล่าปีได้มีเมืองยันต่งแล้ว เห็นจะล่วงมาตีอาเมืองเราเป็นมั่นคง ขอ พระองค์คิดอ่านยกไปป้องกันไว้จังจะควร

พระเจ้าวุยอ่องจงว่า เราคิดน้อยใจด้วยเรามิ่งฟังคำท่าน เล่าปีจึงคิด ทำการล่วงเข้ามาดูหมื่นเรารถึงเพียงนี้ แม้เราจะเล่าปีเสียตามคำท่านแล้ว ที่ไหน เราจะได้ความเดือดร้อน แล้วจึงให้เกณฑ์ทหารสี่ลิบหมื่นแยกออกเป็นสองกอง ให้แยกหัวตุนเป็นกองหน้า ให้ใจวิเป็นกัพหลัง ครั้นได้ฤกษ์จึงให้แซหัวตุนยก ล่วงไปก่อน

ขณะนั้นพระเจ้าเอี่ยนเต้มารอยู่เมืองญูโตรได้ยี่สิบสามปี ถึงเดือนสิง พระเจ้าวุยอ่องแต่งตัวอย่างกษัตริย์ ถือธงอาญาลิทธิ์ ซึ่ม้าผูกเครื่องหอง กั้นสัปทนหอง ทหารเดินแห่หน้าม้า ถือธงเดือน ชงตะวัน ชงมังกร ชงหนส์ตาม

ธรรมเนียมกษัตริย์ แล้วจัดทหารที่มีฝ่ายอสังหารรักษาพระองค์สองหมื่นห้าพัน แยกเป็นห้ากอง กองหน้าให้ถือธงแดงเป็นสำคัญ กองขวาถือธงเขียว กองซ้ายให้ถือธงขาว กองหลังให้ถือธงดำ กองกลางซึ่งเดินข้างม้านั้นถือธงเหลือง

ครั้นได้กำหนดเพลากําให้ทหารให้ร้องตีฆ้องกลองแลม้าล่อ ตั้งขบวนแห่ออกไปจากเมือง โจชิวะกี้ยกทหารกองหลังตามไปพั้นด่านทางก่วน โจโฉอยู่บนหลังม้า และไปเห็นพุ่มไม้ใหญ่เชียวซ้อมอยู่ในป่าช้างขามเมือง จึงถามทหารว่า ปานี้เรียกชื่อต่าน้ำใด ทหารจึงทูลว่า ชื่อต่าน้ำลำดัน ตัดปานนั้นลงไปถึงริมน้ำ เรียกต่าน้ำบ้านชัวแก่ง ชัวหยงซึ่งเป็นนายบ้านนั้นมีบุตรหญิงคนหนึ่งรูปร่างงามชื่อนางชัวเอี่ยม โจเอียนอ้างจับเอาไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ชัวหยงนี้แต่ก่อนก็ชอบใจกันอยู่ เมื่อครั้งโจเอียนอ้างจับเอาบุตรไปนั้น เราให้ทหารเอาห้องพันต่ำลึกลงไปไถ่มา เราจึงตอบแต่งยกให้เป็นภารยาตั้งกี่ บัดนี้ชัวหยงก็ตายนานแล้ว เราจะจะเข้าไปเยี่ยมนางชัวเอี่ยมสักหน่อย ครั้นไปถึงหน้าบ้านโจโฉจึงให้ทหารยกล่วงไปก่อน โจโฉกับคนสนิทประมาณร้อยเศษก็พาภันเข้าไปในบ้านชัวแก่ง ถึงประตูบ้านโจโฉก็ลงจากม้าเดินเข้าไป

นางชัวเอี่ยมเห็นก็มีความยินดี วิ่งออกมารำคา้นบันเชญโจโฉเข้าไปในตึกโจโฉเห็นคลิบปักอยู่ตรงประตูตึกแผ่นหนึ่ง จึงถามนางชัวเอี่ยมว่าบ้านคลิบอันใด นางชัวเอี่ยมจึงบอกว่า เมื่อครั้งพระเจ้าโจี้เต้ได้ราชสมบัติในเมืองหลวง^{*} บิดานางโจหงอมาเล่นแข่งเรือตกน้ำตายคอพหวยไป นางโจหงอผู้บุตรอายุได้สิบสี่ปีเที่ยวร้องให้หาศพบิดาถึงเจ็ดวันก็มิได้พบ นางโจหงอคิดแคนใจก็โจนน้ำตายตามบิดา อยู่หัววันนางโจหงอก็กอดศพบิดาโดยขึ้นมา เจ้าเมืองโตเสียงจึงอาเนื้อความขึ้นกราบทูลพระเจ้าโจี้เต้ พระเจ้าโจี้เต้จึงให้เชิญชื่อนางโจหงอใส่คลิบมาปักไว้ เป็นอักษรว่าເຫົລື ແປລກາຫາໄທຍວ່າ ນາງຮູ້ຈັກຄຸນບົດມາຮາດ

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งนางโจหงอ มีกตัญญูต่อผู้มีคุณและนี้ประเสริฐนัก ควรที่คนหั้งปวงจะดูเยี่ยงอย่างสืบไป แล้วโจโฉก็ลานางชัวเอี่ยมออกจากร้านเรือนไป ทางกึ่งวันถึงเมืองลำเต็งซึ่งโจหงออยู่รักษาพร้อมกันกับทหาร

* มีในเรื่องตั้งขัน

ที่ไปก่อน โจหงส์มีความยินดี อกมาค่านับเชิญใจให้เข้าไปในเมือง แล้วทูลเนื้อความตามซึ่งเตียวคับทำการเสียที่แก่ข้าศึกให้ฟังทุกประการ

โจโฉจึงว่า อันการส่งครามจะหมายชนาฝ่ายเดียวันไม่ได้ จึงต้องแพ้นั่งชนะบัง ซึ่งเตียวคับเสียที่แก่ข้าศึกครั้งนี้ เราชยิกไทยไว้ให้ทำการแก้ตัวครั้งหนึ่งก่อน โจหงส์จึงทูลว่า บัดนี้เล่าปีให้ของทางยกมาร่วมชาติ แต่หัวเอี่ยนรู้ว่าพระองค์ยกกองทัพมา ก็รังรออยู่ยังหาอกสู้รุนกับของตงไม่

โจโฉได้ฟังดังนั้น จึงแต่งหนังสือจะให้ทหารถือไปให้แหหัวเอี่ยนฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า ให้แหหัวเอี่ยนเร่งยกอกรอบกับของตง เล่าหัวจึงทูลว่า แหหัวเอี่ยนเป็นคนโน้มโมาก จะทำการลิ่งได้ก็ไม่พิเคราะห์ เกลือกเล่าปี ของเบ้ย จะคิดอ่านทำการล่อลงมา แหหัวเอี่ยนรู้ไม่ถึงก็จะเสียที่เปล่า ซึ่งพระองค์จะให้แหหัวเอี่ยนอกรอบกับของตงนั้น จงพิเคราะห์ดูให้จังควรก่อน

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสืออีกฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า ธรรมด้าผู้เป็นนายทัพนายกอง จะทำการส่งครามก็ให้รู้จักที่เสียที่ได้ อย่าให้เชื่อกำลังฝีมือของตัว อันกำลังฝีมือของตัวนั้นจะหักหานุอาคนร้ายคนพันนั้นไม่ได้ จะสู้ได้ก็ตัวต่อตัว ถ้าเวนไว้แต่ผู้มีความคิดรุกลในการส่งคราม จึงจะอาจสามารถเอาชัยชนะแก่ข้าศึกอันมากกว่าได้ ซึ่งแหหัวเอี่ยนจะทำการส่งครามครั้งนี้ ให้ตรงตระกูลจังหนัก อย่าให้เสียที่ที่เราขุนเดี้ยงเป็นทหาร บัดนี้เราเก็บยกมาถึงเมืองลำเต็งแล้ว จะรอดูความคิดเจ้าลักษัครั้งหนึ่งก่อน อนึ่งซึ่งเตียวคับทำการให้เสียที่แก่ข้าศึกนั้นเราเก็บยกไทยเสียแล้ว ให้เร่งคิดอ่านทำการแก้ตัวเด็ด แล้วโจโฉก็สั่งทหารให้ถือไปให้แหหัวเอี่ยนทั้งสองฉบับ

แหหัวเอี่ยนแจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งทหารผู้ถือหนังสือนั้นว่า ให้ท่านกลับไปทูลพระเจ้าฯ อ่วงว่าอย่างวิตกเลย การแต่เพียงนี้เราจะอาสาให้สำเร็จได้ ผู้ถือหนังสือก็กลับมาทูลเนื้อความแก่โจโฉ แหหัวเอี่ยนจึงหาตัวเตียวคับมาอาหนังสือให้ดู แล้วปรึกษาว่าบัดนี้พระเจ้าฯ อ่วงก็ยกทัพลงมาตั้งอยู่ ณ เมืองลำเต็ง เราจะมานั่งอยู่ฉะนี้จะมีนาหนึ่งจังหวัดจะชอบประการใดเพลาพรุ่งนี้เราจะคิดอ่านยกอกรอบกับของตง จะจับตัวของตงมาให้ได้

เตียวคับจึงว่า ของตงเป็นคนมีฝีมือรุนพุ่งสันหัด แล้วหาดเจ้งก็มีสติ

ปัญญาหลักแหลมนัก ท่านอย่าเพ้อดูหมิ่นของทางก่อน อันนี้เขางุณลันนีก์เป็นที่สำคัญอยู่ หาดเจ็งจะคิดกลอุบายประการใดก็ยังหาแจ้งไม่ ขอให้ท่านยับยั้งตั้งมั่นไว้ พังกำลังศึกดูก่อน

แซหัวเอียนจึงว่า ท่านว่านี้ก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า ถ้ามีผู้มาอาสาชิงตีของทางแตกได้ก่อน เราจะมีได้ความอัปยศเสียหรือ จะเอาหน้าอันไดกลับไปเฝ้าพระเจ้าวุฒิอ่อง ซึ่งท่านไม่ยอมก็อยู่รักษาค่ายเดิม แต่กำลังเราจะเอาชัยชนะให้ได้ แล้วแซหัวเอียนจึงตามทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาเป็นกองหน้าได้มั่ง แซหัวซงจึงรับว่า ข้าพเจ้าขออาสาเป็นกองหน้าคุมทหารยกออกตีก่อน

แซหัวเอียนได้ฟังก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารสามพันให้แซหัวซงแล้วสั่งว่า ท่านจะออกไปตีของทางครั้งนี้อย่าเอาชัยชนะเลย จงทำเป็นแตกหนีให้ของทางไล่เข้ามาทางนี้เดิม เราจึงจะคิดกลอุบายแก้ไขให้มีชัยชนะเมื่อภายหลัง แซหัวซงก็รับคำแล้วคุมทหารสามพันยกออกจากค่าย แซหัวเอียนก็ยกทหารออกตั้งอยู่ปากทาง แล้วให้ทหารขันก้อนศิลาตัดหònไม้ขันเตรียมไว้บนเนินเขาสองข้างทางเป็นอันมาก

ฝ่ายของทางกับหาดเจ็งยกกองทัพมาตั้งอยู่หน้าเขาก็ช้านาน ให้ทหารไปร้องท้าทายหลายครั้งแล้ว แซหัวเอียนก็มีได้ยกออกสู้รบ ตั้งมั่นอยู่ในทุบเขาของทางก็ตั้งมั่นอยู่ในค่าย พอทหารเข้ามานอกกว่า แซหัวเอียนให้แซหัวซงยกออกมา ยองคงก็จัดแสงไฟทางยกออกจากค่าย ต้นเชิงนายทหารจึงว่า การแต่เพียงนี้ท่านอย่าวิตกเราเป็นธุระเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปรบกับแซหัวซงจับเอาตัวมาให้ได้

ยองคงได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงเกณฑ์ทหารพันคนนี้ให้ตันเช็กยกออกตั้งอยู่หน้าค่าย ครั้นแซหัวซงยกมาถึง ต้นเชิกก็ขับม้าเข้ารบกับแซหัวซงได้เจ็ดเพลง แซหัวซงทำเป็นแพ้ควบม้าหนึ่ง ต้นเชิกเห็นได้ทีก็ควบม้าໄล่ตามไปประมาณยี่สิบเสี้น ถึงข้างทุบเขาซึ่งแซหัวเอียนเตรียมกองทัพชั่มไว้นั้น ทหารซึ่งอยู่บนเนินเขาก็ทิ้งก้อนศิลาแล้วหอนไม้ลงมาดังห่าฝน ต้นเชิกตกใจก็ควบม้ากลับออกมานะ พอแซหัวเอียนคุมทหารสกัดปากทางอยู่ แซหัวเอียนเห็นตันเชิกบอบช้ำด้วยก้อนศิลาแล้วหอนไม้ ก็ควบม้าเข้าจับเอาตัวได้มัดเข้าไปในค่าย ทหารตันเชิกก์แตก

กระจัดกระจาดล้มตายเป็นอันมาก แซหัวเอียนจับไว้ได้บ้าง ที่นี่ได้กิกลับมาค่ายแจ้งเนื้อความทั้งปวงแก่กองตุน

ของตุนได้ฟังดังนี้ก็อกใจ จึงปรึกษาหารือเจังว่า บัดนี้ต้นซึ้กยกไปปักเสียที่แก่แซหัวเอียนแล้ว เราจะคิดอ่านประการใดจึงจะแก้แค้นคืนอาชัยชนะได้หัวดเจังเจ่ว่า แซหัวเอียนคนนี้มีกำลังก็จริง แต่ไม่โทางากจะทำการสิ่งใดให้พินิจไม่ เราจะคิดกลคึกอันหนึ่ง ชื่อชวนแครกอยู่จูจิowitz แปลภาษาไทยว่า แซກกลับมาช่วยเจ้าเรือน เราจะตั้งค่ายเรียงออกไป ไว้ระยะห่างกันแล้วหันหนึ่งจงหลายค่ายเอารัพย์สิ่งของไว้ในค่ายให้ทหารรักษาแต่น้อย แซหัวเอียนเห็นว่าเราตั้งค่ายประชิดเรียงใกล้เข้าไปก็จะยกอภิมาติ เราจะให้ทหารชี้รักษาค่ายอยู่นั้นทำแตกหนีทึ้งค่ายเสีย แซหัวเอียนได้ทรัพย์สิ่งของเป็นอันมากก็จะตีล่วงตามเข้ามา เรายังยกทหารออกตีล้อมวงสกัดไว้ เห็นจะจับตัวแซหัวเอียนได้โดยง่าย

ของตุนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารตั้งค่ายเรียงเข้าไปห่างกันแล้วหันหนึ่ง ไว้ทรัพย์สิ่งของตามคำหัวดเจังว่า แซหัวเอียนเห็นดังนั้นไม่แจ้งในกลหัวดเจัง ก็คิดว่าอย่องตุงตั้งค่ายประชิดเข้ามาดังนี้ เห็นจะคิดอ่านเข้าตีเอาค่ายเราเป็นมั่นคง จึงจัดแหงทหารจะยกอภิค่ายของตุน

เตียวคับเจ่ว่าแก่แซหัวเอียนว่า ชื่อของตุนทำการทั้งนี้ ใช่จะยกเข้าตีหักหาญเอาค่ายเรานั้นหายไม่ ทำเป็นกลอุบายนเรียกชื่อว่า ชวนแครกอยู่จูจิowitz แม้ท่านจะยกอภิไปรบบัดนี้ ก็เห็นจะเลี้ยที่แก่ของตุนเป็นมั่นคง

แซหัวเอียนก็ไม่ฟัง ให้แซหัวซุงคุมทหารพันหนึ่งยกอภิค่ายของตุนค่ายหัวดเจังทำเป็นแตกตามสัญญา ครั้นแซหัวซุงมีใจกำเริบรวมถล่าเข้าไปแล้วของตุนก็ควบม้าถือดาบคุณทหารออกสกัดแซหัวซุง แซหัวซุงรบได้เพลิงหนึ่งของตุนก็จับแซหัวซุงได้มัดมาค่าย ทหารทั้งปวงแตกกระฉัดกระเฉดกลับไปค่ายบอกเนื้อความแก่แซหัวเอียน

แซหัวเอียนแจ้งดังนั้น จึงให้ทหารออกไปร้องบอกย่องตุงว่า เวลาวนนี้เรารับตัวตันเช็กได้ มาบัดนี้ท่านจับตัวแซหัวซุงได้ สงเคราะห์เสมอ ก็เสนอ กันอยู่ทั้งสองฝ่ายหาเสียเปรียบกันไม่ ท่านจงส่งแซหัวซุงมาให้เรา เราจะส่งตันซึ้กให้ท่าน

ของทางได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ท่านว่าไนกีชอบอยู่แล้ว เพลาพรุ่งนี้ให้แซหัวเอี่ยนพาตันเช็กออกมานิด เรายังจะพาตัวแซหัวซองออกไปหน้าค่าย อย่าให้ใส่เกราะถืออาวุธด้วยกันทั้งสองข้าง ทหารกีล้ายองทรงกลับมาบอกแก่แซหัวเอี่ยน

แซหัวเอี่ยนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลาเข้ากีฬาตัวตันเช็กออกมาริมเชิงเขา ตรงหน้าค่ายของทาง ของทางกีฬาแซหัวซองออกมาน้ำคาย ให้ชื่นมา เตรียมไว้ทั้งสองข้าง แล้วตีกลองสัญญาณ ตันเช็กกีความมั่มาค่าย แซหัวซองกีความม้าไปค่ายแซหัวเอี่ยน ขณะเมื่อแซหัวซองความม้าในนั้น ของทางชื่นเกาทันท์ พาดลูกเตรียมอยู่ ครั้นแซหัวซองไปถึงประตูค่าย ของทางกีบึงเกาทันท์ไปถูกแซหัวซองตกม้าตาย

แซหัวเอี่ยนเห็นดังนั้นก็กรีช ความม้าเข้ารับกับของทางได้ยื่นเพลง ทหารที่อยู่ในค่ายกีต้ม้าล่อเรียกแซหัวเอี่ยนตามสัญญา แซหัวเอี่ยนกีกลับเข้าค่าย ของทางกีไเล่น่าพ้นทหารแซหัวเอี่ยนล้มตายเป็นอันมาก แซหัวเอี่ยนจึงถามทหารในค่ายว่า ท่านต้ม้าล่อเรียกเราด้วยเหตุใด ทหารจึงบอกว่า เมื่อท่านกับของทางรบกันนั้น ช้าพเจ้าเห็นทหารมาตั้งอยู่ในทุบเขาเป็นอันมาก แล้วเห็นปักธงเป็นขบวนทัพใหญ่ ช้าพเจ้าแคลงว่าช้าคีจะทำกลอนนายเอาทหารมาซุ่มไว้จึงต้ม้าล่อร้องเรียกท่าน

แซหัวเอี่ยนได้ฟังดังนั้น ก็ให้ทหารรักษาค่ายมั่นไว้ มีได้ยกออกสู้รบกับของทาง ของทางจึงปรึกษากับหมวดเจ้งว่า เราทำการศึกครั้นนี้เสียเปรียบแซหัวเอี่ยนนัก เพราะแซหัวเอี่ยนตั้งอยู่ในทุบเขา ต่อเห็นได้ทีจึงยกออกมารบกับเรา ถ้าเห็นเสียที่แล้วก็หนีเข้าค่าย เราจะคิดอ่านทำประการได้จึงจะจับตัวแซหัวเอี่ยนได้

หมวดเจ้งจึงว่า แม้เราจะได้เข้าไปลับทางที่คตະวันตกแล้ว เขา teng กุลสันกีไม่พันเงื่อมมือเรา เพราะเขานั้นสูงเป็นที่สำคัญขอบกล แม้เราจะตั้งบันนั้นได้แล้ว แซหัวเอี่ยนจะตั้งขวนคิกประการได้เรา ก็เห็นลื้น เราจะคิดทำการเมื่อได้ ก็จะได้โดยสะดวก

ของทางได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย ครั้นเวลาสองยามจึงกะเกณฑ์พร้อมกันแล้ว ก็ยกชื่นไปถึงเนินกลางเขาไปลับ โคลิบชิงแซหัวเอี่ยนให้คุมทหาร

ร้อยหนึ่งอยู่รักษาเขานั้น ครั้นเห็นของดงยกหารมาเป็นอันมาก ก็พาหารลงทางหลังเขานามาหาแซหัวเอียน

หาดเจ้งจึงว่าแก่ของดงว่า ครั้งนี้เราได้ทืออยู่แล้ว ให้ทำนั่งตั้งมั่นอยู่ที่เนินเขาได้ ข้าพเจ้าจะคุ้มหารขอนอยู่บันຍอดเขา แม้แซหัวเอียนจะยกมาว่ากล่าวห้ามายประการได้ก็ตี ให้ดูส่าคัญข้าพเจ้าก่อน ถ้าเห็นข้าพเจ้าถือธงขาวอยู่ ก็อย่าเพ้อยกอกรอบกับแซหัวเอียน ถ้าเห็นข้าพเจ้ายกธงแดงขึ้นแล้ว ก็ให้ยกหารอกรอบเดิม แซหัวเอียนจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง ของดงเห็นชอบด้วยยอมทำตามคำหาดเจ้งทุกประการ

ฝ่ายแซหัวเอียนครั้นรู้เนื้อความว่า ของดงยกไปชิงเขาไถลันได้ก็โกรธจึงว่าเราจะนั่งอยู่ฉะนี้ไม่ชอบ จะจะยกไปบนคืนเอาเขาไถลันไว้จังจะควรเตียวคับจึงว่า ของดงทำการทั้งนี้เป็นกลุบนายของหาดเจ้ง ขอทำนั่งตั้งมั่นไว้ฟังกำลังข้าศึกดูก่อน แซหัวเอียนไม่ฟังยกหารออกจากค่ายล้อมเขาไถลันไว้เป็นสี่ด้าน แล้วให้ทหารร้องว่ากล่าวหมายห้ามห้ามายของดงเป็นอันมาก ของดงโกรธจะยกหารอกรอบกับแซหัวเอียน ก็เห็นหาดเจ้งถือธงขาวอยู่

ครั้นเวลาบ่ายหาดเจ้งเห็นทหารแซหัวเอียนอิดโรยลงแล้ว จึงยกธงแดงไปกันขึ้นให้สำคัญ ของดงก็ให้ทหารให้ร้องตีม้าล้อเมืองกลองยกลงมาจากเนินเขาเห็นแซหัวเอียนลงนั่งหยุดพักอยู่ หามีเครื่องศัสราชไม่ ของดงก็ควบม้าเข้าไปใกล้ แล้วร้องความด้วยเสียงอันดัง แซหัวเอียนตกใจไม่ทันจับอาวุธ ของดงเอดาบฟันถูกแซหัวเอียนศีรษะขาดตาย ทหารทั้งปวงก็แตกกระฉัดกระจายไป ของดงก็รีบยกหารไปตีเขา teng กุนสัน

ฝ่ายเตียวคับเห็นของดงตีท้อแซหัวเอียนแตกแล้วยกหารมา ก็ยกทหารออกจากค่าย ของดงกับตันเช็กกิขับทหารเข้ารอบพุ่งเป็นสามารถ ฆ่าพันทหารเตียวคับล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับเห็นจะสู้ของดงมีได้ ก็ทิ้งค่ายเขา teng กุนสันเสีย ก็ควบม้าพาหารพ่ายหนีไปเมืองลำเติง พอจูลังซึ่งบังให้มาตั้งชุมอยู่นั้นยกหารสกัดทางออกม้าจากเขา แล้วร้องว่าเราซื้อจูลัง เตียวคับเห็นดังนั้นก็ตกใจ ควบม้าพาหารหนีลัดทางมาในป่า จูลังก็ยกหารกลับมาเมืองเสนาวน

ขณะเมื่อเตียวคับ ยองลงอกรอบกันอยู่นอกค่ายนั้น เล่าของกันเบ็งตัดชิงตั้งอยู่ในซอกเขา กีกหหารเข้าโฉมตีค่าย teng กุนสัน โถสิบชิงอยู่รักษาค่าย ต้านทานไม่ได้กีพากหารหนีลัดไปในป่า พอเตียวคับหนีมาพบกันเข้า กีเล่าเนื้อความชิงเสียค่าย teng กุนสันแก่เล่าของ เบ็งตัดให้เตียวคับฟัง เตียวคับกีพาก โถสิบรับหนีไปถึงทุ่งชันชูย จึงให้ตั้งค่ายพักหารอยู่ แล้วให้ห้ามเรอาเนื้อความทั้งปวงไปกราบถูลแก่ใจโน่น เมืองลำดิ่ง

ใจโน่ได้ฟังดังนั้นกีร่องให้รักแซหัวเอียนเป็นอันมาก แล้วคิดแค้นของตนนัก จึงจัดแจงห้ามให้ชิหลงเป็นหัวหน้า ตัวใจโน่เป็นหัวหัวลง คุมห้ามสิบหมื่นยกไปถึงทุ่งชันชูย เตียวคับกับโถสิบรูก็อกมาหาใจโน่แล้วทูลว่า ของตนยกมาแล้ว หัวดเจ้งคิดกลอุบายนล้อลงต่าง ๆ ข้าพเจ้ากีได้ห้ามแซหัวเอียนแล้วเป็นหลายครั้งว่า ให้ยับยั้งฟังห่วงที่ดูก่อน แซหัวเอียนไม่ฟัง ขินยกอกรอบพุ่งด้วยกำลังโวหารจึงเสียการทั้งนี้ บัดนี้เข้าบีชองสันยังมีเสบียงอาหารอยู่เป็นอันมาก ขอให้หานไปย้ายเสบียงมาไว้ก่อน จึงยกห้ามไปร่วมกับของตน ใจโน่ได้ฟังดังนั้นกีเห็นด้วย จึงให้เตียวคับคุมห้ามไปร่วมเสบียงมาไว้ในค่ายเช้าปักสัน

ฝ่ายของตนครั้นได้ชัยชนะ เห็นว่าเล่าของกันเบ็งตัดเข้าตั้งอยู่ในค่ายเขา teng กุนสันแล้ว กีตัดเอาศีรษะแซหัวเอียนพาหัวดเจ้งยกห้ามกลับมาหาเล่าของ ด่านและบังกวน เล่าของทั้งได้ชัยชนะมากมีความยินดี จึงตั้งให้ของตนเป็นเจลีไตรจกุน แปลว่านายห้ามปราบศัตรูฝ่ายตะวันตก แล้วให้บ่าเห็นใจร่วงวัลตามสมควร พอเตียวคิเข้ามานอกเนื้อความแก่เล่าของ ใจโน่ให้เตียวคับชันเสบียง ณ เข้าบีชองสันไปไว้ในค่ายชันชูยเป็นอันมาก บัดนี้ยกห้ามประมาณสิบหมื่นเศษมาเข้าตงกุนสันจะแก้แค้นของตน

ซึ่งเบ็งได้ฟังดังนั้นจึงว่า อันใจโน่ยกห้ามครั้นนี้ใหญ่หลวงนัก เมี้ยห้ามผู้ใดเข้มแข็งลองยกห้ามไปเผาเสบียงอาหารใจโน่ ณ ค่ายชันชูยเสียได้ใจโน่ก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง ยองลงได้ฟังดังนั้นจึงรับว่า การแต่เพียงนี้ อย่าให้ถึงหานผู้อื่นเลย ข้าพเจ้าห้ามแก่จะขออาสาไปเอง ซึ่งเบ็งจึงว่า หานอย่าเพื่อถูกมั่นก่อน อันใจโน่นมีสติปัญญาลึกซึ้งอยู่เหมือนแซหัวเอียนไม่ เล่าของได้ฟังดังนั้นจึงว่า แซหัวเอียนมีกำลังกล้าหาญก็จริง แต่ความคิดน้อยกว่าเตียวคับ

นัก ถึงจะมีคนอย่างแพ้ทัวเรียนได้สักลิบคน ก็ยังหาเท่าเตี่ยวกับคนหนึ่งไม่ ของตงได้ฟังดังนั้นก็คิดมานะ จึงว่าทำนอย่างวิตกเลย ข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้จะ ตัดศีรษะเตี่ยวกับมาให้ทำนงได้ คงเบ็งจึงว่าแก่ของตงว่า ทำนจะไปก็ตามเดิม เราจะให้จูลงไปด้วย แม้ทำการขัดสนสิ่งใดก็ให้ปรึกษาหารือกัน เรายจะดู ความคิดแล้วมีมือด้วยว่าเมื่อกลับมาผู้ใดจะมีความชอบ ของตงกับจูลงก็จัดแจง ทหารยกไป คงเบ็งจึงให้เตี่ยวก็คุมทหารเป็นกองหนุนยกตามไปด้วย ครั้นไปจะ ใกล้ถึงทุ่งยัณชุย ของตงกับจูลงต่างคนต่างก็คุมทหารตั้งค่ายอยู่ จูลงคิดจะครร เชาความชอบแต่ผู้เดียวจึงว่าแก่ของตงว่า ใจโดยกองทัพมาตั้งอยู่ครั้งนี้คับขัน นัก และมีทหารถึงสามลิบหมื่นเศษ แล้วตั้งรายกันไปถึงลิบกอง การนี้มีใช้น้อย เหตุใดทำนจึงบังอาจรับอาสาต่อนายเรว่า จะปล้นอาเสบียงอาหารใจโดยได้

ของตงแจ้งในความคิดจูลงจึงว่า ทำนอย่างวิตกเอาเป็นธุระเลย เราได้ รับอาสามาแล้ว แต่กำลังเราจะรับทำการให้สำเร็จจึงได้ จูลงจึงว่า ข้าพเจ้า คนหนุ่มมาด้วย จะให้ทำนคนแก่เข้าทำการก่อนนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจะขออาสา เข้าทำการก่อน ของตงจึงว่า การทั้งนี้เราเป็นตัวการรับอาสา ซึ่งจะให้ทำนผู้มา ช่วยเข้าทำการก่อนนั้นไม่ชอบ เกลือกเพลี้ยงพล้ำเสียแก่ข้าศึก ความผิดนั้นก็จะ ไม่พันตัวเรา จูลงจึงว่า ตัวทำนกับข้าพเจ้าคงเบ็งบังคับมาว่า จะทำการสิ่งใดก็ให้ ปรึกษากัน แม้มีความผิดแล้ว ถึงตัวข้าพเจ้าก็ไม่พันโทษ ซึ่งจะมาเกี่ยงกันอยู่ ฉะนี้หากต้องการไม่ ข้าพเจ้าจะทำฉลากเสียงทางด้วยกัน แม้ผู้ใดได้ฉลากสำคัญ ก็ให้ยกเข้าต่อก่อน

ของตงเห็นด้วยจึงจับฉลากกัน ของตงได้ฉลากสำคัญมีความยินดี จูลงจึงว่าแก่ของตงว่า ทำนได้ฉลากสำคัญแล้วจะยกเข้าต่อก่อน พรุ่งนี้เวลาตะวัน เที่ยงเมี้ยไม่เห็นทำนกลับมา ข้าพเจ้าจึงจะยกทหารหนุนตามเข้าไป ของตงได้ฟัง ดังนั้นก็เห็นด้วย จูลงก็กลับมาค่ายจึงส่งเตี่ยวนอีกว่า ของตงจะเข้าปล้นเสบียง ในค่ายใจโดย แม้พรุ่งนี้เวลาตะวันเที่ยงไม่กลับมาเราจะยกทหารไปช่วย ทำนอยู่ ภัยหลังจะระวังอย่าประมาดรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง

ฝ่ายของตงจึงเรียกเตี่ยวนอีกเข้ามาสั่งว่า เวลาวันนี้เราจะยกทหารเข้า ปล้นค่ายเสบียงใจโดย ทำนจะจัดแหงทหารอยู่รักษาค่ายแท้ทั้ร้อย เหลือนั้นจะ

เตรียมตัวไว้ให้พร้อม อันการครั้งนี้เห็นจะไม่เป็นไรนัก เพราะเตียวคับเกรง ฝีมือเราเมื่อครั้งยกมาวนเข้าแตงกุนสันจะ่ายหัวอ่อนก็ขยาดอยู่แล้ว เห็นหาจะ จะต่อเรามิ่ง เราจะยกทหารไปทางซึ่งเข้าปักสัน เข้าตีค่ายเตียวคับจับตัวให้ได้ ก่อน ทำนงยิกปล้นค่ายเสบียงใจโดย เตียวคึกรับคำแล้วจัดแจงไว้ตามของลง สั่ง ครั้นเวลาสามมายามทหารทั้งปวงกินอาหารตรัยมตัวแล้ว ของลงก็ ยกทหารตรงไปค่ายเตียวคับ เตียวคึกคุมทหารสามร้อยชั้นไปบนเข้าปักสัน ทหารซึ่งใจโดยให้อัญรักษาเสบียงนั้นน้อย ครั้นเห็นเตียวคึกยิกขึ้นมากก็ทั้งเสบียง หนึ่งไปทางเตียวคับ ณ ค่ายยันชุย เตียวคับรู้ดังนั้นก็คุมทหารยกออกจากค่าย พอบพยองลงก็เข้ารบพุ่งกันเป็นสามารถ

ใจโดยครั้นรู้ดังนั้นแล้ว จึงให้ชิงลงกับบุนเพ่งคุณทหารยกออกไปช่วย เตียวคับ ฝ่ายเตียวคึกชั้นไปถึงยอดเขาเห็นเสบียงอาหารเป็นอันมาก ยังให้ทหาร เที่ยวหาพินแล้วเชือเพลิงอยู่ พอเวลาสว่างแลลงมาเห็นของลงรอบพุ่งติดพันกัน เป็นสามารถ แล้วเห็นทหารยกออกจากค่ายโดยเป็นอันมากก็ตกใจ รีบยก ทหารลงจากเข้าจะหนีมาค่าย ลงมาถึงซึ่งเข้าปักสัน บุนเพ่งยกทหารมาถึง ชิงลง บุนเพ่งก็ขับทหารให้ล้อมเตียวคึกกับของลงไว้ในที่อันเดียวกัน

ฝ่ายจูลงค่อยของลงแต่เข้าจนเที่ยง ก็มิได้เห็นของลงกลับมา จึงสั่ง เตียวเอ็กว่า บัดนี้ของลงไปก็พันกำหนดแล้ว เราจะยกทหารหนุนไปตามสัญญา ทำนอยู่รักษาค่ายภัยหลัง เม้มใจโดยให้ทหารยกมาตีก็อย่าให้ออกสู้รบ ให้ ทหารยิงเกาหันที่ป้องกันค่ายไว้อย่าให้เป็นอันตราย แล้วจูลงก็ขึ้นมาถือหวน พาทหารสามพันยกตามของลงไปถึงตำบลยันชุย เห็นบัวเหลี่ยดคุณทหารออก ลักษณะอยู่ บัวเหลี่ยดก็ควบม้าร้าดาบเข้ารบกับจูลง จูลงเอาหวนแทงถูก บัวเหลี่ยดตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกถอยหนีไป จูลงก็ยกไปถึงที่ล้อม มี ทหารคนหนึ่งชื่อเจาเบง ยกมาสกัดหนันม้าจูลงไว้ จูลงเห็นก็ลำคัญว่าทหารของ ตัว จึงร้องถามว่าทหารเรออยู่ไหนเล่า เจาเบงจึงบอกว่า ทหารท่านนั้นเราฆ่าเสีย ลื้นแล้ว จูลงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าร้าหวนเข้าไปแทงเจาเบงตกม้าตาย แล้วไล่ทหารเจาเบงแตกหนีกระฉะกระจายไป จูลงก็ควบม้าไปทางทิศเหนือ พอ เตียวคับกับชิงลงสองนายคุณทหารเข้าล้อมของลงไว้ พากทหารซึ่งอยู่ในค่าย

ล้อมนั้นก็ได้รับพุ่งป้องกันไว้เป็นช้านาน จู่ๆ ลึงเคียงม้าเข้ามาใกล้ตัวด้วยเสียงอันดัง แล้วขับม้าร้าวไปล่าทหารทั้งปวง ไปแต่ซ้ายตลาดมาหาดังหนึ่งว่าหาไม่คืบ เตียวคับเห็นจู่ๆ ลึงมีกำลังนักไม่อาจที่จะออกสู้รับ จู่ๆ ลึงก็แก้เอารองทรงออกมากล้าก็อย่างพาภันมา ใจโฉดตั้งกองหัวพอยู่ที่สูงแล้วไปเห็นก็ตกใจ จึงถามทหารทั้งปวงว่า คนนี้คือผู้ใด ทหารทั้งปวงจึงนึกว่า เป็นชาวบ้านเชียงสันเชื่อจู่ๆ ลึง ใจโฉดได้ฟังดังนั้นก็เข้าใจว่า แต่ก่อนเรายกทหารแปดสิบหมื่นไปที่เมืองลากเอียงสะพานเตียงปันโน มีทหารผีมีอักษาร้าแข็งคือผู้นี้ จึงสั่งแก่ทหารทั้งปวงว่า ชิงจะรบกันจู่ๆ ลึงอย่าได้ประมาทเป็นอันขาดที่เดียว

ฝ่ายจู่ๆ ของทางพากันมาตามทาง ทหารทั้งปวงชึ้นมาด้วยกัน จึงชี้บอกว่า ข้างทิศใต้ทหารใจโฉดล้อมเตียวคิพากเราไว้ จู่ๆ ได้ฟังก็ไม่กลับไปค่าย จึงให้เอาธงชิงเขียนเป็นอักษรลีดี้ตัวว่า เชียงสันจู่ๆ ให้ทหารถือนำหน้ามา ทหารใจโฉดชิงล้อมอยู่นั้นแลเห็นชงเป็นอักษรลีดี้ตัวกีรูแจ้ง จึงบอกันว่า หัวพชั่งยกมานี้คือจู่ๆ มีผีมีอักษาร้าแข็งนักเห็นจะสู้ได้ ต่างคนต่างก็ถอยหนีไป

ใจโฉดเห็นจู่ๆ หักหกญี่งเอารองทรง เตียวคิไปได้ ก็มีใจกรชนัก จึงขับทหารซ้ายขวาไอล์ตามจู่ๆ ลึงมา จู่ๆ ก็พ่ายรองทรง เตียวคิกลับมาค่าย เตียวเอ็กชิงอยู่รักษาค่ายก็อกมารับจู่ๆ ลึง พอแลไปข้างหลังเห็นผงคลีตลบอยู่ กีรูว่าทหารตามมา จึงบอกแก่จู่ๆ ลึงว่า บัดนี้ทหารใจโฉดติดตามมาใกล้อยู่แล้ว จงเร่งปิดประตูค่ายชั้นหอบรตระเตรียมไว้ให้มั่นคง จู่ๆ จึงว่า อย่าให้ปิดประตูค่ายเลย เจ้าไม่รู้หรือเมื่อครั้งเราบุกที่เมืองลากเอียง เราขึ้นมาถือหัวอยู่แต่ผู้เดียว ทหารใจโฉดถึงแปดสิบหมื่นดูเหมือนหญ้าแพรก บัดนี้มีหั้นนายและพลทหาร เหตุใดจะกลัวข้าคิอก็เล่า ว่าเท่านั้นแล้วก็ให้ลดลงหน้าค่ายเสีย ม้าล่อแลกลองก็มีให้ตีให้ทหารถือเกาหันที่ไปชุมอยู่ที่ในคูนอกค่าย ส่วนตัวจู่ๆ ลึงนั้นซึ่ม้าถือหัวอยู่ในอยู่หน้าค่าย

เตียวคับ ชิหลงยกทหารติดตามมา ครั้นจวนจะถึงค่ายจู่ๆ ลึงพอเวลาจะใกล้ค่าแลไปดูในค่ายไม่เห็นชง แลเสียงกลองม้าล่อ กีรูสังัด ทั้งประตูค่ายก็เปิดอยู่ เห็นจู่ๆ ลึงซึ่ม้าถือหัวยืนอยู่หน้าค่ายแต่ผู้เดียว เตียวคับกับชิหลงเห็นประหลาดใจจึงรออยู่มิอาจที่จะรุกเข้าไป พอทัพใจโฉดยกมาหันจึงให้ทหารทั้งปวง

ให้ร้องรุกเข้าไป เห็นจู่ล่งซึ่ม้าอยู่มิได้สะตุ้งสะเทือน ทหารทั้งปวงประหลาดใจ กับบัวจะถอยออกมาก จู่ล่งได้ทีจึงแก่วงหวานเป็นลำคัญ ทหารซึ่งถือเก้าหันท์ ชุมอยู่ ครั้นเห็นดังนั้นก็ดาภันยิงเก้าหันท์กระหน่ำไป พอเวลาเพลบค่ำลง โจโฉ ไม่รู้ว่าทหารจู่ล่งมากันน้อยเท่าใดก็กลับม้าถอยมา ครั้นได้ยินเสียงคนให้ร้องติด ตามมา ก็ชวนกันตกใจวิงเหยียบกันมากด้วยความกลัว ลงในแม่น้ำชั้นชุยล้มตาย เป็นอันมาก จู่ล่ง ของทาง เตียวคิ้วพากทหารติดตามมา

ขณะเมื่อโจโฉแตกรหนูจู่ล่ง หมายใจจะไปทุ่งชั้นชุยซึ่งให้ตั้งทัพรักษา เสนบียงอยู่นั้น พอดียินช่าวลือมาว่า เล่าชอง เป็นตัดคุมหาสารสองหมวดยกมา ทางเขานิช่องสันผาเสนบียงเสียแล้ว โจโฉก็เสียใจจึงทิ้งเข้าปักสันอยู่ทิศเหนือซึ่ง ไไวเสนบียงเสียด้วย และก็หนีกลับไปเมืองลำเต็ง เตียวคันกับชิหลงซึ่งตั้งค่ายอยู่ ทุ่งชั้นชุยเห็นจะอยู่มิได้ก็พลอยยกหนีตามโจโฉมาด้วย จู่ล่ง ของทางซึ่งได้ติด ตามมา ก็มีชัยชนะได้เครื่องศัสราชุชและเสนบียงเป็นอันมาก และบุกช่ำราชการ ไปแจ้งแก่เล่าปี่ทุกประการ

ตอนที่ ๕๙

เล่าปีแจ้งดังนั้นก็ตรรษ์เตรียมกองทัพกับชงเบี้ยงยกมาโดยด่วน ถึงทุ่งยันชูยังให้หาหหารของจูล่งมาถามว่า ซึ่งจูล่งทำการส่งครามด้วยใจโน้มรังนี้ได้ชัยชนะประการใด หหารจึงแจ้งแก่เล่าปีตามได้ทำการมาแต่ต้นทุกประการ เล่าปีได้แจ้งดังนั้นมีความยินดีนัก พิจารณาดูไปหน้าเข้าหลังเข้าเห็นทางลับทางเปลี่ยวจึงว่าแก่เขิงเบ็งว่า ความคิดของจูล่งทำส่งครามครั้งนี้ ล้วนเป็นโวหารหั้นนั้น แล้วจึงให้หาจูล่งแลหหารหั้นปวงมาพร้อมกัน จึงว่าแก่จูล่งว่า ห่านมีความชอบในส่งคราม เราจะตั้งให้เรียกห่านว่าหหารเสือ จึงเลี้ยงโต๊ะแลเหล้าช้า ตามความยินดี ครั้นเวลาเย็นลงมีหหารคนหนึ่งมาแจ้งข่าวราชการแก่เล่าปีว่า บัดนี้ใจโน้มจะยกทัพใหญ่มาตามทางเข้าสักดิทางน้อย จะรับคืนอาหุ่งยันชูยให้ได้ เล่าปีแจ้งดังนั้นก็หัวเราะจึงว่า ซึ่งใจโน้มยกมาเห็นไม่ชนะเป็นแท้ ด้วยเราตั้งมั่นอยู่แล้ว บัดนี้จะให้หหารไปตั้งค่ายรับอยู่ที่ศะวันตกชายทุ่งยันชูยให้จมั่นคง

ฝ่ายใจโน้มก็ตรรษ์เตรียมหหาร ตั้งให้ชิหลงเป็นหัวหน้าจะยกมา องค์เป็นพนักงานรักษาประตูเข้ามาคำนับใจโน้มแล้วว่า ข้าพเจ้าได้เรียนดูที่ตั้งค่าย รู้ว่าจะมีชัยชนะแลแพ้ ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาไปช่วยทำการกับชิหลงตามสติปัญญา เอาชัยชนะให้จงได้ ใจโน้มมีความยินดีตั้งองค์เป็นหัวหน้าหหารชัยช่วงราชการชิหลง ครั้นจัดแจงการเสร็จแล้ว ก็ยกมาเข้าเตงกุนลันพิศ เห็นอ ชิหลง องค์เป็นนายหัวหั้นชัยช่วงหากคุณหหารยกล่วงมาถึงทุ่งยันชูย ชิหลง จึงปรึกษาว่า เราจะข้ามน้ำไปตั้งค่ายอยู่ข้างโน้นจะเห็นประการได

องค์เป็นจึงว่า ถ้าจะข้ามน้ำไปเกลือกมิหันจะถึงที่ ชูกมีช้าศึกยกมาในขณะนั้นเราจะผ่อนปรนประการใด ชิหลงจึงตอบว่า เมื่อครั้งยันลินทำศึกด้วยพระเจ้าฉ้อป้าอ่องนั้น^{*} ก็ได้ยกพลหารไปตั้งอยู่ริมน้ำเสียที่แก่ช้าศึกอีกยังเอาชัยชนะได้ และครั้งนี้เราจะยกไปตั้งค่ายรับริมน้ำนั้นกลัวจะแพ้ด้วยเหตุอันได

* มือญในเรื่องชักกิกใช้ชื่น

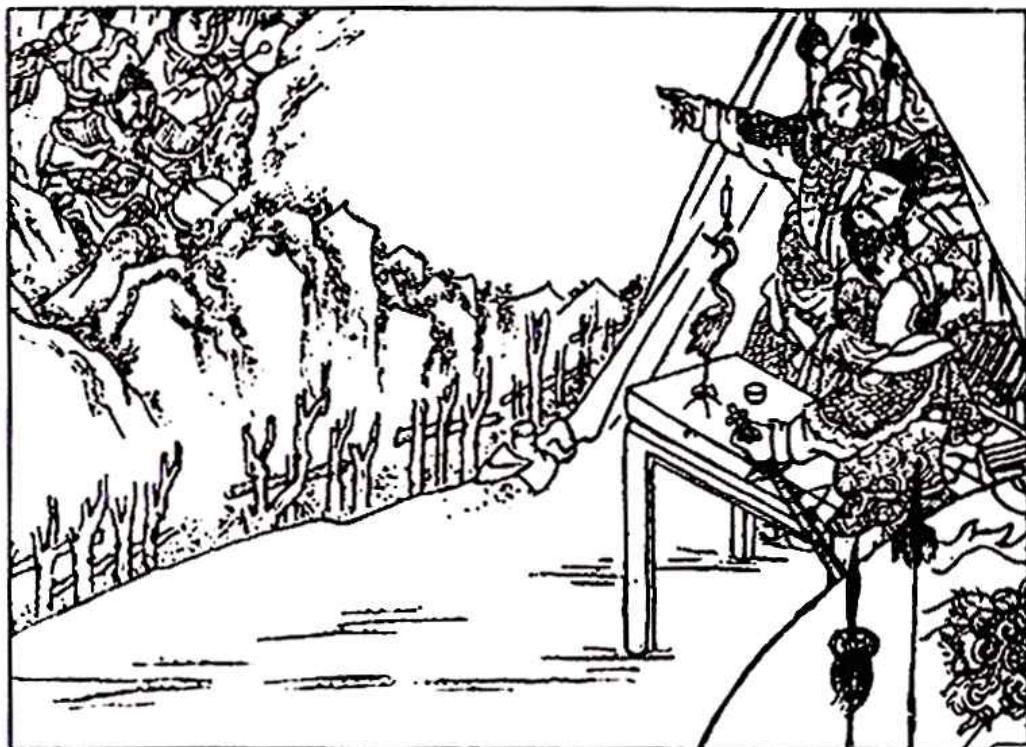
มองเป็นจังว่า ครั้งยันลินนั้น ยันลินเห็นผลหารของพระเจ้าผู้อ่อนอ่อนอิดโรยกำลังอยู่แล้ว จึงอาจสามารถไปตั้งค่ายรับริมน้ำได้ และครั้งนี้ท่านยังรู้ว่ากำลังจะลุ่งกับของตนนั้นเป็นประการใด จึงจะอาจสามารถไปตั้งค่ายดูจยันลินนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ชิหลงจึงว่า ซึ่งไม่เห็นด้วยนั้นก็ตามใจเดิม เจ้าจงคุมทหารตามไปตั้งอยู่ริมน้ำฝ่ายตะวันออก ให้มั่นคงอย่าให้มีอันตรายได้ ชิหลงก็ให้ทหารทั้งปวงทำสะพานเรือข้ามแม่น้ำอันชุย ไปตั้งค่ายตามซึ่งว่ากันนั้น

ฝ่ายของทางกับจุล่องทั้งสองคนพาภันเข้าไปหาเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งสองจะขออาสาคุมทหารออกไปรบกับทัพโจโฉเอารัชยชนะครั้งนี้จงได้ เล่าปี่ก็เห็นด้วย ของทางกับจุล่องสองนายก็ยกไป ครั้นถึงกลางทางของทางจึงว่าแก่จุล่องว่า ชิหลงยกมานี้มีกำลังกล้าหาญมาก เราย่าเพื่อจู่โจมเข้าตี ค่อยดูว่ากำลังฝ่ายทหารเข้าก่อน ถ้าเห็นอิดโรยได้ท่วงทีแล้ว จึงยกทหารเข้าตีกระหนาบเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย จุล่องก็เห็นด้วย ต่างคนต่างก็ไปตั้งค่ายตามคำปรึกษา

ครั้นเวลารุ่งเช้าชิหลงก็ยกทหารมาจะวนกับจุล่อง แต่ไปค่อยอยู่จนเวลาเย็นแล้วก็ไม่เห็นทหารจุล่องยกมาต่อสู้ ชิหลงจึงให้ทหารกองหน้ายิงเกาทัณฑ์กระหนาบไปตามหน้าค่าย ของทางเห็นดังนั้นจึงน้อมอกแก่จุล่องว่า ข้าศึกยิงเกาทัณฑ์มาบัดนี้ เห็นทหารเข้าซึ่งมานั้นเรวนะดอยอยู่แล้ว ถ้าเราออกไปตีเห็นจะได้สองนายพุดกันยังมีทันจะขาดคำ พอทารไปสอดแแนวกลับมาบากว่า ทัพหน้าชิหลงถอยไปแล้ว ของทางก็มีความยินดี คุมทหารออกพร้อมกัน แล้วให้ตีม้าล้อ ข้องกลองให้ร้อง ยกออกตีกระหนาบทัพชิหลง ทัพชิหลงก็แตกหนีไปถึงแม่น้ำริมทุ่งยันชุย แต่ทหารเหยียบกันตายเป็นอันมาก ส่วนตัวชิหลงนั้นมีกำลังมาก ก็หนีไปค่ายของเปงได้ จึงว่าแก่ของเปงว่า เจ้าเห็นทหารเราเหลือเพล้าแก่ข้าศึกเหตุใดเจ้าจึงไม่ยกมาช่วย

มองเปงจึงตอบว่า เราจะยกไปช่วยท่านนั้นหมายมีผู้จะรักษาค่ายไม่ แต่แรกจะไปนั้นเราจะได้ทัศทาน ท่านมิพังจึงเป็นเหตุทั้งนี้ท่านจะว่าแก่ผู้ใด ชิหลงได้ยินดังนั้นก็กราจะครร่ำห้องเปงเสีย มองเปงครั้นเห็นชิหลงกรา เห็นว่า ความร้ายจะถึงตัว ครั้นเวลาค่ำก็ให้ทหารของตัวเอาเพลิงจุดค่ายขึ้น ชิหลงเห็นดังนั้นก็ตกใจทั้งค่ายเสียหนึ่ง ส่วนมองเปงนั้นก็ข้ามแม่น้ำอันชุย ไปสมัครอยู่

รูปที่ ๑๕๐ กองชุมจุล่งลงใจโน้มเป็นที่ว่าจะไปปล้นค่าย

รูปที่ ๑๕๑ อุยເອີ້ນຍິງເກາທັດທຸກປາກໂຈໄດ

ด้วยจุลง จุล่งก์พาเอารัตว่องเปงเข้าไปค่านับเล่าปี องเปงจึงว่าแก่เล่าปีว่า ในต่ำบลยันชุยนี้ข้าพเจ้ารู้ทำทางอยู่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าทำมาอยู่ด้วยเรนาแล้ว ซึ่งการเราจะคิดเอามีองชันตั่งเห็นจะได้สมดังความประดูนา แล้วตั้งของเปงให้เป็นทหารสำหรับน่าทางทำการศึกต่อไป ฝ่ายซิหลงหนมามาถึงโจโฉแล้ว จึงทูลเนื้อความว่าบัดนี้องเปงเป็นชนบทนี้ไปเข้าด้วยเล่าปีแล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็กราช จึงรับยกทหารมาจะซิงเอ่าค่ายต่ำบลยันชุยคืนให้ได้ ฝ่ายจุลงมีชัยชนะแล้วก็ตั้งค่ายมั่นอยู่ รู้ข่าวว่าโจโฉยกมาเห็นว่าจะตั้งอยู่ที่นั่นมีได้ ก็ล่าทัพไปตั้งมั่นอยู่ริมแม่น้ำยันชุยฝากตะวันตก จึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำ

ฝ่ายเล่าปีครั้นเวลาเย็นก็พากษะเบี้งออกดูทำทาง ขงเบ้งจึงว่าต่ำบลยันชุยนี้มีเข้าอยู่ข้างหนีอีกเป็นอันมาก พอจะซ่องสุมทหารได้สักพันเศษ แล้วก็พากันมาในค่าย จึงให้หาจุลงเข้ามาแล้วสั่งว่า ทำนงคุมทหารห้าร้อย เอกกล่องแลแตรไปอยู่ที่เชิงเขาหนอน้ำ ถ้าเวลาภากลางคืนได้ยินเสียงประทัดจุดขึ้นในค่ายเราเป็นสำคัญเมื่อใด ก็ให้เร่งเปาเตรตีซ่องกล่องอ้ออิงอยู่ที่นั่น อย่าอกรอบพุ่งเลยจุล่งก์คุมทหารมาอยู่ตามคำขอเบ้งสั่ง ส่วนว่าขงเบ้งครั้นเวลาเย็น ก็ขึ้นไปอยู่บนเขาสูง คอยดูขึ้นเชิงโจโฉจะทำประการใด

ครั้นรุ่งเข้าทหารโจโฉจะเข้ารบ เล่าปีก์ห้ามเหล่าทหารให้สงบไว้ในค่าย มีให้ออกต่อสู้ ฝ่ายทหารโจโฉเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ พอเวลาค่ำก็ชวนกันกลับคืนไป ครั้นเวลาเที่ยงคืน ขงเบ้งมีได้เห็นทหารโจโฉอยู่ในค่าย หั้งแสงเพลิงก็มีดอยู่ จึงให้ทหารจุดประทัดขึ้นเป็นสำคัญ จุล่งตั้งกองชุมอยู่ได้ยินดังนั้น ก็ให้ทหารตีกลองและเปาเตรตีขึ้นพร้อมกัน โจโฉได้ยินก็ตกใจ สำคัญว่าเล่าปีมานปล้นค่าย จึงให้ทหารออกไปดู ทหารก็กลับมาบอกโจโฉว่า ข้าพเจ้าออกไปดูหางเห็นอะไรไม่

ครั้นเวลาดึกแล้วได้ยินเสียงกลองและประทัดอ้ออิงขึ้นอีก ก็ประหลาดใจ ตั้งแต่เวลาคืนวันนั้นจนสามคืนมีได้เป็นอันหลับนอน โจโฉคิดครั้นร้ายใจนัก ก็ให้ล่าทัพไปจากที่นั่นไกลได้ประมาณสามร้อยเส้น ตั้งค่ายอยู่ที่กวังชวาง

แห่งหนึ่ง ซึ่งเบ็งแลไปเห็นดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าแก่เล่าปี๋ว่า ใจโฉนดีแต่การณรงค์ฝ่ายเดียว ทำรู้อุบາຍศึกไม่ วันนี้ขอเชิญท่านไปตั้งค่ายอยู่ฝากข้างโน้นเกิด

เล่าปี๋ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ท่านจะให้เราไปนั้น ท่านคิดอุบາຍไว้เป็นประการใด ซึ่งเบ็งจึงว่า ข้าพเจ้าคิดไว้ว่า ถ้าใจโฉนยามาครั้งนี้ ฝ่ายท่านกับเล่าของเบ็งตัดทำเป็นแตก ทึ้งค่ายเครื่องศัสตราวุธเสีย ข้าพเจ้าจะเตรียมทหารไว้ให้พร้อม ทั้งปักชัยปักขาวไปคอยทำ แม้เห็นข้าพเจ้าใบกองงงสำคัญ จงกลับหน้าเข้าตีเกิด เล่าปี๋เห็นชอบด้วยจึงพาทหารข้ามไป

ฝ่ายใจโฉนเห็นเล่าปี๋ข้ามมาตั้งค่ายอยู่ก็ประท立てใจ จึงเชยันหนังสือให้ทหารถือไปค่ายเล่าปี๋ จะนัดพบกันเวลาไร ซึ่งเบ็งจึงตอบว่า จะพบกันเวลาพรุ่งนี้ ครั้นเวลารุ่งเข้าต่างคนต่างก็ยกทหารมาหยุดอยู่หน้าเขาเงาไกสันพร้อมกัน ทั้งสองฝ่าย ใจโฉนซึ่งม้าอกยืนอยู่ริมธงรับ ให้ทหารตีกลองสามหนน เรียกเล่าปี๋ ออกมาพูดจากัน เล่าปี๋จึงเอาร่อง เบ็งตัดกับทหารเมืองเสแวงซึ่งได้ไว้นอนอกมาด้วย ใจโฉนเห็นเล่าปี๋ออกมากจึงเอารถม้าซึ่งน้ำแล้วร้องค่าเล่าปี๋ว่า อ้ายคนอกตัญญุเสียสัตย์ กลับมาทรยศเป็นศัตรุแก่เจ้าแผ่นดิน

เล่าปี๋จึงตอบว่า ท่านมาดูหมื่นเรือนนี้ไม่ชอบ เราเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ ถือรับสั่งมาปราบปรามศัตรูราชสมบัติ ตัวทำผิดอะไรพระอัครมเหสีพระเจ้าเหี้ยนเต้เสีย ตั้งตัวเป็นเจ้าจะเบียดเบียนเอาราชสมบัติให้เกินศักดิ์ ตัวยังจะถือว่าไม่เป็นชนถือกหรือ ใจโฉนได้ฟังดังนั้นก็กรasz จึงให้ชิหลงอกรอบเล่าปี๋ เล่าปี๋ก็ให้เล่าของออกต่อสู้

ขณะเมื่อเล่าของกับชิหลงเข้ารับกันด้วยเพลงทวน เล่าปี๋นั้นหลีกเข้าอยู่ในกองทัพ ครั้นเล่าของสู้ชิหลงไม่ได้ เล่าปี๋นั้นทำเป็นแตกหนี ใจโฉนเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดจับเล่าปี๋ได้เราจะปุนบ่าเห็นใจให้เป็นเจ้าเมืองเสแวงทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้น ก็ชวนกันให้ร้องໄล่ติดตามเล่าปี๋ไป

ฝ่ายเล่าปี๋กับทหารทั้งปวงทำเป็นแตกหนี ทึ้งเครื่องศัสตราวุธเสียหนึ่งทางต่ำบลียนชัย ทหารใจโฉนได้ค่ายก็ได้ เข้าชิงสิ่งของแลเครื่องศัสตราวุธกันอ้ออึง ใจโฉนจึงให้ต้ม้าล่อเรียกทหารให้หยุดอยู่ ทหารทั้งปวงจึงถามว่า ข้าพเจ้า

จะໄລ່ຕາມຈັບຕັວເລ່າປິ່ນໄທໄດ້ ເຫດຸໃດທ່ານຈຶ່ງທຳມາໄວ້ເລ່າ

ໂຈໂນຈຶ່ງວ່າ ເຮັດເຄຣະຫຼູກພົດປະຫລາດ ຜົ່ງເລ່າປິ່ນຂ້າມນໍາມາຕັ້ງຄ່າຍ ພາກຂ້າງນີ້ ຍັງມີທັນຊ້ານາແຕກໄປ ກີ່ເປັນທີ່ສັງສົງຂອ້ອນື່ ແລ້ວມີມ້າເຄື່ອງຄ້ສຕຽງຫຼູ້ ໄວໃນຄ່າຍເປັນອັນນາກ ກີ່ສັງສົງເປັນສອງຂ້ອ ຄວາງເຮົາຈະລ່າທັພເສີຍກ່ອນ ອຍ່າເພື່ອໃຫ້ ທ່າງກັນປົງເກີບເອາຊ້າວຂອງເລີຍ ຄ້າຜູ້ໄດ້ໄຟ່ຟ້າໂຈໂນຖື່ກົດຕາຍ ວ່າແລ້ວກີ່ເຮັດ ລ່າທັພກລັບໄປ

ຂັ້ນເມື່ອໂຈໂນລ່າທັພກລັບໄປນັ້ນ ຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ເອາະສຳຄັ້ງຂັ້ນໂນກ ຜ້າຍ ເລ່າປິ່ນເກີບທັພກລັບມາ ໃຫ້ອອງຕົງເປັນປົກຂວາ ໃຫ້ຈຸລົງເປັນປົກຂ້າຍ ຕີກະຫນານ ກັນທັ້ງສອງຂ້າງ ໂຈໂນມີອາຈສູ່ໄດ້ກີ່ແຕກຫີ່ ຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ຕິດຕາມໃນເວລາກລາງຄືນ ຂັ້ນເນັ້ນໂຈໂນທີ່ໄປກິລ້າເມື່ອລ່າເຕັ້ງ ແລ້ວເກີບເພີ້ງຕິດຂຶ້ນໃນເມື່ອງທັ້ງສີ່ທີ່ຄົກກົດໃຈ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າເມື່ອງເສີຍແກ່ຫ້າສົກແລ້ວ ດ້ວຍແຕ່ກ່ອນນັ້ນທັງເນັ້ນໃຫ້ໃຫ້ເສີຍມ້ອງທັນໄປຮັກຫາເມື່ອງ ປາສແທນຕັ້ງອຸຍເວີ່ຍນ ແລ້ວໃຫ້ເຕີຍວຫຸຍ ອຸຍເວີ່ຍນສອງນາຍນັ້ນຍັກໄປຕີ່ເອາເມື່ອງ ລ່າເຕັ້ງໄດ້ ໂຈໂນກີ່ທີ່ມາທາງດ່ານແອງແປງກ່ວນ

ຝ້າຍເລ່າປິ່ນ ຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງຍົກທ່າງຕາມໂຈໂນມາ ກີ່ເຂົ້າໄປໃນເມື່ອງລ່າເຕັ້ງ ແລ້ວ ເກລື້ອກລ່ອມອານາປະຈາກທະບຽນໃຫ້ອູ້ຍື່ເປັນປຽກຕີ ວັນທີໆເລ່າປິ່ນຈາມຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ຜົ່ງໂຈໂນຍົກມາທ່າການດ້ວຍເຮົາຮັ້ງນີ້ ເຫດຸໃຈຈຶ່ງພລາດພລັ້ງເສີຍທີ່ແກ່ເຮົານັ້ນດ້ວຍ ປະກາດໄດ້ ຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງບອກວ່າ ໂຈໂນເປັນຄົນມີສັນດານມັກຄິດສັງສົງມາກ ຊ້ານເງຸນ ແຕ່ໃຫ້ທ່ານຮັບສິ່ງເດືອກ ເຫດຸຈະນີ້ຈຶ່ງພ່າຍແພ້ເຮົາໄດ້ຢ່າຍ ເລ່າປິ່ນຈຶ່ງວ່າ ບັດນີ້ເຫັນ ໂຈໂນຈະທີ່ໄປອູ້ຍື່ທີ່ດ່ານແອງແປງກ່ວນ ເຫັນຈະອູ້ຍື່ພວກເຕີຍວ ທ່ານຈະຄິດອຸນາຍປະກາດ ໄດ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ຕັ້ງໂຈໂນເລ່າ ຂູ່ເນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົ້າຄິດໄວ້ໄດ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ເຕີຍວຫຸຍກັນ ອຸຍເວີ່ຍນພາຫທາກໄປສອງທາງ ກ້າວສັກດັບເສີ່ຍງໂຈໂນໄທ້ໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ໃຫ້ອອງຕົງ ແລ້ວຈຸລົງນັ້ນໄປແພາຫທາກຮົມເຫຼົ່າສິ່ງໂຈໂນຈະໄປນັ້ນເສີຍ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄ່າແລ້ວກີ່ ລາເລ່າປິ່ນ ຂູ່ເນັ້ນຄຸມທ່າງໃຫ້ຄຸນນໍາທາງໄປ

ໂຈໂນອູ້ຍື່ ດ່ານແອງແປງກ່ວນ ໃຫ້ໃຫ້ທ່າງໄປເຕີຍວສອດແນມດູກຕ່ານລ ຄົ້ນທ່າງໄປສອດແນມແລ້ວກັບມາຫຼຸლແກ່ໂຈໂນວ່າ ບັດນີ້ເລ່າປິ່ນໃຫ້ທ່ານ ທາງນ້ອຍແລກທາງໄທ່ງ່າຍເສີຍສິ້ນ ແລ້ວເອາເພີ້ງຈຸດໄວ້ ໄນຮູ້ວ່າທ່າງເລ່າປິ່ນຈະຫຼຸມໜ້ອນ ອູ້ທີ່ໄຫນແນ່ ໂຈໂນໄດ້ພັ້ນກົດສັງສົງອູ້ຍື່

ขณะนั้นพอมีผู้มานอกว่า เตียวหุย อุยอี้นยกหารมาสักดัจซิงเอ่า เสนบียงของเราแล้ว ใจฉันถึงถามทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาสู้กับเตียวหุย อุยอี้นได้บ้าง เคากูจังว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปสู้ให้ได้ ใจฉันจัดทหารให้พันหนึ่ง เคากูรับไปตามทางด่านของเปงกวน คอยป้องกันรับเสบียงมิให้เป็นอันตราย

ฝ่ายขุนนางชั้นคุณเสบียงอยู่นั้น พบเคากูเข้าก็ตีใจ จังว่าถ้าเรามิได้ทำนกเห็นจะไม่ถึงด่านของเปงกวนได้ จึงเอาเหล้าช้าและสุกรมาเลี้ยงเคากู เคากูครั้นกินสุราเมะแล้ว ก็เดินนำหน้าเกวียนเสบียงมา ครั้นมาถึงกลางทาง ขุนนางชั้นคุณเสบียงจังว่าแก่เคากูว่า เวลาเย็นแล้ว ข้างหน้าต่านลเมืองไปจวีเป็นชาริมทางเปลี่ยวอยู่ เรายังไบบัดนี้เห็นจะไม่พ้นภัย

เคากูจังว่าเรามิกำลังพลัง ท่านจะกลัวอะไรแก่ศัตรู ในเวลากลางคืน แสงเดือนก็สว่างเราจะอยู่ไย เคากูก็ขึ้นมานำหน้าเกวียนมา เวลาประมาณยามเศษ พอถึงเชาริมทางต่านลเมืองไปจวี ได้ยินเสียงกลองและเสียงแทร้ออึ้ง

เตียวหุยเห็นดังนั้นก็ควบม้าถือหวนตรงเข้าไล่เคากู เคากูรบกับเตียวหุยด้วยกำลังมาสุรา มิทันได้สักกีเพลง เตียวหุยก็เอาหวนแหงถูกให้ล่ำ เคากูตกม้าลง พวกทหารซึ่งมาด้วยเคากูก็ทิ้งเกวียนเสีย เข้าอุ้มเอาตัวเคากูหนีไปได้ เตียวหุยได้เกวียนและเสบียงก็กลับมา ทหารซึ่งรักษาเคากุม่าได้ ก็พาเข้าไปหาใจฉัน ใจฉันเห็นดังนั้นจึงให้หม้อไปพยาบาลเคากู และใจฉันก็ยกกลับมาทำสมครามด้วยเล้าปี่ เล้าปี่เห็นใจฉันยกกลับเข้ามาจึงให้เล่าของคุณทหารออกไป ใจฉันจังว่า อ้ายเล่าปี่มันจำเพาะให้อ้ายเล่าของลูกคนขายเกือกมาต่อสู้กับเราไม่สมควร เราจะให้ลูกเรารื้อใจเจียงหนวดเหลืองออกไปต่อสู้พันให้เนื้อละเอียดไป เล่าของได้ยินก็โกรธ ควบม้าร้าวหนานเข้าไล่ทหารใจฉัน ใจฉันจึงให้ชินลงออกต่อสู้ เล่าของทำเป็นชักก้มหนี ใจฉันก็คุณทหารไล่ติดตามเล่าของไป

ฝ่ายเล่าปี่อยู่ในค่ายแลเห็น ก็ให้ทหารจุดประทัดตีสองกลองเปาแต่ชั้นอ้ออึ้ง ใจฉันเห็นว่ายังมีทหารซ่องสุมอยู่ ก็คิดตกใจกลัว จังให้ทหารกลับถอยหนี พomoถึงกำแพงด่านของเปงกวนซึ่งเป็นท่อญูนั้น ทหารเล่าปี่ตามมาทันล้อมเข้าทั้งสี่ทศ จุดเพลิงให้ร้องขึ้นพร้อมกัน ใจฉันก็ตกใจหนีออกจากที่นั้น

ขณะเมื่อโจโฉหนีไปนั้น เตียวหุยคุมทหารหมู่หนึ่งตั้งสักดอยู่ข้างหน้า จู่ล่งคุมทหารพากหนึ่งรับประชิดข้างหลังมา ยองตงคุมทหารหมวดหนึ่งเร่งยกมา ตามทางต่ำบลเมืองไปจิว โจโฉครั้นหนีมาถึงต่ำบลทุบเชาเสียดก็ เท็นผงคลีฟูง ขึ้น มีทหารหมวดหนึ่งยกมา โจโฉจิวว่า ถ้าเป็นทหารของเล่าปี่มาซ่องสุมไว้ เห็นว่าเราจะตะยเป็นมันคง ครั้นว่ากันเท่านั้น พอทหารนั้นมาไกล จึงรู้ว่าโจเจียง ผู้บุตรที่สองยกมา ก็ได้จ อันโจเจียงคนนี้เมื่อยังหนุ่มน้อยอยู่นั้น มักชี้ม้ายิง เก้าหันท์ มีกำลังยิ่งกว่าคนทั้งหลาย โจโฉผู้บิดา ก็ได้สั่งสอนว่า เจ้าไม่พอใจอ่าน หนังสือ พอใจแต่ชี้ม้ายิงเก้าหันท์ ศิลปศาสตร์นี้เป็นประโยชน์มีกำลังแต่ ผู้เดียว ไม่มีเกียรติยศเลื่องลือ

โจเจียงจิวว่าแก่บิดาว่า อันศิลปศาสตร์สิ่งนี้ก็เป็นการทหารสำหรับลูก ผู้ชาย อาจสามารถจะคุมทหารได้ถึงแสนหนึ่ง จะหาความชอบรักษาแผ่นดินก็จะ ดีกว่าเรียนหนังสืออีก โจโฉถามบุตรทั้งปวงว่า ชื่่งโจเจียงว่าดังนี้ น้ำใจบุตร ทั้งปวง ผู้ใดจะรักประการใดบ้าง บุตรทั้งนั้นก็งงอยู่ แต่โจเจียงผู้เดียวันนั้นจิ ตอบว่า ข้าพเจ้ารักจะเป็นทหาร

โจโฉจิวว่า จะเป็นทหารขณะเมื่อเจ้าจะต่อสู้สังคมนั้น จะทำประการ ได้ในกระบวนการสังคม โจเจียงจิวว่า ข้าพเจ้าจะทำสังคมแก่ข้าศึกนั้น จะใส่ เสื้อเกราะถืออาวุธอุกหน้าทหารทั้งปวง ถึงจะอันจนก็ไม่อาลัยแก่ลูกเมียเลย ถ้าทหารผู้ใดมีความชอบในสังคม ก็จะปูนบำเหน็จ ถ้าผู้ใดผิดก็จะประหารชีวิต เสีย

โจโฉได้ฟังดังนั้น ก็ใจหัวเราะแล้วจิวว่า เจ้าคิดดังนี้ชอบอยู่แล้ว ขณะ นั้นพระเจ้าเหี้ยนเต็มาอยู่เมืองซูโต่ได้ยี่สิบสามปี พ้ออหวนอยู่เมืองໄຕกุ่นคิด การขบด โจโฉจิวให้โจเจียงผู้บุตรยกทหารห้าหมื่นไปรุนเมืองໄຕกุ่น จิ้งสั่งสอน ว่า เมื่อเราอยู่บ้านอยู่เรือนนั้นเป็นพ่อลูกกัน บัดนี้เจ้าจะไปทำการศึก ก็เหมือน ข้ากันเจ้าอย่าได้คิดประมาท ถ้าผิดก็จะเอาโทษตามผิด เราสั่งสอนเจ้าจังการ จำเติด ว่ากันทำนั้นแล้ว โจเจียงก็ลาโจโฉยกทหารไปเมืองໄຕกุ่นทิศเหนือ ก็ เข้ารบพุ่งด้วยอหวน อหวนแตกหนีโจเจียงไปที่ต่ำบลสองเซียน โจเจียงก็ ปราบปรามเมืองໄຕกุ่นราบคานแล้ว พอดียินข่าวว่าโจโฉผู้บิดามาตั้งทัพอยู่ ณ

ค่านเองเปงกวนกีกพหารมาช่วย

ฝ่ายโจโฉเห็นใจเจียงมาจึงว่า เจ้าหนวดเหลืองบุตรเรามาถึงแล้ว การชิงจะสู้รบกับเล่าปี่เห็นจะไม่เป็นไรนัก กีพากันยกมาตั้งค่ายอยู่ ณ เชาเสียดกึก จึงมีผู้คนพากันช่วยราชการไปแจ้งแก่เล่าปี่ว่า บัดนี้โจโฉพาใจเฉียงผู้บุตรยกหัวพกลับมาอีกแล้ว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามพหารหั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปรบกับโจโฉเจียง ได้บ้าง เล่าของจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไป ฝ่ายเบงตัดได้ยินจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย เล่าปี่จึงว่า ครั้นนี้เราจะดูทำนั้งสอง ผึมือใจจะดีกว่ากัน กีจัดพหารให้คนและห้าพัน เล่าของเป็นหัวพหน้า เมงตัดเป็นหัวพหนุน ลาเล่าปี่แล้วยกพหารมา

ครั้นถึงหัวพโจโฉเจียง กีเข้ารับผู้กับโจโฉเจียงได้สามเพลง เล่าของแพ็กลับถอยหลังมา ส่วนเบงตัดเห็นกีขับพหารหนุนเข้ามา เมื่อจะเข้ารับกันนั้น เห็นพหารโจโฉแล้วใจเจียงวุ่นวาย เหตุด้วยม้าเฉียวลงอหลันพหารเล่าปี่ยกตามรบมาภายหลังอีกพวกหนึ่ง ส่วนเบงตัดได้ที กีให้พหารให้ร้องเข้าตีกระหนานกับม้าเฉียวด้วยกันหั้งสองหัว พหากพหารโจโฉกีแตกหนึ่ง

ฝ่ายโจโฉเจียงครั้นเห็นพหารแตกแล้ว แต่ตัวผู้เดียวเข้ารับกันงอหลัน มิทันถึงเพลงหนึ่ง ใจเจียงเอาหวนแหงถูกที่สำคัญ งอหลันตกม้าตาย พหารหั้งปวงต่างกีกลับเข้ารับอีก มิทันได้แพ้ชนะกัน โจโฉจึงให้พหารถอยกลับมาตั้งอยู่ ณ หุบเชาเสียดกึก โจโฉคิดในใจว่า แต่มาตั้งอยู่ที่นี่ช้านานแล้ว ครั้นจะยกไปบัดนี้กีเห็นว่าม้าเฉียวยังต้านทานอยู่ คิดลายอย่างแก่พหากข้าศึกกีหยุดอยู่ยังไม่ยกไป

ฝ่ายพ่อครัวครั้นเวลาเย็นจึงยกอาไก่ต้มตัวหนึ่งเข้ามาถวายแก่โจโฉ โจโฉกินเนื้อไก่ลิ้นแล้ว ยังเหลือแต่กระดูก จึงเอ atan เก็บนหิบอาชาไก่ชี้น ไว้รำพึงแต่ในใจว่า จะทิ้งเสียกีเสียดายด้วยยังมีรஸอยู่ ชาไก่นี้เปรียบดังการสังคมรัตน์ ครั้นจะเลิกจะเสียกีอัปยศ จะทำอาชัยชนะกีไม่สะดวก

เมื่อใจรำพึงอยู่ดังนั้น พ้อแซหัวตุนเข้ามาทูลถามว่า ในเวลาคืนวันนี้ จะเรียกซื่อสิ่งใดเป็นสำคัญชานยาม โจโฉສาละวนพิเคราะห์ชาไก่อยู่จึง

พลังปากออกไปว่าชาไก่ แซหัวตุ้นได้ยินดังนั้นก็กลับอกมา ครั้นเวลาค่ำจึงนอกรกันให้ชานยามว่าชาไก่ เอียวสิ่วสมทบัญชิกองหพนั้นเมปัญญากรรูแจ้งซึ่งชานยาม จึงบอกทหารบรรดาพวกร้องของตัวว่า ให้ตรrateเตรียมจะเลิกหพอยู่แล้ว

ขณะนั้นมีทหารคนหนึ่งมานอกแซหัวตุ้นว่า เอียวสิ่วให้พรรคพวกรrateเตรียมไว้ว่าจะยกหพกลับไปแล้ว แซหัวตุ้นจึงให้หาเอียวสิ่วมาถามว่า ทำนรูอย่างไรจึงว่าจะยกหพไป เอียวสิ่วจึงว่า เรายังได้ยินชานยามว่าชาไก่เข้าใจว่า ใจจะจะยกหพไปอยู่แล้ว จึงตรateเตรียมกัน แซหัวตุ้นได้ฟังก็ตกใจ จึงสั่งทหารให้จัดแจงเตรียมตัวไว้บ้าง

ส่วนโจโฉในเวลากลางคืนวันนั้น ไม่สบายใจเที่ยวไปดูรอบค่าย จึงเห็นทหารทั้งปวงตรateเตรียมก็ประหลาดใจ ใจจะกลับมาที่อยู่ จึงให้หาแซหัวตุ้นมาถามว่า ทหารทั้งปวงทำดังนี้เป็นประการใด แซหัวตุ้นจึงทูลว่า เอียวสิ่วมานอกข้าพเจ้าว่าจะเลิกหพไปแล้ว ใจจะจึงให้หาเอียวสิ่วเข้ามาถามว่า ทำนออกแซหัวตุ้นดังนี้เห็นเหตุประการใด เอียวสิ่วจึงทูลว่า ข้าพเจ้าได้ยินทหารชานยามว่าชาไก่กรรูว่าจะเลิกหพ ใจจะได้ฟังดังนั้นก็ໂกรธ ว่าทำนมากล่าวดังนี้ผิด แกลงจะให้ทหารเราเสียน้ำใจ โทษทำนถึงตาย จึงให้ทหารเอาตัวเอียวสิ่วไปตัดศีรษะเสียเสียนไว้ประทูค่าย มิให้ทหารทั้งปวงดูเยี่ยงกัน

แลเอียวสิ่วคนนี้ แต่ก่อนมาเป็นคนมักວัดตัว ว่าวิชาการดีมีความคิดใจโฉกรงขามแก่เอียวสิ่วอยู่ แลเมื่อครั้งมีผู้คิดร้ายใจโฉ ใจโฉอุบายนสั่งคนใช้สนิทว่า เเรอนอนร้ายมักจะเมอม่าคน ถ้าเรอนอนอย่าให้ผู้ใดเข้ามาใกล้ วันหนึ่งเวลากลางวัน ใจโฉทำนอนหลับอยู่บนเตียง แกลงทำให้ผ้าห่มนอนตกลงจากตัว จึงมีช้าสนิทคนหนึ่งเข้ามาหยิบผ้าห่มขึ้นห่มให้ ใจโฉทำละเมอลูกชิ้นซักกระเบื้ พันคนนั้นถึงแก่ความตาย แล้วก็กลับมาตอนไปอึกสักกรูหนึ่งจึงลูกชิ้นแกลงทำเป็นตกใจ ตามว่าผู้ใดมาฆ่าคนสนิทของเราเสีย คนทั้งปวงก็บอกโดยความจริงใจโฉก็ทำเป็นร้องให้ สั่งให้อาศพนั้นไปผังไว้ คนทั้งปวงไม่รู้เท่า จึงว่าใจโฉ นอนร้ายมักจะเมอม่าคน จำเพาะเอียวสิ่วคนเดียวล่วงรูอุบายน ครั้นให้ยกอาศพผู้ตายไปผัง เอียวสิ่วถึงสารจึงว่าแก่คพนั้นว่า มหาอุปราชาหนอนผันร้ายไม่เป็นกรรมของทำนจึงตาย ใจโฉแจ้งเหตุดังนั้น เห็นว่าเอียวสิ่วรู้เท่าก็ໂกรธแต่

ในใจ

อิกครั้งหนึ่งโจโฉจะไครร่วงรู้ดูปัญญาโจสิดแลโจผีบูตรหั้งสองคน จึงใช้ให้เดินออกไปนอกประตูวัง และโจโฉจึงลองใช้ให้คนไปลองสั่งนายประตูไว้ว่า วันนี้อย่าให้ครอออกไป ส่วนโจผีเดินมาถึงประตูแล้วก็จะออกไป นายประตูห้ามไม่ให้โจผีไป โจผีก็กลับคืนมา ฝ่ายโจสิดรู้ว่านายประตูห้ามไม่ให้โจผีผู้ที่ออกไปก็มีความสงสาร จึงเอาเนื้อความมาตามเอียลิ้ว เอียลิ้วจึงว่า รับสั่งใช้ให้ห่านออกไป ถ้าผู้ใดบังอาจห้ามไว้จะให้ผู้นั้นเสียจึงจะทราบ โจสิดได้ฟังดังนั้นก็กลับมาตามคำเอียลิ้ว ครั้นถึงประตูนายประตูก็ห้ามไว้ โจสิดโกรธจึงตลาดนายประตูว่า เอ็งบังอาจมาห้ามเราผู้ถือรับสั่งไว้ แล้วก็ย่างนายประตูเสีย สั่งสอน โจโฉก็ยิ่งคิดสงสัยนัก

อยู่มาระวันหนึ่งโจผีมาบอกโจโฉว่า ชึ่งโจสิดรู้หลักมากนั้น เพราะได้ความคิดเอียลิ้วสอนมาดูก โจโฉก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก คิดพยานบทจะไครร่ำเอียลิ้วเสียให้ได้ ครั้นเมื่อมาที่ต่ำบลเชาเสียดกิก พอเอียลิ้วทำความผิดว่าด้วยชาไก่ ส่วนรู้เท่าความคิดโจโฉ โจโฉโกรธกำลังพยานบท ได้ที่แล้วก็ร่ำเอียลิ้วเสีย โจโฉทำเป็นโกรธจะร่ำแซหัวตุนเสียด้วย

ฝ่ายขุนนางทั้งปวงจึงทูลขอโทษแซหัวตุนไว้ โจโฉจึงตลาดให้แซหัวตุนถอยออกไปจากที่นั้น และสั่งแก่ทหารทั้งปวงว่า พรุ่งนี้เราจะยกไปแล้ว ครั้นรุ่งขึ้นโจโฉก็ยกหัวออกจากทุบเขาเสียดกิก พออยเอี่ยนคุมทหารยกมาสักดทางอยู่ตรงหน้า โจโฉจึงร้องว่า ห่านมาอยู่ด้วยเราเกิด เราจะให้บ่าเห็นจแก่ห่านลงมาก

อุยเอี่ยนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงร้องค่าโจโฉด้วยคำหยาบช้า ฝ่ายโจโฉชัดใจจึงใช้ให้นังเต็กอกรอบ ฝ่ายทหารทั้งสองข้างเข้าวนหุ่งติดพันกันอยู่ พอมีผู้นำเข้ามานอกโจโฉว่า บัดนี้ม้าเฉียวตามมาจะปล้นอากรกองกลางกองหลังของเรา

ด้วยแล้ว โจโฉได้ฟังจึงถอดกราบนือกแก่วงว่า ถ้าทหารผู้ใดย่อท้อถอยออกมาราชจาเสีย ทหารทั้งปวงก็เข้ารบสมอนหน้ากันมิได้ย่อท้อ

ฝ่ายอุยเอียนแกลงทำหนี โจโฉก็ให้ทหารเข้ารบกับม้าเฉียวอีกเล่า ส่วนตัวโจโฉซึ่งม้ายืนอยู่บกหนึ่งแขชา ดูทหารทั้งสองฝ่ายชี้งรบกัน อุยเอียนควบม้า ริ่งมาตรงหน้าโจโฉ แล้วจึงร้องว่า เรายื่นอุยเอียนกลับมานี่ แล้วก็เอาเก้าหัณฑ์ ยิงไปถูกปากโจโฉ พันหน้าหักสองซี่ตกลงจากม้า อุยเอียนเห็นดังนั้นก็ดีใจ ทิ้งเก้าหัณฑ์เสีย ถืออาวัวเรงขับม้าไล่มาตามเนินเขา จะจับตัวโจโฉแต่เสียให้ได้ ชนเน้นพอบังเต็กกลับมาเห็นอุยเอียนไล่โจโฉ บังเต็กจึงร้องว่า ท่านอย่า ทำร้ายเจ้าเรา ก็เข้าต้านหน้าพากหารเข้ารบอุยเอียนแก่โจโฉไว้ ฝ่ายม้าเฉียวแล เห็นดังนั้นก็พากหารถอยไปทnyderอยู่

ฝ่ายบังเต็กกับทหารทั้งปวงช่วยโจโฉได้แล้วก็พาภันกลับมาค่าย จึง เร่งให้หมอมารักษาราแผลโจโฉซึ่งถูกเก้าหัณฑ์นั้น ส่วนโจโฉได้รับความเจ็บปวด จึงคิดไปถึงเอียวลิวซึ่งว่าให้เราถอย เราไม่ฟังม่าเอียวลิวเสียคิดเสียดาย ก็ให้อา ศิรยะซึ่งเสียบไว้นั้นไปผิงไว้ แล้วจึงส่งให้ยกทัพกลับให้บังเต็กเป็นหัวรังหลัง ส่วนตัวโจโฉนั้นป่วยอยู่นอนมาในรถ ทหารชัยขวางกีป้องกันมา

ฝ่ายบังเบ็งเห็นว่า ครั้นนี้โจโฉจะทิ้งเมืองยันตงเสีย จึงใช้ม้าเฉียว คุมทหารทั้งปวงแยกเป็นสิบเหล่า ออกสกัดรอบแลบลันทั้งกลางวันกลางคืนอย่าง ได้ขาด โจโฉจึงจะไม่ตั้งอยู่นานได้ เพราะถูกเก้าหัณฑ์ของอุยเอียนครั้นครั้น ใจอยู่

โจโฉได้ความเจ็บปวด จึงยกหารจากเข้าเสียดก็กหนีไป ครั้นถึง กลางทางมีผู้มาทูลว่า หุบเขาเสียดก็กนั้น บดันนี้เกิดเพลิงใหม่ขึ้นแล้ว โจโฉก็รีบ ให้ทหารหนีไป ฝ่ายม้าเฉียวเห็นโจโฉแตกหนีไปแล้วก็คุมทหารเร่งติดตามไป ภายหลัง โจโฉเห็นทหารทั้งปวงอิดโรยก็มิได้หยุด เร่งไปทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นถึงเมืองเงงเตียวแล้วก็ให้หยุดพักทหารอยู่

ฝ่ายเล่าปี ซงเบ้งยกทัพไป ส่งให้เล่าปอง เบ้งตัด ของปงคุ่มทหารยกไป ตีเมืองชงหยง ฝ่ายชินต่าเจ้าเมืองชงหยง ครั้นรู้ว่าโจโฉปราซัยแก่ช้าคึกหนี ไป ทิ้งเมืองยันตงเสียแล้ว ก็มิอาจจะสู้รุนเล่าปีได้ จึงพาทหารบราบรรดาพรรคพวก

มาสมัครทำราชการด้วยเล่าปี เล่าปีครั้นได้มีองซงหยงแล้ว ก็เกลี้ยกล่อมอาณาประชากรให้เป็นปกติ แล้วก็ปูนบำเหน็จทหารหั้งปวงโดยมีความชอบ

ฝ่ายชาวเมืองและชนนางหั้งปวงคิดกันจะครรยกเล่าปีขึ้นเป็นเจ้า แต่ชวนกันคิดมีรู้ที่จะว่าได้ ก็ชวนกันเข้ามาหาซงเบังว่า ข้าพเจ้าชาวเมืองหั้งปวงเห็นพร้อมกันว่า จะให้เล่าปีเป็นเจ้า ซงเบังได้ฟังดังนั้นจึงว่า ใจเราก็คิดอยู่แล้วพาหดเจ้งแลบทหารหั้งปวงไปหาเล่าปีว่า อันໂລໂດหั้งการทำสูงศักดิ์มาสู่กับเราแล้วหนนีไป บัดนื้ออาณาประชากรหามีที่พึ่งไม่ เห็นท่านประกอบไปด้วยความสัตย์ ใจเพื่อแผ่นไปในแผ่นดิน และเมืองเสฉวน เมืองชันตง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่หั้งสอง ก็ปราบได้รานควบแล้ว ฝ่ายชนนางแลบทหารชาวเมืองหั้งปวงปรึกษาเห็นพร้อมกันว่า ท่านนี้ควรจะป้องกันศัตรุเป็นที่พึ่งได้ ขอเชิญท่านขึ้นเป็นเจ้าแก่ข้าพเจ้าหั้งปวงเด็ด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ท่านมากล่าวคำดังนี้ผิดนัก เราเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ จะมาทำดังนี้มิเป็นชนิดต่อเจ้าแผ่นดินหรือ ซงเบังจึงตอบว่า หาเป็นเห็นนั้นไม่ ด้วยบ้านเมืองทุกวันนี้เป็นจลาจล ต่างคนต่างก็แข่งเมือง ก่อกรบพุ่งฆ่าพินกันเป็นอันมาก บัดนี้คนหั้งปวงหาที่พึ่งมิได้ ตั้งใจจะเอาท่านเป็นที่พึ่ง และท่านจะมาว่าดังนี้คนหั้งปวงจะมิเสียใจหรือ เล่าปีจึงตอบว่า น้ำใจเราทุกวันนี้ก็หายใจที่จะเป็นเจ้าไม่ ท่านจะปรึกษาหาที่พึ่งอื่นเด็ด คนหั้งปวงจึงว่า ถ้าท่านไม่ยอมดังนั้นข้าพเจ้าหั้งปวงก็จะลาไป

ฝ่ายซงเบงจึงว่า ขอเชิญท่านขึ้นเป็นเจ้าชันตงเด็ด ข้าพเจ้าเห็นสมควรอยู่แล้ว เล่าปีจึงว่า ยังทามีรับสั่งตั้งให้เราเป็นเจ้าไม่ ท่านว่าดังนี้ก็เห็นเป็นยกย่องกันเองมีบังควร ซงเบงจึงว่า ท่านอย่าถือสัตย์อยู่ฉะนี้เลย ท่านจะทำตามคำที่ปรึกษาเด็ด

ฝ่ายเตียวหุยผู้ได้ให้สัตย์แก่เล่าปีเป็นพื้นของกันมาแต่ก่อนนั้น จึงร้องว่าแก่คนหั้งปวงว่า แต่เชื่อวันยังเป็นเจ้าได้ อันเล่าปีพี่เรานี้ก็เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ อย่าว่าแต่เป็นเจ้าชันตงนี้เลย ถึงจะเป็นเจ้าแผ่นดินในเมืองหลวงก็จะได้ เหตุใดจึงว่าไม่สมควร เล่าปีได้ฟังก็โกรธหาดเอาแล้วจึงว่า เจ้าอย่าพูดมากไป

ซึ่งเบ้บังจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านจะเป็นเจ้าขันตั้งก่อนเด็ด ข้าพเจ้าจะให้หนังสือไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต็ต่อภายหลัง ท่านอย่าวิตรกเลย เล่าปี มีสมัครรืออยู่ถึงสามครั้ง ครั้นเห็นคนหั้งปวงว่ากล่าววิงวอนนักแล้วขัดไม่ได้ ก็ยอมเป็นเจ้าเมืองขันตั้งตามคำปรึกษา

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มายูเมืองชูโตได้ยื่นสี่ปี (พ.ศ. ๗๖๒) ครั้นถึงเดือนเก้า จึงปลูกโรงพิธีนอกราเมืองขันตั้ง ที่ตำบลໄกอุ่ยงกวังชวางได้เก้า เส้น จึงยกเครื่องกระยาหารเข่นวัก เชิญเทพารักษ์มาพร้อมกันเป็นที่ชัยมงคล

ฝ่ายเศวเจ้งกับหมวดเจ้งนัน ก็เชิญเล่าปีขึ้นบนโรงพิธี แล้วให้แต่งตัวตามสมควร ให้นั่งผินหน้าไปสู่ทิศตะวันออก ขุนนางหั้งปวงก็กราบพร้อมกัน อวยชัยให้พระตามธรรมเนียม เล่าปีนั้นจึงตั้งเล่าเสียนผู้บุตรให้เป็นเจ้า ตั้งชงเบ้บังให้เป็นที่เสนอبدดผู้ใหญ่ในการลงคราม เศวเจ้งกับหมวดเจ้งเป็นที่ปรึกษา ตั้งกวนอุ๊ เตียวหุย จุล่ง ม้าเฉียว ยองคงเป็นทหารเสือ ตั้งอุยอี้ยนเป็นทหารเอก

ครั้นจัดแจงตั้งแต่งทหาร ผู้กระทำความชอบสำเร็จแล้ว เล่าปีจึงมีหนังสือไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ เป็นใจความว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตีเมืองขันตั้ง เมืองเสจวนได้แล้ว ฝ่ายทหารแล้วพรีพลเมืองหั้งปวง มีซึ่งเบ้บังเป็นประธาน ปรึกษาพร้อมกันให้ยกข้าพเจ้าเป็นเจ้าเมืองขันตั้ง ข้าพเจ้ากลัวความผิดด้วยหา มีรับสั่งไม่ คนหั้งปวงก็มิพังจังว่า ถ้าข้าพเจ้ามิยอมเป็นเจ้า คนหั้งปวงต่างคน ต่างว่าจะไปเสียสิ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าราชการลงครามนั้นยังจะทำไปอยู่ เกลือกผู้คนจะระล่าระสาย กลัวจะเสียราชการไป จึงยอมตามคำปรึกษา ซึ่งข้าพเจ้า กระทำบังอาจหั้นนี้มิควรนัก แล้วเล่าปีจึงให้ทหารถือหนังสือไปเมืองชูโต

ฝ่ายโจโฉเห็นทหารเล่าปีถือหนังสือมา จึงเอาหนังสือออกอ่านดูรู้ เนื้อความว่า เล่าปีตั้งตัวเป็นเจ้าดังนั้นก็โทรศ จึงค่าเล่าปีว่า อ้ายชาติหอเลือชา ตั้งตัวเองเป็นเจ้า กฎจะกำจัดเสียให้ได้ โจโฉก็หยิบหนังสือไว้มิได้บอกไป แก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วสั่งให้ตราเตรียมทหารจะยกไปปราบกับเล่าปี

ฝ่ายสุมาอี้จึงทูลว่า อย่าเพ้ออกรไปให้ทหารลำบากก่อน ข้าพเจ้ามีอุบາຍลิ่งหนึ่งมิพักให้ไปรบเลย จะให้เล่าปีมีภัยขึ้นในเมืองเสจวนต่าง ๆ ได้ ถ้าเห็นอิดโรยแล้วจึงค่อยยกไปให้มีชัยชนะโดยง่าย โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงถาม

รูปที่ ๑๔๒ ยกเล่าปี่ชื่นเป็นพระเจ้าอันตง

รูปที่ ๑๔๓ ภานอูกกหัพจะไปตีเมืองจงหยัง

สุมาอ้วว่าจะทำประการใด

สุมาอ้วจึงว่า ชึ้งเมืองกังตั้งชุนกวนยกน้องสาวให้เล่าปีนั้น ควรเราจะยุยงชุนกวนให้มีความโกรธ ไปคืนอาเมืองเกงจ้ว เล่าปีก็จะมีให้โดยง่าย ทั้งสองฝ่ายก็จะเป็นอริแก่กัน แล้วจึงใช้คนดีมีฝีปากไปเกลี้ยกล่อชุนกวนให้ยกไปตีเมืองเกงจ้ว ครั้นเล่าปีรู้แล้วก็จะยกทหารเมืองเสฉวนแลเมืองชันตั้งมาช่วยเมืองเกงจ้ว ภายหลังท่านจึงยกทหารไปตีเมืองชันตั้งแลเมืองเสฉวน เล่าปีก็เป็นชูระทั้งสองฝ่าย มีให้ช่วยกันได้ เรา ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

ใจโนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงเขียนหนังสือแล้วให้บวนทรงถือไปเมืองกังตั้ง ฝ่ายชุนกวนรู้ว่าบวนทรงมาถึง จึงให้หาขุนนางมาปรึกษาว่า บัดนี้ใจโนให้บวนทรงมาหากเราจะเป็นประการใด ฝ่ายเตียวเจียวผู้เป็นที่ปรึกษาจึงว่า ใจโนกับเราแต่ก่อนมาก็เป็นข้าศึกกันอยู่ แต่เห็นเรารဨนพากับเล่าปีแล้ว ใจโนจึงมีได้รับกับเรามาช้านาน และชึ้งใจโนใช้บวนทรงมาให้จะประนอมกับเรา ทำนงให้รับบวนทรงเข้ามาเกิด

ชุนกวนได้ฟังก์เห็นชอบด้วย จึงให้ชุนนางไปรับบวนทรงเข้ามา บวนทรงเข้ามาถึงคำนับแล้วยื่นหนังสือให้ชุนกวน ชุนกวนคลิ่อนหนังสืออ่านดูเป็นใจความว่า เรายังได้ไปมากากันช้านาน ก็ เพราะเล่าปีมาตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองเสฉวนแลเมืองชันตั้งจึงขาดไม่ตรีกัน ถ้ากระไรก็ให้ท่านเร่งไปรบอาเมืองเกงจ้วเกิด ฝ่ายเราก็จะยกไปรบเมืองชันตั้งแลเมืองเสฉวน เล่าปีก็จะพะว้าพะวังสองฝ่าย เห็นจะไม่สู้เร้าได้ ภายหลังเรางึงค่อยแบ่งปันกันแล้วเราก็จะตั้งความสัตย์มีได้คิดเบียดเบียนกันเลย

ชุนกวนได้แจ้งในหนังสือดังนั้น ก็แต่งโต๊ะให้บวนทรงกินอยู่สำเร็จแล้ว ก็ให้ไปอยู่ตึกตามแห่งแขกเมือง ฝ่ายชุนกวนจึงปรึกษาชุนนางทั้งปวงว่า ใจโนมีหนังสือมาดังนี้จะเห็นประการใด โภษหยงจึงว่า ชึ้งใจโนว่ามาดังนี้ก็ชอนอยู่ ควรเราจะรับคำให้บวนทรงกลับไปบอกใจโน ให้ยกทัพไปตีกระหนาน ภายหลังเรางึงให้ทหารสอดแนมดูว่ากวนอูจะทำประการใด จึงค่อยทำการต่อไป

จูกัดกันจึงว่าแก่ชุนกวนว่า ข้าพเจ้ารู้ว่ากวนอูซึ่งตั้งอยู่เมืองเกงจ้วนั้น เล่าปีก็ขอเมียให้จนเกิดบุตรสองคน เป็นหญิงคนหนึ่งเป็นชายคนหนึ่ง บุตร

หฤทัยนั้นยังหาผู้มีได้ ข้าพเจ้าจะขอเป็นพ่อสื่อไปขอให้แก่บุตรท่าน ถ้ากวนอู ยอมให้แล้ว เรายังจะคิดการกับกวนอูไปกำจัดโจโฉเสีย ถ้ากวนอูมิยอมให้ เรายังจะไปช่วยโจโฉรบເອາມเมืองเกงจ้ว

ซุนกวนได้ฟังจุกัดกินว่าดังนั้นก็เห็นชอบ จึงส่งให้ส่งตัวบวนทางกลับคืนไปเมืองหยู่โต๊ะ แล้วให้จุกัดกินไปเมืองเกงจ้ว จุกัดกินจึงเข้าไปกระทำการค่านับแก่ กวนอู กวนอูจึงถามว่า ท่านมาหาเราบันนี้ด้วยธุระลึ่งใด จุกัดกินจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ด้วยซุนกวนมีบุตรชายคนหนึ่ง มีปัญญาหลักแหลม รู้ว่าท่านมีบุตรหฤทัยคนหนึ่งจึงให้ข้าพเจ้ามาสู่ขอ หวังจะได้เป็นมิตรกันทั้งสองฝ่าย จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉ ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้เป็นการมงคล ขอท่านจงได้พิเคราะห์ดู ให้ความเห็น

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพท์จังว่า อันบุตรของเรานี้เป็นชาติเชื้อเหล่าเสือ ไม่สมควรจะให้แก่สุนัข ท่านว่ามาดังนี้ ถ้าเรามิคิดเห็นแก่หน้าของเบ้้งน้องของท่าน เรา ก็จะ妨害ทำลายเสียอย่างว่าไปเลย ว่าเท่านั้นแล้วก็ให้ทหารขับจุกัดกินออกไปเสีย จุกัดกินเห็นกวนอูโทรศัพท์ก็ตกใจกลัว กลับคืนไปหาซุนกวน จึงบอกความตามกวนอูว่าทุกประการ

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็โทรศัพท์จังว่า เหตุใดกวนอูจึงมาดูถูกเราดังนี้ จึงให้ทางเดียวเจียวและซุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้เราจะไปตีເອາມเมืองเกงจ้วจะเห็นประการใด เป้าจิตจังว่า อันโจโฉนี้คิดจะครรชิงเอาราชสมบัติพระเจ้า เที่ยนเต็ก้านอยู่แล้ว แต่ว่าเกรงเล่าปืออยู่จึงมิอาจทำการได้ และบัดนี้ให้คนถือหนังสือมาจะให้เราไปตีເອາມเมืองเกงจ้วนั้น ก็เหมือนหนึ่งจะแกลงเอากัยมาให้เรา

ฝ่ายซุนกวนจังว่า ท่านว่านี้มีชอบ แต่เล่าปือลงเราว่า จะคืนเมืองเกงจ้วให้เราแล้วก็มิให้ เรามีความแค้นอยู่นานแล้ว เป้าจิตจังว่า บัดนี้ใจหยินคุณทหารอยู่รักษาเมืองอ้วนเซีย แยกหัวตุนอยู่รักษาเมืองชงหยง ก็เป็นทางบก ทางมีแม่น้ำกั้นหน้าไม่ เหตุใดจึงไม่ไปตีເອາມเมืองเกงจ้วเล่า ซึ่งจะให้เราไปต้นนี้ ท่านยังไม่คิดเห็นประหลาดหรือ ท่านจะใช้ทหารไปหาโจโฉว่า ให้ใช้ใจหยินไปรบເອາມเมืองเกงจ้วเด็ด ถ้ากวนอูรู้ก็จะยกไปตีเมืองอ้วนเซีย แล้วท่านจึงว่าไปตีเมืองเกงจ้วก็จะได้ไม่ชัดสน ซุนกวนได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารถือหนังสือไป

บอกโจโฉให้เชื้อโจทยินไปรับเมืองเกงจิว

ฝ่ายโจโฉแจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี แล้วให้บวนทงไปช่วยราชการเป็นที่ปรึกษา กับโจทยิน ซึ่งตั้งอยู่ที่ เมืองอัวนเซียนนั้น โจโฉจึงตอบหนังสือไปถึงชุนกวนว่า ถ้าดังนั้นท่านจะยกเป็นทัพเรือไป เห็นว่าจะตีเอาเมืองเกงจิวได้ไม่ชัดสน

ตอนที่ ๕๙

ฝ่ายเล่าปี่ซึ่งเป็นเจ้าเมืองขันตั้งนั้น จึงส่งให้อุยอี้ยนคุมหาการตั้งอยู่ในเมืองเสนาวนutherlandได้ขาด ส่วนเล่าปี่ยกหัวกลับมาอยังเมืองเสนาวนแล้ว จึงให้สร้างวังแล้วจัดแขงบ้านเมืองบริูรันแล้ว ให้นามเมืองใหม่ชื่อว่าเมืองเซงโต จึงให้ตระเตรียมซ่องสุมทแกล้วทหารแลเครื่องคัสราฐที่จะทำสิ่งครามพร้อมทุกประการ

ฝ่ายทหารซึ่งไปเที่ยวสอดแนม ได้เข้าวิจัยมาบอกแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่า ใจโดยบุญกุณฑิกัดกัน จะยกกองทัพไปตีอาเมืองเกงจิว เล่าปี่ครับรู้ดังนั้นจึงปรึกษากับของเบ็งว่า ซึ่งใจโดยจะยกไปตีอาเมืองเกงจิวนั้น เท็นจะจริงหรือประการใด

ของเบ็งจึงว่า ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า ใจโดยจะยกมาจริง ด้วยเดียวที่บุญกุณ เป็นพวกเดียวกัน แล้วก็มีคนดีที่ปรึกษามาก จะให้ใจโดยใช้ใจหยินมาตีเมืองเกงจิวนั้นคงอยู่ เล่าปี่จึงถามว่า ถ้าดังนั้นเราจะคิดประการใดเล่า ของเบ็งจึงว่า ควรเราจะให้ทหารถือหงส์ลือไป ตั้งกวนอูให้เป็นทหารเสือที่เอกสาร แล้วให้เร่งไปตีอาเมืองอัววนเชียให้ได้ก่อน เท็นว่าข้าศึกจะเสียทีย่อห้อใจ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงใช้ให้บลสิตถือหงส์ลือไป ณ เมืองเกงจิวนตามคำขอเบ็งว่า

ฝ่ายกวนอูครับรู้ว่าบลสิตมาแล้ว จึงให้คนไปรับเข้ามาให้นั่งที่อันสมควร เคารพกันตามประเพณีแล้วจึงถามว่า ทำนมาบัดนี้ด้วยเหตุประการใด บลสิตจึงบอกว่า พระเจ้าเล่าปี่ให้ข้าพเจ้าถือตรามาตั้งท่านให้เป็นทหารเสือที่เอกสาร กวนอูจึงบอกว่า ที่ทหารเสือทั้งท่านนี้ตั้งผู้ใดบ้าง บลสิตจึงบอกว่า คือท่านหนึ่ง เตียวหุยหนึ่ง จุล่งหนึ่ง ม้าเฉียวหนึ่ง ของทางหนึ่ง

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็กราบจึงว่า เตียวหุยก็เป็นน้องของเรา จุล่งเล่าก็ได้ติดตามพี่เรามาช้านานแล้ว ก็เหมือนหนึ่งเป็นน้องของเรา ฝ่ายม้าเฉียวเล่าก็เป็นชาติเชื้อตระกูลอยู่ แต่ของทางคนนี้เป็นแต่เชื้อพลทหารชาติต่า เป็นคนแก่ชาว

หากควรจะตั้งให้เสมอเดียวเรามีไม่ ซึ่งมีตรามาดังนี้เรายังหายใจไม่ก่อน

บลสิหัวเราะแล้วจึงว่า ซึ่งท่านໂกรช่วยกล่าวดังนี้มิชอบ ประเพณีก็มีมาแต่ก่อน เหมือนครั้งเสียโภและใจฉ่า ซึ่งทำราชการด้วยพระเจ้าชั้นโกโจมากเป็นที่ชอบพระอัชนาสัย ครั้นอยู่มาชั้นสินซึ่งอยู่ด้วยพระเจ้าฉ้อป่าอ่อง พระเจ้าฉ้อป่าอ่องไม่นับถือ ว่าเป็นคนตระกูลอันต่า ชั้นสินจึงหนามาเป็นข้าทหารทำราชการอยู่ด้วยพระเจ้าชั้นโกโจ คุณทหารไปตีอาเมืองพระเจ้าฉ้อป่าอ่องได้พระเจ้าชั้นโกโจปูนบำเหน็จตั้งให้เป็นชนนางอันมียศไปกินเมืองเจ มีศศักดิ์มากกว่าเสียโภ ใจฉ่า ซึ่งเป็นข้าหลวงเดิมตนอึก เสียโภ ใจฉ่าก็มีได้มีใจคิดอิจฉากัน และซึ่งท่านกับเล่าปีก์ได้ปฏิญาณเป็นพันองกัน ตัวท่านก็เหมือนพระเจ้าเล่าปี ซึ่งตั้งแต่งมานี้ขอท่านลงเห็นแก่ราชการเดิด อย่าถือเลียงจังรับอาตราตั้งนี้ไว้เด็ด

กวนอูจึงว่า แต่แรกเราหาทันคิดไม่ ต่อท่านมาว่าดังนี้เรางึงคิดชั้นได้ถ้าหากไม่เรา ก็จะได้ความผิด แล้วก็รับอาตราตั้งไว้ บลสิจึงอาหนังสือรับสั่งออกแจ้งแก่กวนอูว่า พระเจ้าเล่าปีให้ท่านยกทหารไปอาเมืองอัวนเชียให้ได้ กวนอูก็ทำตามรับสั่ง จึงใช้เปาสูหินแลบิษองสองนาย คุณทหารเป็นทัพหน้าไปตั้งอยู่นอกเมืองเกงจ้วให้พร้อมกันแล้ว จึงให้พนักงานแต่งตั้งมาให้บลสิกิน แต่เลี้ยงดู กันอยู่จนเวลา Yam เศษจึงมีผู้ mana อกกว่า กองทัพหน้าซึ่งออกไปตั้งอยู่นอกเมืองนั้นกิดเพลิงใหม่เข้าแล้ว

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ใส่เสื้อเกราะแล้วขึ้นเชือมารีบออกไปให้ทหารตับเพลิง แล้วรู้ว่าเป็นเปาสูหินกับบิษองสาลวะสพย์สุราอยู่มิได้อาใจใส่ราชการจึงเกิดเพลิงใหม่ขึ้นดังนี้ ครั้นกวนอูตับเพลิงแล้วกลับเข้ามา จึงให้หาเปาสูหินกับบิษองเข้ามาแล้วว่า เราใช้ให้ท่านยกออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองยังมีทันจะได้ยกไปท่านทำให้เพลิงใหม่เสบียงแลเครื่องคัสรตราธุช ผู้คนเจ็บป่วยเป็นอันมาก ให้เสียราชการไปทั้งนี้ เราจะยกโภชเสียก็มิได้ จึงสั่งทหารให้อาตัวเปาสูหินกับบิษองไปปล่าเสีย

บลสิจึงหัดทางว่า ยังจะยกทัพไปทำการลงครามเป็นการใหญ่อยู่ อันจะมาจากทหารเสียดังนี้ไม่บังควร จะเสียฤกษ์ไป กวนอูยังมิหายໂกรช จึงคาดเอารแล้วว่ากับเปาสูหินแลบิษองว่า ถ้าเรามิเห็นแก่บลสิผู้ห้าม เรา ก็จะตัดศีรษะ

ท่านทั้งสองเสีย จึงสั่งแก่ทหารให้อาตัวเปาสูหินแลบิชองไปใบยคนและลีบกี แล้วให้ถอดออกเสียจากที่แม่กองทัพหน้า ให้นิชองไปรักษาเมืองลำกุน ให้เปาสูหินไปอยู่เมืองกังอัน แล้วจึงสำหรับว่า บัดนี้เร่งดให้ทำไว้ครั้งหนึ่ง ถ้าแลเรานำไปทำส่งครามมีชัยกลับมา ภัยหลังถ้าทำความผิดเราจะให้ประหารชีวิต ท่านเสีย บิชอง เปาสูหินได้ความอับยศแก่ทหารทั้งปวง ด้วยความกลัวกีไปตามคำกราบอุสั่ง

ฝ่ายกราบอุสั่งตั้งให้เลิยวยื้อเป็นแม่ทัพหน้า ให้กวนเปงเป็นทัพหลัง ม้าเลี้ยง อี้เจี้ยเป็นที่ปรึกษา ฝ่ายกราบอุเป็นกองหลวง ให้ตรัษเตรียมทหารพร้อม ไว้ ได้ฤกษ์จะยกไป ในขณะนั้นกราบอุสั่งว่าแก่งอบันผู้เป็นบุตรขอหัวว่า ท่านมีคุณเมื่อเรายกออกจากด่านโลโอล ท่านได้ช่วยชีวิตเราไว้ครั้งหนึ่งเราคิดถึงคุณอยู่ บัดนี้สิเราะจะยกทัพไปแล้ว ท่านจะไปเมืองเสฉวนกับบิสิไปอยู่ด้วยพระเจ้า ยันตั่งเดิด กราบอุสั่งให้หงอบันไปกับบิสิ ไปทำราชการอยู่กับพระเจ้า ยันตั่งในเมืองเสฉวน

ครั้นกราบอุบูชาเหเพดาอันรักษาซ้ายแล้วก็อน กราบอุสั่งผันเท็นว่ามีสุกรตัวหนึ่งค่าใหญ่เท่าโโค เข้ามา กัดอาเจ้ากราบอุ กราบอุก็เอกสาระบีฟันสุกร สุกรกสูญหายไป กราบอุก็สะดุงตกใจตื้นชืน จึงให้หากราบเปงบุตรเลี้ยงเข้ามา เล่าความผันให้ฟัง กราบเปงจึงทำนายว่า ซึ่งสุกรกัดอาเจ้าท่านนั้น ใช้อันไกล ได้แกร้มังกร ท่านจะได้ดีเป็นที่สูงศักดิ์ประเสริฐกว่าคนทั้งปวง เวลาเข้ากราบอุ จึงให้หาทหารทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วจึงเล่าความผันนั้นให้ทหารทั้งปวงฟัง ทหารทั้งปวงจึงทำนายว่าร้ายบ้างดีบ้าง กราบอุสั่งว่า อายุเราก็ถึงห้าลิบเศษแล้ว จะเป็นประการใดก็ตามเดิด อันเกิดมาเป็นชายจะกลัวความตายก็หาคราไม่

ขณะนั้นพօคนถือหนังสือมาแจ้งแต่เมืองเสฉวนว่า บัดนี้เล่าบีซึ่งเป็นเจ้ายันตั่งนั้น มีรับสั่งซ้ำมาตั้งให้ท่านเป็นทหารเอกฝ่ายหน้า ถืออาญาลิทธิ์เป็นใหญ่ในหัวเมืองทั้งเก้าซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิว กราบอุรับตามรับสั่ง ทหารทั้งปวง จึงพร้อมกันว่า ซึ่งท่านผันนั้นได้แกร็บสั่งแล้ว กราบอุก็มีความยินดี จึงให้ยกทหารไปโดยทางใหญ่เมืองชงหยง

ฝ่ายโจทย์นิชิงอยู่เมืองอัวนเซีย ครั้นรู้ว่ากราบอุยกหัพมาจะตีเมือง

ซึ่งทั้งก็ครั้นคุ้รรัม จึงเกณฑ์ทหารให้รักษาบ้านเมืองเป็นการด่วน เต็กหงวนผู้เป็นท่านหารองจึงว่าแก่โจทย์ว่า พระเจ้าอยุธยาทรงมีรับสั่งให้ท่านไปชักชวนชุมกวนยักษ์ทหารเมืองกังตั้งบรรจบกันไปติดเมืองเกงจ้ว บัดนี้กวนอูยกทัพมาตีเมืองเรา เหมือนหนึ่งเอารชิตามาให้เรา เราจะย่อท้ออยู่ว่าไร ควรเราจะยกออกต่อสู้ด้วยกวนอูเด็ด

บวนหงผู้เป็นที่ปรึกษาครั้นได้ยินเต็กหงวนว่าดังนั้น จึงห้ามโจทย์ว่า อันกวนอูนี้มีกำลังและติดปัญญาความคิดเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะต่อสู้ด้วยเขานั้น เห็นชัดสน เราจะรักษามั่นไว้แต่ในเมืองเดียว ฝ่ายแซหัวจุนจึงว่า บวนหงนี้เป็นแต่คนรู้หนังสือ หารู้การส่งความไม่ เรายังเป็นชาติทหารหรือจะกลัวตาย เขายกมาแต่ทางไกล ทหารก็เห็นด้วยเนื่องจากมา เห็นหาชนะเรามั่น โจทย์นี้ได้ฟังก์เห็นชอบด้วย จึงให้บวนหงข้ามไปรักษาเมืองอ้วนเชีย โจทย์นก็ยกทหารออกจะรับด้วย กวนอู

กวนอูครั้นเห็นโจทย์นัยกมา ก็สั่งกวนเป่งกันเลียวยัวว่า ท่านออกไปรบกับโจทย์แล้ว จงกระทำเป็นแพ้แตกหนึ่ม่าเด็ด กวนเป่ง เลียวยัวก์รับค่าแล้วยกออกไป ส่วนเลียวยัวนั้นเชื้อม้ามาหน้า ฝ่ายโจทย์นจึงให้เต็กหงวนเชื้อม้าออกรบกันด้วยกระ奔跑ม้า มีทันถึงเพลงหนึ่ง เลียวยัวจึงขับม้าหนึ่นไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ประมาณสองร้อย步 เส้น ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนเป่งกันเลียวยัวก์ยกกองทัพออกไป โจทย์นกับแซหัวจุน เต็กหงวนก็ยกออกครบ

ฝ่ายเลียวยัว กวนเป่งก์ทำเป็นแตกหนี โจทย์นก็ไล่ตามไปไกลประมาณสองร้อย步 เส้น จึงได้ยินเสียงโทรศั่งมาข้างหลัง จึงให้ทหารซึ่งไล่ไปหน้านั้นกลับโดยมา เลียวยัวกับกวนเป่งก์กลับໄลไป โจทย์นจึงว่าเป็นกลก์ตกใจ พาทหารหนีข้ามมาทางเมืองชงหยง พบรกวนอูเชื้อม้าถือวัวสกัดทางอยู่ โจทย์น สะดุงตกใจกลับมิอาจจะสู้ ก็ลัดทางหนีข้ามไปทางเมืองอ้วนเชีย กวนอูก็ไล่ติดตามไป พบรแซหัวจุนยกสวนลงมา ก็เข้ารบกับกวนอูพอได้เพลงหนึ่ง กวนอู ก็พันด้วยวัวถูกแซหัวจุนตกม้าตาย ฝ่ายกวนเป่งขับม้าไล่พันเต็กหงวนตัวขาด ตกม้าลงตาย ทหารทั้งปวงก็ฆ่าพันทหารโจทย์นกระจัดพลัดพรายตกน้ำตายเป็นอันมาก กวนอูก็ได้มีมองชงหยง จึงให้บำเหน็จแก่ทหารตามมีความชอบ แล้ว

เกลี้ยกล่อมอาณาประชาราษฎรให้อุบัติเป็นสุขโดยประการติ

ของอยู่ผู้เป็นที่ปรึกษาจึงว่าแก่กวนอูว่า ท่านทำศึกครั้งนี้สะดานนัก แต่พบรอบตาเดียวคงได้ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า ชุนกวนอยู่เมืองกังตั้งนั้น ให้ลินองคุณทหารมาตั้งอยู่ที่ด่านลอกเค้า เป็นแคนต่อแคนจะมาตีเมืองเกงจ้ว ถ้าเขายกมาทำนั้นจะคิดประการได้

กวนอูจึงว่า เรายังเห็นอยู่แล้ว เจ้าจงไปตรัสเตรียมทหารให้ปลูกร้านเพลิงรายตามริมน้ำ ที่สูงนั้นแต่ด่านแข็งเค้าเข้ามานั่งเมืองเรา ให้ใกล้กันสองร้อยเลี้นบ้าง สามร้อยเลี้นบ้าง ให้คนอยู่รักษาแห่งละห้าลิบคน ถ้าชุนกวนข้ามมาแล้ว เวลากลางคืนให้จุดเพลิงให้สว่าง ถ้ากลางวันให้สูมเป็นควันขึ้น จะได้รู้เป็นสำคัญ เราจะได้ยกไปช่วยกันครบ

ของอยู่จึงว่า บิยองกับเปาสูหยิน ซึ่งไปรักษาปากอ่าวสองหัวเมืองนั้น เกลือกว่าน้ำใจจะมีคิดโดยสุจริต ท่านจงให้ทหารช้าไปตรวจตราดูเมืองเกงจ้ว ก่อน กวนอูจึงว่า เรายังให้พัทยไปอยู่รักษาแล้ว ท่านอย่าไวตกเลย ของอยู่จึงตอบว่า พัทยคนนี้ประกอบไปด้วยโลภเห็นแก่ลูก ข้าพเจ้าเห็นหาไร่ใจได้ไม่ขอท่านจงใช้เตียวลุยนายกองเสบียงเป็นคนสัตย์ซื่อมั่นคงไปอยู่เด็ด เห็นไม่เป็นอันตราย ถึงจะทำการยิงกว่านี้สักหมื่นเท่าก็หมายความย่อท้อไม่

กวนอูจึงว่า อันพัทยนี้ช้าดีมาอย่างไรเรายอมรู้อยู่แล้ว ซึ่งจะให้เตียวลุยไปอยู่แทนที่นั้นอย่าให้ไปเลย อันตัวเตียวลุยสำหรับคุณเสบียงกีเป็นใหญ่อยู่ ท่านอย่าลงสัญเลยจะไปทำตามคำเราเด็ด ของอยู่ได้ฟังตั้งนั้นก็ลากวนอูไป กวนอูจึงสั่งกวนเปงให้จัดแจงเรื่องน จะยกข้ามแม่น้ำชงกั่งไปตีอาเมืองอ้วนเชีย

ฝ่ายโจทย์นครรัตนเสียทหารสองคนแล้ว จึงถอยทหารมาตั้งมั่นอยู่ ณ เมืองอ้วนเชีย และจึงว่าแก่บวนทองว่า ท่านห้ามเราแล้วเราไม่ฟังจึงเสียทหารแลบ้านเมือง บัดนี้เราจะคิดประการได้ดี บวนทองจึงว่า กวนอูคนนี้มีกำลังมาก ท่านจงคิดป้อมกันให้มั่นคง ขณะนั้นลิเสียงจึงว่าแก่โจทย์ว่า ข้าพเจ้าจะขอทหารสามพันไปสู้ด้วยกวนอูอาชัยชนะให้ได้ บวนทองจึงว่า ถึงท่านจะยกไปก็หากันเช่นไม่

ลิเสียงจึงว่า ทำไฉนจะกำจัดข้าศึกเสียได้ไม่รู้หรือ ในพิธียังส่งครามว่า ไว้ว่า ข้าศึกยกมาถึงท่ามกลางแม่น้ำ ถ้าออกไปตีก็จะมีชัย บัดนี้กวนอุยกามาถึงกลางแม่น้ำซึ่งกั้งแล้ว เหตุใดจึงมิได้ยกออกตี ถ้าเข้าข้ามมาถึงประชิดเชิงกำแพงได้เห็นจะชัดสน โจทยินได้ฟังดังนั้นก็ให้ลิเสียงคุณทหารสามพันยกออกจากเมืองอัวนเซีย พอแลเห็นกวนอุยกามาขึ้นซึ่งม้าถือง้าวบินอยู่หน้า

ฝ่ายทหารลิเสียงแล้วไปเห็นกวนอุกีตกใจกลัว ต่างคนต่างก็แตกหัน ลิเสียงจึงร้องห้ามทหารทั้งปวงไว้ก็ไม่หยุด ฝ่ายกวนอุญเห็นได้ทีก็ขับทหารทั้งปวงໄล่ย่ำพื้นทหารลิเสียงตายเป็นอันมาก ส่วนตัวลิเสียงกับทหารซึ่งหนี้ได้นั้น กีกลับเข้าไปในเมืองอัวนเซีย ฝ่ายโจทยินจึงใช้ทหารไปถึงเมืองเตียมชันทูลแก่โจโฉว่า กวนอุยกามาตีได้มีอย่างหงายแล้ว บัดนี้ยกมาล้อมเมืองอัวนเซียไว้ จะขอ กองทัพยกไปช่วย

โจโฉรู้ดังนั้นจึงว่าแก่อกิ่มว่า เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวอาจไปช่วยเมืองอัวนเซียได้ อิกิ่มจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขอทหารเป็นกองหน้าไปด้วย บังเต็กจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาเป็นกองหน้าไปจับเอาตัวกวนอุมาถวาย โจโฉจึงว่า อันกวนอุคนนี้เป็นคนมีฝีมือปราด嫻 ไม่เห็นผู้ใดจะต่อสู้ได้ เห็นแต่ท่านผู้เดียวอาจสามารถจะต่อสู้ได้ จึงตั้งอิกิ่มให้เป็นทัพหลวง ตั้งบังเต็กเป็นทัพหน้า ให้ตั้งแหง ตั้งเฉียว เสงໂທ คุณทหารเจิดหมวดไปช่วยเมืองอัวนเซีย ตั้งแหงจึงว่าแก่อกิ่มว่า อันท่านจะยกไปช่วยราชการเมืองอัวนเซียนั้นเห็นจะได้อยู่ ซึ่งบังเต็กเป็นทัพหน้าไปนั้นเห็นจะเสียราชการ

อิกิ่มได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า ท่านเห็นเหตุผลประการใด ตั้งแหง จึงตอบว่า อันบังเต็กคนนี้เมื่อก่อนนั้นเป็นทหารม้าเฉียว ครั้นไม่อยู่ด้วยม้าเฉียวแล้วจึงมาอยู่ด้วยพระเจ้าวุยอ่อง แล้ม้าเฉียวนายเก่านั้น กีเป็นทหารเสืออยู่ในเลาปี่ บังชิวผู้พิภ์เป็นขุนนางอยู่ในเมืองเสฉวน และบัดนี้จะให้บังเต็กเป็นนายกองทัพหน้านั้น ตั้งเอกสารมันไปชัดเข้าในกองเพลิง เหตุใดท่านจึงมิทูลพระเจ้าวุยอ่องให้จัดผู้อื่นไป อิกิ่มได้ฟังดังนั้นก็เข้าไปในเวลากลางคืน จึงทูลแก่พระเจ้าวุยอ่องตามคำตั้งแหงทุกประการ

โจโฉได้ฟังจึงให้หานบังเต็กมาแล้วว่า ซึ่งเราตั้งท่านเป็นทัพหน้านั้น

ท่านอย่าไปเลย เราจะจัดผู้อื่นไป บังเต็กจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำการราชการ สนองพระคุณโดยสุจริต พระองค์จะมีให้ไปนั้นด้วยเหตุประการใด ใจโนจึงว่า ชี้งเรามิให้ท่านไปบัดนี้ เพราะบังเอิญที่ของท่านแม้เดียวนาຍเก่าท่านนั้นก็อยู่ด้วยเล่าปี แล้วชี้งท่านจะเป็นกองหน้าไปนั้นแรกก็เห็นด้วย แต่ทหารทั้งปวงหา เป็นใจไม่

บังเตึกได้ฟังดังนั้น จึงถอดหมวกออกอาหน้าผากกระหนบลงกับศีลา ศีรษะแตกโอลิทิไหโลuhnหน้าแล้วจึงทูลว่า ข้าพเจ้ามาทำการราชการอยู่ด้วยพระองค์ แต่ครั้งเมืองยังตั้ง พระองค์ได้มีพระคุณแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ยังมิได้แทนพระคุณเลย เหตุใดจึงมาสังสัยฉนั้น เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยพี่ชายนั้น พี่สะใภ้ทำประทุษร้ายต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเสียสุรามาแล้วจึงมาพี่สะใภ้เสีย พี่ชายโทรศัพท์เจ้าก็ตัดกันแต่นั้นมา เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับม้าเดียวฉนั้น เห็นว่าม้าเดียวเป็นแต่คนใจล้ำหาปัญญาไม่ได้ พากหารไปทำศิกตามเสียงลื้น อยู่แต่ตัวผู้เดียวจึงไปอยู่กับเล่าปี ข้าพเจ้าก็มาเป็นข้าพระองค์ บัดนี้ต่างคนต่างก็มีเจ้าด้วยกันขาดไม่ตรีต่อกันแล้ว อันพระองค์มีคุณแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขออาสาไปทำส่งความแทนคุณท่านครั้งนี้

ใจโนจึงลูกไปจูงมือบังเตึกเข้ามาใกล้แล้วจึงปลอบนว่า อันความจริงนั้น เราก็รู้อยู่ว่า ท่านเป็นคนสัตย์ซื่อประกอบไปด้วยกตัญญู ชี้งเรางคลังว่านั้น หวังจะให้คนทั้งปวงลื้นสังสัย ท่านจะไปทำการโดยสุจริตเด็ด บังเตึกได้ฟังดังนั้นก็ควรพลาพระเจ้าวุฒิอ่องไปบ้าน จึงให้ต่อโรงใบหนึ่ง แล้วเรียกชาวบ้านพากเพื่อนมาเลี้ยงโต๊ะพร้อมกัน แล้วก็ยกโรงออกมาตั้งไว้ต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงจึงถามว่า ท่านลิจะยกทัพไป เหตุใดจึงมาทำดังนี้จะมิเป็นลงไปหรือ

บังเตึกซูจอกเหล้าชื่นแล้วจึงว่า พระเจ้าวุฒิอ่องมีคุณแก่เรา บัดนี้เราจะอาสาไปทำการส่งความกับกวนอูครั้งนี้ก็เป็นที่สุดอยู่แล้ว ถ้ากวนอูไม่ตายเราก็จะตายเป็นมั่นคง คนทั้งปวงจึงสรรเริญว่า ท่านว่าดังนี้ก็ชอบอยู่ แล้วบังเตึกจึงเรียกนางลิซีผู้เป็นภารຍามาแล้วจึงสั่งว่า ถ้าเราหานบุญไม่ บังโดยบุตรชายของเรานี้มีลักษณะอันดี จงอุตส่าห์เลี้ยงไว้จะได้ไปร่วมกับกวนอูแทนตัวเรา

ขณะเมื่อจะยกทัพนั้น บังเตึกจึงสั่งแก่ทหารพร้อมกันว่า ถ้าแล้วเรา

ตาย ท่านจงเอาไล่ลงนี้มาถวาย ถ้าเราผ่ากวนอุตاي จะตัดเอาศีรษะกวนอุ่นใส่ ลงมาถวาย ทหารทั้งห้าร้อยกึ่งชั่นชมยินดีจึงว่า ถ้าท่านตั้งอยู่ในความสัตย์สุจริต ดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าทั้งปวงก็เต็มใจที่จะทำการด้วยท่าน ครั้นว่าดังนั้นแล้วก็ยก หัวไป จึงมีผู้อาเนื้อความซึ่งบังเต็กวันนี้ไปทูลแก่พระเจ้าวุยอ่อง พระเจ้า วุยอ่องกึ่งชั่นชมยินดีจึงว่า ถ้าบังเต็กสัตย์ชื่อดังนี้แล้ว เราจะวิตกันได้กับข้าศึก เล่า

แก)o ได้ยินจึงทูลว่า บังเต็กนี้ตีแตกล้าอย่างเดียว ข้าพเจ้าคิดวิตกอยู่ เห็นท่าหนะกวนอุ่นไม่ พระเจ้าวุยอ่องกี้เห็นด้วย จึงให้ทหารถือหนังสือตามไปว่า แก่บังเต็กว่า กวนอุเชามีกำลังพลังทั้งความคิดก็มาก ซึ่งจะรบกันหน่อยประมาณ ท่าเห็นได้ทีแล้วจึงทำการ ถ้าไม่ได้ทีกรักษาตัวมันไว้อ่ายให้มีอันตรายได้

ฝ่ายบังเต็กครั้นรู้ในรับสั่งพระเจ้าวุยอ่องแล้ว จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า กวนอุนเป็นคนกล้าปราภูมามากถึงสามสิบปีแล้ว บัดนี้เราจะมาทำจัดเสียให้ได้ เหตุใดเจ้าเรางามาสรรเสริฐกวนอุนกัดดังนี้ อิกิมผู้เป็นแม่ทัพหลวงได้ฟัง บังเต็กว่าดังนั้นจึงว่า ซึ่งมีรับสั่งมาดังนี้ก็ควรที่เราจะทำตามจึงจะชอบ ครั้นอิกิม บังเต็กปรึกษากันดังนั้นแล้ว ก็ยกหัวพลางเข้ามาใกล้มีองอ้วนเชีย จึงให้ทหารโน่ ร้องตีกลองชั้นพร้อมกัน

ฝ่ายกวนอุซึ่งตั้งประชิดเมืองอ้วนเชียอยู่นั้น ครั้นแจ้งว่าอิกิมกับ บังเต็กยกหัวมา แลกล่าวคำหยาบช้าเอาร้องมาจะใส่ศีรษะ กวนอุมีความแคน ยิ่งนัก จึงว่าตัวเราก็มีฝีมือเลื่องลืออยู่ในแผ่นดิน เหตุใดอ้ายบังเต็กเป็นแต่คน ต่าช้าจึงมาว่าเราฉนี จึงสั่งให้การปะงบุตรเลี้ยงไปรบเมืองอ้วนเชีย ส่วนกวนอุ นั้นจะยกไปรบกับบังเต็ก การปะงจึงว่าแก่บิดาว่า ตัวท่านดังหนึ่งเข้าอันใหญ่ อันบังเต็กนั้นดังก้อนศิลาอันน้อย ดังๆจะไปต่อสู้กับมันนั้นไม่สมควร ข้าพเจ้า จะขอไปต่อสู้ด้วยบังเต็กแทน กวนอุจึงว่าเจ้าจะไปก็ตามเด็ด เรายังจะยกตามไป ภายหลัง การปะงก็ลាបิดายกหัวไป

ฝ่ายบังเต็กเห็นกวนแปงมา ก็ให้ทหารเอาชงใหญ่ซึ่งเชียนเป็นอักษร สี่ตัว ซึ่อว่าช้าลำหันบังเต็กถือนำหน้า บังเต็กนั้นใส่เสื้อกระถือวัวซึ่งม้าออกมา ยืนอยู่หน้าหัวหารทั้งห้าร้อย แล้วจึงให้ยกเอาร้องมาตั้งไว้ตรงหน้า การปะงครั้น

รูปที่ ๑๕๔ กวนอูจะรบกับบังเต็ก บังเต็กเอ้าโลงมาให้ดู

รูปที่ ๑๕๕ ทหารกวนอูถ่อเรือให้เกยเรือบังเต็กล่ม

เห็นบังเต็กซึ่ม้ายนอยู่ดังนั้น จึงร้องค่าว่าอ้ายคนทรยศไม่ตรงต่อนาย

ฝ่ายบังเต็กได้ยินจึงถามทหารหั้งปวงว่า ชึ่งยกมานี้คือผู้ใด ทหารจึงบอกว่าซื่อภูวนะ เป็นบุตรเลี้ยงกวนอู บังเต็กจึงร้องว่าแก่ภูวนะว่า พระเจ้า วุฒิอ่องใช้ให้เรายกมาจะเอาศีรษะกวนอูผู้เป็นบิดาตัว เอ็งเป็นแต่ลูกเล็กหาครรคุ กับเราไม่ เอ็งเร่งกลับไปปะอกให้บิดาอกมารันกับเรางีจะควร

ภูวนะได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบกับบังเต็กด้วยกระ奔跑ม้า ได้สามสิบเพลงก็มีได้แพะชนกัน ต่างคนต่างก็ล่าท้าพถอยไป ขณะนั้นทหารมา บอกกวนอูว่า บัดนี้ภูวนะเป็นซึ่งออกไปรบกับบังเต็กนั้นยังไม่แพะชนกัน กวนอู ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงสั่งเลียหัวให้เข้าตีอาเมื่องอ้วนเชีย กวนอูก็ยกหัวพรึบ ตามภูวนะเป็นออกไป ภูวนะเป็นครั้นเห็นกวนอูมาจึงบอกว่า ข้าพเจ้ารบกับบังเต็ก ได้สามสิบเพลง ยังไม่เอาซัยชนะได้บังเตึกก็ล่าท้าพไป กวนอูก็เร่งทหารเข้าประชิด ค่ายบังเตึกไว้ และจึงร้องว่าเราซื่อภูวนะ ท่านจะเร่งเอารชิตมาให้แก่เราเด็ด

บังเตึกครั้นได้ยินดังนั้นจึงออกมาร้องว่า พระเจ้าวุฒิอ่องใช้ให้เรามาอา ศีรษะท่าน ถ้าท่านไม่เชื่อก็แลมาดูแต่ลองนี้เด็ด แม้กลัวความตายก็ให้เร่งลง จากม้ามานบนอบแก่เรา เราจะช่วยเอารชิตไว้ กวนอูจึงว่า เอ็งว่านั้นกูเห็นเกินไป ไม่สมควร กูจะฆ่ามึงเหมือนฆ่าหนูน้อยเสียตัวหนึ่ง กูคิดเสียดายคอม้าวของกู กวนอูว่าดังนั้นแล้วก็ขับม้าถือง้าวเข้ารบกับบังเตึก รบกันได้ร้อยเพลงเศษ ก็ยัง มีได้แพะชนกัน ฝ่ายทหารหั้งปวงกลัวบังเตึกจะแพ้ จึงให้ตีม้าล่อเป็นสำคัญ ให้ถอยไป ภูวนะเห็นว่าบิดาชราภลัวจะเสียที ก็ให้ตีม้าล่อลำท้าพ ต่างคนต่างก็ กลับไป

ฝ่ายบังเตึกมาถึงค่ายแล้ว จึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า เขาเล่าลือมาว่า กวนอูมีฝีมือ เรายังได้เห็นวันนี้เข้าดีจริง ขณะนั้นอิกิมจึงว่าแก่บังเตึกว่า ท่านเข้า รบกันกับกวนอูถึงร้อยเพลงแล้ว เหตุใดท่านจึงมิถอยหัวพเสีย จะมิผิดจากวันสั่ง หรือ บังเตึกจึงตอบว่า พระเจ้าวุฒิอ่องตั้งท่านเป็นแม่ทัพหลวง เหตุใดจึงมา ย่อท้อแก่เข้าศึกดังนี้มิบังควร เวลาพรุ่งนี้เราจะออกต่อสู้ด้วยกวนอูกว่าจะลื้นชีวิต มิได้ถอยหลังเลย อิกิมมิอาจที่จะขัดได้ก็กลับไปป่ายของตัว

ฝ่ายกวนอูครั้นกลับมาถึงค่ายแล้วจึงว่ากับภูวนะว่า บังเตึกนี้เขาก

ดือญ ในกระบวนการนั้นมีฝ่ายอภิพันธ์กับท่านกับเรา การบงจึงว่าแก่บิดาว่า ถึงมาตรว่าท่านจะต่อรับฝ่ายนังเต็กเสีย ถ้าชนะก็เหมือนชนะผู้ที่อยู่ ถ้าแพ้แพ่แก่มันก็จะเสียเกียรติยศของพระเจ้าขันต์หาครัวไม่ กวนอูจึงว่า ถ้าเรามีฝ่ายนังเต็กเสียได้ก็หายความเด็นไม่ เจ้าอย่าไว้ดังนี้เลย ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอูกี้ยกไปฝ่ายนังเต็กก็ออกต่อสู้รบกันได้สิบเพลง บังเต็กแหล้งทำเสียงที่ลากันหานี กวนอูเห็นดังนั้นก็ได้ติดตามไป จึงร้องค่าว่ามึงอย่าพักแหล้งทำกระบวนการหนีเลย ภูรีเข่ามึงอยู่หากลัวไม่

ฝ่ายกวนเปงกลัวว่ากวนอูผู้บิดาจะเป็นอันตรายก็ตามไป พอแลเห็นบังเต็กเอาจ้าวพาดตักชักเกาทัณฑ์ออกจะยิงจึงร้องค่าไปว่า อ้ายศัตรูมึงอย่าเพ่อ ยิงบิดากูก่อน กวนอูได้ยินจึงกลับหน้าเหลียวมา พอบังเตึกยิงหลบมิทันจึงถูกไฟลซวา กวนเปงกี้เข้าแก้ช่วยบิดามาค่ายได้ ฝ่ายอภิมอยุ่ในค่ายเห็นบังเตึกยิงถูกกวนอูก็คิดอิจฉากลัวบังเตึกจะมีชัยได้ความชอบ จึงแหล้งตีม้าล่อให้สัญญาณถอยห้าม

บังเตึกได้ยินคิดว่าเกิดเหตุกกลับมาค่าย จึงถามอภิมอยุ่ว่าเรามีชัยจะตามข้าศึกไป เหตุใดจึงตีม้าล่อ อภิมอยุ่ตอบว่า มีวันสั่งพระเจ้าฯ อ่องมาว่า กวนอูเป็นคนมีปัญญาอุบายนามาก ซึ่งถูกเกาทัณฑ์นั้นกลือจะลง เรายังตีม้าล่อห้ามไว้ บังเตึกจึงว่า ถ้าท่านเมห้ามเรา เราจะตามฝ่ายนังเต็กได้ อภิมอยุ่ว่า ซึ่งจะทำใจเรวนั้นไม่ตีเกลือกจะมีภัย เราจะต้องคิดยับยั้งให้ดีก่อน บังเตึกหารือถึงใจอภิมอยุ่ คิดเสียดายซึ่งได้ทันไม่รู้แล้ว

ฝ่ายกวนอูครั้นกลับมาถึงค่ายแล้ว จึงให้ชักลูกเกาทัณฑ์ซึ่งติดไฟลออกแล้วจึงเอยาใส่ คิดໂกรธจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ท่านจะเป็นพยานเราด้วย เราจะแก้ฝ่ายอภิมอยุ่นังเตึกให้จังได้ ถ้าแก้เด่นมีได้เราก็ไม่ทำศึกสิบไปเลย ทหารทั้งปวงจึงว่า ท่านจะรักษาตัวเสียให้หายก่อนເติด จึงค่อยยกอกรบกับข้าศึกอีก

ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอูรู้ว่าบังเตึกจะยกมารบ กวนอูจะออกไปรบกับบังเตึก ทหารทั้งปวงก็ห้ามไว้ บังเตึกจึงให้ทหารร้องค่าหัวงว่าจะให้กวนอูໂกรธยกอกรบกับข้าศึก กวนอูก็มีได้ออกมารบ กวนเปงผู้เป็นบุตรจึงให้รักษาค่ายไว้

เป็นสามารถ แล้วจึงสั่งทหารมให้เอาช้าเข้าไปปบอกแก่กวนอู บังเต็กแต่ยกไปยังกวนอูถึงลิบวัน ครั้นไม่เห็นทัพกวนอูออกมารบกับรักษากำกิมว่า จะรอยกวนอูถูกเกาทัณฑ์จะป่วยอยู่จึงไม่เห็นออกมารบกับเรา บัดนี้ควรเราจะยกทหารหั้งเจ็ดหมวดเข้าตีค่ายกวนอูเสิด จึงจะแก้มเมืองอัวนเซียไว้ได้ อิกิมกลัวว่าบังเต็กจะมีความชอบ จึงหัดทานไว้ตามรับสั่งไม่ยอม แต่ห้ามไว้เป็นหลายครั้ง ส่วนอิกิมนั้นก็ยกทหารไปสักดทางใหญ่อยู่ที่ทุ่งจันเค้า ไกลเมืองอัวนเซียทางประมาณร้อยเส้น ให้บังเตึกไปตั้งซุ่มอยู่ข้างหลังหัวงมให้ออกรวม

ฝ่ายกวนเป่งครั้นรู้ช้าแล้วจึงไปปบอกกับบิดาว่า บัดนี้อิกิมกับบังเตึกยกทัพไปตั้งอยู่ที่ทุบเขาไม่รู้ว่าจะคิดทำเป็นประการใด กวนอูพรากษาแผลเกาทัณฑ์หายแล้ว ได้ยินช้าดังนั้นก็ขึ้นมาพาทหารไปยินบนเนินเชิงเขาแห่งหนึ่ง และไปในเมืองอัวนเซียเห็นชงและทารกิร่วงโรยไม่ตระเตรียม จึงแลไปเห็นทุ่งมีในทุบเข้าแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทิศเหนือ เห็นพวกรอิกิม บังเตึกตั้งอยู่ไกลเมืองประมาณร้อยเส้น และเห็นแม่น้ำซองกั้งไหลเชี่ยวเป็นกำลัง จึงให้หาชาวบ้านออกมารอภารกิจแล้วถามว่า ทุ่งอันนี้ชื่อไร ชาวบ้านจึงบอกว่าทุ่งจันเค้า กวนอูดีใจจึงว่า อิกิมครั้นท้าพันเงื่อมมือเรามี ทหารจึงถามว่า ท่านเห็นเหตุประการใด กวนอูจึงบอกว่า ข้าคึกเข้าตั้งอยู่ที่เคน เห็นจะคิดทำการได้สะดวก แล้วก็พาทารมาค่ายจึงสั่งให้ทำเรือบนน้อยใหญ่ตระเตรียมไว้เป็นอันมาก

กวนเป่งจึงถามกวนอูว่า บัดนี้สิเรจะได้ยกโดยขบวนบกอึก เหตุใดท่านจึงให้ตระเตรียมเรือฉะนี้เล่า กวนอูจึงบอกแก่กวนเป่งว่า บัดนี้อิกิมบังเตึกยกถอยออกไปตั้งค่ายอยู่ทุ่งจันเค้าในทุบเข้า เราเห็นว่าที่นั้นเป็นที่ลุ่มท่านลเราเป็นที่ดอน เห็นว่าในเดือนลิบฝนจะตกหนัก น้ำจะเกิดมากก็จะท่วมที่ค่าย คนหั้งปวงก็จะลำบากหาที่อาศัยมิได้ เรายังก็พเรือไปรบเอา เห็นจะได้โดยง่าย กวนเป่งได้ยินดังนั้นก็บนอบเห็นชอบด้วยบิดา

ฝ่ายทหารหั้งปวงซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่นั้นครั้นเห็นฝนตกมิได้ขาด วันหนึ่งเสงโภจงว่าแก้อิกิมว่า ซึ่งเราตั้งค่ายอยู่ที่ทุ่งจันเค้านี้ เป็นที่เคนที่ลุ่มไกลกันกับเข้า บัดนี้ก็เป็นฤทธิ์ฝน ฝนก็ตกชุกทุกวันมิได้ขาด ทหารหั้งปวงได้ความลำบากนัก บัดนี้ได้ยินว่ากวนอูให้ตั้งค่ายอยู่บนเนินเขาอันสูง แล้วให้ตระเตรียม

เรื่ออบในญี่น้อยไว้เป็นอันมาก ถ้า้น้ำมากเทินพวงเราจะลำบากด้วยน้ำ ทำที่จะอาคัยมีได้ เราจะคิดประการใด อิกิมจึงร้องความด่าว่า อ้ายคนช้า มีม่าวัดนี้ หวังจะให้ทหารเราเสียน้ำใจ อย่าเจรจาต่อไปเลย ถ้ามิฟังกูจะมาเลี้ย

ฝ่ายสองโนได้ยินดังนั้นก็ตกใจได้ความละอาย จึงถอยออกมาแล้วไปบอกแก่บังเต็กตามคำของตัวแลือกิมว่านั้น บังเต็กจึงว่า ห่านวันนี้ชอบ แลือกิมผู้แม่ทพมิยอมยกย้ายกีตามความคิดเชา แต่เวลาพรุ่งนี้เราจะยกไปตั้งอยู่ที่อินครั้นปรึกษาแล้วเวลาค่ำก็เกิดพายุฝนตกหนัก บังเต็กได้ยินพายุแลฝนอึ้งมาดังนั้นก็ตกใจ จึงซึม้าออกไปยืนดูหน้าค่าย และไปหั้งแปดทิศเห็นน้ำมาเป็นอันมาก ห่วงค่ายลึกได้ประมาณหกศอก ทหารได้ความลำบากจนน้ำตายเป็นอันมาก อิกิมกับบังเต็กแลหารที่เหลือตายนั้น ต่างคนต่างหนีไปอาศัยอยู่บนเนินเขาอย แลือกิมกับบังเตกนั้นไม่ได้อยู่แห่งเดียวกัน ครั้นเวลารุ่งเช้ากวนอูกิให้ทหารให้ร้องโภกษ์ตีกลองแล้วยกหัวพเรอเร่งรีบมา

ฝ่ายอิกิมเห็นกวนอูกามากตกใจ มีทหารอยู่ประมาณห้าสิบหกสิบคน เห็นจะสูญเสียได้จึงร้องไปว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าไม่ต่อรองแล้ว จะขอยอมแพ้ไปเป็นข้าห่าน แล้วกวนอูจึงให้อิกิมถอดเสื้อทิ้งเครื่องศัสรารุชเสีย แล้วเอาเรือรับเข้ารับตัวไป แล้วจะไปจับตัวบังเต็ก

ฝ่ายบังเต็กกับตั้งเหง ตั้งเฉียว เสงโน มีทหารอยู่ประมาณห้าร้อยคน ยืนอยู่บนเนินเขา เห็นกวนอูมาก็มีได้เกรงกลัว กวนอูกิให้อาเรือรบล้อมเข้า ยิงเกาทันท์กระหน่ำเข้าไปถูกทหารบังเตกตายลงสักสองสิบ

ฝ่ายตั้งเหง ตั้งเฉียวครั้นเห็นจะถึงที่อันจนแล้วจึงบอกบังเตกว่า ทหารเราตายกว่าครึ่งหัวทางจะหนีกีขัดสน ควรเราจะยอมแก่กวนอูอาชีวิตให้รอดไว้เลิด บังเต็กได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราเป็นข้าพระเจ้าวุฒิอ่องได้ให้ความสัตย์ไว้แล้ว ซึ่งเราจะยอมไปเป็นข้ากวนอูนั้นไม่มีบังควร ครั้นว่าดังนั้นแล้วก็ฆ่าตั้งเหง ตั้งเฉียวเสีย และจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดว่าดังนี้เราจะเอาโทะเหมือนอ้ายสองคนนั้น พวงทหารได้ฟังก็เร่งรบกับกวนอูมีได้ย่อท้อ แต่เวลาเช้า จนเวลาจวนเที่ยง กวนอูกิให้ทหารยิงเกาทันท์เหล็กทั้งก้อนคลากระหนบไปเป็นห่าผ่น

ฝ่ายบังเต็กກີໃຫ້ຮັບໄມ່ທຸດທຍ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງວ່າແກ່ເສັງໂຫວ່າ ເຮົາໄດ້ຍືນເຫຼາ
ວ່າມາແຕ່ກ່ອນ ອັນເຂົ້າຮູ່ວ່າທ່ານແລ້ວມີໄດ້ມີຄວາມຍ່ອທັນແກ່ຫັກສຶກ ອຸດສໍາຮັບເອົ້າຍ
ໜະຈົງໄດ້ ແລ້ວດັ່ງນີ້ເຮົາກີອັນຈຸນດຶງທີ່ຕາຍອູ່ແລ້ວ ທ່ານທັນປົງຈົມມານະໜ່ວຍກັນ
ຮັນກວ່າຈະຕາຍເດີດ ເສັງໂຫວ່າໄດ້ຍືນກີມານະຄົວຈ້າວອອກທັນເຫຼົາຮັບຕ້ວຍກວນອູກົກ
ເກາທັນທ່າຍ

ฝ่ายທ່ານທັນປົງເຫັນເສັງໂຫວ່າແລ້ວກີເສີຍໄຈ ຜວນກັນໄປຢົມເຂົາເປັນ
ພວກກວນອູສິ້ນ ສ່ວນຕົວບັນເທິກນີ້ອູ່ແຕ່ຜູ້ເດືອກ ຈຶ່ງເຫັນເຮືອນ້ອຍລໍາທັນມີຄົນສົນ
ຄົນແຈວເຂົາມາໄກລ້າ ບັນເທິກດີອ່າວັງກີໂດດລົງເຮືອໄດ້ໄລ້ທ່ານທັນລົງນ້ຳທັນໄປ
ບັນເທິກຄົວນີ້ໄດ້ເຮືອແລ້ວມີອໜຶນຄົວຈ້າວ ກີເຮັງແຈວເຮືອຈະທັນເຂົາເມືອງວ້າວັນເຊີຍ

ฝ่ายຈົວດອງທ່ານກວນອູ ມີກຳລັງໝໍານາງຽບໃນຫນວາເຮືອ ຄຣັນແລ້ວເຫັນ
ບັນເທິກແຈວເຮືອທັນໄປດັ່ງນັ້ນ ກີເຮັງໄຫ້ທ່ານຄ່ອງເຮືອນໄລ່ມາເກຍເຮືອບັນເທິກລ່າມ
ບັນເທິກນີ້ກີທີ່ຈ້າວເສີຍໂດດລົງນ້ຳ ຈົວດອງກີຈັນຕົວໄດ້ແລ້ວພາມາໃຫ້ກວນອູ ກວນອູກີ
ຍັກທັກລັນມາດຶງຄ່າຍ ຈຶ່ງໄຫ້ເອາຕ້າວິກົມໜ້າມາຈາກເຮືອແລ້ວຄາມວ່າ ຄຣັນທ່າງໃຫ້ໄດ້
ຈົງອອຈາມຮັບກັບເຮົາ ອິກົມຈຶ່ງວ່າ ຂ້າພເຈົ້າເປັນຫ້າ ພະເຈົ້າຢູ່ອ່ອງໃຫ້ຂົດມີໄດ້ ສິ່ງ
ມາຮັບກັບທ່ານແນ້ນໂທເກີດອູ່ແລ້ວ ທ່ານຈະລະຫິວດ້ວຍຫ້າພເຈົ້າໄວ້ຈະອູ່ເປັນຫ້າກຳກັນ
ແຫັນຄຸນສືບໄປ

ກວນອູໄດ້ຝັ້ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງທ່ານແລ້ວວ່າ ເຮົາຈະມ່າເຮົາຕົວເສີຍນີ້ ດັ່ງທັນຈ່າ
ສຸນຂໍເສີຍຕົວທັນນີ້ກີເໝືອນກັນ ຈຶ່ງສັ່ງໄຫ້ທ່ານມັດຕ້າວິກົມພາກລັບໄປເມືອງເກົງຈົ່ວໄຫ້
ຈໍາໄສຄຸກໄວ້ກວ່າຈະເສົ້າຈົກກົດ ແລ້ວຈຶ່ງສັ່ງໄຫ້ເອາຕ້າບັນເທິກເຂົາມາຄາມວ່າ ບັດນີ້ເຮົາ
ຈັນມາໄດ້ ຕົວຈະຄິດປະກາດໄດ້

ฝ่ายບັນເທິກມີຄວາມມານະຍືນອູ່ມີໄດ້ຄຳນັບ ກວນອູຈຶ່ງຄາມວ່າ ບັນອິຫວ່າພື້ອງ
ຕົວແລ້ມ້າເຈີຍວາຍເກົ້ານັ້ນກີເປັນຫ້າຮັກສາຮອຍູ່ໃນເມືອງເສດວນ ແລ້ວດັ່ງນີ້ເຮົາຍກ
ກອງທັກພາເທຸໄດ້ຕົວຈຶ່ງໄມ່ມາສັມຄຣອູ່ດ້ວຍເຮົາ ບັນເທິກໄດ້ຝັ້ງໂກຮົດ ຈຶ່ງວ່າເຮົາເປັນ
ຫ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ ພຣະເຈົ້າຢູ່ອ່ອງມີຄຸນແກ່ເຮົາເປັນອັນມາກ ສິ່ງເຮົາຈະຍົມເຂົາ
ແກ່ທ່ານແນ້ນມີບັນຄວ ເຮົາຈະຂອຕາຍດ້ວຍຄມທອກຄມດາບຫາຮັກສົວໃມ່ ແລ້ວວ່າ
ກລ່າວຫຍານຫ້າແກ່ກວນອູເປັນອັນມາກ ກວນອູໂກຮົດຈຶ່ງໄຫ້ເອາບັນເທິກໄປໜ່າເສີຍ ແລ້ວ
ກລັບຄິດປຣານີ້ຂຶ້ນມາຈຶ່ງໄຫ້ເອົາຄພໄປຜົງໄວ້

ฝ่ายโจทย์เชิงอยู่ในเมืองอัวนเชียนนั้น ครั้นเห็นนำมากจึงเร่งให้ชาวบ้านปิดช่องแคลคลองเสีย นำกีหักหุ่งเข้ามาในเมืองได้ ทหารทั้งปวงได้ความลำบากเป็นอันมาก โจทย์เชิงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ครั้นนี้เห็นเราจะมีอันตรายเสียจริงทั้งน้ำกีหักหุ่งคนทั้งปวงได้ความลำบากนัก ข้าศึกเข้ามารบเห็นจะต้านทานมิได้ ควรเราจะทิ้งเมืองอัวนเชียยกหนีไปรักษาชีวิตไว้ก่อน แล้วจึงส่งให้พระเตรียมเรือซึ่งจะหนีไป

ขณะนั้นบวนทรงที่ปรึกษาจึงห้ามว่า ซึ่งจะทิ้งเมืองอัวนเชียนนี้ไม่ควรอยู่สักสองสามวันนั้นก็จะถอยลงแห้ง เราเห็นว่าอันกวนอูซึ่งจะยกมา润ในคราวนี้นั้นก็เห็นว่ายังหามาไม่ถูก ก็จะให้แต่ทหารไปชัดทัพอยู่เกยบแยก ซึ่งเป็นทางจะเข้ามาเมืองอัวนเชีย ด้วยกลัวว่าพวกเราจะไปตีวิหลัง อันเมืองอัวนเชียนนี้เป็นหลักใหญ่กว่าหัวเมืองปากใต้ทั้งปวง ถ้าทิ้งเมืองอัวนเชียเสียแล้ว เมืองเตียงชันก็จะเปลี่ยวอยู่

โจทย์เชิงตอบบวนทรงว่า ท่านว่านี้เราเก็บเห็นชอบด้วย ถ้าทำนั้นมิได้ ทักษะหัวเราะเห็นจะเลียราชการไปครั้นนี้ ว่าดังนั้นแล้วก็มีชาวด้วยไปยินดูบุนเชิงเห็น แล้วจึงร้องว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้เรารถือรับสั่งพระเจ้าวุฒิอ่องมา ถ้าผู้ใดทำราชการย่อหย่อนออกปากว่าจะทิ้งเมืองอัวนเชีย เราจะตัดศีรษะผู้นั้นเสีย ทหารทั้งปวงจึงว่าพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าขอรักษาเมืองไว้กว่าจะลื้นชีวิต โจทย์เชิงได้ยินดังนั้นก็ตีใจ จึงให้ทหารทั้งปวงพระเตรียมอาวุธแลกหัวทันทีตรวจตราให้พร้อมทั้งกลางวันกลางคืน อยู่มาสองสามวันน้ำกีหักหุ่ง ภูมิเมืองมีชัยชนะกีลือชาปราภูนไปแก่คนทั้งปวงยิ่งกว่าแต่ก่อน

ฝ่ายกวนพินผู้บุตรที่สองของกวนอู ซึ่งอยู่ ณ เมืองเกงจั่วภูมายืนบิดา กวนอูจึงให้กวนพินถือหัมสือไปทูลแก่พระเจ้าชันตงในเมืองเซงโดยว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตีเมืองชงหยงได้แล้ว จับตัวอิกมั่งส่งไปเมืองเกงจั่ว และบังเตกนั้น ข้าพเจ้าจะเสียแล้ว ซึ่งทหารทั้งปวงมาทำการศึกครั้นนี้ก็มีความชอบเป็นอันมาก กวนพินรับเอาหัมสือแล้วตามบิดาไปเมืองเซงโดย

ฝ่ายกวนอูจึงแบ่งทหารไปตั้งอยู่ที่ตำบลเกยบแยกอันเป็นทางเข้าเมืองอัวนเชีย แล้วจึงยกทหารเข้าไปจับราบเอาเมืองอัวนเชีย กวนอูซึ่งม้ายินอยู่ตรง

ประตุทิคเห็นอึงเจาแส้ม้าชี้หน้าร้องเข้าไปว่า อ้ายพวงหนูเป็นไรมึงจึงมิพากัน อกมาสมัครยอมอยู่ด้วยกู จะเคยทิโอยู่เมื่อครั้งได้เล่า

ขณะนั้นโจทยินยืนอยู่บนหอรวม และเห็นกวนอูใส่เสื้อมืดแต่กระปิดออกมายืนอยู่ดังนั้น จึงให้ทหารห้าร้อยเอาเก้าหัตถ์ยิงกระหนานออกไป กวนอูหลบหนีมิทันลูกเก้าหัตถ์ถูกไฟล์เบื้องซ้ายตกลงจากหลังม้า โจทยินครับเห็นกวนอูถูกเก้าหัตถ์ตกม้าลงดังนั้น จึงให้ทหารยกอกรอบ

ฝ่ายกวนเป่งผู้บุตรจึงให้ทหารเข้ารบกับทหารโจทยิน โจทยินก็ถอยกลับคืนเข้าเมือง กวนเป่งก์พาเอามิடาคิมาค่าย จึงให้ชักลูกเก้าหัตถ์ออกเสียแล้วลูกเก้าหัตถ์นั้นอาบด้วยยาพิษชาบเข้าไปถึงกระดูกมีพิษเจ็บปวดเป็นกำลังแต่จะไหวตัวก็ไม่ได้ กวนเป่งกับทหารหั้งปวงเห็นว่ากวนอูป่วยอยู่ดังนั้น จึงพากันเข้าไปว่าแก่กวนอูว่า บัดนี้ท่านก็ป่วยอยู่ ซึ่งจะทำการต่อไปนั้นเห็นว่าท่านลำบากนัก ข้าพเจ้าปรึกษาพร้อมกันจะขอยกทัพกลับไปเมืองเกงจ้ว รักษาแผลท่านให้หายก่อนจึงค่อยทำการต่อไป

กวนอูได้ยินก็มีความโกรธ จึงว่าเราจะกลัวอันใดแก่ความเจ็บน้อยหนึ่งเท่านี้ เราจะตีเอาเมืองอัวนเซียให้ได้ แล้วจะยกไปตีเอามีองค์ใหญ่ให้กำจัดใจโน เสีย พระเจ้าเหี้ยนแต่ก็จะมีความสุข เจ้าอย่าว่าดังนี้ต่อไป ไฟรพลหั้งปวงจะเสียหน้าใจ กวนเป่งแล้วทหารหั้งปวงได้ยินกวนอูว่าก็มิอาจที่จะขัดขืนได้ ท่านคนต่างก็ลาออกจาก วันนั้นพอหัวใจหมดอุ่นใจหัวใจเย็นมากก็คงค่าย ทหารหั้งปวงจึงไปบอกแก่กวนเป่ง กวนเป่งจึงให้รับเข้ามา หัวใจต่อจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่าบิดาของท่านถูกเก้าหัตถ์ป่วยอยู่ ข้าพเจ้ามาห่วงจะรักษา กวนเป่งจึงถามว่า เมื่อครั้งรักษาจิตวิทยาในเมืองกังตั้งนั้น คือท่านนี่หรือ หัวใจต่อรับว่าคือข้าพเจ้านี้ กวนเป่งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงให้ทหารพาหัวใจต่อเข้ามาในค่าย

ฝ่ายกวนอูมีความเจ็บปวดเป็นปวดอันมาก แต่เกรงว่าทหารหั้งปวงจะเสียน้ำใจจึงอุตสาห์เข็งใจทำเป็นสนับย จึงเรียกม้าเลี้ยงเข้ามาเล่นหมากruk หัวใจให้ทหารหั้งปวงมีน้ำใจ พ้อแลเห็นหัวใจต่อเข้ามาจึงเรียกให้กินน้ำชาแล้วจึงให้พิจารณาดูแล หัวใจต่อจึงว่า แผลเก้าหัตถ์อาบด้วยยาพิษชาเข้าไปในกระดูก ถ้ามิเร่งรักษานานไปไฟล์จะเสีย กวนอูถามว่า ท่านจะรักษาได้หรือไม่ได้ หัวใจต่อจึง

รูปที่ ๑๙๖ หมอยัวโต่ผ่าແລກວນອູທຶກເກາຫັນໆ

รูปที่ ๑๙๗ ກາງລົບອອງປລອມເບີນຄູກຄ້າລວງທຫາທີ່ຮັກຊາວັນໄພ

ว่า จะรักษาได้อยู่แต่กลัวท่านจะหนีไม่ได้ กวนอูจึงว่า ท่านจะทำอย่างไรก็ตาม เดิม ข้าพเจ้าจะให้อาปปลอกรัดท่านไว้กับเสามีให้ไหว้ตัวได้

กวนอูหัวเราะแล้วจึงว่า เราหากลัวไม่ อย่าพักเอาปลอกรัดเลย ท่าน จะทำประการใดก็ตามแต่จะทำเดิม เราจะนิ่งให้ทำ จึงชวนข้าพเจ้ากินเหล้า ครั้น มาแล้วจึงเรียกม้าเลี้ยงเข้ามาเล่นมากຽก แล้วจึงเอียงไฟลให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความต้องการเชือดเนื้อร้ายออกเสียแล้วอาสาไส แล้วจึงอาช่มเย็บไว้ คนหงpong มีครรจจะดูได้ กวนอูจึงลุกขึ้นร้องว่า เรายาเงินไม่หายแล้ว จึงสรรเสริญว่า พอ คนนี้ดีประหนึ่งว่าเทพดาวก็ว่าได้ ข้าพเจ้าจึงว่า แต่ข้าพเจ้ารักษาคนป่วยมนีก์ มากอยู่แล้วหาเหมือนท่านไม่ อันท่านนี้น้าใจทันทันต่อความเจ็บไม่สะดุง สะเทือนเลยดีนัก

ฝ่ายกวนอูครั้นหายความเจ็บแล้วก็ดีใจ จึงให้ยกโต๊ะและสุรามาเลี้ยง ข้าพเจ้ากินอยู่ตามสบาย ข้าพเจ้าจึงว่า แก่กวนอูว่า อันแพลงนี้พึงหาย ท่านจะระงับ ความโกรธกว่าจะถ้วนร้อยวัน พิษเกาทันทีจึงจะหายสนิท กวนอูรับคำแล ขอบใจแก่ข้าพเจ้านัก จึงเอารองหนักสามชั้นลิบบทให้แก่ข้าพเจ้าเป็นบำเหน็จ ข้าพเจ้าจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้ามารักษาท่านทั้งนี้จะเห็นแก่บำเหน็จหายได้ ข้าพเจ้าเห็นท่านนี้ ประกอบด้วยความสัตย์ซื่อ จึงมาช่วยพยาบาลมิให้เป็นอันตราย และซึ่งท่านให้ บำเหน็จข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เอาของคืนไว้ให้ท่าน ว่าเท่านั้นแล้วก็อายาปิดแผลให้ ไว้อีกแล้วก็ลาไป

ตอนที่ ๖๐

ขณะนั้นฝ่ายม้าใช้ช่องไปสืบราชการ จึงเอาช่าวไปทูลแก่พระเจ้าอยุธยาอ่องซึ่งอยู่ณ เมืองศูติโตร์ว่า บัดนี้กองทัพชึ่งยกไปช่วยเมืองอัวนเชียนนั้นพ่ายแพ้ กวนอูจับเอารอก็ไม่ได้ ฝ่ายบังเต็กถึงแก่ความตาย ไฟร์พลกีลิน พระเจ้าอยุธยาอ่องครั้นแจ้งดังนั้นก็ตกพระทัยนัก จึงให้หาขุนนางหั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่า กวนอูนั้นเป็นคนดีมีวิชาช้านาญในการศึก บัดนี้ก็จับออก็ไม่ได้ซ้ำฝ่ายบังเต็กถึงแก่ความตายแล้ว ถ้าเข้าจะยกมารบเมืองเรา เราจะคิดยักย้ายหนีเสียก่อนหรือ หรือจะคิดประการใดดี

สุมาอี้จึงทูลว่า ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ชึ่งอิกิมเสียแก่กวนอูนั้นใช่จะแพ้ในช่วงรอบหามได้ แพ้เพราะนำมากหารู้ที่จะทำการไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า ชุนกวนซึ่งอยู่ณ เมืองกังตั้งก็ห้ามกันกันเล่าปีไม่ ชุนกวนก็จะไม่มีความสนาย กลัวกวนอูจะยกไปตีเอามีอง ขอพระองค์จงแต่งทหารไปยุยงชุนกวนให้มีความโกรธ ให้ยกไปburnเอามีองเกงจิ่ว ถ้าชุนกวนได้มีองเกงจิ่วแล้ว เรายกจะยกที่กังหลำทิศใต้ให้แก่ชุนกวน เห็นว่าเมืองอัวนเชียนนั้นจะพลอยรอดด้วย

ฝ่ายเจียวเจ้สมุห์บัญชีจึงทูลพระเจ้าอยุธยาอ่องว่า ชึ่งถ้อยคำสุมาอี้ว่านี้ควรอยู่แล้ว ขอท่านจงกระทำตามเดิม และชึ่งท่านคิดว่าจะยักย้ายไปอยู่ที่เมืองอื่นนั้นไม่ชอบ ไฟร์บ้านพลเมืองก็จะເอกเกริกเสียน้ำใจ ใจโน้ได้ยินดังนั้นก็พิเคราะห์ดูเห็นชอบด้วย มีได้ยักย้ายทหารไป แล้วคิดรำพึงน้อยใจจึงว่าแก่ทหารหั้งปวงว่า อิกิมเนี้ยแต่ทำการศึกมาด้วยเราก็ช้านานได้ถึงสามสิบปีแล้ว ควรหรือมาพ่ายแพ้ข้าศึกโดยง่ายฉะนั้นแล้ว อันบังเต็กเป็นแต่ทหารมาอยู่ใหม่ ก็มานะทำสิ่งใดก็ตามที่ดี ใจเช่นนั้น แล้วเขียนหนังสือให้ทหารถือไปถึงชุนกวน ณ เมืองกังตั้งตามคำสุมาอี้ทุกประการ แล้วจึงปรึกษาทหารหั้งปวงว่า ผู้ใดยังจะอาสาไปรบศึกกับกวนอูได้บ้าง

ชิหลงจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารไปรบเอารัชยชนแทน

คุณท่านให้จงได้ โจโฉได้ฟังชิทางว่าตั้งนั้นก็ต้อง จึงจัดทหารให้ห้ามนั่น แล้ว ตั้งสิเตียนเป็นปลดทัพ ครั้นได้ฤกษ์ดีชิทางลาพระเจ้าอยู่หัว แล้วยกทัพไปตั้งอยู่ต่ำบลที่ทุ่งเอียงลอกโผล อย่างพังข่าวคราวชุนกวนจะบอกมาเป็นประการใด แล้ว จึงจะยกกองทัพเข้าตีช่วยเมืองอัวนเชีย

ฝ่ายชุนกวนครั้นรู้หนังสือโจโฉแล้วก็ต้อง จึงให้ผู้ถือหนังสือนั้นกลับไปแจ้งแก่โจโฉว่า ซึ่งจะให้เราไปตีเมืองเกงจ้วนนี้เราก็จะไปตีตามค่าท่าน แล้ว จึงให้หาขุนนางมาพร้อมกันแล้วปรึกษาว่า โจโฉจะให้เราไปตีอาเมืองเกงจ้วนนั้น จะเห็นประการใด เตียวเจียวจึงว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโฉใช้อกุ่มแลบังเต้กยกทหาร มาช่วยเมืองอัวนเชีย ก็พ่ายแพ้แก่กวนอู บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า โจโฉคิดย่อท้อ กวนอูอยู่ และซึ่งจะให้เราไปตีอาเมืองเกงจ้วนให้ได้ ว่าจะยกต่ำบลกันหล้ำให้แก่ เราทั้น ข้าพเจ้าเห็นหาจริงไม่ ชุนกวนครั้นเบริกขาภันยังมิทันวายคำพอด้วยิน ว่า ลินองซึ่งไปตั้งอยู่ด้านลอกเด้านี้มาด้วยเรือเรือ จึงให้หาตัวเข้ามาแล้วถามว่า เจ้ามานี้ด้วยราชการประการใด

ลินองบอกว่า กวนอูจะเมืองเกงจ้วนไว้ ยกกองทัพไปตั้งล้อมเมือง อัวนเชียอยู่ทางไกล ควรเราจะร่วงยกทหารไปตีอาเมืองเกงจ้วนเห็นจะได้โดยง่าย ชุนกวนจึงแกลงว่า ลองใจลินองว่า เรายังจะไครไปตีอาเมืองซึ่งซึ่งขึ้นแก่โจโฉ นั้นท่านจะเห็นประการใด ลินองจึงว่า ซึ่งท่านจะไปตีอาเมืองซึ่งทิศเหนืออัน เป็นเมืองซึ่งของโจโฉนั้น ผู้คนก็น้อยเห็นพอจะได้อยู่ แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ซึ่งจะ ยกกองทัพไปนั้นเป็นทางกันดารเดินบกก็จะลำบากแก่ทั้งทั้งปวง ถึงได้แล้วก็ จะตั้งอยู่ไม่ได้ ถ้ายกไปตีอาเมืองเกงจ้วนจะดีกว่า ถ้าได้แล้วเราจึงค่อยคิด การต่อไป

ชุนกวนจึงว่า เรายังคิดจะไครไปตีอาเมืองเกงจ้วอยู่ เรายังหันนี้แกลง จะดูที่เจ้า บัดนี้เจ้าจะเร่งช่วยเราคิดราชการซึ่งจะไปตีอาเมืองเกงจ้วก่อน เราจึง จะค่อยยกทัพไปต่อภายหลัง ลินองรับคำชุนกวนแล้วก็ไปด่านลอกเด้า

ฝ่ายมาใช้รู้ว่าลินองกลับมาแล้ว จึงอาช่าวเข้ามานอกว่า บัดนี้เมือง เกงจ้วคิดอ่านทำการให้ตั้งร้านไฟรายตามริมแม่น้ำ ห่างกันสองร้อย步 เส้นบ้าง สามร้อย步 เส้นบ้าง มีคนรักษาอยู่มีได้ขาด หันทหารในเมืองก็เตรียมไว้เป็นการชั้น

ลินองได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงรำพึงว่า ชึ่งเราว่าแก่ชุนกวนไว้ว่าจะรับไปตีอาเมืองเกงจ้วง บัดนี้ทหารเข้าตระเตรียมมั่นคงอยู่ ชึ่งจะไปทำการนั้นไม่ได้ เราจะคิดว่ากล่าวแก่ตัวชุนกวนประการใดจึงจะพ้นความเท็จเล่า แล้วจึงอุบາຍใช้ทหารไปบอกแก่ชุนกวนว่า บัดนี้ลินองป่วยอยู่

ฝ่ายชุนกวนครั้นทหารมาบอกว่าลินองป่วยดังนั้น ก็ไม่มีความสนใจ ลากชุนจึงว่าแก่ชุนกวนว่า ชึ่งลินองป่วยนั้นเป็นอุบາຍ เห็นหาป่วยจริงไม่ ชุนกวนจึงว่าที่จะรู้ว่าลินองแกลังทำป่วยนั้นเจ้างทำไปเยี่ยมดูให้รู้แน่ ลากชุนได้ฟังดังนั้น ก็ลาไปถึงค่ายลูกเด้าแล้วเข้าไปหาลินอง เห็นหน้าลินองชื่นบานหาป่วยจริงไม่ จึงบอกลินองว่า บัดนี้ชุนกวนใช้ให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านว่าทำนป่วยเป็นประการใด

ฝ่ายลินองจึงตอบว่า ป่วยครั้งนี้ก็ไม่สู้หนักนัก ลากชุนจึงว่า ชึ่งชุนกวนสั่งให้ท่านตระเตรียมทำการจะไปตีอาเมืองเกงจ้วนนั้น เหตุใดท่านเจ็บนั่งอยู่ จะคิดประการใด ลินองได้ฟังลากชุนรู้เท่ากิ้แฉดูตาลากชุน แล้วนั่งอยู่มิได้ตอบคำลากชุน ลากชุนจึงว่า ข้าพเจ้ามีภานุนาณหนึ่งจะรักษาให้ช่องท่านให้หายได้ ท่านจะให้รักษาหรือประการใด ลินองได้ยินลากชุนว่าดังนั้น จึงขับทหารหั้งปวงออกไปเสียแล้วจึงถามว่า ท่านจะรักษาเราด้วยยาสิ่งใด ลากชุนหัวเราะแล้วจึงว่า ชึ่งความเจ็บของท่านนั้นด้วยเหตุว่า เมืองเกงจ้วนเข้าตระเตรียมทหาร แล้วปลูกร้านไฟรายตามแม่น้ำ ป้องกันบ้านเมืองเป็นมั่นคงอยู่ ท่านเจ็บคิดวิกฤตนักด้วยการลิ้งนี้ ข้าพเจ้ามีอุบາยลิ้งหนึ่งอาจจะให้ทหารเมืองเกงจ้วนชึ่งทำการรักษาเมืองนั้น ให้มีปะนกอมด้วยท่านมิให้ล่ามากเลย ท่านจะเห็นประการใด

ลินองได้ยินลากชุนว่าล่วงรู้ในความคิดก็ตกใจ จึงถามว่า ชึ่งอุบາยของท่านจะคิดให้ชาวเมืองเกงจ้วนมาปะนกอมด้วยเรานั้น ท่านได้อุบາยประการใด ลากชุนจึงบอกว่า ชึ่งเมืองเกงจ้วนตระเตรียมทหารแล้วจัดแจงเมืองไว้ทั้งนี้ เพราะกวนอุคิตกอยู่ด้วยท่านมาตั้งอยู่ที่นี่จึงไม่ไว้ใจ ถ้าท่านรู้อุบາยทำเป็นป่วยไปเสียจากที่นี่ และจัดแจงให้ผู้อื่นมาอยู่แทนแล้วให้พูดสรรเสริญกวนอุคึกจะทะนงใจจะอุ่นเอามีองอวันเชียให้ได้ ไม่คิดระวงศั่ง เรายังคิดว่าไปตีอาเมืองเกงจ้วนก็จะได้โดยง่าย ลินองได้ยินดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าแก่ลากชุนว่า อุบາยของท่านนี้ดีหนักหนา ลินองก็ทำป่วยอยู่ จึงให้ลากชุนเอาหนังสือไปแจ้ง

แก่ชุนกวนว่า ข้าพเจ้าจะขอลาออกจากที่แล้ว ลกชุนจึงเอาหนังสือมาแจ้งแก่ชุนกวน

ชุนกวนครั้นแจ้งดังนี้นึงให้หาลิบองกลับมารักษาตัว ลิบองก็เข้ามาหาชุนกวน ชุนกวนจึงว่า แต่ก่อนจิวยี่ม่าว่าให้เราตั้งโลซกออกไปอยู่ที่ด่านลกเค้า ครั้นอยู่มาโลซกจึงมาว่า ให้ตั้งตัวท่านนี้ออกไปอยู่ แลบดันท่านลีปวยอยู่ กีควรเราจะให้คนดีมีสติปัญญาออกไปอยู่แทนตัวท่าน ลิบองจึงว่า ซึ่งท่านจะให้ คนดีออกไปอยู่นั้นฝ่ายกวนอูก็มีไว้ใจ จะให้รักษามีองมั่นคงไว้ อันลกชุนนี้ยัง หาปราภูชื่อลื่อนามไม่ ท่านจะให้ออกไปอยู่เด็ดเห็นว่ากวนอูจะไว้ใจไม่ระวัง หลัง กีเห็นจะได้มีองเงงจิ่วตั้งความประณานา

ฝ่ายชุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ได้ใจ จึงตั้งลกชุนเป็นทหารแม่ทัพชัย ไปรักษาค่ายลกเค้าแทนลิบอง ลกชุนจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นเต็กหนุมยังทามีความรู้ วิชาสิงได้ไม่ ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าไปอยู่รักษาค่ายลกเค้านั้นเห็นมีบังควร ชุนกวน จึงว่า ลิบองเขานอกแก่เราว่า เจ้ามีความคิดลึกซึ้งเห็นจะได้ราชการอยู่ อย่าได้ บิดพลิ้วไปเลย ลกชุนชัดมิได้กีรับเอาราออกไปรักษาค่ายลกเค้า

ครั้นวันหนึ่ง ลกชุนจึงให้คนถือหนังสือกับเครื่องบรรณาการไปถึง กวนอูว่า บัดนี้ชุนกวนให้ข้าพเจ้าออกมารักษาค่ายลกเค้าแทนลิบอง ข้าพเจ้าชัด มิได้กีออกมากอยู่ ขอท่านจะเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าด้วย กวนอูจึงถามผู้ถือหนังสือ ว่า ลิบองซึ่งรักษาอยู่ก่อนนั้นไปไหนแล้ว ผู้ถือหนังสือจึงบอกว่า ลิบองนั้นป่วย อยู่ จึงให้ลกชุนออกมารักษาแทน กวนอูจึงว่า ชุนกวนนี้ก็เป็นคนดี เหตุใดน จึงให้ลูกเต็กออกมากอยู่ดังนี้ ผู้ถือหนังสือจึงว่า ลกชุนให้ข้าพเจ้าถือหนังสือ กับสิงของหั้งปวงมาคำนับท่าน จะให้ท่านหั้งสองฝ่ายเป็นไมตรีแก่กัน ขอท่านได้ รับเอารสิงของหั้งนี้ไว้เด็ด

ฝ่ายกวนอูครั้นรู้ว่าลกชุนถ่อมตัว ส่งสิงของแลหนังสือมาว่าฝากตัว ดังนั้นก็หัวเราะ แล้วก็ให้ทหารรับเอารสิงของหั้งปวงไว้ ผู้ถือหนังสือกีกลับไปบอก แก่ลกชุนว่า กวนอูมีความยินดีนักเห็นจะไว้ใจทางรัชชีเมืองกังตั้งจะมาตีไม่ ลกชุนก็ใจจึงแต่งทหารไปสอดแแหมดูก็รู้ว่า ในเมืองเงงจิ่วหาตราเตรียมการไม่ และยกหหารเตรียมไปรบเมืองอ้วนเชียง แล้วเห็นกวนอูจะยับยั้งให้แพลงหายสนิท

จึงจะยกเข้าตีເອາມືອງວ້ານເຊຍ ລັກຫຼຸນຈຶ່ງໃຫ້ເອານີ້ຄວາມໄປແຈ້ງແກ່ຫຼຸນກວນ

ຫຼຸນກວນຈຶ່ງປັບປຸງທີ່ແກ່ລົບອວນວ່າ ບັດນີ້ກວນຫຼູຫາແຄລິງແກ່ເຮົາໄມ່ ໃຫຍກທຫາຣເຕີມໄປຕັ້ງໃຈຈະຕີເອາມືອງວ້ານເຊຍໃຫ້ໄດ້ ເຮັດວະຈະໃຫ້ທ່ານກັບຫຼຸນເກີຍວຸນຫອງວ່າເຮົາໄປຕີເອາມືອງເກົ່າຈຳ ທ່ານຈະເຫັນປະກາດໄດ້ ລົບອົງຈຶ່ງວ່າ ຂຶ່ງທ່ານຈະໃຫ້ຫຼຸນເກີຍວຸນກັບຂ້າພເຈົ້າໄປກ່າວກໍາດັວຍກັນນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າເຫັນຂັດສົນອູ່ ແມ້ທ່ານຈະໃຫ້ຫຼຸນເກີຍວຸນໄປກີໃຫ້ໄປແຕ່ຜູ້ເຕີຍເດີດ ທ່ານຈຳໄມ່ໄດ້ຫົວ ເນື່ອຄັ້ງທ່ານຕັ້ງຈິວຍີ່ກັບເຫັນເກົ່າຈຳເປັນຄົນກໍາຂອງທ່ານ ເປັນແມ່ທັພໜ້າຂ່າວກໍາດັວຍກັນ ແລ້ວຢ່າງຈິວຍີ່ມີສົດປັ້ງຄູາຈະວ່າສິ່ງໄດ້ ເຫັນເກົ່າຈຳເປັນແມ່ທັພໜ້າກົດປະນອມດ້ວຍປັ້ງຄູາຂອງຈິວຍີ່ ຈຶ່ງກ່າວກໍາດັວຍກັນໄດ້ ແລ້ວບັດນີ້ທ່ານຈະໃຫ້ຂ້າພເຈົ້າໄປກັບຫຼຸນເກີຍວຸນນັ້ນ ປັ້ງຄູາຂ້າພເຈົ້າຫາເໜີອນທີ່ຈິວຍີ່ໄມ່ ສິ່ງໄດ້ຈຶ່ງຈະວ່າກໍາລ່າງກັນນັ້ນແກ່ນຈະຂັດສົນ ແລ້ວຫຼຸນເກີຍວຸນນັ້ນເລັກີ້ເປັນພື້ນອົງຂອງທ່ານ ມີປັ້ງຄູາກຳລັກແໜ່ງອູ່ ຂອທ່ານຈະໃຫ້ໄຫ້ຫຼຸນເກີຍວຸນໄປແຕ່ຜູ້ເຕີຍເດີດ ກໍຈະກໍາໄດ້ໄນ້ຂັດສົນ

ຫຼຸນກວນໄດ້ຍືນລົບອົງວ່າດັ່ງນັ້ນກີ້ກັບຄົດເຫັນດ້ວຍ ຈຶ່ງຕັ້ງໃຫ້ລົບອົງເປັນແມ່ທັພຫລວງ ເປັນໄທ່ງໆກ່າວທຫາຣໃນແວ່ນແຄວັນເມືອງກັງຕັ້ງ ສໍາຫັບຄົດກາຮືກທັງປວງ ຈຶ່ງຕັ້ງຫຼຸນເກີຍວຸນໄຫ້ເປັນນາຍທຫາກອງເສັນຍອຍູ່ໃນນັ້ນກັບລົບອົງ ລົບອົງຄຳນັບຫຼຸນກວນແລ້ວ ຈຶ່ງຈັດແຈງທຫາຣສາມໝົ່ມລົງຫຼຸ່ມໄວ້ໃນເຮືອແປດສົບລໍາ ຈຶ່ງໃຫ້ທຫາຣື່ງຫ້ານາງູນໃນການເຮືອນັ້ນໄສ່ເລື້ອຂ່າວກໍາເປັນເພັດລູກຄ້າສໍາຫັບແຈວເຮືອ ຈຶ່ງໃຫ້ອັນຕິງຈິວທ່າຍ ເຈີຍວິຫຼມ ຈູ່ເຫັນ ພັວເຈີ້ຍ ຮີເຊື່ອງ ເປັນນາຍທຫາຣເຈີດຄົນ ຕະຣະເທີຣີມໄວ້ ຈະໄຕຍກໄປເມືອງເກົ່າຈຳ ສິ່ງທຫາຣເຫຼືອຍູ່ມີໄດ້ໄປກັບເຮືອນັ້ນຈະໄດ້ຍົກກອງທັພຫຸນໄປກັບຫຼຸນກວນ ຄົ້ນຈັດແຈງທຫາຣທັງປວງແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ມີທັນສືອີປົງໂຈໂລໄຫ້ເຮັງຍົກກອງທັພວກໄປຕີກວນຫຼູ່ຈຶ່ງຕັ້ງອູ່ ໃນ ເມືອງວ້ານເຊຍນັ້ນໃຫ້ໄດ້ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ທຫາຣໄປບອກລົກຫຼຸນວ່າ ບັດນີ້ກວນສິ່ງຄົດກັນໄວ້ນັ້ນເຮົາຕະເທີຣີມກອງທັພໄວ້ເສົ່າງແລ້ວ ໃຫ້ທ່ານແຮງຮັດຈັດແຈງໃຫ້ພຽວມເດີດ ແລ້ວກິ່ງກັບທັພເຮືອໄປຕາມແມ່ນໍາສົມເອິ່ງ ທີ່ຮ້ານໄພຕຳບລແຍເຄົາ

ຜ່າຍທຫາຣຫຸດ່ານຮ້ອງຄາມວ່າທ່ານມາແຕ່ໃຫນ ທຫາຣລົບອົງຈຶ່ງນອກວ່າ ເຮົາເປັນລູກຄ້າສໍາເນາຖຸກພາຍຫຼຸດເຫັນມາ ລົບອົງຈຶ່ງໃຫ້ເອາສິ່ງຂອງຫຸ້ນໄປໃຫ້ທຫາຣສິ່ງຮັກຫາຮ້ານໄພ ທຫາຣສິ່ງຮັກຫາຮ້ານໄພກີ້ເຊື່ອຈຶ່ງໃຫ້ຈອດເຮືອວ່າຄີຍອູ່ທີ່ນັ້ນ ຄົ້ນເວລາ

ประมาณทุ่มเคช ลินองจึงให้ทหารซึ่งมาในเรือขึ้นล้อมจับทหารซึ่งรักษาร้านไฟนั้นลงเรือไปลิ้นทุกร้าน แล้วเจวเรือเข้าไปถึงเมืองเกงจิ่วในเวลากลางคืนวันนั้น ผู้ใดจะได้รู้ว่าลินองยกทัพเข้ามาหมายได้ ลินองจึงปลอบเอาใจทหารซึ่งจับมา แต่ร้านไฟนั้นว่า ทำนงอยู่ทำราชการศึกด้วยเราเด็ด เราจะปูนบำเหน็จแก่ท่านให้ถึงขนาด แล้วใช้ให้เรียกชาวนเมืองเพื่อนกันนั้นเปิดประตูเมืองรับ

ฝ่ายว่าทหารชาวเมืองไม่ทันสำคัญว่าร้าศึก คิดว่าเพื่อนกันจึงเปิดประตูรับ ลินองครั้นเห็นดังนั้นก็ให้ทหารเข้าไปให้ร้องเอาไฟจุดขึ้น หาผู้ใดจะสู้รบมิได้ก็ได้มีเมืองเกงจิ่วโดยง่าย ลินองจึงให้ป่าวร้องแก่กองทัพทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดบังอาจมาฟันแลริบรากษบารตรสิ่งของชาวเมืองให้ได้ความเดือดร้อน เรายาโถะแก่ผู้นั้นถึงตาย บรรดาขุนนางทั้งปวงในเมืองเกงจิ่นก็ให้คงอยู่ตามตำแหน่ง แลบุตรภรรยาของกวนอูนั้นก็ให้พิทักษ์รักษาไว้หมายผู้ใดทำอันตรายไม่ลินองครั้นได้มีเมืองเกงจิ่วแล้ว จึงให้ทหารถือหันสือไปบอกแก่ชุมชนว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตีเมืองเกงจิ่วได้แล้ว ขอเชิญท่านยกกองทัพมาเด็ด

ครั้นอยู่มารวบหนึ่งลินองซึ่งม้าออกเที่ยวตรวจตราดูบ้านเมือง พอผนกทกหนักแลดูเห็นทหารผู้หนึ่งเข้าช่วงซิงข้าวของชาวเมือง จึงให้พาตัวมาถามว่า มีงเป็นพวกไหนจึงมาทำดังนี้ ทหารจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นพวกกองทัพมาด้วยท่าน ซึ่งข้าพเจ้าช่วงซิงนี้มิได้อาพสุดเงินทอง เอาแต่ร่มหมวกจะมา กันฝน ลินองจึงว่า เรายาได้ประการไว้แต่หลังว่า มิให้เบียดเบียนแก่อานาประชาราชภูรให้ได้ความชัดเดื่อง และเอ็งทำดังนี้ไทยถึงตาย ทหารผู้นั้นจึงว่า ข้าพเจ้าคิดว่าเสื้อกระจะเปียก จึงซิงเอาร่มมา กันทั้งนี้ไทยข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว ขอท่านจงดไทยข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเด็ด ลินองมิฟังก็ให้อาไปป่นเสีย แล้วคิดสองสารให้อาคนั้นไปผังไว้ฝ่ายทหารทั้งปวงเห็นลินองทำโทษดังนั้น ก็ย่อท้อหมายผู้ใดจะทำอันตรายแก่ชาวบ้านชาวเมืองแต่สิ่งได้ไม่

ชุมกวนครั้นรู้ว่าลินองได้มีเมืองเกงจิ่วแล้วก็ดีใจ เร่งยกทหารติดตามมา ณ เมืองเกงจิ่ว ฝ่ายลินองรู้ว่าชุมกวนยกมาถึงแล้ว ก็ออกไปค่านับเชิญเข้ามาในเมือง ชุมกวนจึงตั้งพัวโยยให้เป็นผู้รักษาเมืองเกงจิ่ว จึงให้อกิ่มมอกจากคุกให้คืนไปเมืองญูโต แล้วเกลี้ยกล่อมอาณาประชาราชภูรให้อยู่เย็นเป็นสุข เลี้ยงดู

บุนบ่าเห็นแก่ท่าทางทั้งปวงตามมีความชอบเสร็จแล้ว ชุนกวนจึงว่าแก่ลิบองว่า บัดนี้ราชก์เมืองเงงจว์ได้แล้ว ซึ่งเปาสูหยินตั้งอยู่ ณ เมืองกังอัน บิชองตั้งอยู่ เมืองลำกุนนัน เรายจะคิดอ่านประการใดจึงจะได้มีองทั้งสองนี้ จิหลวนได้ยิน ดังนั้นจึงว่า ท่านจะคิดเอาเมืองกังอันซึ่งเปาสูหยินอยู่นั้น ข้าพเจ้าจะขออาสาไป เอาด้วยลมปาก ให้มาย้อมด้วยท่านโดยง่าย มิให้ต้องรบลำบากแก่ท่าทางทั้งปวง เลย

ชุนกวนจึงถามจิหลวนว่า ซึ่งท่านจะไปเอาเมืองกังอันให้ได้ด้วยลมปาก นั้น อุนายของท่านประการใด จิหลวนจึงว่า ข้าพเจ้ากับเปาสูหยินนี้รักใครกัน มาแต่น้อยเป็นที่ไว้ใจแก่กัน ข้าพเจ้าจึงคิดเห็นว่า จะว่าก่อลาภเกลี้ยกล่อมด้วย อุบَاຍต่าง ๆ ก็เห็นจะเชื่อมาเข้าด้วยท่าน ชุนกวนก็ได้ใจจงเกณฑ์ท่าทางให้แก่ จิหลวนหัวร้อย แล้วจิหลวนก็ลาชุนกวนยกไปเมืองกังอัน

ฝ่ายว่าเปาสูหยินครั้นรู้ข่าวว่าเมืองเงงจว์เสียที่แก่ข้าศึกแล้วก็ไม่ไว้ใจ ให้ท่าทางตระเตรียมเครื่องศัสตรา Vu ปิดประตูเมืองรักษามั่นคงไว้ ฝ่ายจิหลวน มาถึงเมืองกังอันเห็นปิดประตูเมืองมั่นคงอยู่ จะเข้าไปในเมืองมิได้ จึงเซียน หนังสือผูกลูกภาษาทันฑ์แล้วยิงเข้าไปในเมือง หวังจะให้เปาสูหยินรู้

ฝ่ายท่าทางเปาสูหยินเห็นหนังสือดังนั้นก็พาเอานังสือไปให้เปาสูหยิน ดู ใจความในหนังสือนั้นว่า เราซื้อจิหลวนมาหาท่านโดยดี บัดนี้ชุนกวนซึ่งเป็น นายของเราจะยกท่าทางมาบอกราบเอามีองท่าน เรายังคิดถึงท่านนักด้วยเห็นว่าได้เป็น เพื่อนสนิทกันมาแต่เล็กอยู่ด้วยกันนั้น จึงว่าก่อลาภอ่อนนวยเราไว้มิให้ยกมา และบัดนี้เรามาว่าท่านให้เร่งไปสมัครอยู่ด้วยนายเราโดยดีเด็ดก็จะไม่มีอันตราย

ฝ่ายเปาสูหยินแจ้งในหนังสือดังนั้นแล้ว คิดว่าพึงว่า ควรอุ้กับเรานี้มี ความพยายามทักษันอยู่เมื่อครั้งเราทำให้เพลิงไหม้ค่ายครั้งจะยกทัพนั้น ให้ดีโดย เราได้ความเจ็บอาย แล้วจะมาเราเสียให้ได้ บัดนี้ควรเราจะไปสมัครอยู่ด้วย ชุนกวนเด็ดเห็นจะพ้นภัย ครั้นคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งท่าทางให้เปิดประตูเมือง รับ ตัวจิหลวนเข้ามาค่านับตามประเพณี จิหลวนจึงว่า อันชุนกวนนายเราประกอบ ไปด้วยน้ำใจอารีแก่ท่าทางนัก ถ้าผู้ใดมีสติปัญญาเชี่ยวชาญในการคิด ก็ปุน บ่าเห็นใจร่วงวัลต่าง ๆ อันพระคุณนั้นหมายผู้ใดเสมอไม่ เปาสูหยินได้ฟังดังนั้น

ก็ตีใจ จึงสมัครไปเมืองเกงจิว กับจิหลุน

ฝ่ายชุนกวนครั้นรู้ข่าวว่า เปาสูหินสมัครมาอยู่ด้วยก็ตีใจ จึงให้ทำราชการคงที่อยู่ดังเก่า ครั้นอยู่มาลิบองจึงกระซิบว่ากับชุนกวนว่า อันตัวกวนอู เราก็ยังจับหาได้ไม่แล้ว ทำนจะให้ตั้งเปาสูหินคงที่อยู่ดังเก่านั้น เห็นว่าเปาสูหิน จะไม่ทำราชการโดยสุจริต ควรทำนจะให้ไปเกลี้ยกล่อมบิษองซึ่งตั้งอยู่เมืองลำกุ่นนั้นให้มาสมัครแก่ทำน

ชุนกวนเห็นชอบด้วยจึงให้ทำเปาสูหินมาว่า บิษองซึ่งอยู่ในเมืองลำกุ่นนั้นก็เป็นคนชื่นกับทำน ทำนจะเร่งคิดไปซักชวนเอาตัวมาเข้ากับเรา เราจะบุนบ่าเห็นเจแก่ทำน เปาสูหินรับคำชุนกวนแล้วก็ลาชี้น้ำไปเมืองลำกุ่นกับด้วยทางม้าลิบม้า

ฝ่ายบิษองรู้ว่าเมืองเกงจิวเสียแก่ชุนกวนแล้วก็ตกใจ จึงคิดการซึ่งจะรักษาเมืองของตัวไว้ให้มั่นคง พอทหารบอกว่าเปาสูหินเข้ามา บิษองเชิญให้เปาสูหินนั่งที่สมควรแล้วจึงถามว่า ทำนานบัดนี้ด้วยราชการอันได้

เปาสูหินแจ้งความไปตามจริงว่า บัดนี้ชุนกวนยกกองทัพมาตีเอาเมืองเกงจิวได้แล้ว เราเห็นว่ากำลังเขามากจะยกไปต่อด้วยเช้มได้ เราก็สมัครเข้ากับเขามาแล้ว อันพระเจ้าเล่าปืนนกมีพระคุณเป็นอันมาก ครั้งนี้เป็นจนใจอยู่แล้ว มิเข้าด้วยเขาก็จำเข้า อันทำนานี้จะคิดประการใด

บิษองจึงตอบว่า ตัวเราได้กินน้ำพิพัฒน์สัจจาเป็นข้าพระเจ้าเล่าปีแล้ว และจะสมัครไปเข้าด้วยชุนกวนนั้นเมื่อไหร่ เปาสูหินจึงตอบว่า เมื่อครั้งก่อนนั้น เราภักดีทำราชการทำความผิด กวนอูได้คาดโทษแก่เราไว้ว่า ถ้ายกทัพไปมีชัยกลับมาจะฆ่าเราเสีย ครั้งนี้เห็นว่าเราทั้งสองจะไม่พ้นตาย ทำนานจะพิเคราะห์ดูเด็ดบิษองจึงว่า ญาติพี่น้องเราก็ทำราชการมาช้านานแล้ว ซึ่งจะคิดคดไปเข้าด้วยข้าศึกนั้นหารู้ที่จะคิดไม่

ขณะนั้นพอทหารกวนอูเข้ามาแจ้งข้อราชการว่า ทำนานมาอยู่พร้อมกันทั้งสองก็ตีแล้ว บัดนี้กวนอูให้ทำนทั้งสองเมืองจัดข้าวเสบียงให้ได้ทักร้อยเกวียนแล้วให้ทำนทั้งสองเมืองคุมอาไปส่งถึงค่านอย่าให้ช้า ถ้ามิได้จะเอาโทษทำนถึงตาย ฝ่ายบิษองครั้นแจ้งดังนั้นจึงแลดูหน้าเปาสูหินแล้วจึงว่า บัดนี้เมือง

เก่งจิวชุนกวนເຫັກຕີໄດ້ແລ້ວ ແລ້ງເຮົາຈະເອາຂ້າວລໍາເລີຍໄປສັນນິກໍເທິ່ນຂັດສົນ
ດ້ວຍຈຳເພາະໄປທາງເມືອງເກົງຈົວ ເປົ້າສູຫຍີນຈຶ່ງຮ້ອງດ້ວຍເສີຍອັນດັງວ່າ ອຢ່າຄົດສົງສັຍ
ມາກໄປເລີຍ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍເອກະບີພັນທາຮັ່ງມານັ້ນຕາຍໃນທີ່ນັ້ນ ບີ່ອງເຫັນ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງວ່າ ທ່ານມາທ່າການດັ່ງນີ້ຈະຄົດປະກາດໄດ້ ເປົ້າສູຫຍີນຈຶ່ງວ່າ ອັນກວນອຸ່ນ
ຄົດຈະແກລັ້ງຄ່າເຮົາທັງສອງເສີຍຈຶ່ງໃຫ້ມາວ່າດັ່ງນີ້ ເຮົາຈະນິ່ງຕາຍອູ່ໄຢີເລ່າ ມາເຮົາຈະ
ໄປສັມຄັຣເຫຼົ່າດ້ວຍຊຸນກວນແດັດ

ຂະແນ້ນພວລິນອອງຍກມົດົງເຫັນກຳແພັງ ບີ່ອງຮູ້ກີຕົກໃຈກັ້ວ ຈຶ່ງອອກໄປກັນ
ເປົ້າສູຫຍີນສົມຄັຣເຫຼົ່າກັບລົບອອງ ລົບອອງຈຶ່ງພາເຂົາຕ້ວນີ່ອືອງກັບເປົ້າສູຫຍີນໄປທາຊຸນກວນ
ຊຸນກວນກີຕີໃຈຈຶ່ງປຸນນຳເຫັນຈະແກ່ເປົ້າສູຫຍີນ ບີ່ອງ ແລ້ວໃຫ້ເກລື້ອກລ່ອມອາດາປະຫາ
ຮາຍງວຣໃຫ້ອູ່ເຢັນເປັນສຸທັກ້ງສອງເມືອງ

ຂະແນ້ນໂຈໂຈຈຶ່ງປັບປຸງຫຼາຍຊຸນນາງທັງປວງວ່າ ຈະໄປຕີເອາເມືອງເກົງຈົວ ພອ
ຊຸນກວນໃຊ້ໃຫ້ທາຮັ່ງທັນສືອມາດົງພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງຈຶ່ງໃຫ້ຫາເຂົາມາ
ຜູ້ຄົກທັນສືອຄໍານັບແລ້ວກໍຄວາຍທັນສືອແກ່ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງ ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງດູທັນສືອ
ແລ້ວກໍແຈ້ງເປັນໃຈຄວາມວ່າ ບັດນີ້ຊຸນກວນຈະຍົກໄປຕີເອາເມືອງເກົງຈົວ ຈະໃຫ້ເຮົາຍົກໄປ
ຕີກະທະນາບເອາທັກກວນອູ່ ໙ີ້ຄວາມນີ້ອ່າຍ່າໃຫ້ແພວ່ງພຣາຍເກລື້ອກຈະຮູ້ໄປດົງກວນອູ່
ກວນອຸມັນຈະຕະເທີຍມັຕ້ວ ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງແຈ້ງໃຫ້ທັນສືອແລ້ວ ຈຶ່ງປັບປຸງຫຼາຍຊຸນນາງ
ທັງປວງ ຕັ້ງເຈີ່ງວສມູ່ບັນຍືຈຶ່ງຖຸລວ່າ ບັດນີ້ເມືອງອັວນເຊີຍອັບຈອຍູ່ແລ້ວ ຄວາເຮົາຈະ
ໃຫ້ເອາທັນສືອນີ້ຜູ້ກຸກເກາທັນເຫັນເຫັນໄປໃນເມືອງອັວນເຊີຍ ໂຈຍີນແລທທາຮັ່ງປວງ
ຮູ້ໃຫ້ທັນສືອນີ້ກໍຈະມີນ້າໃຈຂັ້ນທັງນັ້ນ

ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງເຫັນຫອນດ້ວຍ ກໍໃຫ້ທ່າມຄ້ອຍຄໍາຕັ້ງເຈີ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງໃຊ້
ໃຫ້ທາຮັ່ງໄປປະກົດທັນສື່ຕັ້ງອູ່ທີ່ຖຸງເອີ່ງລົກໂພນັ້ນ ຄຽນໃຊ້ໃຫ້ທາຮັ່ງໄປແລ້ວ ກໍ
ຍົກກອງກັພທລວງອອກໄປຕັ້ງອູ່ທີ່ຖຸງເອີ່ງລົກໂພ ຈະຄອຍຫ່ວຍຮາຍການເມືອງອັວນເຊີຍ
ຝ່າຍທັນສື່ຕັ້ງຫົ່ວ່າທ່ານມາດ້ວຍຮາຍການອັນໄດ້ ທາຮັ່ງຈຶ່ງນອກວ່າ
ບັດນີ້ພະຈຳເຈົ້າຢູ່ອ່ອງຍົກກອງກັພອອກຈາກເມືອງແລ້ວ ໃຫ້ທ່ານເຮັ້ນເຮັ້ນໄປຕີກວນອູ່ຫ່ວຍ
ແກ້ເອາເມືອງອັວນເຊີຍໄວ້

ຂະແນ້ນພວມ້າໃຊ້ມາບອກທັນສື່ຕັ້ງອູ່ເມືອງ
ເວັບໄວ້ສື່ຕັ້ງອູ່ຕໍ່ບ້ານລູ້ກັງ ກວນປັບປຸງຫຼາຍຊຸນນາງທັງຄ່າຍັກຄົງ

กันได้สิบสองค่าย ซึ่หลงได้ยินดังนั้นจึงให้ชีเสียง ลิเตียนทหารองสองนาย เอาชิงสำคัญของซึ่หลงยกเข้าติด้านหน้า ซึ่หลงนั้นคุมทหารห้าร้อยมาตามทาง ที่ไกซุย เข้าช้างด้านหลัง จะตีเอาเมืองเอียนเลี้ย

ฝ่ายกวนเป่งสำคัญว่าชงซึ่หลงยกมา จึงขึ้นมาพาทหารอกรุกับ ชีเสียง พ่อได้สามเพลงชีเสียงทำเป็นหนี ลิเตียนจึงเข้าต่อสู้กวนเป่ง พ่อได้ทกเพลงก์ทำเป็นหนี กวนเป่งได้ทก์ให้ตามไปไกลประมานสองร้อยเส้น ซึ่หลง เห็นกวนเป่งໄลไปไกลค่ายดังนั้นจึงให้ทหารเอาไฟเผาเมือง กวนเป่งเห็นเพลิง เกิดขึ้นในเมืองจึงรู้ว่าเขาแกกลังทำกลอุบายน จึงยกทหารจะกลับไปดับเพลิงใน เมือง พอพนกวงหัพซึ่หลงตั้งสักดิหลังอยู่ ซึ่หลงเห็นกวนเป่งกลับมาจึงร้องว่า ตัวท่านไม่พันความตายแล้ว บัดนี้ชูกวนเข้าตีอาเมืองเกงจ้วได้ ยังมาละเมอ ทำการดังนี้

ฝ่ายกวนเป่งได้ยินซึ่หลงว่าดังนั้นก็โกรธ จึงควบม้ารัวนำเข้ารุก กับ ซึ่หลงยังไม่ทันถึงสามสิบเพลง ทหารซึ่หลงให้ร้องขึ้นพร้อมกัน กวนเป่งเห็นเพลิง ใหม่มีองเอียนเลี้ยขึ้นเป็นอันมาก มิอาจที่จะรับต่อไปก็ควบม้าพาทหารหนีมา ค่าย

เลียวซัวซึ่งตั้งอยู่ต่ำบลูหงนั้นจึงบอกกับกวนเป่งว่า บัดนี้เราได้ยินข่าว มาว่า ลิบองยกมาตีอาเมืองเกงจ้วได้แล้ว ทหารทั้งปวงรู้เนื้อความก็พากัน ย่อห้อไปลืน ถ้าเป็นดังนี้เราจะคิดอ่านประการใด กวนเป่งจึงว่า การทั้งนี้หาจริง ไม่ เป็นคำข้าคึกคือลง หาควรที่จะเจรจาต่อไปไม่ ถ้าผู้ใดเชินว่าดังนี้อีกเราจะ เอาโทษถึงตาย

ขณะนั้นพอม้าใช้มานอกกว่า บัดนี้ซึ่หลงจะยกมาตีอาค่ายฝ่ายเหนือซึ่ง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำไกซุยนั้น กวนเป่งจึงว่า ถ้าค่ายเหนือเสียแก่ข้าคึกแล้ว เห็นว่า ค่ายทั้งปวงจะไม่มีสนับน จะขัดสนด้วยข้าวน้ำ บัดนี้ควรเราจะยกไปช่วยอย่า ให้เสียก็แก่ข้าคึกได้ เลียวซัวได้ยินดังนั้นจึงจัดแหงทหารให้อยู่รักษาค่าย พอสมควรแล้วสั่งว่า ถ้ามีคึกมาตีจงจุดไฟให้เป็นสำคัญ เราจะได้ยกมาช่วยท่าน ทหารจึงตอบว่า อันค่ายซูหงลูกนี้เป็นค่ายใหญ่ สนามเพลาก็แน่นหนา ถึง ข้าคึกบินมาก็เข้าไม่ได้ จะกลัวอันได้แก่ข้าคึก กวนเป่งกับเลียวซัวได้ยินดังนั้น

รูปที่ ๑๕๘ กวนอุจารนกับชิงลง

รูปที่ ๑๕๙ กวนอุค่าห้าไปเมืองเป็กเลีย

ก็ต้อง จึงยกทหารไปช่วยค่ายฝ่ายเหนือ ครั้นถึงจึงแลไปดูเห็นว่าค่ายอันหนึ่ง ตั้งอยู่บนเขาห้อยซึ่งชิหลงทำลาวงไว้นั้น การบ่มเป็นจังหวะกับเลียวยาวว่า ชิหลง มาตั้งค่ายอยู่ที่นี่เป็นที่ชอบกล ควรเราจะยกไปปล้นเอาค่ายในเวลากลางคืน วันนี้เห็นจะได้โดยง่าย

ฝ่ายเลียวยัวร์จึงว่า ข้าพเจ้าขออยู่รักษาค่าย ท่านจะยกทหารไปทำการ เนิด ครั้นเวลาค่ากวนเป็นกีกทหารไป เห็นแต่ค่ายเปล่าหามีผู้ใดไม่ ก็เข้าใจ ว่าแกลังทำไว้ จึงถอยกลับคืนมาเข้าค่าย ขณะนั้นพอชีเสียงแลลิเตียนยกทหาร มาล้อมไว้หังสีด้าน กวนเป่งกับเลียวยัวเห็นจะอยู่ในค่ายมิได้ จึงทิ้งค่ายเสีย พาทหารหนีมาไกลแล้ว จึงแลเห็นชงสำคัญของชิหลงนั้นปักอยู่หน้าค่ายชูทางก์ มิอาจจะเข้าไปได้ จึงกลับมาตามทางใหญ่จะกลับไปค่ายกวนอูซึ่งล้อมเมือง อ้วนเชียอยู่นั้น พอบชิหลงซึ่งตั้งสักดอยู่กลางทางก์รบรองกันมา แล้วเข้าใน ค่ายกวนอูได้ กวนเป่งจึงเข้าไปแจ้งแก่กวนอูว่า บัดนี้ชิหลงยกมาตีเอามีเมือง เอียนเสียได้ และค่ายทั้งปวงเสียแก่เข้าศึกแล้ว บัดนี้โจโฉยกกองทัพมาเป็น สามทางจะมาช่วยเมืองอ้วนเชีย อนึ่งได้ยินว่าลิบองมาตีเอามีเมืองเกงจ้วได้แล้ว

กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงร้องว่า คำอันนี้หาจริงไม่ เป็นคำข้าศิกแกลัง ล่อหลวงหัวจะให้ทหารเราเสียแล้ว อนึ่งลิบองซึ่งอยู่เมืองกังตั่งก์ปวยอยู่ บัดนี้ ลากชุนหนุ่มน้อยออกมารักษาค่ายอยู่แทนตัวลิบอง จะวิตกอะไรไม่

ขณะนั้นพอมาใช้เอาข่าวมาบอกว่า บัดนี้ชิหลงยกกองทัพมาถึงแล้ว ฝ่ายกวนอูรู้ว่าชิหลงยกมาจึงให้ตรัตรียมทหารไว้พร้อมว่าจะออกไปรบกับ ชิหลง กวนเป่งจึงว่า บิดาลีปวยอยู่แพลงเกาหันท์เพียงหายสนิท ซึ่งจะออกไปรบ นั้นเห็นไม่ได้ กวนอูจึงว่า ชิหลงนี้ฝิมือชั่วดีก์ย่อมแจ้งกันอยู่ ชิหลงมิถอย ขินยกเข้ามาเราก็จะฆ่าเสีย ให้ทหารทั้งปวงเกรงกลัวจะได้เห็นประจักษ์ไว้ ครั้น ว่าดังนั้นแล้วก็ใส่เสื้อเกราะซึ่งม้าถือง้าวออกยืนอยู่หน้า

ฝ่ายทหารชิหลงเห็นกวนอูก์ครั้มกลัวทุกคน กวนอูแลไปไม่เห็นชิหลง จึงร้องถามว่า ตัวชิหลงอยู่ไหน ชิหลงขึ้นม้าออกมายืนตรงหน้ากวนอู ทำยอบ ตัวลงหน่อยหนึ่งแล้วจึงร้องว่าแก่กวนอูว่า แต่ข้าพเจ้าจากมาตีช้านานหลายปี ท่านนี้หนวดเคราเผาผมก็คงอกไปลิ้น สิ่งใดซึ่งท่านได้สั่งสอนให้แต่ก่อน ก็คิดถึง